

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1954

(Грани Агни Йоги 1954)

Записи на Б.Н.Абрамов от 1954 г.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал човеците единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаеш гроба и на своята собствена религия.» Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възжеления, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлаганата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромн труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето Благовестие за благото на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ИЗДАТЕЛСТВОТО

(Към първото издание на Записите на Б.Н.Абрамов от 1951 г.)

Записите на Борис Николаевич Абрамов, приети по умозрителен път от Йерархията на Учителите или Всемирното Бяло Братство, са пряко продължение на известните като Агни Йога или Учение на Живата Етика записки на Елена Ивановна Ръорих, получени по същия начин и от същия Висок Източник през първата половина на 20 век.

Николай Константинович Ръорих със сина си Юрий пристига за участие в Манджурската експедиция през 1934 година в Харбин, където се организира група хора, стремящи се към духовно самоусъвършенстване и приели ръководството на Николай Константинович.

Един от най-устремените и духовно подготвени се оказва Б.Н.Абрамов, вече много години отдал на изучаването на философската и окултна литература с надежда да намери своя духовен път. Скоро Борис Николаевич получава пръстен на ученичеството от ръцете на своя Гуру. След отпътуването на Николай Константинович връзката продължава чрез преписка, в която се включва и Елена Ивановна Ръорих. През април 1936 г. в писмо до Абрамов тя препоръчва на Борис Николаевич: „Пишете за всички Ваши наблюдения и духовни преживявания и ги записвайте. Всичко това е извънредно важно и с годините ще се превърне в забележителна хроника. ... Разбира се, записвайте и Вашите сънища”. През януари 1937 г. още един път потвърждава: „Събирайте всички знаци и знамения - ще се получи забележителна Книга”.

До края на 1950 г. повече публикувани писма на Елена Ивановна до Абрамов няма. Обаче има нейно писмо от януари 1940 г. до Екатерина Петровна Инге, една от най-близките ученици на Ръорихови, живееща тогава в Харбин, с препоръки за Борис Николаевич. „Много Ви моля, скъпа Е.П., да предадете на Б.Н. да продължава да записва всички свои духовни преживявания и всички усещания във връзка със събитията. Също така, ако чутото от него с вътрешното или духовно ухо отговаря на доброто, нека да доверява, тъй като доброто е единната мярка във всичко. Много обичам неговите писма...” Тук ние за първи път вече намираме споменаване за възприемането от Борис Николаевич на някакви послания.

За следващите 10 години публикувани писма на Ръорихови до Абрамов или със споменаването му нямаме. Но неговият верен ученик и първи издател на неговите Записки Б.А. Данилов в книгата си „Вестъ принесший” пише за този период: „Още в 40-те години Борис Николаевич започна да възприема мислено отначало отделни думи, а после и цели фрази, идващи при него от пространството”. И първите Записки от 1951 г. още представляват такива „отделни думи”. В изреченията понякога се срещат два варианта на думата или фрагмента от фразата, има празнини, отразяващи забравени или неразбрани думи. Информативни ли са тези Записки и струваше ли си да се публикуват? На първо място, те илюстрират процеса на сформирание и задълбочаване на Общуването с Учителя, което за много читатели може да бъде не само интересно, но и полезно, а на второ място, не носят ли и те значение, скрито за определено време? Тъй като Елена Ивановна пише на съпрузите Фосдик през 1950 г.: „За времето на своя опит и аз съм отхвърлила не малко неща като нещо погрешно или даже безсмислено, но дойде време и много стана ясно и пълно с дълбоко значение”.

И още една забележка, отнасяща се до названията на издадените книги със Записи на Борис Николаевич като „Грани Агни Йоги”, което у много читатели предизвиква недоумение и предложение за други названия.

„Моето Учение е Свято и няма граници за неговите прояви. Безкрайно, неограничено и очертано само от предела на постигащото го съзнание. То се излива от Безпределността във всички векове, блестейки с безчислените страни на своите многообразни аспекти, безкрайни по своята разновидност. Страните са безчислени,

безбройни по число, страни на единния Адамант, името на което е Истина за Битието. Те са безгранични и безпределни, и извън рамките на човешкото осъзнаване.” (ГАЙ 1952 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ Б.А.ДАНИЛОВ, УЧЕНИК НА Б.Н.АБРАМОВ
(Към първото издание на записите на Б.Н.Абрамов от 1954 г.)

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: ”Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот”. Последвал отговор: “Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай”. Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция – временно, но съвършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно по-нататъшното придвижване по духовния път. Един от тези “бисери” е прокарването на канали в Тънкия Свят, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свят той може да твори и да се придвижва само по направления, заложиени от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос.

Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите бъдещи възплъщения. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения - плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но такова изживяване не оставя след себе си пустота, а се запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до целта, макар и много далечна – да заприличаваме на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на Учението на живота. В това ще бъде съзиданието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със съзидаваща сила, а с разрушаваща. “Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа”. (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И ние,

земляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при бодърстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих “Прокопий Праведник се моли за неизвестните плаващи” или за неговото платно “Агни Йога”...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото “аз” израсне в колективно, а след това стане едно с голямото “Аз”, с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката на прехода към космическо съзнание. “Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на краищата цялото земно човечество, за да стане след това част от вселенското човечество”. (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на Учителя, на Йерархията на Светлината, постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

“Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога Аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забравя на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен”. (Грани Агни Йоги.1955.283)

Б.А.Данилов

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

[Кратка биография на Борис Николаевич Абрамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята последното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея.]

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. “Зовът на Родината” е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н.К.Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н.К.Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б.Н.Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н.К.Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай

Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е формулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н. К. Ръорих, до голяма степен се предала на Б.Н.Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромнен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно въплъщение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямаło гръмки думи, ефектни постъпки, нямаło провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: "И това ще се преживее". Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Ръорих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не пожънвал буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б.Н.Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1954 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като и всички те са дадени от Единния висок Източник. Б. Н.Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай

Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните записи с думите “Гуру” и “М.А.Й.” (Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Б.А.Данилов

ЗАПИСКИ НА БОРИС НИКОЛАЕВИЧ АБРАМОВ ОТ 1954 ГОДИНА

1. Учението на Живота е могъща сила, устремяваща съзнанието в бъдещето. Настоящото – това е етап от еволюцията, достигната от духа в дадения момент. В настоящето не трябва да се спираш, тъй като това ще бъде застой. Настоящото е само миг от пътя към бъдещето. Целта на настоящето е бъдещето. Колкото и да е добро настоящето, бъдещето винаги е по-широко, по-дълбоко и по-значително от него. Само разлагащите се съзнания нямат бъдеще, както и падналите души. Те също се движат във времето към бъдещето, но това бъдеще е регрес, разложение и смърт. Ние Говорим за пътищата на Светлината. Светлият път в бъдещето е подобен на лъч светлина: върви винаги разширявайки се. Не трябва само да се забравя, че ако има път на Светлината, то има и път на тъмнината, самата същност на който е противоположна на светлите пътища. Ако тъмнината живее с миналото и се дърпа назад, то двигател на Светлината е бъдещето. Може да се говори за тежко настояще, но лостове на бъдещето са в ръцете на човека, тъй като той залага причините за бъдещите следствия в настоящето, което винаги се намира в съответствие със същността на породените причини. Така че настоящето може да се разглежда като време на сеитба на онези причини, които ще дадат кълнове по съответствие в бъдещето. Така съзнателно може да се предпазите от създаване и засяване на лоши причини или семена, донасящи лоши следствия. Не трябва да се мамите и заблуждавате. Лошите семена няма да дадат добри кълнове. Затова сеитбата в настоящето трябва да се извършва предпазливо и обмислено. Разбира се, зърната за посев представляват мислите, думите и постъпките или действията. Някой смята да избегне жетвата на своя посев, но това е така невъзможно, както е невъзможно да се избегне идващото утре. То ще бъде и то е неизбежно. Неизбежно е и бъдещето, наситено от следствията на причините, породени от волята на човека и притеглящи се към него според закона за магнитното притегляне на неговата аура, в която са съсредоточени семената на кармичните енергии, предизвикващи привличането и създаването на съзвучни им следствия. Кармичните следствия е така невъзможно да се избегнат, както е невъзможно да се отделиш от своята собствена същност, в която са събрани магнитните зърна на кармичните притегляния. Двама души отиват отвъд океана да си търсят щастието. Но техните съдби могат да бъдат съвсем различни, тъй като по ауричното притегляне, сътворявано от момента на раждането на човека, енергиите на кармичните зърна, заложили в аурата на човека, започват да действат неумолимо, създавайки съответстващото им обкръжение. Единственият фактор, можещ да ги измени - това е волята на човека, но не обикновената, а огнената, ако е събудила огньовете на сърцето. Само с огньовете на сърцето и само върху тях може да се

трансмутират или преродят огньовете на кармата. И колкото по-мощно се разпалват сърдечните огньове, толкова повече се проявява властта над течението на кармата, но само при наличието на сърдечни огньове в ученика. Разбира се, Ръката на Учителя може да видоизмени и даже да потуши кармата, но само при наличието на огньове в сърцето на ученика или на обърналия се за помощ. Общото правило обаче е Висшата воля да не се намесва в човешките карми. Когато ученикът съзнателно казва: “Да бъде Твоята воля”, той предава доброволно и съзнателно своята съдба в Ръцете на Владиката, но това е пътят на избраните и не подлежи на общите правила. Но на много ли е той по силите? Тъй като болшинството търсят облекчаване на кармата, но пътят на ученичеството е труден и предаването на своята воля на волята на Владиката съвсем не означава облекчаване на пътя. Изменение на кармата – да, но не облекчаване. Устремът предизвиква противодействие на околната среда. И колкото той е по-силен, толкова по-силно е и противодействието. Огромна и тежка е трудът по преодоляване на земните противодействия, съпротивления и притегляния. И все пак това ще бъде карма на възхода и преодоляването, а не обременяване с нова - подлежаща на изкупление и пресичаща пътя. Семената на кармата, сътворявани от ученика, се творят на друга плоскост, а не както обикновено. Едно може да се каже: няма нищо, което да не може да преодолее огнената воля на човека. Ако тази воля действа в съзвучие с волята на Владиците на Кармата, то къде е границата на преодоляването? “С изпълнението на Моята воля Ми даваш възможност да Изпълня твоята воля”. В съзвучието на волята е победата. В съзвучието с Висшата воля е преодоляването на всичко. В сливането на волята на човека с Космическата Воля е могъществото и властта на човека над царството на трите (плана на битието).

2. “Какво добро може да излезе от Назарет?” - така мисли тъмнината и търси във всичко злото. Не е възможно никое явление да бъде само лошо. Разрушителни и съзидателни частици или елементи има във всичко. Сили центробежни и сили центростремителни, сили стремящи се към доброто и към злото, сили антагонистични, сили от миналото и от бъдещето; даже в еволюциониращото Съзнание на Владиката съществува това, което Той Е и това, което Той ще Бъде, преобразявайки Своето настояще. Така и в такъв огромен въпрос като новия етап на цял народ или държава съществува това, което трябва да се преодолее и изживее, за да стане по-съвършено. Както в отделния човек при докосване на Лъча Светлина изплува от дълбините на съзнанието и се усилва всичко добро и зло, така е и в живота на страната: лошото [служи] за преодоляване, доброто – за утвърждаване и растеж. Да се вижда само единствено лошото или само единствено доброто ще бъде грешка. От това страдат човешките съждения. Но ако преобладава еволюционният потенциал, значи страната се издига. И ако това преобладаване е значително, възходът става стремително. Старият свят е лишен от стимул за възход, тъй като неговите сили са изчерпани. Новият свят крие в себе си могъщи сили и независимо от несъвършенството на формите е пълен с живот, устременост и творческа сила. В стремителното движение към бъдещето несъвършените частици са обречени на отпадане, изоставане и смърт. Но всичко добро и жизнено ще се справи, ще процъфтява и ще утвърждава еволюционните пътища. Обикновеното съзнание не е в състояние да улови скритите пружини на масовото съзнание, затова неговото съждение ще бъде винаги невярно. Но се Заемам от буйния трънак да направя градина и тази градина ще бъде украшение на света. Но тук се изправят законите на сроковете, обуславящи различните етапи на притегляне. И кой може да се осмели да каже: Часът е настанал. Това може да направи само Водещият Йерарх. Затова изпълнението на сроковете, водещи към невиджания Чертог, трябва да се очаква прекланяйки съзнанието си пред водещата воля .

3. В Космоса съществуват сили на Хаоса, т.е. сили на разрушението и сили на създанието. Тези сили са налични в един или друг вид и количество във всички явления. Задържайки и съсредоточавайки съзнанието си върху тях, ние ги усилваме и утвърждаваме. Окоето, отворено за доброто, извиква към живот във всяко явление светли и строителни сили. Оттук и разбирането за добро и лошо око. Добре е не само в хората да се вижда доброто за неговото утвърждаване, но и в предметите, вещите и явленията. Съзнанието, привикнало към утвърждаване на доброто във всичко, е съзнание на творец и строител на доброто. Да се предпазим от това да бъдем разрушители, тъй като ставайки такива служим на тъмнината и злото. Затова е така болезнена реакцията на явленията на разрушителното мислене, виждащо във всичко елементи на хаотичните енергии. Явните помагачи на тъмнината не могат да мислят по друг начин. По-добре е да грешиш в преувеличаване на доброто, отколкото да усилваш тъмнината, извиквайки за живот енергиите на разложението. Това се отнася до всички явления в живота. Заповядано е да се има добро око. Нека вашето око да бъде отворено за доброто. Окоето, утвърждаващо доброто, е око на добрия строител. Лъчът на съзнанието, бидейки насочен към конструктивните елементи на явленията, предизвиква към проява и утвърждаване творческите сили на благото, сякаш прокарайки в пространството канал и създавайки нужните условия за това. Това е особено забележимо при хората. Даже преувеличавайки техните добри и положителни качества, правим носителя им по-добър. С това е пагубно осъждането, откъдето и Завета: “Не съдете!” Не добрият съд се има предвид, а злият, усилващ и утвърждаващ отрицателните елементи. Издълбавайки във веществото на стихията Плана на еволюцията, строим с елементите на доброто и върху доброто. Тъмната йерархия се придържа към обратното, извиквайки към живот силите на тъмнината, Хаоса и разрушението. В това е тяхната главна вреда. Служенето на еволюцията е диаметрално противоположно по същество и методи. В живота на народите сеячите на смут и разложение са особено вредни. Ще Позволя на тъмния фокус да се прояви за неговото унищожаване. Служителят на Светлината, служителят на доброто трябва да има добро око. Но не търсете добро в съзнателните слуги на тъмнината. С тях трябва да се борите. Но без да изпълваме с тях своето съзнание, не само за да не усилваме техните енергии, а пресичайки техните хитрости да не се обременяваме с тях и да не заемаме с тях сферата на своя микрокосмос. Обсъждането не е осъждане и здравата критика не е разрушителна критика. Това различие трябва да се разбере. Замяната на лошото с добро или на доброто с по-добро е конструктивна. Да се вижда действителността не значи да се осъжда, но трябва да се научите да виждате нейните два полюса в тяхното взаимно съответствие. Несъвършенството не е зло, а отсъствие на добро. Без разбиране на двойките противоположности и тяхната взаимовръзка духът не може да се придвижва. Цялото Учение се основава на разбирането за полярността във всичко. Моят Мир ви Давам. И донесъл в света не мир, а меч, Казвам: “Изгубилият своята душа ще я придобие”. Така всяко Учение на Живота се основава на постигането на двойките проявени противоположности.

4. Не трябва да считаме, че достигнатата от нас степен на разбиране на явленията е неизменна. Безпределността е във всичко, а също и в разширяването на разбирането. Да се разбере всяко явление докрай, в цялата дълбочина и връзка с обкръжаващото, не е дадено. Но да се приближаваме към това постоянно може, тоест, да се разширява постоянно съзнанието, докато не обхване целия видим за съзнанието хоризонт, който се разширява с неговия растеж. Процесът на растеж е непрекъснат и не трябва да се задържате, тъй като задържането на растежа на съзнанието означава неговото разложение. Особеност на осъзнаването на неговите психически продукти се заключава това, че тяхната същност представлява движение, а не застой. Колкото по-

висока и по-изтънчена е материята, толкова по-бързо се разлага, когато животът я изоставя. Дори рибата започва да се разлага от главата, тоест от по-тънко организирани части на нейното тяло. Но животът на съзнанието се заключава в движението. И когато това движение на съзнанието или огънят затихне, то незабележимо, но неудържимо започва да се разлага. Флуидът на разложението е страшен и разрушителен. От неговата отрова се заразява целият организъм. Живите ходещи мъртъвци или хората с умъртвено съзнание са тежко и заразително явление. Разложението на растителната или животинска тъкан е непривлекателно, но тънкото зрелище на разлагащото се съзнание е ужасно. Жизнедаващият огън, горящ в сърцето, дава живот в повече от един смисъл. Огънят – това е живот. Огненосец или Агни Йог е човекът, носещ огън, светлина и живот на хората.

5. “Само с пълна вяра ще се промъкнете”. Необходима е пълнота на устрема, пълнота на предаността и пълнота на вярата във Владиката. Последното условие е най-трудно. Жилав и прилепчив е червеят на неверието. Малък, но вкопчен и с дълбоки следствия, като бодливи корени. От недоверието произтичат цял ред действия, привидно несвързани с него. Оттук идва и неизпълнението на Указите и небрежността при изпълнение на Моите Дела. Слабата вяра във Владиката няма да мисли за това, какво още да донесе и как по-бързо и успешно да завърши поръчението. В нея е и коренът на съмнението. И ако Аз Кажа: заветаното ще се извърши, защо да се наслажда върху Моите думи сивото покривало на ежедневието? Много четат Учението, но тези, които вярват безусловно в Мен и докрай, и приемат Моите Думи без уговорки и съмнения, са по-малко от пръстите на ръката. Безусловната преданост, основаваща се на безусловната вяра докрай, е рядко явление. Докато всичко върви гладко, топло и сито и съгласно желанията и сладките мечти на читателя на Учението, всичко е добре, но стига само да се изправят суровите изпитания и глухата стена на тъмните противодействия, вярата на слабия дух помръква и Владиката вече не представлява Водач на всички мисли, чувства и постъпки. Настоящото залива съзнанието със своите течащи вълни. Вярата и доверието въпреки очевидността, въпреки всичко, което е наоколо и което се стреми да я погаси, е качество на истинския ученик. Мнозина ще покажат пълна вяра, преданост и устременост, когато Дойда и заповяданото стане действителност. Но в мрака на тежкото преддверие пълнотата на огньовете на тези качества е залог за неизменно Поръчителство на Владиката. Неизменността на Гаранцията на Владиката увеличава огньовете на неизменната и безусловна вяра. Тази вяра не е съня, а огнена, основана на чувствознанието и е достъпна само за зрящото сърце. Огненото върознание е качество на пробуденото сърце, проявяващо своите огньове. Всичко ще се сбъдне според словото на Владиката. И ако нещо върви не така, както на някой му се иска, то причината за несъответствието трябва да се търси в себе си и обкръжаващото несъвършенство, в собственото неумение да се види действителността, а не в слабата мощ на Йерархията. Подобни грешки могат да станат съдбоносни, тъй като трябва да се разбира цялата мощ на Йерархията. Не поради слабост не Довършвам врага, а поради сложността на космическите комбинации, тъй като може да паднат и главите на невинни. Мозъкът не може да отчете сложността на невидимите нишки на човешките съдби. Затова Казвам: всичко си има своето време и срокове. Не Мога да наруша закона за сроковете, тъй като Съм Изпратен не да разруша, а да изпълня. В най-близките Искам да видя пълнота на предаността, пълнота на устрема и пълнота на вярата във Владиката. Колко вреда на делото са причинили топлите. Те не са необходими. Нека близките да се предпазят от тези пагубни качества. По-добре е пламенно да вярваш и чакаш, отколкото да дочакаш загубил вяра. По-добре е да се устремяваш безкрайно и без мярка в мрака, дори и без да виждаш просвет, отколкото да се давиш във вълните на тъмата. С вяра във Владиката побеждаваме.

6. И все пак формулата „Да бъде Твоята Воля” остава неразбрана. От една страна произнасяйки я отпускат ръце, прекратяват действията и, изцяло осланияйки се на Владиката смятат, че някой и някак ще направи всичко вместо тях. Мъртвешкото ослание е по-лошо от грешките. В това отношение е мъдрата народна пословица: „Надявай се на Бога, но и сам не стой със скръстени ръце”, внася правилния коректив. От друга страна хората подменят със своята воля Висшата Воля и утвърждават своеволието на егоизма. Утвърждаване Волята на Владиката означава осъзнаване на Щита, което изключва страховете, съмненията и суетата на безпокойството и неувереността. Вярваме, Владико, и знаем неизменността на пътищата на бъдещето. Оттук се ражда чувството на спокойствие и съзнанието, че без Волята на Владиката и косъм от главата няма да падне. Да утвърдим необходимата степен на спокойствие и защита на съзнанието. Трябва да се разбере, че всичко трябва да се извърши от човешките ръце и то не с нечий други, а със своите. Така се проявява самотейността, чрез импулсите, произлизащи от сърцето. И когато необходимата нейна степен се утвърди в огъня на устрема, може да се очаква и Указа на Владиката. Така между своеволието на егоизма и мъртвешкото ослание се намира златната среда, изразена с формулата: “Владико, да бъде Твоята Воля”. Как може мъжествено и спокойно да се срещне вълната на неизбежната карма? Само с предаването на своята воля на волята на Владиката. За какво да се тревожиш, когато Ръката на Учителя се стреми да даде най-добрия път. Но сред изпитанията и трудностите трябва да можеш да устоиш в разбирането за мощта и непобедимостта на волята на Водещия. Съмнението и неувереността в нея пресичат нишките за помощ и връзка. Вярата във Владиката, доверието и несломимата увереност са мощен магнит, утвърждаващ и привличащ помощта. Въпросът “Вярваш ли?” е предполагал вяра от страна на този, на когото се е оказвала помощ, тъй като вярата създава магнитно необходимото условие за възприемане на тънките огнени енергии. По вярата се дава, тоест, според степента на мощта на нейното магнитно притегляне на нужните енергии. Твърдата и устремена вяра представлява пик на тънките енергии, насочени в пространството или към Учителя, магнитните свойства на които неотвратимо притеглят желаното и нужното утвърждаване. Така вярата във Владиката е мощен магнит, привличащ и преодоляващ със своята сила съпротивлението на плътните слоеве на материята. Тази вяра е неотделима от предаването себе си на Висшата воля. И няма такава сила, която би могла да преодолее могъщия магнит на вярата във всепобеждаващата мощ на Йерархията. Със съзнанието за тази мощ може да се твори и действа. Предавайки себе си на волята на Владиката може да се утвърждава мощта на Йерархията в живота. И това утвърждаване преди всичко се проявява в действие. Не в безволно, пасивно ослание, а в огнено самоизходящо действие. Така, бидейки във Волята на Владиката, може да се действа с Лъча на Йерархията. Така, сливайки своята воля с Висшата воля, може да се действа по Лъча. Формулата “Да бъде, Владико, Твоята Воля” означава устремено съзнателно сливане с волята на Владиката. Ако се разгледа сферата на въздействие на обикновеното еснафско съзнание, може да се поразите от неговата ограниченост, оскъдност и бедност. Огнената воля на Йерархията не може да се прояви и утвърди в пределите на личния кафез. Но когато волята на простосмъртния разруши неговите стени и, устремявайки се нагоре, се слее с Волята на Владиката, неограничена от нищо лично, тайната на казаната формула започва да се разкрива на съзнанието, разбило своите вериги. Трябва най-после да се разбере, че човек сам по себе си е нищо, че със своята лична воля не може да твори огнено, че утвърждавайки волята на Йерархията той става гигант и е ограничен в растежа на своето могъщество единствено от степента на осъзнаване на Висшата воля в себе си. Затова “Не аз творя, но Отец, пребиваващ в мен”. Затова не моята воля, но Твоята Воля да бъде, Владико. Герои,

посланици, служители на Светлината - всички са вървели, побеждавали и творили подвизи с мощта на Висшата воля, утвърдена в тях. В това е източникът на непресъхващата сила. В това е залогът и гаранцията за победа. В това е Висшият път. В това е утвърждаването на огъня и преодоляването на себе си. Огнена вяра трябва да разпалите в себе си с неукротим пламък, но не сляпа, а зряща. Не вярата на невежеството, а вярата на знанието. Предалият своя дух в Моите Ръце е непобедим. Предалият се на Моята воля е огнен победител и мощен строител. Той е творец на живота, отдал своята воля на Мен. Не безволев прегърбен роб, но цар на духа, тъй като отдалият своята воля на Мен утвърждава в Мен своята съкровена безсмъртна сияеща същност, тъй като Аз Съм Утвърдил в него Своята Обител. Владиката, влязъл в сърцето на ученика и там сътворил Своя престол, Утвърждава Своята непреодолима огнена сила в огненото сърце. Затова вехтият човек и всички негови обвивки ще въстават и яростно ще се борят за своята предишна власт и тъмнина на ограничеността, но отреденият победител знае, че когато върви с Владиката, поражението е немислимо. И когато ще изглежда, че Владиката е далеч, че няма нищо, че обещаното е приказка, тогава е особено близка отсъдената победа. Часовете на борба, изпитание и преодоляване не могат да се избегнат, но вървящият с Владиката е победител винаги. Висшите пътища са неведоми, но победни. Владиката е далечен, невидим, но е Близък. Неговият Щит е мощен и неуязвим и върху него е написано “Победа”. Когато човек върви през живота, обременен от своите несъвършенства, то силата на неговите несъвършенства се изчерпва върху него или върху тези, които го заобикалят. Когато човек става приет ученик, върху плещите на Учителя ляга цялата тежест на трансмутациите на ученика и на неговите несъвършенства със силата на огъня на Учителя. Учителят, виждайки в ученика необходимите за ученичеството качества, Поема върху Себе си задачата да претопи нисшето във висше. И ако до приемането животът на човека е вървял по обичайните пътища, а след приемането се е утвърдил процесът на трансмутация, то тя става със силата на Лъча на Учителя при условие, че в ученика е налице проявен устрем. Наличието на несъвършенства е самоочевидно, явлението на ставащите трансмутации е неотрицаемо. Следователно силата на Учителя, приложена към осъществяването на възхода на ученика, трябва да се разбира като единствен източник за неговото преобразяване. Затова Учителят наистина е пътът, истината и животът, затова без Учителя няма възход. Затова Алфата и Омегата за ученика Представлява Учителят, поел върху себе си тежкото бреме на неговото преобразяване. Затова е неизменен пътът на придвижването, ако сърцето на ученика е устремено към Учителя. Трябва да се учите да се устремявате в бъдещето. Това устремяване е нужно. Както килът на движещия се кораб, разсичащ вълните на страшното море, така преодолява устременото в бъдещето съзнание съпротивлението на стихииите, отхвърляйки настрана противодействащите елементи. Но стига само корабът да спре хода си или кормчията да изпусне от ръцете си кормилото и корабът веднага се превръща в играчка и жертва на стихииите и вече не той, а те побеждават него. Така и устременото в бъдещето съзнание преодолява твърдо стихииите, докато е устремено. Но загубилият устрема си се превръща в играчка на съдбата и на обстоятелствата. Океанът на Безпределността е безопасен докато съзнанието е в движение и е запазено правилното направление. Неопитният мореплавател се насочва към брега, забравяйки, че край брега са подводните камъни и плитчини. Океанските вълни не са страшни, не е страшен натискът на стихииите, тъй като огнената сила на устрема преодолява безволевата инертност на стихийната материя. По големия път вървели няколко човека. Попитали единия: “Накъде отиваш?” Той отговорил: “На пазар” – “А ти?” – “На погребение” Третият отговорил, че бърза да сключи изгодна сделка. Четвъртият вървял с оплаквания. Попитали и последния същото. “Към

Безпределността”, – отговорил пътникът. Така по един и същи път са вървели хора, загубили пътя си и само един знаел накъде и защо върви. Много вървят по големия път на живота, но малко са знаещите пътя.

7. Нисшите съзнания не осъзнават бъдещето. Вият гнезда, правят запас от храна, но не го осъзнават, тъй като правят това инстинктивно. Величието и висотата на духа се измерват по неговата способност да осъзнава далечните страни на бъдещето. Рамките на настоящето се раздалечават в двете посоки, разширявайки хоризонта. Радиусът на осъзнаване на бъдещето и далечното минало се дават от съответното разширяване на съзнанието и само тогава съдържанието на настоящето дава правилната перспектива. Да се разглежда то отделно от единия или другия полюс на битието ще бъде знак за невеже или дребно съзнание. При наличието на достатъчно дълги радиуси става лесно да се разбере, че човекът е пътник от безкрайното минало към безкрайното бъдеще или процес на постоянно разширяване или разгръщане на съзнанието. И тогава земното пребиваване се превръща в път към Безпределността. Не откъснато, безсмислено, самозадоволяващо се съществуване в някакъв краен отрязък от време, а именно безкраен път. Някой мечтае за еликсир на живота и безсмъртието, но този еликсир вече е намерен и неговото име е Знание, тъй като то дава осъзнаване на живота, който няма нито край, нито начало. Безсмъртието на духа се заключава в осъзнаването на това велико понятие. Духът не може да умре, но това не се осъзнава и затова царството на смъртта тържествува. И смъртта събира своята обилна жетва сред човечеството. Не трябва да се търси безсмъртие в постоянно променящите се форми, тъй като то не е във формите, а в духа. Значи, търсят не където трябва. И докато търсят безсмъртието в това, което е смъртно и подлежи на закона за смяна на обвивките, ще бъдат безплодни всички усилия. В сферата на крайните временни форми не трябва да се търси безкрайното. Всички Учения на Владичите се стремят да издигнат човешкото съзнание от сферата подлежаща на смърт, тоест на смяна на видимите нейни форми, в сферата на явленията на духа, стоящ над този свят, който се променя постоянно. Човекът е носител на безсмъртно начало, въплътено в света на вечно променящите се форми. Той е вечен, но формите са смъртни и са ограничени във времето. Отъждествявайки себе си с формите, обитавани от него, привързваме себе си към колесницата на смъртта. Духът няма нито форма, нито обвивка, но може да одухотвори и да даде живот на всяка форма, тъй като духът е огънят на живота, проявен във всяка форма в зависимост от етапа на еволюция в обвивките, обличащи зърното на духа. Зърното на духа притежава форма, но такава няма само този, който пребивава вътре – Той е без име, без форма и без цвят, стоящ извън времето, извън сроковете, извън формите. Невидим, но постижим, нямащ форма, но съществуващ. Човекът е носител на тайната на безсмъртието, тайната на битието, тайната на безпределния Космически Живот - дух, съчетаващ в себе си началото и края на всичко, което е, било е и ще бъде.

8. Наблюдавайте съкровището на сърцето, за да не бъде то пренебрегнато. Сърцето трябва да се храни. Сърцето се нуждае от хранене също както и тялото. Тялото храним всеки ден, а защо сме забравили за сърцето? Сърцето се храни с любов и устременост. Огнената любов към Владиката е най-добрата храна за сърцето. Сърцето се храни с огън. Даже в земната храна са нужни витамини - огнени елементи. Но сърцето се храни с огън без примес от плътни частици. Лишено от своята храна то може да заглъхне. Сърцето живее свой живот. На него е нужен също обмен на веществата, както е нужен ритъм и порядък в приемането на храна. Хората са забравили, че имат сърце. Затова много сърца са залинели. Културата на сърцето изисква то да живее с чувства. Чувството на любов, състрадание, преданост, мъжество, безстрашие го подхранват със своите огньове. Високите чувства дават изтънчена храна, изтънчвайки и сърцето. Има храна неполезна, убийствена и смъртно вредна. Страхът,

раздразнението и съмнението отравят сърдечните тъкани с отровата на тъмните огньове. Тяхното отлагане изражда тъканите на сърцето и ги умъртвява. Под влиянието на тези отровители много сърца се разлагат на живо и смърдят. Не напразно всички емоции се съпровождат от миризми според своята същност и често са неприятни. Огньовете на сърцето притежават мирис и аромат. Скалата на черните огньове дава различни по степен зловония. Скалата на светлите и чистите – аромати. Висшите чувства благоухаят. Чистото сърце е благоухаещо. Профилактиката на сърцето и правилното му хранене се заключават в това, че в неговата сфера не се допускат черния огън и неговите издънки. Чувствата и емоциите от земната скала, изпълващи микрокосмоса със зловония, не могат да служат за храна на устременото сърце, без да му нанесат тежки повреди. Зловонията на нисшите страсти е ужасно. Неприятно и отблъскващо е зловонията на уничиението, страха, безпокойството, завистта и другите преживявания, толкова обичайни и свойствени за хората. Плахият човек, носещ в сърцето си ехидната на боязънта, отравя със своето зловоние обкръжаващата го атмосфера и хора. Има хора, които постоянно излъчват зловоние и има хора, които благоухаят. Те са несравнимо малко. Но са много носещите зловоние. Всички процеси в организма – невидими и видими - се съпровождат с миризми. Тонус на тези миризми дава сърцето. Аурата на подвижника е благоуханна, а аурата на служителя на тъмнината е зловонна. Така разделянето на Светлина и тъмнина може да стане и по миризмите. Болестите също се съпровождат с миризми, но те не могат да служат като признак за тъмно служене. Слугите на тъмнината са зловонни винаги, независимо дали са болни или здрави. Необходимо е да се отчете, че има и отровни аромати. Само огненото съзнание може да различи границата. Но е несъмнено едно: физическото или психическо разложение винаги се съпровожда със зловоние. Чистата храна, измиването, почистването на стомаха, профилактиката на мислите и емоциите освобождават организма от нисшите миризми. Но никакви мерки не могат да освободят нисшето съзнание от присъщата му миризма. Даже мислите имат свои аромати – положителни или отрицателни в зависимост от това, с какви чувства са свързани. За съжаление, съвременната наука и медицина отделят малко внимание на този въпрос. А при това, дори и при малко наблюдение би могло да се събере богат материал. Наука за ароматите и миризмите – така Наричаме новия отрасъл на знанието.

9. Тъй като, където е вашето сърце, там е вашето съкровище. На каквото е отдадено сърцето, на това е отдадена и мисълта. Но мисълта се управлява от сърцето. Когато сърцето е отдадено на Владиката, то и мислите се устремяват към Него упорито и неотлъчно. Значи по-важно е да се отдаде сърцето. Устремената мисъл е само следствие. По линията на сърцето върви устремяването на мисълта. Затова е по-важно от всичко да се устремиш със сърцето или да се устреми сърцето. Устременото сърце е огнен магнит в действие. Но как да се събуди и устреми този могъщ двигател? Нека движението на сърцето да започне, макар и с малко. Има моменти, когато то, макар и за миг, сякаш се събужда от вековния сън и се изпълва с особено чувство към Учителя. Това поражда устрем. Малките искрици отлагат своите енергии в Чашата и следващото пламване вече е по-силно. Трябва да се пазят тези прояви на висшите енергии. Те са подчинени на закона на ритъма и периодичността. Те се връщат отново и отново, и всеки път с по-голяма сила. Опазването е съхранено. Съхраняването е запазено в дълбините на сърцето. То расте, разширява се, донасяйки по-често, повече и по-обилни плодове. Вече не са пламвания, а огньове. Вече не са огньове, а равногорящ пламък. Вече не е мигновено или кратко чувство, но мощна песен на сърцето. Така от малкото зрънце, грижливо съхранено, израства огромно следствие и могъщият магнит на сърцето привежда в действие своите огньове. Притеглянето на огньовете става по невидими нишки от енергия и съкровището на пространствената мисъл широко и

свободно се влива в пробуденото сърце. Сърцето се е събудило, следователно пътят е намерен и съкровището, придобито в сърцето, расте в своето огнено величие. Но е много важно да не се угасят в началото първите пламъчета на огньовете. Даже и това да се малки искри. Потенциалът на сърцето е огромен и неизчерпаем. Трябва само да му се даде свобода да се прояви и да не се гасят неговите прояви. Градинарят грижливо обслужва редките и ценни цветя и растения, особено първите нежни израсъци. Той знае тяхната ценност. Който иска да бъде градинар на духа трябва да съумее да запази първите кънове и да разбере тяхната незаменима ценност. Горко на неразпознатия, тъй като плевелите бързо ще ги задушат. На всеки човек идва неговият срок и когато той настъпи се изисква цялата зоркост, за да се видят и разпознаят къновете на духа и, разпознавайки ги, да се опазят. Къде и кога, ако загинат, ще поникнат те отново? И откъде ще се вземат зърна Светлина? Безпогрешният глас на сърцето ще укаже и в нужния момент ще прошепне на чувствителното ухо, че времето е дошло. И кой знае кое е по-добро – да се пропусне или да се изчака срока. И едното, и другото изискват зоркост, тъй като пропусналият може да намери отново, а намерилият да не разпознае. Затова е указано да бъдат на стража всички притежаващи поне искрица дух. Малко е да се намери съкровище, трябва и да се задържи. Сред вехториите на лъжливите ценности е лесно да се загуби съкровището. Блясъкът на фалшивите камъни може да заслепи. Настъпва времето за разпознаване на истинските ценности. Техните притежатели трябва да извършат сеитба и за търсещите качеството разпознаване ще бъде особено важно.

Ценността на готовността може да се оприличи на здравината на верига, ако всички нейни звена са в порядък. Но ако днес готовността е проявена, а утре е забравена за час или два или за друг срок, то звената на веригата на готовността се нарушават, прекъснатата готовност не е годна за ученичество. Верига с разрушени звена не може да върши работа. Качеството постоянна, бдителна, винаги налична готовност трябва да се придобие каквото и да става. Това значи да бъдеш готов при всички обстоятелства, във всички условия и при всякакви настроения и състояния на духа. Качеството постоянно бодърстване е сестра на готовността, като зоркостта и непрекъснатото очакване са от същото това гнездо. Синтезът на тези качества се изразява в постоянството на Служенето. Самото постоянство се явява основно качество. Ако ученикът се мятта между призрачните настроения и те определят степента на неговото служене във всеки даден момент, то кривата на устрема ще представлява начупена линия, която страшно ще изопачи реакцията на въздействие на Лъча на Учителя. Тогава микрокосмосът на ученика няма да даде самоизходящи лъчи, а редица дисхармонични пламвания. Тези явления са разрушителни. Освен това изпращаните знаци не могат да бъдат както трябва уловени от дисхармонично настроения организъм. Дори и да се уловят, то са в изопачен вид. Така и днес беше изпуснатата възможността за Общувание. Фактът на пратката остана в съзнанието, но същността не беше възприета поради това, че съзнанието не беше в нужната степен на готовност и бодърстване. Изпуснатата възможност не се повтаря. Ще се наложи да се чакат нови съчетания на различните условия.

10. Немислимо е един човек да може да прости греховете на друг човек, тоест да неутрализира или да прекрати хода и развитието на породените от дадена простъпка причини. И корените, и следствията на тези енергии са извън човешката власт. Колелото на причинността, пуснато в ход, не може да бъде спряно нито с покаяние, нито с прощаване на греховете даже срещу заплащане. И все пак е дадена формулата „Прощават ти се греховете“. Но даже за последователите е Казано: „Вземи своя кръст и върви след Мен“. В очите на наркомана стои печата на самоосъждането и падението. Греховете, тоест постъпките, предизвикващи тежки следствия, налагат върху духа,

който ги е допуснал, печата на обречеността. Повредените души могат да бъдат разпознати по очите. Причината и следствието са свързани с права линия. Допускащият грешка нанася вреда преди всичко на самия себе си. Самонараняването на собствения микрокосмос може да се нарече осъдително действие. Известно количество грешки може да предизвика задръжка в еволюцията на духа, което ляга тежко върху съзнанието със своята безизходност. Учителят Освобождава не от следствията на простъпките, произнасяйки дадената формула, но от налягането на товара, пречещ на духа да се движи по спиралата на еволюцията. Именно отхвърляйки тежестта, парализираща духа, освободеното съзнание се устремява по пътя на възхода, но приемайки своя кръст със себе си, тоест кармата на извършените деяния. По такъв начин се говори не за опрощаване на греха, а за освобождаване на съзнанието от неговата власт, пречеща на съзнанието да се движи. Става дума за опрощаване на греха. Печатът на обреченост се сваля от духа чрез властта на Учителя и духът, изправяйки се, може да продължи прекъснатия път. Тази възможност се дава на всички, даже на разбойника и блудницата. Под влияние Светлината на Учителя човек придобива възможност да се устреми духом независимо от товара върху плещите. Човекът придобива най-голяма свобода за възход на духа, независимо от всичко. Само така може да се разбере изкуплението и изкупителната жертва на Спасителя. На всекиго е даден път и възможност да отхвърли веригите, пречещи на движението. Изкупена и унищожена е безизходната затвореност на кръга, обричащ човечеството на застой и регрес. Жертвата е принесена, за да могат хората да възхождат.

11. Тъмните не дремят и са готови да се възползват от всяко невнимание, всяка пукнатина, за да нанесат вреда. Около отсъдените хора може да се наблюдава особено раздвижване и набъбване на тъмните противодействия. Те се опитват да проникнат с всички способности в сферата на непосредственото обкръжение, изпращайки хора с малко съзнание, които им служат поради невежество, а самите те се крият зад тях. Вниманието на тъмните сочи сила на растящите огньове, тъй като горящият пламък привлича и Светлината, и тъмнината. Нужна е напрегната зоркост за разпознаване противниците на Светлината в техните опити да нанесат вреда. Бил зададен въпрос на тъмните поробители: “Какво искате от мен?” Отговор не последвал. Защо? Защото на тях им трябва да ви унищожат на всяка цена. Но Владиката е на стража. Той Може да допусне изпитание, за да види и разбере силата на тъмните въздействия, но щитът е винаги на стража.

12. Връзката с пространствения огън се установява съзнателно, тоест реакцията на микрокосмоса на въздействието на огнените лъчи на светилата се улавя явно. Организмът на човека с цялата му сложност може да се разглежда като многострунна арфа, на която лъчите на Далечните Светове свирят своята космическа симфония. Центровете на човека съответстват на центровете на Космоса и съзвучат с тях в съответствие с настройката на индивидуалната човешка арфа. Въздействието на лъчите върху различните организми не е еднакво. Но особено огромна е разликата в степента на съзнателната им реализация. Всички психически процеси се извършват под въздействието на лъчите. Така нареченото настроение, усещането за потиснатост и подем, лекота или болест зависят от пространствените въздействия. Разбира се, влияят и непосредствено обкръжаващите условия. Но дори и степента на тяхното влияние се обуславя от състоянието на организма, настроен или разстроен към далечните лъчи. Също немалко значение има и влиянието на съчетанието на магнитните условия в момента. Ако облачността се отразява на центровете, то какво да се говори за температурата, атмосферното налягане и така нататък. Човекът е тънко чувствителен апарат, реагиращ на всичко и в тези реакции трябва да можеш да се ориентираш. Ако всички причини се търсят в лошото храносмилане или поредната неприятност, то

хоризонтът на причините, обуславящи психическата дейност на човека, ще стане тесен, както и сложността на неговия възприемащ апарат. Съкровената астрология се занимава с взаимодействието между лъчите и огнените центрове. Законът за съзвучието и съответствието лежи в основата и микрокосмосът, като подобие и отражение на макрокосмоса, става основа за разбирането на човека. Човекът е не само част от света, но и висше звено във веригата на космическите съзвучия. Тъй като дори и полското цвете може да се смята за проява на съзвучие на неговите елементи със силата на пространствените лъчи. За да не изглежда много отвлечено, може да се напомни, че растението е преди всичко събирач и кондензатор на Слънчевите лъчи или на пространствения огън. Кондензират се не само Слънчевите лъчи, но и тези на Луната и звездите. Способност за тяхното кондензиране притежава всичко живо и всяка материя. Това явление е недостъпно за грубите изследвания, но паметта на природата, фиксираща всички видове лъчи, служи като доказателство за възприемчивостта на материята. Вещите, предметите, камъните и живите същества фиксират в себе си всичко ставащо около тях посредством способност, нямаща нищо общо с обичайната памет. Камъкът няма мозък, обаче върху огърлиците нерядко са запечатани кръвта и събитията, съпровождащи техния живот. Отражението на заобикалящите явления или лъчите на средата се фиксират върху материята на предметите, които, както и всичко живо, са седмормни по своя състав. Разгадката трябва да се търси във висшите състояния на материята. Лъчите на светилата са седмормни, седмормен е и човекът. Съответствието или съзвучието се постига чрез ключа на седмичността по пътя на комбинацията на елементи, съответстващи на всеки от тях. Цветовете, звуците, атомите – всичко е седмормно по същество, притежавайки пет допълнителни тона звуци и така нататък. Лъчите се комбинират или се разпределят, бидейки възприети по съответствие, между състава на лъча и възприемащия център, тоест човек, или растение, или животно. Те се осъзнават според степента на неговата изтънченост, но независимо от състоянието те все пак се отпечатват, съхранявайки се в тънките слоеве на материята.

13. Така става винаги. Чудесната способност, придобита с цената на продължителни усилия, труд и устременост става обичайна и губи своята значимост. Устройството на окото е чудо. Но към това чудо са привикнали. За него никой не мисли. И всички са започнали да зяпат, но да не гледат, да гледат, но да не виждат. Така също и способността за възприемане и записване може да загуби неповторимата свежест на чудесността и, покривайки се с налепа на ежедневието, да загуби част от своя пламък. Делничността е враг на Огнената Йога. Най-чудните достижения гаснат под нейната потискаща ръка. Да запазим духа на необикновеност във всичко и да не даваме възможност на сивия дракон да тържествува. Той ще направи всичко сиво. Трябва да се усилива и задълбочава процеса на Общуването, за да могат изпращаните мисли плавно да се леят и да се запечатват върху страниците. Нека съзнанието изцяло да посвети себе си на времето на Общуване и да не позволява на мисълта да се отклонява настрани. И светилникът, водещ процеса и обединяващ в сивата тъмнина нека бъде победният Образ на Владиката и в третото око, и в сърцето, и пред земните очи, и върху листовите на тетрадката. И там, в далечината, зад планините, нека да стои пламтящият Лик, озарявайки мрака на всекидневието и осветявайки пътя. Трябва да се постигне това Водещият Образ да стане реален двигател в живота. Не в откъснатост, а в сливане със Светлината се твори тайнството на Общуването. Ликът твори със своята сила и свързва устремното сърце със своя Носител. Затвърдявам даденото по-рано, за да не загуби тайнството на Общуването чудесния пламък и неизразимата свежест на новостта. Какво е новото под Слънцето? Нищо. Вечно нов е само Учителят. За да се запали огън трябва да се разрине пепелта, да се открият въглените и тяхната неугаснала червена жарава ще роди нов пламък. По същия начин трябва да се изхвърли и пепелта

на рутината, тъй като огънят е под нея. Огънят на сърцето се охранява внимателно и грижливо от външните въздействия. Всички Учения говорят за огнена съкровеност. Как иначе да се опази съкровището от неговото потъпкване? Огнената стихия, бидейки най-активна, предизвиква яростното противодействие на всички други стихии, а следователно и на целия живот.

14. Сине Мой, победата се достига във всекидневието и в това се състои подвигът. Трябва да се утвърди животът там, където навсякъде царства смъртта. В царството на смъртта, това царство, където всичко е смъртно, се утвърждава огненото семе на живота и неговият пламък се удържа с всички сили на духа. Да му се позволи да угасне значи да се загуби всичко. Така подвижникът се превръща в огнепазител или огнен пазител на съкровения пламък на живота. Изопачените религии са създали култа към смъртта, Ние обаче Утвърждаваме култа към живота. Животът е огън, спуснат на Земята и съзнателно пазен от неговите носители. Огънят може да се укрепи и усили с правилно, тоест законно действие, действие съответстващо на структурата на пламъка. Да предположим, че някой иска да усили своите огънове, но пребивавайки в състояние на боязлива, суетна угодливост. В този случай действието и устремът, бидейки антиподи, явно се неутрализират един друг. Но ако състоянието на съзнанието е мъжествено, спокойно и твърдо, пламъкът ще укрепи и ще се усили съответно на степента на напрежение на тези качества. Така действията, думите и мислите могат да се превърнат в израз на огнената същност на пламъка, но и обратно – в негови рушители. Така състоянието на сърцето и съзнанието създават условия или благоприятстващи огньовете, или способстващи за тяхното угасване. Съответствието или координацията между вътрешното състояние на съзнанието и неговия външен израз представлява основа на поведението на ученика. Това не значи да се разкриеш пред всички, а показва известна степен на достойнство на духа, утвърждаващ непреходната своя ценност, неподчинявайки се на условностите на измислените от хората връзки, свързващи ръцете и краката на хората. Своето трябва да се носи в живота и да се утвърждава, а не да бъдеш ветропоказател за чуждия вятър.

15. Има човешка правда и Космическа Правда. Първата е относителна и зависи от стъпалото на еволюция на съзнанието, втората е неизменна във вековете. Правдата на Лъча на Владиката е вечната правда на битието, затова сливането с Лъча означава сливане с истината. Макар и нейната степен да е ограничена от възприемащото я съзнание, върху нея стои печатът на мъдростта на Учителя. Колкото по-малко личен елемент е примесен към възприятието, толкова по-чиста е същността на възприетото. Трябва да се стремим към това, личният елемент трябва да бъде отстранен съвършено и напълно. Ако ученикът може да произнесе формулата „Не аз, а Учителят, пребиваващ в мен, Той Говори“, тогава вратата на чистото познание са близо. По такъв начин основно условие за познанието си остава все този същият Завет ”Отвърни се от себе си”. Това е цялата същност на самоотвержеността. На тази самоотверженост човек се учи в живота, забравяйки себе си в любимия труд. Щастieto от любимата работа е благословия за труженика. Труд не за себе си, а за Общото Благо и научилият се да се труди в негово име е в правилния път. Не с произнесените думи, а с делата утвърждава себе си човек. И действието за Общото Благо е над всички останали човешки дела. Правилният път довежда до истинската цел. И вехтият човек или егоизмът на личността се разтваря в озарения от огньовете трудов подвиг. Никакви старания и усилия няма да дадат това огнено следствие, каквото дава времето на напрегната, светоносна, любима работа в името на всички и за тяхното благо. Постоянството на светоносното нагнетяване расте и поддържа огньовете на центровете. Затова Утвърждаваме славата на озарения труд. И за това не са нужни никакви особени знания, или книги, или постижения на окултната мъдрост. Просто и лесно, забравяйки

себе си, човек се устремява по пътя на творческия труд, влагайки в него цялото си сърце. Значението на труда за пробуждането на огнените центрове е огромно. И ако помраченият труд, ненавистният труд, робският труд убива огньовете и умъртвява духа, то радостният труд е огненосен. Не като проклятие е даден трудът на човека, а като благословия. Разберете труда широко. Именно огненото напрежение, съпровождащо работата, ще даде необходимата степен на светимост. По степента на тази светимост може да се определи полезността и на работата, и на работника. Такъв труд е благословия за пространството, тъй като разсейва обкръжаващата тъмнина. Затова пораждащият светлина труд е благословен, който и да го извършва. Ние Ценим тружениците–светилници и им Помагаме в тяхната светла работа. Помагаме и на учения, и на инженера, и на работника в тяхната работа по оздравяване на планетата. Земните звания нямат никакво значение. Подборът на духа в лагера на Светлината става според светлосиянката. Трябва да се обикне труда като такъв и ще бъде възможно да приучите себе си да извършвате всяка работа радостно, дори скучната и неинтересната, и дори чуждата на духа. В това е дисциплината на труда. Да избягваме само човеконенавистната работа. Радостта в труда е достижение за духа. Нека да се трудим светло и радостно, какъвто и да бъде самият труд. По-добре е да се изживее тежък живот с песен, отколкото да затъваш в излишъка на мъртвешкото пресищане. Говорим за безкрайната победа на творческата песен на духа. Трудът е основа на творчеството. Творчеството е цел и предназначение на човешкия труд. Огненото творчество е съдба за човека и човек стига до него през земния труд. Стъпалото на земния труд отвежда към стъпалото на Космическото творчество. И ако в началото е озареният безличен труд, то в края е Безпределността и необятността на пространственото творчество. Така малките искри на трудовото напрежение се разпалват в огнения пламък на пламтящия микрокосмос, сътворяващ нови форми в пространството на Светлината. Сияйна е веригата на трудовия подвиг.

16. Ще Дам знак за великото и близкото Общуване, ще Дам знак за близкото Общуване. Аз Искам да утроя залога. Владите Творят Плана на еволюцията на човечеството, създавайки нейните форми във Висшия Свят. Планът, уплътнявайки се, се спуска в Тънкия Свят и едва след това се осъществява на Земята. Принципът е: от тънкото към плътното, от невидимото – във видимото. По този път твори и човекът. Само че неговото творчество обхваща слоевете, достъпни за съзнанието. Например нисшето съзнание не се издига по-нагоре от астралния план. Но същността на процеса е една и съща: от невидимото към видимото. Отначало се създава представата или макета на това, което е замислено, след това умствената представа се облича в плътни форми. Мисълта се осъществява винаги, рано или късно, притегляйки елементи от плътната материя. Трябва да се знае тази непреодолима сила на мисълта. Волята на човека, бидейки от огъня, притежава творческа сила. Затова този, който познава процеса, може да осъществява своите творчески начинания знаейки, че законът действа безотказно и неизменно. Формата, пусната в пространството, ще се облече в желания вид и осъществяването рано или късно, но винаги, настъпва. Мисълта ще се въплъти в плътни форми. Не трябва никого за нищо да молиш или да убеждаваш. Трябва само да се мисли ясно, отчетливо, определено и спокойно, знаейки неизбежността на изпълнението. Колелото на изпълнението винаги ще се дотъркаля до указаната цел, давайки желания резултат. Разбира се, колебанието, неувереността, неяснотата и съмнението ще вложат себе си в набелязания план и ще предадат на замисленото своите свойства, често неутрализирайки и замъглявайки основната мисъл. Затова е необходима абсолютна и непреклонна вяра в неизменността на Космическия Закон. Огнената воля се пресича в корена и се парализира от неверието. Стихиите са пасивни. Даже огънят се подчинява на волята на човека. Оформянето на бъдещи явления е във

волята на човека. Бъдещето е пластичен материал за творческата воля. Не може да се промени нищо нито в миналото, нито в настоящето, но пластичната същност на бъдещето подлежи на оформяне от волята, която привежда в движение мисълта и се отлива в желаните образи. Около тях се коагулира невидима материя, уплътнявайки се дотогава, докато приеме видими форми. С мисълта може да се създаде всяко положение на елементите в пределите на закона, проектирайки я в бъдещето, за да стане това бъдеще някога момент от настоящето. Хората творят несъзнателно, затова техните създания не са силни. Но Архатът познава неизменността на закона и може да твори така, както иска неговата воля.

17. Някой някъде някога е казал „Аз не мога това или онова“. Това не е вярно: човек може всичко, може да претърпи, издържи, понесе и направи всичко. Не става дума за фантастични неща, а в пределите на възможностите на духа, които са безгранични. Потенциалът на човешкия дух е неизчерпаем. Например, може да се попита до какви предели може да расте волята на човека и кой е видял тези предели? Или къде е пределът на мъжеството, или на спокойствието, или на любовта, или на предаността? Къде е пределът на натрупване на психическа енергия от духа? И ако Ковалевская мълниеносно е решавала сложни математически задачи, то тази способност крайна ли е и не е ли възможно човек да прекрачи по-далеч и по-високо от нея? Или къде е пределът на еволюцията на човечеството? От какво е ограничено знанието и въобще има ли то граници? Вече е говорено за безпределността на качествата и възможността за тяхното неограничено развитие. Всички тези неограничени от нищо възможности за развитие на духа показват неговия неизчерпаем потенциал. Човекът може да бъде разглеждан като процес на разкриване или разгръщане на този мощен потенциал на духа, нямащ граници. Затова да спираме при някаква степен на достижение в каквото и да било ще бъде огромна грешка и престъпление срещу огнената еволюция на съзнанието. Безпределността е разлята навсякъде. Всяка форма на живот представлява временен разрез или аспект във времето на нейните безпределни прояви. Безпределността не е ограничена от нищо. Следователно растежът, развитието, разгръщането на огнения потенциал, скрит под всяка временна форма на живот, представлява път на неизменността. Всичко се намира в движение, разширявайки и увеличавайки формите на проява, обличащи всяко зърно на живота или духо-монадата. Кой може да отрече, че е било време, когато единната форма на проява на плътния свят на Земята са били атомите, ограничени в своята проява от това, което по-рано се е изразявало с условното наименование прояви на неорганичната химия. Атомите, съчетавайки се и групирайки се, са проявявали определената степен на еволюцията. След тях са стъпалата на растителния и животинския живот, завършвайки с човека като преходна форма към неговата, на човека, висша проява. Ако вземем микрокосмоса на примитивния човек, все още само започващ развитието на своя дар – речта, и съвременния среден човек, то разликата в психическия багаж на единия и другия ще бъде поразителна. Даже инволюцията на духа, в смисъл на падение в тъмнината, показва придвижване и развитие в злото, наистина ограничено в своя потенциал, както и всичко, което върви срещу еволюцията. Но процесът към благо е безграничен, тъй като е процес, вървящ в съответствие с Космическите Закони и Плана за Космическата Еволюция на битието. Наистина, може да се каже: всичко се устремява в Безпределността и безпределната проява на заложения във всяка искро-монада огнен потенциал. До известна граница този процес върви несъзнателно. И само в човека, достигнал определена степен на знание, той може да стане съзнателен и насочван по желаното русло в желаното направление за постигане на точно набелязаната цел. Планът на Еволюцията се утвърждава от Владичите. И Учението, давано от Тях, поставя вехите и знаците на пътя, по който

безопасно и безпогрешно може да се придвижва човечеството в Безпределността, разгръщайки своя огнен потенциал именно в необходимото направление и в съответствие със своето космическо назначение. Малкото съзнание може да се ограничи с извършване на добри дела и молитви, тъй като и това е благо. Но просторите и възможностите на Космическата еволюция на човечеството са безгранични. Неговият път към звездите и неговото блестящо огнено бъдеще като сънаследник на Космическите Логоси разширява съзнанието до границите на Безпределността и прави човека сътворец на Космоса. Трябва да се види във всяко качество, във всяко чувство, във всяка способност на човека този потенциал от безгранични възможности за развитие и изтънчване, нямащ край. Всичко това е само началото, дължно да даде плодове неизбежни, като движението на светилата, многократни и богати, като зърната на посева. Ненаситният за знание може да се успокои. Някъде и някога кълновете на знанието, залагани сега, ще дадат обилен растеж, размерът, богатството и разнообразието на който той дори не може да си представи. Възможно е да се учиш от всичко и винаги, залагайки съзнателно семената на бъдещите прорастъци, даващи урожай винаги едно към пет, едно към десет и едно към повече. Космическото лоно, в което пребивава човек, прилича на огромно поле, даващо обилен урожай от земята и всички начинания на човека ще дадат неизменен добив. И е много важно сеячът да бъде и жътвар, посял семена съзвучни с еволюцията, тъй като полето на жътвата се намира в микрокосмоса на самия сеяч, осеняващо го с радостта на космическите достижения. Кой ще поиска да изпълни своята същност с шиповете и бодлите на плевелите, също даващи плод. Може още да се добави, че процесът на жътва и сеитба в микрокосмоса на човека се провежда непрекъснато, без да спира нито за миг. Конвейерът от сеитби и жътви в човешкото съзнание действа постоянно. Но когато зърната се подбират съзнателно и с разбиране на отговорността и закона за причините и следствието, тогава може да се каже, че човекът взема в свои ръце еволюцията на своя дух. Законът е извънредно прост: доброто зърно дава добър плод. Причината и следствието са еднородни по своята същност. Става дума за съзнателното зараждане на творческите причини. Владите Ся творци и създатели на цял свят от причини. Пораждайки определени причини, неизменно Очакват точно определени от закона следствия. Възможно е да Чакат хилядолетия в зависимост от продължителността на семената. Зърната на причинността се обуславят от срокове, ключовете от които са в ръцете на техните творци. Зърната се залагат от Владите за определен срок. Затова трябва да се разбере, че лостовите на залаганите възможности са в ръцете на човека, че бъдещето му принадлежи, че стопанин е самият човек, че той може да го планира по свое усмотрение, обръщайки необходимия лост и залагайки желаната причина. Човекът в своя микрокосмос е ваятел на бъдещето си. И не само на своето, но и на микрокосмосите човешки. Хората са дотолкова свързани, че не могат да не си влияят един на друг. Това влияние е огромно и невидимо. Огромна и неизбежна е взаимната отговорност. И всеки, който е научил повече, по-добре и по-високо, трябва да избави и другите. И всеки, познал основите на еволюцията, трябва да извести за тях кръг от хора, размерите на който съответства на ширината и височината на неговото съзнание. Това е закон на Архатите. Законът на Архата е закон на вечното даване.

18. Знай, че вярата е непреодолима мощ. Вярата е знание за това, което не знае мозъкът, но знае сърцето. Вярата е огнено знание, недостъпно за земните чувства и интелекта. Бидейки огнена по природа и бидейки огнена сила, тя представлява знание на духа. Духът в своите огнени дълбини не може да се заблуждава, затова вярата е познание за истината. С вяра са се творили велики дела и подвизи, понякога изискващи цял живот. Затова вярата може да бъде наречена двигател на живота. Опитното познание е резултат на вярата, тъй като преди да се познае, трябва да се повярва във

възможността за знанието. Тя може да се нарече ключ към съкровенията врата на постиженията на живота. За да се постигнат редица явления в живота, трябва да се повярва в тяхната възможност за съществуване и във възможността за тяхното достижение. Лъчът на Владиката няма да стане реалност дотогава, докато призналият неговата мощ не я осъзнае в своето съзнание. Как може да се говори на отричащия за пробуждане и развитие на огнените центрове? Вярата е път към висшето познаване. Може да се върви и без нея по пътя на явния опит. Но това няма да бъде пътят на Архата. Трябва отначало да се повярва във възможността и достижимостта на недостижимото, преди да се достигне. За отричащия пътят е затворен. Признаването на възможността за нещо вече е известна степен на неосъзната вяра. Как може да се допусне и разбере без наличието на вяра цялата мощ на Йерархията? Човекът вярва в това, което съзнанието допуска. Съзнанието допуска чрез силата на сърцето. Мозъчната вяра е нездрава, мозъчната вяра има нищожна цена. Затова повярвалият след чудо не е нужен, тъй като остава в лагера на невежите. Огромна е вярата, осъзната чрез личния опит. Но огнената вяра е по-силна. Без нея дори опитното знание съхне, но разцъфтява пищно, когато огънят на вярата гори ярко. Без нея дори даваните огнени знаци слабо осветяват съзнанието, бързо угасват и се забравят. Затова с всички сили трябва да утвърдиш в себе си вярата - този огнен двигател на живота. Трябва да се вярва независимо от всичко и въпреки всичко, дори [въпреки] очевидността, дори [въпреки] собствените очи. Говоря за огнената вяра в своя Владика. Когато тя гори с ярък и неугасим пламък, тогава няма нищо, което би могло да сломи героя. Ако искаш да преминеш през живота като герой, не се колебай, не се отклонявай, вярвай в своя Владика. Чудесата не дават плод. Колко чудеса са съпровождали пътя на Великата Жертва, но Той е Бил самотен и изоставен от всички в минутата на великата нужда. Така дори и чудото не убеждава, но вярата - знак на пробуденото сърце - сама по себе си е вече чудо, което е над всички останали чудеса, тъй като свидетелства за огъня. Вярата може да се нарече пламък на сърцето, горящ въпреки обкръжаващия мрак, или Светлина, която свети в тъмнината. Вярата е гаранция за получаването и осъществяването на това, в името на което гори нейният огън. Вярата е предвестница на огнения опит. Устремът към далечната цел не може да се роди без вяра в далечната цел. Мощта на съкровенията знание се постига с вяра. И ти, действащият в Моя Лъч, преди да действаш, огнено си повярвал на Владиката със сърцето си. Прояви разбиране за безпределната мощ на огнената вяра. Нека расте мощта на двигателя. За нея няма предел. Вярата може да се разраства и укрепва съзнателно. Вярвайки в мощта на Владиката, укрепваш своята сила и своята мощ и правиш силата на Владиката своя сила. Утвърждавайки я в Него, сам ставаш неин притежател. Затова вярата премества планини. Би трябвало, когато ученикът я утвърждава, да нараства силата на Учителя, но нараства силата на ученика. Така се разпалва чудесния огън на сърцето, непобедим от нищо, тъй като дарът, поднесен на Мен, Възвръщам стократно. Почитането е от този същия корен. Почитайки Учителя, утвърждаваш себе си хилядократно. Трябва да се разбере тайната на взаимоотношенията между Учителя и ученика. Ученикът устремява редица енергии в огнения подем към Учителя: почитане, любов, преданост, самоотверженост. И тези дарове, принасяни на Учителя, стават негови огнени сили – на ученика и на неговия собствен микрокосмос. Затова Казвам: няма да Взема нито един обол, но ще Въздам стократно. Даровете, принесени на Учителя, са огньове, разпалени в своя микрокосмос. Огнената вяра не е нужна на Мен, а на вас, нямашите огньове. Аз, Владиката, Утвърждавам огнената мощ на вярата. С вярата в Мен ще достигнеш всички врати.

19. Изтънчването се състои в това, че съзнанието се научава да възприема скритите свойства на вещите и явленията. Цветето не е ограничено във формата.

Неговата миризма вече е невидимо свойство. Излъчването – също. Съчетанието от елементи на стихии, съставляващи цветето, е също невидимо на повърхността. За лечебните свойства на някои растения е известно, но за окултните им свойства знаят малцина. По този начин свойствата на явлениято са подобни на плаваща ледена планина, с по-голямата своя част скрита под видимата повърхност. Тайните на металите, също както и тайните на растенията, ще бъдат предмет на изучаване от науката на бъдещето. Нейните основи са скрити в периодичната скала на системата от елементи с всичките седем основни и пет допълнителни елемента на всеки период. Цвят, вкус, миризма, тегло, честота на вибрациите или число на колебанията, или число на биене на сърцето на всеки атом, тоест числото на неговите удари в секунда, представляват основания за разликите в техните свойства. Същите тези признаци, но усиления от наслоенията на обвивките на зърното на растенията и техните особености, и главно, в излъчванията, съставят сумарно своеобразието на неговите качества. Растенията също, както и всичко живо, се различават по стихии, принадлежейки преимуществено към някоя от четирите. Ако розата или кедърът са представители на огнената стихия, то папратта или трепетликата очевидно не принадлежат към нея. По стихии се разпределят и химическите елементи, и хората, и животните. И според своята принадлежност към една или друга стихия съответстват един на друг, бидейки изградени от родствени елементи. Обикновено болестите се предизвикват от нарушаване равновесието на материята на стихии и нейния недостатък, съответстващ на вида на растението или минерала, подлежи на попълване. Оттук следва, че да се познават окултните или скритите свойства на минералите и растенията, е извънредно важно. Годишният цикъл има две точки на равноденствие и два полюса – зима и лято. По същия начин и периодът на химичните елементи има две особени групи: четвъртата, преходна и групата на неутралните газове, съответстващи в цикъла или в периода на годината на точките на пролетното и есенното равноденствие; и – полюсите, тоест елементите с най-силни метални свойства. На пръв поглед – какво е общото между периодите на годината и периодите на химичните елементи? Но законът за съответствията е явно изразен в тях. Ако вземем разлистено дърво, клонките на което са приведени към земята и си представим неговите корени, навлизащи с короната си в земята и разклоняващи се там, и линиите на магнитните сили на обикновената стоманена пластина магнит, ясно отбелязани в посипаната със стружки хартия, положена върху магнита, то ще бъде ясно забележимо, че корените и листата, подобно на железните стружки, също се разполагат по линиите на невидимите “магнитни” сили, или аурата на дървото. Тъй като атомът е магнит, растението е магнит, човекът е магнит, магнитните свойства на които се усложняват и разклоняват според възхода на живота по стъпалата на развитие на формата. И всяка форма на проява на духомонадата, в което и царство на природата тя да се проявява, представлява по същество магнит, обкръжен от магнитното поле на неговото излъчване или аура, тоест от линиите на магнитните сили. Линиите на магнитните сили или аурата на магнита може да бъде явно видима при опита със стружките. Но при особени условия тя може да бъде и фотографирана. Аурата на растенията, животните и човека може да се улови в миризмата, която ги обкръжава като сфера. Излъчванията на растенията вече са били фотографирани. Със снимките на човешките излъчвания също се провеждат опити. Тайната на магнита и законите за съответствието позволяват да се приближим към тези явления непредвзето. Установявайки общото за всичко форми магнитно основание, тяхното единство, може постепенно да се премине към анализ на това, коя от четирите указани точки на периода или кръга на явлениято, или кръга на аурата на формите се явява преобладаваща. Четири точки, както и в годишния период, има във всяко явление. Но в метала е налице преобладаване на огнените свойства, както и в розата, и

следователно техните излъчвания имат в себе си преимуществено огнени елементи. Делението на съществуващите в живота форми на органични и неорганични по стихии ще бъде основа на нова наука. Преобладаването в дадена форма на материята на една или друга стихия ще се определя според цветовете на излъчванията или по аурата, с апарати, сходни по принцип на съвременните спектрометри, но с по-сложно устройство. Фотодиагнозата ще бъде нов метод за определяне на болестта. Всеки атом притежава спектър с определен цвят. Материята не може да се отдели от нейното цветово изражение, тъй като цветът е аспект от битието на материалния свят отгоре до долу във всички фази на нейното изражение.

20. Защо може да се говори, без да се повтаря, за явлението сливане на съзнанията? Защото степените на това сливане са твърде различни. И всяка нова представлява задълбочаване и разширяване на старата. При приближаване към фокуса на Светлината напрежението на Лъча се усилва. Така приближаването означава усилване на напрежението. Усилва се честотата и степента на колебание на съзнанието, докато то не достигне до огненото напрежение и не стане само огнено. Съзнанието изживява [последователно в своята еволюция] земната неподвижност, рефлекторността на водната стихия, неустойчивостта и колебанието на въздуха и се асимилира от напрегнатостта на пламъка. Стихиите се побеждават в съзнанието според степента, изразяваща тяхната същност в една или друга мяра, или тяхното съчетание. Вездесъщата стихия на огъня е най-висша. Съзнанието, утвърдило свойствата на пламъка, става пламенно звучащо, тоест способно да съзвучи на огъня на напрежението на аурата на Владиката. За да постигне това, съзнанието възхожда, издига се, напъга своите огънове до степен на съзвучие със съзнанието на водещия Учител. Оттук най-необходимото условие за напрегнат устрем, остра възприемчивост, зорка бдителност и общо състояние на напрегнатост на целия организъм. Организмът трябва да бъде доведен до такова състояние, при което той е винаги в напрежение и готовност. Всички струни на арфата на духа трябва да бъдат обтегнати, тоест напрегнати, и тогава те могат да звучат. Опиянението на безделието и инертността е явление непознато и недопустимо за ученика. Трябва да се обикне състоянието на постоянно напрежение до предел. Това не е проклятие, а благословия, и най-кратък път към Владиката. Състоянието на суетливо безпокойство и дребна заетост трябва да се преобърне в работно състояние на постоянното огнено напрегнато спокойствие. Напрежението не е състояние на суетно безпокойство, а именно напрежение на спокойствието, или напрегнато спокойствие. Силата на напрегнатото спокойствие ще роди най-чудните огънове на духа, сияещи с красотата си и даващи отлагането на светлозарни кристали в същността на човешкия микрокосмос. Суетливото безпокойство дава дребни, мръсни пламвания, пробягващи и бързо затихващи, лишени от сила, докато равно горящият пламък на напрегнатото спокойствие е прекрасен. И колкото то е по-силно, по-величествено и по-невъзмутимо, толкова повече то ще се приближава към царственото спокойствие на Владиката. Качествата на духа трябва да бъдат усилявани и напъгани безпределно, за да може духът със своите огънове да се приближи и да влезе в съзвучие с огнената аура на Владиката на Пламъка. Нима е възможно да се приближиш към Носителя на огъня и да зазвучиш в съзвучие с него на нивото на обикновеното еснафско съществуване? Оплакванията от безпокойствата и ударите на живота, не предизвикващи проява на непоколебимо спокойствие, са съдба на дребното съзнание. Трябва да се обикнат непрекъснатите и непрекратяващи се удари на живота, раждащи чувството на огнена мощ на спокойствието. Това е силата, увенчаваща достиженията на духа. Гениалните вождове са проявявали своята сила във вихъра на събитията при най-напрегнато спокойствие. Подвизите се извършват във величието на спокойствието. Да се прояви величие на спокойствието върху гребена на страшната вълна на земните

събития ще бъде дело на подвиг, достойно за велик дух. Величието на духа се утвърждава в подвига. Напрегнатото спокойствие на върха на човешките безпокойства е вече подвиг – преддверие към велики действия. Тайната на спокойствието е тайна на овладяването на огъня и на победата над огнената стихия.

21. Изострянето на способностите за възприемане също няма предел. В будното съсредоточено съзнание се извършва тънкия процес по оформяне или кристализиране на мисълта. Лъчът на мисълта на Учителя, както лъчът светлина от прожекционния киноапарат, пада върху екрана и само екранът на съзнанието може да даде и дава нужното изображение. Качеството и чистотата на екрана играят много важна роля. Добър е сребърният екран. Този тон на излъчване на съзнанието е особено ценен за яснотата на възприеманата мисъл. Сребърната аура е показател за висша степен на възприемчивост. Разбира се, екранът трябва да бъде изчистен от странични отражения и форми. Колебаещата се повърхност на екрана на съзнанието прилича на вълнуващата се повърхност на водоем и напълно изопачава образа, предаван от Лъча. Законите са еднакви във всичко. Съсредоточеното напрегнато състояние на съзнанието предава напрегнатост на спокойствието, сякаш обтягайки неговата повърхност и изключвайки възможното негово колебание под въздействието на движенията в околната среда. Възприемането се извършва в един ключ или тон, отклоняването от който нарушава целостта и стройността на предаваната тема. Разбира се, процесът изисква особено напрежение на самоотвержеността, тъй като неотвърналият се от себе си, забравяйки за себе си не може да доведе възприемането до нужната степен на изостреност и безпогрешност. Мисълта се изпраща ясно оформена и силата на Лъча е напрегната съответно на енергията на активния полюс в необходимото състояние. Пасивният полюс на възприемащото съзнание също трябва да бъде приведен в състояние на пълна готовност. Привеждането на собственото съзнание в състояние на необходимата готовност изисква известна тренировка, навик и изостреност. Отначало най-трудно от всичко е да се отстрани влиянието на въздействията на нещата от непосредственото обкръжение. Пречи всичко, нахлувайки в съзнанието и нарушавайки стройния ход на запечатваните мисли. Напрежението на вибрациите на околната среда трябва да се преодолее в съзнанието, каквото и да се случва. Срещу тези пречеци условия особено бурно се надига астралът, който със своето вълнение нанася особено голяма вреда. Колебанията на астралната обвивка трябва да се приведат в пълно мълчание и подчинение, иначе възприемането е невъзможно. Откъслечни дневни мисли, като глутница бродещи кучета, се нахвърлят върху съзнанието, опитвайки се да го отвлекат от поставената цел. Те също трябва да бъдат изгонени твърдо и решително. Творящият Образ на Владиката трябва да господства в съзнанието, изразявайки чрез себе си същността на Лъча. Също е необходим и защитен кръг, опасващ микрокосмоса със стена, ограждаща от проникване на нежелателни същности. Но главното условие е яркото осъзнаване на изпращания Лъч. Така в пространството се създава силен фокус на притегляне на енергии от определен порядък и процесът на възприемане се извършва законно. Необходимо е също да се въведе в процеса присъствието на отчетлива определеност. Съзнанието предварително сякаш установява рамките или вехите на условията за възприемане. Това може да се извършва специално във всеки отделен случай. Понякога може съзнателно да се усили усещането за Близостта на невидимия Учител, понякога може да се придаде сила към напрегнатото устремяване. Силното желание да се оформи мисълта, обмислена по-рано, също дава явно следствие. Желанието на сърцето в Светлината на Лъча лесно кристализира в съответните форми. Степента и формите на възприемане могат да бъдат много разнообразни. Съзнанието не може да се ограничи в изразяването на своите преминати вече пътища. Може да се укажат облекчаващи условия, но да се възприеме щампа, значи да се наложат вериги.

Но фокус е необходим. Даже в случая на пространствения проводник охраняващият Лик ще удържи моста към Безпределността. Той фокусира енергиите на съзнанието, като не им позволява да се размият в неопределеност и да се насочат неизвестно накъде. Тъй като пространството си има своите тъмни бездни. Но Йерархията е като сребърен път към пространството на Светлината. Едно може да се каже: няма граници и предели за законно устременото съзнание. Законно означава в единение с Йерархията. Получава се възход по стълбата на Светлината и знанията, а не безцелно блуждаене в тъмнината. Мнозина блуждаят, защото са забравили за светлите видения. Пред величието на Безпределността малкият човек без Йерархията се изгубва и потъва в многообразието на срещаните явления. Водещата Ръка на Йерарха издига съзнанието по стълпалата, поставяйки го в условия съзвучни на търсенията на духа и нуждите на преминавания етап на развитие. Законността на възхода се утвърждава от Йерархията.

22. Лъчите на живота преминават през изпитаното сърце. Обикновеното сърце не може да ги улови, тъй като са тънки. И на обикновеното сърце не се изпращат с Лъча необикновените енергии. “И имаше над Него Лъч”, - казва преданието. Лъчът е дар от Владиката за този, който Го следва. И Самият Владика Върви в Лъчите на живота на Своя Владика. Висшата Светлина се проявява в Лъчите. Лъчът е форма на изразяване на Светлината. Формата все още не разкрива неговото съдържание, тъй като неговата дълбина е неописуема. Науката за Светлината и науката за лъчите все още е в съвсем зачатъчно състояние. Висшият Свят се проявява във формата на лъчите, в излъчванията и цветните образувания, недостъпни за земното око. Лъчът на Владиката, представлявайки форма за изразяване на Висшия Свят, вече на Земята въвежда съзнанието на този, комуто се изпраща, във Висшите Сфери, установявайки притегляне и определя пътя на духа в световите във всички обвивки и сфери на неговото пребиваване. Извън физическата форма действа притегляне по Висшия Лъч, което не се ограничава от временния живот на физическата форма. Затова проявлението на съзнанието във фокуса на Лъча на Йерарха се явява високо достижение на духа. Разбира се, Моите Лъчи изпълват целия свят, разбира се, подобно на лъчите на Слънцето те огряват и добрите, и злите. И всеки получава според съзнанието. Но тук става дума за Лъч със специално предназначение, осъзнаваем от този, за когото е изпратен. Приемниците или изявените съдове за приемане Светлината от Лъчите на Владиките предполагат избраничество, тъй като званите са много. По Лъча действат само най-близките, макар че Моите Лъчи насищат аурата на Земята. Избраничеството показва такава степен на изтънченост или разреждане на организма, при която асимилацията на Висшите тънки огнени енергии става достъпна. Това не е произвол на Висшите Сили, а законно заслужен дар от еволюцията за духа, разрешил плътността на материята на своите обвивки с години упорит труд и усилия в продължение на дълги векове сътрудничество с един от Великите Учители. Това е награда, заслужена заради редицата тежки, пълни с изпитания животи, изпълнени с преданост и наситени с любов към веднъж и завинаги избрания Водач. Изпращаният щит е изкован от хилядолетията. Затова Казвам: за Моите любими Аз ще Вдигна щита. Затова Казвам: правото на синовност е неотменимо. Затова Лъчът на притеглянето действа мощно и със своята сила преодолява временността на преходните земни условия. Съзнателното пребиваване и усещането на себе си в Лъча на Владиката представлява плодовете на изпращаното щастие. Не измерваме Лъча според земните мерки, а неговото следствие се проявява извън времето и над трите. И в земния живот той дава явни следствия, но извън видимостта и в Невидимите Светове е неговата главна сила, донасяща плодове в Надземното. Насъщният Лъч, изпращан на ученика, се превръща в негово дихание, храна и живот. Хлябът ваш насъщен сега ви се изпраща в Лъчите, но хората са глухи и слепи за пространствените съкровища. Обтегнатата струна вибрирайки звъни, но не

звъни гнилият пън. Той е тъп и глух, и гнил. Звъни даже и доброто дърво, но изгнилият пън е безнадежден. Вратите на познанието са отворени за всички. Лъчите са за всички. Елате и вземете даровете на еволюцията. Съзнанията на мнозина са готови, но не знаят как да се приближат. Заучените мъртви формули пречат. Кой е сковал вашите вериги и грижливо ги е надянал на вас, за да не може Светлината на Висшите Светове да се докосне до вас и да разруши царството на заобикалящото ви невежество? Лъчът, разбиващ веригите на невежеството на поробените затворници, зове към Царството на Светлината. Лъчите на Светлината са над Земята, но към тях трябва да се устремиш доброволно и съзнателно.

23. Утвърждавайки и задълбочавайки желаното качество, създаваме неговия вековен кристал. Човекът, притежаващ мъжество, някога го е натрупал, тоест събрал и съсредоточил в своята същност във вид на отложени в Чашата енергии. Енергиите се отлагат във вид на кристали. Това е и събираното Съкровище на Камъка. Човекът, който съзнателно развива и утвърждава в себе си качества, кристализираните енергии на които се съхраняват в зърното на духа, се нарича събирач на Съкровища. Радостно е да се осъзнава, че усилията, изразходвани в събирането, никога не пропадат напразно, а всяко, дори и най-малкото, дава частица от кристала на Съкровището. Знаем как нарастват кристалите в съответна среда и знаем как, при условие на нейното насищане, почти мигновено може да израсне кристал, ако са спазени условията за натрупване, тоест състоянието на наситеност на средата. Следователно, ако съзнанието е наситено с желанието за утвърждаване на дадено качество, то условията за насищането с него на сферата на микрокосмоса и неговата кристализация ще последват неотвратимо, тъй като инертността на околните условия се подчинява на огнената воля. Противодействащата воля лесно може да се неутрализира, тоест този, който е с Нас знае, че той е винаги победител, тъй като е в Лъча. Съзнанието, отъждествено с Владиката, не може да се преклони пред противодействието на чуждата воля. И настъпва момент, когато всички сили – добри и зли започват да служат на победителя, за да може той победно да натрупва огненото Съкровище. И тъмнината, без да знае това, служи за крайното тържество на Светлината. Кристалът на желаното качество нараства в този момент, когато качеството се утвърждава на практика, тоест в живота, пораждайки енергията нужна за процеса. Затова за ученика няма отвлечени качества. Всички те се утвърждават чрез живота и в живота. Огнената устременост винаги поражда условия, нужни за неговото осъществяване. Затова събирачът на Съкровища никога не се връща с празни ръце. Колкото по-силен е устремът, толкова по-богат е сборът на находките. И когато говорим за мощта на спокойствието и огъня на мъжеството, не повтаряме нищо, а даваме възможност те да бъдат задълбочени с нови находки, за да стане възможно да се увеличи кристалът, вече заложен и растящ в Чашата. Процесът на постоянното нарастване на Камъка в Чашата може да се превърне в начин на живот и цел на всеки ден. Ставайки сутрин може да попиташ себе си: какво ще направя аз днес, за да преумножа нетленното си богатство? Как да го предпазя от разточителство, тъй като и това е възможно? Как и с какво да ускоря неговия ръст? Благоприятстващите условия на средата, създавани от съзнанието, могат да установят своя ритъм на растеж, установявайки закономерност и тогава случайностите на живота и неблагоприятните обстоятелства няма да имат влияние върху ритъма на натрупване. Огненият победител не може да бъде играчка на случайни съчетания и преходни влияния. Пътят е неотклонен и прав. Отлагането на творчески енергии в Чашата и нарастването на кристала може да се направи явно осезаемо, тъй като правилното действие носи със себе си радост за духа, която съпровожда всяка находка. Равновесието, проявено във вихрите, се съпровожда от радостта на удовлетворението от правилно извършеното действие. Тъй като невидимо, но явно ново постъпление е

обогатило обема на кристала. Невидимите процеси на проявление качествата на духа в сложната лаборатория на микрокосмоса са също така реални и видими, както и всеки химически процес. Но тази химия е химия на тънките енергии и съответстващите им елементи. Те са материални и съществуват реално, но в Сферите на Висшите измерения. Цел на човешкия живот на Земята е задачата да се събере Съкровището на Камъка, тоест да се съберат елементи, нужни за осъществяване на живота на духа в Надземните Сфери. Безсмъртието се утвърждава при наличието на събрано Съкровище, тъй като то е нетленно, извънвременно и не подлежи на унищожаване. Пчелите събират мед от различни цветове по малко, но запасите, които натрупват, са големи. Също така и Съкровището на Чашата се събира с всекидневен и неуморен труд, труд съзнателен, труд целеустремен, труд с хилядолетна продължителност. Искам да Кажa: няма по-висша задача от натрупването на кристала на безсмъртието, тъй като Камъкът представлява сгъстен огън и светлина и служи като светилник, осветяващ обкръжаващата тъмнина. Не лично дело извършва събирачът на Съкровища, а общочовешко. Така събираното знание дава осезаеми отлагания, проявени в свойствата на кристализираните енергии. Качествата са магнити за притегляне на великото Знание, тъй като Камъкът е могъщ магнит на кондензираната Светлина – Огън.

24. Да, сине Мой, явленията от живота идват и отминават, но Аз Пребивавам векове. Затова основата на живота се строи не върху тях – преходните, а върху Мен. И как може да се полага основа върху това, което днес го има, а утре изчезва в забвение? В твоя бързотечен живот, при неговата постоянна смяна на явленията, само Аз Съм неизменен и вечен. Изменя се течението на реката, появяват се нови острови, изменя се картата на света, изчезват цели държави и народи, сменят се десетки поколения хора, техният език, обичаи, а Аз, дал Своето Учение преди две хиляди години, Съм неизменно с вас сега, както и тогава, както и по-рано, дълго преди онези дни, както и по-късно – в далечните идващи векове. Опитвали са се да Ме затворят в златни ризи и да Ме погребат под тежестта на скъпоценни камъни, но Аз не съм там, в каменните сводове, а в живота – сред хората, близък и достъпен за тях, когато сърцата им са отворени за Моите Лъчи. Защо Моето слово, че Аз ще Пребъда с тях, са отнесли в отвъдблачните висини, защо са Ме извели от живота и отстранили от своите дела, когато Аз Стоя неотлъчно на стража на човешките дела, готов веднага да дойда на помощ на всеки, обърнал се към Мен с цялото свое съзнание? Хората са забравили пълнотата на обръщението, изпаднали са в половинчатост и тяхното мислене се е раздвоило, изгубвайки Фокуса на единната основа на живота. Даже очите не могат да виждат, ако загубят фокуса на съсредоточаване или ако те бъдат два или повече. Веднага след загубата на фокуса последва чудовищно изопачаване на целия видим обкръжаващ свят. Същият хаос и изопачаване на действителността настъпва тогава, когато е изгубена единната основа и средоточие на битието - веригата на Йерархията, водеща планетата. В живота на Далечните Светове йерархичното начало си остава все същата неизменна основа на живота. Формата на проява на човешкото битие, утвърдена космически, се изразява с формулата: “Едно стадо – един Пастир”. И за вашата планета този пастир, водещият Йерарх, Съм Аз. Искам да обединя човечеството в единно семейство на народите. Чрез огнените Завети на Учението на Живота Искам да Събера заедно разпръснатите и блуждаещи в мрака на невежеството синове на Земята. Йерархът – водач се Явява обединител на съзнанията. Шестата раса, раждаща се в огън и буря, се появява на Земята под обединителното знаме на единния Водач. Знамето на мира, дадено от Владиците, представлява знаме на Владиците - символ, обединяващ човечеството върху основата на разбиране на трите свята, сега сливащи се при новия етап на съзнанието в един свят, единен по същество, но троичен по проява. Това и ще бъде основата на Новия Свят. Новото разбиране на човека на Земята и в

световете ще бъде ново стъпало в еволюцията на земното човечество. Фокусът на постъпателното движение на всички народи на Земята ще бъде съсредоточен върху Мен и пътят на човечеството ще сочи мощно, явно и победно към Моята Звезда.

25. Човекът, вдигнал ръка, трябва да я свали, отворилият уста трябва да я затвори, влезлият във вода трябва да излезе от нея, заговорилият трябва да замълчи, започналият действие трябва да го завърши, тоест извеждайки своя микрокосмос от определено състояние трябва да го приведе отново в изходното положение или отново да възстанови нарушеното равновесие. Кармичният процес се проявява в това, че започнал редица действия и довел ги до определена точка, човек създава с това необходимостта да ги изчерпи докрай, докато нарушеното от тях, изведените от състояние на равновесие енергии или стихии не се върнат в бреговете, тоест дотогава, докато следствието, породено от причината, изцяло не се изчерпи върху този, който го е породил. Страната на следствието може да бъде кратка или дълга в зависимост от условията. Човекът, достигнал северния полюс, трябва да премине целия път до назначената точка и обратно. Действието се заражда, развива, засилва се, достига кулминация, върви към намаляване, отслабва и най-после затихва съвсем. Цикълът, или кръгът на действието е завършен, действието е завършено, донасяйки своите следствия. Работниците строят дом, издигат фундамента и стените, тече процеса на строителството. Домът е завършен, започва процесът на разрушаването, докато в края на краищата на мястото на съществуващия дом не се окаже купчина развалини, за да изчезнат без следа от лицето на Земята през някакъв промеждутък от време. Кръгът на проява на всяко действие е краен. Тези кръгове могат да бъдат малки и големи, кратки и продължителни, обхващащи целия живот или няколко животи. Зърното на действието вече съдържа в себе си кръга на неговата проява в една или друга продължителност. За малкото съзнание целият негов живот и всички негови действия преминават по малкия кръг или малките кръгове, според своя род. Но кръговете на живота на голямото съзнание се разпростират далеч, обхващайки маси хора, цели народи и цели епохи. Понякога породеното действие отива далеч напред, обхващайки цели хилядолетия. Подвигът на Великата Жертва е бил действие с огромен диаметър на кръга, обхващащ със своята окръжност цялата Земя, чак до края на нейната еволюция и живот. Кръгът на действието, движейки се във времето, образува спирала, стръмнината на която зависи от много условия. В случая с човешкото съзнание тя може да бъде стръмна или полегатата. В зависимост от бързината на нейното развитие тя може да доведе духа до точка, многократно надвишаваща по височина точката на отброяване, или малко по-горе, може да го доведе и до тази същата начална точка, образувайки вече не спирала, а кръг. А в случай на регрес или при низходяща спирала да се спусне даже и по-ниско, започвайки спирала на инволюция. Важно е да се отбележи, че всяко явление, придвижвайки се по кръг или спирала, винаги достига до началната точка или сливайки се с нея, или бидейки разположено над нея. Еволюцията на явленията се измерва с разстоянието между изходната точка и последващото ѝ разположение върху спиралата. Всичко се връща при своето начало на по-висока плоскост, единствено застоят не дава подем на явленията по спиралата. Като се знае закона за придвижване на явленията във времето, може предварително да се предвиди фазата на развитие на всяко действие, помнейки за точката на равновесие, към която то трябва да дойде, или по-точно, която то трябва да премине в своето постъпателно движение, тъй като, завършвайки кръга или спиралата, то не може да спре, а започва нов цикъл на проявление върху по-високата плоскост. Спиралата на дните и нощите не може да се прекъсне, завършеното изчерпано действие служи като звено или прототип на последващото действие, но не същото, а обогатено с опита на предшестващото го. По такива спирали, аналогични в своите кръгове на проява, протича живота на всяка форма, която съществува под

Слънцето. По дадения кръг на спиралата може да се види нейното движение във времето и да се предскажат всички фази на нейните прояви в следващия пръстен, всички точки на който са аналогични, но не тъждествени с точките или формите на проява на пръстена или отрязъка от спиралата, аналогични на него. Затова е много полезно и поучително изучаването на явленията в даден кръг или отрязък, за да се разберат аналогичните прояви на следващия го. След време това ще бъде явна и безпогрешна прогноза за бъдещето, тъй като законите на спиралата остават неизменни за формите на проява на цялото битие. Говорейки за големите Кръгове от цикъла на живота на Земята или човечеството е възможно да се приложи закона за аналозиите на Великата еволюционна спирала и към тях. Законите на спиралата, както и законите за полярностите се проявяват навсякъде, тъй като върху тях е основан животът, тоест те представляват форми на проява на живота. Колкото по-раздалечени един от друг са пръстените на спиралата, толкова по-стремително протича еволюцията на даденото явление. Съзнанието на Архата се съсредоточава в оста на спиралата и се издига нагоре, и възхожда без да се изявява по външните ѝ пръстени, без да се слива с тях, но само съзерцавайки техните фази. Това е състоянието на съзнанието, изразено с формулата “Да бъдеш в света, но не от света”. Състоянието на съзнанието позволява да се види целия кръг или всички кръгове на спиралата, без да се отъждествява само с една точка върху нейната окръжност, тоест с краткия момент на настоящето, което се придвижва към бъдещето в даденото място и в дадения момент от времето. По такъв начин съзнанието на Архата се издига над времето и неговите фази и може да вижда и усеща бъдещето като неизменна проява на новите форми на живот върху по-високите плоскости на еволюционната спирала. На всяко действие, завършено и приключено, даже лошото, е възможно да се види по спиралата неговото по-високо изразяване, поставяйки го върху по-високата плоскост. Така земната любов може да стане прообраз на своята висша неземна проява. Но отношенията между началата могат да станат поле за проява на висше надземно творчество, или Космическо творчество. Така началата върху плана на Светлината проявяват Космическото творчество.

26. Когато действието завърши своя кръг и дойде в изходната точка, тази същата или аналогична на нея, настъпва моментът на уравновесяване на приведените в движение сили. Моментът на равновесие е този момент, когато волята може свободно да започне ново действие от даден порядък, като това начинание ще бъде ритмично законно. Семена на действие могат да се разхвърлят само в зададения час. Мъдро е да се знае времето за сеитба.

27. С Моята сила се побеждава всяко препятствие. Възможно е да се върви през живота със силата на Учителя. Възможно е да не се страхуваш от нищо и от никого. В Него може да се придобие спокойствие. Тъмните опити няма да се прекратят, но ще бъдат разбивани чрез силата на защитния Лъч. Колко такива е имало и колко ще има. Те също служат на напредъка, укрепвайки зоркостта и вниманието. За да бъде войнът винаги в готовност, той трябва да знае, че врагът не дреме. Инструментът не ръждява в работа. Бездействието на мускула предизвиква неговата атрофия. Най-доброто работно състояние на микрокосмоса е неговата постоянна напрегнатост. Трябва винаги да бъдеш на стража и нащрек. Тъмните често използват неочакваността, за да нанесат вреда или да нарушат равновесието. Възможно е да се защитиш от очаквания удар, но само постоянната бдителност позволява да се отклони неочаквания удар. Да отслабиш напрежението на заградителната мрежа значи да превърнеш себе си в жертва на случайността и човешкия произвол. В лабораториите с високо напрежение на електричеството вниманието и напрегнатостта на работниците не отслабва. Хората са заобиколени от много по-мощните тънки енергии и трябва да умеят да ги управляват. Техните удари по човешкото естество могат да бъдат болезнени и разрушителни,

особено когато са насочени от зла воля или когато представляват нехармонизирани енергии на човешкия организъм. Заградителната мрежа е най-добрият щит срещу въздействия, но тя трябва да се държи в порядък и готовност. Непокореният астрал често поставя своя господар в опасно и незащитно положение. Пламвайки, той открива заградителната мрежа, отваряйки в нея пролука и отдавайки невнимателното съзнание на милостта на победителя. По отношение на защитата затвореността, изолираността и съдържаността поставят психическия апарат на човека извън досега на протегашите се ръце. Ненужното и вредно откриване на себе си за чуждото съзнание създава канал за въздействие, затова мълчанието е по-добро от среброто и по-добро от златото. Хората обичат да се намесват в чуждите дела без да е нужно. Защо трябва да превръщаш себе си в обект на нежелателни възможности. По-рано хората са се усамотявали в отшелничество. Днес се утвърждава отшелничеството в духа. Кое е по-трудно? Отшелничеството в духа в обикновения земен живот изисква особено напрежение на зорката бдителност и постоянния дозор. В сферата на микрокосмоса странични не се допускат. Съзнанието обкръжава себе си с бронята на духа. Запомнете: спокойствието е най-добрият щит и равновесието е непобедимо. Тежък е обратният удар на тъмните енергии, сблъскали се с бронята на равновесието и отхвърлени назад към своя породител. Пребивайки в състояние на равновесие може да се отрази всяко нападение на тъмните. Чупливите обвивки не издържат силата на равномерно горящия пламък. Така задача на ученика е охраната на собствения микрокосмос от вредните човешки въздействия и околната среда. Лекомислието на приспаната бдителност не е качество на ученика. Трябва да се разбере, че самата същност на еснафския земен живот ръмжи и противодейства на носителя на светлина. Оттук и необходимостта от постоянен дозор на съзнанието, не прекъсващ нито за миг.

28. Съзнанието на носителя на светлина винаги принадлежи към по-високата плоскост, отколкото на хората, които го заобикалят и на неговите съвременници. В това е неговата трудност и в това е неговия подвиг. Сякаш човек от висша раса е попаднал сред диваци. Това е така и в действителност, тъй като съзнанието на Адепта може да изпревари общото развитие на човечеството с цял Кръг, а в редки случаи и повече. Налага се да се живее в менгемето на нисшите съзнания. Тази тягост на заобикалящото несъвършенство трябва да се носи не само от Тях – Висшите, но и от всеки изтънчен висок дух. Там където нисшето съзнание се чувства като риба във вода, изтънченото съзнание се задушава и страда. В своето развитие то е прекрачило далеч напред, но му се налага да се връща в грубите несъвършени и несъответстващи на неговото ниво условия. Затова носещите доброволна мисия в тежките земни условия на живот извършват земен подвиг. Наличието на чистилище на Земята особено затруднява изпиването на чашата отрова. Трябва да се разбере страданието на развитото съзнание в менгемето на недораслите. Често задават въпроса: кога ще бъде по-леко? Но нима може съзнанието възхождайки и изтънчвайки се да направи пътя по-лек? Дори и самото изтънчване само по себе си заставя да се чувства по-остро тежестта на несъвършенствата на ниската плоскост на съзнанията. Но през чистилището трябва да се премине, чашата с отрова – да се изпие, натискът на нисшите сфери да се изтърпи и да се излезе победител от това непрекъснато стълкновение на висшето с нисшето. И не само да се победи, но и според силите да се издигне общото ниво на човешкото мислене. Както влекачът тегли след себе си шлепа, забавяйки своя ход, така и служителят на Светлината влага всички свои енергии в Служене на Общото Благо. Леки подвизи няма, както няма лек живот за тези, които следват Владиката.

29. Добре е да се върши Моето Дело с несвързана със земните връзки мисъл. Добре е, когато висшата мисъл не е оцветена от примесите на земни мисли. Земните мисли носят върху себе си всички признаци на своята бързопреходна природа. Те са

също така краткотрайни, както и земните дела. Но те притежават сила, обкръжавайки съзнанието с плътна завеса, понякога толкова плътна, че висшата мисъл отскача от тази изолираща тъкан като топка от стена. Контактът, Общуването и сътрудничеството стават невъзможни. Съдът, донесен за пълнене, вече е препълнен докрай с продукти на земната шлака. Необходимостта от земни мисли, докато човек е на Земята, е очевидна. Земните мисли са нужни, но обмисляйки и изпълнявайки работата и делата, които животът поставя пред всеки човек и за които не може да не се мисли, трябва да се научите незабавно да освобождавате съзнанието от тях. Цялата беда е в това, че след времето, действително необходимо за земно умуване, се протяга ненужно дългата опашка на мислите, както облакът дим след неизправния автомобил, отравяйки обкръжението. Тази ненужна опашка е особено прилепчива, когато нужните делови мисли са отровени от дребните житейски емоции на огорчения, страхове, обиди, неприятности и други преживявания - и свои, и чужди. И особено раздразнението. Получава се кафяво-сиво мътно кълбо, обкръжаващо като плътна обвивка човешкия апарат. Трябва да се приведе собствения мислителен апарат в пълен порядък. Трябва да се вършат земните дела, отделяйки им полагащите се мисли. Трябва да се мисли за земното дотолкова, доколкото това изискват обстоятелствата. Бързо, отчетливо, съсредоточено, но не повече. И завършвайки, веднага да се спира потока мисли, пренасяйки ги върху друго. Трябва да се научите да държите съзнанието свободно и открито, незатрупвайки го с откъслеци от ненужни мисли и главно - емоции, тъй като емоциите правят мислите натрапчиво лепкави. Денят може да бъде прозрачен, чист, звънък и ясен, или тежък, сив и намръщен, или безнадеждно есенно-дъждовен, или безпокойно ветровит. Настроението на деня е фон, върху който се проявяват дневните дела. При контрол на мислите волята трябва да установи сама необходимия фон. Когато такъв фон се явява Служенето на Владиката, то всички дела през дадения ден ще бъдат оцветени с основните оттенъци на фона, както Земята по време на изгрева на Слънцето - от неговите лъчи светлина. И вече на този фон на живота може да изпълняваш своите земни симфонии. Служенето ще бъде основата, върху която се тече рисунъка на деня. Целеустремеността на съзнанието ще позволи и научи, преминавайки през живота, да не се покриваш с тежките непрегорели частици плътна материя. Материята на плътните земни мисли често е инертна и малко подвижна, тежка е и влече надолу. Съзнанията, облечени с нея, неизменно затъват в лепкавата атмосфера на долните слоеве. Всяка мисъл има определено направление. Мисъл за нова дреха или покупка, или жилище, или книга е свързана с предмета, с който е заета. И ако мислите се насочват само към земните предмети или дела, то и съзнанието здраво се привързва чрез тях към Земята. Трябва да се учим да излизаме от плътната сфера на земните притегляния. Привързаните съзнания не могат да се движат. Привързаността на съзнанието е смърт за духа. Затова е важно да се установят моментите, когато съзнанието се освобождава напълно от земните дела и изцяло се устремява в света на явленията, несвързани с делата на непосредственото обкръжение. Хората ходят на кино, на театър, на разходка, почиват. Такива разходки или полети на мисълта са необходими и към Надземните Сфери. Хората твърде дълго са привързвали себе си към Земята, устремявайки се към Земята. Острието на устрема на мисълта сега трябва да бъде насочено отвъд пределите на обичайния кръг на съзнанието. Учителят набелязва обектите на устрема. Учението отваря широк хоризонт за мисълта, представя се широк хоризонт за приложение на нейната енергия. Ограничения еснафско-мътен свят на човека трябва да се разруши, за да може той да види неограничения свят. И лостът, извеждащ съзнанието от ограничения свят в неограничения, ще бъде мисълта. Анализът на всяка мисъл точно показва какво представлява тя, с какво е свързана и накъде увлича. Вече не трябва да се оправдавате с незнание и неразбиране на

дребнавестта, загнилостта и затворничеството на тази сфера, в която живее обикновения човек. Учителят Искра да освободи съзнанието от робството на нисшите мисли с помощта на висшата мисъл. Нисшата мисъл наподобява задуха при тежък кошмар. Висшата мисъл е крилат вестител на свободата на духа. Мисълта е двуостра сила: и тъмничарка, и освободителка. Нейният характер зависи от направлението. И престъпникът, и сподвижникът се ползват от услугите на мисълта. Страшната сила на древните многовековни земни притегляния може да се неутрализира само с мисъл. Задачата пред човека е да победи притеглянето на Земята. Лунното наследство се изживява от него, но това е минало. Земята е настоящето и затова нейното притегляне е особено трудно да бъде победено. Учителят Зове в лагера на победителя всеки, който не иска да бъде роб в духа. Зовът е безплоден за обикналите своите окови. Зовът е обрънат към искащите свобода.

30. Ще смятаме че нищо, което е позволено от волята на Учителя, няма да ви отмени. Охраната на Лъча предполага охрана в пределите на условията, необходими за придвижване. Охраната не освобождава от уроците, които трябва да се научат, а напротив – способства за тяхното преминаване. В разбирането на Лъча влиза това осъзнаване и прекланяне на егизма пред волята на Учителя. Грижата на Лъча не освобождава от нужните изпитания, но способства за това, те да се преминават бързо и систематично. Оплакванията и недоволството показват неувереност в силата на Лъча или нежелание да се съгласиш с решението на волята на Водещия. Ако има вяра в мощта на Йерархията и грижата на Учителя, то няма може да има място за страх и безпокойство? Ако тях ги има, то има ли вяра? И ако има опасения от заплахата на изпитанията от някакъв порядък, то къде е преклонението на своята воля пред волята на Водещия. Следователно опасенията, страхът и безпокойството, без оглед на това, което става навън, са безусловно недопустими и изискват пълно и неотложно изкореняване. Вредата от тях не е в това, че те обременяват и помрачават съзнанието, а в това, че поставят под съмнение мощта на Йерархията и вярата в Грижата и силата на Водещата Ръка. Бъдете спокойни във вярата - това е заветът на Учителя към учениците. Спокойствието не се проявява само в съдържаността и обуздаването на себе си, но също и в несломимата увереност в невидимата охрана на Лъча, която не може да бъде разколебана от очевидността и всички страхове на обкръжаващите хора, привикнали да се боят от всичко и винаги, тъй като не познават Учителя. Спокойната вяра в невидимата мощ на Владиката е достигане на известна по-висока степен на съзнанието. И външните условия ще притесняват и терзаят с безпокойства и притеснения, и привидни нещастия, докато кристалът на сияйната вяра в силата на Учителя не засвети с всички свои страни и смирението на собствената воля пред Висшата воля не стане явно качество. Малко ли какво и как би могло да бъде, ако...[отсъстваше надзора на Учителя]. Но даденото условие на живот в дадения момент, при дадените обстоятелства е най-добро за достигане на резултатите, набелязани от Учителя. Затова те трябва да се използват напълно, разкривайки неизбежните качества. Ако Учителят Казва: трябва да се премине, значи трябва да се премине и именно през това. Ако Той Казва: трябва да се изтърпи, трябва да се изтърпят именно дадените условия. Потвърждавам: всичко ще послужи за благо, ако увереността в силата на Водещата Ръка не се разколебае. На пръв поглед вредата от малкото съмнение не е голяма, но Апостолът е започнал да потъва и е можел да се превърне в жертва на стихии, тъй като още не е бил изживял съмненията. Стихиите веднага отварят своята паст и са готови да погълнат отстъпника от неизменната, непоколебима и всепобеждаваща вяра в Учителя. Този, който иска да бъде победител, трябва винаги да има вяра в Нашата мощ, вяра ярка, огнена, победна. “Малко ли неща могат да се случат, но Владиката е винаги с мен и ще Опази, указвайки най-добрия път” – така говори на себе си ученикът и

израства в своята сила. Има малка правда в очевидността и има правда висша – на Невидимия Свят. Не в човешката очевидност, а в нея е огнената сила, изковаваща съдбата на хората. Да се слееш с нея означава да се носиш победно напред с всички платна по гребена на бурното море, използвайки силата на обузданите стихии за придвижване. Съзнанието, слято с Владиката, обръща в полза на своята огнена устременост всички противодействащи сили на стихииите.

31. Сине Мой, ако искаш да бъдеш близко, още по-близко, положи усилие. Без усилие нищо не се дава. Всичко може да се достигне, но, изразходвайки съответното количество енергия. Ще Помогна, ще Помогна, но приложете усилие. Енергиите, влагани в усилието са магнитни. Помощта идва законно, съчетавайки се със силите, изпратени от съзнанието към Моя Лъч. Ухото възприема звука пасивно, но тази пасивност е активно напрегната, тоест, съзнанието е насочено активно за възприемане. Без наличието на сила, насочена към възприемането, ухото не чува нищо. Възможно е да не се чуе цял разговор, провеждан наблизо, ако съсредоточим съзнанието върху друг. Затова при възприемане двата полюса или двата центъра на съзнанието са активни. Но активността на възприемащия полюс носи пасивен характер. Пасивният устрем, необходим при възприемане, е труден именно поради своята двойствена същност. Ако тази активност премине в обикновена, собствените обичайни мисли ще изпълнят съзнанието и ако тя не бъде строго ограничена от устрема към Учителя, то земните мисли, случайни и дошли незнаяно откъде, ще се влеят обилно в отворения приемник. Ето защо много се говори за рамки, установяващи русло за мисълта, за чист екран на съзнанието и други необходими условия. Медиумите също възприемат, но с нисшите центрове, отваряйки себе си за всякакви нисши влияния. Разбира се, Учителят би Могъл да предпази, но приемникът обикновено е дотолкова замърсен и завладян от черните, че очистването му е нецелесъобразно, тъй като не изключва ново завладяване и замърсяване. Затова по-рано медиумите са били държани при храмовете само до тогава, докато не са напускали неговите стени, но стигало само един път да напуснат охраняващите стени и повторният им достъп е бил забраняван безусловно. Бидейки без охрана и заразен от контакта с нисшите слоеве, приемникът се е оказвал вече негоден, привличайки тъмните влияния. По правило медиумът е човек, лишен от воля. Колкото повече тя е подтисната, толкова по-интензивно протича възприемането. Волята на Йога, напротив, се напруга огнено в момент на възприемане, наблюдавайки и пазейки невидимия проводник. И ако Лъчът на Учителя винаги е над ученика, то след установяване ритъма на възприемане в определени часове може да се постигне такова състояние на съзнанието, когато във всеки момент може да се възприема по желание, ако съзнанието позволява. Опитите с изпращане на мисли във всяко време на деня и нощта ще се повтарят все по-често, но без да нарушават обичайната работа през деня или съня. И накрая съзнанието ще постигне онази висша плоскост, на която ще пребъде постоянно, без да бъде завладявано от потока земни мисли, вършейки земните дела, без да затъва в тях мислено. Отричането от земното ще стане постоянно състояние на съзнанието и двойствеността на формулата “Да бъдеш в света, но да не си от този свят” ще бъде разбрана и усвоено жизнено. Трудно е на първите стъпала, когато се борят земното и небесното, но когато равновесието е установено и точката на междинното средоточие е намерена, съзнанието без вреда за себе си и без да се обременява може да насочва своя лъч към земния свят или към Висшия Свят по желание без борба. Така отново идваме до условието за равновесие на духа, където се уравновесяват духовното и материалното, проявявайки аспекта на двойственото в единството, и единството в двойствеността. Двата полюса на единната вещь са приведени в хармония и са отворени към познаващото съзнание.

32. Личното “аз” умира в Тънкия Свят, тъй като за личното “аз” в този свят няма храна за съществуване. В този свят всичко е мое: и дрехите, и храната, и вещите и много други. Но там нищо не може да се нарече свое. Там може да се владеят само призраците на вещите, представляващи отражение на земната собственост. Там не може да се каже “мое” и “аз”, свързано с “моето”. Там няма нищо наше, но всичко е космическо. И колкото по-нависоко, толкова по-рязко и отчетливо е това пълно отсъствие на личното в съзнанието. Даже и мислите, и те не са наши, а пространствени. Само светлината, произтичаща от сърцето, е наша, но светносецът не я вижда, макар и да я излъчва. Трябва да се усети каква свобода се съдържа в осъзнаването на това. Веригите на собствеността са най-тежките. И те трябва да бъдат разрушени още тук, на Земята. Началото на тази голяма свобода може да започне да се утвърждава още тук. Представете си такова общество, в което собствеността е ограничена само до необходимите лични вещи, докато предметите за общо ползване ще бъдат общонародно достояние. Към края на седмата раса земното състояние ще се слее с тънкото и призракът на личната собственост ще изчезне от съзнанието на човечеството. Помнете, че нищо не ви принадлежи и всичко е само за временно ползване, доверено от Учителя. Привързаността към вещите поражда привързаност към условията, свързани с вещите – двойно робство. Как може съзнанието на ученика да се пренесе в Кулата, ако е привързано към обкръжаващите го вещи и условия? Възможно е да се пренесе, но при условие на освобождаване от всичко свое, включително от своя вътрешен свят. Не е достатъчно да се осъзнаят своите вериги, трябва да се намерят сили и да се разкъсат. Свободен означава отрекъл се, но отрекъл се в духа. Личността не съществува сама за себе си, а само като средство и при това временно, за обогатяване на Индивидуалността. Възможно е личността да страда, което е от голяма полза за нашата Безсмъртна Индивидуалност. В Кулата можеш да дойдеш само свободен. Има различни хора сред дошлите, но сред тях не е имало роби, всички са били свободни, извоювали свободата си. Твърдината може да се нарече цитадела на свободния дух. Когато собствения малък свят се разтвори в Големия Мой Свят и когато вещите си заминат, знанието ще се влива свободно, подобно на океанска вълна. Личното и вещите пречат, изпълвайки съзнанието. Съзнанието трябва да се освободи от малкото за възприемане на голямото. Казвал съм: “Изпълнете съзнанието си с Владиката, за да може Моят Свят да навлезе във вашия свят, лишен от малките и тъмни граници на вечността”. Иначе как може да се вмести голямото в малкото. Затваряйки себе си в своя личен и малък свят, изключваме себе си от Света на Владиката. Не своето трябва да се утвърждава, а да се приеме даването от Мен. Има милиони двукраки и всеки си е сам за себе си, но учениците не са повече от пръстите на ръцете и всеки утвърждава Моето и Моя Свят. И всичко са преминали или преминават тежката пътека на отвръщане от себе си. Трябва да приучите себе си да живеете с Моето и в Моето, а не в своето. Искам да дам дворец на духа на всекиго, вместо жалките лични колиби. А в него има съкровища, непринадлежащи и неможещи да принадлежат на личността. Пространствените съкровища не могат да се поместят в колибата на егото. Его, изчезни! Деца Мои, ще ви дам истински ценности, ако се откажете от малките вещи, толкова необходими в младенческото състояние на човечеството. Ще дам според вестимостта на съзнанието, освободено от ненужните вехтории. Уроците на живота се дават, за да се постигне свобода. Да се порадваме на освобождаващите уроци. Обръщам всичко в полза. Ще достигнем до назначеното.

33. Условното ученичество предполага следване на Учителя при известни условия. Безусловното – при всякакви. Примерът на Йов е случай на проявено безусловно ученичество. То е възможно само при наличие на безусловна преданост, безусловна любов и безусловна устременост. Ученикът несъзнателно си поставя

прегради, предполагайки в сърцето си, че когато бъде това или онова, той ще прояви цялата мяра на устременост, преданост и любов, и ще положи труда си, без да разбира, че всичко това трябва да бъде проявено не някога и при никакви особени условия на бъдещето, а именно сега, днес и без всякакви условия. Защо трябва да се проявява необходимата преданост и любов тогава, когато условното бъдеще настъпи, а не сега, когато Учителят особено се Нуждае от тези, на които Може да разчита като на Самия Себе си. Защо е нужно да се чака бъдещето, за да се прояви пълната степен на изискваните качества? Защо те да не се проявят с цялата си сила сега? Отнасяйки възможността за разкриване на своя потенциал в бъдещето, изпускаме своите възможности и задържаме своето придвижване, създавайки условия за изпадане в тежкото състояние на условното ученичество. Ако качествата на духа са проявени ярко в отсъствие на Учителя и при условията на безпросветна и тежка тъмнина, то при Него те ще се усилят стократно, тъй като корените са укрепнали /здраво са се вкоренили/, и могат да растат. Но, издигайки се при Него, няма да устоят при новите изпитания. Затова Казвам: “Укрепвайте качествата. Проявете в пълна степен безусловното горене на сърцето”. В Съзнанието на условния ученик Учителят не струва много, ако не е Създал за него именно тези условия на живот, които очаква неговото ego и които представляват за него рамките на неговото условно придвижване. Предалият своята воля на Мен и уповаващият се на Мен с цялото си съзнание върви мощно напред, стъпвайки твърдо, при всякакви условия и не поставяйки никакви на Учителя. Да разчиташ на Нас не значи да се осланяш изцяло на Нас. Да унищожаш проявата на условността в себе си значи да предадеш своята воля на Мен, значи да проявиш несломима твърдост на духа, значи при всякакви условия, каквито и да са те, да запазиш ненакърнени вярата и доверието в Учителя. Ако се поставят тези качества на духа в зависимост от външните временни и променливи условия, няма ли да бъде това явна проява на условно ученичество? В нужда и излишък, на върха на достижението и на ръба на бездната, сред приятели и врагове, в болест и здраве, но еднакъв и неизменен винаги. Искам да ви науча на преданост, любов, и безусловна устременост, неподвластни на смяната на външните обкръжаващи обстоятелства. Аз Съм Щит на верните. Аз Съм Опора на преданите. Аз Съм Даващият непоколебимост в пълна мяра на устремите. Оставете неувереността, оставете съмненията, оставете страховете за бъдещето и безпокойствата, тъй като Аз Съм с вас и ще Опазя, и ще Дам Указ, когато дойде време да се вземе решение. Тежестта на настоящите изпитания съвсем не означава, че Учителят ще Изостави в нужда или в минута на опасност. Но трябва за се покаже вяра в мощта на десницата на Владиката, тъй като според вашата вяра и ще ви бъде дадено, и отдалият цялото си съзнание на Нас, създава в себе си крепост на огромна сила, представляваща фокус на проява мощта на Учителя. Тогава магнитните сили на притеглянето действат свободно, проявявайки целия свой потенциал. Чрез съзнанието ограничаваме мощта на светлината, утвърждавана в нас. Учителят Може да даде утвърждение на Своята мощ, но трябва приемникът на съзнанието да съответства. Предалият своята воля на Мен и вървящият в Моето Име е непобедим. Не еснафа, а героя Искам да видя в този, който иска да застане близо. Заповядвам безстрашие. За безстрашния Аз Съм Щит и Опора. Безстрашните и смелите Призовавам след себе си.

34. Сърцето може да издържи само определено количество стихийна отрова.

35. Ярък пример за еволюция може да бъде еволюцията на пространствените тела, неспираща нито за минута. Под пространствени тела в дадения случай Подразбираме тънките образувания от невидима материя на веществото на стихията. Стихийните образувания постоянно растат и се увеличават в пространството по степен на напрежение и величина. Достигайки определена степен на напрегнатост, те предизвикват съответстващи плътни явления. Всичко, което някога е било хвърлено

мислено в пространството, расте. Тези израстъци върху аурата на планетата в случай на отрицателни тъмни образувания са пагубни и ужасни, като злокачествени тумори и язви върху тялото на планетата. Предизвиквайки гангренозен процес на възпаление и заразявайки цялото пространство наоколо, те представляват огнища и разсадници на зло, разложение, разрушение и смърт. Кората на планетата умира в буквалния смисъл на думата под тяхното смъртоносно и отровно дихание, тъй като те пулсират със своите тъмни енергии, излъчвайки убийствени и отровни газове, разлагайки веществото на материята. Около някои химически заводи растителността е унищожена от газове, така се унищожава не само всичко живо, но под действието на пространствената отрова - кафявия газ на тъмнината, се разлага дори и неорганичната материя. Чудовищни и страшни са човешките порождения, акумулирани в пространството и растящи по своята отрицателна сила. Това са и следствията на многовековната сеитба на зло. Неговият стихийен натиск трябва да се посрещне с просветлено съзнание, издигнало се на висше стъпало на еволюцията, и да се победи, тоест да се неутрализира. Аз Победих света, срещайки страшната вълна на злото, стоварила се върху Мен, но нямаща нищо свое в Мен. Затова и Победих. Така и сега човешкото съзнание трябва да победи. А какво би се случило, ако съзнанията не бяха се просветили и издигнали над това, което е било по-рано? Тогава е неминуем чудовищният взрив и гибелта на всички, които се окажат в неговата орбита. Опасността не е отминала, тъй като човешкото съзнание все още не е на необходимата висота. И вече не от Нас, а от хората зависи участието на планетата. Ако приемат Светлината, ще бъдат спасени, ако не – ще загинат. Порожените следствия трябва да бъдат изкупени, тоест неутрализирани. Енергиите на тъмнината се неутрализират с енергии на Светлината. Енергиите на Светлината, пораждани от човешките съзнания, трябва да бъдат събрани в достатъчно количество, за да противостоят на силите на разрушението. Стопанинът на Земята го няма, но посятото от него зло съществува и набъбва по своята сила при благосклонното и дейно участие на двуногите съзнания. Неравновесието в природата е лош признак. А то се усилва. Лъчите са безсилни, ако срещнат тъпо противодействие. Бидейки усилявани, ще предизвикват не просветление и хармония, а разрушение, тъй като няма съответствие. Няма приемственост в човешките съзнания. Ауриите на злото отблъскват Лъчите. Формулата „Искайте и ще ви се даде“ е символ на приемствеността, или възможността на съзнанията да възприемат Висшите енергии, за да могат да проявят те своята сила в дадения човек, макар и само за неговото излекуване. Този принцип е неизбежен за всичко, което се отнася до асимилацията на Висшите енергии. Без наличието на съответствие има невъзприемане и взрив. Могат да бъдат унищожени и ще бъдат унищожени останалите върху стрелата на злото, но за приемане на огнените, възраждащи и носещи спасение енергии е необходимо масово съответствие на съзнанието. Пришествието е безцелно, ако се отхвърля от всички. Ето в това е и главната трудност: съзнанието не може да се обърне насилно към Светлината, необходимо е да се обърне само. Лъчът е безсилен пред глухата стена на невежеството и отрицанието. Отрицанието е страшно с това, че е непроницаемо за лъчите Светлина. Учителят е безсилен пред колективната воля на цялото човечество, ако то избира пътя на злото и разрушението. Залогът е върху избраните и приемащите. Нека те са лоши и несвършени, но ако приемат Основите на еволюцията, с това те вече са в редовете на защитниците на Новия Свят и на Моите помощници. Основите на еволюцията са приети от Новата Страна, в нея е надеждата и в нея е спасението на човечеството. Не трябва да се гледа кое е добро или лошо, кой е добър или лош, а това, че Основите за утвърждаване на Новия Свят се залагат здраво. Жената е освободена, трудът е възвеличен, утвърдено е изкуството, вдигнати са масите за общонародно съзнателно участие в делото на строителството и съзиданието и е станало реално братското

сътрудничество между народите. Мирът е защитен и е създадено противодействие на силите на разрушението. Малкото потъва в голямото, тъй като великото се утвърждава независимо от всичко. Борбата със силите на злото се води в планетен мащаб. Водещата роля на Любимата Страна трябва да се разбере. Тя е опора и защита на малките угнетени народи. Борейки се за Светлина, самата тя дава на света светлина. Твори новия живот по право на еволюцията. Личното се принася в жертва на Общото Благо. Устремена е мощно към бъдещето. В негово име твори. С нея е Моята Ръка. В нея е цялата надежда за спасение. На нея трябва да се помогне.

36. Сине Мой, смятай, че Словото на Владиката е нерушимо. И нека не очевидността да бъде мярка. Смятам, че противоречията произтичат от малкото разбиране на явленията. Когато Говоря, Имам предвид същността на явленията, а не повърхностната очевидност. Моето Слово е нерушимо даже и във вековете. Затова утвърждаването на Владиката е проява на неизменността. Трябва да се разбере и съчетае в съзнанието неизменността и подвижността на Плана. Планът е неизменен по същество, но формата на неговото осъществяване зависи от условията на момента, които непрестанно се променят и колебаят. При създамата се комбинация на условия избираме най-добрите съчетания, позволяващи да се утвърждава Плана. Животът на света се определя от човешкото съзнание. Съзнанието се колебае, променяйки своите ритми. Нисшите съзнания са лишени от ритъм. Това още повече затруднява строителството. Няма увереност в това, какво направление ще избере съзнанието във всеки определен случай. Колективното направление на енергиите на световното съзнание на цялото човечество се колебае. Затова са и променливи пътищата за прокарване в живота на неизменния План на еволюцията на планетата. Не от Нас, а от съчетанията на човешките енергии в дадения час с астрологическия момент на планетата зависи насоката на равнодействие. Ние Внасяме само корекции, стремейки се да задържим на предела теченията, противодействащи на основното и нужно направление. Но хората постоянно, упорито и настойчиво унищожават според силите си Нашите усилия и техните плодове. Вредата е огромна и много скъпоценна енергия се пролива напразно. Владиците се Трудят с кървава пот, стремейки се да поддържат всяка частица добро. Разбира се, победата ще бъде постигната, но полетът на кораба над бездната е опасен и го заплашва гибел. Много вече е постигнато, но е силно и противодействието на неготовите съзнания. Противодействат Ми, неприемайки основите на еволюцията. Лагерът на противниците на Светлината се попълва от тях – противодействащите на еволюцията. Вече не злото като такова и не служенето му поставя хората в лагера на Моите противници, а нежеланието да се приемат даровете на еволюцията и да се присъединят към работата на тези, които са влезли в нейното течение. Много от така наречените добри хора служат на регреса и много, смятани за лоши, служат честно и предано на делото на еволюцията. Вече не разбойникът, митарят и блудницата, а милиони несъвършени хора с живо сърце решително са преминали на страната на еволюцията, навлезли са в потока и вършат великото дело по строителството на живота сред задушливите токове от противодействието на Моите противници. Какво Ме засяга, ако някой е добър, но служи на тъмнината и работи срещу еволюцията. Тези, които са на страната на Новия Свят, лесно и без усилия се приобщават на страната на еволюцията. Но участта на отклонилите се и стремящите се към обятията на стария свят е печална. Всеки усилива неговия потенциал и става несъзнателен противник на еволюцията. Но благо на тези, които, пребивавайки в неговите предели, духом се приобщават към новите течения и възгледите и надеждите на които са обърнати към Новата Страна, водеща еволюцията на планетата. Това са Моите. Предишното деление на хората на добри и лоши е изоставено. Сега делението е друго: с кого са – с Мен или с тъмнината, за еволюцията или против нея, за стария свят

или за Новия Свят? И добрите, но служещи на лошото хора, вървящи против еволюцията и Плана на Владиката, са осъдени в своята доброта. Но дори и дивакът, вървящ на страната на борещите се за Новия Свят, има заслуги. Затова осъждането на несъвършенствата на тези, които в своята незначителност се борят за утвърждаването на Новия Свят и принасят според силите си, в корена си е неправилно, тъй като те са по-полезни за еволюцията от добрите, но борещи се срещу еволюцията и не приемащи нейните дарове. Трябва коренно да се преразгледат понятията за добри и лоши хора, тъй като лошите може да се явят спасители на планетата, докато добрите да се окажат с тези, които я тласкат към гибел. Мои са тези, които са с Новата Страна и за нея, колкото и несъвършени да са те. А Моите противници са тези, които са против. И сега вече не се налага да се разсъждава, защо човек в своята доброта се е оказал в стана на враговете на еволюцията, тоест в стана на враговете на Светлината. Голямото разделение върви по-дълбоко, отколкото изглежда. И мнозина в своята доброта са решили съдбата си неправилно. Спасението е в това, че много сърца се притеглят към Новата Страна от всички ъгълчета на земното кълбо. Сърцето ще покаже пътя за спасение. Не добротата, а сърцето, както е показало то някога този път и на разбойника, и на блудницата. Но фарисействащата доброта, под различни предлози, оправдания и маски вървяща срещу еволюцията, е осъдена. Не са Ми нужни те – вървящите против Йерархията, колкото и добри да са. Само преоблечените хора Посрещам вежливо, за да ги обърна към Мен. Трябва да се помисли за новото деление на човечеството. То определя пътя за спасение на планетата.

37. Искам Служенето да бъде непрекъснато. Искам съзнанието да бъде винаги на пост. Това е възможно само в този случай, в който сърцето е отдадено изцяло на Учителя. За нямащия нищо свое достъп до Кулата е открит. Да нямаш свое още не значи да нямаш само вещи, а значи да се откажеш и да се отвърнеш и от своите мисли, и от своите чувства, и от своите преживявания, свързани с егоизма и малкото „аз” и ставайки свободен да получиш достъп до Кулата. Как е възможно да отдадеш себе си на Делото на Владиката, когато твоят малък свят е пред очите ти и закрива цялото поле на видимост и целия хоризонт. Разбира се, всичко това е отдавна известно, но защо не е приложено? Не е възможно в малки рамки да се очакват огромни явления. Съзнанието е поле на изява на Висшите енергии, но при условие, че не е заето от нисшите. Кой може с увереност да каже, че неговото поле е очистено? И очилата, и бинокълът, и лещите трябва да имат изчистени стъкла, преди да може да се гледа през тях. Така трябва да може да бъде очистена и лещата на съзнанието. При далечна видимост малката пращинка се превръща в огромно препятствие, пречещо на окото да вижда лъча и да достига далечната цел. Продуктите на егоизма са като прах и кал върху стъклата. Не е възможно веднага да се отхвърли от себе си вехтия човек, в който се е загнездил егоизмът. Но при настойчивост може да бъде постигнато много. Градината изисква грижи и внимание и в същото време бързо обраства с бурени, ако бъде лишена от тях. За бодърстването е достатъчно говорено. Ако поставяте Моето Дело преди своите, е възможно да преуспеете много в придвижването. Но е по-добре Моите и своите дела да слее в хармония. Отново идваме до същото – до сливане на съзнанията. Трябва да се издигнете до Мен. Низините на съзнанието не са пригодни за полет, твърде сгъстена и тежка е атмосферата. Призовавам към върховете.

38. Слушайте! Настъпва отговорен момент в историята на живота на планетата. Когато се разтресат планините и се разтрепери Земята, когато потрепва цялото мъжество за да се устои в Светлината, да се устои може само с Мен. Много ще се измени, когато кризата премине. Ще бъде непоносимо тежко. Ще последват много смърт, много явления на прегаряния на нервната система. Огнят ще се стовари неочаквано и в небивало напрежение. Страшни са огнените вълни, изпепеляващи

негодните приемници. Давам предупреждение. Само с огньовете на спокойствието може да се отслаби реакцията на организма. Огънят да се посрещне с огън, огънят вътре – с огъня на пространството. Ще Помогна защитният огнен кръг да бъде усилен. Защитата ще бъде дадена по сребърната нишка. Страшна е участта на предоставените на яростта на огнената стихия. Предуказаният час на огнен натиск наближава ускорено.

39. Малкото неразбиране ражда големи следствия. Голямото винаги се ражда от малкото. Затова няма нито голямо, нито малко, а има значение всичко. Като взрив от искра големите явления възникват от малки причини, сякаш освобождаващи свързаните енергии и наред с всичко това служещи като катализатори на процеса. Трябва да се отчита всичко, без да се заблуждаваме от привидната незначителност на явленията. Би могло да се напише цяло изследване за значението на малките причини в човешката история. Причината е важна не сама по себе си, а по степента на нейното въздействие над съзнанието. Съзнанията на милионите са претрупани от малките вещи. Събрани заедно, образуват огромна планина от неразбиране и невежество и служат за основа, върху която растат възлите на събитията. Невежеството е корен, от който се протягат в бъдещето прорастъците на нови явления. Мога ли да пресека техния растеж, ако корените са се загнездили дълбоко в съзнанието на масите? Така планетарното невежество служи като препъни-камък за преобразяването на човека. Дадено е много, дадено е толкова, колкото никога не е давано. Но подобно на облак, закриващ Слънцето, всичко дадено не достига до хората вследствие пречките, въздигнати от самите тях. Дадено е Учението, но много ли знаят за него? За борсовите цени веднага узнава целият свят и за минималните промени на акциите, но Учението на Светлината не привлича вниманието на тълпите. Колко често съзнанието преминава покрай най-главното, без да го забележи. Обаче умират всички, без да се замислят, че наличието на смъртта преобръща всички човешки постройки на следващия ден. Предпочитат да живеят слепи и да умрат слепи, само и само да не се докоснат до Светлината. Но времето не чака, промените не чакат и най-добрите се приканват да отворят очи и да видят. Времето на големите промени настъпва. Дълго ли ще дреме съзнанието, приспивано от мъглата на невежеството?

40. Сине Мой, предначертаното трябва да бъде осъществено. Нищо не може да измени крайния резултат на набелязания План. Пътищата за неговото осъществяване могат да се променят, но не и това, заради което е създаден Планът. Това трябва да се помни. Неизменността и подвижността на Плана се отнасят на първо място до неговата крайна цел, която не може да се променя и на второ – до способите и пътищата за достигане на това, което непременно трябва да се утвърди в живота. Пътищата за осъществяване и достигане на крайните резултати зависят от постоянно променящите се външни условия, но следващото стъпало от човешката еволюция, набелязано от Плана, не може да се колебае, променя или да бъде неустойчиво. То ще бъде достигнато, а по какви пътища е друг въпрос. Шестата раса ще се роди, седмата ще бъде достигната, четвъртият кръг – завършен. Законът няма да се измени нито на йота, докато не се изпълни всичко. Планът е неизменен в голямото и малкото. Не трябва да се смесват понятията неизменност и неподвижност на Плана. Вече се осъществяват набелязаните етапи на развитие и утвърждаване на Новия Свят неотклонно, но пътищата са изменчиви. Не така, както на някой му се иска или би му се искало, но така, както е най-целесъобразно и най-добре при създадите се условия. Центърът на културата се пренася на изток. Върховете на Алтай са магнитен център на новия строеж. Планът ще се осъществи и се осъществява, запазвайки неизменността в подвижността, постоянно променяща се. Не трябва неустойчивостта и подвижността на Плана да се възприема за несъстоятелност или да го смятаме за изпълним. Повтарям: Планът е неизменен, изменят се само формите на неговото осъществяване. Трябва да се

гледа същността на явлението, а не неговите външни форми. Трябва да се разбере неизменността и мощта на Волята на Йерархията на Светлината. Казаното ще се сбъдне, макар и променливите условия на момента да са поставили планини от препятствия и противодействия. И ако пътищата на неговото утвърждаване са се изменили в едно, значи, че са намерени по-удачни и по-скрити и неуязвими в друго направление, водещи ви към същата неизменна цел. Трябва да се вярва на Водача, независимо от всякакви комбинации на външните условия, затъмняващи целта и пречещи да се видят сияйните форми на Великия План, неизменен, неотменим и утвърден от мощта на Владичите. Затова Казах: “Пребъдвайте във вяра и за себе си, и за приятелите си, и за бъдещето. В Моята Длан са съдбите на света, и съдбите на хората, и съдбите на Моите близки. Аз ще ви дам цялата защита и ще ви Доведа до положеното”. Аз Казах. Знай: невидимите и скрити пътища за осъществяване на Великия План са по-мощни и силни от видимите, тъй като са неуязвими за външните въздействия и противодействията на враговете на Светлината.

41. Нека приятелите да знаят, че Словото на Владиката е твърдо като елмаз. Владиката не Може да се заблуждава. Наистина, на Него можете да се опрете при всякакви условия. При преломни събития, раздиращи съзнанието, добре и мъдро е нишките на мислите, протегнати към външните явления да се съберат обратно към фокуса на съзнанието и цялото съзнание да се съсредоточи във Владиката, превръщайки Го в единствен център на устрем. Тогава е възможно да се съхрани и спокойствието, и равновесието, и да не бъдеш разкъсан на части от вълните на противните и буйните течения, бушуващи наоколо. На такава събраност на съзнанието трябва да се учите. При възлови събития - и лични, и обществени, и планетни, в това състояние на съзнанието е единственият изход и решение. Иначе няма да устоите. Ако Учителят е призван и е на първо място в съзнанието, вълните на явлението ще се разбият в монолита на Лика. Нека обкръжението звучи с напрежението на момента, но пречупено през вибрациите на Лика. Вече Казах: решението на всичко е в Мен. Така и съдбата на всеки се насочва от Мен, ако са Ме признали и са предали своята воля на Мен. Предаване своята воля на Волята на Владиката означава предаване лостовите на кармичните енергии доброволно в Ръцете на Йерарха и тогава Той Може да насочва ладията на живота на ученика без да нарушава закона за свободната воля. Земното съзнание знае много малко, но Владиката и Знае, и Вижда. Сам видя как се колебае волята и страхът пропълзва в сърцето. Къде е увереността в Учителя, къде е вярата във Водещата Ръка? Съзнанието се мятта, раздирано на части и изгубва равновесие. Значи вярата в Учителя не е била силна, значи думите са заменили живота и въображаемите качества – действителността. В Мен имате мир, спокойствие и неуязвимост, защита, а в себе си – нищо. Значи съзнанието трябва да се изпълва с Мен до предела на вместимостта. Учи се върху себе си и върху приятелите, за да видиш какво още трябва да се укрепи и утвърди достатъчно здраво, така, че следващата вълна на външни събития да не разколебае твърдината вътре. В Мен мислете, в Мен действайте, в Мен живеете така, че монолитът на Моя Лик да приема върху себе си вълните, а не малкото “аз”, не можещо да противостои. С Мен сте силни, а не със себе си. С Мен можете да устоите, а не с егоизма, с Мен, ако предадете на Мен съзнанието си. В тишина съзнанието изковава огнените доспехи, можещи да издържат ударите на външните енергии. Тишината на великото спокойствие може да бъде запазена даже под град от удари, които единствено закаляват и укрепват бронята на духа, стига само равновесието да се е състояло въпреки и пред лицето на огромното неравновесие на стихийните условия. Казвам: “Аз Съм Камъкът на вечната основа на живота”. Строящият върху Мен своя живот строи върху непоколебим фундамент дотогава, докато съзнанието е с Мен и пребивава в Мен. В света е неспокойно и не е добре, но Аз

Съм с теб и в Мен ще намериш и спокойствие, и мир. В Мен ще намериш сила да устоиш. От Мен ще вземеш сила. Вашата сила е правопрпорционална на степента на предаването ви на Мен. Защо да предаваш себе си на разкъсване на външните условия и хора, когато можеш да се предадеш на Мен и да се изпълниш с Моята сила и с Моя мир, и с Моето спокойствие. Нямах нищо свое. Но от Владиката, от Отца може да се взема безкрайно. Може дори да се повтаря: “Владико, Дай сила на сърцето ми и мощ на ръката ми, тъй като съм Твой слуга”. Моите Лъчи ще дадат нужната мощ, спокойствие и равновесие. С тях можеш да се наситиш магнитно. Пожелавайки нужното качество, трябва да се създаде ясно неговия образ и да се насити с Лъчите на Владиката. И тогава създаденото от волята ще стане реално за съзнанието. Силата на Лъчите се привлича магнитно и тяхното съкровище се взема съзнателно с волята. Устойчивостта на съзнанието се проверява в стръмни и остри завои и силите, нужни за укрепване, се дават с пълна мяра, ако сърцето е обърнато с целия си устрем към Владиката. На рубежа на събитието не трябва да се отвлечате от понятието “Учител”. Не забравяйте: сред всеобщата бъркотия, неустойчивост и хаос неизменна е само Стълбата на Йерархията. На нея и трябва да застанеш, или да се захванеш за нея. Всички останали опорни точки са ненадеждни и неверни. Този, който е основал цялата своя сила на Мен и цялата своя твърдина върху Мен, ще остане невредим и ще стои непоколебимо. Но който се е укрепил върху нещо външно, с външните вълни на явленията и ще се мятат. Ще има още много моменти, в които цялата сила на съзнанието трябва да бъде съсредоточена върху Мен, за да се устои. Това може да се нарече потапяне на съзнанието в Светлината на Лика на Владиката. Указвам най-близките пътища, по които да съхраните себе си и силите на духа от разпиляване. Ключовата дума ще бъде “събраност” на съзнанието. Аз Знам кога да се превърти ключа, тъй като ключът от вратата на вашето бъдеще и съдба е в Моите Ръце. И ако Аз вярвам във вашата светлина, без оглед на тъмнината, която ви обкръжава, то и вие вярвайте във всепобеждаващата Светлина на Владиката. Вратата е преддверие на знанието или сърцеразбирането. Мозъкът още не знае това, което вече е известно на сърцето и се изразява от него под формата на върознание. Посред объркването ще Дам сила да се достигне до положеното. Искам да утвърдя неизменната крачка и да направя пътя победен. Нека планините се тресат, но докато Владиката Властва над сърцето, взривовите на стихии не са страшни. Водя към заветната цел. Ще Доведа до целта. Но вложете своята ръка здраво и се дръжте с всички сили. Изпуснеш ли се, ще се отклониш, а сам няма да устоиш. Много черни снаряди е отклонила Моята Ръка. Ще устоите под защита. Няма да Позволя, няма да Позволя на косматите ръце да докоснат Моите любими. Затова вървете спокойно в бъдещето, запазвайки нерушима свещената връзка. По-добре е да загубите всичко, но да запазите Моята Близост, отколкото загубвайки я да придобиете целия свят. Затова знайте какво да слагате върху чашата на везните. Затова Искам да ви видя пълнопредани, пълноустремени и пълнозвучни с Моето Съзнание. Искам да ви видя съзвучащи на Лъча на Владиката. Когато всичко се колебае, можете да бъдете непоколебими в Мен. Изисквам доверие докрай. Утвърждавам ви в осъзнаването на Моята Близост. Напред е голямото бъдеще и изпълнението на Поръчението. Мисията е запечатана огнено в свитъците на предстоящото. Казаното ще се осъществи. Аз Казах. Изпращам благословия.

42. Трябва да се обнови вратата като безусловност. Трябва да намериш сили в себе си да излезеш от потока и да застанеш настрана. Плачът и скърцането със зъби остават, както и преди, основен признак на външния свят. Спасението е във вътрешния свят. Нека тече потокът на света, но нишките, свързващи здраво съзнанието с неговите явления, трябва да се отсекаят, за да се освободи духа. Тези нишки или дори въжета са толкова много, че оплитат човека като здрава мрежа, краищата на която са здраво

завързани към материалния свят и неговите изкривени условия. Това предизвиква проява на безизходно робство спрямо вещите и всичко обкръжаващо. Животът преминава в робство, докато в същото време би трябвало да протече в свобода. Можеш да правиш същото, което обикновено правиш ти или другите, но го прави в състояние на свободно от тежките мрежи на материалния свят съзнание. Тъй като най-после трябва да се разбере, че всичко това, което силно вълнува сърцето днес и завладява съзнанието, ще премине: и хората, и условията, и обстоятелствата, и тялото, в което живеем, но духът ще остане с това, което е непреходно и е свързано с Висшия Свят. Защо е това безизходно робство от външните условия? Не трябва да го има нито в мъка, нито в радост, нито в нужда, нито в излишък, нито в топлина, нито в студ. Именно в най-тежките условия на живота се постига победа и се утвърждава властта над всичко, което е временно и преходно. Подвигът на освобождаване на духа не може да съществува при благополучие и щастлив живот, тъй като от какво тогава да се освобождаваш и как? Героите на духа са се борили и побеждавали при най-невероятни трудности. Но Аз Казвам: в Мен ще намериш всичко, отслабвайки нишките на робството. Те трябва съзнателно да се прекъснат. Тайната на правилното действие се заключава в това, че то се извършва в състояние на свобода на съзнанието от всичко, което го привързва към плътния свят. Ако сърцето и съзнанието са изцяло съсредоточени в Мен и са предадени на Мен, то магнитните нишки на Светлината на Моя Лик надвиват и неутрализират всички земни притегляния, тъй като Моят магнит е мощен. Частите на духа обикновено са разхвърляни по линиите на притегляне на земните магнити и земните условия, но ако всички разхвърляни по такъв начин части на духа се съберат във фокуса на съзнанието, съсредоточено върху мен, то то се освобождава от властта на земните притегляния. Но трябва да събереш себе си в твърдината на своя дух, неразпилявайки се мислено върху външното. Ако всяка мисъл бива предшествана от Светлината на Лика, то нейната земна отрова, привързваща към Земята, ще бъде неутрализирана. И страхът, и вълненията, и безпокойствата, и опасенията са вериги, опънати от съзнанието към външния свят и държащи го привързано. Може ли да се лети с вериги? Затова страхът се унищожава, унищожават се всички чувства и емоции, явяващи се неотменен признак на робството и обвързаността на съзнанието с безизходния затворен кръг на земните условия. Но проблемът не е в тях, а в тежките окови на робството, които те налагат над съзнанието. Колко тежко е да се мятат в гъстата лепкава маса на външните явления, като муха върху лепкав лист. Обещавам спасение на всички, които Ме следват. Но да Ме следваш значи да пребиваваш с Мен във всичко, без да се откъсваш притеглен от отвличащите обстоятелства. “Ако някой възлюби жена си или децата си, или баща си, или майка си повече от Мен, не е достоен за Мен”. Това значи, че ако съзнанието поставя нещо или някого по-близо или по-високо от Владиката, то не Владиката, но това нещо, което е поставено преди и по-горе от Него, ще владее съзнанието и ще го управлява. Но поставилият Владиката преди и над всичко ще пребъде като победител във всичко и над всичко, над което Той е поставен. Когато Владиката е поставен на първо място в съзнанието, няма нищо в света, което би могло да потисне съзнанието, да го подчини на своята власт или да го победи. Затова Казвам, че първата мисъл сутрин и последната вечер трябва да бъдат отдадени на Владиката, за да се даде необходимия тон или нота на звучене на деня и нощта. Добре е да се наблюдават явленията от външния свят през Светлината на Лъчите на Лика на Владиката. Именно Неговият Образ да се държи непрестанно в сърцето. Присъствието, предизвикано съзнателно, трябва да се усили със заповед на волята, тоест мислите да се насочат към неговото постоянно осъзнаване. Аз Съм с вас винаги. Моето Слово е нерушимо. Но ако заемайки се с поредната дневна суета мисълта за Мен се забравя и сърцето се изпълва с дребни тревоги и безпокойства,

постоянното Присъствие на Учителя се замъглява и пазарната действителност го заменя. Трябва да се обърнете с цялото си съзнание и с цялото си сърце и тогава нерушимостта на Моето Слово ще стане неотречима действителност. Човекът несъзнателно търси на какво да се опре вън, а всъщност да се опре може само на Владиката. Възможно ли е да се опреш на купчината боклук от кълбото случайни хаотични енергии? Не, тъй като те се разпиляват така случайно, както са се образували. Но върху Мен може да се строи като на здравия камък на основата. Построеното върху Мен е непоколебимо, тъй като не зависи от случайностите на външните условия. Построеният върху пясъка на преходните явления ще се окаже пред купчина развалини. Но създалият дом за духа върху нерушимия Камък на вечната основа на живота създава за себе си обител в Надземния Свят, която не могат да разрушат земните вихри. Деца Мои, Владиката Приканва в дните на изпитания да застанете поблизо до Него.

43. Не трябва да се смущавате от привидните повторения. Не е повтаряне, а задълбочаване. Браздата, премината два пъти, е по-дълбока и по-добра. Съзнанието нараства с наслояване, на един слой върху друг. Спиралата на растящото съзнание обуславя аналогия на явленията, а не повторение или тавтология. Разширяващото се съзнание разглежда същото явление, но под нов ъгъл и от новодостигнатата висота. Предишното явление се разбира по-дълбоко и по-широко. От върха се вижда взаимовръзката и съотношението на отделните явления, тяхното значение и величина. Взети поотделно и отблизо, те могат да закрийт целия хоризонт на видимост, но от достигнатата височина тяхното значение става относително, тоест, взето по отношение обкръжаващия свят или Космоса. Колкото по-висок е подемот, толкова по-космическа е точката на зрение, при наличието на която се разтваря егоизмът, царящ в низините. Трябва да се премине с Мен през живота, прилагайки към явленията Моите мерки. Затова не Съветвам да се откъсвате в съзнанието, за да се съхранят проблясъците на космическото съзнание, а не на личното, малкото, тясното, ограниченото и затова лъжливо такова. Логиката на еснафския свят и логиката на света на Учителя са диаметрално противоположни. Първата изхожда от себе си и за себе си, поставяйки “аз-ът” като център на отправната мисъл, втората разглежда явленията от планетната спирала и Космическата еволюция, отреждайки на всяко действително принадлежащото му място. За едни смъртта на тялото е огромно събитие, за други – проста смяна на обвивките, вече случвала се много, много пъти и затова представляваща по същество дребно явление в планетния живот. Умират милиони, умират и ще умират. Това е естествено, просто, нужно и неизбежно. И затова по своето космическо значение смъртта е не повече от подстригването на косата. Искам да ви науча да претегляте всички явления от живота и всичко ставащо наоколо на Везните на Безпределността. Искам да намаля властта на настоящето над съзнанието. В земното съзнание Камъкът на вечната основа е стълб или неподвижна тристенна, отворена към трите свята, Призма на Везните на Безпределността, на едната чаша на които е поставен светът, достъпен за съзнанието в дадения момент, а на другата – Безпределността. Чашите могат да се издигат и спускат, но при условие на неподвижност и устойчивост на призмата на съзнанието, тъй като през него се пречупват енергиите, устремени от едната или другата сфера. Равновесието е условие, при което везните ще покажат правилно теглото и правилната значимост на явленията. Ако житейските дела твърде много теглят надолу, прокарането на по-дълга линия или мащаб на Безпределността, приложено към другата чаша на везните, веднага ще помогне да се възстанови равновесието. Давам сила да се устои на вихрите на плътния свят с мощта на утвърденото равновесие. Никой и нищо не може да устои против равновесието. Равновесието на духа е командната точка, пунктът, от който може да се ръководи

течението на събитията - и личните, и по-широките. В Нас цари нерушимо равновесие и Ние Насочваме теченията на планетните събития. Равновесие, сила и власт са синоними. Може да се добави – и победа.

44. Владиката Казва: “Любими сине Мой, готви се за бъдещето, както се готви Майката”. Нея Подготвям, Подготвям и теб. Искам да се закалиш за изпълнението. Ще Дам сила да привличаш хората. Ще Усиля магнита на волята. Ще Дам мощта на равновесието. Ще Умножа огньовете и ще Укрепя самоизходящите лъчи. Ще те Надаря с познаване на човека. Ще трябва силата на Моите заминали да вземеш върху своите плещи. Със заминаването на Гуру твоята сила нарасна и се умножи. Със заминаването на Майката ще нарасне десетократно. Кой е способен да я замени, не е ли синът ѝ? Нейната висота не можеш да достигнеш, но да бъдеш изпълнител на Моята Воля и Нейната Воля, слята с Моята, можеш. И тъй като си най-близък, то и Поръчението е огромно. Синът в потенциал притежава всички свойства на Майката. Предела за неговото разриване няма. Затова трябва да разбереш своето значение, без да се подценяваш. Ще Приближа неимоверно. Ще можеш да виждаш и чуваш. И можеш да си представиш как ще нарасне мощта на духа, когато гласът на Учителят бъде чуто явно и когато Го видиш. И тъй, Казвам: ще видиш и чуеш. Според величината на заданието са и трудностите, и възможностите. Всичко се дава целесъобразно. Не се плаши от нищо. Всичко ще бъде както е Предуказано. Устоялият в Мен е и победител. Трябва да се устои във вярата, надеждата и любовта към Владиката. Необходимо е за бъдещето. За какво са толкова изпитания? За да те закалят и направят силен и пригоден за изпълнение мисията на живота. Ще се оплакваме ли от това, че се изковават непробиваеми и здрави доспехи и ще тъгуваме ли че плащаме с това, което не ни принадлежи? Сине Мой, ако Кажа, че си близък както никога, ще повярваш ли? С наближаването на сроковете Усилвам твоята близост и Моята Близост: твоята – към Мен, Моята – към теб. Ще Усилвам лъча на напрежението. Ще Изпратя нова степен. Подготвям я усилено и спешно.

45. Казвам: за личното няма място в Космическото. За индивидуалното има, но не за личното. Опитът от индивидуалните придобивки е нужен винаги, но за какво е нужен личния свят на въплъщенеца, да кажем, от времето на Юлий Цезар или друг, отминал във вечността на Епохата, за съвременността или бъдещето? Който е живял в свръхличния свят и е оставил неговите плодове на хората няма да умре във вековете, но за личния свят Казвам, че е обречен на смърт поради своя малък кръг. Личният свят на всекиго ще умре. С него са живели дедите и прадедите. Но какво е останало от техния живот? Откъслечи от смъртни спомени. Разберете: нищо не остава на Земята. У добрите миражът на призрачното съществуване се разсейва бързо, запазвайки само резултатът от опитното знание. Най-добрите оставят паметта за себе си в своите дела и творби. Но личното съзнание и на тези, и на другите угасва със смъртта. Тук е земното съзнание, а там – тънкото. Разликата е огромна. Същността на новите условия променя съзнанието на физическия свят в съзнание на Надземния Свят. Нова обвивка, нов вид енергия, нови органи за възприемане - всичко е друго, неприличащо на земното. И зрение, и слух, и обоняние – всичко има, всички земни чувства, но пречупени от тънките условия и в своето тънко проявление. Отсъства теглото на плътта. Също както водолазът на сушата сваля от себе си ненужния водолазен костюм. Оковите на плътта са тежки. Затова смъртта е освобождение. Духът не може да разбере обвързаността на плътните условия, докато не се освободи от тях. Но да се мисли може и трябва. Ще бъде по-лесно да се отхвърли земната черупка. Добре е да се отиде там свободен от връзките, свързващи с всеки предмет, който смятаме за свой или с който сме се сраснали мислено вследствие на навика. Психическите образи от околната обстановка дотолкова се внедряват в съзнанието, че човек заминава и в Другия Свят в тяхното обкръжение. Затова са

необходими пътешествията като способ за откъсване от обикновената, прилепнала към духа обстановка. Ако няма знание, откъсването от нея и изкореняването ѝ е трудно. Знаещият може да се освободи, но какво може да направи този, който нищо не знае? Знанието носи освобождение. Свободата е в Знанието.

46. Трябва да се намери достойна форма за изразяване на себе си, на своите енергии, на светлината, която е вътре. Възможно е всичко, дори доброто, да се трансформира в лошо, но е възможно и обратното. Възможно е всичко, каквото и да било, да се трансформира или пречупи в съзнанието в необходимото и утвърждавано от волята за благо. Може от всичко да се създават негодни форми за собственото си изразяване. Но е възможно дори и на смърт да се върви с песен и усмивка, вместо това изпаднал в пароксизъм на страх да превръщаш себе си в нещо отвратително и презирано. Значи всяко явление, идващо от външния Свят, може да се оформи достойно върху огньовете на сърцето. От неприятностите, огорченията и обременяващите условия може да се създадат стъпала към победата или да се трансмутират гнетящите енергии в победно-светли. Така страхът се превръща в безстрашие, безпокойството и вълнението, тоест, хаотични енергии – в енергии на равновесието. В пламъка на духа и чрез волята се извършва трансмутацията на външните енергии. Животът в аспекта на реакциите на съзнанието на външните вълни на въздействие може да се превърне в победна песен на духа. Ето, случило се е нещо много неприятно и тежко, защо да не го посрещнем с усмивка, спокойствие и осъзнаване на своята сила? Навън нека да става каквото ще дотолкова, доколкото не зависи от нашата воля или усилия, но ученикът може достойно и при всякакви условия и обстоятелства да отговори на всяко външно въздействие със собствените огньовете. Защо е нужно да бъдеш непременно раздиран от дисхармоничните явления, когато светът вътре и състоянието на съзнанието могат да се обусловят от заповед на волята? Палячото е безволно същество, което се криви и огъва в зависимост от това, че някой или нещо го дърпа за многочислените връвчици, опънати от самия него от неговата вътрешна същност към някого или нещо навън. Печално зрелище е, когато постоянно дърпат палячото за връвчиците и той неудържимо продължава да се криви. Говоря за човешкото достойнство, за достойнството на духа, насъщно необходимо. Нека се тресе външният свят в гърчове на неравновесието, но нека човешкият дух да покаже достоен лик и подобаващ на отсъдения носител на светлина. Да бъдеш спокоен и радостен трябва не защото всичко наоколо е добре, а защото е лошо. Именно, да се прояви нужното състояние на духа, утвърждавано от волята въпреки всичко, при отрицателни и противодействащи условия, ще бъде голяма победа. По този начин може да се премине през целия живот под знака на победата. Но обикновените хора преминават през живота под знака на поражението, проявявайки най-ярките видове робство. Нека всичко бъде лошо и тежко. Толкова повече са причините и поводите да се запази нерушимо спокойствие и равновесие. Можете дори да се упражнявате при стълкновение с трудни условия съзнателно и волево да предизвикате в себе си точно противоположна реакция на тази, която обикновено те предизвикват у обикновените хора. Под контрол трябва да бъде всичко: всички мисли, чувства и усещания. Преживявам, защото го искам и именно така, както го изисква волята. Достатъчно безизходно и безпросветно робство на външните условия. Утвърждавам силата на духа над всичко. Не е възможно да се променят кривите условия в живота. Но и защо да се променят, ако светът вътре е победен. Колко вода ще изтече, преди да се утвърди Новият Свят. Нима дотогава ще бъдеш във властта на палячото, проявявайки чрез себе си неговия свят. Не! Утвърждавам властта на духа над всички въздействия, които произлизат от външния свят в сферата на човешкия микрокосмос. Разберете, не кривите условия трябва да се разбият, а кривото огледало на съзнанието трябва да се

направи спокойно и равно, за да може да отразява външния свят без да ги изопачава и да се колебае в унисон с входящите енергии. В хармония може да се съзвучи само с Лъчите на Учителя и Йерархията. Може да се съзвучи с висшите енергии. Но съзвучие или звучене в тон с нисшите енергии ще означава хаос и дисхармония. Вашите уши ще се раздират от воплите на двукраките роби в духа, техните жалби, недоволства и безпокойства. Те ще изискват и вие да се потопите в тяхната въображаема безизходност и косматото кълбо на техните преживявания, затова бъдете на стража. Каквото и да става, колкото и тежки и трудни да са обстоятелствата, Учителят е с вас винаги, Неговият Лъч е с вас. Духът е над всичко и волята утвърждава победата. Искам да укажа, че не това има значение, което идва отвън към човека в сферата на неговия микрокосмос, а това, което произлиза от него, пречупено и трансмутирано от неговото съзнание и ако тази светлина, излизаща от него, е тъмнина, то как ще изглежда за него – вече помрачен, външната тъмнина, където има плач и скърцане със зъби. Затова Казвам: всичко е в духа и вътре. Властта се утвърждава над себе си, а не над света. Тъй като, каква е ползата за човека, ако придобие целия свят, а загуби властта над своя свят и себе си. Камъкът на духа, огненото съкровище, утвърждавано вътре, е по-ценно от всички земни богатства, тъй като само с него е богат човек, а без него е нищ в духа. Но на притежаващия го и външното ще се приложи в съответствие и целесъобразно. Ще дам нужните условия. Но домът на духа трябва да бъде в порядък. Радостни, бодри и силни Искам да видя Моите, и светли.

47. Залогът е на Мен. Съзнанието разчита на Мен. Капиталът, донасящ богати плодове, се намира в Мен. Всичко се пренася вътре. Работата не е в това, нещо да бъде или да не бъде, а в това твърдината на духа да остане непоколебима. Тъй като всичко е в духа и решава духът.

48. Сине Мой, на чуждите влияния ще противопоставя Моето, за да можем с Моето да се защитим от чуждите и враждебните. Моето се приема чрез сърцето. Чрез сърцето се отразяват и чуждите. Всичко влияе. Значи на всичко ще противопоставим Владиката. Той е воинът в теб. Ти си воин, когато си в Него. Без Него си обикновен човек като всички. С Него си Негов син, Негов воин, Негов ученик. Тези, които са с Него Наричаме свои. Владиката Обича своите войни. Разбира се, всеки, който Ме следва, е воин, борещ се за утвърждаване на Новия Свят в своето съзнание и съзнанието на хората. Новият Свят се утвърждава вечно, докато се разгъва спиралата на еволюцията. Значи и борбата е вечна. Някой смята да го достигне и да сложи оръжие, но след шестата раса идва седмата, след седмата – нов Кръг, след него - отново седем раси и отново следващ Кръг. Къде е краят на утвърденото ново в съзнанието? Няма край. Завещана е Безпределността. Съзнанието един път завинаги трябва да се настрои на вълната на безкрайното усъвършенстване и на себе си, и на обкръжението, и да влезе духом в ритъма на сменящите се спирални вълни. Думите “Бъдете съвършени, както е съвършен вашият Небесен Отец”, както Отецът Мой и Отецът ваш – Отецът Космически, показват безпределна възможност за усъвършенстване и изтънчване на човешкия апарат, на човешкия микрокосмос с цялото му седмочно деление, на все повече разреждащото се и изтънчащото се състояние на заобикалящата материя на целия външен свят и материите на неговите обвивки. Материята трябва да се разбира в нейния енерго-атомистичен аспект на безкрайни градации и изтънчване. Всяка планета дава своя скала на разновидност по лъчите на безпределния спектър на изтънчване. Аспектите на Висшите енергии са толкова тънки, че са недостъпни за човешкия ум на настоящия етап. Така че може да се каже, че даровете на еволюцията са неизчерпаеми. Не трябва да се задоволяваме с достигнатата сегашна степен, тъй като след нея идва друга, след следващата – нова и така – без край. Трябва да се научите да прозирате в бъдещето на човечеството. Планът на Учителите на знанието е Даден. В него е ключът

за решаване на задачите на определен етап от еволюцията. Планът е неизбежен и неизменен и указва единния път към Светлината на Висшите енергии. От върха на този План ясно се вижда направлението на еволюцията. И всичко, което се случва в света, се определя от неизменността на това направление. Шестата (раса) се заражда и ще победи петата, петата ще си замине и ще стане шеста, снабдена с отворен лотос на сърцето и запалени центрове. Новото съзнание се ражда в мъки, като дете. Пред нея (шестата раса) стои далечен и сияен път, път на утвърждаване на нови способности. Но родилните мъки са тежки. В дъното на Чашата на всекиго стои младенец и на него му предстои да се роди. Трябва да се сраснем с Плана на Владиците, да се слеем с него и да станем негова неотменима част. Начело на ъгъла на живота трябва да се постави задачата за Неговото провеждане в живота на собствения микрокосмос и планетния микрокосмос. Хората мислят за малки планове, но и те са добри, ако се сливат с Великия План, без да Му противоречат. Така и съдете. Ако малкият човешки план осъществява Великия План, значи творящите го творят чрез Волята на Отца, чрез Волята на планетния Водач, чрез Космическата Воля. В Плана на Владиците е изразена Космическата Воля и наредбата на Битието. Владиците се стремят да предадат своето разбиране на хората, за да знаят за какво и в името на какво живеят и заради какво се случва всичко. Вървящите срещу еволюцията са двигатели на злото и сеячи на тъма и разложение. Космическата Воля или, изразявайки се с езика на Църквата, Волята на Небесния Отец, трябва да се разбира като същността на основния принцип на живота, устремен мощно в еволюцията. Космическото начертание е отпечатано в звездите, утвърдено от самата същност на постоянно разгъващият се принцип на живот, съдържащ се във всяка проявена форма, която е безпределна по своя потенциал. Еволюцията на духо-монадата е безпределна. Безкрайна е светлината по пътя на всеки дух. Трябва огнено да се затвърдят основите на еволюцията в човешкото разбиране. Трябва да се направи това разбиране достояние на народите, за да знаят накъде вървят и за какво. Слепотата на неразбирането на тъмния цикъл Кали Юга приключва. Напред е светлина. Новото съзнание расте мощно, незабележимо за повърхностния поглед, тъй като сърцето расте. Но кой може да чете със сърцето и да вижда огньовете на народното сърце? Но Ние Съдим по огньовете. Огньовете се разгарят и ще се разгарят докато не се слейт с хора на съгласуваните огньовете на празника на възкръсването на духа. Гледайте със сърцето и усещайте със сърцето неизбежността на предстоящите и близки промени. Те са неизбежни и са в съгласие с Плана на еволюцията. Личната гледна точка може да се отхвърли, когато се осъществява Планът на Владиците. Нека се радваме на осъществяването на Великия План.

49. “Вземи своя кръст и върви след Мен” означава: върви такъв, какъвто си, с всички свои несъвършенства, но върви, но след Мен, отхвърляйки своя егоизъм, тоест, поставяйки Мен преди себе си в съзнанието. С това се понижава и отхвърля егоизма. Неговата сила трябва да се сведе до нула и нисшето да се замени от висше, за да може в съзнанието безпрепятствено първото място да бъде отдадено на Учителя. В това е смисълът и значението на думите “да приемеш Владиката със сърцето и в сърцето”. Сърцето е там, където е съкровището. Съкровището на Камъка расте от енергиите на сърцето, насочени към него и подхранващи го. Безполезно е да се почита Учителят с уста, тоест с мозък. Трябва да се привлече сърцето към безмълвното почитане. Възможно е да бъдеш във Владиката през всички часове на утрото, деня и вечерта, и във всички часове на нощта, тоест, да не се отделяш в съзнанието, за което служи Ликът, представен ярко в сърцето. Връзката с Учителя може да се усилва непрекъснато, докато съзнанията не се слейт в едно в безкрайния подем, тъй като съзнанието на Учителя се придвижва в Безпределността по-бързо, отколкото съзнанието на ученика. Следователно и тук, както и във всичко, няма край. Затова е толкова важно да се избере

правилното направление, тъй като при безкрайното развитие на началото и безкрайната верига от причини и следствия всяко движение за благо и към Светлина вече ще бъде достижение. Сеитбата се прави не за днес и не за утре, а за безкрайна продължителност на пътя. В този аспект малките действия придобиват голямо значение, тъй като от малкото израства голямото. Символът на зърното е особено убедителен. И ще бъде благо, ако то е добро. Дръжте се неотделимо, за да бъде посевът добър. В Лъчите Светлина на Владиката е лесно да се отберат благите семена от бодлите, тръните и плевелите. Злите кълнове са бодливи. Добре е всичко, преминаващо през съзнанието, да се пропуска през Лъча, заставайки отстрани. Така могат да се избегнат много грешки. Грешките са неизбежни. Но трябва да се бърза, тъй като Учителят бърза и трябва да успеете да Го следвате, за да не се откъсвате прекалено в съзнанието си. Застоят не е подходящ. Всичко е в движение. Днес вече не е това, което е било вчера и утре ще бъде друго. Бързайте под покроба на Учителя. Времето не чака. Виждаме как някой иска да забави, заемайки се със своите дела. Така може да изпусне и своите дела, и Учителя. Всеки има достатъчно свои дела, но те не правят хората свършени. Затова Моето Дело се поставя преди своите. И тогава преуспяването е обезпечено. Дават се пътища на живота, водещи в живота. Много са пътищата на смъртта и мнозина вървят по тях. Тяхната съдба е на разлагачите се луни, тъй като разлагането на съзнанието привлича съответното обкръжение. Духовете, отхвърлили от себе си земното одяние, се разпределят според магнитните лъчи на притегляне. Убийственият магнетизъм на Луната е огромен. Ликът на лунния лъч е двустранен. По-добре е да се стремиш към Слънцето и да избереш слънчевия път. От двата полюса на битието или центрове на привличане, може да се избере всеки: на живот или смърт, на еволюция или инволюция на духа, който, потапяйки се в материята, космически има пред себе си законния път на възход, тъй като срединната или нисшата точка на потапяне отдавна е премината от Земята и земното човечество. Няма да Скрия, че пътят е дълъг и труден. И става все по труден в хода на изтънчване и отваряне на съзнанието. Но лесно е да се плъзгаш само надолу. Подемът винаги е по-труден. Говоря за това да знаете, че лекотата не е признак на възходящия път. Който желае лекота, той не е на верния път. Учителят е Загрижен за това, да няма неправилно разбиране на условията за ученичество: искаш да вървиш? Върви! Ето, пътят е пред теб, изпълнен с трудности и непреодолими препятствия. Ако не се уплашиш, въпреки всичко ще тръгнеш и ще достигнеш до полагащото се. Учителят Дава гаранция за упорството, решимостта и устойчивостта. Същността на гаранцията на Учителя е двустранна. Не Мога да гарантирам за гнилото и негодно съзнание, разделено в себе си, колебаещо се и заредено с отрицание. Но Водя радостно доверилите Ми се и здраво предани. За Учителя е радост да Даде нова възможност или ново обстоятелство. В зората на утрото се пробужда обновен Лъч, носещ на съзнанието нови вести. Те трябва да се приемат в готовност на духа. На кого ще изпратя Лъч? Разбира се, на приемащите го. Много са несъзнателните приемници, които не си дават сметка какво получават и от кого. Затова се по-ценни много редките съзнателни приемници, възприемащи благо на Лъча. За тях е Светлината и Моят първи Лъч. Сеячи на Мъдростта на Владиката, Поръчвам ви да занесете в света Моето Слово. На вас Доверявам Съкровищата от Знание. Вас Поставям като посредници между Висшата Мъдрост и тези, които не я познават. Събирайте елмази от мисли на Учителя, за да ги предадете за употреба на света. Къде са те, събирачите на Светлина? Затова Моята Помощ и Моята Защита е за вас – намерилите Владиката в своето сърце. Мнозина биха искали да бъдат приемници на мислите на Учителя, но какво са направили те за постигането на това, какво са отдали, от какво са се отказали, какъв труд са приложили и проявили ли са силата на устрема? Какво са направили те за да познаят Учителя? Не губете време с оплакващите се и ненамерилите, а кажете: Учителят е Готов да

посрещне всеки, чукащ със сърцето. Но трябва да се почука и ако не отворят, повторете чукането още и още. Законът за отзива на зова е неизменен, но Отваряме заветната врата само на почукване. Исканият да намери нека да почука.

50. Сине Мой, Учителят е Готов да даде Знание, ако съзнанието на ученика на свой ред е готово да го възприеме. Следователно, въпросът се свежда до готовността на възприемащото съзнание. Готовността се обуславя от съзвучието, съзвучието – от настроеността, настроеността – от заповедта на волята. По-рано са очаквали дарове. Сега вземат сами това, което иска съзнанието. Ключът към вратите на знанието е в ръцете на ученика. Сам го превърта, сам отваря вратата, сам влиза и сам взема на желаната вълна. Предполагам, че никой и нищо не може да попречи, освен собствената слабост и неувереност. Законът действа безотказно. Вярно е, че понякога съчетанието на тежките пространствени токове пречи или външните условия, но и едното, и другото могат да се преодолеят с усиливане огненото напрежение на устрема към Учителя. Силно разстроеният инструмент изисква и повече време за настройка. Много зависи от волята, в съчетание с желанието на сърцето. Волята и сърцето, действащи заедно, са непреодолима сила. Отговарям според степента на устременост на сърцето. Затова пътят към сливането с Мен се нарича път на сърцето. Сърцето се нуждае от храна, както и тялото. Сърцето живее и се храни с огън. Огньовете на благото подхранват сърцето. Злите огнове го убиват. За сърцето трябва да се грижим. Профилактиката на сърцето е наука на бъдещето. То се износва от отрицателните и тъмни емоции и чувства. Сърцето обича радостта. Радостта е напитката на живота, подхранваща сърцето. Тя може да се нарече еликсир на безсмъртието. Затова е заповядана радост. Но това е радост не за земното и не за личното, свързано със земното. Това е радост за духа в пространството на Светлината, звучащ с радост и имащ в него своята вечна родина. Да се улови призива на пространствената радост, звучаща от Висшите Сфери, ще бъде степен на достижение, тъй като радостта е особена мъдрост, толкова малко разбрана на Земята.

51. Сине Мой, запомни твърдо, че преобразуването на уловените от съзнанието енергии във форми е предназначение на човека. Трансмутатори на пространствените енергии са всички. Но резултатите от тази творческа работа могат да се различават по своята същност, както Светлината и тъмнината. Различни са приемниците, различни са плодовете от реакциите на съзнанията на външните въздействия. Може да се смята, че човекът е център или лупа за обкръжаващите го енергии, пречупващи се в него и отливащи се в определени форми. Потокът от материя и енергия, протичащи през него на всички планове от съществуването на човека, се подлага на процес на трансмутация. Поглъщане или поместване в себе си, след което асимилация и отдаване на продуктите в обкръжаващата го сфера - такъв е процесът. Човешката форма, пропускайки през себе си материята от всички планове, оставя след себе си преработена по такъв начин материя с различно качество в зависимост от равнището на духа. Колкото е по-високо, толкова по-изтънчена и одухотворена е трансмутираната енергия. Дъхът на светеца е благовонен и неговата аура излъчва аромат, докато в същото време нисшето и нечисто съзнание изпуска зловоние. Продукцията на човешкия апарат се различава много по своята същност.

52. Смятайте, че нищо няма да ви засегне, макар че ще ви се наложи да вземете участие в много неща непосредствено. Иmunитетът на духа се заключава в съзнанието за неуязвимост. Но духът е неуязвим и имунитетът е в духа. Ако той е достатъчно силен, то и тялото е обградено с него. Духът е повелител на материята. Материята не притежава воля, но воля притежава духът. Волята е атрибут на духа. Волята е космическо явление, тъй като върху волята се държи цялата Вселена. Не е мъдро да се каже: “Моята воля е слаба и не мога нищо”. По-добре е да се каже, че потенциалът на

волята на човешкия дух е неизчерпаем и огромен, и няма предели за усилване на неговата мощ. Натрупванията биват различни: има натрупани съкровища от енергия, има събрани съкровища на сърцето и има акумулирани съкровища на волята. Разбира се, идеалът е да се достигне цялата триада, съчетана хармонично. Но все пак водеща ще бъде волята. Чрез нея се сътворяват световите. Чрез нея се направлява всяко действие. Устремът на сърцето и огънят на енергията се направляват от волята. Действието се направлява от волята. Волята може да бъде светла и тъмна, добра и зла. Първата води към Светлина, втората – към тъмнина. Волята се утвърждава чрез осъзнаване и се укрепва в действията. Силата винаги получава признание, но слабостта никога не се прощава. Затова първото условие за укрепване на волята е насочването на всяко действие не въпреки, а със санкцията на волята. По-добре е да грешиш в силата, отколкото да затъваш в разлагащото безсилие. Предполагат, че силата на волята е в агресивността на действието, но това не е вярно. Задържаната или акумулираната, или събраната за действие сила въздейства с мощта на своя потенциал даже тогава, когато не е проявено действие. Невинаги е необходимо външно действие, за да се прояви мощта на волята. Мълчаливото въздействие на волята, изявяващо се чрез мисълта, често е по-силно от формите на нейната външна проява. Волята може да се насочи към утвърждаване качествата на духа, тъй като качествата на духа са не само форми на проява на кристализираните в микрокосмоса на човека огньове, но са резултат от волевите натрупвания. Волята е кристализиран огън, кондензиран през вековете в зърното на духа.

53. Вярващите в Мен няма да загинат. Да вярваш означава да познаваш действителността въпреки очевидността. Очевидността отрича действителността, тъй като представлява само опашка, само следствие от съществуващите някога причини. Смятаме света на причините за свят, който може да е нещо свършено различно от следствията на отдавна отминалите събития. Виждаме света на реалностите, тоест този, който твори бъдещето, света на причините и по него съдим за бъдещето и за настоящето. Затова когато наоколо е тъмнина, Казваме “Светлина”, тъй като бъдещето на планетата е светло. Нашите съждения са далеч от съжденията на хората, които са късогледни и са основани на малката видимост. Живеем в бъдещето и в настоящето. Залагаме зърната на бъдещите следствия. Не се смущаваме от нищо, тъй като законът на причинността е неизменен. Сътворяваме бъдещето законно и Светлината в него. Настоящата тъмнина е следствие на миналото и тя няма перспектива в бъдещето, тъй като са заложени нови причини, не приличащи на това, което е било някога. Трябва само да се осъзнае какво ще даде на бъдещето Великата причина, заложена в неотдавнашното минало: поражението на Сатаната и победния завършек на Армагедон. Малкото съзнание може да бъде засенчено от безизходността на следствията и да затъне в тях, но Ние Гледаме победно в бъдещето, тъй като то е светло. Ще свършат родилните мъки от раждането на Новия Свят. Светлината ще се утвърди сигурно. Радваме се не на това, което е, а на това, което ще бъде. Възможно ли е да се радваме на отминаващите сенки, закриващи със своята мрачина Слънцето на живота, без което е тъмнина. Разбира се, сърцето стене и му е тежко. И все пак, въпреки всичко, което е, Утвърждавам Светлината. Тези, които утвърждават тъмнината, се прегърбват под нейната тежест. Те вярват на очевидността повече, отколкото на Словата на Владиката. Но враговете на Светлината и техните съратници, и вярващите в тържеството на тъмнината ще се разпръснат, тъй като техният господар и повелител Сатаната загина. Страшни са следствията от неговите действия, но напред е Светлината – Победител. Говоря и Указвам: “Радвайте се в дните на скръб, тъй като е близък часът на явното свидетелство на Моята Мощ”. Гледайки победената и отиваща си мощ на тъмнината, я приемат за действителност, докато нейните фантоми са само заминаващи си сенки.

Трябва твърдо да се вярва в Бъдещето и да се вярва на Владиката. Само в доверие може да се устои. Кали Юга си отива и с нея си заминават и нейните отроци. Всичко ново чака напред: Нова Земя, Ново Небе, нови хора и нови условия на живот – обновени и възродени изцяло. Утехата е в радостта за бъдещето, утвърждаващо се стремително в настоящето, но невидимо за окото. Отворете ушите си за мислите на Владиката, тъй като настоящето реве силно, заглушавайки беззвучната мисъл. Знайте: във всички векове Светлината се е утвърждавала въпреки тъмнината на настоящето. И утвърдената Светлина винаги е давала нов импулс на еволюцията на човечеството. Носителите на Светлина са побеждавали в себе си натиска на тъмнината, поразявайки я по този начин и навън. Затова е толкова важно да се устои в духа, тъй като без победата вътре в себе си над натиска на тъмнината не може да има победа над външната тъмнина. Дори и победата на Светлината навън, в целия свят, е безплодна, ако съзнанието е поразено от тъмнината и пребивава в тъмнина. Затова състоянието на съзнанието е толкова значително по същество. Значи трябва да вярвате въпреки очевидността. Тъй като силата не е в нея, а във Владиката. Избирайки Него за основа на живота на съзнанието, може не само да се устои, но да се достигне до победа. Всичко се тресе и колебае, непоколебима е само скалата на Йерархията.

54. Ти, който се съмняваш, помисли какво губиш. Плодовете на огромна многогодишна работа мигновено се унищожават напълно. И неудачният ученик остава до разбитото корито. Съмнението е гибел на всичко. Няма по-горчив порок. Съмнението в себе си все още е поправимо. Но съмнението в Учителя пресича всички пътища. Можеш да си представиш целия ужас на положението, когато няма накъде повече да се върви и няма към кого да се обърнеш. Черното покривало обвива съзнанието и няма изход. Чрез логика не можеш да се бориш със съмнението. Неговите доводи са логични и неопровержими, тъй като са основани на фактите на привидната и призрачна очевидност. Неговият корен лежи не в очевидността, а в сърцето, тонусът на което оцветява със своите цветове всичко, към което се обръща съмняващото се око. Този корен изтръгвайте от сърцето без всякакви разсъждения, доводи и доказателства. Безсмислено е да се бориш срещу фактите на очевидността, ако тя се приема за действителност и миражът, лъжата и тъмнината заменят Светлината. Учителят може само да се утвърждава. Нима Светлината е намаляла от това, че всички борци за Светлина и нейни носители са загинали и са се подложили на гонения? Трябва да се научите да вярвате въпреки очевидността и въпреки всичко, и каквото и да било, което може да се прояви в обкръжението. Ще издържи само вярата и доверието докрай. Но ако те са по-къси от дългата опашка на следствията, породени от собствената воля и кармата на неудачния ученик, то какъв ще бъде този край? Тъй като каква ще е тъмнината, ако светлината, която е в човека, е тъмнина? Няма ли да е удвоена тъмнина? Казвал Съм, Казвам и ще Кажа: да се допусне в сърцето змията на съмнението ще бъде край на всичко. Нима Учителят е Обещал благополучие, лек живот и безгрижно съществуване? Учителят Може да смекчи кармата и да разбие нейните удари на редица дребни тласъци, но да освободи от кармата и да я изчерпи не Може, тъй като това ще бъде нарушение на закона. Ужасното състояние на планетата не е очевидност, а действителност, която скоро ще стане очевидност за всички. Пагубните, носещи смърт газове отравят съзнанието на масите и действат убийствено на изтънчените организми. Вълните на Хаоса заливат съзнанието. Съмнението е породено от тъмните въздействия. На тъмнината в давящото се съзнание може да се противопостави само Владиката, което е невъзможно при наличие на съмнение. Значи борбата и противопоставянето на тъмнината при това обстоятелство са невъзможни. Съмняващият се отдава себе си във властта на мрака. Трябва да се осъзнае страшната опасност, заплашваща при наличието на съмнение. Съмненията са от мозъка и от мислите, пораждани от него. Те трябва да

се потискат чрез сърцето, съхраняващо вярата и доверието. Нека мозъкът да твърди своите доводи, но сърцето трябва да каже: “Вярвам във Владиката независимо от всичко и въпреки всичко, което може да мисли нисшето съзнание”. Възможно е даже в духа да се отделиш от съмняващите се обвивки и да застанеш сякаш встрани, докато протича борбата. Трудно е да изплуваш, ако съзнанието е завлечено във водовъртежите на тъмнината. Предупреждавам имащите уши. Вълните на тъмнината, породени през вековете, са се втурнали към Земята. Трябва да се устои. Но сам не можеш да устоиш. Да устоиш можеш само с Учителя, предавайки Му сърцето си.

55. Верният приятел е верен винаги и във всичко. Ще предпочетем верните приятели пред всички други. Къде са те, верните и преданите? Затова преценявайте според верността и предаността, прощавайки всички други недостатъци. Ще наречем предаността опорен стълб или устои на моста. Сребърният мост се държи върху тези устои. Малко са преданите духове. Предаността не трябва да се смущава от никакви изпитания, тъй като с преданост може да се мине през всичко и да се излезе победител от всичко. И когато плещите са готови да се огънат под непоносимата тежест, призовете цялата си преданост и вашата сила ще се умножи. Ценим предаността над всичко. Какво струва любовта без преданост, невярната и непостоянната любов? Но любовта усилена с преданост е несъкрусима. Времето на последното разделяне на Светлината и тъмнината е време на велики изпитания на всички качества на духа. Неустоялите в предаността няма да издържат натиска на тъмнината и ще бъдат завладени от тъмнината. Трябва да се разбере как на острите завои може да се загуби равновесие и устойчивост, ако основата на предаността не е достатъчно дълбока. Условната и безусловната преданост се проявяват единствено в изпитанията и завършват както и ученичеството. Условният ученик няма да издържи изпитанието на предаността, тъй като у условния ученик и качества на духа са също условни. Нужни са Ми безусловни ученици, затова и Укрепвам в тежки изпитания техните качества. Силният ще издържи всякакви изпитания, слабият ще се разлети на пръски, като стъкло под удара на чук. Изпращам изпитания, но се Радвам на победата. Трябва да почувстваш себе си на края на пропастта и да погледнеш в бездната, за да направиш правилната крачка в правилното направление. Ако някой Носител на Светлина е паднал, то не трябва да се забравя, че падението е възможно, колкото и високо да се е издигнал духът. Нека съзнанието за това да предпази от лъжливото направление, тъй като грозещата пропаст е бездънна. Признатият ученик е дух, решил своя път един път и завинаги необратимо. Тъмните могат да ви заобиколят, но нищо не може да ви отдели от Владиката, тъй като пътят нагоре е отворен винаги и никаква тъмнина не може да служи като преграда за сърдечните огънове. Вярвам във Владиката, дори и когато обкръжаващите Го отричат и самата ярка очевидност, набиваща се в очите, въстава и ръмжи против Него и против този и тези, които Го утвърждават. Вие сте Мои, а тъмнината е против Мен и тези, които са с Мен. Не се заблуждавайте, реакцията на Светлината за нейните поддръжници е безпогрешна. Необходима е зоркост, за да не се възприемат маските на враговете за ликове на приятели на Светлината. Имайте сто очи и зорко изпитвайте приближаващите се към вас. До сърцето, ако не сте изпитали, не допускайте.

56. Сине Мой, не трябва да се оплакваш, че Учителят Допуска сурови изпитания. Искам да те видя силен и непоколебим мощен победител. Мощта на духа се закалява в огъня на изпитанията. Борбата е неизбежна, но победата е винаги за теб. Трудно ли е!? Но така е по-славно достижението. Нужни са Ми силни духове.

57. Правилно, Сине Мой, съмнението се побеждава с утвърждаване на Учителя. Да се бориш с него по пътя на разсъжденията и доказателствата значи да го признаеш за нещо реално. Да го отхвърлиш като отровна гадина и да го унищожиш, без да

влизаш в допир, ще бъде правилното решение. Утвърждаването на несъмненото, утвърждаването на действителността, ще наречем победен път. Вече може да се види, че поражението е невъзможно, макар и затова, че то е равностойно на падане в бездната и предаване себе си на тъмнината. Това обстоятелство води до разбирането, че връщане назад няма. И тъй, пътят е само напред. Приветствам победителя с поредната победа. Такива са много напред по сияйния път на духа. Давам Указание на Сина да помни винаги, че няма нищо по-висше от Владиката и Неговото Дело нито на Земята, нито на Небето. Докосвайки се до Висшето, сами ставаме високи. Правейки Висшето господстващо в съзнанието и Неговите Дела, водещи принципи в живота, се приобщаваме към Него. Да се утвърждава Висшето в съзнанието, когато тъмнината е напрегната и изпраща срещу съзнанието вълна след вълна, за да го потопи в мрака, ще бъде мощ на противостоенето. С Мен победата е неизменна. Сине Мой, твоят Владика и Отец се Радва на победата на духа над яростта на сляпата очевидност, над ужаса на пространствената отрова, над сгъстяващата се тъмнина. Изпитанието и обременяването се дават според плещите и според силата на духа. Можеш да си представиш какво е при Майката. И при Нея има борба, и Тя побеждава, тъй като е неотделима от Мен. Не трябва да смятаме, че врагът се е успокоил, по-добре е да мислим, че готви нови хитрини и търси незащитена страна, откъдето да нападне. До часа на Пришествието тъмните ще действат и ще бъдат активни. Разделянето по полюси ще стане още по-дълбоко, още по-решително, тъй като всеки подготвя своята крайна участ. Знай също и това, че вървящите против вас и против Мен са Мои врагове и врагове на Светлината. Вашата Светлина е непоносима за тъмнината и нейните служители – съзнателни и несъзнателни. Но и едните, и другите обричат себе си на тъмнината, тъй като са направили своя избор и са избрали пътя. Така седящите на една маса и живеещите в една къща пребивават в духа си на различни полюси на битието, тъй като голямото разделяне обхваща държавите, народите, семействата и групи от хора, където и да се намират. И не физическото разстояние, отдалечеността или близостта, но духът определя собствената принадлежност към тъмнината или Светлината. Затова дори и малките дела при избора на пътя може да се окажат решаващи. Опълчващите се на вас са Мои врагове, тъй като чрез вас Определям приятелите и враговете. Сине Мой, Учителят е загрижен да Доведе невредимо до желаната среща. Тя е в бъдещето. Към бъдещето трябва да се върви непоколебимо. И това е особено нужно, когато всички се колебаят. Пътят се определя според съзнанието и чрез съзнанието, затова е важно състоянието на съзнанието и неговата реакция на външните въздействия, а не това, което става навън. И каквото и да се случва навън, съзнанието, което е взело завинаги и необратимо решение, не нарушава своя път. Добре и полезно е по-дълбоко да се разбере тази възможност за независимост на пътищата на духа от променящите се плътни и тънки условия, през които му се налага да преминава. Зрителят в театъра и плаче, и се смее, и преживява ставащото, и все пак не го приема за действителност. Също и актьорът, играещ роля. Трябва да отделиш себе си в съзнанието от външния свят, без да му позволяваш да обхваща целия хоризонт. Има милиони съзнания и всяко си има свой външен свят. Неговата незначителност и ограниченост може да се види при сравнение. Так също може да се разбере и незначителността на собствения външен свят, обкръжаващ непосредствено и да му се отдели в съзнанието полагащото се място, без да му се позволява да закрие хоризонта на Безпределността. Неговата незначителност може да се види на фона на величието на Безпределността. От този малък кръг трябва да се излезе сред космическия простор. Дребният личен свят обхваща съзнанието като октопод и го задушава. Добре е да се научиш да живееш свръхличен живот, животът на родната страна, с нейните интереси, с интересите и благополучието на цялото човечество и да насочиш своите мисли към него. Борбата на двата

святата – личния и свръхличния трябва да завърши с пълна победа на последния. В този свят Живее Учителят, в този свят живее Майката на Агни Йога. Това е светът на висшето стъпало. Решителните дни настъпват и трябва да се отделиш от себе си, тъй като в противен случай е възможно зад оградата на личния свят да не видиш и да не разбереш ставащото. Общото Благо може да расте в ущърб на личното. Ще се радваме на утвърждаването на Новия Свят, дори личните интереси и благополучие да страдат. Великата Жертва е пълно и безрезервно принасяне на личното в жертва на Общото Благо. Да помислим за значението на Великата Жертва.

58. Сине Мой, бързай да придобиваш знания. Разрешаващите периоди, подобно на този, благоприятстват това. И в трудните дни, както никога, Йерархията е близо с всички възможности за натрупване на знания. Полярността е във всичко. Ако нещо е трудно, то в същото време същата тази трудност представлява условие, облекчаващо нещо друго. Трудна е Кали Юга, труден е Армагедон, но нито на една планета духът не може да преуспее благодарение на тези трудности така, както може да го направи на Земята. И тук, сред ужасите на завършващата Кали Юга, преуспяващите придобиват голяма заслуга и в световите. За мнозина еволюцията е била непомерно ускорена именно благодарение преодоляването на небивалите препятствия. Много е Казано за благословените препятствия, но в борбата с тях и закривани от тях победителите на Светлината не виждат запаленото от тях. Казвам: “Да бъде благословено всичко, което свещеният огън изсича в масата инертна материя. Човекът трябва да стане огнен, огнена трябва да стане и Земята, преобразена от него. Затова се Радваме на ускоряващите условия и пътища. Ако плътните условия не проявяваха противодействие на тялото, то мускулите не биха укрепнали и физическото тяло нямаше да бъде в състояние да се развива. Трябва най-после да се разбере, че само противните явления могат да развият в човека нужните качества и да ги направят толкова по-силни, колкото по-силно е проявеното противодействие. Оранжевийните и стайни растения, грижливо пазени от външните въздействия, не притежават нито сила, нито устойчивост. На кого се иска да прилича на хилаво оранжевостайно растение, което загива от първия полъх на суровата жестока действителност. Героят на духа не може да бъде продукт на парникови условия. И ученикът не може да се оплаква от това, че Учителят, пазейки и охранявайки го, се Грижи за това от него да излезе закален боец, а не мокър парцал. Затова Защитата на Учителя се проявява в известни граници, неограничаващи растежа на духа, които не го възпрепятстват и не отслабват в него нужните качества. Давам сурови условия на живот, за да не отслабнат вашите сили, за да укрепне огънят на духа и да се научи съзнанието силно, бодро и безстрашно да среща всички условия на живот. Поставям в непоносими условия, за да нарасне вашата мощ, за да не се плашите от никого и от нищо, за да се научите да се опирате вътре на Владиката, а не на стихийните съчетания на вихрите, които трябва да се научите да управлявате. Обещаната власт се утвърждава във вихрите и преодоляванията като законна награда за победителя за трудностите, понесени и изразходвани за победата над плътта, тоест материята на плътния свят. Не е ли в това тайната защо Моите избраници са имали толкова трудни животи? Силата се ражда в борбата и преодоляването. Венецът на победата е за преодоляващия. Не се огъвайте под тежестта на противодействащите вълни. Духом не се прекършвайте. Нека нищо да не може да сломи духа, дори и тялото да е немошно. Тялото може да бъде немошно, тъй като неговата съдба е смъртта, но духът, осъзнал своята мощ, е безсмъртен и велик. Духът е всичко и всичко е в духа. Затова е толкова важно да се устои духом и в духа. Несломимият дух ще украси победно челото на победителя с огньовете на Светлината.

59. Утвърждавам хода на събитията в необходимото направление. Водещата Ръка е и направляваща Ръка. Стихиите са подчинени на Нас. И ако не беше свободната

човешка воля, постоянно нарушаваща тяхното равновесие, би било по-лесно. Но така, както стоят нещата сега, трудът за възстановяване на нарушеното равновесие е сизифовски. Необходимо е просвещаване на масите, за да може всеки да разбере своята отговорност за Земята. Човечеството е затънало в невежество. Необходимо е знание за най-простите закони и осъзнаване на човека като пазител на планетното равновесие. Знанието е нужно срочно и неотложно. Подготвям съзнанието на масите за неговото възприемане. Новата Страна може първа да отвори вратите си за него. Нужни са сеячи. Времето за сеитба е близко.

60. Трябва да се учите на равновесие. Да бъдете в неприятностите и нещастията такива, каквито и при успех, не е лесно. Трябва да бъдете еднакви във всичко. Ако нещата от суетния мирски живот престанат да радват, тоест да нарушават равновесието на духа, когато причиняват удоволствие, то те няма и да опечаляват тогава, когато носят със себе си неприятности и огорчения. Но нарушаването на равновесието в едното непременно ще предизвика нарушаване и в неговото противоположно явление. Спасението от тези люшкания е в това да се научите да запазвате равновесие при всякакви условия: и лоши, и добри. Колкото се радвате на похвалата на хората, толкова ще се огорчавате от тяхното осъждане. Колкото се радвате от получаването на някаква вещ, толкова ще се огорчавате от нейната загуба. Така е във всичко. Подемът в едно обуславя същото снижение в друго. Ритъмът на редуването на противоположностите действа. Срещата носи радост, раздялата – печал. Животът се състои от редуване на противоположностите, представляващи полюси на едно и също нещо. В центъра на равновесие полюсите не могат да се проявят. Затова при овладяване на равновесието и пренасянето на съзнанието в този център или цитадела на духа, колебанията и люшканията на съзнанието могат да се избегнат. Възможно е при всяка срещнато явление да се проявява загриженост за това, то да не предизвиква никакво нарушаване на равновесието: нито голямо, нито малко. Друг изход няма: или безкрайно редуващи се люшкания, или равновесие и спокойствие. Работата не е в това да се избавиш от неприятностите и тежкия живот, а в това да се запази нерушимо спокойствие под неговите удари и въпреки него. Трябва да закалиш себе си, превръщайки в привично умението да се запазва безпристрастието на духа. Личната радост също толкова нарушава равновесието на духа, както и мъката. Затова се отхвърлят и мъката, и радостта. Радостта е особена мъдрост, но от друг корен, нямаща никакво отношение към еснафските тъги и радости. Космическите чувства се проявяват в космическото съзнание без да нарушават равновесието на духа с проявите на полюсите на нисшата плоскост. Затова е даден и символа на елхата, която е еднаква и през зимата, и през лятото. Полярността на плътните условия не влияе на нейните форми на проява. Такъв имунитет трябва да постигне духът. Елхата е огнено растение, кондензиращо огън. Чрез събрания огън тя притежава сила да противостои на смените на стихийните явления. Така и човекът, събрал огън, ще може да устои чрез огъня. Проявявайте огньовете на спокойствието и огньовете на равновесието, кондензирайки огъня и натрупвайки го в своя организъм. И на всичко вървящо срещу вас, добро и лошо, противопоставяйте силата на равногорящия пламък на духа. Да се срещне противната вълна недопускайки и непозволявайки ѝ да наруши равновесието ще бъде вече победа. И както винаги, и както във всичко, може да се започне от малкото. Дребните явления е по-лесно да срещнете в огньовете на спокойствието, за да преминете по-късно към големите. Победата над малките ще придаде увереност и в големите. Животът може да бъде плодотворен с достижения при условията на постоянен стремеж към натрупване на огнена мощ. Как и с какви способности се акумулира огънят, зависи от вървящото съзнание, но Съкровището на Камъка расте и се увеличава в своя кристал с всяка победа. Ако дори и грешките не нарушават равновесието на духа, то не се ли свежда по този начин

тяхната вредност до нула? Тъй като не за придобиването на света се е Говорело за да не загубиш своята душа, тоест, огънят, съставляващ нейната същност не само да се запази, но и да се засили, тъй като талантите, лежащи неупотребени и неумножени, също са осъдени. И тъй, равновесието е събирател на огън, негов кондензатор, а не само форма за проява на равногорящия пламък. Може да се забележи как в отговор на обременяващите и нарастващите по своята сила условия веднага Давам възможност да се прояви съответната сила на огньовете, внасяйки нужния коректив в съзнанието. Давам сила за противостоеене на Хаоса на външните условия. С тяхното усилване Усилвам и мощта на противостоеене. И затова Казвам: няма да Изоставя. А когато ние сме заедно, какво може да ни надвие? Но трябва да бъдем заедно и близко, за да получавате постоянно Знания и Указания за това как трябва да се посреща поредното изпитание, давано за поредното израстване на духа, тоест за усилване на огньовете. Ако се гледа на обременяването на обстоятелствата по еснафски, то трябва само да се огорчавате и омрачавате, тоест да изпуснете възможността за растеж на духа, нищо не спечелвайки от това. От кармата не може да се избяга. Но кармата може да се застави да служи на самия теб и с огромна полза. Тъй като всичко служи на устремения дух. Може вече ясно да се види как отровата на обстоятелствата, трудни и обременяващи, пълни с неприятности и скръб, оцветяват одеждите на духа с нови огньове на достижения и обогатяват земния опит, толкова нужен за Висшите Светове. Средоточието на всичко е вътре, в сърцето. Може да се премине животът със съзнанието за нерушимата твърдина вътре, каквото и да става навън. Трябва да се опирате не на външната комбинация на случайни условия, а на огнената мощ на духа вътре, на Съкровището на Камъка. Трябва да осъзнаете нерушимостта на своята същност и да се опирате на нея, а не на нещо външно съществуващо или можещо да бъде. Как е възможно да се опреш на това, което само по себе си е без опора и е обречено на постоянно разместване по своята структура. Но твърдината е вътре. Човешките дела и създаването от човешките ръце са бързотечни. Но духът е вечен и непреходен. Духът е нерушим. Стълбът на нерушимото равновесие се утвърждава в него, а не в каквото и да било навън. На външното не трябва да се опирате даже в мислите. Но на Владиката, Който е вътре, може. Тъй като Аз Съм във вас. Използвайки обременяването на обстоятелствата Искам да се научите да пренасяте съзнанието вътре, за да се основавате на вътрешната мощ. Ще имате скръб в света. Но Аз Победих света на скръбта. В Мен имате победата. Нищо външно няма значение, ако Владиката е Утвърдил Своя престол в сърцето. Ако Владиката е на първо място в сърцето, даже грешките са нищо, тъй като даже и енергията на грешките Обръщам в нужната работна вълна и я Устремявам към благо. Докато си с Мен пътят е постлан с победа. Утвърждаването на Владиката в сърцето, въпреки всичко и при всякакви условия, е необичайно плодотворно. На утвърждаващия Ме Давам непрекъснат път - Гарантирам го. Виждащите Слънцето възприемат неговите лъчи. Аз Съм Слънцето на живота. Тези, които идват при Мен, не Оставям и не Забравям, ако те не забравят за Мен. Бодърствайте в състояние на непрекъснато осъзнаване на Владиката и Неговите Лъчи ще ви озаряват постоянно. Обръщането към Него открива Светлината на Неговите Лъчи и ги прави достъпни. Ако пребъдете с Мен, в Мен ще намерите сила да преодолеете всичко.

61. Грижата на Учителя е да направи Знанието жизнено. За какво е нужно абстрактно знание, неприложимо в живота? Давам знание според натрупания жизнен опит и в съответствие с него, тоест, на живота обосновавам това, което съзнанието получава. Затова е така труден животът на ученика, тъй като жизнените изпитания трябва да бъдат разностранни. Върху тях се нанизват бисерите на знанието. Когато настъпи време да се заостри необходимото разбиране или да се утвърди определено

качество, животът веднага създава необходимите условия. Самопроизлизащият устрем е необходим макар и за това, да предизвика вълна от противодействия, равна на неговата външна сила. Средата на инертната материя автоматично поражда това стихийно съпротивление, което трябва да преодолее достигащият дух. Учителят често Създава вълна на съпротивление, която Му е нужна, със същата цел. Тези обстоятелства позволяват да се дойде до знанието чрез опит, правейки знанието практически приложимо в живота. Ученикът черпи знание не от книгите, а от опита, даван от живота. Книгите на Учението се различават от обикновените книги с това, че четящият ги и запалилият се от тях предизвиква върху себе си реакция на стихията, която сякаш въстава срещу дръзналия да овладее тайните на Космическото знание. И ако устремът не умре, процесът продължава, усилвайки се. Но Аз Говоря за утвърдения ученик, вървящ под непосредственото ръководство на Учителя. Тогава този процес се задълбочава и знанието се влива в микрокосмоса на ученика бързо и неудържимо с такава бързина, каквато позволяват даваният жизнен опит и изпитания. Получаваното знание може да се отлее в творчество, което в този случай служи като доказателство за достиженията на духа. Безпочвени мечтатели сред Моите ученици няма. Знанията, получавани от тях, стават част от живота, който при синтетичното разбиране на неговите прояви става неотделима част от Космоса, намирайки на всичко своето място - и на голямото, и на малкото. В това разбиране нараства силата на духа и приятелите го приемат и признават, а враговете яростно въстават и проявяват себе си. Признанието на приятелите и враговете е признание на силата на огъня, заложен в ученика и растящ неудържимо. Ударът предизвиква искра. Така и ударите на живота изсичат огъня на духа, докато той не се превърне в самоизпускащ лъчи пламък. Техниката на Учителя се основава на този принцип, че острието на духа се изковава под ударите в огъня и се закалява в студа. Тази смяна на външни и противоположни въздействия, смяна бърза и неочаквана, способства за най-добрата обработка на качествения метал. Духът укрепва с всеки удар и приема нужната форма(на елементите, съдържащи се в него). Няма да бъде преувеличение, ако се каже, че за силния дух формулата „Колкото по-зле – толкова по-добре” може да служи като форма за усилване на неговата мощ. Трябва само да се осъзнае, че всичко е в духа и духът е над всичко и по-високо от всичко, и неговата мощ е нерушима. Ако спокойствието се утвърждава на всяка цена и се поддържа на всяка цена, това означава, че приматът на духа е утвърден. Така се ражда господството на духа над стихийната материя и неговата власт над нея. Факирът може да покаже феномен, но това не е достижение. Равновесието на духа, проявено във вихрите и хаотичната обърканост в плътния свят е по-ценно от всички феномени, за които са така жадни малко опитните пътници. Феномените не са цел, а само неизбежно следствие от властта, постигната над себе си. Сами по себе си нямат значение и по същество не са нужни. Висшите способности са резултат от растежа на духа и са така естествени, както и обикновените. В процеса на еволюцията необикновеното става обикновено, а изключението – общо достояние. Моите вървят напред, пробивайки си път и постигайки това, което някога ще стане достояние на всички благодарение на техните усилия. Имало е време, когато обичайната за всички реч са владеели само малцина, вървящи пред останалите. Сега говорят всички. Такова е положението във всичко. Заслугата е на вървящите напред. Те са двигатели на еволюцията. И с тях са Учителите на Мъдростта.

62. Сине Мой, кога Учителят е Казал, че трудностите ще свършат и после ще бъде лесно? Нима на Учителя е леко? Който очаква лек живот, той не е на пътя, тъй като пътят е труден. И колкото пътят е по-труден, толкова по-бърз е подемот. Възхождаме чрез огньовете. Огньовете се разпалват при съпротивление. Бързината на полета задържа самолета от падане в стратосферата. Колкото е по-високо, толкова

скоростта трябва все повече и повече да нараства. Даже и в нисшите плътни слоеве на атмосферата е необходимо постъпателно движение, за да има на какво да се опрат крилата. Считам, че основата на устойчивостта се съдържа в движението. И птицата може във въздуха да лети, но не да стои. Динамиката на движението обуславя и полета, и устойчивостта. При спиране падането е неминуемо. Спирките са опасни, тъй като водят до падане. Целият Космос се намира в движение. Прекратяването на движението би означавало мигновено разрушаване на всички форми на видимия свят – от атомите до планетите. В движението е животът. Животът на съзнанието също се съдържа в движението напред. Всяко движение е спирално – и в прекия, и в преносния смисъл, тъй като всичко се движи не само в пространството, но и във времето. Строежът на спиралата е протегнат във времето, импулсът за движение е заложен в духа и от духа зависи установения от него ритъм. Разбира се, Говоря за развитите съзнания, притежаващи свой ритъм. Наличието на ритъм изключва монотонността, означаваща застой и смърт на духа. Фазите на спиралното движение обогатяват съзнанието с нови ритми, позволявайки му да се докосва до висшите слоеве, все повече изтъняващи. Обещаната Безпределност показва своя лик във вечно новото разкриване на съдържанието на Космическата Съкровищница на пространството. На Висшите Планове човечеството е отишло далеч напред и нагоре по спиралата на еволюцията, сякаш прокарвайки в пространството път за тези, които вървят след него. Бъдещият път или пътят в бъдещето на земното човечество вече е предопределен в своето основно направление от човечествата на тези планети, които са го извървели преди Земята. За да го направят възможен и достъпен за земляните, от Висшите планети са дошли Те – Владичите на Светлината, указващи пътя на човека. Познаването на еволюцията, вече премината от човечеството на Техните планети, Им дава право да предават тези Знания на хората, живеещи на Земята. Опитното Знание в Космически мащаб може да стане достояние на всеки, който се стреми към него. Фрагменти от това Велико Знание са давани винаги, но младенческото състояние на човечеството е ограничавало възможностите на това даване до степента на ограниченото разбиране на още недостатъчно развитите съзнания. Знание има, Знанието очаква готовност на съзнанията да го възприемат. Великото Космическо Междупланетно Знание може да бъде дадено на хората само частично. Но дори и даваната част не е приета и е отхвърлена. Немногото пазители на Великото Знание остават само пазители, тъй като приемниците са малко. Сегашният етап на еволюцията позволява тези възможности да се разширят. Затова е дадено Учението, позволяващо да се направи нова крачка в еволюцията. Но съзнанието на хората още не проявява необходимата готовност. Все пак моментът е значителен, тъй като никога досега Тайното Знание не е било давано на хората толкова явно и в такъв обем. Мъдростта на човечествата от Далечните Светове може да стане достояние на вашата планета, ако хората поискат това. Не може да има неприемане, тъй като неприемането би означавало катастрофа. Астрологически човечеството се насища с мощни огнени енергии, съпровождащи се с нови възможности. И ако те бъдат насочени неправилно, разрушението е неминуемо. По такъв начин става въпрос не за знание, а за спасение и на човечеството, и на планетата. В миналите хилядолетия хората са могли да приемат или да отхвърлят даваните им частици от Великото Учение, но сега, когато в разпореждане на хората се намират могъщи енергии, неприемането заплашва културата с гибел. Атлантида е загинала вследствие злоупотребата със Знанието. Катастрофата е била частична. Сега гибелта заплашва цялата планета, тъй като в орбитата на действие е въввлечено цялото човечество, нараснало по своя брой. Въпросът за приемане на Учението е въпрос на живот и смърт за всичко и за всеки. Защото след водородната бомба може да последва друга, можеща да предизвика разлагане на материята, границите и областта на

разпространение на което човекоубийците не са в състояние да предвидят. Новите форми на живот трябва да заменят старите и отживели. Възможността за война трябва да бъде напълно изключена. Новото Небе на труд и строителство, на сътрудничество между всички народи на Земята, трябва да засияе над Земята. Нашата Ръка е над новите форми на живот на народите, колкото и несъвършени да изглеждат те за късогледото съзнание. Новата Страна и Новият Свят, оглавяван от нея, ще победи. Новите форми на обществен и държавен живот на Земята ще се утвърдят. В тях е спасението. Принасяните жертви са неизбежни. Кога еволюцията се е извършвала без жертви и смърт на формите, обречени от нея на унищожаване? По-широко от широкото гледайте на живота. Въздайте дължимото на новото. Често строителите не познават цялото величие на Великия План, но Владиците знаят.

63. Смятам, че само малкото знание допуска възможността за безпокойство, вълнение и страх. Голямото знание ги изключва. Възможно е силата на мълчанието да се разбира като сила на проявено знание. Знанието е сила, защото дава сили да се запази голямото равновесие. Спокойствието на Владиката е нерушимо. Огромна е силата на мощта на Неговото равновесие. Нека да заприличаме на Владиката в проявата на Неговите качества. Ако Той ги Проявява, значи и ние можем да дерзаем в стремежа си да бъдем като Него. Затова яркостта на Великия Облик, представен ясно в себе си, притежава трансмутиращо въздействие върху нашата същност. Да се постигне величието на Неговата Индивидуалност е възможно само издигайки се до Нея, но да си представиш себе си като най-Високото в Светлината, достъпно за съзнанието, ще бъде магнитна сила, преобразяваща съзнанието. Затова, възвеличавайки Владиката в своето съзнание издигаме себе си по същество до Него. И тогава магнитът на Неговия Дух действа мощно и неудържимо, привличайки съзнанието в своята орбита. Нишките, опънати от съзнанието на ученика към Съзнанието на Владиката, ще служат като канали за предаване на Лъчите Светлина от Неговата аура. Нишките на устрема към Него като електрически проводници предават ответните вибрации на Учителя. Колкото те са повече, колкото са по-здрави, толкова повече енергии постъпват по тях. Възможно е да привържеш себе си към Йерарха с хиляди нишки Светлина. Независимо дали те се състоят от любов, преданост, готовност или решимост да се върви с Него докрай, във всички случаи те ще бъдат канали, свързващи нисшето с Висшето. Предавам знание по каналите на утвърдения познаващ дух. Връзката трябва да се установи и установена да се задържи, постоянно поддържайки я и оживявайки я с пламъка на растящите качества. Качеството на устрема, нарастващо по своята сила, усилюва връзките. Всички растящи качества укрепват сливането и доближават съзнанието на ученика до Съзнанието на Владиката. Резултатът е пълно сливане на съзнанията. Пълнотата на сливането се достига с пълнота на неудържим устрем. Правилно! Неотклонността на ритъма способства по-силно за сближаването. Крилата растат с устрема, докато веригата от безкрайни полети не стане обичайно състояние на съзнанието. Ако Владиката е с вас винаги, значи винаги, във всеки момент може да се влезе в Неговото Съзнание и да се почерпи Знание от него. Съзнанието на Владиката е съкровищница на неизчерпаема мъдрост, от която може да се взема неограничено. “Елате при Мен и ще ви Дам” – е неизменният Завет на Владиката. Но невежеството на отрицанието е по-дълго от краткия и слаб устрем, и затова са безплодни опитите на изпълнените със съмнение и недоверие. Чрез най-близките Владиката Дава свидетелство за реалността на Своето Битие, за да може всеки, устремил се искрено, да получи. Мога да отворя Съкровището, скрито в сърцето и да направя всеки, който Ме е приел, негов притежател. Ще Твърдя за Моята Близост докато не Разруша покривалото на очевидността и външната видимост, скриваща Моя Лик. Предавам вибрациите на Моята мисъл чрез тока, когато съзнанието е обърнато към Мен. Не очакване на дарове,

а устременост към тяхното получаване се изисква. Не да се чака, а трябва да се взема. Чакащи! Какво чакате, когато всичко е отворено и трябва само да се влезе и да се вземе, но да се влезе самостоятелно и да се вземе и приеме самостоятелно, със собствената воля. Аз Давам мънистата от ценни бисери. От тях се съставя огърлицата на духа. Деца Мои, устремете се. Чудният лост е във ваши ръце. Вашата воля и вашата сила трябва да го приведат в действие.

64. Сине Мой, на всичко в преходния свят може да се противопостави единствено непреходното Съкровище на Камъка. Възможно е даже да си Го представиш в гърдите сияещ с вечната си Светлина. Възможно е даже да прекараш часове потопен в него, пренасяйки цитаделата на съзнанието в него от външното навътре, от мозъка в сърцето. Биенето на сърцето приобщава към пулса на вечния живот, тъй като биенето на сърцето няма да престане нито тук, нито в световите. Ударите на сърцето отмерват пулса на Вечността. Даже в атома той пулсира вечно, отхвърляйки само обвивката, когато физическата форма прекратява своето съществуване. Пулсът на биенето на центъра на духо-монадата не се прекратява никога. Възможно е да се потапиш в живота на сърцето и да го усещаш мощно; под външната му обвивка е скрито съкровище, както под обвивката – плод. Черупката трябва да се разбие. В древността блажените понякога са удряли себе си с камък в гърдите. Не е ли затова - за да разбият твърдата кора на израстъците, обкръжили сърцето и Чашата. Сърцето трябва да се освободи. Великият Затворник може да прояви себе си, но трябва да се създадат необходимите условия за свобода на сърцето. Сърцето е ключ от вратите, водещи в живота.

65. Правилно, правилно, правилно: физически, духовно, мислено трябва да се учите да усещате центъра на биене вътре, в областта на сърцето, Чашата и слънчевия сплит, които са цитаделите на Индивидуалността. Тъй като не тялото е обител на духа, а сърцето, което е средоточие на трите обвивки и техен център. Да се съсредоточи цялото съзнание върху сърцето значи да се отворят вратите към Невидимия свят, тъй като то се докосва до всички светове и вмества всички. Великото Сърце вмества всичко, а не малкото. Когато малкото се стреми към Великото, то може да заприлича на Него. Възможно е да се усети радостта на вечното Битие, задълбочавайки се със съзнанието вътре и свеждайки го в сърцето. Сърцето е орган на вечността в човека. Тайната на Битието в човека не е в мозъка, не е в мускулите, не е в костите, а е в сърцето. През сърцето минава нишката на живота. Живот и пулсация на сърцето са синоними. В сърцето търсете решението на живота.

66. Грижа се за сина, за да ускоря растежа на неговия дух. Това, което е добро за духа, не винаги е добро за неговите обвивки. Но това, което е неприятно за обвивките, винаги е полезно за духа. Нещастieto и мъката изработват в човека особена субстанция, която се използва за изграждане зърното на духа и обогатяване на Индивидуалността, която го облича. Ядрото на духа е неизменно, а наслояванията на Индивидуалността се отлагат чрез опит. В Чашата се отлага всичко, през което преминава човек.

67. Приемайте даровете на Еволюцията като полагащи се, неизбежни и принадлежащи ви по право. Не милост от Небето, но отсъдено Благо. И не трябва да се отказвате. Измиращите раси и народи, вървящи към залез, са тези, които не са приели даровете на Еволюцията. Отказът влече след себе си израждане и смърт. Отначало следствията на акта на неприемането са слаби и незабележими, но следствията са страшни, лишаващи от всички достижения и обричащи неприелите на разложение приживе. Така яростните врагове на Светлината ще отидат на Сатурн, но тъмните отрицатели са обречени на неумолимия процес на разрушение и крайно изчезване. Сега става и избора, и отбора, на ръба между двете епохи. И всеки народ, и всяко съзнание

решава с еволюцията ли е, или е против нея. Износените клетки умират и се изхвърлят от организма. Така е и със Земята - този огромен жив организъм ще изхвърли от себе си всичко мъртво, несъответстващо на еволюцията. Сега няма нито мамути, нито динозаври. Всичко се е сменило с нови форми на живот, съзвучни на новите условия на Земята. Така ще заминат и всички останали, неприели еволюцията сега. Законът на еволюцията няма жалост. Еволюция означава смяна или замяна на старото с ново. Тези, Които Изграждат стъпалата на еволюцията и Набелязват нейното течение, Познават нейните закони и Предупреждават хората за неизбежността на нейното приемане. Въпросът не е в това да се приеме или да не се приеме, а в това – да се приеме или да се загине. Когато резултат на погрешния избор се явява гибелта на отделния човек, бедата не е голяма, но ако това бъде гибел на цял народ, или цяла цивилизация, или даже цяла раса, отговорността за (правилното) решение е голяма. Виждаме народи, заминаващи си и изчезващи от лицето на Земята, изродили се физически. Това са онези, които не са приели еволюцията, но някога са били могъщи народи, изпълнени със сила и процъфтяващи. Късогледите управители, отхвърлящи Новия Свят и новите форми на държавен живот, напразно се надяват, че еволюцията ще ги пощади. Въставането срещу еволюцията има като крайно следствие пълното унищожаване на безумците и на тези, които вървят след тях. Това е гибел физическа, и гибел духовна. Падението може да продължи векове, но страните, приели Основите на еволюцията, ще постигнат мощен разцвет на културата. Новите страни вървят към това законно процъфтяване и нищо не може да го спре. Те са изпълнители на Космическата Воля, и затова техният път в бъдещето е светъл. Трудности ще има. Трудно е да се преодолее инерцията на съзнанието, но победата вече се вижда и нейните плодове са необратими. Новият Свят ще победи стария и вече го побеждава, тъй като зад него е еволюцията и нейните могъщи закони за жизненост на новите форми. Космическата Воля е воля, придвижваща еволюцията напред към нейния краен завършек на цикъла, за да започне след това нов. Божи Промисъл, Воля Божия, Волята на Небесния Отец - не е ли все едно как ще се нарече законът за еволюция на битието, тласкащ всичко, което съществува в Космоса, към развитие на жизнения импулс, заложен във всяка форма. Страната, вървяща по пътя на еволюцията и приемаща новите форми на живот, твори Волята на Небесния Отец, или се развива в съгласие със закона на еволюцията. Учителите на Знанието винаги са Устремявали човечеството напред – към бъдещето, утвърждавайки развитието на всички способности на човека, тъй като са се Намирали в съзвучие с Космическите Закони. Понятието за Божията Воля или същността на основните Закони на Космоса трябва да се преразгледа коренно в светлината на новото разбиране и отхвърляйки всички предразсъдъци да се защити еволюцията. Новите страни, приели новите, отговарящи на еволюцията форми на живот, са по-близо до Висшия Свят и неговите Предначертания, отколкото страните на стария свят, тъй като първите творят Волята на Небесния Отец, тоест, Космическата Воля. Новото деление на човечеството ще започне и вече е започнало по признака: с еволюцията или срещу нея, с новото или със старото, напред или назад. За Огнената Йога миналото е изгорено. Светлината на бъдещето е напред. Йогът може да каже: “Очаквам възкресението на мъртвите (тоест на двуногите мъртвци, непознаващи устрема към бъдещето) и в живота на бъдещия век, и тук, на Земята, в широкият размах на строителството на Новия Свят, Новата апокалиптична Земя, и Новото Небе, тук и там, в Световите”. Новото разбиране на света ще озарява победния път на еволюцията. Църквата може да оцелее и да запази правото си на живот, ако определено е в защита на еволюцията и на Новия Свят, и на неговите форми на живот и разбере, че Волята на Небесния Отец, тоест, Космическата Воля, изисква разбиране на новите етапи на еволюцията. Планът на Владичите се намира в пълно съответствие с Основите на еволюцията. Той трябва да

бъде разбран и приет. Спасението на планетата ще бъде донесено от хората, утвърждаващи Новия Свят и вземащи участие в неговото строителство.

68. Владиката Утвърждава живота, а не смъртта. Разбира се, става дума за живота на непрекъснатото съзнание. У обикновените хора дори сънят го прекъсва и не остава спомен от пребиваването в Тънкия Свят. Но сънят е подобен на смъртта. И в съня, и в смъртта е възможно да се запази непрекъснато съзнание. Това е и състоянието на постигнато безсмъртие. Как да се достигне? Преди всичко трябва да се допусне, че такова състояние е възможно. На второ място трябва да се учите върху проявите на малката смърт, тоест на съня, опитвайки се да се потапате в него и да излизате от него, запазвайки спомен. Нека отначало това да бъдат откъслечи от някой друг живот, несвързани помежду си. С течение на времето ще дойде свързаност и стройност, и те ще придобият нов смисъл и знание. Сънят не е само отид. Сънят е нещо много повече. Духът се потапя в сферата на своята Надземна Родина, получавайки от там нови жизнени сили. Физическото тяло спи, но висшите обвивки бодърстват. За обикновеното съзнание бариерата е непреодолима, но при изтъняване може да започне получаване на проблясъци от другото съществуване. На това състояние може да се придаде стройност, ако преди заспиване се дава определено направление на съзнанието, което ще обуслови сферите на посещение. Моментът преди съня е много важен, тъй като от него зависи по-нататъшното направление на полета на съзнанието. Направлението на стрелата се дава от лъка, след което стрелата лети самостоятелно по зададения по този начин курс. При повторно утвърждаване на избраното направление ще бъде по-лесно да се регистрират впечатленията, тъй като по утъпкания път е по-лесно да се върви. Утвърдените преди съня мисли ще засегнат обекта на устременост, ще се докоснат до него, ще се обогатят от неговата аура и ще се върнат обратно с умножени по съзвучие елементи, заложили в тях преди съня. Слугата може да бъде изпратен на пазара да закупи необходимите вещи. По същия начин може да се изпрати слугата – тънкото тяло за необходимата духовна храна, за необходимите мисли. И ако заповедта е неоспорима, тя непременно ще бъде изпълнена. На Властелина вътре са задължени да се подчиняват всички обвивки, но те трябва да се приучат на това, както се научава ръката да пише, краката да ходят, очите да четат. Всички способности са резултат от волево подчиняване на този или друг проводник на заповедта на волята. Така се приучава или тренира и съзнанието в сферата на уменията и навика да се разпорежда със своите обвивки, в които то се проявява. Много упражнения са опасни, тъй като могат да нарушат равновесието на цялата система, но контролът над мислите, предшествящи заспиването и утвърждаването на определено състояние на съзнанието, съзвучно на висшите стремежи, преди съня е много полезно и може да донесе неочаквани следствия. Крайният фокус на устременост, както винаги, си остава Учителят. Устремът отдолу и помощта отгоре ще създадат необходимия мост. Защо да не се използват за благо тънките възможности? Нека всекидневното настройване на съзнанието на висшата вълна бъде достойна подготовка за Великия Преход, когато в пълно съзнание трябва да се прекрачи границата на смъртта. Както в голямото, така и в малкото: сънят е подобен на смъртта.

69. Приятели, докато Учителят не бъде поставен като крайъгълен камък на мисленето във вашето съзнание, Неговият Свят няма да стане за вас свят на действителността.

70. И ще бъде Той храна и живот. И тогава могат да се съчетаят земното и небесното, без страх да се потопиш в земното и да привържеш себе си към Земята. Опорната точка в скалата на везните на Безпределността нека да бъде Учителят. Върху тях може да се отмерва и земното, и небесното, без едното да е за сметка на другото. Само с небесното не може да се преживее, тъй като когато земният опит бъде изчерпан

в Надземното, ще се наложи да се дойде отново на Земята, за да се събере материал за живот и храна в Надземния Свят. Също и само със Земята не може да се преживее, тъй като земният живот, взет отделно и откъснат от Надземния Свят, е безсмислен. Но трудното е да се съчетае едното с другото. Възможно е да се построи здраво спиралата на индивидуалната еволюция. Индивидуалната спирала на духа се издига към Безпределността, преминавайки отрязъците от земен и надземен живот. В последователното редуване единия без другия не може, тъй като те се явяват продължение един на друг. Земният опит служи на надземния живот, а надземния опит се прилага и осъществява на Земята. Някога двата свята ще се слейт в съзнанието в единен и неразделен свят. Човекът е гражданин на всички светове, ако съзнанието го позволява. Човекът може да дерзае по правото на еволюцията, устремявайки се във всичко. Граница на дерзанието няма и дръзновената мисъл достига винаги целта, тъй като какво може да прегради нейния път? Мисълта винаги ще бъде преддверие за достижението и пътищата на еволюцията в пространството се внедряват или прокарват от мисълта. Мисълта лети пред великото шествие на народите и ги води след себе си. Да помислим за мощта на Огнената мисъл, прокарваща пътищата на живота.

71. Не може да има следствие без причина. Ние Пораждаме причините, даващи нужните следствия. Ние Породохме верига от причини, следствията от които вече явно са се утвърдили в плътния свят. Така също ще се утвърдят явно и тези, които още подлежат на утвърждаване. Ние Пораждаме законно: от Огненото в тънкото, от тънкото в плътното. Човешката воля не е препятствие за Нас, тъй като действа на нисшите планове и в крайна сметка Побеждаваме Ние, тъй като Нашата Воля обхваща по-голям кръг и по-дълга линия на действие от човешката. Хората умират и слизат от сцената и с хората свършват и техните планове, но Братството съществува винаги и Планът на еволюцията е неизменен. Смятат, че ако нещо не се вижда, то не съществува. Но Космическите енергии също са невидими за окото, въпреки че те движат световете. Невидимата мощ на Йерархията управлява света. Трябва да се уповаваме на Неведомите и Невидимите.

72. Сине Мой, къде е помненето на Учителя? Суетата на деня заема съзнанието и умът се колебае. Дрипите от земни мисли покриват ясния хоризонт на разбирането и сливането на съзнанията става невъзможно. От понятието “Учител” не трябва да се откъсваш при никакви условия, още повече при напрегнати събития. И в личния, и в народния живот има особени моменти на напрежение, те трябва да се преминават заедно с Учителя, здраво държейки се за Него. Без Учителя няма да преминеш, трябва да се учиш да възвръщаш блуждаещите части на духа към центъра на съзнание и да събираш мислите си около Учителя. Аз Съм с вас, но при условие че сърцето е насочено към Мен, иначе осъзнаването на Учителя е невъзможно. Моята Близост може да се запази само при съблюдаване на някои условия. Питам отново: какво звучи повече за съзнанието – заобикалящият свят на очевидността или Моят Свят? По-силно звучи само този, към който е обърнато сърцето. Трябва да се призове волята, за да се даде на сърцето нужното направление. Дозорът предполага удържане на съзнанието в правилното направление. Лесно е да се отклониш при толкова явления пред очите. Работата е в това кое да се избере и на кое да се спреш без страх да се отклониш от пътя. Небрежността към Делата на Учителя пропъльзва незабелязано, а след нея и откъсването, макар и временно, но опасно. Несъмнено тежестта на времето нарушава хармоничността на връзката. Но трябва да се задържиш на всяка цена. На неудържания се няма да помогнат никакви оправдания, а и за какво са те, след като контактът е нарушен. Трябва не само да се осъзнае опасността, но и незабавно да се отстрани. Учителят е пред вашите врати, но ги отворете, продухайте ушите и промийте очите. Как се държите на крака? Със силата на Учителя. Никой от отишлите си не е устоял.

Най-напред тече теоретичното запознаване с Учението, след това настъпва периодът на неговото прилагане в живота. Отначало приемане, а после – утвърждаване. Отвлеченото познаване на Учението не е нужно. Учението се утвърждава с ръката и крака човешки. Без утвърждаване на Учението са безплодни всички опити да се научи нещо. Всеки, вървящ по Моя Път, утвърждава Учението със своя живот. Така са постъпвали всички почитатели на Светлината и техните ученици. Подвигът е утвърждаване на Светлината в живота. Учението се утвърждава чрез подвиг. Нужни са герои на духа. Да ходиш на два крака и да бъдеш като всички не означава да бъдеш герой. Избраният ученик върви по пътя на необичайното. Моята Ръка се проявява в действие, когато са запалени огньовете на духа. И тогава Знаците съпровождат пътя. Гъста е тъмнината преди разсъмване и трудно се различава истинското съотношение на предметите в мрака. Тъмнината преди разсъмване може да бъде разсеяна само от Лъча на Учителя. Но Светлината трябва да се призове. Призивът се извършва чрез сърцето. Не е ли замлъкнало сърцето? Утвърждавайте Учителя във всеки момент. Кълновете на новото съзнание се нуждаят от постоянна грижа. Не за Учителя, а за себе си се грижете, за това как да устоите. Вихрите на нисшите плътни слоеве са опасни за неутвърдилото се съзнание. Учителят е скала, върху която може здраво да се строи. Всички астрални постройки подлежат на унищожаване от вихрите. Сред всеобщата суматоха само стълбата на Йерархията е нерушима. За нея трябва да се хванете и да се държите здраво. Погрешно е да се опирате на хора или на външни обстоятелства. На какво можете да се опрете, когато всичко се променя и почвата се губи под краката? Но Учителят е неизменен. В Мен ще намерите всичко необходимо за духа и тялото. Ще дам всичко, но не се отделяйте от Мен. Ще Проявя Загриженост, но не Ме забравяйте. Нека шумът на суетата да не заглуши звученето на Светлината. Аз Съм с вас винаги, вие винаги ли сте с Мен? И винаги ли се стремите да усетите вечното Присъствие на Владиката?

73. Днес е добър ден за добро обмисляне, затова ще Кажа нещо необичайно. Пиши. Златотъканата аура на светлината се достига с подвиг и излъчва от себе си огнени вибрации, със сила превъзхождаща по своята мощ аурата на обикновените хора. Това са вродените водачи на хората. По Космическо Право те застават начело на масите, ако това изисква мисията на техния живот. Помазването на древните царе, йерархически взели властта, е било обусловено от проявите на аурата. По-силната аура винаги естествено подчинява по-слабата. Както различните балони достигат различна височина в зависимост от количеството светоносен газ, така и огнената същност на аурата и нейната сила издигат най-силния над всички останали. И от двамата, стоящи един до друг, единият е винаги по-силен, а другият – по-слаб. Аурата може да бъде усилена. Аурата на спокойствието е по-силна от аурата на безпокойството. По-слабият човек е по-силен от по-силния, ако равновесието на по-силния е нарушено. Качествата на духа усилват аурата. Така аурата на безстрашието е по-силна от аурата на страха. Качествата са усилватели на огньовете и усилватели на аурата. За да станеш господар на своята мощ трябва да поляризираш аурата по необходимия начин, отнемайки от нея отслабващите вибрации, гасящи силата на огньовете. Трябва да се учиш да ставаш силен. Силата е в аурата, в излъчванията на духа, който е събрал огън. Може да се постави като задача на живота всестранното натрупване на огън. Хората могат да бъдат наречени огнеразхищаващи или огнесъбиращи. Носителите на Камъка усилват неговата мощ непрестанно. И неговата мощ се проявява в сиянието на аурата. В нея е единствената висша ценност на човека. Друга мярка няма. По огньовете Съдим за всекиго, носещ Съкровището. То сияе в световите като венец на достижението. То дава право на вход в огнените сфери. То приобщава към Царството на безпределната Светлина. В него е всичко, заради което си струва да се бориш, да живееш и да

приемеш плътната еволюция. Огненото се утвърждава в плътното и чрез плътното. Земният свят дава възможност да се утвърди Съкровището.

74. Трябва да признаем, че пътят за усъвършенстване на духа не е по силите на обикновеното съзнание. Разбира се, в потока на еволюцията всичко или се усъвършенства, или загива. Говоря за съзнателния процес. Всяка крачка в това направление, колкото и да е малка, е благо. Затова ученикът може да се придвижва при всякакво състояние на съзнанието, избирайки линията на победителя, където той е в състоянието да преодолява и някак си все пак да се придвижва. Ако енергиите на сърцето не могат да преодолеят нещо застанало на пътя, не трябва да се сваля оръжието. Възможно е винаги да се избере някаква възможност да се придвижиш в нещо друго, натрупвайки сили за преодоляване на главното препятствие. Пълководецът, знаейки превъзходството на врага, може да натрупва сили, без да нанася удара до известно време. Така и в живота, за да бъдат преодолените препятствията, които са врагове на духа, се изискват налични сили на съпротивляващите се. И докато те растат може енергиите на сърцето да се насочат към усъвършенстване на това, което е по силите на съзнанието в дадения момент. Да спреш пред голямото препятствие, да паднеш духом и да загубиш съзнанието за постъпателно движение, колкото и незначително да е то, ще бъде признание на собственото поражение и несъстоятелност. По някакъв начин и в нещо можеш да се усъвършенстваш при всякакви условия и при всякакви обстоятелства. Трябва да се съхрани на всяка цена, каквото и да става, инерцията на постъпателното движение на съзнанието. Разбира се, това състояние е свързано с постоянството на устрема. По пътя може даже да се отдъхне, но това ще бъде отдых по пътя, а не мъртвилото на застоя. Възможно е дори да се задържиш на един или друг етап за да отдъхнеш, стига само тази спирка да не е при низходящо движение. Учителят Дава указания как може да се запази правилното направление даже тогава, когато силите се изчерпват, стига само лицето да бъде винаги обърнато към Слънцето, а не към тъмнината. Магнитната сила на Светлината е огромна. Владиката представлява Лика на Светлината. Не е възможно да се сгреша в това, къде да се търси Светлина. Така, че обръщането към Слънцето на живота е просто. Всяка мисъл за Владиката вече ще бъде придвижване. Трябва само да се задържат нужните мисли. Без борба няма достижение, без зов няма отговор, без преодоляване няма борба, без търсене няма намиране. Задръжте се в осъзнаването на Владиката. В Царството на Светлината няма съмнение в Светлината. Съмненията в Светлината настъпват когато се сгъстява тъмнината, закривайки Светлината. Утвърждавайки Светлината пред лицето на тъмнината, утвърждавате действителността въпреки очевидността. Казват, че Светлината е истина. Така е, но за виждащите Слънцето. Аз Съм Слънцето на живота. В Мен е Светлината. Обърнете око към Учителя и Неговата Светлина ще стане неугасима Светлина. Символът за неугасване светлината на олтарите на древните брамини е бил символът на неугасимия пламък на сърцето, озаряващ съзнанието на победителя. Храмът на духа е храм само при наличие на неугасимия огън на сърцето. Служителят на Светлината има задължението да поддържа този неугасим огън винаги. Затова е Казано: “Духом не угасвайте”. Хората строят каменни храмове, но за храма на сърцето са забравили. За какво са тогава каменните грамади, ако огънят на живота не гори в сърцето на техните служители. Затова храмът на сърцето не се нуждае от потискащи каменни стени. Космосът е Великият Храм, на престола на който гори запаленото Сърце.

75. Казал съм, Казвам и ще Кажа: всичко, което се върши в Мое Име, ще живее вечно. Всичко, което се върши в свое име и за себе си, е осъдено. Така делата, сътворявани от вас, могат да се творят за това да живеят и за това – да умрат и да се забравят. Двата полюса на Битието - на живота и смъртта - се съревновават в

човешкото съзнание. Вечното и преходното се борят за обладаване на сърцето. Сърцето е от вечността, тъй като е снабдено с вечното туптене на пулса на живота. Неговата сфера, неговата родина е сияещото Огнено сърце на Космоса, откъдето произтича животът. Устремявайки се към вечното, отдавайки му предпочитание, сърцето утвърждава своето законно наследство. Но сърцето изнемогва в тъмницата на безизходния кръг на човешките дела. Дела малки, дела временни и на него му е тежко в оковите, самоналожени му от невежеството на човека. Сърцето трябва да се освободи от властта на суетата. Тежко е да изнемогва в тъмницата. Има живот на мозъка и живот на сърцето. Всеки има своята сфера и своите функции. Те могат да се разграничат в съзнанието. Може да се даде простор за изява на сърцето, изключвайки доколкото е възможно, дейността на мозъка. Нека мозъкът да остане само като регистратор на усещанията, преминаващи през сърцето. Твърде дълго е господствал интелектът и неговите земни чувства: слух, зрение и така нататък. Но тези същите чувства, само че вече не земни, а тънки, ги има и в сърцето. Защо да не се заслушате какво ще кажат те и какво ще донесат? Сърцето, изпълнено с Владиката, ще донесе вест за Владиката. Сърдечните чувства не са ограничени от разстоянията, както са ограничени земните чувства. Сърцето може да бъде изпратено с далечно поръчение. Когато мислите за любимия, сърцето вече изпраща своята далечна вест. Пространството е пронизано с лъчи на сърцето. Не с мозъка, но със сърцето си се приобщава човек към пространствения живот. Приобщаването става по линия на сърцето. Безполезно е да се обръщате към мозъка. Мозъкът е добър труженик, но ограничен. Сърцето не е ограничено. Мисълта от мозъка лети не по-далеч от там, докдето вижда мозъкът или неговото оръдие – окото. Но окото на сърцето е безпределно око, затова мисълта от сърцето не признава предел на полета. Искам да призова към живота на сърцето, тъй като настъпва Епохата на Сърцето.

76. Приятелю Мой, възприемането на мисълта на Учителя все още не е строителство. Малко е да се възприеме, трябва и да се претвори в живота възприетото. Възприемането е само началото, но краят се увенчава от делото. Възприемането е негативния полюс, утвърждаването на възприетото в живота е позитивния. Животът се изгражда върху проявите на родствениите противоположности. Пътят не може да бъде прав, ако едната от движещите сили има превес, давайки крива линия. Така всичко възприето трябва да се утвърждава върху живота и в живота. Трябва да се стремим към това разликата между полученото и приложеното знание да се направи възможно по-малка. Знанието, приложено в живота, или осъществените мисли стават достояние на духа, отлагайки в неговата същност кристали на съответните енергии. Дадено е много. А много ли е приложено? Без прилагане няма придвижване. Без наличието на втората, уравновесяваща сила, можеш само да кръжиш на едно място. Голямата сила се създава от наличието на двете начала. Ако получаваното беше равно на приложеното, би могло да се прояви ненадмината мощ на духа. Защо трябва да се чака нещо, някакви външни условия, за да се прояви сиянието на Камъка, когато всичко зависи от волята на духа за прилагане на указанията на Учителя в живота на намерилия източника за натрупване на огнена сила? При всяко приложение на получаваното знание в микрокосмоса възниква вълна от огнена енергия, кристалите от която се отлагат в аурата на ученика. Електромагнитната сила на духа се натрупва само по този път. Прилагането на даваните указания в живота е единствено правилния път.

77. Лентата на киноапарата може да запечата редица текущи събития. Ще преминат години и хората, взели участия в тях, ще умрат, но при определени условия на екрана отново ще може да се видят оживените сенки на миналото. Така и паметта може да извлече от своите хранилища свитъците на далечни събития и отново да ги види пред умствения си взор. Нищо в природата не изчезва. Фотоапаратът регистрира

не самите предмети, а вибрациите, изхождащи от тях. Така е и с паметта. Предметите могат да бъдат унищожени, но енергиите, произхождащи от тях, запечатани от окото или обектива и лентата на фотоапарата не могат нито да изчезнат, нито да бъдат разрушени. Вчерашният ден, отивайки в миналото, със своите енергии или вибрации съществува в паметта на планетата или природата, както съществува в паметта на човека, само че по-точно и по-подробно. Паметта не е в мозъка, а в сферата на аурата на човека или в сферата на неговия микрокосмос във вид на кристални отлагания. Паметта на природата също съществува в паметта на планетата или в пространството на нейния микрокосмос. Човекът е продукт на миналото, вечно съществуващо в него и вечно присъстващо в неговата аура. Човешката памет може нещо да забрави. Паметта на природата не забравя никога. Тъй като миналото на планетата – това е вечно съществуващото настояще, но невидимо за земното око. Разбира се, събитията от миналото са свързани с вещите и предметите, в присъствието на които те са се случвали, тъй като се запечатват в тях като на лента. Но дори и разрушаването на тези неми свидетели не разрушава самия филм, тъй като вибрациите се отпечатват не само на предметите, върху които те падат, но и от самото пространство. Този факт, че пространството носи в себе си всички вибрации или лъчи, излизащи от материалните тела, даже механически се доказва от явлението на отдавна изчезналите звезди, лъчите на които се носят в пространството, макар самите звезди може би вече отдавна са престанали да съществуват. Пространството е велик пазител на всичко, което някога е ставало в него. Градът е разрушен и неговите развалини са засипани с пясък. Но някъде в чудесното пространство, невидимо за физическото зрение, е запечатана лентата на целия му живот, с всички подробности, от началото до края и камъните от руините и пространството наоколо са наситени с вибрациите на станалите събития. При определени условия те могат да се проявят върху екрана на човешкото съзнание. Възможно е даже да бъде създаден особен апарат, позволяващ да се разгърнат свитъците на вековете, потънали в забрава. Във всеки случай, такъв апарат вече съществува на разположение на човека. Този апарат е сърцето. То ясно усеща как около свещените места или местата с особено значение се изпълва с усещане и чувства за това, което е ставало около тях и се изпълва с чувство на тържественост. И това се случва даже и при хора със средна чувствителност. Можете да си представите високочувствителния апарат на сърцето, регистриращо вибрациите или излъчванията на миналото по-рязко и детайлно. Тогава тук остава да се направи още една крачка и да си представите, че подобно на това как майката вижда умирация на бойното поле свой син независимо от отдалечеността на разстоянието, сърцето ще види откъси или даже цялата лента на миналия свитък от живота на миналите векове. Учителят Може да разгъне пред ученика филма на всяка епоха или да види Сам това, което е скрито в записите на пространството. Хрониките на Акаша не са въображение, а действителност, достъпна за огненото съзнание. Възможността да се потопиш в записите на пространството и научността на това явление трябва да се осъзнае и приеме преди феноменът да може да бъде показан. По-лесно е да се разгърне свитъкът на миналото чрез предметите, свързани с него, отколкото непосредствено да се докоснеш до самите пространствени записи. Предметите служат като ключ, помагач да се настрои съзнанието на нужната вълна за възприемане. Настоящото и миналото са несъвместими. Затова вибрациите на настоящето се изключват от съзнанието. Това може да постигне само тренираният ученик, овладял своите чувства. Учението призовава към овладяване на себе си. Без това овладяване достъпът до хранилището на паметта на планетата е затворен. Преждевременното нахлуване заплашва с умопомрачение. Огънят е победител и на времето, и на пространството. Запалилите

центрове отварят вратите към много тайни на природата. Миналото и бъдещето съществуват в настоящето, голямото и вечно “сега”.

78. Говоря за красотата, за да обърнете своето око към нея. Извършените дела и премислените мисли изпълват съзнанието, съпровождайки го по пътя на времето. Те летят напред, те го следват или се тълпят наоколо. От тях не можеш да избягаш. Затова е добре когато делата и мислите са насочени към красотата и са изпълнени с красота. Тогава красотата ще бъде естествено обкръжение на човека. Това, което занимава съзнанието на човека известно количество време, най-често продължава да звучи в съзнанието даже и след като явлението е изгубило своята актуалност. Отражението на текущите дела често запълва мислите, пречейки да се разсъждава за по-необходими неща. Йогите, оттегляйки се в планините в уединение, са се стремили външния, обкръжаващ ги свят да не нахлува с разрушителния си дисонанс в техния вътрешен свят. Ученикът в света се намира при други условия. Пред него е задачата не само да ограда своя вътрешен свят, но и да хармонизира според възможностите си външните условия с него или, във всеки случай, да не допуска те да нарушават целостта на вътрешния му свят. Задачата не е лека и друг изход няма: или ще устоиш, или ще бъдеш смачкан. Въздействието на обкръжаващите съзнания е голямо, тъй като е колективно и на тях също трябва да противопоставиш своя свят. Виждаме как всеки отделен човек си създава свой свят и си живее в него. Виждаме, че тези малки светове, даже на живеещите с нас хора, могат да бъдат силно различни. Считаме, че ученикът може да изгражда своя свят съвършено независимо от дребнавостта на хората, които го заобикалят. Силните духове никога не са били разбрани от тези, които се намират около тях, нито от своите близки, нито от своето семейство, нито даже от своя народ, тъй като “няма пророк в своето отечество”. Признание не е нужно, но се изисква огромно противопоставяне на неразбирането. Иначе ще затрият и ще принизят до себе си. И тъй, трябва не само да се устои, но и да се придвижва по-нататък, внимателно опазвайки светилището на духа от външните въздействия. И е по-добре своите чувства да не се изразяват даже и пред своите. Сдържаността защитава вътрешния свят на човека като крепостна стена. Чувствата и емоциите, които са показани пред обкръжаващите, служат като мост или врата за всеки, желаещ да влезе вътре и, както това обикновено става, нарушават хармонията и целостта на индивидуалния вътрешен свят. По-добре е вътре да не се допуска никой: нито далечните, нито близките. Вече съм Казал: в светилището никой не влиза. Там е мястото на Учителя. За ненарушаваното развитие на Индивидуалността е нужна известна изолираност на микрокосмоса и неговата аура. Тази изолираност може да се обезпечи чрез сдържаност и затвореност. Може да се говори за каквото и да било, но своите чувства запазвате за себе си. Защо да ги излагате на всеобщо оглеждане и обсъждане? Възможно е да се захванеш само за издатък, но няма за какво да захванеш кълбото. Защо да се позволява на хората да се вкопчват в аурата, та после да я разкъсат. Кълбото е символ на равновесието. Равновесието на духа е най-добрата защита. Такава емоция като страха позволява на врага здраво да се захване за аурата и силно да въздейства върху нея. Всичко, което се показва навън и нарушава гладката непроницаема повърхност на кълбото, позволява на всеки срещнат да се разпорежда с вътрешния свят на този, който невнимателно го открива пред хората, нарушавайки условието за сдържаност и владееене на себе си. Затегнете бронята на духа с всички ремъци и тогава няма да са опасни ударите, непрестанно нанасяни от хората. И помнете: никой не може да устои срещу равновесието.

79. Ученикът може да възприеме само част от истината, постигната от Учителя, Който му я Предава. И колкото и да се разширява съзнанието на ученика, той никога няма да я постигне в целия обем на разбирането от Учителя, тъй като Учителят също се

Движи напред. Затова ревностният ученик може да бъде спокоен за това, че мисълта на Учителя няма да пресъхне и че храната за духа му винаги ще бъде достатъчна. В най-добрия случай той може да възприеме само малка част от мъдростта на Учителя. И колкото и голяма да му изглежда даваната от Учителя мъдрост, тя ще бъде нищожна в сравнение с огромното Знание на Учителя. Учителят също се Придвижва в Безпределността в сферата на безпределното Знание. Сферата на познание не може да се ограничи от нищо, още по-малко от кръга на тези знания, които са достъпни на човека. Завещана е Безпределност. Това мерило може да се прилага към сферите на познание. Който казва, че науката знае или може да познае всичко, не говори от много мъдрост. Колкото и съвършено да е Знанието дори на самия Учител, то е също така далеч от завършване, както и знанието на ученика, тъй като Безпределност означава отсъствие на предел или край. Разликата между знанието на ученика и Знанието на Учителя е огромна и може да се равнява на цял Кръг или даже на два, но между постигащото съзнание и предела на Безпределността, ако за такъв може да се мисли, разликата е безпределна. Може да се помисли за мъдростта на Владиката, Който на свой ред Има свой, по-висш Владика. Йерархията не се ограничава само до нашата слънчева система. Другите системи се намират на различни етапи на еволюция. Безпределността е във всичко. Животът и затихването на цели системи е като един ден пред вечността. Голямото понятие на Безпределността трябва да се усети със сърцето и да се намери място във величието на Безпределността и за себе си. Аз съм и съм неразрушим, тъй като съм от духа, тъй като съм запален от вечната искра Светлина, която е била, която е и ще бъде винаги. В Светлината на Отеца на всичко е важно да се осъзнае своята светлина, изходяща от Него. Да осъзнаеш себе си като светлина и в Светлината на Космическото Сърце, и от Неговата Светлина, ще бъде и решението на живота.

80. Приятелю Мой, Близостта на Владиката се утвърждава с желанието не на мозъка, а на сърцето. Мозъкът остава в пределите на своите земни възможности. Но сърцето, горящо с любов, осъществява по невидими пътища желаната Близост. Любовта изисква внимание и грижа. И вниманието, и грижата, и помненето са естествени, ако тя съществува. Любовта прави връзката жива. Истинската любов е безусловна и не зависи от случайностите на външните обстоятелства. Тя гори с постоянен и равен пламък. Ако тя се колебае, припламва и затихва съобразно това, дали животът се урежда успешно или не, така както иска егото, значи не всичко стои благополучно с любовта към Учителя. Да се преуспее може с любовта, но с любовта, несвързана с нисшите обвивки и във всеки случай недиктувана от тях. Степени на любов може да има много. Любовта към Учителя е най-висша. Тя може да се усилива съзнателно. Постоянното помнене, привличащо Лъчи от аурата на Учителя, усилива чувството на любов. Също така и представянето на Образа. Любовта се проявява в действие. Значи действието с любовта трябва да се усили. Служенето ще бъде изразяване на любов към Учителя, разпалена мощно. Подвигът е явление от същия порядък. Именно, необходимо е постоянно бодърстване на утвърждаваните качества. И тогава любовта няма да залинее, и предаността няма да намалее, и устремът няма да пресъхне. Чувствата на хората са станали кратки, подобно на кратки пламвания. А на Мен е нужно постоянство във всичко: и в голямото, и в малкото. Мигащите огънчета, разколебавани от всяко подухване, могат лесно да угаснат. Необходима е сила на пламъка с такова нагнетяване, което не се бои от никакви вихри. Засилвайте напрежението на равномерно и мощно горящия пламък. Тъй като с огньовете на сърцето се достига всичко.

81. Сине Мой, усъмнилият се ученик веднага е започнал да потъва. Съмнението влече на дъното и лишава от предопределената сила. Все още е възможно да се

усъмниш в себе си, но не трябва да се съмняваш в Учителя. А още по-добре е да не се съмняваш нито в своите сили, нито в силите на Учителя. Да разгледаме каква е ползата от съмнението. Мозъкът шепне, че съмняващият се иска да знае истината, тоест действителността. Но действителността може да се усети само от сърцето, което не познава съмнение. Със съмнение не може нищо да се постигне. Със съмнението не трябва да се влиза в никакъв досег, даже за миг. Независимо от най-ярките факти и доказателства на очевидността, тази ехидна не трябва да се допуска в сърцето. Ако казвам: ще Опая, значи ще Опая, без оглед на никакви изпитания. Охранявам не от изпитанията, а от косматите, ноктестите и черни ръце, протягащи се към вас отвсякъде. Нито от Кармата, нито от изпитанията Мога да избавя. Иначе как ще се освободите и как ще можете да се учите от живота? Така и даваните Записки не подлежат на съмнение. Само с Мен, постоянно присъстващ, се постига победа. Възможно ли е говорейки и слушайки по телефона да се остави слушалката? При Общуване проводникът не трябва да се изпуска нито за миг. Трябва да се изпълнят съзнанието и сърцето с Владиката така, че да не остава място за нищо друго. Нека цялата сфера на микрокосмоса да се изпълни с Лика на Владиката. Нека всички мисли и чувства бъдат отдадени само на Него. Няма ли това да бъде пълнота на обръщението и няма ли да даде тази пълнота на обръщението и следствия, съответстващи по своята сила? Трябва да се даде също и голяма напрегнатост в обръщението към Владиката. Не трябва да се почива върху лаврите на минали достижения. Може да се върви или напред, или назад. Неподвижност и покой в природата не съществува. Всичко се намира във възходящо или низходящо спирално движение, също както и съзнанието. Пътят върви неотклонно, усилвайки се в напрегнатостта. Ще увеличим напрегането на сърцето към Учителя. Звучи само натегнатата струна, струните на сърцето трябва да се напрегнат. Това не е мозъчно или нервно напрежение, а именно напрежение на сърцето. С какво могат да се нагнетят притеглящите енергии на сърцето? Наистина, с любов, преданост и удесеторен устрем. Всички съображения на мозъка може да се отделят настрана. Не неговата работа и напрежение се изискват, а именно на сърцето. Ще дадем власт на сърцето да господства и чрез сърцето ще достигнем.

82. Владиката Иска да ускори хода на събитията към желания край. Указаното ще настъпи, но хорската инертност е чудовищна. Дори вас, знаещите, заливат вълните на Тамас (Инертността). Но призовете “Радж” (Огъня). Трябва не само да устоиш, но да се придвижваш. Устойчивост без придвижване не достига целта. И не трябва да се изоставя, тъй като можеш да се окажеш на опашката на събитието, а не на гребена на вълната. Ще предадем сърцето си на Учителя, тъй като където е нашето сърце, там е и нашето съкровище. Учителят Иска сътрудничеството да се състои, непрекъсвано от външните условия на живота. Насочвам потоци на световните събития в нужното русло. Противодействието на заминаващите си енергии и хора е огромно. Планетните условия благоприятстват тъмните. Много отравяния има от пространствената отрова. В света е непоносимо. Човешката воля е насочена не към благо. Новият Свят е под ударите на тъмните и враговете на еволюцията. Борбата е напрегната. Сърцата, предани на Учителя, представляват крепости за съпротива срещу сгъстилата се тъмнина. Огнените сърца спасяват планетата от окончателна гибел. Ако мрежата на Светлината беше свалена, разрушаването на Земята би било неминуемо. Затова трябва здраво да се стои на Великата Стража, без да се смущаваш от нищо. Владиката се е Доверил на Стражата. Нима няма да оправдаем Доверието? Говоря за защитата на планетата от действието на кафявия газ. Възможно е в съзнанието да се защитиш от него и да защитиш и другите. Аурите на избраните от Мен имат огромно защитно планетно значение. Те не са само защитници, но и приемници и предаватели на защитните вибрации или Лъчи Светлина, изпращани от Учителя. Моите Лъчи, изпълващи аурата на планетата, докосвайки

аурата на избрания се съгъстват и концентрират в него в планетен възел Светлина. Тези възли образуват и защитната мрежа от Светлина около цялата Земя. Това е огнен противовес на силите на тъмнината и разрушението. Мрежата от Светлина ги удържа, не позволявайки да предизвикат прекомерно нарушаване равновесието на стихииите. Ако не е тази спасителна мрежа от Светлина, планетата бе загинала отдавна. При възлови събития тя се напруга и усилва, и тогава нагнетяването на индивидуалната аура на охраняващите мрежата е огромно и пределно. Но в непосилното нагнетяване трябва все пак да се устои. Не лично дело се върши, а общочовешко. Това е и подвигът в името на спасението на Света. Героят не вижда светлината, която носи в своята аура, но тази спасителна светлина служи на великото дело. Трябва да се осъзнае значението на огнения апарат на човека. Срещу милионите търтеи, малцината Поставени от Мен творят делото по спасяване на планетата. И да се избяга не може. Няма накъде да се избяга, освен в тъмнината. Трябва да се остане докрай, до пълна победа на Светлината, която неотменимо е запечатана в близките, идващи дни. На пространственото нагнетяване ще противопоставим изпълването на сърцето с Владиката. С него ще разбием натиска на хаотичните енергии. Със своето огнено равновесие удържаме стихииите в равновесието, възможно при дадените условия. Основите са разместени, затова е силен натискът на стихииите. Трябва още повече да се напругне устремът към Владиката. По тази линия може да се получи всякакъв имунитет. В особено отговорните моменти вярата трябва да се обнови до непоколебимост. Не може да се съмняваш в мощта на Йерархията, тъй като какво тогава ще удържи планетата? Ще Дам цялата защита, но обърнете своя лик към Мен, за да има къде да изпратя Лъча. И вече не в свое име действайте, но заради спасението на планетата. Когато всичко наоколо се люлее, стойте подобно на скала. Казвал съм: спасението е само в Кулите на Духа. Укрепете своята кула върху скалата на Йерархията. Сред всеобщата неустойчивост непоклатима е само Тя.

83. Всичко, което приближава към Мен, е добро и всичко, което отдалечава, е безусловно вредно. Така делата и вещите се разпределят на приближаващи и отдалечаващи. Какво ще стане, ако последните започнат да преобладават? Но най-добре е Моята Близост да не се поставя в зависимост от делата и вещите. Нека тя бъде над едните и над другите. Нека животът да върви по своя ред, донасяйки радост или мъка, но нека Близостта на Учителя да остане извън променящите се явления на живота. Ако не се ограда най-висшето от играта на дните и нощите и от всичко, което се случва в тях, то ще потъне в отломките на времето. Нека да отделим непреходното от преходното и на всяко да отдадем дължимото. На чашата на везните на Безпределността е Владиката. По Него се измерват ценността и значимостта на земните дела, заминаващи в забвение с всеки удар от биенето на пулса на времето. Но Аз Пребивавам вовеки, тъй като Аз Съм. Издигайки съзнанието си до Мен, можеш да се опреш и да застанеш мислено на брега на Вечността, и оттам да наблюдаваш потока на живота, носещ се край теб. На брега на потока Стои Учителят и в краката му – ученикът. Те наблюдават смяната на мяркащите се явления, преминаващи покрай съзнанието и знаят, че Владиката, Пребиваващ вътре и Наблюдаващият Безмълвен Регистратор, е въоръжен с безпределно зрение и слух, тъй като Той е от Вечността, за да ограда светилището на духа от земните вихри и да пренесе пламъка на вечния живот през живота непоколебимо.

84. В какво се заключава същността на преодоляването? Очевидно в това вътрешният огън да се окаже по-силен от външните енергии или висшите огньовете – от нисшите, ако това се отнася до самия човешки микрокосмос. Трябва да се научите да напругате огньовете на духа така, че те да бъдат винаги по-мощни от противоборстващите енергии. Всяко действие по закон задължително предизвиква

противодействие. Успехът зависи от това действието да се окаже достатъчно силно за преодоляване на съпротивлението. Природеният Вожд е винаги по-силен от тези, които води. Правото на истинско водачество се нарича Космическо Право. Нагнетяването на огньовете за действие в необходимия момент се дава само от опита и изисква голямо изкуство. Нагнетяването на огньовете изисква съизмеримост, иначе няма да се избегне разхищението. Енергията на спокойствието се съхранява и в действие, и в покой. Недопустимо е безпокойство в покоя и безпокойство в действието. Тайната на спокойствието в действие трябва да се разбере. Този, който не владее себе си, не може да мечтае за власт над обстоятелствата. Дори не може да мечтае. Отново идваме до необходимостта от владенето на всички свои чувства. Никакви усилия в това направление няма да останат безпомощни и излишни. И най-малкият опит за напредък също дава необходимите следствия. Изкуството да управляваш и да владееш енергиите на своя микрокосмос е на-тънкото и най-нужното. Ще разбираме това широко. В музиканта, художника, скулптора, майстора, занаятчията, добрия стрелец – във всичко и във всички ще видим това умение да се разпореждаш със своите енергии, доведено до начална степен на съвършенство. Най-добрите качества на най-добре извършваната работа имат същото значение. Добре е да си майстор в своята работа. Добре е да бъдеш майстор във всяка работа, добре е да бъдеш изкусен майстор. Предназначението на човека е посредством своите центрове да овладее Висшите енергии за прилагане в живота. Висшето се достига чрез земното. Затова е благотворен трудът, предизвикващ благо напрежение на енергиите. Проклинатият труд е проклетие. Но радостният труд, извършван в равновесие и хармония, какъвто и да е, ще бъде благословия. Целта на труда е да утвърди овладяването на енергиите, намиращи се в разпореждане на човешкия апарат и подчинени на неговата воля. Трудът е основа на живота и преуспяването на духа. Трудът е условие, при което произтича едно или друго напрежение на енергиите в човешкия организъм, регулирано от волята. Утвърждавам полезността на труда и особено на творческия. Спокойствието и напрегнатостта правят труда светносен и благочестив. Пазете се от ужаса на помрачения труд. Пътят на възхождащия дух трябва да бъде светъл. Трудът, творчеството, изкуството се дават като пътища за възпитаване на духа. Труд за всички, творчество за всички, изкуство за всички. Трябва да се видят и осъзнаят пътищата на Новия Свят.

85. Сине Мой, аурата на спокойствието е магнит, всички енергии на който действат в две направления: притегляне и отблъскване. Аурата на безпокойството е магнит, разбит на хиляди малки енергии, които са устремени по всевъзможни направления, неутрализирайки се една друга и свеждайки равнодействащата до нула. Аурата на безпокойството е лишена от сила. Многото необуздани чувства изцяло обезсилват аурата и нейните излъчвания. Страхът дотолкова парализира даже физическата енергия, че дори и ръката не може да се вдигне в защита на самия себе си. От двама еднакво силни хора по-смелият ще бъде винаги победител. Но непознаващият страх ще победи и много по-силен противник, ако в него има страхливост. Така че сила може да бъде събрана само при правилна поляризация на енергиите. Силата на енергиите на човешкия апарат не е постоянна величина, а зависи от това как се поляризират енергиите от волята. Качествата ще бъдат поляризатори на съответните енергии и техни усилватели. Качествата не са само кондензатори на огъня, обуславящи формата на проява на пламъка, но именно и поляризатори на насъбрания огън, даващи му сила, събрана в едно за нужното действие. Непокколебимото или твърдо решение на волята събира енергиите на организма във фокус, както таранът събира цялата енергия в точката на удара. Затова, ако решението е взето, нека не го разколебават никакви съображения или мнения на околните. Ученикът трябва да разчита на себе си, тъй като зад него е Учителят, а не на хората, тъй като зад тях няма нищо. Може да се премине

живота без да се тревожиш от различни съждения на околните, ако ученикът знае своя път и къде отива. Само притежаващия най-добри качества и умения в нещо може да научи на нещо и от него може да се научиш на нещо. Но пътят на духа, утвърден през хилядолетията, все пак не зависи от местните съждения. Искам да освободя аурата от обвързаността с хорските съждения. Може всеки да бъде изслушан внимателно и да се прояви разбиране даже към невежеството, но пътят на духа е по върховете. В минута на слабост съзнанието се стреми към поддръжка от хората, но хората не могат да я дадат, тъй като не знаят нищо. Да я даде Може само Учителят. Така още веднъж ще превърнем необходимостта от Близостта на Учителя в насъщна потребност на деня и нощта. Без Учението не може да се мине, но не може да се мине и без Учителя. Нека Учителят стане храна и живот. Всяка условност в признаването на Учителя се отхвърля завинаги. Учителят се превръща в първостепенен фактор на живота при всички и всякакви негови условия. Ако Владиката, разпънат на кръста, в Своите мъки беше Отхвърлил Своя Владика, не би ли било това огромно падение? Аз трябва да бъда приет и в мъка и в радост, и в щастие и в нещастие, и в болест и в здраве, и в горещина и студ, в светлина и бидейки обкръжен от тъмнината. Двустранният пламък на Общуването придава закалка на доспехите на духа. Общуването се утвърждава в огньовете на противоположните условия, едностранната закалка няма да защити от ударите и може да доведе до осакатяване на сътрудника. Учете се да стоите на два крака, вземайки предвид двата полюса на явлението и поддържайки равновесието в центъра.

86. Сине Мой, Учителят винаги е на стража. Затова обръщението винаги ще бъде чуто и отговорът няма да се забави. Съзнаването на възможността за зов и отклик във всеки момент трябва да окриля огнено и да придава усилена увереност за Близостта. Вратите към света на висшите възможности остават отворени. Трябва само никога да не се забравя за това. Ако някой каже, че те са затворени, трябва да знаете, че той сам ги е затворил. Човекът върви към бъдещето, Набелязано за човечеството от Нас и запечатано във веществото на стихийната материя в света на прообразите. Това бъдеще за човека е сияйно. То му принадлежи по Космическо Право и по заповед на Космическата Воля, и никой, освен самия човек, не може да го лиши от това голямо наследство. Човекът сам лишава себе си от своя дял, от планетните съкровища, приготвени му съгласно Плана на Владиците. Но знаещият своето предназначение и път може спокойно и уверено да се устремява в бъдещето. Мнозина правят настоящето или най-близкото бъдеще, ограничено при най-добрия случай в кръга на един живот, предел на своя устрем. Но това е коренно погрешно. Планът на Владиците е разчетен за много животи. И в ръцете на вървящия по Пътя е лостът на великия закон за причините и следствията, позволяващ съзнателно да се залагат семена на бъдещи следствия от век на век и за цели хилядолетия. Трябва само да се помни, че всичко: и голямото, и малкото донася плодове и че тези плодове винаги са според вида на заложеното зърно. Така съзнателно или несъзнателно се изгражда бъдещето на всеки човек. И е добре когато строителството се основава на Красотата. Възможно е да се разглежда текущия ден от живота като поредна сеитба на причини, някога и някъде длъжни да принесат своите следствия. Затова трябва винаги да помниш, че си създател и сеяч на условия за бъдещия живот. Трябва осмислено да се отнасяш към всяко действие, смятайки го за зърно, залагано за бъдещето – далечно или близко – в зависимост от характера на зърното. Но всяко се залага за бъдещето и всяко, каквото и да е то, ще даде растеж и плодове. Трябва ярко да си представиш себе си като постоянен сеяч, постилащ сам пътя пред себе си с неизбежните следствия на своите собствени действия. И е добре да се помни, че малкото зърно расте в пространството и времето. И малкото може да стане голямо и огромно. И е добре, когато даже малкото благо зърно прояви себе си. И така –

пред съзнанието на ученика е денят на поредната сеитба. Може да си го представиш картинно. Може да не забравяш това в шума и суматохата на деня, може вечер, правейки равностметка на деня, да провериш качеството на извършения посев, през цялото време имайки предвид неизбежността на идващите в бъдеще следствия. Ако посевът е добър, не може да има място за тревога или огорчение, тъй като законът на причинността действа неизменно. Но ако е лош, то тогава идва утрешния ден, даващ възможност да се извърши нов посев, отчитайки допуснатите грешки. И всеки нов посев може да се направи по-съвършен и по-успешен, подбирайки качеството на зърната. Това и ще бъде пътят за усъвършенстване. Усъвършенстването без да знаеш за какво и защо, и в името на някакви мъгляви съображения, е неубедително. Но знаейки плана, виждайки пътя и имайки в ръцете си лоста на великия и точно действащ закон, можеш да направиш загрижеността за възхода си насъщна, реална и отговаряща на красотата. Всичко е в ръцете на човека и главно: бъдещето - не жертва на случайности на съдбата и неясни предположения, а властен и съзнателен строител на своя и на обкръжаващите живот. Всичко е просто, всичко е ясно, всичко е достъпно и е в ръцете на самия човек. Нека да се потрудим за Светлината на Йерархията!

87. Огромна е пропастта между получаването и прилагането на полученото в живота. Дава се много, а се прилага малко. Тази пропаст може да се запълни. Разликата може да се направи съвсем малка. Учителят Дава импулс и желание да се претвори даваното в енергии, които стават част от микрокосмоса на ученика във вид на кристални отлагания. Така се извършва истинското натрупване. Мисълта, която не е осъществена на практика, няма да даде нужните отлагания. Именно, трябва да станеш изразител на приетите в съзнанието мисли, тоест носител на Словата на Владиката, носител на знания. Да олицетворява със себе си истината може само приетият и утвърден ученик. Хората обикновено олицетворяват със себе си своето, но ученикът олицетворява със себе си Лика на Учителя, според размера на своето съзнание. Неприложената мисъл остава следа само върху повърхността на външните слоеве. Приложената мисъл – в дълбините на самата същност на човека. Повърхностните мисли си отиват със смяната на обвивките. Дълбоката мисъл, отложена в Чашата във вид на кристали на своите енергии, остава достойние на утвърдилото я съзнание. Възприемането на мисълта е само половината от задачата, втората половина ще бъде нейното прилагане. Неприложените мисли са като сухи листа: те могат да бъдат отнесени от първия вихър и неудачният ловец на мисли остава с празни ръце. Ценим прилагащите и използващите мислите в живота. Давам Своето Слово, но Изисквам приложение, утвърждаващо го в съзнанието. Така става нарастването на Съкровището от Светлина. Камъкът расте неотклонно по пътя на образуване на нови кристални отлагания. Може да се започне деня с мисълта “Какво още мога да приложам в живота днес?” Нека тази идея стане господстваща. Нека тя стане движеща сила на постъпките и действията. Нека ученикът да стане изразител и възплъщение на Учението на Живота. Всеки ученик става носител на такава част от Истината, каквато може да възприеме. Но неговата цел е да прояви със себе си Лика на Учителя възможно по-пълно и съвършено. Моите представляват със себе си Истината на Учението на Агни Йога в размера на своята вместимост. Оттук произтича насъщната необходимост от разширяване размера на съзнанието. Искам да поставя съзнанието в такива условия, че всяко негово движение да бъде възходящо. Затова Обръщам живота от всичките му страни, всяка от които представлява аспект на Великото Единно цяло. Всичко е различно, но е в едно. Така Служенето става многостранно и многообразно. Така всичко служи на горящото сърце при превръщане на срещаните енергии в огнени кристали на сияещи отлагания по стените на Съкровището на Камъка. Едни събират пари, други – вещи, трети събират скъпоценности, други – картини и книги, но всичко събрано не е тяхно и не може да

стане тяхна неотменима собственост, тъй като го владеят само временно. Но сияйните кристали на натрупаните отлагания на Съкровището никой никога няма да отнеме, тъй като те представят със себе си нерушимата непреходна Индивидуалност на човека, превъплъщаваща се от живот в живот и носеща в Чашата кристалите на всички натрупани енергии. Утвърждавам Съкровището на Камъка като най-ценното, което може да притежава и притежава човек. Затова Казвам: “Действайте, прилагайки Учението в живота всеки ден”. Въоръжавам с необходимите енергии, нужни във всички светове. Психическата енергия, огнената победителка, е нужна не само в земния свят, но и по-нагоре и възможно още по-нужна там, тъй като животът се дава не за Земята, а за световите. Земята е само подготвителна степен. Плътното състояние е само преходен етап към по-висшето и тънко, в което Съкровището ще засияе с всичките си огньове.

88. Каква е мощта на Йерархията, след като с Нейната Воля се създават Световите и всичко в тях? Затова Казвам: с Мен е възможно всичко. Но и това изисква също осъзнаване. Трябва да се разбира явлението на осъзнаването като предварителна и неизбежна степен към овладяване. Мощта на Йерархията трябва да се осъзнае преди да се стъпи на пътя към могъществото, тъй като без Йерархията ученикът е нищо. Затова трябва да предадеш себе си на Йерархията безразделно и в това беззаветно предаване да придобиеш нужната сила за осъществяване на Великото Дело. Героизмът е основан на силата на духа. Героят има своя невидим Водач – Йерархът. При контакт с Йерархията подвигът става възможен. Поръчението за връзка с Йерархията се изпълнява. Пределът на Йерархията е ограничен до разбирането, което трябва да се разширява, тъй като дейността на различните Йерархии обхваща всички сфери на живота, във всичките ѝ форми, невидими и видими, и всичко, което съществува под Слънцето. В този смисъл не съществуват нито мъртъв живот, нито мъртва материя. С енергиите на Йерархията е наситено всичко. Учителят е Звено във веригата на Йерархията и жива връзка с нея. Сливайки се в съзнанието с Учителя, влизаме във веригата на Йерархията като нейна съставна част. Обикновените условия на живот са за обикновените хора, но за следващите Ме е необикновеността. Необикновеност и неочакваност са сестри, но трябва нечакано да се очаква, за да се избегне вредната и болезнена реакция на неочакваността и да се научите да не се поразявате и да не се удивлявате. Иначе се поразява веществото на нервите и равновесието се нарушава. Равномерногорящият пламък ще бъде символ на нерушимото равновесие. По този начин достижимо и възможно е всичко, но при пълно единение с Йерархията. Осъзнаването на необикновеността може да победи рутината на обикновеността. Цветята в Моята градина не цъфтят върху обикновена почва. Необикновени са и плодовете. Готовността на съзнанието за необикновените явления трябва да се прояви. Чудесните легенди, приказки и предания са само отражение на действителността, само забравени знания за това, което е било някога. Крилатите приказни дракони не са плод на безпочвена фантазия, а нещо, което някога в далечното минало е било. Прост пример, но този пример засяга всички сказания на древните народи, отразили забравените факти от живота. Еднооки хора, шапки-невидимки, килимчета-самолети, вълшебни пръчици, огледала и кристали на миналото – всичко това е действителност, неразбираема, изкривена и отхвърлена от лъжливата наука и лъжливото разбиране на живота. Йерархията въвежда в света чудесната действителност. И науката, неотхвърляща възможността за безкрайното познаване на чудесните свойства на материята в нейните безкрайни градации и състояния, е на верен път. Трябва да се научите да разпознавате действителността под повърхностните слоеве на изопачените религии и изопачената наука, и непонятните древни легенди и сказания. Космосът показва със себе си истината за това, че съществува, но тесногръдата ограниченост и невежеството в човешкото разбиране я изопачава. Очилата на неразбирането трябва да

се свалят от съзнанието, преди да се влезе в света на чудесната действителност. Учителят е далеч, но Неговият Лъч действа и страниците се изпълват със Записки. Нима това не е чудо? Но кой ще повярва в могъществото на мисълта, непознаваща нито прегради, нито разстояния. Близостта на Учителя чудо ли е? Но чудеса не съществуват, тъй като действителността и живота са толкова чудесни, че самото понятие чудо изчезва в света на изумителните Висши Закони на познаваемия свят на действителността. Не с живота трябва да се борите, не с хората, не с обкръжаващите условия, а с невежеството на съзнанието, изопачаващо прекрасната чудесна действителност до неузнаваемост. Ограничението не е вън, а вътре. Светът на Духа, на всепобеждаващия Огън, е безграничен. Вратите на чудесния свят са отворени и на входа Учителят Очаква дерзаещия да влезе. Ще се предадем на Йерархията безусловно, беззаветно, необратимо и завинаги! На решилия пътя си завинаги се отварят вратите на чудесната възможност, но за потенциалния отстъпник вратите са затворени. Говоря с езика на църквата, “Вярващият в Мен няма да загине”. Решилият необратимо и полагащият цялото си съзнание на Мен има достъп до пространствените съкровища и тайни. Силното напрежение и пълното предаване себе си на Йерархията е плодотворно и сияйно в своите следствия. Ще се предадем на Йерархията! Отвъд далечните планини сияйният Облик на Владиката е близо до теб. Безпределността на чувствата позволява Йерархичната Близост да се задълбочава безкрайно. Има ли предел чувството на любов към Учителя? Или на устрема? Или на предаността? Или на героизма на духа? Така възможностите за Висша Близост са ограничени от безпределността на чувствата, тоест, нямат граници. Аз, Владиката на Шамбала, Владиката на идващия Свят, Казвам: “Разгорете се в осъзнаване безпределните възможности на духа и се устремете безпределно, и Моята Ръка е с вас, устремилите се към Мен. Дерзайте смело в устрема. Не се устремявайте към обичайното решение”. Светът на Светлината е необичаен. Неговите Лъчи вече падат на Земята и я озаряват.

89. Този, който се откъсва от родното гнездо, трябва да се подложи на всички случайности на външните условия.

90. Сине Мой, случайността на временните външни условия е нищо, когато е здрава връзката с Владиката. Значи връзката трябва така да се утвърди, че никакви промени във външния живот да не влияят върху нея. У дома или на път, сам или със семейството, в опасност или под защитата на стените, сред врагове или приятели, в действие или покой, но винаги, неотменно и неразделно с Владиката. Нека самата неочакваност на външните промени да научи на устойчивост в Мен. Съкровището на Камъка е твое. И на него е написано Името на Владиката. И какво е значението на това, което е вън? Не е ли все едно, в края на краищата, по какви пътища и при какви условия се осъществява стремителното приближаване към Учителя, стига само то да върви и стига да е стремително. Нека външните условия, каквито и да са, да бъдат само пътека за приближаване към Мен. Какви са шарките на пътеката, по която твърдо стъпва кракът на победителя, няма значение, ако крачката е твърда и ако поредната шарка под краката не задържа вниманието и не забавя бързината на крачката. Така всичко може да се използва за приближаване към Учителя и за Неговото утвърждаване в съзнанието, и тогава наистина всички сили, и всички обстоятелства, и всичко започва да служи на победителя на плътния свят. Съзнанието дотолкова се слива с Водещия Образ на Владиката, че светлите и тъмните сили започват да му служат: първите – съзнателно, вторите – според формулата “Чудовищата са крака на престола”. Така се утвърждава победата на духа над всякакви съчетания на външните плътни условия. “Какво ме е грижа за всичко, когато с мен е Владиката” – това е формулата на живота на вървящия Архат. Така неуморно и постоянно се осъзнава в съзнанието Камъка на вечната основа на живота. Това постоянно повторно утвърждаване е нужно, тъй като

потокът на светския живот се стреми да помете цялата постройка, ако тя не е достатъчно здрава. Но тъй като става дума за Камъка на вечната основа, то колко здраво и непоколебимо трябва да се залага той в дълбините на нашето същество. Ще духнат ветрове, ще зашумят вихри и Земята ще се затресе, но крайгълният Камък на основата, положен на главното място на ъгъла, остава непоколебимо и здраво да стои. Аз Съм Камъкът на вечната основа на живота. Строящият върху Мен може да строи здраво и за хилядолетия. “Аз Съм с вас винаги” означава винаги: и в живота, и в смъртта, и в този свят, и в другия, и в този живот, и във всички ваши животи, на всички планове на битието, във всички обвивки, във всичките дни до свършека на века, тоест на всички раси, Цикли и Кръгове на вашето битие, за да може когато настъпи завършекът вие да се слеете в едно с Мен.

91. Приемайте всичко като необходимост, без да отхвърляте кармата. Тя трябва да се изчерпи. Това именно означава да се върви с формулата: “Да бъде Твоята Воля, Владико”. Неизбежното не може да се избегне, затова е по-добре да се прояви спокойствие, когато то наближава, отколкото да затънеш във вихри от тревоги, вълнения и опасения. И дори да има действителни причини за безпокойство, по-добре е те да бъдат възприети в огньовете на спокойствието. Тъй като колкото плодотворно е спокойствието, толкова безцелно, безсмислено и несъстоятелно е безпокойството. Дребните земни чувства се отхвърлят, поради тяхната пълна несъстоятелност. Струва ли си да се губят време, енергия и мисли за неща, свършено безполезни във всички отношения? Качествата са свойства, които постоянно имаме при себе си и носим със себе си. Не е ли по-добре да се погрижим за това товарът ни да бъде добър. Един върви, леко и бързо крачейки, друг се превива под тежестта на самоналожения товар, спъвайки се и падайки. Но ако паднеш с товар е трудно да се изправиш. Трябва да се помисли затова как да се освободиш от несполучливия товар. Да вземем раздражителността. Товар явно несполучлив. Кому е нужна тя? Най-малко на нейния носител, а също и на околните. И все пак нейният притежател продължава на я носи, отравяйки и себе си, и обкръжаващите, и пространството. Това, което е възможно за обикновения човек, е недопустимо за ученика. Затова трябва да се преразгледа собствения товар и да се подбере грижливо необходимото за далечния път. И тъй като всяко отрицателно качество има своята противоположност в своя положителен полюс, трансмутацията може и е по-леко да се води по правата линия на родствените противоположности, заменяйки нисшето с висше, според вида му. Ще има какво да се заменя и с какво. Само топлите няма с какво да извършат замяна. И затова топлите се отхвърлят като неможещи да дадат плод. Затова и митарите, и грешниците, и разбойниците, и блудниците са по-привлекателни за трансмутация на своите качества, отколкото румено-добродетелните нищожества. Или студен, или горещ, но топли сред учениците няма. Често се оплакват, че сред многото, докоснали се до Учението, има много несвършени хора. Но и това не е беда, тъй като мястото на праведниците е в рая. Защо са им земните изпитания, ако са праведници? И освен това не е ли заслуга ако несвършеното съзнание се привлича към Светлината, докато в същото време така наречените добри хора тъпо отхвърлят Учението или просто са безразлични към него. Често те остават и глухи, и слепи, но ако това е така, за какво им е добротата? Не се ли попълват с тях редиците на противниците на Новия Свят? Не са ли малките, суровите, бедните и лишените приели Новия Свят при неговото зараждане? А тези, които са стояли на върха на обществената стълба, са го отхвърлили. И не беше ли така по-рано, когато Аз Дойдох в света и Приех позорна смърт заради тях, неприелите Ме и също стояли на върха на обществената стълба и застанали начело на противниците Ми? Не беше ли така някога? Затова Казвам: по-добре с диваците, отколкото с надменните

глупци, надути със своята доброта, подобно на сапунен мехур. Не са ни нужни те, макар и да са във фракове.

92. Утвърждавам променливостта и преходността на всичко външно пред постоянството и неизменността на Учителя. Затова винаги е възможно да се отдалечиш от бурите и вихрите на външния свят вътре в твърдината на духа. Картата на света някога е била друга, други народи са населявали Земята. Културата не е приличала на съвременността и обликът на градовете и селищата е бил друг. Но Го е имало Владиката и е имало около Него близки ученици. И по същия начин сребърната нишка ги е свързвала заедно. И така също Учението на Живота в достъпна и нужна форма се е изливяло на Земята. И те, най-близките, са били негови разпространители. Езикът и дрехите са били други, но същността и характерът на взаимоотношенията и служенето на Светлината са си оставали все същите. Освен че Светлината се е усилила по напрежение и опитът на вървящите след Мен и с Мен се е задълбочил. Говоря за същността, неизменна във всички времена. В мяркащите се дни и нощи трябва ясно да се различава сиянието на Вечната Светлина. При спирално-кръговото движение бързината на смяна на явленията по периферията е огромна. Колкото по-далеч от центъра, толкова по-силно; колкото по-близко, толкова по-забавено, докато накрая, в самия център, съзнанието не придобие точката на неподвижност или равновесие, когато сякаш бяга на времето и дишането спира и диханието на Вечността докосва духа. Тогава може да се съзерцава потока на живота, без да се влиза в него. Тогава вечното вътре може да се отдели от временното вън, тогава може да се усети в сърцето Камъка на Вечната Основа на живота. Но за това трябва да се пренесе съзнанието вътре, откъсвайки се от прилепчивостта на външните явления, в които се потапя, с които се сраства и с които се отъждествява съзнанието. Смятам, че такива потапяния в мълчаливия свят, който е вътре, са нужни за съхраняване равновесието на духа между вечното и временното. Иначе временното ще овладее съзнанието дотолкова, че то ще загуби усещането и разбирането за непреходните ценности на духа. Разбира се, всичко обкръжаващо и течението на външните събития на живота имат важно значение, но ... те ще преминат, колкото и важни да са били. По-важно и по-значително е това, което не преминава, сливайки се със заминаващите вълни на потока. Призовавам към разбиране на истинските ценности в живота, които са налице сега и които остават такива завинаги. Има книги, които се забравят веднага след прочитането им; има много човешки писания и особено вестниците, които живеят само един ден; има книги, които живеят години и десетки години, и дори векове и хилядолетия; има ръкописи, пазени от Нас много хилядолетия и незагубили своята жизненост и досега. Така се вижда как докосването на Вечността насища редовете на писанията с елементи на дълговечност и непреходност в зависимост от наличието в тях на искри от Вечната Светлина. Предметите на изкуството също са наситени с тях в различна степен. Сред преходното ще търсим и забелязваме искрите на Вечната Светлина, вложени в творчеството на човешките ръце. Призовавам към разпознаване на Светлината във формите на Земята и в наличните на Земята условия. Светлината е една, но нейните форми са многообразни и са наситени с Красота. Светлината е навсякъде: в разпукващата се роза, в цъфтящата ябълка, в лъчите на далечната звезда, в картината на художника, в утринната песен на птицата. Нека да се учим да откриваме навсякъде искрите на Единната Светлина.

93. Смятам, че воинът в теб, който Съм Аз, е непобедим, ако постоянното помнене се е утвърдило. Вървящият с Мен не познава поражението. И дори грешките са му в полза. С една дума, лъченосният път става неизменен.

94. Учителят счита, че подскоците по Пътя се случват все пак вследствие на малката увереност в Учителя. Вярват в Присъствието, но тази вяра не е така убедителна, както присъствието на обикновените живи хора. Разбира се, тези

Присъствия са различни и да се направи невидимото действителност не е така лесно. Пълното утвърждаване на невидимото Присъствие прави действително Присъствието на Учителя. Близостта на Учителя става реален факт в живота. Тогава качеството непоколебимост става достижение и човек живее в двата свята. Значи задачата се заключава в това да се направи невидимото видимо и тайното явно. Няма да има увереност, докато очите не видят и ухото не чуе. Вярата е чувствознание или предварителен етап на знанието. Но да се види и чуе това, към което те са насочени и устремени, рано или късно все пак ще е необходимо. С вяра се върви до известна граница, след която започва знанието. Тази граница между вярата и знанието рано или късно ще се наложи да се прекрачи. Съединяването на двата свята в съзнанието трябва да стане дотолкова реално и обичайно, както и явленията на земния свят. Отначало неясно и замъглено, а после – лице в лице. За ученика утвърденото Присъствие представлява неоспорим факт и затова неговият път е твърд, неизменен и непоколебим. Пътят на Агни Йога е утвърждаване на действителността в живота.

95. Ако съществува желание за вещи или явления от земен порядък, те трябва да се притежават и да се премине през тях, за да се разбере тяхната преходна природа и да се освободиш от тях. Завършващият дух е свободен от тези притегляния. Притеглянето към вещите, което може да се създаде при благополучие и пълна обезпеченост, може да стане дотолкова силно, че висшите стремежи да бъдат напълно парализирани. Затова се казва, че при наличието на устрем е позволено всичко и са допустими грешки. Но при неговото отсъствие всичко допуснато и всички грешки се обръщат против. При устремяване грешките са нищо, тъй като укрепва огънят на духа и всяка грешка научава на нещо, но когато пресъхва устрема тя се превръща в тежък товар за краката. Така стоят нещата и с притеглянето към делата и условията на земния живот. Те учат, дават опит и помагат да се изучава животът докато гори огъня в сърцето. Тогава всичко служи за възхода на духа. Но стига само този огън да помръкне, тогава всичко се обръща против отстъпника. Силите, служещи за придвижване, се превръщат в задържащи енергии. Работата не е в самите вещи, а в състоянието на духа, който обуславя природата на тези явления в тяхното отношение към възхода на съзнанието. Сами по себе си те са инертни, но състоянието на духа им придава тази окраска, която става решаваща за придвижването. От духа изхождат енергии, придаващи на явлениято сила да влияе на съзнанието. Отначало духът сам влага в това явление характера и степента на притегляща сила, а после сам се превръща в негов доброволен затворник. Ако явлениято притежава власт над съзнанието, то тази власт в него е вложил сам духът. А щом като духът е вложил нещо сам, то може и да се освободи от него. Човек живее под властта на различни потенциали, сякаш свързани с вещите и явленията от външния свят и влияещи му. Но тази власт им е дадена от него самия. Ако потенциалът на енергията е от висш порядък, тогава действа висшето притегляне. Човекът е властелин на своя свят – съзнателно или несъзнателно твори и поражда зърното на тези енергии, които по-късно ще въздействат върху него. Сам е създател и сам е очистител на своите създания, ако те са несъстоятелни. Затова каквито и да са тези притегляния, те са допустими само при едно условие – при наличието на силна устременост на духа към висшия път. Когато устремът помръкне, чудовищата се изправят в целия си ръст и се нахвърлят върху неуспелия землянин. Пазете огъня на устрема над всички желания и земни условия. Нищо не е страшно и нищо не може да спре дотогава, докато гори неговият свещен огън.

96. Пиши. Преднамереността на съжденията не може да се избегне, ако при анализа на положението държиш само на това, което е било. Но животът върви напред, и неговите прояви се променят. Със старите мерки към мярката на днешния ден не може да се подхожда, ако има желание да се избегнат грешките. Промените трябва да

се извършат, те трябва да се видят. Трябва да се усети характера и окраската на това, което е било и това, което ще бъде, ако не искаме да живеем в свят на призраци. Бъдещето ще се осъществи, пътят към него преминава през днес и утре. И сърцето трябва да усети окраската на текущия ден. Очевидността не може да бъде платформа за съждение. Но на нея трябва да се гледа непреднамерено, трябва пламенно да се вярва и да се очаква нечакано. И е по-добре да чакаш пламенно и да не дочакаш, както това са правели Апостолите във Великото Служене, отколкото отхвърляйки надеждата жив да се разлагаш в застоялото блато, където е разложението на застоя.

97. Придобитата способност изисква внимателно отношение, иначе може да бъде изгубена. Няма да съдим добро или лошо е написаното, но ако творческият огън гори, той не трябва да бъде погасяван. Кой знае колко векове постоянни усилия и устременост са били необходими, за да се разпали. Затова утвърдената способност трябва грижливо да се изтънчва. Постройката и творчеството вървят по Лъча. Ако то невинаги съответства на настроението, значи нещо не е както трябва с настроението, но не и с постигнатата творческа способност. Вече Казах: устремът трябва да бъде безусловен. Основата на живота не може да зависи от успеха или неуспеха на възникналите събития. Планът на Владиката е неизменен. Детайлите зависят от комбинациите на местните условия. Планът е неизменен, макар, че подробностите по неговото осъществяване могат да се изменят, подчинявайки се на целесъобразността на общата задача. Сатия Юга ще измени лика на Земята. Човечеството ще се преобрази. Ще настъпят други времена. Личната карма и общочовешката карма са в едно колело. Промените ще засегнат всички страни на живота, но преди всичко – Общото Благо. Общото, а не личното. И личното ще се пренася в жертва на Общото, докато Общото Благо не издигне личното до себе си и те не се слеят в общочовешко щастие. И личното повече няма да се противопоставя на Общото, тъй като те ще тръгнат ръка за ръка за устройването на земния живот, но това е в бъдещето. Сега тъмнината дотолкова се е сгъстила, че огньовете на бъдещето са потънали в мрачината, затваряйки кръга на безизходицата. Трябва да се борим със съблазните на тъмнината. Цитаделата на тъмнината е разрушена. Останали са само следствията и колкото и да са тежки те, огнените Лъчи разсичат мрака. Виждам как близките се задъхват от непомерното налягане, но трябва да се устои духом и в духа преди пълната и окончателна победа. Деветият вал е най-мощен. Достигайки своя апогей, вълните на следствията ще започнат да спадат и да намаляват, и когато засияе обещаната Светлина, на неустойките няма да бъде радостно. Силата на веригата се определя по най-слабото звено, силата на духа – по най-напрегнатото време. Лесно е да се устои потопен в сиянието на изпращаните и усещани Лъчи, но как да се устои пред грубата стихия? Ще призовем Образа на Учителя, ще изпълним мислите и сърцето си с любов към Владиката и ще усилим твърдостта, знаейки, че отстъпление няма.

98. Смятам, че цялата насъбрала се тъмнина не може да прегради пътя на духа. Истината е такава: колкото и да е силна тъмнината, тя е временна и в това е нейната слабост. Но духът е вечен, вечен е и импулсът за живот, пулсиращ в него с устременост към еволюцията. На Висшите Планове, където има противодействие на материята и стихията, но я няма йерархията на тъмните, това обстоятелство е изразено особено ярко. Всичко се стреми да разгърне своя потенциал, преодолявайки условията на момента. Така ще стоят нещата и на Земята, тъй като със Сатаната е свършено. Веднага след като злият посев бъде изживян и неутрализиран, условията на земния живот ще се изменят коренно. Ще може да се наблюдава как периодите на неуравновесеност ще започнат да се съкращават, докато изцяло не се сведат до нула. Сега още много е объркано и в безпорядък. Планетата ще оздравее. Налага се да се говори много за бъдещето, тъй като настоящето не удовлетворява. Няма нищо в този земен свят, което

би могло да се сравни с великолепието на предстоящата Светлина. Затова настоящето трябва да се изтърпи в името на бъдещето. Но да се изтърпи трябва докрай, докато не настъпи Светлина. Утехата не е в настоящето, а в бъдещето. В настоящето има само труд в името на бъдещето, труд творчески, труд победен. Нека се потрудим за Светлината и Йерархията!

99. Не трябва да се учудваме на това, че изпращаните мисли понякога не съответстват на личното мислене и даже се намират в противоречие с него. Земната личност е резултат на миналото. Моите мисли не могат да се вместят в нейния ограничен кръг и тогава особено ярко трябва да можеш да се отделиш от нея и да застанеш сякаш встрани, и да водиш Записките, без да се съобразяваш с това, харесва ли това на малкото земно “аз” или не, съответстват ли на дребнавостта или я превъзхожда, и то може би много. Добре и полезно е да се отбележат тези два вида различно мислене: дребното от егоизма и голямото – идващо от Учителя. И когато противоречията нарастват, кой от двата вида мислене трябва да пострада и на кое волята трябва да отдаде предпочитание, и кое от тях трябва да господства. Разбира се, Моите мисли вървят в разрез с интересите, желанията и мислите на вехтия човек в теб. Той мисли само за себе си и за своите лични интереси. Но Учението се дава в името на развитието на Индивидуалността и в нейните интереси. Казвам: през страданията вървим към Светлината. Но кой иска да страда доброволно? Тоест, чие малко “аз” приема охотно страданията? Личността не иска страдания. Даже Спасителят е Произнесъл: “Да Ме отмине тази чаша”. Но това са думи на личността, когато Индивидуалността вече е потвърдила: “Впрочем, не както аз искам, а както Ти. Да бъде Твоята воля”. Така конфликтът между личността и Индивидуалността е неотменен етап от възхода на духа. Борбата е неизбежна и Индивидуалността трябва да победи. Учителят Изпраща нужните мисли в Помощ. И тези мисли не принадлежат на нисшето. Съумей да отделиш нисшето от висшето и да отдадеш предпочитание на последното. Съумейте да запечатате мислите независимо от това, че те не са съзвучни на личността и нарушават нейния покой, и не съответстват на нейните желания. Никога не съм Говорил за сливане на егоизма с Моето Съзнание. Висшето се съединява с висше, а личното и егоизмът остават долу, напуснати от техния обладател. Този, който поставя Делото на Учителя преди себе си, е на верен и победен път. Не трябва да се смущаваме от двата вида мислене. Разминаването между тях ще се проявява дотогава, докато висшето не победи и не подчини нисшето.

100. При замяна на старото здание с ново първото се разрушава, хубавият и добър материал се отбира за новата постройка, а боклукът се изхвърля. При смяната на Югите става разрушаване на стария свят, годният човешки материал от старите места се събира, космическият боклук отива за преработка и всичко годно се използва за новия строеж на обществото, а всичко заменимо и всичко отхвърлено риде заради несправедливостта. Но еволюцията не се съобразява с личностите, макар и те да са милиони. В името на Общото Благо общочовешките интереси в планетно-еволюционен размах обуславят отбора и постройката. Непригодните за живот форми се унищожават от еволюцията. Те отмират, израждат се и се заменят с нови. При смяната на Югите процесът се ускорява. Милиони отпадъци отиват за преработка. Милиони се отстраняват от местата им и се заменят с нови. Старите, в случай на пригодност, получават ново приложение. Цели раси, държави, народи са изтрети от лицето на Земята от неумолимия ход на еволюцията. Египет е процъфтял и е паднал. Вавилон е процъфтял и е паднал. Рим е процъфтял и е паднал. Стотици примери от историята говорят, че еволюцията не щади никого и нищо. След периода на разцвет идва период на упадък и гибел на отживелите форми. Новото се ражда и живее, старото се изражда, грохва и умира. Където е новото, там има живот, подем на еволюционната спирала и

разцвет. Където е старото – пресъхване, облъск и смърт. С новото е животът, със старото е смъртта. С Новия Свят е подеът на гребена на спиралната вълна на еволюцията и разцветът, със стария свят – разложението, отпадането и накрая – слизането от историческата сцена. Затова Казвам: старият свят е обречен по законите на историческата необратимост и неумолимия закон на еволюцията. Строителите са призвани за изграждане на Новия Свят и новото общество при нови условия на обществените взаимоотношения. Който приложи своята ръка в изграждането на Новия Свят, колкото и трудна и непосилна да е задачата, върви в крак с еволюцията. Който е против, е обречен на смърт и противник на Светлината, тъй като еволюцията на бъдещето носи на човечеството Светлина. И ако личните интереси страдат в името на Общото Благо и интересите на еволюцията, то принесените жертви са оправдани по закона на живота и се извършват в името на възхода на цялото човечество в съвкупност. Виждаме руините на градовете на някога велики царства. Всичко е потънало в забрава, всичко е предадено на смърт. Срещу еволюцията не можеш да се бориш – поражението е неминуемо. Разделението на планетата на Нов и стар свят не е случайно. Голямото разделение предшества гибелта на стария свят и разцвета и благоденствието на Новия. И пред всяко лично съзнание се изправя съдбоносния въпрос: с кого и с какво? Никакви оправдания няма да спасят от неумолимите следствия, ако решението е да се върви със стария свят. По-добре е да загинеш в борбата за Новия Свят, отколкото в ситост и доволство да затъваш в стария. Говорим не за личното, а за Общото Благо. Който е избрал чашата на Общото Благо, трябва да отстъпи от своето лично – егоизмът е несъвместим с изграждането на Новия Свят. Това са озъбените гримаси на миналото – за тях няма място в бъдещите начертания. Личните страдания и смърт на милиони са нищо пред еволюцията, а пред сияйното величие на настъпващото ново човечество на Сатия Юга всички човешки страдания са нищо. Според труда са и плодовете, според платеното е и получаването, според усилията е и наградата, според трудностите на настоящето е и Светлината на бъдещето. Какво от това, че на някого е непоносимо трудно и някой не издържа. Еволюцията върви напред, утвърждавайки новите форми на живот. И ако някой, не издържайки, умира, постъпателното движение на народите от това не се преустановява. В процеса на живота личността е временно явление, обречено на унищожаване и замяна на личността с нова при всяко поредно възплъщение. Личността е временна обвивка, облекло на Индивидуалността, давано ѝ за един живот с цел натрупване на поредния необходим жизнен опит. Сама по себе си личността няма значение. В случай на неуспешно стекъл се личен живот на някое от цялата редица възплъщения, целият филм на живота на дадената личност се изтрива от записите на Индивидуалността, без да оставя следа. Индивидуалността не само, че нищо не губи от това, но напротив – печели. Затова нито на своята, нито на чуждата личност не трябва да се придава непринадлежащото ѝ значение. За еволюцията всички форми на живот са само временни, обречени на унищожаване обвивки, с помощта на които се достигат по-съвършени форми на нейното изразяване и утвърждаване. Сама по себе си формата като такава е явление временно и обречено. Затова не трябва нито да се свързваш, нито да се отъждествяваш с тази форма и да я считаш за истинска Индивидуалност на човека. Затова и страданията са нищо пред великолепието на крайната цел. Само висшата мъдрост дава оправдание за живота и страданията. Щастливите или горестни сънища на земния живот могат да бъдат разбрани само в светлината на еволюцията и осъзнаване нерушимостта и вечността на духа. И ако Аз ви Давам Моя Свят, то Моят Свят не е от този свят на преходни и променящи се форми. Затова Говоря за Твърдината на Духа, за светимостта вътре, нерушима и неподлежаща на смърт. Затова Утвърждавам живота сред разрушенията на смъртта и постоянната смяна на формата.

Говоря за живота и Призовавам към разбиране на живота. Плътната еволюция може да се приеме само разбирайки закона за живота. Иначе съзнанието ще затъне в ужасите на безсмислените смърти и непрекъснато идващите се страдания. Искам да осмислите всяка крачка от живота и всеки етап. Отклоненията се от изграждането на Новия Свят няма да има заслуги. Обърнатите към старото с него и ще пребъдат. Новото – на новите. Не губете мъжество. Преди разсъмване е особено тъмно.

101. Приятелю Мой, как мислиш, каква е ползата от този труд, който съдбата налага да изпълниш, когато неговите резултати са обречени на унищожение и забвение? Плодовете на труда са важни, но само като резултати от опитните натрупвания, отлагани в същността на човека. Тъй като всички външни плътни земни следствия са обречени. Единствено самия процес на труда има значение за развитието на огнените енергии и за изтъняването на човешкия апарат. Разбира се, човек се препитава и живее с плодовете или от резултатите на своята работа. Но Аз Говоря за космическото извънвременно значение на труда. От тази гледна точка земният труд е самостоятелен и необходим, тъй като без него човечеството не може да съществува. В Космоса се трудят всички: от Създателя на планетите до духовете на стихииите. Всички Йерархии съществуват чрез труда и в труда. Без труд не може. Той е толкова необходим и в Тънкия Свят, макар, че там човек е освободен от необходимостта да мисли за храна, за покрив и облекло в обичайния смисъл на тази дума: там се трудят чрез мисълта. Тук ритъмът на деня и нощта приучва към ритмичен труд. Ритъмът на труда е нужен и там. Висшите Светове не освобождават от задължението да се трудиш. Смятат, че горе има само славословие и песнопение, без да вземат под внимание, че трудът и преуспяването са навсякъде. Възможно ли е да си представиш бездействието на покоя на Планетния Дух и потапянето в правенето на нищо? Висшият Свят не е за лентяите. Пространството е пълно с неотложни задачи. Мислите са навсякъде. Значи мисленият труд никъде не е отхвърлен. Колкото по-висока е сферата, толкова по-напрегнат е трудът. Дори е невъзможно да си представиш огненото трудово напрежение на Височайшия Дух. Трудът е основа на живота и тук, и в световите. Целият Космос е създаден в резултат на творческия труд и се поддържа от него. Волята участва в космическото строителство – волята и напрегнатия труд. Лентяят смята да избегне труда. Но той няма къде да се скрие. Възможно е временно да се спотайва в тъмнината, но това не е решение, тъй като тъмнината поглъща своята жертва. Но тъмнината е на Земята. В земния смисъл тя не съществува на Висшите планети. Съществува Хаосът като антипод на проявената материя, но кой ще поиска да се устреми към обятията на Хаоса, когато даже самото понятие е толкова далечно от човешкото съзнание. Не е ли странно, че пчелите и мравките се трудят? Космическите Закони засягат еднакво и нисшите събрата. Труд според съзнанието. Сред човечеството дезертьорите на труда носят тежка карма. Безделниците жънат плодовете на безделието си в Тънкия Свят, което преди всичко се отразява на функцията на психическата огнена енергия, с която духът живее в пространството. Лентяят не може да лети в пространството, тъй като не притежава огън. Когато земните плодове на труда се проявяват в красота, те служат на двата свята: на земния и на Надземния. Плодовете на човешкия труд служат на Земята като стъпала в материята за възхода на духа. Без труд няма възход. В труда възхождаме, макар и земните му плодове да са временни и преходни. Но и временното има значение за Вечното. Плодовете на Безпределността и това, с което тя се насища в човешкото съзнание, се създават във временното. И когато земното се разруши като временно обиталище на човека, в безпределното пространство ще бъдат събрани плодовете на целия труд, заради които се трудят хората под Слънцето, и от резултатите на които човечеството създава своя обител в Невидимите Сфери на пространството. Земният труд е прообраз и отражение на неземния труд в

Невидимите Сфери. Великите произведения на изкуството, преминавайки през своето мъченичество и бидейки унищожени на Земята, не се унищожават, а продължават да съществуват в пространството, изпълвайки общочовешката и планетна Съкровищница. Затова е толкова важно да се строи върху Красотата, тъй като такова строителство се извършва за Космоса. Колективното човечество на нашата Слънчева система се труди космически. Велика е целта и велика е задачата, затова няма да помръкнем в труда, помнейки, че в труда се създават стъпалата за възхода на човешкия дух. Ще разбираме труда широко. Призовавам под знамената на труда Моите възлюбени и всички, които Ме следват. Оправданието на живота е в труда, тъй като огнените енергии, родени чрез труда в човека, са безсмъртни. Небесният Огън се утвърждава в труда, в труда се разгаря и поддържа, за да пребъде в неугасимия вечен пламък на духа.

102. Спасението от себе си е в Мен. Как иначе можеш да се отвърнеш от себе си? Но да се отделиш от своята дребнавост все пак ще се наложи. Така голямото и малкото стават полюси на съзнанието, между крайните точки на които съзнанието може да се движи, отдавайки предпочитание на стремежа си към едно от тях. Движението на съзнанието може да се извършва по заповед на волята, ако волята е достатъчно възпитана. Но съществува и проява на закона на спиралата върху съзнанието или върху неговия ритъм, което не зависи от волята. Когато съзнанието е на върха и в подем, е добре да се използва това състояние плодотворно и с полза. Когато е долу, то трябва да се насочи към нещо все пак съзидателно, неносещо вреда. Тези детайли зависят вече от волята на човека. Затова спиралата на съзнанието може да се регулира от волята. Възможно е всяко състояние на полет да се прехвърли за дреболии, но е възможно и в момент на затишие да се почерпи полезно знание. Да не изпускаме времето! Времето, загубено без полза, не може да се върне.

103. Сине Мой, напразно се терзаеш с догадки за това кога и какво очаква всекиго. Всеки има своя карма и кармата на един се отличава от кармата на друг. За един може да бъде много добре, за друг – лошо. И хората, и условията идват кармически. Всички изводи ще бъдат неверни. Не може да се предвиди всичко. Не е ли по-добре да се опреш на Волята на Владиката, правейки от своя страна всичко необходимо за това, да се избегне възлагането. И нима най-главната грижа е за вещите от бита и земните условия? Ще Дам необходимите условия, ако главното не бъде пометено от суетата на личните условия. Целта на живота може да бъде само в утвърждаване на Светлината в себе си със своите дела, със своите мисли, със своите чувства. И всички условия, където и каквито и да са, са само фон, върху който се утвърждава мистерията на живота. Условията се променят и заминават, но утвърдената светлина остава с утвърдили я. Затова за какво да обременяваш себе си с мисли за това какво може да бъде наоколо, когато чудесната цел сияе със светлината на чудесните възможности? Всички живеят и всички са обкръжени от някакви условия, добри или лоши, но само малко, много малко знаят за какво живеят, накъде вървят и какъв е смисълът на преходното обкръжение. Работата не е в него, а в неотклонността на възхода при всякакви и във всякакви условия. Това също трябва да се осъзнае. Каквото и да става, каквото и да се говори, каквото и да се мисли, каквото и да дойде, възходът върви неотклонно. Никакви обстоятелства, постъпки и мисли, нито външни, нито вътрешни, не могат да прекъснат неотклонността на пътя. Ако си се спрял, то е преди новото придвижване. Ако си направил няколко крачки назад, то е само за да се засилиш и да скочиш напред. Ако не проявяваш действие, то е само за да събереш сили. Ако си потопен в суета, то е само затова да разбереш нейната напразност. Ако сте допуснали грешка, то е затова, по-нататък да не грешите. Така всяко обстоятелство служи като подножие на стълбата на възхода. Корабът върви към далечната цел и всичко, което е на него и в него, се движи заедно с него в същата посока. По същия начин и всичко,

ставащо в човешкия микрокосмос: всички негови точки са насочени към единната цел като единен монолит на устрема. “Устремен винаги и с цялата своя същност”, – такъв е девизът на ученика. Да се отдели устремената в бъдещето своя същност от това, през което тя преминава и оставя зад себе си, е необходимо. Да влачиш след себе си опашката на обкръжаващите и изживени условия означава да забавиш или даже да спреш придвижването. Да се движиш можеш само ако се освободиш от свършено ненужния товар. Ето защо е толкова необходим в живота принципът на бездомното пътуване. Човек се намира постоянно откъснат от обкръжението, към което не може да привърже себе си по силата на създадените от самия него за себе си условия. Ето защо са така нужни пътешествията, ето защо е така благотелна всяка смяна на външните обстоятелства. Съзнанието не трябва да се привързва към нищо. Човек се свързва чрез хиляди малки нишки с това обкръжение, в което живее, изгубвайки всяка подвижност. Обвързаността е в духа. Обвързаността е в мислите. И в мислите, и в духа трябва да се приучваме към свобода и тогава може да притежаваш всичко и даже, подобно на някои йоги, да запазваш неподвижност в продължение на часове и дни. Отново идваме до това, че решението във всичко може да е не във външните условия, а в духа. Затова Казвам: “Не се привързвайте към нищо и не привързвайте към нищо своето съзнание”. На най-любимите си вещи гледайте като на нещо временно намиращо се във ваше владение. Везните на Безпределността се прилагат навсякъде. Искам да ви видя свободни от мрежите за духа. Аз Мога да бъда приет само в свобода и от свободния дух.

104. На ученика се Дава Указание да не се поддава на мисли, свързани с неговата личност. Кръгът на личността е твърде малък и трябва да се излезе от него. Отначало - в планетния простор, а после - в космическия. Затова общонародните и общочовешки дела са отдушник за духа и спасение от задушавачата прегръдка на егоизма. Даже грижата за семейството, за другите хора, е способна да разбие този съдбоносен кръг на личната заинтересованост. Съветвам да наблюдавате за проявите на егоизъм в себе си. Няма да бъде преувеличение да се каже, че цялото зло на Земята е от мисленето за себе си.

105. В случай на нужда трябва да се обърнете към Владиката.

106. Сине Мой, защо във вихрите на новите впечатления се забравя най-главното? Вече Съм Казвал: може всичко, но с Мен. Учителят не Навлиза в живота като препятствие, а като утвърждаване. Нека стане несъдържателно и безинтересно всичко, което се прави без Мен. Смъртта отстранява всичко красиво от картината и остават само сиви сенки. Учителят не Разрушава, но Допълва живота на човека, придавайки му ярки и дълбоки краски. Да се отложи помненето на Учителя значи да се прекъсне нишката на живота и да се прекъсне пътя. Трябва да се утвърди в себе си вечно неизменното при течението на външните явления, колкото и неочаквани и необичайни да са те. Това неизменно в себе си, неподдаващо се на въздействието на бързотечните външни условия, трябва да се опази чрез волята. Учителят Принадлежи към тази сфера на живота, която макар и да влиза във всички детайли на ежедневието и да ги засяга, не принадлежи на тях и не е от света на земната очевидност. По този начин трябва да се съединят в съзнанието двете сфери: Небесната и земната, помнейки за непреходността на първата и краткосрочността и изменчивостта на втората. Да се изостави Учителят и да позволиш на себе си да бъдеш засмукан във фунията на кратките явления на външния живот, макар и за кратко, ще бъде постъпка на невежество. Силата на живата връзка с Учителя като непрекъсната верига е здрава с всяко свое звено и се оценява по най-слабото от тях. Не трябва да се допускат моменти, когато се забравя за Учителя. Ако те са по-силни от това помнене, значи те са зло и то именно поради своята непреодолима сила на противодействие. Шумът на суетата, дори

в своята нищожност, вече представлява зло, ако той заглушава и закрива Учителя. Не трябва да се мисли, че злото се разпознава по рогата и опашката. Всекидневието и вихърът, затъмняващ Светлината, заетостта, ще бъдат зло, ако отделят от Учителя. Трябва да се преодолее всичко, пречещо на връзката. Борбата протича не с тези препятстващи явления, а със състоянието на съзнанието, отвлечано от основното направление. И когато вече нищо не е в състояние да отвлече, само тогава може да се каже, че е позволено всичко. Именно, не е позволено всичко, което нарушава контакта и на всичко нарушаващо трябва да се противопостави силата на духа и умението да се запазва Близостта с Учителя. Животът и неговите изпитания са добри с това, че показват слабостта на неочистените места в нашия микрокосмос. Нужно е също така да се учиш да водиш Записките при всички условия, дори и да са кратки, стига само да не се нарушава ритъма. Запазването на ритъма не е лесна задача. Победата в тази насока трябва да бъде пълна. Искам да напомня и за житейските трудности и съпътстващите напрежения. Защо в тяхната неизбежна гъстота трябва непременно да се забрави за Учителя? Нали не забравяме да напълним своя стомах, или да дишаме, или да се обличаме даже и в най-притеснените условия. Когато необходимостта от Учителя бъде осъзната като храната, и въздуха, и облеклото, тогава ще може да се говори за това, че непрекъснатото Представяне е достигнато. Не сте забравени, не сте изоставени, но знаците са със срок. И тъй, Близостта на Владиката е неотменима, но трябва да се опазва като най-ценното в живота. Сред мяркащото се множество на бързотечни и отминаващи явления трябва да се види и различи непреходната Основа на живота. В гонитбата за блестящите призрания е възможно да останеш с нищо. Потокът ще ги отнесе със себе си и неудачният търсач на земни утехы, наслаждения и благополучия, ще се окаже с празни ръце. Когато си с Мен и Аз Съм на първо място в съзнанието, е позволено всичко. Но когато нещо пречи и застава като преграда между нас, тази преграда по силата на противодействието се превръща в зло. И тъй, с Мен винаги, при всички и всякакви условия. Помни, че условията ще си отидат, но Учителят Остава. Ако позволим на момента да завладее дотолкова съзнанието, че да се забрави Учителя, допускаме грешка всеки път, когато това се случи. Нека никой и нищо да няма силата да отдалечи от Учителя. Аз Съм с вас винаги.

107. “Там, където двама са се събрали в Мое Име, там Съм Аз сред тях”. Не е ли изразен в тези думи основният закон на сътрудничеството, че обединяването на съзнанията усилва мощта на съчетаваните енергии, засилвайки своята магнитна способност. Такива обединения имат силата да привличат Лъча на Учителя в такава степен, каквато не е възможно да прояви единичната аура. Ядро, съставено от две, три и повече обединени аури, нараства по своята магнитна сила. Следователно, за привличане на Висшите енергии е необходимо обединяване на съзнанията. Значението на колектива в смисъл на умножаване на огнената енергия на участниците в него изобщо не се разбира сега. Но епохата на психическата енергия настъпва. Полезността на единомислието трябва да се разбере именно от енергетична страна. Здраво обединения колектив от сто човека е по-силен от необединения и разпокъсан от хиляди и в пространствено отношение е много по-полезен по своята конструктивна същност. Но дисонансът е разрушителен. Кооперацията на съзнанията стои в основата на строителството на Новия Свят. Въздействието на колектива е мощно. Отделното съзнание не може да противостои на обединеното. Колективът ще бъде възпитаваща сила и ковачница на съзнанията. Но ако колективът е обединен с Йерархията на Светлината, привличайки мощно за строителството Висшите енергии, то неговата сила е непреодолима. Някога ще се обедини цялото човечество. Някога ще има едно стадо и един Пастир. Някога елементите и стихии ще се подчинят на неговото въздействие и великите задачи на планетно-космическото строителство ще се решават от слятата в

едно воля на цялото човечество. Пред народите стоят нови пътища. Законите за единението ще бъдат ръководна сила в живота. Волята на огромно число хора, събрани в един фокус за манифестация на нужното явление, дава следствия изумителни по своята сила. Всички народни моления биха могли да бъдат наистина чудесни по своите резултати, ако участниците и ръководителите им имаха понятие за силата на психическата енергия на масите. Лостът, на едното рамо на който действа огромна обединена сила, дава десетократно следствие в точката на прилаганото му действие. Може да приветстваме всички действия на строителното обединение, основани върху разбирането на законите за психическата енергия. Новият век е век на единение във всичко. Обединенията в Името на Владиката ще бъдат особено силни по своите огньовете.

108. Смъртта е завръщане в дома на Отца.

109. Няма по-прискърбно явление от постепенната загуба на вяра в Учителя. Вярвам не затова, че всичко е за, а защото всичко е против. Нека Камъкът на вярата не бъде зависим от нищо външно. Твърдата вяра е непоколебимо състояние на съзнанието. Вярвам независимо от всичко и въпреки всичко. Вярвам, защото сърцето усеща и знае. Тази вяра ще пренесе през и покрай всички призрания на очевидността и чудовища на мрака. Очевидността не може да даде основание за вяра, тъй като вярата е особено състояние на съзнанието, основаващо се върху неща невидими, но достъпни за познаване от духа. Ако вярата се колебае, външното не е причина за това, а измененията в състоянието на съзнанието. Защото отношението към външното винаги се обуславя от вътрешното, но човек, поради своето невежество предполага, че някакви стоящи вън условия подриват неговата вяра. Когато сърцето гори с могъщия пламък на духа, никакви външни обстоятелства не могат да влияят върху наличието на вяра. Тъй като вярата е неосъзнатото знание за това, което съществува, но което е невидимо за окото. Мозъкът още не знае, но сърцето вече усеща и предвижда приближаващото знание. Вярата е двигател на живота, тъй като пренася неизменността на бъдещето в настоящето. Чрез вярата или чрез сърцето може да се усети близостта и реалността на Огнения Свят, далечен и недостъпен за земните чувства. И колкото и далечен да е той, той е близко и за известно време става ярко усещана реалност, тъй като времето приближава неговите възможности и прави невъзможното достъпно. Огнените брегове са далечни, но вярата за миг пресича далечното разстояние и огнената действителност става достояние на горящото сърце. И тъй, вярата прави далечното - близко. И премествайки бъдещето в настоящето, го преобразява в огньовете на идващата Светлина. Настоящото е тъмно, но бъдещето е светло. Неговата Светлина може да бъде познаваема чрез сърцето. Всички преобразители на живота са вървели със Светлината на бъдещето. Никой от тях, великите, не се е обръщал към миналото и не се е задоволявал с настоящето. Миналото и настоящето са били признати само като стъпала към бъдещето и само според своята ценност и значимост за това бъдеще. Те са били движени от това, което не е било в настоящето, но което тяхното огнено око е виждало в бъдещето. Страната, която е устремена в бъдещето, е на верен път. В този устрем към бъдещето е нейната сила. То все още не съществува, но ще бъде. Това утвърждаване на невидимото за окото бъдеще в настоящето в най-широк смисъл на тази дума се нарича вяра. Тя се проявява във всички области на живота и незначайно движи действията на хората. Всяко строителство се основава на неизменното вярзнание на това, което се утвърждава от замисления и съществуващ в бъдещето План и се осъществява в настоящето. Настоящото е поле на утвърждаване на бъдещето. То е безгранично и сияе с всички възможности за тези, които могат и смеят да дерзаят. Ние възпяваме "безумството" на дерзаещите, тъй като на тях принадлежи животът и бъдещето. Трябва да се разбере, че невъзможно няма и трябва да се дерзае с всички сили на духа.

Владиката утвърждава дръзновението на Новата Страна, устремено към широките простори на бъдещето. Гаснещите и тлеещи огньове на стария свят са нищо в сравнение с пламъка на дръзновението на Новия. За първи път се осъществява Плана на Владиците в планетен мащаб. И на Водещата страна принадлежи заслугата за водачеството. Планът е неизменен и подвижен, и формите и пътищата за неговото осъществяване са целесъобразни. Не е ли все едно по коя пътека се достига върха, ако изкачването не се прекъсва. Вървящият избира пътя, съответстващ на момента. Напред е сияйният връх на бъдещето и към него е устремен взорът. За да достигнеш, трябва да притежаваш пълна непоколебима вяра в това сияйно светло бъдеще на човечеството. Труден е пътят и долу е мрак, но върхът блести с всичките си огньове.

110. Да, приятелю Мой, кратко е учението за хората, но познанието е дълго. Нека предвидливостта на Гуру бъде винаги като напомняне. Не избягвай горчивия опит. Как по друг начин ще се научиш да разпознаваш ликовите? Когато изпод маските се протягат нокти става тежко, но защо трябва да се приемат маските за действителност? Докато не се отворят центровете е нужна постоянна бдителност. Не трябва да се осъжда, но трябва да се знае. Трябва да се знае без осъждане. Допуснатите близко могат да вредят. Затова е по-добре никой да не се допуска близко. Близкият допуск е възможен само след дълга проверка и изпитания. Учителят Знае и Знаейки подлага на постоянно изпитание. Даже познаването същността на човека не освобождава от необходимостта от проверка, тъй като много изненади могат да се крият под външните обвивки. Духът се изпитва в различни условия, за да покаже всичките си страни. Затова е заповядано огромно внимание и зорка бдителност. Но никаква зоркост няма да освободи от неизбежните кармични срещи и неизбежното заплащане и изживяване. Но нека благодарим на тези самоволни учители, обогатяващи нашия опит и даващи възможност да се опознаят хората. Да се порадваме на необходимия и неизбежен опит. Той ще ни избави от съдбоносни и ненужни грешки.

111. Изпращаният Лъч на щастие се нуждае от сърдечно възприемане. Именно, необходимо е пълно разкриване на своята същност и задържане в неговото осъзнаване. Благодатта се взема със сила и устременост. Необходимо е постоянно усилие за задържане на съзнанието в необходимата висота. Неволното подчиняване на случайни течения на живота е разрушително. Нека курсът на кораба бъде твърд и определен. Говоря за това как не само да устоиш, но и да се придвижваш. Животът е взаимодействие на външните енергии с енергиите на човешкия микрокосмос. Равнодействащата се установява от волята. И тогава казват: той знае своя път. Неизменността на веднъж и завинаги избрания път се определя от височината на духа. Моите знаят преуказания път – път неизменен, път на устрем към Владиката. Когато целта е отпечатана огнено в съзнанието и осмисля целия живот, може да се върви уверено и твърдо. Какво ще бъде най-главното сред търпящите се наоколо явления? Всичко, водещо към целта. Оттук и необходимостта от сурова целесъобразност. Ученикът върви към Самия Владика и неговият път е ускорен. Сред милионите обикновени съзнания са малко знаещите пътя. Всички вървят и бързат, но без да знаят накъде. Ето го един объркан, припрян и загрижен - накъде бърза той? За какво е неговата грижа? За какво са всичките му тревоги и дела, с които е претоварен? Попитайте него, бързачия. Отговор няма да има, тъй като той не знае нищо и неговият живот е пуст. Само целите на Общото Благо, осмислени с признаване на Учителя, правят пътя съзнателен. Затова тези, които са в Лъча, знаят своя път. Искам да напомня, че на Нашите доверени се дава и Поръчение. И тогава крачката на носещия го става непреклонна. Изпълнителите на мисията на Учителя носят върху своите действия печата на неизменността. Искам също осъзнаването на постоянното Служене на Владиката да се превърне в природа на ученика. Служа винаги, навсякъде и във всичко

- в този тон трябва уверено да се преминава живота. Може ли да се примириш с това осъзнаването да се прекъсва и времето да се изпълва с ненужни дреболии? Но даже и дреболиите са оправдани, когато всичко се прави с Мен. Утвърждавам всичко, което се твори в единение с Учителя.

112. Повярвай, приятелю Мой, че в този живот, сред неговите страдания и трудности няма да срещнеш никога щастие без нещастие и радост без тъга, или нещо друго, което не е двойствено по същността си. При светлината – сянка, при младостта – старост, при живота – смърт, след утрото – ден и вечер. Така всичко върви, променяйки се в циклите на противоречията или своите полюси. Явленията преминават, сменяйки се със своята противоположност. И срещата е предвестник на раздялата, за да се срещнем отново и отново да се разделим. И в тази вечна смяна на полюсите на вещите, явленията и събитията тече земният живот, преплитайки се с надземния. Ти знай това и помни, че след полюса на тежкото за теб явление те чака неговият обратен полюс – вече друг, контрастен на него и негов настъпващ антипод. И така е във всичко, така е в неумолимата смяна на нощта и дните на проявените явления. Отричайки самите себе си и утвърждавайки се в своята полярност, те текат като безкраен поток пред твоето съзнание, което е едно, но също е двойствено винаги във всичко, докато не го озари Безпределната Светлина, Светлината без сянка.

113. Моите приятели и Моите врагове се насищат с магнетизма на Моята аура и Ме следват. И едните, и другите завършват с подражание на Мен. Само равнодушните, тоест, нито горещите, нито студените, остават извън сферата на нейното въздействие и затова остават на място в разложение. Затова примерът на Савел е поучителен. Затова предпочитаме яростните врагове пред гнилите приятели. Враг невинаги означава съзнателен служител на тъмата. Затова бъдете внимателни към враговете. И приятелите, и враговете Ми служат. И това, което не е по силите да изпълни приятелят, често изпълнява врагът. Често Използваме враговете за полезни и нужни действия. Често враговете помагат да се изостри качеството и да се вкорени мъжеството. Не трябва да се изпуска от внимание необходимостта и полезността на враговете. Само не следва да се огорчавате от тях. Личните огорчения могат да замъглят и да направят неразбираема тяхната поредна полезност. Враговете са най-добрите учители. Всеки старателно и добросъвестно не жали време и сили да учи на нещо. При достатъчна зоркост и внимателност може да се види какво именно качество укрепва и усилюва поредният враг. Може дори с благодарност да се усмихнеш на техните добросъвестни старания да придвижат духа [на противника] по стълбата на възхода, без сами да го знаят. Трябва да се мисли за полезността на враговете. Много качества са били грижливо отгледани от тях. Затова нека окото да остане зрящо за доброто, от когото и от каквото и то да се усилюва. Въобще е нужно еснафския поглед върху нещата да се остави. Полезно е не това, което се харесва или е приятно, а това, което придвижва по пътя. Критерият за личната приятност е лъжлив и често води до погрешни изводи. Добро е това, което служи и е полезно за еволюцията и се намира в хармония с нея. Това мерило Прилагаме и към хората. Често мекотелната добродетелност, в смисъл на полезност за еволюцията, е равна на нула. В процеса на разширяване на съзнанието много отправни точки на мислене ще се наложи да се изменят. Личната гледна точка в планетни мащаби е съвършено неприложима. Чашата на Общото Благо заменя личното с общочовешко. Тялото е само временен апарат за връзка с външния свят и няма самостоятелно значение. То има свой срок и свое време. Смъртта е смяна на износилия се апарат с по-тънък и добър, за да се получи, когато дойде време, отново плътен апарат, но вече по-съвършен и по-приспособен към нарасналите изисквания на духа. Еволюцията мъдро води развитието на Новата Раса. Във всяко дадено физическо тяло развитието на центровете може да достигне само до определени предели. Затова

смяната на телата е нещо неизбежно и крайно нужно. Затова Казвам, че всичко служи на мъдрото зараждане на Новата Раса. Трябва най-после да се разбере полезността на явлението смърт. В икономиката на природата тя играе важна роля. Космическите Закони са мъдри, тъй като крайният им резултат се отнася до Благото. Йерархическото Водачество е мъдро. Не може да има успокоение, когато се решава участието на планетата. Мъжеството трябва да се държи готово постоянно. Трудни времена. Учителят не е Забравил, но е Зает. И не Неговото внимание трябва да се изисква към себе си, а своето да се обърне към Него. Учителят е напрегнато Устремен напред. Вие, вървящите след Него устремено, следвайте Го. И не Учителят да следва ученика, а ученикът трябва да се намира в постоянно следване на Учителя. За непрекъснато получаване се изисква непрекъснато следване.

114. Приятелю Мой, силата на духа се познава само в трудни условия и в тях също се утвърждава. Мускулът, когато е лишен от движение, атрофира, както и силата на духа помръква при безоблачен и лек живот. Духът се разлага в благополучието. Нужни са обременяващи обстоятелства, за да се предизвикат към действие нужните енергии, които в противен случай са обречени на отмиране. Животът трябва да удрия именно по слабото място, за да го укрепи и да породи необходимата сила. Но при всички обстоятелства е необходимо едно условие, а именно, трябва твърдо да се приеме устойчивостта и непоколебимостта на духа, каквото и да става наоколо. Трябва да се придобие и утвърди твърдината вътре. Именно без Учителя, именно когато си сам, именно когато тъмнината е обкръжила и далечината е потънала в мрак, какво още да се чака? Победа на Светлината над тъмнината. Учителят е Поставил на стража за лична отговорност. На поста трябва да се устои докрай. Нека всичко останало се колебае, но не и духът. Когато пред Учителя стоят непомерни трудности и Му е необходима подкрепа, слабостта е недопустима. На кого ще Мога да се опра в трудния час, ако всички воители оставят оръжие и помръкнат духом в униятието на безнадеждността - няма ли да предадат с това Учителя и Неговото Дело? Затова стойте здраво. Пълководецът без войска не е сила. Така също и неохраняемата крепост вече не е крепост. Оттук - несменен и твърд дозор. Сам в пустинята на живота, но с Владиката, опора на приятелите и заплаха за враговете – така се проявява устойчивостта. Нейният пламък е вътре и тя може да бъде усетена. Към спокойствието прибавяме и устойчивост. Да се укриеш може само в кулата на духа, тъй като спасението е в нея. Тя се извисява като маяк на светлината във външната обкръжаваща тъмнина и свети на другите. Огромна е радостта, ако в час на нужда Мога на някого да се опра като на Себе Си. Протичат трудни дни. Тъмнината е сгъстена. Вие, немногото устояли, помогнете да се задържи равновесието на планетата. Не доброта, не святост, но устойчивост и непоколебимост Изисквам в този тъмен планетен час. Помогнете да се задържи мрежата на Светлината. Нима ще оставите Сам, както сте оставили някога?

115. Когато стане особено тъмно, да помислим за Светлината. С мисълта за Светлината приближаваме светлината към себе си. И мисълта става светеца. Но мисълта оцветява аурата и цялото същество на човека, и неговата мисъл го издига от тъмнината към Светлината. Аз Съм Светлина и врата към Светлината. Мисълта за Мен приобщава съзнанието към Светлината. Да бъдеш с Мен значи да бъдеш в Светлината. Така мисълта за Владиката ще бъде подобна на шалтер, включващ тока на Светлината в мрежата. Всичко е просто, тъй като всичко е в духа и мисълта царства над всичко! Царството на духа е област на бързи решения. Да живееш в духа значи да живееш в сфера, където всичко е възможно. Защо да ограничаваме възможностите с плътните условия? Тъй като в тях дори чудото представлява нарушаване равновесието на стихииите. Това, което е просто и естествено в тънките условия, в плътните изисква разход на невероятна енергия. В това е преимущество на тънките състояния. За да се

докосне до тях съзнанието трябва само да се изтънчи и съответно да изтънчи своите проводници. Всичко си е все същото, но както в музикалната симфония разбирането зависи от музикалната изтънченост. Разбира се, много страни от живота се отварят за изтънченото съзнание и то става съзвучно на вълните на пространствения огън, тоест пламеннозвучно. Нощем не трябва да се съди за яркостта на Слънцето, а трябва да се изчака деня. Близък е Денят на Владиката, когато ще видите Слънцето. А сега живеете с мисълта за Слънцето на Великото Сърце. Мисълта за Владиката ще ви помогне да пренесете вашата светлина непомръкнала до определения ден. Доближете се с мисълта си до Мен. Мислите за Мен изковават крилете на духа. Помнете за Владиката.

116. Владиката не Може да изостави, но може да бъде изоставен. И тогава човек се предоставя сам на себе си. Това оставяне става по различни причини. Но каквито и да са, те не могат да бъдат самооправдани. Самооправданието няма да помогне и не е в състояние да измени прискърбните и разрушителни следствия. Ако нещо отделя или отдалечава от Владиката, значи то е по-силно по енергия от сребърната нишка. Трябва да се помисли на какво даваме властта над своето съзнание, щом то е могло да затъмни най-главното. Може да се живее без всичко, което сега ни обкръжава и можеш да се лишиш от всичко, но не и от сребърната нишка за връзка с Владиката. Всичко може да се замени с нещо, но с какво да замениш скъсаната нишка? Когато се нарушава съизмеримостта между най-главното и накипа на текущия живот, действителността се изопачава и животът придобива уродливите форми на кривата очевидност. Призраците оживяват и призрачният свят на суетата се превръща в свят на призрачна очевидност. Вече Съм Казвал: Аз Съм животът. Значи реалната основа на живота се изгражда само върху Мен. Построеното не върху Мен, а върху нещо друго, е постройка на лъжата, заблудата и мрака. Затова Владиката трябва да Влезе във всички постройки на живота на индивидуалното съзнание като Начало, утвърждаващо истинското съотношение на вещите и явленията. Тогава се получава правилно съотношение между двете: “аз-ът” на човека и Космоса. И човек намира за себе си място в последния като негова част и като израз на Космическите предначертания и Космическата Воля. И тогава може да се говори за сливане с Космоса, или утвърждаване в сърцето на Космическата Истина. Животът е изпълнен с призраци и светът живее в лъжа. Всичко е изопачено. Човечеството затъва в хаоса на съзнанието. Аз Съм блестящият Меч на духа. С Мен се разсича обърквания до невъзможност възел на жизнените противоречия. Или потъване във водовъртежа на нерешените противоречия, или приемане в съзнанието на Владиката като меч, разсичащ гордиевия възел на живота. Приемете Владиката със сърцето, така че Той да стане здрав и устойчив, и непробиваем щит между вас и кипящата пяна на жизнените явления. Така през Облика на Владиката може да се наблюдава животът и да се прави той възможен и приемлив, неизкривявайки пътя и неотклонявайки се от чудесната цел. При смяна на времената човешките сенки бродят по лика на Земята, но следващите Ме вървят твърдо и светло, подобни на сияйни огньове. Приемете Владиката не с мозъка, а със сърцето, поставяйки Владиката над всичко. Как Мога да стана кормчия на вашия дух, ако не Ми предадете своето съзнание и своето сърце? Но предалите се на Мен могат да се придвижват напред без да се смущават, без да се колебаят и без да проявяват съмнения. Разбира се, животът е сложен и препятствията се трупат като високи и глухи стени. Но вие Ме призовавайте по-често, предавайки се на Мен. И там, където се спрете и където се забавите вие, Владиката няма да се Забави и няма да Прояви колебание. Затова предайте себе си на Владиката и вложете кормилото в Неговата Ръка, за да бъде вашият път твърд и прекрасен. Ще достигнете с красота и ще постигнете с непоколебимост, тъй като Аз Съм с вас и когато сме заедно, няма да ни уплашат и няма да ни спрат никакви призраци. С Мен заедно стоим пред мътния поток на живота. Неговите вълни няма да

залееят и няма да погасят пламъка на духа, тъй като ние сме извън и над него. В живота, но не от този живот, в света, но не от този свят на човешка лъжа и хаос.

117. Приятелю Мой, има различни степени на Близост, а следователно и различни степени на Ръководство. Голямата Близост дава и най-близко Ръководство. Колкото е по-близко, толкова повече засяга кармата. Когато осъзнаването на смъртта и кармата се преплитат, Ръководството навлиза във всички детайли от живота на ученика. Тогава Учителят Взема върху Себе си част от неговата карма. За най-близко Ръководство се изисква пълно сливане на съзнанията. Тогава указанията започват да придобиват все по-индивидуален характер. Може да се даде цяла книга със Записки, без да се навлиза в личния живот на ръководения и без да се засяга той пряко и непосредствено. За такова тясно сътрудничество, когато указанието се отнася за целия живот на ученика, е нужна много голяма степен на приближаване. Разбира се, в този случай трябва да се измени и целия живот по съответния начин. Отговарям на въпроса защо няма преки указания за всички случаи на живота. Указанията се дават при повторни събития или случаи, имащи особено значение. Но не е нужно да се чакат указания за всичко, когато определена степен на Близост все още не е достигната. Това обаче не значи, че Учителят е далеч и че Той не Знае какво се случва с ученика. Учителят и Вижда, и Чува, предоставяйки на живота да изяви себе си заради проявата на самодейност.

118. Изпълнението на желанията не може да се смята за идеал на щастлив живот. Желанията често не могат да се изпълнят веднага по силата на различни условия. Между желанието и изпълнението протича известен срок. И ако той е достатъчно дълъг, може ли желаещият да гарантира, че неговото съзнание в момента на назряващото изпълнение няма да желае вече нещо друго. Съзнанието често надраства желанието и то става ненужно. Често чувството, предизвикано от желанието, преминава. Тогава изпълнението на желанието обременява и става непосилен товар. Затова не трябва да се разчита на желанията на обвивките и сляпо да се следват. На какво може да се разчита и къде са желанията, които няма да се изменят? Отново се връщаме към Света на Владиката и всичко свързано с Него. В тази област може да се желае огнено, без опасение, че осъществяването на желанията ще повлече след себе си пресищане на духа. Може красиво и пламенно да се желае утвърждаване на Светлината. Силата на желанието ще придвижи към Светлината и Светлината ще се приближи по магнита на устрема. Много хора желаят, но техните желания в най-добрия случай се ограничават до един живот. Защо да не желаеш, когато имаш пред себе си дълга верига от животи? И това, което е неосъществимо в един, става близко и достижимо в някой следващ. Едно желание е недостатъчно, то трябва да се съпровожда от редица усилия или действия, приближаващи към неговата възможност. Във веригата от животи е осъществимо всичко, ако желанието е достатъчно силно. Родителите и условията на живот често се избират по желание. И накрая трябва да се знае, че волята може да осъществява желанието на духа. Желанието, което изразено достатъчно силно, е семе хвърлено в пространството, дължно да даде плод и да изпълни желанието. Зърната на желанията дават кълнове и плодове. Желайте ясно и предпазливо. Растящата воля притежава дарбата за осъществяване на желанията. Разбира се, сега не е време за лични желания. Разбира се, тежките времена ще преминат. Но всичко свързано с желанието за получаване на Светлина ще даде благи плодове. Желайте светло и огнено, желайте израстване на духа, желайте Близостта на Учителя.

119. Приятелю Мой, нужно ли е да се напомня за това, че огненото напрежение предизвиква в пространството нагнетяване на събитията, като причина и следствие. Човешкият организъм трябва някак да отговаря на огненото въздействие и организъмът отговаря. Хората са създания на пространствените лъчи. И лъчите им отговарят.

Огнеотзивчивостта на човека е свойство на неговия организъм. Но тази реакция се изразява под различна форма в зависимост от нивото на съзнанието. Ниското съзнание ще даде реакция от ниско качество и ниски огньове. Затова Искам да издигна общото ниво на човешките съзнания, за да не бъде общопланетната реакция разрушителна по своята същност. Ако Светлината, която Донесе в света Спасителят, е предизвикала у мнозина бяс и ярост на нисшите огньове, злоба и ненавист, то можете да си представите как могат да въздействат на съзнанията на масите приближаващите огнени вълни. Те не могат да се отхвърлят или да не се приемат. Неведомо и неусетно те проникват в центровете на човека и предизвикват силна реакция. Тежко е напрежението в света и тежко се мятат хората. Не може да се избегнат огнените въздействия. Огънят или ще обнови и спаси, или ще изгори и унищожи в зависимост от състоянието на нервната система на човека. Обикновената мрежа не издържа ток с необикновено напрежение. Така и нервната мрежа на човека е мрежа на светлината и организъмът няма да издържи огненото нагнетяване, ако не е подготвен за това съответно. Не само всичко слабо прегаря, но и всичко зло, и всичко нечисто. Нужно е очистване на нервната мрежа, за да се възприеме безболезнено огънят. Най-добър филтър за огнените вълни ще бъде спокойствието и равновесието. Призмата на спокойствието ще помогне да се разпределят пространствените вълни на огъня, изливащи се в организма хармонично, без да нарушават неговата правилна поляризация. Ако обикновените неприятности нарушават тази поляризация на енергиите в центровете, то какво тогава може да се каже за огнените вълни. На никого и на нищо не е позволено да нарушава спокойствието на духа, тъй като в равновесието на духа е нашето спасение. Нека хората да правят каквото искат, нека да ви мъчат и терзаят, нека да проявяват своята низост, но вие направете всичко възможно да проявите спасителното равновесие. Защо да се безпокоите за невъзможното, ако не е по силите ви да му помогнете? Но вашето равновесие и спокойствие вие сте способни да опазите и съхраните при всякакви условия, колкото и да беснеят и да неистовстват обкръжаващите ви. Тъмнината също иска да се изяви в своето разложение. Именно, позволете ѝ да се прояви, за да може след това, когато нейното напрежение неизбежно отслабне, тя да бъде подавена с лъчи светлина. Крайно необходимо е да запазите спокойствие на всяка цена в дните на огнено напрежение. Щитът на спокойствието охранява и защитава надеждно. И ще дойдат, и ще ви обременят, и ще разкъсват вашето съзнание по хиляди начини на хиляди нишки, но задръжте равновесието, но съхранете спокойствието, тъй като спасението е в него. Кулата на духа може да стои здраво само на тази основа. В Мен ще придобие и едното, и другото. Владиката нека да Бъде основа на вашето спокойствие. Тъй като, когато всичко се колебае, непоколебим е само Владиката. Търсете в Мен напрегнатото равновесие и Аз ще го Утвърдя във вас здраво и непоколебимо. Аз Казах.

120. Сине Мой, какво ще предпочетем пред щастието от Близостта на Владиката? Каквото предпочетем, с него и ще останем, но не с Владиката. Има неща съвместими с пътя и други – несъвместими. Последните трябва да се избягват. Сметта пред прага е вредна, тъй като пречи на Общуването. Да, да! Не може да се съвместят лекомислието, разпуснатостта и възхода на духа. Аурата на простъпките дълго съпровожда извършилия ги. И благо, ако те са добри и красиви. Но безобразието и лъжата не са от Светлината. Казвал Съм: позволено е всичко, но не мерзостта и безобразието. Има мярка на всепозволеното. Който смята, че може да се съедини несъединимото, не проявява много мъдрост. Някога все пак ще се наложи да се направи избор и да се отдели в съзнанието нужното от ненужното и Светлината от тъмнината. Има постъпки и мисли светоносни, и има постъпки и мисли затъмнени. Първите ще приветстваме, от вторите ще се предпазим. Облеклото на духа изисква чистота. През

чистата аура постъплението на Светлина протича безпрепятствено. Пазете аурата чиста. Нека всички отправления на духа и тялото бъдат чисти, а също и мислите, които ги съпровождат. Немного внимателност и контрол, и сивите петна лесно могат да бъдат отстранени от аурата. Всяка мисъл не е без последствие. Не за постъпките трябва да се внимава, а за мислите, които ги съпровождат, тъй като мислите оцветяват нашите действия. Постъпката е следствие от миналото. Но новите мисли, свързани със старата постъпка, укрепват в злото, ако са от тъмнината. Веднъж, приближавайки се към Учителя, един ученик казал: “Учителю, удаде ми се много да изживея и да наложя юздата на много чувства. Но останаха още няколко непобедени, какво да правя и как да ги победя?” Учителят Отвърнал: “Победата и поражението са в духа. Не с постъпката е свързан човек, а с мислите и чувствата, които са я предизвикали”. Затова освобождението е в духа и мислите. И решението трябва да се търси в духа. Ако постъпката се извършва при свобода на духа от обикновените и поробващи мисли, които са го съпътствали винаги по-рано, даденото действие вече няма власт над съзнанието. Учете се да извършвате делата и постъпките не в робство, а в свобода на духа. Така е възможно да се постигне освобождение от властта на нисшите чувства и емоции над съзнанието. Всичко е позволено само в свобода. Формулата за всичко позволено се отнася за свободните духове. Най-малко от всичко тя трябва да се разбира като отстъпление и слугуване на неизживените страсти. Призовавам към борба и победа над себе си. Трябва да победиш себе си, иначе новото съзнание няма да се роди.

121. Правилно е отбелязано, че върху екрана на съзнанието трябва да се разпознае и улови нужната вълна. Много мисли браздят повърхността на съзнанието, но трябва да се улови правилната и идваща от дълбините. На това помага опитът и навикът. Избирайки нужната вълна и съсредоточавайки се върху нея, и сякаш влизайки в съзвучие с нея, вече лесно се възприема нейната тоналност. С времето този процес придобива явно осъзнаваем характер и детекторът на съзнанието ще действа безпогрешно. Но е важно да се улови началото на мисълта. Сякаш се хваща края на връвчицата, която може вече да се размотава по желание. Разбира се, процесът е много тънък и изисква голяма напрегнатост и изтънченост на съзнанието. Трябва да се притежава повече вяра в реалността на тънките енергии и възможността за тяхното улавяне.

122. Сине Мой, когато настъпи времето за жътва, трябва да бъдеш готов духом. Външно такъв като всички. Но вътрешно неприличащ на всички и неповторим в своята устременост. Наближава, наближава времето, наближава времето на Пришествието. Искам да пробудя сърцето, за да признаят чрез сърцето. Какво Представява Учителят за човека от тълпата – индус с чалма. Може даже да стоиш редом и да не видиш в Него Учителя. И чудесният свят на духа на Учителя ще бъде затворен за слепеца. Според сърцето е и зрението. Така при неготовите сърца проявата на Учителя няма да се отрази никак върху съзнанията и ще премине незабелязано. Затова сърцето трябва спешно да бъде въведено в кръга на действие. Нека дори то да страда в тежките условия благодарение на своята изтънченост, времето на Пришествието ще възнагради с лихва за тази тежка подготовка. Тъй като изстрадалото и пробудено сърце ще види това, което за слепите и глухите сърца ще бъде недостъпно. След битката е мира. След тъмнината – Светлина. По контрастите може да се съди за идващата Светлина. Полюсът на тъмнината трябва да се прояви и да изчерпи себе си преди настъпването на Светлината. Малко остава да се чака и тъмнината се напъга с надеждата да угаси пламъка на носителите на светлина, но Моите избрани, запазвайки безусловно своята вяра и доверие, стоят здраво на стража. Трудно е да се стои въпреки очевидността, когато всичко крещи “не” и само сърцето беззвучно шепне “да”. Утвърждавам неизменността на Пришествието. Утвърждавам, че няма сили в света, които да

попречат на осъществяването на Плана. Ще бъде Светлина и явните и тайни служители на тъмнината ще загинат. Моите служат като скали, срещу които безсилно се разбиват вълните на тъмнината. Скалата може да звъни от напрежение под ударите на вълните, но вълните са безсилни срещу нея. Така и чудесният Камък, носен в гърдите, представлява таран срещу силите на неистовата тъмнина. Тъмнината няма да умре чак до появата на Пришествието, за да може още по-ярко да засияе Светлината на фона на повалената тъмнина. Има фактор, който е трудно да се ускори отвъд определена граница – това е пробуждането на човешкото съзнание. Трудно е да се каже още колко нещастия, бедствия и катастрофи ще са необходими, за да се пробуди човешкият дух. Какво Чакаме? Чакаме да се отвори сърцето. Необходим е някакъв минимум от пробудени сърца, за да се състои Пришествието. Преждевременното Пришествие няма да даде резултати. Напрежението в света ще се усилва докато стане непоносимо. Как иначе да се събудят спящите? Възможно е задъхвайки се да погледнат към небето, вдигайки глави нагоре. А на вас Казвам: “Стойте, събрали всички сили”. Да устоиш в Светлината означава да победиш тъмнината. Ако тъмнината не е победена в собственото сърце и то не е готово, ще донесе ли Пришествието желаното щастие? Храната за духа е грижливо приготвена от Нас и Учението е дадено. Очакваме да настъпи моментът, когато всеки ще може да се приближи до него. За неговото съзнание Учението е като неусвоима храна. Малко е да се даде Учението, трябва и да се създадат условия за неговото приемане, тоест да се подготви полето за сеитба. Почакайте, нетърпеливи. Неподготвената почва няма да даде кълнове. Целината трябва да се обработи. Полагат се последни усилия и Светлината ще засияе над тъмнината. На границата ще стане още по-тежко и тъмнината ще се сгъсти още повече, но стойте здраво. Зад вас е Владиката, който се Намира във Велико Очакване. И вие Ме очаквайте търпеливо. Проявете пълна преданост, вяра, доверие и любов, и пълна устременост. Когато светът вътре е победен и Владиката Царства неразделно в сърцето, нищо външно няма вече самостоятелно значение. И каквото и да става навън, светлината, която е вътре, господства над обкръжаващия Хаос.

123. И тъй, приятелю Мой, сам виждаш, че твоите възприятия за това да се движиш или не са били напълно правилни. Трябва повече да разчиташ на себе си и на правилността на своите възприятия. Също така трябва повече да се вярва в неизменността на отношенията на Учителя и Майката. Каквото съм Казал веднъж, остава неизменно. Но Планът, по-точно, шрихите на неговото осъществяване, могат да се променят. Не грешка във възприятията, а подвижността на Плана понякога променя даденото по-рано. Но Словата на Владиката са неизменни. Знай, любими Мой сине, че загрижеността за теб не е спряла и не си оставен без внимание. Прекъсването в писмата беше като изпитание, но сега собствените ти крака са укрепнали, както и увереността в себе си. Всичко ще бъде както е Казано. В основата си нищо не се променя, само сроковете малко се отдалечават. Не в това е работата, а в нашата близост. И когато тя е налице, какво значение имат сроковете или далечните разстояния? Затова внедри в съзнанието си разбирането, че Владиката е Близък и върху утвърждаването на тази Близост изграждай всичките си дела. Ще бъде, ще бъде, ще бъде! Ще бъде желаната среща и радостта ще дойде, и освобождението от гнета на обкръжаващите условия. Но нагнетяването на обстоятелствата е нужно, за да даде напрежение на пламъка. Духът, който е в постоянно напрежение, няма да се вдърви и няма да отпадне. Да, сине Мой, правилно разбираш: своята Майка е част от живата връзка между теб и Мен. По-късно ще укрепнеш сам и ще прозреш, но сега е нужно утвърждаването на Майката като свидетелка на Моите Поръчения. Правилно е и това, че в Нея е единствената ти земна опора, висш земен авторитет. Вашата среща не може да не се състои, тъй като и твоето бъдеще, и бъдещето на мнозина зависи от нея. Затова

Я пази в своето сърце с предишната загриженост и почитание и Я постави по-високо от високото. С Нея ще преживееш и трудностите, с Нея ще изтърпиш до Срещата, без да загасиш огньовете си.

124. Сине Мой, как смяташ, ще бъде ли очакваното време на Пришествието и времето на срещата (с Майката) леко? Ще има щастие, ще има радост, но и Пришествието ще бъде велико и напрегнато. Ще се наложи да се вместят всички достъпни качества на духа и да се проявят напълно в действие и на практика. Ще трябва да се прояви не сантиментално умиление, но сурово радостно напрежение на всички сили на духа. И мястото за личното “аз” ще бъде малко. И времето ще бъде кратко, и ще има задачи без край. Трябва да се осъзнае предстоящия период от време и да помислиш за това, как да направиш себе си напълно незаменим. Кой може да замени Майката? Никой! Така трябва и себе си да направиш напълно незаменим. Лесно е да се замени обикновения сътрудник на Светлината, но назовавайки те син и любим, Искам Майката да не се е излъгала в своите надежди. Искам да станеш Нейна дясна ръка и наследник на натрупаното от Нея Богатство. То е огромно и много от него още не е по твоето разбиране. До него трябва да се дорасте, за да станеш достоен приемник. Скъпоценните камъни в ръцете на малки деца остават неразпознати. Искам да видя сина не като намиращо се под опека дете, а като суров воин на духа, приел бремето на отговорността за еволюцията на планетата. Майката и сина трябва да бъдат единни по същността на своите самопроизводни лъчи. Не по степен, тъй като Нейният дух е велик, а по характер и тоналност. Това ще даде дълбоко взаимно разбиране и близък подход към подготвяното наследство. Наследството се дава не за себе си, а за бъдещето, за дълги векове духовен разцвет на планетата. Отговорността е огромна, но и Поръчението е велико. Всеки е не само приемник и получател, но пазител и предавател по низходящата йерархическа линия. Много мислят само за това как да получат повече, но малко са тези, които разбират, че без отдаване няма получаване и че основа на Служенето е получаването на Светлина за предаването ѝ на хората. Всички мислят как да получат повече, но не се замислят за отговорността за полученото съкровище. Великото и продължително Поръчение ще придобие със заминаването на Майката особена значимост и отговорност. Докато си с Нея ще бъдеш като скала, тъй като вашата батерия ще бъде силна. Със заминаването силата на собствената светимост трябва да се издигне, тъй като замяна няма да има и ще се наложи да се придаде непомерно напрежение на Светлината. С това Предупреждавам за трудността на славната мисия. Бъдещето, набелязано за сина, е чудесно и изисква пълно осъзнаване. Затова и Поставям в тежки условия, за да се закали и укрепне духът за Служене на Великия Владика. Обстоятелствата и животът ще се стекат не така, както мислиш, всичко ще тръгне по Моя път, начертан от Мен. Затова отдай безпокойството за бъдещето на Мен, а за себе си остави задачата да проявиш пълна мяра на готовност за приемане на Поръчението. През много трябва да се премине, много да се изживее и много да се отхвърли преди да настъпи времето за изпълнение. Затова изпитвай себе си в живота, използвайки всеки опит, за да бъде леко, когато дойде време да се окажеш свободен от пречещите земни притегляния. Не се смущавай от нищо, тъй като всичко ще Обърна в твоя полза и ще Добавя към степента на освобождаване на духа. Ти си Мой. Вървиш по Моя път, набелязан от Мен. Нека текущите дела не засенчват това, заради което си дошъл на Земята и си приел цялата тежест на плътното съществуване. Има много сляпо блуждаещи по Земята, но ти си зрящ и Аз Съм зад теб. Знаеш накъде вървиш и към Кого. Даден си на Майката в помощ като близък свидетел на Нейния земен подвиг и продължител на Нейната мисия и дело. И ако Тя е достигнала, ще достигнеш и ти, ако Тя е преуспяла, ще преуспееш и ти, ако се покажеш достоен за син на Владиката. Ще бъде, ще бъде, ще бъде проявена Светлината в теб, необходима за

носене на Поръчението. Ето, дойде периодът на поредните изпитания, когато си предоставен на самия себе си, за да можеш да утвърдиш своите сили. Дойде и необходимата Светлина и всички безпокойства и въпроси, и умувания се оказаха ненужни. Но нали беше Казано, че не трябва да се тревожиш за нищо и беше Дадено предупреждение. Значи напразно е било обременено съзнанието с излишни преживявания, неналожени от необходимостта. Трябва да се прояви повече вяра към думите на Учителя. След като Казвам, че грижата е налице, необходимо е пълното и сърдечно нейно възприемане, без съмнение и колебание. Много ненужно се обмисля и има много ненужни тревоги и безпокойства. Те трябва да се отстранят от живота, тъй като си в Лъча. И изпитанията в Лъча трябва да се приемат също спокойно и без да се нарушава равновесието на духа. Много необходима енергия се съхранява за по-важни задачи, отколкото за текущите дела. Готви се за бъдещето, отчитайки най-ценния опит на текущия живот.

125. Владиката Смята любовта за най-силен магнит. Владиката Казва, че с любовта може да се достигне по-бързо от всичко. Любовта утвърждава близостта на духа, тъй като отстранява всички ненужни прегради. Затова се нарича любов - победителка.

126. Ако не се укрепиш с мисълта за Владиката сега, то кога ще можеш да го направиш? После? “Ето, когато обстоятелствата се изменят, тогава аз...” – тази формула не е подходяща. В самата нейна същност се крие опит да се прикрие несъстоятелността на настоящето. Самата формула е разрушителна по своята природа. Всичко трябва да се утвърждава сега, в момента, когато външните условия отвличат и магнитните притегляния на Моя Свят се побеждават от земните привличания. Празен и безсъдържателен е животът без Учителя и празнотата на духа не може да се запълни с нищо, и всичко обкръжаващо е търпимо само затова, защото дори по време на земните притегляния зад всичко безсъзнателно стои външния свят. Значи задачата е в това да не се позволява на земните притегляния да нарушат установения ритъм, тъй като всичко земно е безцелно и лишено от смисъл, ако от него се отдели Светът на Владиката. Но когато земното влезе като допълнение към него и мислите на Учителя се утвърждават с вяра, тогава решението е правилно. Не трябва да се допуска високият дух да бъде затъмнен от очевидността, каквато е, без да се усеща зад нейната видимост същността на действителността. Колкото и да се отвлича съзнанието от външни впечатления, Светът на Учителя съществува с цялата си многоцветна красота и чудесна реалност. Но еснафската очевидност в крайна сметка довежда до явлението на разбитото корито, (тоест оставаш с празни ръце) ако Светът на Учителя бъде отхвърлен или забравен. Именно този Свят трябва да определи линията на поведение на съзнанието в плътните земни сфери. Тъй като сами по себе си те са лишени от смисъл, ако се отхвърля еволюцията на духа, тоест това, заради което обкръжаващият свят единствено съществува. Учителят Иска мисълта за Неговия Свят да бъде на първо място в съзнанието. Учителят Иска водещата цел да не се изпуска нито за миг от поглед. Учителят Дава възможност за това, изпращайки Своите мисли, издигащи съзнанието над земния кръг на обикновеното човешко мислене. Като катерица в колело бяга мисълта на еснафа около неговото малко “аз”, обкръжавайки съзнанието с тясна и малка сфера. Този пръстен трябва да се пробие и да се излезе на свобода от здравите обятия на егоизма. Докато този затворен кръг не бъде прекъснат, движението на духа в бъдещето не може да стане огнено-спирално. Съзнанието ще се връща към една и съща отправна точка и Сизиф трябва всеки път отново да започва да търкаля камъните, достигащи до една и съща точка в тази плоскост, откъдето съзнанието е започнало своето придвижване с привиден подем. Трябва да се утвърди спиралата на духа. Трябва възходът да се направи закономерен и постоянен. Трябва да се измъкнеш от обятията

на плътния свят, за да възхождаш свободен духом. Всичко е осъдено, всички постъпки и мисли, ако кръгът е затворен. Но ако огнената спирала е в действие, са оправдани даже грешките и заблудите. Затова Призовавам към непрекъснат и постоянен възход. Призовавам да включите Моя Свят във вашия свят и да направите вашия свят осмислен. Моята Светлина, озаряваща личния свят, го извежда от сферата на ограничение на егоизма и го включва в потока на съзнателна еволюция. Казвам: “Приемете неотложността и необходимостта от приемането на Моя Свят във вашето съзнание като единствено оправдание за живота и утвърждаване на неговите надземни цели”. Възможно ли е целта на живота да се ограничи до видимата очевидност? Тъй като смъртта и необходимостта да се разделиш с нея ще дойде за всекиго. Да се разделиш с видимата реалност, когато напред е зеещата пустота – отсъствие на отхвърлената Светлина. За мислещото съзнание действителността не може да се замени от очевидността и Моят Свят от своя свят – свят на призрачната Майя. Майя, отстъпи. Не можеш да преграждаш пътя на въстаналия дух. И колкото и да са ярки цветовете на твоите ливади, под тях е смразяващата пропаст, която безжалостно засмуква невнимателния пътник по Земята. Но цветовете на Моята градина са прекрасни и плодовете са сочни, и е твърда основата на почвата под тях. Призовавам всички, не отказвам на никого, но Моят Свят трябва да се приеме в съзнанието като основа на живота. И едва тогава, приемайки го и утвърждавайки го в съзнанието, може да се върви спокойно през живота, без страх от поредните притегляния, създавани от Майя. Очевидността е сурогат на живота. Възможно ли е да се задоволяваш със сурогати? Много цветя има в градината на Владиката. Всеки ще намери по свой вкус. Пиещият от извора на Моята мъдрост няма да ожаднее. Изпратени сте в земния свят с определена задача и определена цел. Защо да се забравя за най-главното, заради което сте и дошли? Затова сред външната тъмнина може да се върви само със светилника на духа в ръце. И тогава крачката ще бъде твърда, и ръката, държаща светилника, няма да трепери. Учителят Изпраща Своите мисли от чудесния замък, за да се облекат те в плът и да приемат явни форми, за да светят на ученика и да помагат на другите да видят пътя в мрака. Сърдечното почитане на Учителя при постоянно помнене ще бъде правилното условие, определящо правилния път.

127. Моят приятел изглежда започва да разбира, че има свое място в сърцето на Владиката. Само признатият ученик може да има място в сърцето на Учителя. Това трябва да се цени и да се знае, че вратите на Бащиния Дом са отворени постоянно и гостоприемно. Може да се отсъства временно, но е добре да се знае сигурно, че крайната цел на земния път ще бъде завръщането в Бащиния Дом. С това завършва цикъла на отделното въплъщение на ученика. С това завършва целия кръг от земни животи. За сина Бащиният Дом е сигурно убежище след всички тегоби на земния живот. По същия начин, завършвайки дневния цикъл може да се помисли за посещение на Бащиния Дом преди лягане за сън. Там е Самият Владика. И на сина ще бъде оказан необходимия прием. Там всичко е свое и всичко е родно, и всичко е от духа. Тъй като Бащиният Дом е дом на духа. Родината на човека е светът на духа. Духът, произлязъл от духа, се завръща в своята незрима обител. Нейните стени са здрави. Нищо тъмно и зло не прониква там. Няма врагове и тъмни зложелатели. Може да се върви директно, когато е добре известна целта. Под Моя покрив Очаквам Моите избрани, желани и звани. Избраните са повиканите от Мен и избралите пътя. Каквато и тъмнина да ги обкръжи, те винаги виждат с духовното око далечните огньовете на Бащиния Дом, горящи призивно за пътника в живота. Владиката Обича Своите избраници с непреходната любов на духа. Избраничеството означава принадлежност към Бащиния Лъч. Осъзнаването на това идва с времето. Малко е да си в Лъча, нужно е осъзнаване на своето място в него. Осъзнаването усилва многократно мощта на проявите на Лъча.

Ако простата мисъл усилва, то осъзнаването, тоест наличието на продължително утвърдилата се мисъл, усилва явлението неизразимо. Мислете, мислете, мислете за щастието, което се е докоснало до вас. Осъзнайте очакващите ви възможности и се приближавайте неотклонно. Близостта на Владиката се утвърждава и укрепва чрез мисълта. Мислете за Моята неотнимаема Близост и помнете, че Съм с вас винаги.

128. Сине Мой, Учителят е Доволен, че Неговите думи и думите на Майката на Агни Йога се приемат с безусловна вяра. Учителят е Доволен, че чувствознанието вярно е указало правилното решение. Моите близки не остават без грижата на Отца и не са оставени без Ръководство. Слушайте сърцето, то съди правилно и не се колебае като мозъка. Всички са преминали през изпитание, когато чувствознанието е трябвало да бъде проявено. Повтарям: в трудна минута, когато мозъкът не знае какво да прави, обърнете се чрез сърцето към Мен и ще Укажа решението. Но се обърнете, но с цялото сърце. Пълносърдечното обръщане е по силите само на малцина. Само те, малцината, могат да почувстват силата на Лъча. Деца Мои, вие сте водени през теснините на живота от Ръката, непознаваща колебание и ако държите здраво проводника, тази непоколебима увереност се предава и на вас. Не Зная, не Зная, не Зная, не Зная друг път като пътя на беззаветната преданост. Беззаветната и безусловна преданост е могъща сила за противостоене на тъмнината, където и да се опитва тя да се прояви, вътре или вън. Тъмнината постоянно се стреми да пробие затворената обвивка на аурата или заградителната мрежа и да утвърди и прояви себе си вътре в микрокосмоса. Светлината на Моя Лъч ще бъде надеждна опора за борба срещу войнстващата тъмнина. Деца Мои, вас ли ще Оставя сами на тъмнината за разкъсване? Вие, заслужилите доверието на Владиката, сте защитени. Не се успокоявайте в осъзнаването на защитеността, но стремително се придвижвайте напред. Използвайте всеки подем на духа за бърз скок с цялата своя същност към Светлината. В моменти на подем е лесно да се хвърлят семената върху разораната нива на бъдещето. Какво от това, че е трудно, тежко и животът е изпълнен с изпитания, когато Владиката е близък. С Мен ще преминете лесно през всичко. С Мен ще издържите и непомерния товар. Ще Помогна на устремения дух да премине през гъсталака на живота. За отпътуващите приятели не се тревожете: на тях ще им бъде оказана помощ в размера на тяхното осъзнаване присъствието на Учителя, но изпитанията няма да избегне никой. По-добре да се премине през тежки изпитания, да се победи и да се укрепне, отколкото да се стои под дъжда като мокра кокошка. Учителят е Загрижен да даде на всекиго необходимите и кармично допустими условия за най-бързото придвижване на неговия дух. Призналите и приелите Ме и устремени към Мен няма да Оставя без Грижа. Могат да попитат: защо са предоставени сами на себе си тези, които отначало са проявили устременост на духа, а после са си отишли. Може да се отговори: има устрем на егоизма и има устрем на духа. Устремилият се егоизъм изчерпва себе си щом започне да разбира, че Учителят не Може да удовлетвори неговите въжделения и тогава егоизмът произнася разрушителната формула: първо ще устроя своите дела, а след това ще последвам Учителя и ще се заема с Учението. Много са се препънали в това. Учителят не Притежава нищо, което би могло да насити очакванията и надеждите на егоизма. Учителят Призовава егоизмът да бъде отхвърлен и да се продължи Неговото следване. Няма да Повтарям за вредата от егоистичната устременост: тя е безплодна, нейните огньове бързо гаснат, правейки обкръжаващия мрак още по-тъмен и непроницаем. Деца Мои, непоколебимото доверие във Владиката съпътства Неговото Поръчителство. Така огньовете на вярата се поддържат от Лъча на Поръчителя. Ще кажат: “Къде е Учителят, след като очевидността Го отрича?” Но очевидността е за слепците, за вас е Светлината на Лъча на Владиката. Обичани сте и сте обкръжени с внимание. Според отвореността на сърцето към Мен получавате. Давам, тъй като Зная неизменността на вашия ход. Не

се смущавайте от вашите несъвършенства. Те ще се изживеят и ще бъдат трансмутирани в нещо по-добро и ценно по свойствата на своя противоположен полюс. Така в пика на безпокойствата ще Изпратя спокойствие и на страданията – радост. Ще Наситя противоположния полюс с Моя утвърждаващ Лъч, но се дръжте здраво. С Мен ще победим, с Мен ще достигнем Твърдината. Немалко са устремяващите се без Мен, но къде отиват, като не знаят посоката? Помагам и на тях според силите, но ако техният устрем не е отровен с отровата на егоизма. Поддържахме всичко добро и годно за еволюцията и на всичко Даваме енергия за живот. Нашата грижа за Благото на човечеството е огромна и все някога хората ще признаят това. Наричат я Божий промисъл. Ще Кажем: грижата на Йерархията е за всичко живо. Планетата е водена от силите на Светлината към своята далечна крайна огнена цел.

129. Мисълта, която е устремена в пространството, нараства подобно на снежна топка, привличайки към себе си от него съзвучни на нея елементи. И съзнанието, съсредоточено върху изпратената мисъл, може да отпечата на своя екран този процес на нейния растеж. По такъв начин може да се обогатява собствената съкровищница с нови находки и да се принесе пространствен дар на хората, записвайки притеглените мисли. Така се установява и така действа пространствения проводник, намиращ се винаги в ръцете на знаещия. Сам по себе си процесът не е труден, но изисква твърдо съсредоточено напрегнато внимание. Разбира се, най-напред трябва да се установи единичния проводник с избрания Учител и само утвърждавайки се на Него може да се пристъпи към използване на пространствения проводник. И разбира се, трябва да бъдеш в Лъча, тъй като при пространствените опити е нужна охрана на съзнанието в избрания канал. Тъй като пространството съдържа в себе си всичко от горе до долу, всички слоеве, добро и зло, хубаво и лошо. Затова е необходимо твърдо да се определи линията на получаване, без да се отклоняваш от нея. Лудостта и много прояви на така наречените нервни заболявания или психическото неравновесие са предизвикани от неумелото нахлуване в дисхармоничните сфери на пространството. Нужен е контрол на волята и Ръката на Учителя. Медиумите също се потапят, но няма по-голямо нещастие от медиумистична природа, лишена от охрана на волята. Всичкото зло, проявено и не проявено на Земята, е съсредоточено в пространството. Оттук опасността от пространствения проводник без охраняващата Ръка на Учителя. Много мрачни страници в историята на човечеството се дължат на тъмния контакт с пространствените залежи сгъстена тъмнина. Но смелият изследовател, имайки Учителя, може безстрашно да прониква в чистите сфери на пространствената мисъл, без да се опасява от пространствена зараза. Всичко, което някога е било породено от човешкия дух, е зафиксирено там във вид на определени кристални отлагания. И процесът на проникване в тях на съзнанието не е по-малко конкретен, отколкото обръщането към енциклопедията за справка. Разбира се, процесът е тънък, разбира се, възприемчивостта трябва да бъде изострена до известни граници и, разбира се, да бъде придобит навика да се транспонира възприятието в завършени мислени форми. Отворените центрове облекчават процеса и го правят по-задълбочен и реален. При отворени центрове няма съмнение в правилността на възприетите мисли. Йерархията е необходима като мост в безпределното пространство и безпогрешен ориентир. При опитите за пространствен контакт не трябва да се отклонявате от понятието за Йерархия. Съзнанието трябва да улови тънките енергии, да ги превърне във форми и тези форми да отпечата върху хартия. Разбира се, направлението трябва да бъде държано твърдо, иначе не можете да си представите какъв хаотичен поток може да нахлуе в съзнанието. Затова Казвам: “Дръжте се за Мен здраво през всичките часове на деня и нощта”. Без Мен не можете да творите нищо. Но когато сте вложили своята ръка здраво в Ръката на Учителя, можете да се осмелявате на най-смели и дръзновени пространствени екскурзии. Тъй

като всичко това е само подготовка за чудесните възможности на пространствения живот. По този начин, живеейки на Земята, можете да не се ограничавате със земния живот. В това се и заключава обещаното съединение на световите. Небето се снижава до Земята, за да може Земята да се издигне до Небето. Сливането на Невидимия и видимия светове ще бъде основа за утвърждаване на Новата Епоха на Огъня. Преустройството на света се заключава в пълна промяна на съзнанието и в разбирането на пространството като реален фактор на живота. Човекът е гражданин на Вселената и всички богатства на Космоса са достъпни и отворени за него. Предназначението на човека е да бъде не роб, а сътрудник на Космическите сили.

130. Пиши: днес е ден на особено напрежение и трябва да бъде проведен в осъзнаване Близостта на Владиката. Пространствените вълни на огъня могат да се победят само със своите огънове, а те се разгарят мощно при напрегнато осъзнаването Близост. Много прегради сме преодолели, много противодействия сме разрушили заедно. В дните на особено напрежение трябва да се прояви удесеторена готовност. Състоянието на готовност показва, че целият микрокосмос е отворен в напрегната устременост към Владиката и е готов да съзвучи на вибрациите, изпращани от Него. Няма да мислим, че това състояние на съзнанието е нужно само на самия човек: то е нужно на света, тъй като засилва възлите за предаване на Светлина в планетната мрежа на Светлината. Това значи, че приемникът е отворен за предаване на Светлина по низходящата йерархическа линия. За да не гасне светилникът трябва резервоарът с масло да бъде съединен с резервоара на Учителя. Тогава пламъкът на духа може да гори постоянно и може да не се страхуваш, че изворът на Светлина ще пресъхне. Много са започвали красиво, но с изчерпването на маслото пламъкът е започвал да дими и да пуши, и е угасвал окончателно. Нужен е равен и постоянно горящ пламък. Тази възможност дава само връзката с Йерархията. Затова нека вашето сърце да бъде отворено и обърнато към извора на неугасимия пламък. Твърдината на Владиката е място, където е събрана Светлината на планетата и където гори постоянно Огънят с необичайно напрежение. Това е духовно-магнитният център на планетата, висшата точка на триъгълника, имащ в основата си два други магнитни центрове в точките на северния и южния полюси. Огненото равновесие на планетата се регулира в Твърдината. Огненият апарат на Духа на всеки Владика служи като регулатор. Напрежението е огромно и често непоносимо. За да се отслаби поне малко, напрежението се разпределя по планетната мрежа на Светлината по нейните възли. И тогава Моите избрани носят върху себе си част от това огнено напрежение, което Носят върху себе си Владиците. В това е вашата помощ. Тя се цени особено много от Нас. Много предани верни воители често не разбират защо натоварването е толкова голямо и, неосъзнавайки това, се отказват да делят йерархическото бреме. Някои даже се прегъват и страстно се стремят да се освободят от натоварването. Затова в час на непомерно натоварване Моля за помощ само най-близките. Обикновено искат само да получат, но малко са тези, които мислят за споделянето на трудностите и теглата на Владиката. Заети със себе си и със своите тъги и дела, те рядко мислят за помощ на Учителя. Съзнанието така привиква да се обръща за помощ и да я получава от Учителя, че обратния полюс на явлението изцяло се изпуска от поглед. Но истинския ученик по-често мисли за това как и с какво да помогне, отколкото за получаването на помощ. Голяма е разликата при такава настройка на духа. От нея се определя и същността на Великото Служене. Един се устремява и мисли за това как да получи помощ, друг се устремява и мисли за това как да я окаже на любимия Учител. Разбрайте това Ценим високо. На тях се оказва особено доверие и неограничена и бърза помощ. Този, който мисли за помощ на Владиката, сам я получава неограничено и безотказно. Затова Казвам: “Не се страхувайте от напрежението и от непомерния товар. Той може да се

обърне на криле за велик полет”. Нужна е съзнателност във всичко. Добре и спокойно е да бъдеш под опекунство като младенец в люлка. Но Аз Говоря за великото Служене и за трудностите, разделени йерархически. Говоря за тези, които могат и са в състояние да носят Поръчението. Затова бъдете силни, бъдете твърди и в дни на тежко напрежение знайте, че помагате на Самия Владика. Това е и подвига на съзнателното носене на Светлина. Героят посреща с огньовете на своето сърце огньовете на пространствените напрежения и помага да се разпределят и регулират те и да се координират с напрежението на подземните огньовете. Той помага на Нас, приемащите върху Себе си цялата ярост на подземния пламък, да удържаме огненото равновесие на планетата. Владиците са на стража за равновесието на Света и вие, осъзналите го, застанете по-плътнo и по-близко, отваряйки сърцето си за Твърдината. Защо трябва да се разглежда нагнетяването и напрежението като лично нещастие, когато това е бремето на този свят?

131. Приятелю Мой, Словото на Учителя за вашата Земя прилича на стрела Светлина. Моите Слова живеят векове и тяхната сила не пресъхва. Всяко носи в себе си заряди Светлина, тъй като е наситено с Огън. Учителят Изпраща огнени мисли и Неговите Слова са от Светлината. Колко думи се произнасят на Земята ежесекундно и колко мисли се мислят. Тъмно-сивата кафеникава смес от нищожни мисли и думи тече обкръжението на планетата, обвивайки я със савана на смъртта и разложението. Тъмните и сиви съзнания дават тъмна и сива продукция от психически отпадъци. Милиони години трудности, борби и страдания, и чудесни способности на духа се прахосват за производство на негодни и вредни психически продукти, пораждащи отровни газове. Мисълта не е разбрана и не е опазена. Не е разбрано и не е опазено словото. И милиони затъмнени съзнания се варят в собствения сос на своите неудачни създания. Колко е писано и е говорено за мисълта, но въпреки това мисълта се пренебрегва. Мислят всички, но никой не иска да се замисли за отговорността за мислите. Не разбират, че мисълта е енергия и като такава тя не може да не предизвиква съответна реакция в организма, който я е породил и в пространството, където тя съществува и се проявява. Духът владее мисълта, както ръката – инструмента. Огнената енергия е в разпореждане на човека. Това е явна и реална енергия. Тя се управлява от два апарата: мозъкът и сърцето, и от всеки по свой начин, и от всеки за определен вид енергии, различаващи се по степен на изтънченост. Не всички сърца и мозъци са еднакви. Мислите на дивака-канибал и на философа са различни, независимо дали са от сърцето или от мозъка. Диапазонът на мислителните енергии е широк, както и този на думите. Трябва да се осъзнаят даровете на еволюцията и трябва да се отнасяте към тях тържествено и обмислено. Именно с тържественост трябва да се наситят думите и мислите. Думите и мислите, настроени в ключа на тържествеността, няма да дадат пространствена отрова и отровни отлагания в микрокосмоса на човека. Дисциплината на думите и мислите е най-необходимата профилактика за тялото и пространството. Тялото боледува от вредните мисли, а от отровните мисли боледува планетата. Много вредно се говори и много отровно се мисли. Слепи самоотровители на себе си и на своя земен дом, за какво мислите? Погледнете колко болести, мъки и нещастия са наоколо. Всичко това е резултат от вашето мислене. Казано е: “Мислете ясносййно”. Нека всяка мисъл бъде от Светлината. Учителят Изпраща Лъч. За тези, които са в Лъча, е лесно да осветят полето на своя мислен посев, или на посева си от мисли. Възлите за предаване на Светлина по планетната мрежа имат за цел да наситят пространството с нужните мисли, изпращани от Твърдината. Еснафът мисли за себе си и отдава своето бедно и егоистично мислене. Ученикът мисли в съгласие с Учителя и принася на пространството даровете на духа. Така, пречупвайки Лъча на Учителя в ясна и отчетлива форма на мислене, съзнанието на ученика служи за очистване на

пространството и за изпълване с енергиите, необходими и за него, и за околните, и за планетата, и за пространството. Мисленето на човека не е негова лична работа, но явление пространствено – общочовешко. Личното мислене на съзнанието засяга всички, тъй като отровата на нечистото мислене заразява цялото обкръжение, разнасяйки надалеч тази зараза. Трябва да се отдели необходимото внимание на дисциплината на мислене. Изпращам необичайно изобилие от мисли, за да можете да замените своите мисли с Мои. Малка е ползата от своите, личните мисли, а мисълта на Учителя е светоносна. Следователно, трябва да се изпълнят и сърцето, и мозъка с Облика на Учителя, за да не остане нищо свое, нищо от егоизма. За да станете светилници за хората трябва да замените своето с Моето. Отвърщането от себе си е най-задължителното условие за Служене. Моят Свят на мисли трябва да се направи свят на собствените мисли, за да може мисълта на Владиката да царства неразделно. Не повтаряне на мислите, дошли отвън, а пречупване на Светлината в своята същност и пораждање на самоизходящи лъчи. Така мисълта на Владиката ще стане живот и храна за духа, правейки човешкия микрокосмос светоносен.

132. Правилно, правилно, правилно, приложената мисъл влиза като градивен кристал в безсмъртната превъплъщаваща се същност на човека. Тази последната, при своето ново поредно въплъщение изгражда своите проводници в съзвучие с отлаганията, събрани в нея в предишните животи и в съответствие със съчетанието на скандите. Но каквито и да са свойствата и способностите на човека в дадено въплъщение, всичко изработено и утвърдено от него остава в него завинаги, за да се превърне някога в негово пълно достойние във Висшите Светове. В земните условия не всички придобивки могат винаги да се проявят, но това не значи, че нещо може да бъде загубено. Затова Обръщам особено внимание на това изпращаните мисли да се прилагат в живота. Трябва твърдо да се усвои веднъж завинаги, че само приложената мисъл притежава цена, тъй като става съставна част на енергиите, влизащи в сферата на човешкия микрокосмос. Учителят Олицетворява Истината чрез приложените от Него в живота и утвърдени с ръцете и нозете Му Негови мисли и провъзгласяваното от Него Учение. Той е Олицетворение на Истината. Да олицетворяваш Истината означава да въплъщаваш в действие на всички планове всички мисли и думи, произтичащи от същността на човека. Затова се говори за действие. Под действие се разбира прилагане на принципите на Учението в живота в една или друга форма. Учителят е Готов да окаже всестранна помощ в усилията за прилагане на Неговите мисли в живота. Пътят се заключава не в четене, не в мечтание, а именно в приложение. И мечтите, и четенето са добри при условие, че водят право към тази цел. Читатели много, но изпълнители малко. Така ако Видим ярък устрем в прилагане на Учението в живота се Радваме на намерения правилния път. Мнозина се отклоняват и предпочитат да заменят действието с неприложени думи и мисли. Неприложените думи и мисли се изчерпват веднага и нямат градивно значение. Искам да ви видя като строители на живота, строящи върху здравата основа на фундамента. Тази основа ще бъде прилагането на Учението в живота не от някого друго, но от самия теб. Личният пример подбужда и вдъхновява по-добре от думите, тъй като огнените енергии, заложи в микрокосмоса на изпълнителя, действат мощно без думи. В далечните пещери и планини живеят отшелници-йоги, живеят без да виждат хора. Но тяхното въздействие върху човешките сфери е огромно, тъй като те действат с огъня на приложените в живота мисли. Затова Нашите посланици представляват най-силни магнити. Затова слабата еснафска мисъл не може да се сравни с мисълта на Този, Който Олицетворява със Себе Си Истината.

133. Навлизайки в Нашия живот, ставате част от него. Сине Мой, да се порадваме на това, че идващата Светлина се приближава неотклонно. В свитъците на бъдещето тя вече съществува. Трябва да ѝ се намери място в сърцето и трябва да

навлезеш в нейните лъчи, подготвяйки място за себе си в нея. Защо се дава Учението? За да осъзнаете своето място в Космоса и да приемете неизбежността на еволюцията и смяната на формите на обществен живот. Неразбралите и неприелите ще останат назад и няма да имат пълен дял в бъдещето на планетата. Осъзнаването и приемането дават право на свободен вход в новото здание на света. Това е Космическо Право, поддържано от Йерархията и хората не могат нито да го отнемат, нито да го омаловажат. Всичко си има своето време, и време на набелязаните срокове. Вие принадлежите на сроковете и сроковете ще ви покажат предназначенията за вас място за изпълнение на възложената мисия. Когато волята на Йерархията води ладията на живота на ученика, тя достига до крайната цел. Там където е приложена Ръката на Владиката не може да има неуспех или нарушаване на Неговите предначертания. Но трябва волята на ученика да бъде слята с Моята Воля в единен устрем към Светлината. Тревите и дърветата растат нечувано и невидимо за окото, но зелената покривка обгръща планетата. Така незримо и в тишина зреят зърната на Светлината, за да може тяхната Светлина в определения срок да залее уморената и изстрадала Земя. Делата на Йерархията растат нечувано, но покриват със себе си човешките дела. Тайните движещи сили на живота са в Нашите Ръце. Владиката Управлява света. И Неговата Ръка е над Любимата Страна през несъвършенствата на настоящето. Трябва да можете да различите Великото Бъдеще, тъй като неговата основа е набелязана в настоящето. За тази цел трябва зараждащото се и растящо настояще да се придвижи в бъдещето, но в нечувано увеличен и разширен мащаб. Потенциалът на духа на народа е голям и огромните творчески сили, поддържани и вдъхновявани от огъня на Йерархията, ще доведат до необичаен разцвет на психическата енергия. Новите форми няма да бъдат прегради за разцвета. И това, което не е по силите на стария свят, в Новия ще се извършва лесно и просто. Огромни възможности стоят пред Страната. Тя се надига мощно по стъпалата на еволюцията и всяко стъпало носи своите промени на съзнанието. Избраните от Мен за известно стъпало се подготвят и ще навлязат в нея посредством властта и силата на Космическото Право. И невидимите сили ще им служат, и печатът на изпълнението ще бъде положен върху техните дела и начинания. Пречещите прегради ще бъдат пометени от Лъчите на Йерархията на Светлината и новата поляна на живота ще разцъфти ярко и обилно с новите цветове на чудесния живот.

134. Никога и никъде не е имало случай отказалият се от ръководителя, който е бил призван и е прекъснал пряката нишка на връзката, да може да устои в Светлината. Без прякото звено на посредника веригата се нарушава. И къде, и кога ще се осъществи новото приближаване, и чрез кого? Така отхвърлилият най-близкия свой поръчител обрича себе си на регрес. И това е разбираемо. Приближаването става не непосредствено, а чрез най-близките. Неприелите Моите посланици не приемат и Мен. Никакви оправдания няма да помогнат. Печатът на отстъпничеството е незаличим. Близък подход е възможен чрез най-близките. Разбира се, възможно е непосредствено ръководство, но при наличието на минали натрупвания. Но при всички случаи отказът от тези, които са признати и утвърдени от Мен, е кармически разрушителен и изпълнен с тежки последствия. В случай на завръщане ще се наложи ново изпитание. Но оскърбяването на Йерархията е необратимо. Съдът се предоставя на Мен. Сърцето се затваря за отстъпника и се прекъсват останалите нишки. Нападащите вас и вървящи срещу вас вървят срещу Мен. Тъй като близостта до Мен предизвиква тъмно противодействие. Много са звани, но малко са избраните. Отишлите си и отказалите се се предоставят на своята карма. Вие представлявате лакмусовата хартия за изява на тъмнината. Вредящите на вас и вървящите срещу вас са противници на Светлината. Вашите врагове са Мои врагове и Моите врагове са ваши врагове. И където и да се

окажете, когато дойде вашето време, около вас винаги ще има разделение: едни ще бъдат изцяло за вас, другите – против. Разделението ще приключи след Пришествието, тъй като тъмнината ще погълне своите служители.

Сине Мой, ти имаш място в Моето сърце и си оценен такъв, какъвто си и си бил във вековете на далечното минало. Учителят не Предполага, а Знае. И затова е важно не хорското признание, а признанието на Учителя. Човешките чувства са бързотечни и нездрави. Но Учителят е неизменен и здрав като скала. И Неговата любов не ръждясва. Можеш да разчиташ на Учителя, но не и на личните чувства на обкръжаващите. Малко са верните и предани приятели. Затова е ценен всеки знак на преданост. Приятелите трябва да се познават. За опознаване на човека е нужно време и понякога много продължително. Преди края всеки проявява своя лик, за да се знае кой какво заслужава и на кого и какво може да се доверява. Радвайте се на разкриването на ликовите и трупайте познание за хората. По-добре е да останеш сам, но с Учителя, отколкото да бъдеш обкръжен от гнили приятели. По-добре немного изпитани и верни приятели, отколкото тълпа почитатели. Добре е да се познават хората и да се помни, че на самотата нищо не ще измени.

135. Приятелю Мой, след като мощта на Йерархията няма граници, то Планът ще се осъществява йерархически. Пътищата на Светлината са неведоми. Но поставената цел неотменно се провежда в живота. Казано е: “Да разцъфтят пустините”. И пустините започват да процъфтяват. Ръката на Йерархията може да прояви своята сила при всякакви условия и човешките воли не са препятствие за нея. Трябва да се приеме това разбиране за непредвидимостта и неизменността в изпълнението на огнените предназначения на Владиката. Огненото съзнание на Йерарха Твори на Висшия План, недостъпен за човешкото съзнание. И Нашето решение, утвърдило се и приело форма там, се свежда на нисшите планове за окончателно осъществяване в плътния свят. Ние Виждаме формите на идващия Нов Свят в цялото им сияещо великолепие и Знаем, че проявяването им на Земята е неизбежно. Набелязваме хората, които ще бъдат призвани за изпълнението и Поставяме верните, надеждни и здрави изпълнители за осъществяване на всяко набелязано стъпало на еволюцията. Трябва твърдо да се вярва в Мощта на своя Владика, за да се върви бодро и спокойно в бъдещето. Нека поредната вълна на отслабваща и задъхваща се тъмнина не закрива хоризонта на бъдещето. Не Мога да допусна близките Ми да останат в неведение. Затова и на повратните точки Изпращам нужните вести. Трябва да се навлезе в света на чудесната действителност, без да се губи почва под краката. Трябва здраво да се утвърдите и в двата свята. Задача на идващата епоха представлява съединяването на Невидимия Свят с видимия и полето за манифестация на двата ще бъде човешкото съзнание. Най-близките трябва да станат носители на новото съзнание с неговите разширени функции. Твоята задача е да осъществиш нагледно възможността за получаване на непосредствено знание по пътя на единния проводник. Пратките ще се усилят и ще стават по-конкретни и по-определени, докато не придобият неотречима яснота на оформяне. Моята мисъл ще навлиза така явно в съзнанието, както думите, произнесени от човек в отворено ухо. Ще Усиля огнеността и напрегнатостта на процеса. Ще Дам нужната плътност. Трябва да се сработиш още по-силно и да застанеш още по-близко. Помисли за това как да задълбочиш Близостта. Няма предел за приближаването към Светлината.

136. Сине Мой, Владиката Смята за нужни и неизбежни спирално-вълнообразните подеми и падения на духа. Това може да бъде наречено още ритъм на съзнанието. Това не означава падане на духа в тъмнината или инволюция. Манвантарите и пралаите на духа са принцип, заложен във всичко. Трябва да се различава регресът и падането в тъмнината от неизбежния ритъм на възхода и да не се

огорчаваш от противоположната на подема точка в оборота на спиралата. Тези две състояния на съзнанието са като ден и нощ, те обуславят и олицетворяват цялото, винаги състоящо се от два противоположни полюса, подобно на колело в движение. Съзнанието във всяка своя точка в течение на времето заема ту висшата, ту нисшата точка. Постъпателното движение изключва възможността за застой и за връщане към точката от вече веднъж изминатия път. Като се знае закона, става възможно да се посреща съзнателно и красиво вълната на ритъма, без да се поддаваш на очевидността под въздействието на Майя. На върха на познанието широко се разтварят дверите на тайното знание. И огньовете на сърцето се разгарят. Слънцето на живота обилно пролива върху съзнанието своите Лъчи. Но в мрака на нощта, в сенчестия оборот на спиралата е трудно. Призовавам към разбиране на това състояние, подчертавайки неговата неизбежност и Искам да въоръжа духа така, че да посреща достойно тъмната полоса. За тази цел трябва да се разбере същността на явлението пралайя, когато всички способности се свиват и затихват, за да се съберат сили за ново стремително движение напред. В тези моменти не трябва да се вземат отговорни решения, не трябва да затрудняваш себе си с насилствени задачи и с напрегната активност. Може спокойно да се продължат започнатите дела, без да се насилва съзнанието. И ако някой дойде при вас по време на вашето безразличие, не проявявайте активност и по-добре да сте подалеч от хората. Спасителят се е Усамотявал в пустинята, тъй като даже на Него Му е било необходимо време за уединение на духа и възстановяване на силите, погълнати от жадната тълпа. Всички съзнания и всичко, което е проявено в света са подчинени на закона за ритъма. Цялата същност на растението се свива и кристализира в зърното, за да се разгърне отново в пълен разцвет, като по същия начин се свива и събира към центъра и съзнанието за пълна проява на себе си и огнен разцвет, когато настъпи времето. Пулсът на сърцето се изразява в свиване и разширяване, същото става и със съзнанието. Поредната вълна трябва да се срещне мъжествено и спокойно и с познаване на закона. Неразбирането причинява много вреда и напразни безпокойства. Растежът на съзнанието протича естествено. Всичко насилствено няма да донесе желаните резултати, а ще предизвика разрушителна реакция. Но все пак корабът върви към целта и денем, и нощем, и при благоприятни, и при насрещни ветрове, но върви и то напред. Така и съзнанието, устремено към Владиката, не прекратява своето постъпателно движение в каквото и състояние да се намира. Пралаите на съзнанието настъпват по пътя на вечния възход на духа и придвижването по него не се прекъсва. Не изпускайте от поглед целта пред вас и тогава пътят на възхода се превръща в път на неизменността.

137. Днес е ден на голямо напрежение и затова денят е тежък. Няма никакви основания да бъдеш обременен и значи това натоварване не е лично, а пространствено. Ако хората по-внимателно се вслушваха в своите усещания, те биха могли да се научат да разбират пространствената реч. Обкръжаващото ни пространство има свой глас, който звучи в различни тоналности. Човешкият апарат възприема пространствената вибрация и тогава човек казва: колко е свободно и леко или пък - колко е тежко. Постепенно чувствителният апарат ще се научи да се ориентира в пространствените вълни по-фино и речта на природата ще стане достъпна за него. Тези усещания може да се съпровождат със слухови и зрителни впечатления. Разбира се, в тях могат да взимат участие всички органи на чувствата. Пространството е наситено с образи и звуци. Възприемането на огньовете във вид на звезди, светлинни петна и огнени пламвания е достъпно за изтънченото око. Невидимият Свят е богат и разнообразен. При отваряне на центровете се приобщаваме към пространствения живот. Добре е да се вслушвате във вълните на пространствения живот. Те носят на човека тънки впечатления. Пространствените лъчи въздействат на нервните центрове и човек се намира постоянно

под тяхно въздействие. Човешкият апарат е сложен и чувствителен, и изисква голямо внимание. Най-добрият проводник представлява сърцето. Човекът не може да каже [като Каин], че той не е пазител на своя брат. Тъй като човешките страдания насищат пространството с вибрации и живото сърце ги усеща независимо от своята воля. Трябва да се разбере, че отговорността за човешките страдания лежи върху цялото човечество и бремето на земното тегло носят всички. Защо е изчезнала радостта и са намалели усмивките в света? Защо рядко могат да се срещнат щастливи очи? Не може да се избяга от отговорността. Тя се носи от всички. Но натоварването на чувствителните сърца е особено голямо. Не трябва да се огорчаваме от това, тъй като Спасителят е Страдал за целия свят и пътят, указан от Него, си остава единствен навеки. Затова към пространствения живот се приобщава най-напред сърцето. Чрез обостряне на страданието и възприемане на болките на света възможностите на сърцето се разширяват. За да чуе гласа на Учителя сърцето трябва да страда. Страданието отваря очите и ушите на душата, тоест на сърцето и приближаването към Учителя става възможно. Мнозина искат щастлив живот, но Владиката е Казал: в света ще имате скръб. През страданията към щастието – такъв е пътят. Намерилите Учителя в сърцето си могат да се радват, тъй като имат път в живота.

138. Ще задълбочаваме започнатото. Нишките на духовните начинания са протегнати в бъдещето. Бидейки заченати, растат в пространството. Завръщайки се от време на време в съзнанието се изправят пред него, нараснали по силата на своя потенциал. Всичко преминава през съзнанието и всичко се завръща отново в него, за да си отиде отново. Животът протича вълнообразно: едни явления вървят към снижаване, изчерпвайки себе си, други нарастват. Съзнанието надраства някои явления и те се отронват от човека като есенни листа. Това е и изживяване на свойствата на човешката природа. По този начин хората се изчерпват и си отиват от живота. Така се изчерпват привързаностите, привичките и условията. Нишките на магнитното притегляне или връзките изтъняват и се прекъсват, освобождавайки съзнанието от проявите на изживяното. Други, напротив, растат, укрепват и се завръщат усиления. При всяко ново завръщане получават оценка от съзнанието от тази височина, която то е достигнало и носят върху себе си печата на неговото утвърждаване или отричане. С този печат отново си отиват, за да се върнат усиления или отслабени. И не това има значение – какви се връщат те, а поредното отношение на съзнанието. “Идва Князът на този свят и няма нищо в мен” - тоест явлението, колкото и силно да е то, не притежава власт над съзнанието, ако магнитната връзка с него е прекъсната. И тя няма в това съзнание нищо, никаква част, към която би могла да се привлече. Затова е добре да не се позволява на новите явления да се вкореняват в съзнанието. Само на това, което е от Света на Владиката, може грижливо да се отдели време и място и да се приеме в сърцето. Нищо земно, преминаващо бързо, не трябва да пуска корени. Колко външни условия се сменят в живота на всеки човек, за да може в крайна сметка при голямата промяна човек да се раздели навеки с всичко, до физическото тяло включително. Като се знае преходната природа на вещите и явленията, е възможно да се изгражда живота само върху скалата на вечната основа. Тази скала Представлява Учителят. Строящият върху нея строи здраво. Построеното остава през вековете и хилядолетията, и не подлежи на разрушаване. Тези два вида явления трябва да се различават в своето съзнание и да се отдава предпочитание на Делата на Владиката пред обикновените дела. Върху олтара на живота човек принася целия себе си и служи не на рутината, а на Света на Владиката. Служителите на себе си и на човешките дела са се нарекли самообречени. Но когато в тях влязат и се осмислят законите на непреходния свят, кръговото движение се превръща в спирала на еволюцията и пътят на възход става явен. Така всички човешки дела се делят на Мои и свои. Всичко, което е от егото и

личността, е свое и е обречено. Всичко, което е от Светлината, е Мое и може да живее. Злото също може да расте и да се усилюва в пространството, но е добре да се расте в Светлината. Така протича вселенското изграждане на Храма на живота, където всеки, който е от Светлината, е участник. Строим сред вихрите на разрушението. Строим Храма на вечния живот. Нашите дела притежават огромна продължителност. Те се простират във времето и пространството, от живот към живот. Които са с Нас се явяват участници в неумиращите дела. И когато за еснафа свършва всичко, за Нашите хора всичко тъкмо започва. Добре е да бъдеш участник в Нашите дела. Нашите се трудят и в този свят, и в другия, и навсякъде съзнателно, и навсякъде с Владиката в сърцето. Тази връзка не се нарушава нито от живота, нито от смъртта и продължава ярко в Надземните Светове. Затова Казвам: на помагащите Ми – благо, затова Казвам: с вас Съм винаги. Смъртта не е страшна за тези, които вървят с Владиката. Не е смърт, а отваряне вратите на чудесните възможности във Висшите Светове. Моите ще пребъдат с Мен. Устремените към Мен, към Мен и ще се доближат. Ще ви Утвърдя в Светлината и няма да ви Оставя. Аз Съм с вас, но дайте време да се прояви Светлината. Времето на Пришествието приближава. Бодърствайте на стража. Небивало време приближава.

139. “Отче, чрез моята нищожност Прояви Своего величие”, - “Сине Мой, не на нищожното ще станеш свидетел и ще оставиш свидетелство за векове”. Не се смущавай от своята незначителност и несъвършенствата си, тъй като любящото и предано сърце представлява мерило за Близостта. Огледай се наоколо. Милиони хора, но кой Ме познава? На кого Съм близък? Кой е приел Учението в сърцето си и го е приложил като основа на живота? Защо е Предпочел разбойника пред книжниците и блудницата пред фарисеите? Не с човешките мерки Измервам и Определям ценността на човека. Затова не се смущавай от своите несъвършенства, но смело се изкачвай по пътеката, водеща към Мен. Върви какъвто си. Ще Очистя твоята същност и ще ти Приготвя дрехи от Светлина, и ще ти Дам всичко нужно, за да знаеш и видиш, че с преданост и любов се побеждават всички препятствия. Твоята Майка, Поставена и Утвърдена от Мен, изпълнява велико Поръчение и ти си набелязан като Неин верен помощник. Вашата среща ще се състои в напрежението на Светлината и ще остави незаличима следа в записите на планетата. Ще бъдеш продължител на Нейната Мисия. Ще бъдеш пазител на Светлината, донесена от Нея на хората. Ще бъдеш пазител на Съкровено Знание, оставено от Нея за бъдещето. Моят Син е предназначен да приеме наследството на Майката. Слети в разбирането на Владиката и съединени с любовта към Него, вие ще бъдете изпълнители на Моята воля, обединявайки своите воли в единен устрем към утвърждаване на Моята воля. Подготвям двамата за проява на заключителния завършващ Неин земен подвиг. Твоят потенциал на духа е огромен и не се е проявявал никога досега в пълния си обем при изпълнение на Поръчението. След вашата среща ще видиш неговата сила и ще се утвърдиш в делата. Моята Светлина ще прояви своето величие в твоята светлина. С Моята Светлина ще твориш за хората. Огненото преображение е твоя съдба, дадена ти за утвърждаване носенето на Светлината на Владиката. Така в своята незначителност ще проявиш Моето величие и твоята незначителност ще стане носителка на бисера на Светлината. Сред милионите ще бъдеш единствен, облечен с Висшето Доверие. Аз Съм ти Доверил да говориш с Моето Име и от Мое Име. И ще твориш делата с препоръката на Моето Име. Когато е тъмно, светлината не се вижда. Но когато Моята Светлина се спусне върху теб и преобрази твоята аура, и изпълни цялото ти същество с огнени енергии, тъмнината ще изчезне и наоколо ще бъде Светлина. И малкото ще стане голямо. Не с дребноста на зърното се измерва бъдещото дърво, а с невидимите качества, затворени в него. А ти си Мой, роден от Моя Лъч и Моята Светлина в мъгливата зора на човечеството. Велики и пълни с тайни са връзките на Отеца към сина и на сина към Отеца. В Моята Светлина ще

бъдеш изявен победител. Какво още да ти кажа в тъмнината, предхождаща разсъмването преди Великото Пришествие? Сине Мой, Словото на Владиката остава като гаранция за твоето бъдеще и като свидетелство за Неизменността. Изпращам Лъчи на щастие, Изпращам мисли за звездната Светлина, Изпращам любов и загриженост. Помни, че на каквото или на когото поставиш печата на своя дух, ще получи силата на моята Благословия: и дела, и хора, и обстоятелства. Давам власт да въвлечаш в орбитата на Моя Лъч нужните условия и хора. Ще ти дам сила за изпълнение с утвърждаване на твоята воля. Ще Укрепя огнено волята на Архата. Отхвърлящите теб няма да приемат и Мен. Нанасящите удар на теб, го нанасят на Мен. Ще те Опазя напълно по всички твои пътища. Приеми в тайна и в мълчание Даровете на Владиката. Да бъде всичко според Моето слово. Аз Казах.

140. Хората често се раняват психически един друг и тънкото тяло страда. Но нерядко човек сам нанася поражения на себе си. Кошунството, предателството, самоубийството представляват пример за тежко поражение на тънкото тяло. Реакцията на простъпката е убийствена. Разбира се, всяко антимоално действие му нанася вреда. Но някои постъпки предизвикват именно поражение на нервната тъкан и раната трябва да се излекува. Всички физически увреждания също предизвикват повреда и на тънкото тяло. Но раните се нанасят от резките взривове на астрала. Особено мъчителни разриви на тъканите се предизвикват от раздразнението и другите емоционални взривове. Нарушавайки заградителната мрежа, те правят тънкото тяло беззащитно спрямо нападите на пространствената нечистота, тоест низшите същности. Всяко неравновесие в една или друга степен отваря достъп за пространствената зараза. Така човек става жертва на случайностите. Микрокосмоса на човека трябва да бъде винаги затворен и зорко охраняван. Дори и с неуместна шега човек отдава себе си във властта на другия, откривайки вътрешната си същност за удари. В това отношение тържествеността ще бъде най-добрият щит. Трябва да се осъзнае, че психическата енергия ще бъде броня за духа. И всяко нейно отслабване или състояние на мъка, униние, безнадеждност и страх, и всякакви други отрицателни и тъмни преживявания, свеждат вътрешната защита до нула, правейки пораженията хронични, ако тези състояния са достатъчно продължителни. Безстрашието е надеждна броня. По-добре е то да бъде наречено равновесие на духа. Чрез недостойните думи, думи на злоба и ненавист, и подобните чувства човек сам си нанася рани и пробиви. Често мълчанието помага да се излекува повредената тъкан. Колко важно и нужно е речта винаги да бъде съдържана, спокойна и равна. Злобните думи разкъсват тъканта на собственото тънко тяло. Получава се лична, пространствена вреда и вреда за обкръжаващите хора. В това отношение е вредно и осъждането, тъй като то отваря аурата на осъдителя за въздействие. Огромна е вредата, причинявана от човека на самия себе си и като резултат тънкото тяло страда. Раняването на тънкото тяло винаги се отразява в очите. Светлината и радостта в тях угасват мигновено. Тежкото и неочаквано известие може да убие човека. То може да убие майката, получила телеграма за гибелта на сина, но няма да убие стоящия до нея страничен човек. Работата не е в известието, а в това как го приема човек. Човек убива себе си със своето собствено отношение към явленията от външния свят, допускайки да се нанесе смъртоносно поражение на тънкото тяло. Дълбочината и сериозността на раната се обуславя от допусналото я съзнание. Самоохраната или беззащитността на микрокосмоса се определят от съзнанието, а Ние Говорим за щитове, за брони на духа, за заградителна мрежа, за защита. Слабостта и разпуснатостта на психическата енергия правят човека жертва на външни случайности и човек става сам виновен за получаваните поражения. Да отслабиш дозора значи да отдадеш себе си във властта на случайния срещнат. Но нима и близките хора не се хулят един другия? Затова е нужен постоянен дозор и с близките, и с далечните.

Малко са изпитаните приятели, на които можеш изцяло да разчиташ. Това условие изисква още по-голяма бдителност. Нека да помислим за охраната на своята същност. Необходим е непрекъснат дозор, за да се опази Светлината от нападките на мрака.

141. Звани и избрани. Звани – това са тези, на които са били Давани възможности. Избрани – които не са пропуснали възможностите и са се възползвали от тях. Званите са много, избраните са малко. На всеки призован се дават широки възможности. Как ще ги приложи и превърне в ценно достояние, зависи от самия него. Никой от призованите не е оставен без възможности. Да имаш възможности да получаваш указания и знаци още съвсем не означава достижение. Трябва да получаваш и трябва да осъществиш или реализираш полученото. Огромна е разликата между възможността и осъществяването. Дадено е твърде много, но колко е приложено? Даваните възможности се осъществяват чрез прилагане в живота на това, което се дава. Учителят Може да даде пряко и много ясно Указание. Но ако то не се прилага възможността, получавана по този начин, се пропуска. И човек няма никаква полза от него. Затова цялото богатство на Учението може да се оприличи на лекарство, което е запечатано и не се използва. Това в същата степен засяга и мислените възприятия и пратки от Планината. Храна за духа се Дава обилно и щедро, но тя трябва да се усвои, тоест да се утвърди в приложение. За да станеш избран, трябва именно да утвърдиш полученото богатство със своя живот: мисли, чувства, постъпки. Ако мислите са добри, а постъпките – лоши, значи има нещо твърде неблагополучно. Мисълта се утвърждава в действие, светлината се утвърждава с дела. Делата на мрака не могат да служат за утвърждаване на светлината, както и омрачените чувства. Избраничеството се постига с пълно прилагане на Указите. На всеки призован му се иска да е избран, но не всеки иска да приложи Учението на Светлината в живота. Има желание да се върви напред, а краката теглят назад. Получава се пагубно разделение и тогава е трудно да се устои. Необходимо е всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка и същност на човека да съответства на утвърденото направление. Съответствието на пътя с жизнените постъпки трябва да бъде пълно. Това и ще бъде целесъобразност или съизмеримост. Затова гледайте напред. Да вървиш назад е печално явление за духа на човечеството. И кой може да помогне? Затова Повтарям: избраничеството се утвърждава в действие. Действията за благо или за обща полза ще бъдат правилни действия. Който иска да стои близо до Мен е длъжен да приложи Даденото в живота. Може да не е по силите да се приложи всичко, но нещо все пак може. И неприлагащият знае отлично кога нарушава своето придвижване. Приложете и станете избрани. Ученикът – това е дух, избрал пътя на приложението на Указанията на Учителя в живота. Друг път няма, затова той се нарича тесен, тоест, единствен. Приелите и прилагащи стъпват твърдо. Избраният може да приложи във всякакъв размер. Дори и малкото приложение вече придвижва. Застоят и отстъплението са страшни. Възможно е да се настрои съзнанието в ключа на постоянното прилагане на даваните указания. Тогава пътят е прокаран здраво. Утвърждаването на избраничеството става по пътя на прилагане Основите на Учението на Светлината в живота.

Къде са те, утвърждаващите тази Основа? Ще Помогна, ще Помогна, ще Помогна много, но утвърдете в живота Моето Слово.

142. Ден идва и ден си отива, но духът пребивава вовеки. Като вълни на река хората текат и отминават. Истинските приятели са много рядко явление, за маските няма да съжаляваме. Дълго и горчиво е познанието за хората. Хората трябва да се познават. Знанието се дава чрез опит. Опитното познание не е лесно.

143. И няма да съжаляваме нито за заминаващите, нито за отпадащите, нито за изпадналите в безразличие, нито за прелъстилите се от суетата на деня. Те са допринесли или по-късно ще принесат своята полза. Много отново ще дойдат, много

ще откликнат на зова, когато дойде време и тайното стане явно. Но искащият да устои докрай не трябва да се откъсва в съзнанието си от Владиката. Можеш да се откъснеш така, че нишката на връзката да бъде загубена. Не трябва да се откъсваш в духа. Виждате как се колебае всичко неустойчиво и гасне. Виждате как Моето Дело подменят със своите дела и хората напускат своя пост. На тях вече не Мога да се опра. Нарушават мрежата на Светлината и няма къде да се изпрати спасителния Лъч. Не трябва да се осъждат отстъпилите, но по-тясно да се сгъстят редовете. Устойчивостта на носителите на Светлината и Моите Лъчи сега е необходима особено остро. Тъмното покривало се е сгъстило необичайно над Земята. Немногото, устояли в Близостта, носят натоварването и заради тези, които са напуснали своето място. Но така е било винаги. И когато Учителят е Бил в нужда, само малцина верни са оставали. Може би сега са разбираеми и любовта, и грижата за близките, устояли в дните на мрака, независимо от всичко. Колко малко са тези, на които Мога да се опра. Те са Ми нужни също както и Аз – на тях. Бъдете спокойни и твърди във вярата. Учителят не Забравя предаността. Затова стойте здраво, пребивавайки в Мен. Затова Казвам: “Бодърствайте”. Аз Съм с вас дотогава, докато и вие сте в духа си с Мен. Аз Мога да прикрия с щита на вярата, докато не Съм оставен. Но избраните са малко. Но е лесно да се отделиш. Но за неутвърдилите се в Мен очевидността е по-силна от действителността. Но ще дойде час и Аз ще Събера пътниците, и отново ще дойдат при теб горящите и наситени лъчи на идващата Светлина, станала действителност. Не прогонвай и приветливо посрещай отново дошлите, тъй като законът не позволява да се прогонват отново дошлите при Мен. Посрещни грижливо и им дай, и засити техния глад. Не бъди съдия. Всеки има съдия в себе си. Може да съжаляваш за заминаващите, станали безразлични, но да се съдят не трябва. Ще дойдат отново в своето време. Сине Мой, най-близката задача е да се устои пред лицето на очевидността, утвърждавайки действителността. Обратният път е труден и ще са необходими много изпитания. Ще дойдат, но преминавайки отново трънливия път, но по път удвоен по своята трудност. Не Познавам по-добър път от пътя на несломимата преданост. И нощем, и денем, и сега, и утре, и пред глухата стена, и в Моята Светлина, предаността остава непоколебима, както и любовта. Суров и труден е пътят на духа, и е тясна пътеката, и малцина вървят по нея.

144. Да бъдеш с Мен с цялото си сърце винаги е задача, която е по силите само на малцина. Болшинството не издържа на напрежението и отстъпва. Чупливите обвивки не могат да задържат Светлината. Вместването на качествата на напрегнатия пламък не е по силите на обикновеното съзнание. Затова са толкова отстъпващите. Не веднъж се е налагало да наблюдаваме как даровете Светлина, давани обилно, са предизвиквали обратни резултати. Затова Казвам: “Не обременявайте слабите с грамадата на доверието и обилието на даровете на духа”. Няма да издържат и ще отхвърлят, и отхвърляйки, ще се върнат в тъмнината. Ученикът живее в Светлината на Учителя, еснафът – във външната тъмнина, тъй като не знае какво е Светлината. Разбира се, Светлината е радост. Но да се носи знанието не е лесно сред тежките и тесни условия на земния живот. Знанието говори за свобода, но плътният свят е вериги за духа. Трябва много мъжество, за да се утвърди в тъмницата на земните ограничения свободата от тях. Крайният полюс на ограничението на духа в материята служи, според закона за противоположностите, като отправна точка на пътя, водещ към освобождаване от нейната власт. Самата същност на плътния живот въстава и противодейства на утвърждаването на огнената свобода. Оттук и наличието на неизбежна упорита борба и победа. Незнаещият може да се успокои и да се примири със своето незнание, но докосналият се до Светлината с крилете на духа вече не знае покой, тъй като до него се е докоснало диханието на Вечността. Оттук и вечната тъга по огнената, духовна, Надземна Родина на духа, откъдето е дошъл. Казвам: синовете на

Светлината не могат да бъдат нито удовлетворени, нито заситени от очарованията на Земята, тъй като те са от огъня, а огънят не се съчетава със земята. По този начин в земния живот те са обречени на вечно търсене и устрем към това, което не е достижимо на Земята. Но, Мои устремени деца, знайте, че недостижимото тук, там се осъществява напълно. Най-смелите, най-дръзновените ваши мисли и желания ще бъдат наситени и осъществени там, в сияйното пространство на Светлината, където всичко е възможно. Говоря за тънките условия и света на светещата пластична материя, подчинена на духа. Еволюцията е продължителна, тъй като нейната цел е преобразяване на плътната материя в тънка и подвижна, както и одухотворяване и разреждане на земното в духовно. За да се достигне тази цел, Земята и човечеството трябва да преминат през седем Големи Кръга и да завършат Великия Цикъл. Пътят е дълъг. Човешкият микрокосмос представлява арена на това постоянно преобразяване на плътното в тънко, издигайки и увеличавайки след себе си преобразената от него Земя. Планетата е свързана с човешкия микрокосмос посредством здравите възли на връзката. Човешкият микрокосмос, пропускайки през своята сфера земните елементи и енергиите на Земята, в този продължителен и постоянен процес през цялото време ги изтънчва и одухотворява. Материята, протичаща дори в течението на един живот през микрокосмоса на подвижника или светеца, се одухотворява по-тънко и по-бързо, отколкото при преминаването ѝ през сферата и обвивката на обикновения човек. Но дори и обикновения човек в известна степен служи на тази цел. И не само човекът, но и всички форми на растителното и животинското царство. Всичко развива и изтънчва тялото на Земята, пропускайки през себе си нейните елементи и изграждайки, създавайки и обогатявайки плътната структура на планетата чрез отхвърлените свои обвивки. Това засяга и се отнася за всички планове и всеки план се обогатява в зависимост от етапа на еволюцията, достигнат от дадената форма. Разбира се, човекът като най-висша форма на живот принася повече от всички върху олтара на преобразяването на плътната материя на Земята в по-тънка. Плодородната почва, служеща като подножие на богата растителност, е създадена от отхвърлените обвивки на растенията и обогатена от техните тела. И каменните въглища, и нефтът, и варовиковите отлагания, и много други наслоявания от миналото са създадени от обвивките на умрели организми. Особено подвижен и забележим е този процес в менталния свят или света на мисълта, когато материята на мисълта тече, трансформирайки се чрез съзнанието на човека и изпълва и съставя съдържанието на Невидимите Светове с различни градации. Човекът е трансформатор на земните и Космически енергии на Земята във форми, използвани за изграждането на плътните и тънки тела на нашата планета. Старото винаги се преобразява в ново, по-високо и по-изтънчено. Човекът служи на преобразяването на Земята. Новото Небе и Новата Земя са обусловени от неизменните Закони на Еволюцията. Човешкият микрокосмос е този огнен трансформатор, вечно зает с работа върху всичките три плана: физически, астрален и ментален. Човекът провежда този процес съзнателно, стремейки се да даде продукция от най-високо качество със своята психобатерия. Изтънчвайки своите чувства, мисли и тяло изтънчва всичките три потока на материята, течащи през неговия микрокосмос, ускорявайки по този начин процеса на еволюция на Земята и земното човечество. Владичите Служат на преобразяването на света. На тази цел служат и всички вървящи съзнателно след Тях. Разликата е само в това, че обикновените хора се трудят като роби, а знаещите се трудят съзнателно и свободно. И като оръдие или инструмент им служи чудния, сложен, изумителен апарат на човешкия микрокосмос, с всичките си неизчерпаеми възможности на неговия постоянно разкриващ се огнен потенциал. Огненото бъдеще на човека е велико и несъизмеримо с тази негова

временна форма на изразяване, в която той е проявен в дадения момент. Великата Светлина е напред и Светлината на бъдещето е несравнима с тъмнината на настоящето.

145. Всяко действие, извършено в Мое Име, създава нишки на връзка с Мен. Хиляда дела – хиляда нишки, изплитащи здраво въже. Или, по-добре казано, мост на щастието от бреговете на плътта към Мен, в Безпределността, в Моето Царство, в Моя Свят, безплътен и невидим, над съществуващия плътен, видим и преходен. Привидно изглежда, че плътният свят е здрав, видим и осезаем. Но днешният плътен свят утре вече не съществува, докато Моят пребивава вовеки. Какво представлява днешният ден в този свят? Не е ли като мост или стъпало в Моя Свят, Света на Светлината? Кой казва “край”, – когато Аз Казвам “начало”? Кой казва “смърт”, когато Аз Утвърждавам живота, живота без край. Затова нека да разберем, че смъртта е само форма на проява на живота. Зърното не умира, за да даде плод и нови зърна, а се променя формата на изразяване на непрекъснатия единен живот. Променя се, за да стане нова и да се обогати с нови възможности. Възможностите на пашкула и възможностите на пеперудата са различни. Не е ли смъртта на пашкула, която е дала криле на пеперудата? Така смъртта на физическото тяло дава възможност на човека да лети, ако духът е готов. Може да се лети и без да се отхвърля тялото, а оставяйки го само временно. Но за това все пак трябва да умреш за своето малко “аз”, за да не пречи то. Казват, че смъртта е страшна. Но така разсъждава невежеството. Само за природения роб, незнаещ какво е свобода, освобождението може да изглежда като нещастие. Но орелът на духа радостно разгръща криле, когато му се дава възможност да лети, отскубнал се на свобода в просторите на пространството. Унищожаваме всеки страх, откъдето и да изпълзи. Неизбежното не може да се избегне, но защо е нужен страх? Най-ужасното, най-страшното, най-неизбежното ще посрещнем без страх. И тогава победата е достигната. Защото трябва да се премине и ако нещо трябва да се премине, ще го преминем без страх. Безстрашието е утвърждаване силата на духа над преходността на временните условия. Наоколо се тълпят призраци и плашат. Искат да потушат пламъка на живота. Но духът на победителя не се плаши от призраци, тъй като е станал победител над призрачния живот и смъртта. Хората живеят в мъглата на неразбирането, отхвърляйки Истинското Знание. Учителят Утвърждава действителността сред очевидността и вечното сред временното. С Мен победата над настоящето, което е, е обезпечена в името на бъдещето, което го няма, но което ще бъде. Свидетелствам за действителността и неизбежността на бъдещето, което вече съществува в свитъците на идното. По-добре да изграждаш своя живот върху огнената скала на бъдещето, отколкото да се опираш на настоящето, което днес го има, а утре вече отива в безвъзвратното минало и пресъхва за Земята. Ще Кажа: няма по-чудесен живот, отколкото осъзнаването на бъдещето, когато израстват крилете на духа, помитайки границите на времето. Както звукът на рога побеждава пространството, така устремът в бъдещето покорява времето. Духът се устремява в Безпределността върху крилете на бъдещето. Така се разделят и хората - на хора от миналото, настоящето и бъдещето. Моите принадлежат на бъдещето. С изграждане на бъдещето, утвърждавано в настоящето, побеждаваме несъвършенството на живота. На ключа на бъдещето се извършва великото изграждане Плана на Владиците, осъществявано днес на Земята. И страната, приела този чудесен ключ в своите ръце, върви по пътя на великите находки. Няма да се Изморим да насищаме мислите на духовете, устремени в бъдещето, с чудесните възможности за претворяване в живота на огнената мечта, на дръзновената мечта, на мечтата, утвърдена от Владиците на Светлината в пространството. Планът, Набелязан от Нас, се утвърждава на Земята и ще бъде утвърден. Аз Казах.

146. Сине Мой, малцина имат достъп до Кулата, и ти си сред тях. В Кулата е Владиката. Кулата е символ на здравината, непоколебимостта и устойчивостта: оттук -

кула на духа. Построеният я може да се опре на нея и да пребивава в нея. Тези редки кули са разхвърляни по лицето на Земята и стоят като маяци на Светлината или кули на безжичния телеграф, представлявайки възли от Светлина върху планетната мрежа. На тях Изпращам енергията на Моите Огнени Лъчи, за да могат мощно да носят охраната на планетната мрежа и да предпазват земната аура от пагубни разкъсвания. Същата роля се изпълнява от заложените магнити и естествените магнити, разхвърляни тук и там по повърхността на Земята на места с особено значение или предназначение. Аурите на тези магнити или магнитни точки, или енергетични възли играят много голяма роля в работата по разпределението на тънките енергии, подхранващи Земята и земната кора. Магнитните центрове регулират атмосферните условия и потоците на магнитните течения, излизащи от полюсите. Заложените магнити като мощни възли от кристализирана Светлина могат да набелязват и определят течението на историческия живот на народа, подхранвайки го и насищайки го с Висши енергии. Магнитът действа невидимо, мощно и постоянно. При възлови събития се насища с пространствена мощ и започва да сияе, излъчвайки усилен енергии. Тези еманации се кооперират с Лъчите на Далечните Светила и в дадено време придобиват ръководно значение. Заложените магнитни центрове, както човешките центрове, представляват кладенци на пространствените Лъчи и кондензатори на техните енергии, събирайки и умножавайки кристалите на Светлината. Йерархически такъв магнитен център може да представлява място с особено значение за оформяне на набелязаните в Плана на Владиците събития и да послужи като опора при тяхното провеждане в живота. Пътищата на Висшата Воля са неведоми, но те се осъществяват научно по Плана и в съответствие с Космическите Закони. Знанието на тези Закони разкрива естествеността и механиката на този сложен невидим процес. Не е чудо, а проява на Висшите тънки, все още малко изучени от човека енергии. Съчетаването на пространствения Огън с огньовете на заложените магнити им придава особена сила и дълга жизненост. С тяхно посредничество небесният Огън се притегля и се спуска върху Земята, пламтейки с невидими светлини. Затова изтънченото зрение може да види сиянието на Светлина над мястото, където е заложен такъв магнит. Земните полюси са фунии, поглъщащи пространствените енергии и подхранващи Земята. Същото значение, но малко видоизменено, имат и заложените магнити. Те подхранват съзнанието на народите в центъра на които или сред които са заложени. В определеното време тяхното действие се усилва също чрез въздействието на аурата на Йерарха, който ги е зложил. Много се говори за свещени места, но тяхното значение малко се разбира. Необходима е не сляпа вяра, а именно разбиране и познаване на Великите Закони на Светлината, управляващи света. Йерархията на Светлината Управлява света чрез Лъчите Светлина и магнитните центрове. Възлите Светлина от планетната мрежа и кулите от светлина на силните духове в този процес имат особено значение, според своя вид и род. Хората, определени от сроковете, се магнетизират или насищат със сила от Лъчите за изпълнение на определената мисия. И тогава Ние Говорим за Космическо Право, довеждащо човека до пътя на изпълнение на Йерархическите Предначертания. По-рано това се е изразявало във формулата: “Всичко е в Божията Ръка”. Но в основата на Висшата Воля лежи неизменното действие на Закона, проявяващ се във формата на манифестация на тънките енергии. Не чудо, а именно действие на Закона. Физическите и химическите закони не представляват чудо, дори и хората да не знаят за тях. Защо тогава действието на Висшите Закони, също толкова конкретно и явно, се смята за чудо и свръхестествено явление, когато всичко е естествено и законно: разбрано и неразбрано, изучено и неизучено от човека. Има много невежество и много неразбиране в сферите на проява на Космическите Закони и действието на тънките енергии. Ако Кажа: в рамките на законите се вменят всички явления на живота, ще

разберат ли? И ако разберат, ще се устремят ли към изучаването на тези закони? Всички, без изключение, явления в света се подчиняват на свои закони. За да се разбере явлението, трябва да се познава законът, под действието на чиято сила явлението се утвърждава. Това ще помогне да се избегнат и много грешки. Невежеството поощрява агресията и насилието, докато познаването на законите на обществения живот разкрива губителните и разрушителни следствия за хваналия меч. Познаването на закона освобождава от възможни грешки. Новата Страна строи великото си бъдеще, съблюдавайки основните закони на строителството на живота. В това е залогът на нейната победа и гаранция за поражението на нейните врагове. Силите на Светлината са на стража, за да бъде утвърден неотменно в живота “даденият на най-добрата Страна най-добър жребий”.

147. Мисълта, облечена в плът, тоест изразена с думи или написана, е мисъл отпечатана. Мисълта, докоснала се до съзнанието и получила в него своето невидимо оформление, е също мисъл, отпечатана в ментала. Енергията на мисълта, прониквайки в съзнанието, получава в него своя форма, но мисълта има такава дори и не бидейки в съзнанието, но само в случай, че някога и някъде е преминала през човешкото съзнание. Енергията, непрестанно през него, няма форма. Следователно, мястото за превръщане на мислената енергия във форма се явява съзнанието. Енергиите, преминавайки през едни или други центрове на човека, достигат съзнанието и в него се обличат във форма. Енергиите, които не са преминали през него, нямат форма. Човечеството представлява гигантски колектив – трансмутатор, възприемащ пространствените енергии и енергиите на Висшия Свят в определени форми, които насищат земната аура в неизчислимо множество. Човекът върви през гората, оглеждайки се наоколо и като в киноапарат в неговото съзнание се отпечатват възприетите на място от него вибрации, превърнати в картинни образи. Такава способност в нейната висша форма притежава съзнанието на човека, представляващо по същество трансформатор на Висшите енергии. Тази асимилация и следващата я продукция се извършва върху менталния, физическия и астралния план. Всичко живо притежава способност за трансмутация, но в степен, съответстваща на стъпалото на дадената форма върху стълбата на еволюцията. Тази способност за асимилация и трансформация от всеки център на битието на енергиите, които го обкръжават и които могат да бъдат усвоени от него, се нарича творческа способност на вида. Тя е заложена в самата същност на всичко живо. Живо наричаме духо-монадата. В този смисъл и атомът ще бъде жив, тъй като притежава способност за асимилация, но степента и формата ѝ са различни. Такава притежава и Земята като единно цяло, възприемащо пространствената материя и енергиите за тяхната асимилация. Но за Земята поглъщащи Висшите енергии ще бъдат нейните Висши принципи, изразени в нейното настоящо човечество. В човека тънките енергии се възприемат от центровете, а за Земята такива приемници са хората. Без тях Земята няма да има космическо хранене с тънки енергии. Затова световите са населени. Ролята и значението на човечеството за живота на Земята е огромна. За планетата човекът е посредник между Земята и Небето. И като такъв не може да избяга от отговорността за благосъстоянието на своя земен дом. Човекът носи отговорност за здравето и равновесието на планетата. Отговорни са всички. Учението призовава човечеството към утвърждаване отговорността за Земята, която го изхранва и му дава подслон.

148. Оправданието е в духа. Духът е над всичко. Тъмницата на плътта е временна, но полезна, за да се достигне свободата. Чрез потапяне в материята и съприкосновение с нея се постига власт над нея. И преди всичко – вътре в своя собствен микрокосмос. Свободата е първородното състояние на духа. Потапяйки се в неговите дълбини се освобождаваме от властта на материята. Свободата е в духа, а не в

тялото. Бидейки в тяло, можем да осъзнаем тази свобода. Творческото въображение е като крила за духа. То не е ограничено от пределите и възможностите на плътта. То царува над нея. Пластичната материя на Висшите Светове са подчинява на творческата сила на въображението и приема форми по нареждане на волята. Това е и царството на духа, където той е неограничен властелин и там духът изгражда своето царство, несвързан с плътната материя. Но за да се строи, трябва да се знае какво иска духът и трябва създаваните форми да удовлетворяват принципа на Красотата. Иначе няма да е светло строителство, а безобразие. Затова е необходимо възпитание и на духа, и на сърцето. Ние Строим върху Красотата. Ние Наричаме светлите духове светли строители. Земята е школата, където човек се учи да различава доброто и злото, за да бъде строителството в Надземните Светове от Светлината. Там духът строи чрез мисълта. Затова тук грижата е за мисълта. Мисълта на Светлината създава светли прекрасни форми. Но какво ще сътвори мисълта на тъмнината? Да се предпазим от тъмно мислене, тъй като с това създаваме за себе си тъмница не само тук, на Земята, но и там – в Надземните Пространства. Материята на плътния свят е тежка и инертна. Но в духа можеш да се устремиш и да се докоснеш до Мен отвъд пределите на плътните ограничения. И бидейки тук, на Земята, е възможно да се учиш да живееш духом и в духа, преодолявайки ограниченията на плътния свят. Няма да Допуснем нито да се свързваме, нито да се привързваме към него. С мислите и чувствата е възможно винаги да се излезе от неговата плътна сфера. Затова е дадено сърцето като орган на Надземния Свят. Владиката Иска да усили и обогати с нови възможности живота на духа. Който живее духом и в духа, се издига над ограниченията на плътния свят. Някои мислят, че свободата се заключава в това да удовлетворяват своите желания, но астралът е ненаситен и едно изпълнено желание влече след себе си десетки други, и така – без край. Свободата на духа се заключава в освобождаването от желанията, тоест от тези вериги и притегляния, които задържат духа в магнитното поле на плътните сфери, не позволявайки му да се издигне. Нишките на притегляне могат да се прережат съзнателно. Понякога тежките условия на живот се дават затова, за да бъде по-лесно отвръщането от него. Ако духът не е свързан със земното, той лесно се увлича нагоре. Свободата е в съзнанието, а не извън него. Робът може да заема и царски престол, или да настила пътя, носейки робството със себе си. Затова е добре духът да бъде свободен независимо от тази поредна роля в живота, която е дала кармата. Така можеш да изпълняваш своята роля, оставайки свободен в духа. Свободата не е в тялото, а в духа. Това трябва да се разбере.

149. Възможно е да бъдеш в духа заедно с Учителя. Няма нищо на света, което би могло да попречи на това, ако духът иска. Ако нещо пречи, значи желанието все още не е достатъчно силно. Но няма сили в света, можещи да възпрепятстват това единение, ако човек е разбрал, че духът е над всичко. Мостът на духа се прехвърля през огромно разстояние и ето, че Близостта е утвърдена. Съзнанието, утвърдено в Мен, не познава препятствието нито на времето, нито на пространството, нито на вещите, нито на каквито и да било други условия. Аз Съм с вас винаги, но в духа. Близостта в духа е по-близка от телесната, тъй като много са преминавали покрай Мен и близко, без да Ме осъзнават. Спящите центрове пречат на голямата Близост. Но когато се отворят, става възможно да се види Учителят и незримата Близост да се направи явна и видима. Учителят Иска да даде всички възможности, но не Може да насилва преждевременното разкриване на центрите. Но близостта в духа може да се утвърждава при всякакви състояния на организма, ако устремът е утвърден в своето постоянство. Казвам: възможно е да се постигне постоянство на представянето преди да се отворят очите на духа. Но в духа е възможно да се обединим много преди това. Може да се отбележи: духовният импулс, насочен към Учителя, никога не остава без Отговор. Проводникът

на духа незабавно свързва съзнанието с избрания Учител. Проводникът е надежден. Да, сине Мой, наистина и Виждам, и Чувам, и Отговарям. Разбира се, че е нереално от гледна точка на обичайното, но самите тези редове пишеш под непосредственото въздействие на Моя Лъч. Сливането на съзнанията може още да се задълбочи. За това се изисква следващата степен на съсредоточаване. Възможно е в процеса на записите да не се откъсваш нито за миг от представянето на Моя Лик при пълното изключване на всички странични мисли. Възможно е свършено да изолираш своето съзнание от външния свят и да не виждаш и чуваш нищо, с изключение на най-необходимото и неизбежното при всеки запис. Безпределността е във всичко, а също и в изострянето на нашите способности. Ще задълбочаваме безпределно възможността за приближаване към Учителя. Ще усилим приближаващите качества. Ще обновим предаността и любовта с нови тонове на пламъка. Ще заздравим спокойствието и равновесието. Ще усилим същността на проява на всяко качество. Учителят се Радва да приближи към Себе Си според степента, на която се проявява готовността за задълбочаване на качествата. Сине Мой, Учителят е близко в делата на Светлината и в духа е с теб винаги.

150. Сине Мой, днес ще отбележим за първи път необичайността на условията за възприятие. Мисълта ще постъпва в съзнанието леко и свободно, и без особено напрежение. Това е вече достижение. Всичко е трудно в началото. По-късно, при асимилация, процесът се облекчава. След това ще бъде достигнато такова състояние, при което записите ще могат да се водят по всяко време и при всякакви условия. Продължителният контакт премахва бариерите и нищо вече не пречи на пълното Общуване. Разбира се, придобитата способност трябва да се опазва любовно, за да не се разтвори в ежедневието и да заглъхне. Всяко достижение може да бъде убито посредством пренебрежително отношение към него. Когато съзнанието е овладяло техниката на процеса, всичко изглежда лесно, но колко труд и дълголетни усилия са били необходими за разбирането и усвояването на тази психотехника. Затова ще бъдем внимателни към завоюваните свои способности. Учителят Иска да каже, че възприемащият апарат трябва винаги да се намира в пълна готовност, като добре регулирана и смазана машина, грижливо преглеждана всеки ден. Захвърлената машина лесно ръждясва и става негодна за употреба, както и психофизическия апарат на човешкия микрокосмос. Древните са говорили за неугасим пламък на духа, за напрегнато бодърстване. Насъщността на наставленията остава все същата. Тази непрекъсната зоркост, позволяваща да се държи съзнанието в постоянна готовност, служи като най-добрата гаранция за това, че духът няма да помръкне и тинята и накипът на живота няма да го покрият. Много са започвали красиво, мнозина са достигали известна височина, но не са били в състояние да се задържат на нея: ежедневието е заливал съзнанието и те отново са се превръщали в еснафи. Трябва да се достигне, но и трябва да се съумее да се задържи достижението. Можеш да придобиеш способност, но е трудно да се утвърдиш върху нея. Затова ще удържаме здраво всяка от новооткриващите се способности. Трябва да ги поддържаеш в работно състояние при пълна готовност и трябва да се ползваш от тях, тъй като могат да заглъхнат и да бъдат загубени. Необходимо е осъзнаване на тяхната незаменима ценност и съзнателна охрана. Достиженията се дават за Служене и подготовката води към неговите възможности. Психотехниката е нова наука и на Земята са все още малко знаещите и опитни инженери – психотехници. В Моята школа дипломи не се издават, тъй като знанията, давани от Мен, все още са недостъпни и не се прилагат от общопризнатите авторитети. Но не е далеч времето, когато психоенергетичният институт ще бъде в центъра на вниманието на Новата Страна и ще послужи за утвърждаване на новата наука. Тогава Моите ученици ще бъдат признати от

официалната наука и ще заемат върху нейната стълба местата, които никой, освен тях, не може да заеме. Тези, които ще могат да дават, ще станат признати от държавата съкровище и ще бъдат грижливо опазвани. Времето им предоставя нечувани възможности неограничено във всички области на знанието. Животът вече се движи мощно напред и в това движение Новата Страна се явява водеща. Старият свят вече е изпреварен в много отношения. Той е твърде тромав и неподвижен, за да настигне бягането на времето и главните му сили са насочени не към съзидание, а към разрушение и в това е неговата гибел. Тъй като хваналият меч ще погине. Психическата енергия представлява дар на еволюцията. Неприелите я ще се окажат в положението на хората, отказали се навремето да приемат парната машина или електричеството, тоест, в лагера на изоставащите и тромави народи. Психическата енергия е могъщо огнено оръжие и, бидейки приложена от колектива, ще даде поразителни следствия. Страната, която първа я е овладяла и приложила за благо, ще бъде водеща страна. За колективното приложение на психическата енергия се изисква огромна дисциплина и организираност на масите. Всенародното моление или всенародното събиране на протест, или други дела, представляващи слаби неосъзнати предвестници на това как би могла да се прилага огнената енергия, намираща се в разпореждане на човека. Но слепите водачи на слепци не са знаели и не са съумели да ѝ дадат нужната форма за проява. Затова и следствията са били незабележими. Днес опити за нейното колективно въздействие биха могли да се извършват в общодържавен мащаб. Но съзнанието трябва да бъде подготвено. Човешката енергия съществува и тя се подчинява на волята. Приложена от колектива тя вече дава чисто материални и изумителни следствия. В Новата Страна победната Отечествена война, новите строежи и много други достижения са били възможни благодарение на колектива, тоест, на организирано устремената колективна енергия на човека. Трябва да се направи още една крачка и да се признае тази непреодолима огнена мощ, непознаваща нито граници, нито предели. Преди овладяването се изисква осъзнаване. Значи съзнанията трябва да бъдат просветени в Светлината на новото знание. Значи идва времето за широко неотложно запознаване с Учението на Живота и законите на психическата енергия, давани на човека за употреба.

151. Диалектиката на историята показва, че всяко дадено обществено явление в спиралата на времето се заменя със своята противоположност чрез първата проява на полярността, извикана за съществуване. Този, който управлява събитията, трябва да стане или да се издигне над проявите на полярността и, знаейки неизбежния закон на противопоставянето, да направлява колелото на закона безстрастно и с умела ръка, без да въвлича съзнанието си към поредния фокус на явлението, към който и полюс то да принадлежи. За да се овладеят и управляват явленията, трябва да се застане над тях в центъра на стълба на спиралата на противоположните явления на полярността. Така Постъпват Владиците. Така постъпва Мъдростта. Така постъпва истинският Вожд. Това и означава да бъдеш на гребена на вълната. Ако съзнанието не може да се откъсне от поредния полюс, то попада под вълната и се помита заедно с явлението, което бива заменено с неговата нова, неизбежно настъпваща противоположност. За да управляваш, трябва да бъдеш в живота и трябва да застанеш извън него, извън притеглянето на неговите полюси, въвличащи в своето течение слабото съзнание, подобно на фуния. Слънцето свети над добрите и злите. Моето Царство не е от този свят, света на дребните противопоставяния и противоречия. Значението на спокойствието и равновесието е в това, че те издигат съзнанието не на вълните на външните условия, проявяващи се в своите полярности.

152. И тъй, всичко проявено има своите два полюса на единната вещ: раждане и смърт. Обикновено хората живеят само с единия или в единия от полюсите на

явлението. И само мъдростта вижда и двата и се издига над тях, за да види явлението като цяло. Така раждането и смъртта дават картина на целия живот на двата полюса на цялото. Но земният живот ще бъде само полюс на надземния живот, значи кръгът на големия живот ще бъде още по-широк. Но кръгът на въплъщението в материята със своите два полюса е само малка част от единния Кръг, да кажем, четвъртия Кръг, с неговото съзнание за въплъщението на Индивидуалността по цялото протежение на Кръга. А зад него, зад четвъртия Кръг, е другият полюс – Пралайя, завършваща Цикъла. Но такива Кръгове са седем, завършващи с Великата Пралайя. А след нея са новите животи на новите планети, и така без край. Мъдростта провежда по-дългата линия или взема по-широкия кръг и разглежда явлението, колкото и голямо да е то, издигайки се над него и виждайки двата полюса на проявената вещ. Затова Казвам: “Мъдростта живее във вечността”. Затова Казвам: “Да приковеш своето съзнание и своето разбиране към единния полюс на явлението, колкото и малък или колкото и голям да е той, значи да допуснеш грешка, която изопачава Истината или във всеки случай взема само едната ѝ половина, забравяйки за другата”. Хората в своето мислене, по подобие на щрауса, крият главите си в пясъка или стоят, подобно на щъркел, на един крак. Но даже и щъркелът ходи на два крака и лети с две крила. Диалектиката, отричаща невидимия Тънък Свят, също е едностранчива и няма да устои срещу действителността. Затова утвърждаваме мъдростта, виждаща двата полюса на единната вещ или на всяко явление. Искам да въведа съзнанието в Моя Свят, признаващ полярността на явленията в Безпределността на проявеното. Така бъдещето ще бъде неизбежен и неотречим полюс на миналото и негов антипод. Ако миналото е тъмнина, то бъдещето е Светлина. И тъй, Светлината на бъдещето е обусловена от тъмнината на миналото и преходния момент на настоящето, което не съществува и което мигновено става минало. Утвърждавам неизбежността на цикличния бяг на явленията във времето, образуващо спирала от точките на противоположеност. Като се знае това, може спокойно и мъдро да се гледа в бъдещето, лостовите на което, или зараждащите се причини, мъдростта държи в свои ръце. Защо Предсказах Моето Пришествие и славата на победната Идваща Светлина? Тъй като Знаех. Тъй като в тъмнината, обхващаща Земята, на Кръста, в мъките и позорната смърт Заложих основата на Новия Свят, държейки лоста на причините на явленията от бъдещето в Свои Ръце. Така големият кръг господства над малкия и явлението като цяло – над неговите полюси. Така Ние Управляваме света, създавайки причини, пораждащи далечни следствия. Хората виждат обикновено само това, което е непосредствено пред техните очи. Но мъдростта прокарва по-дълга линия. Само от неизменността на Великия Цикъл могат да се разберат малките цикли, до биенето на пулса или пулсацията на атома, тъй като няма нито голямо, нито малко, но всичко се обхваща от Безпределността. Трябва да се разбере двойствеността на явленията в Кръга на възходящата и низходяща спирала на еволюцията и инволюцията. Трябва да се разбере, че днешния ден има своята противоположност, своето отражение в бъдещето. Така няма нищо тайно, което да не стане явно и [няма] порождения или причини, непринасящи следствия. Затова Казвам: “Бъдете спокойни във вярата, тъй като наистина вървите към Мен и ще пребъдете с Мен”. Всяка мисъл за Мен е като котва на дълго въже, праметната в Моето Царство, по което можеш да се притеглиш към него. Стълбата на възхода изграждаме със своите мисли от днес, за да можем уверено и твърдо да се изкачваме по нея утре. Хората мислят: имало е Христос, но сега Го няма, имало е Велики Учители и Светилници на този свят - отишли са в забрава. Слепци, те не знаят, че преминатите от Тях стъпала са били заложени за човечеството, за да може то да се издигне по тях, и, бидейки заложени в бъдещето, в оборота на спиралата на времето, те служат като основа и фундамент за създаване великолепието на стъпалата на бъдещите етапи, както най-близкия, приближаващ победно, така и

далечния, скрит зад завесата на времето. Не Сме Умрели, но Сме Живи, не Сме Заминали, но Сме с вас, във всичките дни, до свършека на века. Ходът на идващите хилядолетия е неизменен и е светъл ликът на бъдещето, начертано от Владичите в свитъците на далечните времена.

153. Казах: “Ето, Аз Съм с вас през всичките дни до свършека на века”. И Казвам отново: “Аз Съм с вас винаги”. Казано е ясно и просто, но или са забравили, или не разбират, или не вярват. Как да се каже още по-ясно? И неразбирайки, и отхвърляйки Моята близост продължават да пребивават в тъмнината на невежото отричане. И още Казах: “Аз Съм във вас, вие сте в Мен, ние сме Едно”. И това са отхвърлили, или са приели формулата отвлечено. И Дойдох на Земята, за да утвърдя Моето явяване в съзнанието на хората. Но хората Ме затвориха в каменните храмове и Ме отделиха от живота, и останаха с нищо. Днес пророчеството се изпълнява. Днес отново Идвам в света. Кой ще Ме приеме? Искам да отделя Моето Появяване от печатните листове на свещените книги, Искам Моето Появяване да се отдели от златните ризи и икони, Искам да Ме приемат в живота не като Бог, а като Учител, преминал земния етап и утвърдил Своего Учение с ръка и крак човешки. Сега условията са се изменили, сега може да се даде научно обоснование на Светлината като Висша Енергия, но явна и имаща своите Закони толкова конкретно, както и законите на всяка енергия, толкова жизнени както и дишането. И отново Казвам: “За новото вино са нужни нови мехове”. Нужно е ново съзнание, за да се приеме Моето Учение, дадено в нова форма в съответствие с новия етап на човешкото съзнание. Изтокът вярва в Пришествието на Майтрейя, западът говори за второто Пришествие на Спасителя. Не говорят ли за едно и също? И не обличат ли същността на Учителя според своето разбиране и обичаи? Ето, че се приближава времето на Пришествието. Ето, че са събрани силите за утвърждаване на Светлината и Сатаната е победен. Ето, че предстоят всепланетни избори, когато всеки трябва да реши ще приеме ли Владиката на Светлината или ще отхвърли. Но както мълнията в тъмнината раздира небето от край до край, така ослепително ще бъде и Великото Пришествие. Предтечи на Пришествието представляват даваното Учение на Живота и свидетелството на тези немного, които Съм Избрал. Но пространството тръби и пространството пее и звъни наситено със зарите на приближаващото се явяване. На знаещите Казвам: “Бодърствайте в очакване на Светлината и подгответе навреме тези, които могат да вместят”. Когато се осъществи, много ли ще повярват, че вие сте знаели? Но много вече и сега чакат несъзнателно. Бъдещето върви преди настоящето, сърцето преди мозъка. Очаквайте явяването със сърцето. Ще попитат: “Как ще видят, ако Владиката е един, а съзнанията са толкова много?” Моите Лъчи изпълват земната аура. Моят Лъч носи в себе си изражение на Моята Същност и печат на Моя Лик. Възприелият Лъчите ще може и да усети, и да види. Осъзнаването на Светлината, vyplътена в Образа на Владиката, ще стане по линията на сърцето. В духа Аз Съм с вас, но духът не знае нито разделение, нито ограничение. И това, което е невъзможно в плътния свят, е възможно в духа. Затова Искам да пробудя духа и да запала огньовете на духа. Затова Искам да пречупя съпротивата на плътните условия и на плътните енергии, за да бъде съзнанието отворено. Затова се събужда сърцето като висш орган на познание. Тогава всеки ще Ме приеме според своята вяра и според обичая на своя народ във форма, достъпна за съзнанието. И само знаещите Учението ще приемат в пълна мяра. Владиката Изпраща предупреждение за това, че днес обещаните възможности се умножават стократно. Владиката Иска тези, които Го очакват, и знаещите, и Неговите близки, да съберат пълен урожай. Сроковете наблизават, наблизават, наблизават.

154. Сине Мой, ако достъпът на въздуха до белите дробове е затворен, какво ще стане? По същия начин и смъртта на духа е неизбежна без достъпа на Лъчите Светлина

на Йерархията. Това е също дишане, това е също хранене, само че духовно или огнено. Физическото тяло диша, тънкото тяло диша, диша и огненото тяло. Огненото дишане е неуловимо и притежава свой ритъм. Без него човек не може да живее, без да нанесе вреда на своята духовна същност. Това дишане може да се нарече дихание на светлината или животворен обмен на искри, или огньове, между тялото на Светлината и Висшия Свят, Света на Светлината. Огненото дихание или диханието на светлината съществува. И като всичко невидимо трудно се поддава на измерване. Обменът на Светлина между Същността на Учителя и ученика представлява част от този жизнен процес. Степента на изтънченост на този процес зависи от височината на съзнанието. Често дишането на човека може да бъде зловонно, отравяйки обкръжаващата атмосфера. Това не е от болестен процес или от развалени зъби, но нещо много дълбоко и лошо. Всяка човешка емоция, според своя род, придава миризмата на дишането. Същото може да се каже за мисълта. У Висшите Духове всички процеси се съпровождат с благоухание, при което всяка мисъл и всяко чувство притежават свои аромати. Очистването на своята същност има много дълбоко ароматно значение. Във Висшия Свят благоухае всичко, в низшите има зловоние. При развити чувства същността на човека може да се определи по миризмата. Огромна е разликата между Висшите и низши слоеве на Невидимите Светове, за които подготвяме със своя живот на Земята място за себе си. Зловоние на страха е омерзително. А също и на останалите нисши емоции. Затова поддържането на астрала и ментала в необходимия порядък по ароматност е толкова важно. Тъй като в Невидимия Свят язвите на духа не могат да се скрият и това, което тук, на Земята не е явно и не прави впечатление, като преминава незабелязано, в същото време в тънката плоскост представлява зловонно и некрасиво зрелище. Затова бъдете чисти при извършване на вашите земни дела. Тъй като тайното няма да е явно на Земята, но още в момента на извършването става явно за Невидимия План, недостъпен за физическото око. Човек трябва да бъде прекрасен, тоест благоуханен и в духа, и в мислите, и в чувствата си. Красотата на вътрешния човек и ароматността на неговите излъчвания са неотделими едно от друго. Един живее и изпълва пространството около себе си с изтънчени аромати, друг – със зловоние на разложението. Голяма е разликата между тези явления, отличаващи се едно от друго като Светлината и тъмнината. Тежко е в градовете, тъй като са много зловонни. Загрижени сме за планетното очистване. Искаме да направим живота красив и благоуханен. Искаме да припомним условията на Висшия Свят към Земята и да изпълним живота с Красота. Искаме да видим човешкия дух, в тялото или извън него, излъчващ прекрасни аромати. Трудно се преустройва живота върху принципа на Красотата. Но няма друг път. Трябва да се осъзнае и види цялата непривлекателност на калта на живота и да се усети нейната зловонност и омерзителност, за да се устремим с цялото си същество към Светлината, изявявайки я със себе си или възпламенявайки я в себе си, според степента на разбиране, мислене и собствените сили. Призоваваме да се мисли ясно и ясно. Ясносияйната мисъл изпълва микрокосмоса на човека с благоухания. Делата, мислите и чувствата от Светлината са благоуханни. Благоуханно е Служенето на Светлината, Великото Служене. Цялото обкръжение на Носителя на Светлина се насища с това благоухание. Светлината в себе си не е отвлеченост, но ярка, пълна и неотречима действителност, ако е утвърдена. Всяка светла мисъл, чувство и постъпка са радост за Учителя. Постъпките и чувствата на ученика могат да бъдат за Учителя като източник на постоянна радост. Но често става обратното. Развитието на тънките чувства и чувствознанието отваря пред човека нов свят с нови усещания и възприятия. Но кой иска да живее сред зловоние и миризмите на разложението? Затова Призоваваме към Красота, затова Утвърждаваме Красотата и Искаме да очистим човечеството от калта и зловоние, което го обвива плътно. Еснафът е

непривлекателен със своето зловоние. Ние се Задъхваме в човешката тълпа. Очакваме утвърждаването на Новия Свят и Красотата на Земята, за да направим живота благоуханен. Обичаме и цветята, с тях се храни тялото на Светлината. Те носят на духа радост, давайки му това, от което е лишен в живота. Искам да видя вас, Моите, благоуханни и чисти. Помислете за очистването. Това е неотложно изискване на живота. Тънките и развити организми се задъхват и страдат тежко от нечистите земни условия. Да утвърдим чистотата като основа на живота и да направим живота благоухаещ с Красота.

155. Няма да бъде преувеличено да се каже, че върховният управител на живота си остава, въпреки всичко, мисълта. Защо ѝ се придава толкова малко значение, независимо от всичко? Изпратената мисъл прокарва пътя на действието. И тя също го пресича. Началото на явлението трябва да се търси в мисълта. Бидейки създадена от съзнанието, тя сякаш се отделя от него и започва да води свое самостоятелно съществуване, въздействайки на средата, в която се намира. Мислите, акумулирани в пространството нарастват колективно по своя род и сила. Мисълта е общително същество и се стреми да се съчетае с родствените мисли, за да бъде в тяхното общество. Колективът е силен с обединената мисъл. Двама - трима човека, обединени от една мисъл, са по-силни от сто разединени. Мислите, обединени съзнателно, усилват своята мощ. Утвърждавам обединението на съзнанията като чудесен източник на събиране или нагнетяване на енергията. Затова трябва да се разбере какво е това единение. Личният живот на всеки си остава при него, а обединението става по главното направление. И съединяващият Фокус ще бъде Владиката. Това е главното. Подробности ще зависят от условията и изискванията на целесъобразността. Когато се е осъществило обединяване на съзнанията върху най-главното, подробностите вече не могат да имат самостоятелно значение. И тъй, единението е необходимо за усилване на енергиите двустранно и тази енергия, нараснала и усилена, да служи като тласкач-двигател. Много често се изпуска от внимание именно тази страна на всяко съдружие, ядро или кръг. Те трябва да се разглеждат преди всичко като необходимо условие за събиране на огнена сила в такова количество и размер, което не е по силите на сам човек. Ще назовем тези центрове на обединение акумулатори или кондензатори на енергията на мисълта. Мисълта е магнит. Мисълта, когато е обединена от няколко сродни, е силен магнит и бидейки такъв, представлява фокус за привличане на пространствения Огън и Светлина на йерархичните мисли. Невидимите функции на съдружието също се основават на законите на психотехниката. “Когато в сдруженията няма съгласие”, акумулирането на пространствените енергии не се удава и, макар и “лебедът да се стреми към облаците”, опитвайки се да издигне след себе си останалите, загубата на енергия е огромна и нецелесъобразна, тъй като дори и при малко обединяване на съзнанието обединената енергия би могла лесно да придвижи колата на ежедневието. Така обединението на енергиите и магнитното им усилване е необходимо преди всичко за самите участници. Обединението винаги се предполага да бъде за нещо или върху нещо. Това нещо и ще бъде решаващо условие за характера на магнитната сила на колективната мисъл. Значи целта на всяко обединение или среща, дори кратка, трябва да бъде очертана точно, иначе това ще породви разлятост и неопределеност на мисълта и нейната магнитна слабост. Настояваме обединенията да бъдат благи. Особено печално е когато обединението с блага цел се изражда в нещо съвършено противоположно. Сила на всеки колектив ще бъде отчетливостта и яснотата на обединяващите идеи. Тази отчетливост представлява един вид цимент на всяка постройка. Нищо мъгливо, нищо неопределено, нищо размиващо се. Ясно, точно, отчетливо и определено се утвърждава основната циментираща мисъл. Огнената мисъл обединява лесно съзнанията. Пазете единението като източник за събиране на сили и магнит, привличащ огъня на

пространството и йерархичната мисъл. Две съзнания, обединени върху Владиката, вече са сила. Когато е необходимо особено усилване на енергията, можете да се събирате съвместно или да се съсредоточавате върху избрания Водач. Вратите към Царството на Светлината са отворени и психотехниката се дава в помощ на строителите на Новия Свят. Трябва да се разбере простотата и неизменността на законите на психотехниката. Не мъгляви и често безнадеждни моления за милосърдие от Небето, а точно познаване на законите на психотехниката и умението да се ползвате от тях за достигане на определени резултати. Не роби, а сътрудници. Не моление, но встъпване в правото на законното наследство, подготвено от векове за човека.

156. Никога и никъде не се е говорило за това, човекът да стане или да може да стане съвършен изведнъж. Това е невъзможно. Възможно е мигновено озарение, но за това се изискват минали натрупвания. Но целта на усъвършенстването се е указвала навсякъде. И така, усъвършенстването изисква време. Трябва да се натовари на плещите своя кръст, или тежкия багаж на своите несъвършенства и, колкото и да е тежък той, да се следва с него Владиката. В това неотклонно следване на Владиката се заключава великото достижение, тъй като то обуславя крайната победа на духа. Значи работата не е в това, да нямаш несъвършенства, а в това да следваш неотклонно. Много искрени търсачи на Светлина не разбират това и се съкрушават заради своите недостатъци. Разбира се, тяхното осъзнаване е правилно и нужно, но при условие, че то не пречи на придвижването и не го прекъсва. Често осъзнаването за своята, така наречена греховност, завинаги затваря пътя, правейки човека недостоеен в неговите собствени очи. Дълъг е пътят от човека до Владиката. Но той трябва да се премине и трябва да се достигне до Владиката. Съвършеният човек, тоест, завършилият своя път на Земята, няма какво да прави тук. Той заминава обикновено на други планети. Немного се решават да разделят труда на Владиците. Но цялата маса на човечеството трябва да се усъвършенства, издигайки се от сферите на своите несъвършенства към Висшите Сфери. Не е работата в това дали човек е добър или лош, а в това, дали е устремен, дали се издига или не. Лошият и неиздигащ се действително е лош. Докато лошият и устремено изкачващ се вече е добър с това, че се изкачва. Всичко се заключава в това. Ученикът не е човек, притежаващ всички съвършенства, но ученикът е човек, обезателно устремен и обезателно следващ Владиката, поел своя кръст. За тази цел са нужни определени качества на духа и за тях упорито говори Учението на Живота, единно от Началото на Времената. Учителят Може да премине покрай човека, когото всички смятат за добър и да се спре на човека, изглеждащ за хората незабележителен с нищо. Следователно този незабележим човек притежава качествата на духа, необходими за да стане той ученик. Затова Твърдя за придобиване и укрепване на нужните качества. Симфонията от качества не е близка задача, но любовта, предаността, устремеността, тържествеността и постоянството са нещо такова, което ученикът в някаква мярка може и е длъжен вече да проявява. Не търсете светци и надземни съвършенства сред приближилите се към Учението и следващите по пътя, но отбелязвайте зорко качествата, необходими за ученика. По тях и ще познаете стоящите особено близо. И не се смущавайте от вашите несъвършенства, но се въздигайте мощно в Името на Владиката. Как мислите, чия заслуга е по-голяма – на добрия човек, вървящ след Учителя, или на лошия? Затова не осъждайте никого и особено тези, които са се приближили към Учението, но поддържайте изцяло вървящите. Поддържайте тяхната устременост и укрепвайте в тях нужните качества. Всеки ги има в известна мярка или в скрито състояние. Може да разбудиш, може да устремиш и може да ободриш, но осъждането е подобно на гвоздей в ковчега. Затова не осъждане, а утвърждаване. И на Мен ще помогнете силно, и приятели ще придобиете. Слабите качества може винаги да се усилят умело и да се даде нов импулс. Грижливо и внимателно посрещайте вашите

приятели, приятелите на Учението, тъй като да се помогне и да се подсили може навсякъде и винаги. И това много ценно слово на ободряване не струва много. Силното осъждане може даже да пресече пътя. Пазете се от силното осъждане. Защо да се отслабва, когато може да се усили. И да се направи това съзнателно, заради Учителя, за да се облекчи Неговия труд. Постъпвайки така, постъпвате както Постъпва с вас Учителя. Затова Неговата Близост винаги носи радост. Трябва да носи радост и вашата близост. От Учителя получавате утвърждаване и укрепване на всичко добро, което е във вас. Същото трябва да получават и от вас-и приятелите, и всички хора. От Учителя получавате чувствителност на разбирането, същото чувство трябва да проявите и вие, които Ме следвате. Нима е по-добре да погалите своя егоизъм, но да бутнете приятеля си една степен по-долу? Тъй като да го издигне ще се наложи на Учителя. Бъдете внимателни в отношенията си към приятелите. Всички трябва да получават от вас импулс светлина, ако смятате, че Владиката ви е близък. Утвърждавайте своята близост с дела. Вършете дела на Светлината и ще получите пълната признателност на Учителя.

157. Утвърждавам спокойствието сред вихрите, устремеността сред застоя, новото сред старото, радостта сред общата угнетеност и близостта на идващата Светлина сред мрака на състилия се мрак. Моето утвърждение е противоположно на това, което представлява сама по себе си очевидността. Така можете да се учите да утвърждавате това, което е от духа, сред това, което е от Земята. Но духът побеждава Земята и земното и, победил я, я извисява, издигайки я в сферата на своето утвърждаване. Ако това не беше така, еволюцията би била невъзможна. Еволюцията е утвърждаване на висшите импулси на духа в низшата материя за нейната трансмутация, изтъняване и извисяване. Да се издигнеш сам и да издигнеш със себе си и Земята – такава е задачата на огнения дух. И всеки дух, устремен към Светлината, така или иначе изпълнява тази задача поне в някаква степен. Не трябва да се забравя трансмутиращото значение на Светлината за обкръжаващата сфера. В това е предназначението на човека. В това е смисълът на светлината, горяща вътре – да издигне самия човек, а с него и всичко обкръжаващо, да се издигнеш сам и да увлечеш след себе си близките. Имало е проповед, но тя си е отишла в миналото. Останало е прилагането на светлината вътре в живота, който е вън. По този начин животът може да се определи като трансмутация на битието. Задачата е огромна и процесът е безкраен. Главното е да се прекрачи в съзнанието бариерата на смъртта, непризнавайки я. Тъй като смъртта се смята за смърт на съзнанието и прекратяване на неговата дейност. Но животът се определя от съзнанието. Ако то утвърждава смъртта и я признава като край на своето съществуване, то кой може да продължи това, на което самото съзнание поставя предел? Следователно, човекът, вярващ в смъртта и утвърдил смъртта в своето съзнание, не може да избегне смъртта в онзи свят, където преминава след смъртта на физическото тяло и където всичко се определя от мисълта. Така собствената мисъл може да бъде предтеча на смърт и унищожаване или, обратно, продължаване на съзнанието в следващите светове. Това е първото условие. Мисълта от Земята и земната мисъл е ограничена от Земята и от сферата на своето непосредствено обкръжение. За земните мисли няма място във Висшите Светове. Те няма към какво да се захванат в условията на Висшия Свят. Затова безсмъртието се обуславя от мислите, свободни от ограничената дребна земна очевидност. Добри са широките мисли, течащи над личното, което умира и отива в забрава заедно със своя породител и носител. Не е възможно да си представиш безсмъртие, ограничено от семейния живот или местните дела, или еснафската сфера. Такова безсмъртие би било трагично. За него няма място в Космоса. Учението утвърждава непреходните явления на живота, явленията на красотата и устрем, и върху тяхната основа изгражда възможно по-продължителна жизнена спирала. Земните вещи са добри за Земята, но те не могат да се отнесат в Надземните

Сфери. Затова моментът на смъртта може да се нарече момент на окончателно разделяне на земното и временното от непреходните ценности. Такива винаги има налице, ако са придобити и събрани в течение на живота. Един живее, насищайки съзнанието със земни явления, друг – отдавайки земното на Земята и кесаревото Кесарю, полагайки в основата на мисленето непреходните ценности на духа, акумулирайки в своя микрокосмос елементи на духа, толкова нужни за утвърждаване на безсмъртието. Безсмъртието е явление, придобивано през живота на Земята чрез определен процес на мислене и натрупване в съзнанието на елементи, неподлежащи на унищожаване заедно с този малък кръг на личността и личните интереси, с които живее обикновеното малко еснафско съзнание. Своего безсмъртие човек създава сам с мисъл, свободна от тесните рамки на обичайното и прието мислене. Разбира се, при известна сила на въображението по пътя на яркото представяне малкият земен живот може да се пренесе и зад пределите на смъртта. Но това явление ще бъде нелеп дисонанс и безсмислено петно кал, или невежество, в безкрайните пространства на Светлината. Можете да си представите скъперника, мислено заобиколил се с тези вещи, които той е събирал на Земята. Но няма ли да бъде такова съществуване нелепост, нарушаваща плана и красотата на Божия Свят? Да бъдеш роб на несъществуваща собственост и да бъдеш прикован към нея като каторжник към количка, докато в същото време всички богатства на пространството са в разпореждане и в услуга на човека, ще бъде крайна степен на невежество и несъизмеримост. Може да се попита: колко време ще е в състояние да проседи скъперникът, потопен в своето призрачно състояние? И каква е целта на това седене? Безумието на земните възжелания става там явно за страничния наблюдател, невъвлечен в техните вихри. Да! Да! Ще седи докато енергиите, вложени от него в своите вещи, не изчерпят своята сила. Така човек сам се хвърля в тъмницата на духа, построена грижливо, старателно и с усърдие от самия него за самия него по време на земния живот. Трябва най-после да се разбере! Тялото се отхвърля, остава мисълта, и тази мисъл, утвърдена още през живота, води човека към мрака или към Светлината. А чувствата покорно следват мисълта. Късно и трудно е да се изменя направлението там, но затова пък е лесно тук, тъй като тук, на Земята, всичко е във волята на човека. Учителят Зове към освобождаване на съзнанието от вековното робство и подчинение на обичайността. Учителят Утвърждава свободата. Учителят Протяга Чашата на безсмъртието към всекиго. Нека пият от нея всички, тъй като е дошло времето.

158. Владиката Казва, че началото или зараждането на явлението прилича на зараждането на река: винаги е малко и незабележимо. Разрастването става постепенно. От малка рекичка или изворче реката става огромна. Раждането на явлението трябва не само да се види, но и да си представиш неговото по-нататъшно развитие. Явлението расте по своята същност с елементите, вложени от началото в него. Стихията на водата, затворена в реката, си остава неин основен признак докрай. Доброто начало дава и добър плод. Това обстоятелство е много важно при привеждане в действие закона на причинността и пораждането на нужните причини. Законът на причинността е оръжие на Архата. Лостовите на причините са в негови ръце. Той поражда цял свят от причини, носещи следствия, тънко вниквайки в същността на всяка. От какво са обусловени тези причини е немаловажен въпрос. Ако основа на ражданите или съзижданите причини бъде Великото Служене и всяка се създава в любов и устременост към Владиката, посевът ще бъде благ и полето на следствието ще донесе очакваните резултати. Причината и следствието се съединяват с права линия като краища на една пръчка. Ако създаването на причина е изисквало изразходване на воля и прилагане на огнена енергия, бидейки единия полюс на явлението – да кажем положителния, то противоположния полюс или отрицателния полюс, не изискващ загуба на енергия, ще

дойде в своята крайна точка чрез началния импулс на волята. Величината на следствието зависи от величината на волевата огнена енергия, вложена в причината. Не с външна, а със скрита огненост на волята се измерва динамичната сила на причината. Великите дела се създават в мълчание и зреят в тишина. По резултата виждаме силата и мощта на вложената енергия. По началото и видимостта на явлението не бива да се съди за неговата значимост, тъй като кой може да види и да отчете пламването на невидимата за окото огнена енергия. Но Архатът може да види и знае, ако действа с духовознанието. По видимостта не може да се съди. Силата на явлението е скрита вътре. Преди буря има затишие. Видимият свят е само арена на развиващи се следствия. Големите причини се залагат невидимо. Само чувствознанието може да помогне да се ориентирате. Пораждайки причини в своя микрокосмос, да помислим за тяхната същност.

159. “Чуждата беда не виси на вратата”. Необходимо е и собствената да не виси над съзнанието и да не го умопомрачава. По-добре е да се огорчаваш от чуждите бедни, отколкото от своите. По-добре е да се грижиш и страдаш за другите, отколкото за себе си. Казват: самоотверженост, отричане от себе си, служене на хората, на Общото Благо и при това предполагат някаква жертва и лишаване от нещо. Време е отново да се преразгледат всичките тези понятия. Жертва може да се нарече такова явление, когато човек нещо отдава, нещо жертва, не получавайки нищо в замяна. Така ли стои въпроса със споменатите понятия? Живее човек и бил здраво затворен в кокошарника на своя личен свят. За нищо и за никого не мислел, освен за себе си. Отвърщайки се от себе си, от своя личен малък кокошарник, той включва своя свят в по-широка орбита, разширява съзнанието си, приобщавайки го към по-голям живот, изгубвайки своето малко „аз“, но придобивайки голямо “Аз”, нова душа, обогатена с нови свръхлични явления. Какво губи такъв пожертвовател? Нищо! Само придобива. Свръхличният живот води към безсмъртие. Къде е жертвата и загубата? Не жертва, но изгодно влагане на капитал, придобиване на ново съзнание и утвърждаване Близостта на Учителя. Сравнете живота на егоиста с живота на дееца на Общото Благо. Каква разлика! Колко беден, прост и ограничен е животът на първия и колко богат е животът на втория. Къде е жертвата, когато толкова е получено и толкова е придобито. Чашата на Общото Благо не е жертва, а придобиване на нови възможности и създаване на нови условия, при които пространствените съкровища стават достъпни. Погледнете приелите пълна чашата, неразделена. Колко богат е техният живот, какви хоризонти обхваща тяхното съзнание, какво бъдеще си изграждат, вървейки по пътя на Светлината. Вземайки върху себе си теглата на ближните, разширяват своето съзнание според броя на съзнанията, обхванати от техния дух. Владиката Носи върху Себе си тежестта на Земята и съзнанията на цялото човечество. Затова пък Неговият Свят е широк и необятен, и Царството Му е чудесно, и изумителни цветя растат в Неговите градини. Размерите на жертвата обуславят величието на находките и приобщаването към Огнените Сфери. Моите Дарове са за тези, които приемат чашата. Подвигът в униние не е подвиг. Жертването на постно масло не е жертва. Радостта и разбирането на Служенето говорят за небивали възможности. Не отказал се, а приел и получаващ е служителят на Общото Благо. Защо са толкова въздишки при отричането от себе си и даже при мисълта за това? Не са ли от невежество? Лицемерните въздишки не се съчетават с подвига. Подвигът и самоотвержеността са състояние на усилено, наситено, обилно и пълно получаване на висши дарове, дарове огнени, дарове стократно въздавани за всяко действие от свръхличен порядък. Пътят на такъв подвиг е най-кратък. Затова Говоря за радостта и самоотвержеността. За радостта от самоотвержеността. Погледнете тези убити от живота хора. Какво е разрушило тяхната радост, какво е осакатило тялото, какво е прегърбило унило гърба? Не е ли егоизмът, не е ли яростното себеслужене?

Сивите себеслужители нахлузват върху себе си веригите на смъртта и затварят своя кръг в пръстена на безизходността. Някой не разбира това сега; но ще разбере когато дойде времето и се разруши картонената къщурка на всичките негови лични постройки. Няма да се Уморят да твърдят за изгодата и преимуществото на свръхличния живот, за да разберете какво губят онези, които са избрали личното благо. В Космоса няма място за призрачната, егоистична човешка личност. Ако такава е налице на Земята, то само като кратко временно изразяване в един земен живот, даден за това да се изучат неговите уроци, за да се сменят наново всички условия на поредното въплъщение със свършено различни и нови. Сменя се всичко, остава се всичко и всичко потъва в забрава. Затова е толкова неразумно да се привързваш към явленията на личния живот, обречени на пълно унищожение и замяна с нови условия. Животът трябва да се разбере и да се усети преходността на неговите форми при постоянството на самия принцип на живота. Има строители за днес и строители завинаги. Към кои ще причислим себе си?

160. Ще покажем желание да устремим своята мисъл към проявите на Светлината.

161. От прахта и сметта магнитът ще извлече железните частици. Така и мисълта от Светлината, устремена след Светлината, ще извлече от пространството енергиите, родствени ѝ по същност. Възприемането на пространствените мисли е основано на точното действие на законите на магнетизма. Единичният проводник и пространственият проводник действат на същия принцип. Непременно трябва да имаш, за да получиш. Трябва вече да имаш в себе си нещо, което да можеш да устремим и към което да можеш да притеглиш. Формулата “На имащия ще се даде, а от нямащия ще се отнеме и това, което има” е основана на действието на този закон, затова Казвам: “Донесете поне малко, за да има към какво да се приложи”. В дадения случай този принос ще бъде мисълта от Светлината, магнитно устремена нагоре за получаване на Светлина в още по-голямо количество. Самата психотехника на процеса е точна и определена и е лишена от каквито и да било неясноти. Устремена магнитно и съзнателно, мисълта от Светлината започва да нараства като снежна топка. Съзнанието, подобно на осветен екран, се съсредоточава върху нея и регистрира притеглените частици мисли, които, попадайки върху екрана, придобиват върху него своята окончателна форма. Това оформяне на мислената енергия във форма, достъпна на съзнанието, може дори да се наблюдава и да се забележи как при това енергията трепти и вибрира, изливайки се във форма на завършена реч и как фразите придобиват завършена и ясна форма на изречение. Когато мисълта се съсредоточава върху Учителя, процесът съответно се усилва и носи върху себе си отпечатък на мислите на Учителя. По такъв път мислите от Висшия Свят проникват на Земята и стават достояние на хората. Най-добрите и можещите ги записват и, знаейки техния източник и произход, ги наричат, както са ги наричали в древността-Глас на Божествените Сили, Сили на Светлината, Висши Сили, Глас Божи. Когато божествената, тоест висшата мисъл на Владиката се отпечатва в съзнанието, този, който я възприема, с право може да я нарече Висша мисъл. Древните са избирали думи разбираеми и близки за хората от онова време, но днес нещата могат да се нарекат със своите имена, без страх от подценяване, а техниката на процеса да се обяснява научно. Не чудо, а действие на огнената енергия. Както във всичко, чрез примери от низш порядък е по-лесно да се убедиш нагледно в механиката на даденото явление. Представете си пияница, отказал се да пие в момент на силно изкушение. Мисълта за вино, допусната в съзнанието, започва да действа като нараства магнитно, привличайки сродни частици и, нараснала достатъчно и придобила сили, се стоварва с цялата своя енергия върху своя породител, предизвиквайки необратими следствия. Ако този процес бъде отпечатан на хартия, последователно записвайки всички свои мисли, би се получила пълна и убедителна

картина. На хората са добре известни аналогични явления, жертви на които те често стават. Защо да се учудваме, че мисълта действа по същите тези закони на магнитното притегляне и в случай на контакт с Учителя се насочва съзнателно. Трябва да се научите да управлявате неуправляваните досега енергии. Мисълта се вкарва в определено русло или канал, или в изолиращата обвивка на проводника и действа в него без намесата на странични и отвличащи мисли. Изолацията и охраната на проводника се извършват от направляващата воля. Всичко е просто, всичко е достъпно и всичко е лесно. Погледнете колко леко се плъзгат по клавишите ръцете на пианиста. Той даже не мисли за това как да държи пръстите си и как да удари клавиша. Така стоят нещата и с процеса на регистрация на мислите, ако съзнанието е придобило достатъчно опит. Да дрънка на роял може всеки, но да полагат в продължение на години упорит и настойчив труд могат само тези, които са се решили, за да могат по-късно, научили се, да свирят според своите способности. Така е и с невидимата мисъл, съществуваща в пространството. Тя съществува, но за да стане достояние на съзнанието тя трябва да придобие форма достъпна и разбираема за съзнанието. Ученикът може не само да възприема мислите на своя Учител, но и да ги записва според своята сила, според своите способности и според изтънчеността и остротата на възприемане. Има различни музиканти, също има и различни приемници. Не всички вменят словото на Учителя, а само на когото е дадено, тоест, който има съответните способности, събрани с труд и усилия в предишните животи. Ала Мога да каже: търсещият намира, искащият получава и устременият достига. Трябва само да можеш да търсиш, да искаш и да се стремиш. И първото условие ще бъде: "Отвърни се от себе си и се устреми към Мен". Съзнанието, което е изпълнено с мисли за себе си, не може да създаде канал на възприемане. Затова отричането от себе си в момента на възприемане ще бъде основа на процеса. Често хората търсят обходни пътища, стига само да запазят своето самолюбие. Но законът е неизменен. Изгубилият своята душа, тоест своето самолюбие, ще я придобие, тоест, ще придобие ново съзнание, разширено и огнено. Познаващият лостовете на закона може да дерзае.

162. Светът е населен със сенки. Така е било и в последните дни на Атлантида. Преди Великото Пришествие здрачът се сгъстява и е необходимо всичко да прояви своя потенциал за неговото насищане по съответствие. Смятат, че времето е обикновено. Смятат, че нищо не се е изменило. Но така мисли слепотата, тъй като Новият Свят навлиза в живота и се утвърждава новото съзнание. И под старите, все още живи форми, тлеят искрите на новите форми и придобиват невидими очертания. Старият свят се руши и си отива, макар и за някого да изглежда неизменен. Не трябва да се смуцавате от несъвършенството на формите на Новия Свят. Бъдещето е напред. Бъдещето, което е оправдано и поддържано от еволюцията. Ние Поддържаме делата в света. Старият свят е обречен по волята на Владиците и всички негови дела, и всички негови начинания, и всички негови слуги-волни и неволни. Всичко, което иска да съществува, трябва да има пространствено утвърждаване. Ние Лишаваме от пространствено утвърждаване създаваните от хората планове на стария свят. Може да се забележи в живота как плановете на едни хора имат успех във всичко, а плановете на други винаги са неуспешни и търпят поражение. Защо е това? Каква сила осъществява едно, обричайки друго на гибел? В какво е тайната на успеха? Изпращаме Лъчи на успех към всички начинания, полезни за еволюцията и Лъчи на унищожение към препятстващите я. Така Нашата благословия е над всичко, което служи за изпълнение Плана на Владиците. Плана Сме Създали Ние и Ние го Провеждаме в живота. И приятелите, и неприятелите служат, тъй като само най-близките знаят крайните цели. Излязъл през нощта лош човек да краде в гората. Насякъл цяла кола, но в тъмнината се заблудил и на разсъмване се озовал пред вратата на стопанина с крадения товар. На

стопанина точно сега му били нужни дърва и то такива, каквито му е докарал крадецът. Така и лошите хора могат да бъдат използвани за нужното действие. Този, който не познава Плана на Владиците, не може да бъде сигурен в чия мелница налива вода. Всичко, което върви против този План, ще се обърне срещу тези, които вървят насреща. Често Сами Създаваме нужните противодействия, когато Искаме нещо да се укрепи здраво. Трябва да могат да се различават тези нужни противодействия. Освен това Ние винаги Използваме противните и неблагоприятни обстоятелства в нужното направление и с полза. Който твърдо следва Учителя може да бъде спокоен: всичко, което е в него – и добро, и лошо, ще бъде приложено в полза на възхода. Достатъчно е да се промени полюсът на приложение и се получава неговото противоположно свойство. Само затова е било казано за приемливостта на студентите и горещите. Топлите е невъзможно да се надяват на тези промени, тъй като в тях няма какво да се променя. Нищожеството си остава такова и на едната, и на другата страна. Затова топличките са непригодни за еволюцията. Те даже не могат да дадат сянка, за да ограничат светлината. Забравете духом за нищожността и се учете да възхождате пламенно и дръзновено.

163. Кажи Ми какви са твоите стремежи и Аз ще ти Кажа кой си ти. В устремеността се изразява цялата същност на човека. Защото вкусовете, възгледите, симпатиите и антипатиите в човека, неговите вродени тенденции и импулси, всичко това не е нищо друго, освен стремежи или устремености на духа, водещи след себе си действия. Устремът рано или късно винаги предизвиква след себе си съответните действия. Зърна на устременост може да се създават съзнателно. Може едни стремежи да се погасяват, като не им се дава храна и не се поддържат, а други да се опазват грижливо и с любов. Стремежите имат тенденция да се възпламяват в действителността, щом настъпят благоприятни условия за това. Да предположим, че човек цял живот се е стремил силно към красота или към явленията от научен порядък на Висшия Свят, но обстоятелствата не са му давали възможности. В Тънкия Свят, където всичко е възможно, тези стремежи ще намерят своето пълно и изчерпващо осъществяване. Трябва да се разбере скритата огнена природа на стремежите. Трябва да се разбере неунищожимостта на огненото желание, възприело стремежите в продължителна и кристализирана форма на постоянно горящ пламък. Стремежът може да бъде наречен лост на достиженията. По този начин човек може да си създаде цял свят от собствени стремежи и да живее в него, знаейки, че колкото и да са неосъществими и далечни от очевидността, действителността ще ги утвърди в една или друга форма на този или другия свят. Благият стремеж е съзнателно творчески, тъмният е разрушителен. Разрушаването на еволюционните, съзряващи навреме постройки, е зло. Разрушаването на отживелите и непригодни за еволюция форми е благо. Трябва тънко да се ориентирате в тези два вида разрушение и да не проливате напразно сълзи, когато разрушаването се извършва законно. Старостта е разрушаване на физическото тяло. Без нея няма смърт, няма възможност да се смени старата износена обвивка и да се получи нова. Но убийството на човек ще бъде незаконно разрушаване и поради това то е принасящо космическа вреда явление. Съзидателните стремежи могат да се приветстват, но от противозаконните и разрушителни стремежи трябва да се въздържате. Сега в света силите на създанието се борят срещу силите на тъмнината и разрушението. Откъдето и да произхождат, стремежите към разрушаване на еволюционното строителство, с каквито и думи да се прикриват, са от злото и от тъмнината и не могат да бъдат оправдани. Със стремежите към разрушаване е възможно и трябва да се борите. Еволюцията трябва да се защитава. Силите на разрушението могат да се победят. Силата на мисълта трябва да се хвърли в борбата с тъмните разрушители. В тази борба вече взема широко участие и силата на мисълта на

народите на Земята. В нея трябва да се въвлекат всички. Всичко добро и способно за еволюция трябва да се изправи в защита. Така борбата между тъмнината и Светлината сега приема други и общопланетни форми. Тя е била, е и ще бъде винаги. Това е борба на новия етап на еволюцията със стария. Всичко можещо да възхожда трябва съзнателно да се изправи на страната на строителите на живота. Да се отделяш и да стоиш настрана значи да обречеш себе си на участва на несъпротивляващите се, помагачи със своята инертност на силите на тъмнината. Който не е с Нас, той е против Нас. Разберете това. Разделението на планетата и човечеството на отиващ си свят, на стар и обречен свят и на Нов Свят, зараждащ се и законен, се задълбочава. И всеки трябва да реши дали е със Светлината или с тъмнината.

164. Приятелю Мой, това не е сън, а действителност. Разбира се, че в същото време, когато тялото спи, се виждаш с Владиката и беседваш с Него, а денем изпълняваш Поръчението. Иначе как би могъл да пишеш? Или смяташ, че правиш Записите със своята сила? Запасът от собствените знания не би стигнал, също както и огънят, нужен за действието. Всичко изглежда просто и лесно, но ако е Дадено. Но кой е Даващият? И кога става това Даване? Възприятието става чрез настроенния приемник. Кой го настройва и кога? Защо Записът става след сън? Близостта на Владиката по време на сън се изостря, тъй като физическата обвивка още не е готова. Да виждаш и чуваш може във всяко състояние, тъй като физическите центрове вече са се утвърдили. Но с психическите центрове нещата не стоят така. Те още се откряват. Затова Намираме най-близките пътища. В състояние на сън Учим, а денем наученото се превръща във форма на Записки. Сине Мой, не трябва да се отричат тежестите на ограниченията и недостатъците на плътта. Но те могат да се победят в значителна степен. Защото в края на крайщата плътта трябва да бъде победена и подчинена не само от теб, но от цялото човечество. Ти само вървиш в предните редици, пробивайки пътя. Пътя Прокарваме Ние. След Нас вървят най-близките, показвайки със своя пример как става това. Така се придвижва еволюцията. Винаги да вървиш, винаги напред, такава е твоята съдба. Тъй като преди всички Върви Самият Владика. Лесно ли е да се върви напред? Но първият Слънчев лъч е за изкачилите си най-високо. Останалите ще дойдат на готовата трапеза и дори ще припишат заслугата на себе си. Но първият лъч Светлина е награда за героя. По право вземаш и по право предаваш по-надолу по стълбата на Йерархията. Твоята цена е известна на Учителя, но не и на хората. За тях ти си като всички, но за Мен си кула на светлината, поставена на кръстопът, за да осветява пътя и да указва направлението на тези, които са готови. Аз Уча насън и ти учиш насън. Аз – Моите доверени, а ти – твоите. Голяма част от поръчаната работа се извършва насън. Значението на съня все още е малко разбрано. Човекът живее в два свята: денем в земния, нощем в невидимия. Двата съществуват и двата са реални. Често стремежите на духа се осъществяват по време на сън. Тъй като сънят е смърт в миниатюра. Следователно осъществяването на стремежите след смъртта засяга в някаква степен и съня. За значението на последния устрем при смъртта вече е говорено. Същото значение има и последната мисъл при заспиване, но в по-малка степен, в съответствие с величината на цикъла. Започваме с малкото, за да се устремим уверено и спокойно нагоре, когато се наложи да се разделяме окончателно с тялото. Както горе – така и долу, както в малкото, така и в голямото. Биенето на пулса се повтаря в Манвантарата и Пралайята, но само върху по-голяма скала. Малкият ритъм и малкото начало ще помогнат да се утвърди голямото и огромно начало. Трябва да се разбере значението на малките дела като предшественици на големите и представляващи техни предтечи. Това е добре да се помни в началото на всички дела. По този начин малката мисъл, бидейки утвърдена съзнателно, може да представлява преддверие към голямо начало.

Така ще утвърждаваме благото във всичко, и всяко начинание ще направим благо. Нека доброто, благото и светлината да бъдат поставени в основата на делата.

165. Приятелю Мой, къде е увереността в Учителя, ако очевидността отново започва да заглушава действителността? Учителят, когато е на Земята, също е обкръжен от очевидността, както и учениците, но Той Живее в действителността и затова има право да каже: „Моето Царство не е от този свят“, не е от света на призрачната дребна очевидност, създаваща илюзията на еснафския свят. Учителят Ходи по същата тази Земя, Яде и Пие, и Носи дрехи, Вижда същите тези дървета и камъни, същото това Небе и звезди, но... и в това “но” стои разликата в еволюция на цял Кръг или повече. Но Той Вижда вещите в тяхната истинска същност и правилно съотношение с Космоса. Не просто вещ, а част от единното цяло, не просто камък, а съгъстен кристализиран огън, не просто дърво, а духо-монада, облечена в поредната обвивка на своята временна проява по безкрайната стълба на живота. Учителят Вижда душата на вещите и за Него са открити всичките три свята. И в това задълбочено разбиране на света изчезва света на очевидността и се заменя със света на действителността. Вие виждате явлението в настоящето, в неговия малък разрез от време. Учителят Вижда началото и края, раждането и смъртта, причината и следствието на явлението, тоест Вижда го сякаш протегнато във времето от миналото в бъдещето, вижда го много по-широко, преодолявайки ограничения на времето и пространството. Рамките на ограничения на времето не позволяват да се види явлението в цялост, точно както и рамките на ограничения на пространството позволяват да се види само това, което е пред очите, сякаш изваждайки предмета от неговото действително обкръжение. В процеса на еволюцията и личността, и астралът са нужни в своето обособено ограничено селекционно свойство на отделеност от обкръжаващия свят, за да може Индивидуалността да събере урожай. Но това е само до определена степен. Както пашкулът става ненужен за пеперудата, тъй като пречи на утвърждаването на следващото стъпало в нейния живот, така и личността, и астралът губят своето предишно предназначение, когато духът израсте и иска да излети на своите огнени крила. Така се срина и светът на очевидността, когато действителността застане пред очите и разкрие своите тайни на съзнанието. Малко е да се знае, трябва да се пренесе знанието в живота, тоест отвлеченото знание да се направи жизнено практично и утвърдено в живота. Утвърждаването на знанието в живота представлява необходим етап, през който трябва да се премине. Студентът, завършвайки своя институт, става инженер-практик, прилагайки своите знания на практика и придобивайки опит. Такъв практик трябва да стане и инженерът – психотехник. Знанията, които е получил от Учителя, той трябва да утвърди в живота и да придобие опит. Животът дава най-широки възможности за това. Няма какво да се чака. Поредната задача е да се превърне отвлеченото знание в опит. Животът поставя много проблеми пред съзнанието. Трябва да се направи опит те да бъдат решени психотехнически. Обикновените пътища са за обикновените хора, но за ученика, а още повече – за бъдещия психотехник са отворени пътищата и възможностите за решаване на жизнените задачи чрез прилагане на психическата енергия. Ние Решаваме нашите задачи психотехнически. В далечната Твърдина, загубена сред недостъпни планини, отделена от външния свят, Ние Направляваме течението на световните събития. Моите следват Моите пътища. Лишени от възможността да действат обикновено, както често става, те намират откритите и незабранени огнени пътища на необикновеността. Възможно е да се прегради пътя на обикновените действия, но кой може да спре действието на огнената енергия, която е незрима и нечута, но въздействаща мощно? За прилагането на огнената енергия не се изисква нито физическо напрежение, нито мъчителни усилия. Обединявайки съзнанието с Учителя, лостът на духа се натиска

просто и свободно и образът, изпратен в пространството като вестonosец, носещ заповедта за неизменността, изпълнява поръчаното му безотказно. Този образ, наситен със сила и зареден с огнена енергия, изпратен с точно, ясно и определено задание, ще се труди беззвучно и незримо, докато не изчерпи своите енергии. Но всяка изразходвана енергия дава следствия. Следствията са неизбежни и неотвратими. Ако градовете и селищата, фабриките и заводите, параходите и самолетите са следствие от човешките мисли, то какво ще бъде следствието от огнената мисъл, насочена съзнателно и твореща в пространството според своята сила! Огнените мисли се осъществяват. Обикновеният човек може да усеща своето безсилие пред човешката подлост, но ученикът знае, че мечът на Светлината пробоща бронята на тъмнината. Трябва да се израства духом от всеки противник. На силата на тъмнината трябва да се противопостави силата на Светлината, а главното – да се помни за невидимото огнено оръжие. Не се оприличавайте на беззащитни овци, а действайте смело и победата ще бъде осигурена.

166. Човек оставя след себе си филма на своя живот, в който са отпечатани всички негови движения, думи, мисли и действия. В този филм влизат кармични явления, следствия, независещи от волята на човека, тези обстоятелства, при които го поставя живота, без да го пита за това. Човек трябва да ги приеме и само от него зависи как ще се отнесе към тях вътрешно или външно. Но има редица явления, записани от човека върху филма, зависещи от неговата воля и представляващи серия поражащи причини. Те могат да бъдат или могат да не бъдат, както поиска самият човек. За тези действия човек трябва да помисли. Може да си представите филма на протеклия ден сякаш отстрани, сякаш той не е свой, а чужд и да се отбелязва в него всичко добро и лошо. Всичко съответстващо на принципа на красотата или несъответстващо: всеки ден дава своята лента, неизтриваема в пространството. Има ленти, с които човек може да се гордее или да се срамува, от които да се радва или да се натъжава. Има различни ленти. Кармичните условия и следствия не могат да се избегнат, но много може лесно да се измени в сферата на отново пораждащите действия или причини. Учителят Вижда филма както на дневния живот, така и на нощния. Ученикът сам трябва да разбере на какво се Радва Учителя или от какво се Огорчава. Полезно е да се прекара филмът пред екрана на съзнанието, като се отбележи всичко, което е “за” и “против” проявата на Светлината. Отбелязването може да се извършва по три направления: мисли, думи, чувства и постъпки. Идеалът или целта е пред очите. И може да се види доколко те удовлетворяват поставения Идеал, към който води пътят. Отстрани са по-ясни и могат да се разгледат безстрастно и нелицеприятно допуснатите грешки и пропуски. И именно отстрани трябва да се гледа филмът на своите дела. Също не трябва да се забравя, че какъвто и да е филмът, близостта до Владиката не може да бъде нарушавана от течението на външните условия, каквито и да са те. Външното често не зависи от човека и затова може да влияе, но вътрешното зависи и е по-лесно то да съответства на необходимото осъзнаване на Йерарха. Но и това не се удава винаги, тъй като животът е сложен и полето на човешкото съзнание представлява арена на сблъсък на началата на доброто и злото, борещи се в самия човек. Тази борба също е полезно да се отбележи върху филма и да се направи равносметка на деня. Добре е също филмът на идващия ден да се набележи в мислите, укрепвайки незащитените места и утвърждавайки желаните качества. Не е излишно да се потрудиш върху себе си. Резултатите няма да се забавят, но е по-добре да вземеш собствената съдба в ръце и да бъдеш неин водач, отколкото да разчиташ на случайността на външните обстоятелства. Управляващият себе си не може да бъде управляван отвън и от хората.

167. Добре е даже и при бързване да не се забравя най-главното. По този начин се утвърждава ненарушаем ритъм и съзнанието се приучва към постоянство. Сред вечната

смяна на явленията трябва да съществува и да се утвърди нещо, стоящо по-високо. Съзнанието се приучва да се държи здраво за стълба. Тогава и равновесието става достъпно, тъй като във всеки момент е възможно да се оттеглиш във вътрешната твърдина, чиито врати са винаги отворени за духа. Трябва все пак някъде да има надеждна защита срещу външната тъмнина. Ритъмът помага входът да се държи отворен. Това дава и друго преимущество – възможност да се водят Записите навсякъде и при всякакви условия. А това на свой ред показва устойчивост на единичния и пространствено утвърден проводник. С други думи, океанът на Учението става достъпен по заповед на волята. Властта е не над океана, а над съзнанието, насочено към общуване с него. Всичко е отворено за можещите да вземат. Цената не е голяма – отричане от обичайността и властта на обичайното над съзнанието. Владиката е Чувствителен към зова на духа. Отговаря винаги, но импулсът на волевия устрем трябва да излиза съзнателно и доброволно от духа. Оттук и формулата за възприемчивост на благодатта, изразена с думите: „Вярваш ли?” Волевата отвореност на съзнанието срещу Лъча е условие, което не може да се заобиколи. Затова Казвам: „Елате към Мен всички, които свободният дух направлява към Мен”. Не Можем да даваме Светлина насила. Но искащият я получава. Затова Казвам: ”Аз Съм винаги с тези, които са с Мен”.

168. Когато сърцето се изпълва с Образа на Владиката, всички възможности се приближават. Те се напрягат от огньовете на Лъча. Следователно усиляването на духовните доспехи зависи от присъствието или наличието в сърцето на Лика на Владиката. Яркото представяне Образа на Учителя дава огнени криле. Цялата беда е в това, че е трудно да се установи ритъм, а още по-трудна е непрекъснатостта на постоянното държане на Лика в сърцето. Ето че ключът към преуспяване е даден, но от него могат да се ползват малцина. На някого семейния живот пречи, на някого работата, на някого характера, на някого други условия. Много причини и уговорки ще се намерят, само за да се отклониш от най-краткия път. Изобщо, всички са заети със своите и много малко са тези, които са заети с Моите Дела. Но своите дела ще преминат и ще се забравят, и ще обраснат с трева, докато в същото време Моите Дела не ръждясват, а растат в пространството, донасяйки плод. Семената лежат до пролетта под снежната покривка. Нито студовете, нито виелиците, нито дългите нощи не могат да ги убият. Така и Моите Дела, макар и да не се виждат под покривките на тъмнината, но към сроковете съзряват. Трябва да се разбере, че развитието на делата е обусловено от сроковете. И имащият търпение ще пожъне обилно. Понякога е тежко да се чака, но знанието помага и Учителят също не Остава без внимание, давайки на духа нужната храна. Трябва да се примирявате с кармичните предназначения, които по никакви причини не могат да се преодолеят, но всички условия могат да се използват плодотворно. Изходът е един – да се възхожда при всякакви условия. Егоизмът желае лесен живот. Егоизмът не обича да се затруднява. Егоизмът би искал да преживее целия си живот в опиянението на безпечалния и обилен живот, на който все пак ще дойде край, недаващ нищо. Такова съществуване няма да даде духовни следствия и няма да закали волята и способностите, а ще бъде разлагащо за същността на човека. Но животът проведен в труд и натоварване ще помогне да се отложат в микрокосмоса на човека зърна от строителни огнени енергии, които ще подхранват духа и след смъртта. Затова ще се радваме на всички трудности, способстващи за растежа на духа. Защото всяка трудност учи на нещо и изостря способностите. Но трудностите, убиващи духа и отслабващи волята, са ужасни. Слабостта пред каквото и да било ще бъде най-голямо нещастие. Именно в духа и духом не трябва да се огъвате. “Ще се преборим”, ще каже силния дух и ще се облече в огнени доспехи. Печално зрелище е духът, изпаднал в униние пред поредната трудност. Победното състояние на духа е плодотворно. Силните

духове не се огъват и не отстъпват пред препятствията. Разбира се, обстоятелствата могат да притеснят, но отстъпването с бой не е бягство и поражение. Затова пазете духа. Нека по-добре тялото да загине, но да победи духът, отколкото обратното, тъй като в Тънкия Свят духът – победител има своята награда. Но съдбата на погубилите своя дух е печална. Уча на въздържание, Уча на спокойствие, Уча на търпение, Уча на умение винаги да се запазва равновесие. Искам да Закаля духа за приемане на огненото кръщение. За вместиране на огъня е необходима здрава обвивка. Затова и се дава трудния живот, затова и са толкова противодействията, но делото се увенчава с победен край.

169. Сине Мой, запиши слово за Майката. Тя е благословена във вековете, поставена от Мен и утвърдена с Нашето решение да донесе на човечеството Светлината на Висшето знание. Елена Петровна Блаватска прокара пътя, Майката даде заключителния апотеоз. Тя е висок и силен дух, дух огнен, дух утвърдил с живота си даваното знание. Мнозина ще дойдат след това, но няма да бъдат по-високо. Затова я Наричам най-близка. При земни условия е проявена степен на огъня, досега недостигната и ненадмината от никого от хората. Дете на Земята, дете на огъня, дете на духа, дете на Светлината, Моята възлюбена дъщеря, преминала през тежкото горнило на огнените изпитания в земното си тяло и отдала себе си на изпитание на стихията на огъня. Ти ще бъдеш провъзвестител на Нейното величие сред хората. Ще им кажеш, че сред милиардите земни въплътени е имало Моя сътрудничка и помощничка в течение на стотици векове и Тя е вървяла пред еволюционната вълна на безчислени милиони човешки души. Затова ковчегът на знанието Ние доверяваме на Нея. Затова Я Издигаме в хорското разбиране до височината, която ѝ подобава. Вашите карми са съединени за утвърждаване на Светлината. Ще бъдеш най-близък свидетел и жизнеописател на Нейния земен подвиг. Ще Я увековечиш в паметта на човечеството с регистрираните Записи. Ще станеш огледало, отразяващо самородните Лъчи Светлина от Нея. Както Тя е била пазителка и приемничка на мъдростта на Владиците, така и ти ще останеш пазител и приемник на Нейната мъдрост. И колкото по-близо застанеш, толкова повече ще разбереш. И колкото по-високо издигнеш Нейната Светлина пред света, толкова по-високо ще се издигнеш сам. Нейният подвиг трябва да се представи в светлината на разбиране духа на огъня и на Новата огнена Епоха. Този подвиг е различен от подвизите на предшествениците Й. Достигнатата степен на огньовете в земните условия не е надмината от никого от хората и при това в условията на великата битка. Нейният Дар за човечеството е огромен. Нейното значение на границите на двете Епохи и двата свята е свършено специално. Нейната мисия е неповторима и непостижима за обикновеното съзнание. Затова ще трябва да се потрудят доста, преди някак да го разберат. Давам поръчение да се свидетелства за Светлината на Майката на Агни Йога. Давам поръчение да се утвърди Нейното име. Давам поръчение тайното да се направи явно, когато настъпи срокът. Нека в новата светлина на Новата Епоха да навлезе новото осветяване на огнения подвиг. На това ще посветиш останалите дни на твоя живот. Ще оставиш Записи на потомците, ще ги утвърдиш и възхвалиш сред своите близки, за да се виждат добре от следващите. Ще станеш апостол на Нейната Светлина, донесена на хората. Ще се потрудим за Светлината и Йерархията. Утвърждавам те в Поръчението и Давам нужното доверие. Всички възможности ще бъдат предоставени. Трябва съзнанието да се приучи и срасне с Поръчението. Трябва да се пристъпи към него като към нещо познато и отдавна прието, с което съзнанието вече се е сраснало, сродило и го е направило част от себе си. Много е нужно за сродяване на съзнанията. Но времето е малко и вече не се налага да се изразходва за това. Схармонизирането на аурите сега става на основата на отдавнашната близост. Трябва да се приведе растящата близост в бодърстващо състояние и да се утвърди съзнателно. Трябва да се срещне изпълнението

на задачата така, сякаш тя е израз на продължителни и силни мечтания и заветни стремежи. С Поръчението трябва да се сродиш и да се сраснеш с него. Моят син ще бъде поддръжка и опора на Майката в Нейния заключителен етап от живота. Разбери с духа си Поръчението. Аз Казах.

170. Сине Мой, опази наследството на Огнената Майка. Децата не разпознават камъните. За децата е меката храна. Тя трябва да бъде приготвена за децата. Млади и стари, посивели и с дълги бради, но деца, но малки, но още неразбиращи ценността на съкровищата на духа. Религията не е преуспяла, тъй като красотата си е заминала от нея. Догмите са сковали духа и човечеството е загубило крилата си. Трудно ще бъде да се обяснява на безкрилите крилатата истина на Огнената Йога. Но растат приемниците на новото съзнание, но се заражда новата раса и настъпва утрото на човечеството, утро на новото съзнание. Ще трябва да се потрудиш в Името на Владиците и в името на Светлината. Ще Въоръжа с огнена сила, непознаваща ограниченията на обстоятелствата. Ще Въоръжа духа със сила да прониква до дълбините на човешките сърца и да се докосва до съкровените струни на сърцето. Голямо и трудно изкуство е да се свири върху струните на човешките сърца и да се привличат сърцата. Но действайки с Името на Учителя ще направиш невъзможното възможно и ще преминеш над забраните и условностите на времето. И това, което няма да бъде по сила на хората, ще изпълниш успешно и победно, тъй като си син. Не Зная какво би могло да те спре, ако Аз Съм зад теб. Заедно ще завършим поръчаното. Ще противопоставим на очевидността на настоящето величието на бъдещето. В него е твоят дял, утвърден сега, който хората не могат да отнемат. Могат да отнемат всичко, което имаш, но Моите дарове няма да отнемат. Биха ги отнели, ако можеха. И много тъмни опити се правят все със същата цел. Тежко е в света, но мракът не е от Светлината. Тъмнината е наследство от миналото. Светлината е дял за бъдещето. Затова е по-добре да живееш в бъдещето и с бъдещето, отколкото с миналото. И не може да се сравнява тъмнината на миналото със Светлината на бъдещето. Само противопоставянето е допустимо. Затова и може да се каже: колкото по-зле, толкова по-добре. И това ще се каже с разбиране за полярността на явленията. Ще положим знанието на закона в основата на надеждата и вярата в близостта на идващата Светлина и ще заменим вярата с вярознание.

171. Лъчът на щастието достига планината и, достигнал я, се връща към изпратилия го, натоварен с улов скъпоценни камъни на знанието. Може да се очаква Лъча на Учителя, а може да се изпрати и своя лъч насреща Му, без да се чака пратката. Пламеният устрем ще съответства на самородните лъчи. Да вземаш даваното е едно, а да вземаш дръзновено съкровища от находището е нещо съвсем различно. Едни чакат, а други без да чакат вземат сами. Може да се избере пътя на търпеливото чакане, но може да се избере и пътеката, сияеща с дръзновение. Вторият път е пътят на Царствената Йога. Давам според дерзанието. Смирението е нужно, за да смириш своя егоизъм, но за придвижването е нужно дерзание. Отворените центрове указват за излъчваните от тях огнени енергии. Това означава огнена активност. Човекът с пробудени центрове не може да бъде пасивен и бездеен. Отварянето или откряването на центровете винаги се съпровожда с някакъв вид активност. Учителят Подчертава ценността на самостоятелния устрем. Ценим самостоятелността на действието, но когато то е в съзвучие с Висшата Воля. Свободата на човешката воля се изразява в това. Свободна воля. Когато свободната воля е устремена към съзвучие с Висшето, посоката е правилна. Искам да посоча, че от това се обуславя хармонията на човешките енергии с Космическите енергии. Хармония означава съчетание, тоест сливане на двете в едно, даващо в резултат новото, изразяващо се в находката от бисерите на пространственото знание или бисерите на пространствената мисъл. Именно това съчетание поражда формата на мисълта, раждаща се в съзнанието. За зараждането на завършена и

оформена мисъл е необходимо наличието на две начала. Ако кажат: “Устремяваме се, но нашият устрем е безплоден”, отговорете: “Значи принципът на психотехниката не се съблюдава”. В техниката и психотехниката има свои правила и закони. И да се избегнат не може, но при съблюдаването им следствията им няма да се забавят. В психотехниката се прилагат точни математически закони. Наличието на двата полюса е необходим, както впрочем и във всичко. В психическата област въвеждаме познаването на законите на съзнанието, на които са подчинени тънките енергии. Психотехниката е наука на бъдещето. Тя ще бъде изучавана като всички други науки и получените знания ще се прилагат в живота.

172. Няма полза да се гадае за това ще се извърши ли Великото Пришествие в дадения момент или не. Сроковете не могат да бъдат издадени. Но какво ще стане, ако всички воини отпуснат оръжие и се предадат на униние? И какво би било, ако през тези две хиляди години всички бяха отпуснали ръце само защото Владиката не е Дошъл, както е обещано? Няма ли да бъде такова състояние на съзнанието условно, пораждащо съответно условно ученичество. Великото Служене винаги се явява безусловно и се извършва при всякакви обстоятелства. Не трябва да се търсят оправдания в това, че “не се знае нито деня, нито часа”, напротив, неизвестността за времето на Пришествието задължава да бъдете бодри винаги. Ако то отсъства или се прекъсва, причината трябва да се търси наблизко, тоест в самия себе си. Никакви оправдания няма да помогнат. По-добре е честно да разгледаш собствените слабости и да не ги оправдаваш, а да ги изживееш. Самооправданието поставя човека на лъжлив път и търси причините навън, докато те се намират вътре, откъдето подлежат на изземване. Предполагайки причините в нещо външно, човек продължава да носи язвите на своите недостатъци със себе си, без да ги смята за такива. По-добре е честно да признаеш своите недостатъци, отколкото да се самозаблуждаваш. В първия случай е възможно някак да се коригираш, във втория поправянето е невъзможно. Не трябва също да се забравя и ритъма на съзнанието, без да се огорчаваш от поредната пралайя. Има време за всичко. Не е възможно да бъдеш постоянно в полет. Нужна е и почивка. Но тя трябва да се провежда разумно. Има време за всичко и законът за редуване явленията на духа е най-добре да се среща разумно. Твърде /много/ да се радваме или да се огорчаваме не е Наш обичай. По-добре е всичко да се среща с мъдро спокойствие и в мъдро спокойствие да се премине през живота.

173. Сине Мой, събитията могат да възникнат неочаквано и внезапно. Кой може да ги предвиди? Започвайки последните войни, знаели ли са тези, които са решили да ги започнат, за съдбите на своите държави и народи? Не, не са знаели, защото ако знаеха, войни нямаше да има. Човешкият ум не може да предвиди следствията от явленията, предизвиквани от хората. Хората не са в състояние и да спрат колелото на назрялата карма. Забележете, причината се поражда от човешката воля, но следствията вече не се управляват от волята, а тя се подчинява на тях. Владиците Предвиждат течението на световните събития, тъй като Знаят и причините, и следствията. И като знаят, Говорят за близостта на идващата Светлина и Великото Пришествие. Очевидността не може да служи като критерий за събитията. Затова трябва да се вярва на Тези, Които Знаят. Мъдрите държавни мъже са ограничени в своята мъдрост, тъй като са слепи. Само изпълняващите предначертанията на Йерархията са обезпечени с успех и победа. Над личното тече световното, над обикновеното човешко — йерархическите явления. Казвам: желаният час ще настъпи, желаното време ще дойде и казаното от Мен ще стане видимо. Сега Виждаме Ние, после ще видите вие, а след вас - всички. И когато това се случи, ще дойде вашето време, времето на широката, явна и открита сеитба на семената на живота. Ще настъпи заветното време. Ще дойдете при Мен за общо служене и Великото Пришествие ще увенчае тежките дни на очакване.

174. Отново да се върнем към мисълта. Какво е това мисъл? Мисълта е енергия, породена от човешкия апарат. Костта не може да мисли. Не могат да мислят също нито ръката, нито кракът. Отделил се в астрала, човек може да мисли. Той може да мисли и в ментала. Насън решава най-сложни задачи, когато тялото спи. Седалището на мисълта трябва да се търси по-високо. Обвивките са само апарати или инструменти за мислене. Например мозъкът е апарат на физическото тяло. Мозъкът може да бъде повреден, но паметта функционира ясно. Смъртта на физическото тяло не само не прекратява процеса на мислене, но напротив, изостря го, прави го по-лек и подвижен. Мисленето не се прекъсва нито нощем, нито денем. Мозъкът умира, но мисълта продължава да работи. Работата на мисълта обикновено върви в обичайното русло. У всеки човек мисълта тече по свойствени за характера на човека канали. Тези канали се утвърждават отначало от човешката воля, а след това вече течението върви автоматично, нараствайки, задълбочавайки се и разширявайки се подобно на река. Тези канали изискват грижа и внимание. Всеки може да види каналите на своето мислене и да разбере какво заслужават те. Кални ли са те или чисти и каква е течащата по тях маса. Учението на Живота има за цел да прокара нови канали и да ги изпълни с ново съдържание, давайки им влагата на живота. Мисленето се регулира от волята. Енергията се поражда от волята. Енергията се поражда от излъчванията на човешките центрове. Така сърцето може да насити мисълта с необикновена сила. Сърцето, подобно на Слънцето, излъчва своите енергии и насища с тях порождащите от човека мисли. Съзнанието на човека обединява мислите. Съзнанието е призма, пречупвайки се през която мисълта придобива форма, тоест, енергията се оформя в конкретен образ. Формите на мисълта се създават от съзнанието. Съзнанието е скулптурна работилница, в която мигновено се изготвят скулптурните изображения или проявите на обмислените от човека мисли. В тази работилница стопанин е самият човек. Материал са енергиите, породени от самия човек и енергиите, възприемани от него от пространството. Тези енергии постъпват в съзнанието от резервоара на неговия собствен микрокосмос, от пространственото вместилище и от хората, обкръжаващи човека, живи или отхвърлили тялото, хора близки или далечни, даже живеещи на далечни планети. Център на възприятието е съзнанието, върху екрана на което се отразяват възприеманите или отразяващи се там мисли. Тези мисли обикновено текат по привичните канали и се осъзнават, или се осмислят в съзвучие с общата настройка на човешкия микрокосмос. В тази област всичко се определя от съзвучието. Както всяка струна звучи със своя нота, така и арфата на човешкия дух, бидейки настроена всяка в своята гама, звучи в унисон с обкръжаващото само с тези струни, които се намират в нея и в този ключ, на който е настроена. Настройчик е самият човек. Много арфи са разстроени, дрънчат и дават убийствени дисонанси. Хармонично настроената човешка арфа е рядко явление, тя дава хармония и действа мощно на всичко обкръжаващо, носейки радост, мир, успокоение, и въвеждайки ритъм и порядък в хаотичните вибрации наоколо. Такива хора пространствено се явяват благословия за тази местност, където живеят, а също и за цялата Земя и за целия свят, ако това са големи духове. Затова вътрешната хармония и ключът на нейната настройка са явления от голям порядък. Малко е да се умува, малко е да умееш да мислиш, трябва да мислиш умело, разбирайки цялото огромно значение на човешкия мислителен апарат. Съзвучие и съгласуваност означават също и съгласуваност на всички центрове на човека при порождаването на мисълта. Ако сърцето иска едно, а мозъкът друго, а краката вървят в трето направление, не се получава монолит на мисълта. Както снарядът от оръдието с всички свои части е устремен към целта, като стрелата в полет, така и човешкият микрокосмос при пълна съгласуваност на всички части дава проявата на мощна непреодолима твореща мисъл. Такива мисли местят планини. За да се породят те е нужна висша съгласуваност, съгласуваност на

всички обвивки и всички центрове на човека. Тогава мисълта ще бъде като острие на таран, пробиваща всяко препятствие със силата на концентрирания удар. Хармонията на човешкия микрокосмос е съгласуване на всички негови енергии в едно цяло за устремяване към единната цел. Тази хармония е съгласуване на всички качества на човека, обединени от съзвучието в едно неделимо цяло. Виждате как се мятат хората. Те не познават хармонията. Виждате колко противоречие има в човека. Търсете висшата съгласуваност. Всичко е едно, всичко да е към едно, всичко да е към тази крайна цел – да се прояви висша съгласуваност на планетата. Може да се започне с малкото, утвърждавайки пълната съгласуваност в своя вътрешен свят. И спокойствието, и мъжеството, безстрашието, и равновесието, и вярата, и устремът, и постоянството, и всички останали качества представляват само отделни страни на една или друга степен на съгласуваност на човешките енергии, обединявани от волята и мисълта явления на светлината, носени от човека в неговата същност. Същността на светлината ще разберем широко. Изисквам съгласуваност и подреждане на хаотично проявяваните енергии. Разберете, без съзвучие няма да преминете по-нагоре. Кой ще поиска да остане на място? Разберете качествата като най-необходим принос в общата съгласуваност на същността на целия човек. Тогава събирането на качества от надоблачна отвлеченост ще стане неотложна цел и спешно достижение. Всяко, даже малко усилие в този смисъл е полезно. За да станеш този, на когото Учителят Може да се опре, трябва да проявиш известна степен на съгласуваност. Тогава можеш да бъдеш възел на Светлината с необходимата сила. Съкровището на Камъка вътре само при наличието на съгласуваност и съзвучие сияе и расте при условие на състояние на достигната хармония. Всеки на планетата и в пространството може да се превърне в такъв център на благословия за всичко обкръжаващо, ако бъде проявена необходимата степен на съгласуваност. Покажете разбиране и бодърствайте непрестанно, на дозор в единното разбиране на великото Служене. Трябва да се съгласуват собствените мисли, чувства и постъпки с тази велика цел. Всичко е позволено, но в съзвучие с крайната цел. Целесъобразността и съизмеримостта си остават основи за възхода на духа.

175. Въвеждаме ново понятие: пространствено Служене. То е възможно навсякъде и винаги. То е невидимо за хората, но сияе в тъмнината. Това е пътят на Великия дух и пътят на тези, които знаят след Кого вървят. То може да се извършва в тишината на мълчанието насаме и във водовъртежа на човешкия живот сред хората, в уединение в планините и в градовете, и на площадите. За него няма нито забрани, нито ограничения. И тайната полиция е безсилна да го спре, тъй като то става в духа. В това е силата на духа, тъй като действа невидимо и мощно по пътища недостъпни за тъмнината и неуязвими за протягащите се отвсякъде нокти. Непознато тук, но явно и сияещо със Светлина за този, който вижда над плътния свят. Има го и съществува, но е невидимо за физическото око, затова хората не могат да познаят тези, които се намират в пространствено Служене. Това е Великото Служене, тъй като то протича във всичките три свята. Нищо не може да възпрепятства човека да се приобщи към него и да започне това велико действие. То може да се изрази в цял ред външни постъпки и действия, но може да се извършва и мълчаливо, в дълбочина, не издавайки с нищо себе си на повърхността. Има мълчаливи мисии. Тогава никой не познава Нашите посланици. Има мисии явни, видими за всички. И едните, и другите са еднакво ценни. И всяка си има своите трудности. Сред рева на Хаоса, сред шума и суматохата на живота, сред суетата на пазара и кръсците на шураците се тълпи помнете за пространственото Служене, мълчаливо и невидимо, и знайте, че Ръката на Владиката е над извършващите го.

176. Сине Мой, никой и нищо няма да задържи твоя бяг към Учителя. Не забравяй това.

177. И тъй, човек оставя след себе си филма на постъпките и действията, филма на чувствата и емоциите, филма на мислите и образите, на картинните мисли – всичко това във вид на кристални отлагания от енергия, записани в пространството. Да помислим с какво насищаме пространството. Пространствените записи са явление неизтриваемо. Тези кристални отлагания на енергия живеят в пространството и действат пространствено. Старинните градове и селища имат своя аура. Страшните летописи на събитията са отпечатани в пространството. Ние виждаме само един разрез на човека във времето, мигновен и непълен. Човекът е нещо повече. Човекът е тяло с много измерения, прострян във време-пространството на огромно разстояние, простиращо се на милиони години в миналото и в безкрайното бъдеще. Това е тяло с различни плоскости, простиращо се в пространството през няколко измерения, видимо затворено и, преди всичко, в огромната своя част невидимо, в това, което ние наричаме човек. И наблюдавайки тези хора, които са наоколо, и виждайки техните външни облици, ние много рядко се съсредоточаваме върху мислите за това колко сложно и продължително във времето същество е човекът. Филмите на неговите деяния на всички планове на неговото съществуване се съдържат в сферата на неговия микрокосмос пространствено-индивидуално. Човекът е сложно същество. Човекът е същество с безкрайна продължителност. Казано е: ние не сме временни, а безпределни. Безпределността се съдържа в човека. Тя е запечатана като негово минало във вид на кристални отлагания. Тя проявява своя лик в неговото бъдеще. Ликът на Вечността е проявен в човека. Човекът не е пространствено тяло с няколко измерения, взето някак отделно, а е тяло, свързано с планетата, на която живее, на която е живял и ще живее, свързано с целия Космос и преди всичко с материята и енергиите, които са преминали, преминават и ще преминават през него. Човекът е рожба на Безпределността. Както детето попива с млякото на майката нейните еманации, така и човекът, хранейки се с космическите еманации, събира в себе си енергийните излъчвания на Космоса. Човекът е вселенско същество. Бидейки производно на Космоса, той носи в себе си отражението на звездните лъчи, отпечатани в неговото звездно тяло, постоянно подхранвано от лъчите на звездите. Човекът е сложно същество. Какво може да съди за човека еснафът и няма ли да е съдът на еснафа винаги лъжлив и изопачен, и извънредно ограничен? Разбира се, човекът може да се чувствознае като концентрат от известни натрупвания, частично отразяващи се в излъчванията на неговата аура. Но кой може да се похвали с изострено чувствознание? Ненапразно има народна пословица, според която за да опознаеш един човек трябва да изядеш един пуд сол с него. Но ще бъде ли знанието за човека даже след девет изядени заедно пуда пълно и отговарящо на действителността? Само солта за знанието е недостатъчна. Нужно е и нещо друго. Нужни са отворени центрове и призматично зрение, за да се видят пространствените записи в различните плоскости. С други думи, пред човека стои поле от безкрайно знание, което трябва да се премине и усвои, знанието на плоскостите на Висшите измерения. Знанието на миналото и знанието на бъдещето във физическия плътен свят на днешния ден не може да се намери. Миналото и бъдещето могат да се видят, но само с огненото зрение. Човекът притежава потенциал за огромни възможности. И ако в настоящето миналото и бъдещето са скрити от човека в зоните на времето, те са открити за Владичите, Които и Виждат, и Знаят. Владиката Призовава към постигането на това велико Знание. Преди да се познае, трябва да се осъзнае възможността за това знание и неговото направление. Нужно е духом сякаш да се предвиди и усети в сърцето. Трябва да се прояви някаква степен на сърдечна вяра във възможността за Великото знание, преди да се устремиш към него. Владичите Свидетелстват за възможностите на Великото знание за човека.

178. Сине Мой, Учителят разполага с много способности да даде знания, но главният все пак си остава състоянието на сън. Същността на човека се освобождава от тежките

окови на плътния свят и умът ускорено възприема поредния урок. Учим насън. Човек донася от тънките сфери нови мисли на Земята, които живеят в него подсъзнателно и действат в него от време на време изплувайки на повърхността на съзнанието. Много от това, което е записано от хората като получено свише, те са получили по време на сън. Навикът заспивайки да се устремяваш към Учителя е добър. Той води към неизчислими последствия. От малкото се ражда нещо голямо. Трябва само внимателно да се изучават впечатленията, възникващи в съзнанието непосредствено след сън и особено първите. Утринните мисли след нощния отдых са добри, ако са устремени към Йерархията на Светлината. Както лъчът на прожектора избира в тъмнината желаното място за да го освети, така и лъчът на съзнанието, насочен в тъмнината на нощта, намира това, към което е устремено сърцето. Лъчът на съзнанието се направлява от волята. Казват, че сънят е подобен на смъртта. Това е правилно. След смъртта човек посещава Невидимите Светове, отхвърляйки постепенно износените обвивки. Издигайки се до височината, достигната от него, смисла земния жизнен опит и, асимилирайки всичко и събрал нови сили, отново се завръща с нов запас огън и ново желание да приеме поредните изпитания, уроци и опит. По същия начин и сънят преди всичко носи обновяване и възстановяване на огнената сила, обновяване на всички обвивки и асимилиране на дневния опит. Тялото и мозъкът почиват, докато се дават поредните и нужни уроци на Висшите Планове. Но в случая на съня, както и на смъртта, направлението на духа и сферите, посещавано от него, зависят от последното предсънно и предсмъртно устремяване. Затова Казвам: “Устремете се съзнателно”. Само привичните мързел и инертност пречат всички мисли, цялата енергия да се насочи към Мен за съзвучно получаване. Трябва да се задълбочи и усъвършенства предсънното състояние, привършвайки с грижите на деня. Човек може да посвети няколко минути за съзнателно устремяване към Висшия Свят. Всички оправдания са несъстоятелни, тъй като, заспивайки, по силата на обстоятелствата човек се освобождава от земните грижи и трудности. Може и трябва в тези кратки минути всички сили на духа да се хвърлят в Моя Свят, устремявайки ги към Мен. И жетвата ще бъде голяма, и мисълта ще потече плодоносно, и срещите и впечатленията ще бъдат други, донесени от Висшите Сфери. Проявете грижа за съня. Обмислянето на земното, земните терзания, огорчения и тегоби могат да бъдат оставени пред входа на сферите на Невидимия Свят. Указвам най-лекия способ, но трябва да се отречете, трябва да се отдалечите от себе си, от своето, изпълнено със земни дела “аз”, да се отделите от егоизма, за да се устреми свободно духът. Товарът от земни преживявания да се остави на входа. Така с всички способности Искам да облекча откъсването от житейските дела и насън, и наяве. Ако в земния живот не можеш да се отречеш от делата и кармичните дългове, то сънят отваря дверите на свободата и през тях трябва да се влезе без товар на раменете. С тежък багаж не може да се полети. Трябва да се свали печатът на земния товар от крилете на духа и тогава полетите са възможни.

179. Ще знаем, че Владиката винаги е на стража. Ще се вслушваме внимателно в Неговите мисли и ще проявим същата степен на бдителна чувствителност. Много енергия се губи от това, че се прекъсва дозорното състояние на сърцето. Мозъчният дозор не е надежден. Повече трябва да се вслушвате в сърцето. Често така наречените настроения не са нищо друго освен неразбрани усещания на сърцето, отбелязващи звученето на пространствената нота в дадения момент. Защо понякога сърцето звучи с радост или с тъга без всякакви видими външни причини? Сърцето живее свой живот и ще продължава да го живее, когато мозъка няма да го има, тоест когато бъде отхвърлена физическата обвивка. Затова и Настояваме за осъзнаване живота на сърцето. През нощта беше показана възможността за сливане на много сърца на далечни разстояния като опит за подготовка към предстоящото им сливане в

Светлината на Владиката. Ще Обедина народното сърце за висшето разбиране и над всички разграничения, измислени от хората. По линия на сърцето човешките ограничения са безсилни. Затова Искам да пробудя сърцето, за да се събуди то отново за живот. И когато Владиката на премъдростта Въздигне храма на сърцето, всички безсърдечни, всички отхвърлили сърцето ще се окажат навън, зад пределите на неговите стени. И няма да имат дял в бъдещето. Така може да се срещне бъдещето с горящо сърце. С него могат да се привлекат хората и да се утвърдят в Светлината на идващия ден. Неправилно е да се мисли, че нещо е далече, ако окото не го вижда и ухото не го чува. Трябва да се попита сърцето. То нашепва на чувствителното ухо за близостта на желаната Светлина. Защо да се признава тъмнината, когато Светлината-победител винаги е сияела победно над тъмнината. Деца Мои, вслушвайте се чрез сърцето в призивите на пространството. То вече звучи с близката победа и утвърждаването на Светлината в плътния свят. Има планини от препятствия, планини противодействия, но пред лицето на видимо тържествуващата тъмнина Утвърждавам близкото пришествие на Светлината, тъй като часът настъпва. Дългоочакваният час, обещаният час, предреченият от древността час. Казано е за близостта на великите събития. Казано е за необходимостта от готовност. Предупреждавам близките: “Бъдете в голямо очакване”. С гръм и мълнии ще събудя още спящите досега. Ще Измета сенките на мрака от планетните простори, ще Очистя Земята от зло и ще Дам утвърждение за всепобеждаващата Светлина. Ще Подслоня под знамената на Светлината всички, в които не са угаснали искрите на огньовете и чиито сърца не са умъртвени в отрицание. Ще Дам живот и радост, за които са забравили, на всички пробудени духове. Ще Напълня, ще Напълня, ще Напълня докрай съдовете на устрема на всекиго. Със Своето слово Аз Потвърждавам готовността огненото строителство, завършено в тънкия свят, да се влее в плътните земни предели. Давам гаранция за Светлината. Призовавам и вас да застанете плътно и здраво в очакване на предреченото от Владиката на Светлината. Деца Мои, чакайте, чакайте огнено и напрегнато: идва велика радост. Аз Казах.

180. Ще Дам знак за началото на събитията, за да ги посрещнете в пълна готовност. Ще Покажа как трябва да се стои и няма да Остава без внимание. При възлови събития Ръководството ще се усили и ще стане по-осезаемо и явно. В миналото е имало доказателства за това. А колко ще се усили Ръководството при последната вълна. Към спокойствието на очакването добавете още и елементите на непоколебима устойчивост, тъй като всичко ще се разтrese. В дните на смут всеобщите погледи на всички се обръщат към най-силния и към този, който може да води и да помогне сред всеобщото объркване. Кулите на духа ще станат твърдини и котви на спасението. В буря хората се хващат за спасителния пояс. Да се учите да намирате в Мен равновесие ще бъде знак за готовност. В Мен ще устоите и с Мен. Ще преминат още малко дни и тънките форми ще започнат да се въплъщават в земни форми. Ще се въплъщават, съхранявайки тънката нишка и сближавайки световите. Няма да е грешка ако се предположи, че утвърждаването на Новия Свят, спускащ се от Небето на Земята, ще премине под знака на неизбежността. И на хората ще им остане само да избират и избирайки или ще загинат, или ще възкръснат, ако изборът бъде направен правилно. Избират вече и сега, но несъзнателно. Тогава ще стане явен изборът и разделението на такива, които са обречени на унищожаване като космически отпадък, и на такива, на които е отсъден новия живот. Разбира се, възможностите ще бъдат облекчени и много ще се прости, ако изборът бъде за приемане на Новия Свят. Плевелите ще отпаднат, тъй като за тях няма да има място в Светлината на идващите огнени енергии; и Земята ще се преобрази, и ще настане мир сред народите, и ще си отидат всички негодни, и стадото ще стане единно, и Пастирът, Който Съм Аз, открито, Невидимо Видим, ще

Насоча течението на планетния живот в руслото на Светлината. Светлината е непобедима и който е с нея също ще бъде победител. Погледнете колко безсилни са старанията на тъмнината да унищожи монолита на Новия Свят. И докато враговете се мятат насам и натам, той се разгаря и укрепва в неочаквани места. И затова те, враговете на Новия Свят, постоянно се влачат на опашките на събитията и закъсняват във всичко точно толкова, колкото е необходимо за утвърждаване и укрепване на новите огнища на мощна съпротива и сила. Вече Казах, че старият свят във всичките си начертания е обречен на неуспех, тъй като е обречен въобще. Не приемайте неуспеха за привиден успех. За тях, вървящите срещу Мен, няма да има успех в нищо и всички техни успехи ще бъдат обърнати срещу тях. И колкото и да са силни в своите злонамерения, против Нас никой не е силен. Стопанинът на Земята също мислеше, че е неуязвим, но беше поразен от Нашата сила. Как ще устоят тъмните разрушители без своя водач? Положението им е безнадеждно и безпросветно. Мятат се и неистовстват яростно. Но Моята Ръка е с утвърждаващите Новия Свят. Не се смущавайте от неговите несъвършенства. В него са заложени мощни елементи на строителство и всички несъвършенства и грешки ще се изгладят във времето. Погледнете основите, върху които се изграждат новите форми на живот. Тези основи в същността си са еволюционни, затова Нашата поддръжка им е осигурена, следователно и успехът и победата. Какво от това, ако стотиците хиляди строители не представляват идеал за съвършенство? Те вършат Нашето Дело. Ако не бяха те, кой щеше да строи и как? На кого да възложим? Голяма е тяхната заслуга в това, че без да знаят са тръгнали след Ръката на Водещия, изпълнявайки нейните начертания. Няма да ги Забравя и ще им Помогна в трудности. Аз ще им Помогна. Вече се прояви негодността на цилиндрите и фраките в новото строителство. Даже диваците се оказаха по-полезни. Носим освобождение на всички угнетени от яркото насилие на фраките. Също и златото няма да помогне. Неговата роля приключи. Банките и борсите също се свалят от везните на еволюцията поради тяхната безполезност. Остават: трудът, изкуството и общонародното творчество. Тези три ярко ще разцъфтят при подема на вълната на еволюцията. Бъдете готови за бъдещето.

181. Нека да бъде на света добре. В това е целият смисъл на еволюцията. Еволюция означава изтъняване и подобряване. Еволюцията може да се определи като постепенно превръщане на плътното в тънко, за да стане след това огнено. Именно изтъняване протича, на всичко и във всичко. На този процес се подлага и човешкия микрокосмос. Всяко ново възплъщение се дава затова, за да се усъвършенства нещо. Не може да се усъвършенства всичко веднага. Затова всяко отделно възплъщение има своите отделни задачи. После всички достижения ще бъдат обединени и по време на Великата Праляй човек ще се намира при всички свои придобивки, докато на Земята неговата съкровена същност се проявява само частично. Грубата материя и несъвършенството на физическото тяло още не позволяват пълно утвърждаване на всички придобивки. Оттук и нелеката задача – да се намерят подходящи обвивки за високите духове. Много от тях страдат тежко в менгемето на плътта, без да са в състояние да изразят своята същност. Много непонятни болести произтичат от това. Огнената същност се блъска в своята тъмница като птица в клетка. Духът не понася лесно плътния плен. Трябва не само да се премине през плътта, но и да се подчини на волята. Говорейки по същество, в развитието или в разкриването на огнения потенциал на волята се заключава и смисълът на еволюцията на духа. “Вие сте богове” има предвид именно това. Затова човекът, който във всякакви, дори най-трудните условия провъзгласява и утвърждава своето превъзходство над тялото и плътното обкръжение, винаги е прав. Колкото и да е далеч от крайния идеал, говорейки за превъзходството на духа утвърждава своята сила. Затова преодоляването и победата над всички външни и

вътрешни препятствия може да бъде поставено като лична цел. Всички земни дела на човека в крайна сметка са обречени на унищожение. Колко човешки сили са необходими, за да се построи град или държава, или да се строи, да кажем, в течение на хиляди години, но и градът, и държавата в хода на времето ще изчезнат от лицето на Земята. Обаче трудностите, понесени от човека при тяхното изграждане и опитът, придобит от живота, ще останат с него завинаги, за да му послужат в бъдеще, когато духът ще достигне степенята на строител на Космоса. И въпросът “Каква е ползата на човека от всичките му работи, за които се труди под Слънцето” крие в себе си най-дълбоко значение, тъй като денят идва и денят си отива, но духът пребивава вовеки. Затова ще направим още една крачка напред и ще отмерим чии дела на човешките дни са пълни със съкровен смисъл. Везните на Безпределността, върху които те могат да се претеглят, позволяват да се погледне към живота от гледна точка на Вечността, в нейния аспект на непрекъсната смяна на всичко, което съществува. Затова Казвам: “Не се привързвайте със сърцето си към това, което преминава покрай вашето съзнание на Земята”. Преминаващият през живота няма да се задържи нито един миг по-дълго, отколкото му е отредено да бъде. Няма нищо, за което да се захванеш, нито върху което да се обосновеш-можеш да устоиш единствено в кулата на духа и да запазиш своето място във великия поток на живота. Всичко тече, всичко се променя, но духът пребивава навек. Давам на всеки везните на Безпределността. Всеки може да ги приложи. Животът се оценява не по външни успехи или придобивки, но по достигнатите резултати. И ако те са били големи, макар невидими за окото, пътят е бил успешен. Затова ще утвърдим превъзходството на духа над света на явленията, ставащи навън и ще разберем, че няма никаква полза за духа ако той придобие целия свят, но загуби душата си. По-добре да изгубиш целия свят, загубвайки всичко, но да останеш победител в духа, утвърждавайки своята победа и да излезеш от прегръдките на плътния свят като огнен победител. С плътния свят все едно ще трябва да се разделиш. Това е съдба на всекиго. Но е по-добре да се разделиш като победител, отколкото да отнесеш неговите вериги в Надземния Свят. Давам знание да осъзнаеш могъщата сила на духа и своята непреходна сила. Трябва да можеш да съчетаеш в съзнанието необходимостта и значението на земните въплъщения, и човешките дела, с Надземната концепция за вечния живот на духа. Така може да се избегне убийственото равнодушие. Учителят е винаги нов и изпълнен с енергиите на живота. Ученикът е изпълнен с интерес към явленията на земния живот, макар и да разбира тяхната временна природа. Съчетаването на двойките противоположности – временното и вечното, трябва да бъде разбрано и усвоено. Неразбирането ще донесе или пълно отричане и бягство от живота, тоест, дезертиране на духа, или потапяне във властта на земните притегляния. Златната среда, или златният път е уравновесяване в съзнанието на вечните ценности на живота: временното и безпределното. Без разбиране на двойките противоположности и утвърждаване на равновесието между техните полюси пътят на живота е затворен.

182. Приятелю Мой, прояви разбиране за ставащото. Новото се кръстосва със старото. Тези две противоположни течения са се смесили в целия живот и във всичко. Във всяко явление трябва да се види и да се избере строителната струя, отделяйки я от слоевете на стария свят. Явленията са се смесили, подобно на езиците при построяването на вавилонската кула. Необходимо е орлово око, за да се забележат светлите явления и да се отдели тъмнината от тях. Но опора на Новия Свят е Моята Страна. Към нея гледайте и в нея открийте основите на строителните начала. Носещите тежкия товар трябва да бъдат подкрепяни. Да се разберат недостатъците и да се помогне на знанието. Ще дойде момент, когато ще има остра нужда от вашите знания. И тогава ще дойде времето за придвижване. Сърцето чака уречения час. И тези, които

провеждат плана, също чакат. Под знака на неизбежността ще се осъществи вашия призив върху полето на културата на целинните пространства на духа. Необходимите условия ще бъдат създадени. Вълната на еволюцията ще издигне върху гребена на събитията Моите избраници. И изпълнението, и осъществяването на Космическото Право на вашето предназначено Служене няма да срещне препятствия. Кармата ще покаже непреодолимата сила на своите закони. Тогава ще разберете какво означава да предадеш своя дух на непобедимата Воля на Владиката. Бъдете спокойни и уверени в очакване на своя светъл жребий. Вашата ценност за еволюцията се измерва с необходимостта от вашата вещина. Затова ще влезете лесно и свободно в зданието на Новия Свят, като детайл в добре оразмерена релса. И всеки ще заеме своето място, предназначено за него. Не за жизнена борба за парче хляб, но за Служене ще бъдат нужни вашите сили. И затова ще бъдете пазени и обкръжени с Грижа. Грижата е проявена и сега, но не в такава мярка. Сега все още губите енергия за странични дела, а тогава - непосредствено за Моето Дело. Кармата ще постави мощно в най-добрите условия и чудесната вълна ще понесе. И ще усетите силата на своя Владика. Ще свърши времето на подготвителното обременяване с лични обстоятелства и ще встъпите в грижата за Моите Дела. Ще Устроя вашите дела, за да можете изцяло да се отдадете на Моите Дела. Потърпете още малко, още съвсем малко. Сладко е възплащаването на заповяданата приказка. Ще бъдете Моя опора в провеждането на Моите Указания. Онези, които ще бъдат наоколо, ще бъдат безусловни изпълнители на вашите решения, тъй като ще ви Дам власт. Космическото Право дава власт в ръцете на тези, които са предопределени от кармата. Иначе как ще се осъществи Планът? Той е предвиден във всички свои подробности. И всеки отрязък от време има свои изпълнители. Подготовката на сеячи за Великия Посев се извършва в тишината на неизвестността и далеч от вниманието на хората. Наистина, разорава се целината и тече подготовката. Когато дойде времето ще Наситя вашите способности с огнена сила, при това - всяка многократно. Приятели, бъдете уверени в чудното бъдеще, което ви очаква. Не проявявайте безпокойство, опасения, съмнения и страх, тъй като Словото на Владиката е неизменно. Все още го няма, но ще бъде. Знайте това твърдо. Ще бъде Светлина. Ще се извърши Великото Пришествие и вашето място в Нашите планове за бъдещето е определено. И печатът е положен. Очаквайте неговата Светлина, тъй като Светлината е напред. Но защо има още толкова мрак? Не затова ли, че полюсите на проява се характеризират с противоположност на същността на проявяваното явление във времето. По яростта на тъмнината съдете за настъпващата Светлина. Отдалите внимание и сили на грижата за Моите Дела имат право на Моята грижа. Мои воини, деца Мои, любими Мои, Радвам се с радостта на бъдещето, което ви очаква. Радвайте се и вие в очакване.

183. Сине Мой, побързай с утвърждаване на равновесието. Състоянието на равновесие е съхраняване на силите. Равновесието е събиране на силите в едно. Равновесието е състояние на достигната хармония. Равновесието е събраност на духа. Равновесието е разполагане на себе си в центъра на великото спокойствие. Равновесието е неутрализация на бинера, когато властта е утвърдена над двата полюса на проява на единната вещ. Равновесието е пребиваване във висините на духа, в точката на върха. Равновесието на духа е постигната победа. Равновесието е началото на пътя на Великите. Няма да се уморим във вечната борба за неговото утвърждаване, тъй като спокойствието на Владиката е венец на достиженията. Трябва да помним, че в това състояние всички частици от обвивките на духа и всички обвивки, и всички центрове, и цялата нервна система на човека, неговият мозък, и мисли, и чувства достигат състоянието на пълна съгласуваност. Човешкият микрокосмос тогава представлява олицетворение на мира и хармонията, утвърдени в пространството. Защо

е необходима тържествеността? Не е ли затова да се приведат в спокойствие и равновесие вихрите на дребните суетливи чувства и да се постигне равновесие? Не води ли към това и безстрашието? Можеш ли да запазиш равновесие овладян от страсти? Ще помислим за равновесието като за царствен път. Възможна ли е йога без равновесие? Затова се утвърди в разбиране на равновесието, сине Мой и помни, че няма нищо на Земята, заради което би си струвало да го нарушиш и срещу което би могъл да го замениш, и да предпочетеш пред него. Ако нещо в теб нарушава твоето равновесие, смятай това “нещо” за враг номер едно. Запомни твърдо: срещу равновесието нищо няма да устои и никой не е силен. Прояви неговата мощ в обикновения живот, тъй като когато необикновеното настъпи, то трябва вече да е постигнато. Но се бой да го загубиш, утвърждавайки го. Хората, без да знаят това, се подчиняват на този, който го е постигнал в себе си в известна степен. Няма да се преситиш с достигането на това велико качество. Ето, пред теб са всичките дни на твоя живот. И ако всеки час неуморно и неотклонно се бориш за утвърждаване на това най-високо качество, без да се спиращ пред нищо, наистина ще станеш победител. Защо суетата на деня и дребнавостите на живота заставят да се отвлечаш от главното и да забравяш за това, заради което са дадени на човека суетните дни на целия негов живот на Земята? Не е ли за придобиване на нужните качества на духа? Победа, победа, ще се стремим към победа преди всичко над себе си, тъй като победителят над себе си е победител над света. Пазете равновесието, тъй като Аз Победих света. В Мен търси утвърждаване на неговата мощ в себе си. Много е направено, много е утвърдено. Но това е само началото. Завещавайки наследството на любимия син, Указвам условията, при които то може да бъде получено. Огнената мощ ще разнесе организма на части, ако не бъде проявено равновесие. Равновесието е задължително условие. Овладяването на огнената енергия се достига само при равновесие. Затова Призовавам към равновесие и Утвърждавам равновесието. Затова Давам сили да се приеме това качество на духа и, приемайки го, да се направи израз на своята растяща огнена мощ. Сине Мой, приеми Моя дар.

184. Приятелю Мой, Учителят Иска равновесието да се постигне. Учителят Иска да усили потока от знание. Знанието може да се възприема само при определени условия. Тези условия трябва да се създадат. Често говорят, че Учителят е далечен и няма да се Приблужи действително. Но дори и подвижниците чакат с години явлението на висшето. Не сте оставени без Ръководство. Получавате и ежедневна грижа. Лицезрението на Учителя е съпроводено от много сложности. Ще отчетем също и изискванията на момента. В случай на остра нужда близостта се усилюва. Смятат, че личната близост и съприкосновение във физическото усилюва обединението. Това е истина, но при условие на осъзнаване. За развитото съзнание разстоянията нямат значение. Може да бъдеш близо-далечен, но да си по-близо от тези, които са наоколо, но са с по-ниско развитие. Животът в духа приближава към Учителя, тъй като духът живее извън света на трите измерения, които представляват за него само неголяма част от сферата на неговите прояви. Духът е над всичко. Утвърждавам царството на духа. В царството на духа царува мисълта, и духът живее чрез мисълта. Мисълта и тънките постройки заменят грубостта на плътните условия. И който се е приучил още на Земята да живее с тях, с тях и ще си остане. Затова Насочвам мислите към Красотата и над Земята. По-добре е да отнесеш със себе си от Земята образи на красотата, макар и на полски цветя, или реки, или планини. Образите на красотата, отнесени от Земята, обогатяват Надземния Свят. Какво ще отнесе със себе си човекът, прекарващ своя живот в кръчмите? С техния образ ще отиде и там. По-добре е да бъдеш сред природата и да я обичаш. Лесно е да се въздържа от безобразия. Даже суровата природа е красива. Добре е да обкръжиш себе си с красота. Красотата не е разкош.

185. По един или друг начин възприемат всички, но степените на възприемане се различават. Възприемането протича през аурата. Тя трябва да се държи чиста, за да може да съзвучи съответно. Има хора, по отношение на които никой няма да си позволи неуместна шега или фамилиарничене. Защо? Хората чувстват излъчванията на тяхната аура, тоест прекрасно възприемат нейния характер. Такава възприемчивост се проявява в много. Един човек може да оживи събрание от хора или обратно, да внесе тъга и униние. Добрият оратор бързо овладява тълпата и слушателите усещат излъчванията от него вълни на въздействие. При среща хората протегат пипалцата на своите излъчвания и моментално усещат тоналността на събеседника. Много са такива, невместващи се в думите, възприятия. Хората получават сигнали и усещат много, но не си дават сметка и не искат да разберат това, което е очевидно и което принадлежи към тънките възприятия. Когато нещо ни е неприятно в хората, възприети са не произнесените думи, а излъчванията на аурата, насочени към нас от човека, спрямо който често нашата аура реагира болезнено. Ето към такова отрицателно въздействие на чуждата аура трябва да се изработи имунитет. Трябва да имаш защитна обвивка в момента на въздействието, обкръжавайки себе си със стена от непроницаеми излъчвания. Така отново стигаме до въпроса за заградителната мрежа. Тя трябва да се държи в пълен порядък. Като правило, зад нейните предели не трябва да се допуска никой. Защо да храниш когото и да било със своите вътрешни слоеве от излъчвания, когато най-малкото неравновесие на този човек незабавно ще се отрази болезнено върху собствената аура, тъй като уравновесените хора са толкова малко. Спокойствието може да утвърди в пределите на сферата на своята заградителна мрежа, но да допуснеш в тях страничен, значи да отдадеш себе си във властта на случайните настроения. Въпросът за опазването на собствената Индивидуалност е много сложен. Трябва да можеш едновременно да помогнеш на хората и да не отдадеш себе си на разкъсване. Ограждането от човешките въздействия е необходимо, иначе ще те разкъсат. Но трябва сърдечно да се срещне всяка болка на ближния, обърнал се към нас. И тук също, златната среда. При непредпазливост е много лесно да паднеш в ямата на чуждото отчаяние, униние и безизходност. Но не в това се заключава помощта, а в това, недопусайки вътре, да издигнеш до себе си. Бдителността и зоркостта постоянно усилват яснотата на заградителната мрежа, а стоящото на стража сърце я привежда в работно състояние. Не трябва да се доверявате на човешките настроения и да се упоавате на тях. По-добре е да се помни, че изпитаните приятели са необичайно малко, и че единствено самотата няма да измени. Самотата е съдба на Великото Служене. Всички велики изпитания се провеждат в самота и индивидуално. И кармата, дори и общата, пак се изживява от всекиго според съзнанието, тоест, също индивидуално. Така и трябва да бъде, иначе как ще съхраниш и оградиш индивидуалния вътрешен свят на човека в неговата еволюционна селектираща обособеност. Целият Космос е построен върху индивидуалната същност на духовната монада. Няма два сходни предмета, нито две съзнания, даже листа на едно дърво. За по-добра защита на себе си трябва да се охраняваш не с мисли, а с чувства. Затова изразявайки мисълта с думи, насочени към хората, тя трябва да се освободи от чувството, свързано с нея. Това трябва да се отнася преди всичко за личните чувства. Изразявайки своите лични чувства или емоции, отдаваме себе си във властта на този, който ги забелязва, възприемайки в своето съзнание нашия образ в момент на показване на неговото вътрешно състояние. Вратите на света на личните вътрешни емоции и преживявания трябва да бъдат винаги затворени. Да се отдели мисълта от света на личните преживявания не е лесна задача. Това е свързано с обуздаване на астрала. Контролът се проявява винаги: и насаме, и при съприкосновение с хората, особено близките, тъй като с чуждите хора той по-лесно се осъществява.

Самоконтролът и сдържаността на чувствата и емоциите са необходимо стъпало на ученичеството. Едни се учат от живота, а други сами себе си учат. Водещият сам себе си освобождава от контрола на външните обстоятелства. Робът е вечно зависим от всички и всичко. Овладелият себе си върви по пътя на Учителя. Призовавам към утвърждаване на властта над себе си. И утвърдилите я Водя по-нататък.

186. Правилно, сине Мой, сега трябва да се възпитава мислене, съответстващо на особеностите на тънките условия. Късно е да се изработва тогава, когато настъпи времето за заминаване за Другия Свят. Може ли да вземеш със себе си там желанията? Може. Но желания има различни. Желанието добре да се похапне и склонността към вино, и много земни желания там не могат да бъдат удовлетворени. Възможно е да създадеш тяхната илюзия за себе си и да си попииваш и похапваш във въображението, но да се удовлетвори тези желания е невъзможно, тъй като там липсват съответстващи условия. Получават се мъките на Тантал: все за същото, без насищане. Мнозина, измамани от яркостта и реалността на създаваните от тях образи, пребивават в тяхната власт, в обятията на неудовлетворените възжеления. Зрелището е печално, но желанията за красота и любов към природата се удовлетворяват лесно и бързо, тъй като там красотите на природата превъзхождат земните и техните любители могат наистина да се наслаждават на великолепието на планините, горите, полята, езерата, реките и моретата на Надземния Свят. Особено прекрасни са цветята. Също и любовта към пътешествия може да бъде удовлетворена изцяло. Но там не са нужни нито влакове, нито параходи, нито самолети. Всичко е в човека. Полетите са възможни и не са нужни нито багаж, нито храна, нито хотели. Също и желанието за знание може да бъде удовлетворено до високи предели. С други думи този, който е привикнал да живее живота на духа, там извлича максимална полза. За едни смъртта е ужас, за други – трагедия, за трети – край, за четвърти – скок в неизвестността. За знаещия смъртта е освобождение и възможност да се удовлетвори всички желания, ако те не се отнасят за земни явления. Тяло няма. Следователно, телесните желания не могат да бъдат осъществени. Но е облекчен достъп до записите на планетните пространства и може да се учи безкрай. Не са нужни земни домове, макар мнозина да ги строят, тъй като навсякъде е дом. Където съм аз, там е и домът. И това трябва да се разбере. Не е необходима собственост. За какво е тя, когато всичко мое е в мен и с мен. Но до всичко това трябва да се достигне и да се освободиш в съзнанието от всичко. По-точно, да се разбере преди да се пристъпи вратата на Надземния Свят. Нисшите чувства затварят духа в пръстена на безизходността. Те не са нужни. Кого да ненавиждаш, ако земните сънища са се разсеяли като мъгла, но от тези чувства трябва да се освободите тук. Там е късно. Създайте си мислене на Надземния Свят, бидейки в условията на Земята. Неосвободилият се продължава да живее там в илюзиите на земния живот, продължавайки да ги изгражда в своето въображение, което там става мощна сила. По-добре е да се отиде там, оставяйки всичко земно на Земята. Добре е да се помисли за това, какво да се прави там, където цялото време е свободно и няма нито паспорти, нито визи, нито апартаменти, нито вещи, нито обичайната работа. Там може и трябва да се трудиш, но по различен начин, в сравнение с тук и по избор. Помислете за това, какво бихте започнали да правите, ако около вас изведнъж изчезне потребността от храна, вещи и дом, и грижа за парче хляб, и вие бихте придобили свобода да живеете както искате, изключвайки грубите телесно-земни прояви. Трябва да се мисли за условията на съществуване в Надземния Свят, тъй като животът тук е стотна част по продължителност от пребиваването там.

187. Сине Мой, няма да те Остава в нужда. Затова остави безпокойството и грижата за бъдещето. Казах: нищо няма да те засегне. Странични ръце няма да Допусна. Но изпитанията са неизбежни, за да се изпита твърдостта. Враговете биха

искали да поставят в такива условия, при които никаква работа не би била възможна. На Мен са ми нужни обратни условия. Но Учителят е по-силен и ще Съумее да се справи с враговете. И още: ако не беше Моята Ръка, отдавна биха те съкрушили по един или друг начин. Припъзляват от всички страни, но се натъкват на Моя огнен Щит. Защитата на Моите близки съставлява част от Моята работа. Искам да напомня, че на мисли за това как и какво ще бъде, не трябва да се предавате. Ще бъде така, както Желает Учителят. Затова Неговата Воля трябва да се приеме като неотложна необходимост. Навън има скърцане със зъби, но Моето Царство не е от този свят. Старостта, болестите, инертността на плътните условия създават тежестта на земния свят. Свободата не е в него, а в освобождаването от него. Много печал и усложнения има наоколо. Изпращам Знаци, но често суетата ги поглъща. Борба със суетата – ще наречем така нотата на текущия час. Много остава да се желае, за да се подобри текущото време. Градовете ще се наложи да бъдат изоставени. А нима в пустинята? По този начин усвояването на пустеещите земи има значение за бъдещето. Преходното време винаги е било трудно, а ние живеем на раздела между Епохите. Вие сте предоставени временно сякаш сами на себе си. Но Братството Следи неотстъпно, пресичайки това, което е недопустимо, идващо отстрани. Затова бъдете спокойни във вярата и знайте, че ще Опазя. Не се огорчавайте от грубостта на грапавите условия на живота. Ще премине и това.

188. Приятелю Мой, днес е тежък ден. Затова ще пишем за неизказаните неща. Какво представлява сърцето? Жив огън, космически, заключен в оковите на плътната материя. И тази материя, която го облича, сърцето не само трябва да преобрази и да издигне до себе си, при което и самото то заедно с нея да се издигне в своята небесна Родина, откъдето се е спуснало на Земята, но и цялата земна материя да увлече след себе си. Това не могат да направят нито мозъкът, нито тялото, тъй като сами по себе си са временни и представляват плътна материя, а само сърцето, тъй като постоянно бие в същността на човека с ритъма на вечния неугасим неумиращ Космически Пламък. Затова за сърцето е казано, че то винаги е било, винаги е и винаги ще бъде. Неунищожим е животът на сърцето, единният живот, вечният живот, чийто огън пулсира в сърцето на човека, атома и всеки индивидуален жив център на битието. Сърцето се превъплъщава от живот в живот, без да спира своя ритъм. И когато настъпи смъртта, и пулсиращият огън на живота изостави физическото тяло, той преминава, продължавайки пулсацията на ритъма във висшите обвивки на човека, по-точно, отива си заедно с тях. Безсмъртното Его на човека, неговата Висша Триада пулсира с огъня на живота на сърцето, съдържащ се в него. Произлязло от Огъня-Отец, то се завръща отново в лоното на Оцеца-Огън, Съществуващ вечно в пространството в Неизразимата проява на своята непреходна Светлина. Казах, че Искам да донеса огъня на Земята. Наистина е така. И Искам да преобразя и извися Земята с този огън. И в основата на този велик труд по преобразяване на материята е заложено сърцето. Когато съзнанието се потапя в сърцето, във вечната своя обител, то намира там възможност за безпределно разгръщане на своя потенциал. Вие сте богове, но бог е заключен в сърцето на човека като прообраз на това, което може и трябва да стане. Казвам: “Признайте в себе си, в своето сърце, извора на непресъхваща мощ и чудесни, неизтощими, от нищо неограничени възможности на духа. Вашето сърце е вашето чудо, там трябва да се търси. Във вашето сърце търсете”. Когато съзнанието се потапя в сърцето, засенчвайки външните чувства, духът се приобщава към неговия тайнствен изумителен живот. Не трябва насила да измъчвате себе си, трябва само да се даде на сърцето свободен изход нагоре. И сърцето ще поведе духа по високия път. Много тайни има в Космоса. Сърцето може да се докосне до живота на Далечните Светове и да вземе участие в него. Сърцето може всичко. При осъзнаване на неговите огънове ще нараства и неговата

мощ. Осъзнайте своето сърце като неизразим светилник, затворен в човека. Признайте сърцето в себе си, тъй като с него ще победите. Указвам да се премине живота по сърцето, тоест, да се приобщиш огнено към живота, за да станеш сам огнен. Огненото преображение може да се осъществи само чрез сърцето, когато под негово въздействие се събудят огнените центрове на човека и, бидейки трансмутирани върху огньовете на сърцето, започнат да се въртят. Огнените чакри се привеждат в движение от силата на сърцето. В епохата на сърцето Възлагаме огненото утвърждаване върху сърцето. Сред онези, жестоките и тъмните, търсете тези, у които се събужда сърцето. Те ще тръгнат след вас. Те ще помогнат за изграждането на великия храм на сърцето. Тези, събудени в сърцето, ще дойдат при Мен за Светлина. Приятели, знайте: огненото сърце е непобедимо. Запалилият сърдечните огньовете не познава поражение. Провъзгласявам победата на сърцето над тягостната тъмнина на външните условия. Тъмнината ще се разсее и победител над тъмнината ще бъде сърцето, отбиващо във вас и в Мен ударите на вечния пулс на живота. Помнете – с него ще победите.

189. Сине Мой, слушай. Настъпи времето за завършване на подготвителния период. Той беше дълъг и труден.

190. В Тънкия Свят пребивават цели тълпи от самозаблуждаващи се. Лъжливите богове, лъжливото поколение, лъжливите олимпи имат своето начало в земния план. Трагедията на самоизмамата се заключава в това, че нейната жертва не знае и не разбира своите заблуди. Приемайки лъжата за истина и лъжливите пророци за нейни носители, пребивава в илюзиите на самоизмамата. Да вземем за пример призива на църквата от недалечното минало. С какво преклонение и почитание са били обкръжени от своите почитатели, но те не са признавали Учителите на Живота, не са ги познавали и затова и почитателите, и почитаните са останали извън предела на кръга на живота. Колко нови пророци, колко секти, колко надути самоутвърдени авторитети. Колко бутафорни посвещения с регали и хорски почести. И всичко напразно, всичко без полза, всичко лъжливо. Колко апостоли на лъжливата наука! Светът затъва в лъжи, суеверия и заблуди. И толкова малко са тези, които действително знаят. Но и в областта на науката, и на изкуството, и на религията ги е имало тях – истинските светилници на истинското Знание. Лъжливите земни поучения се пренасят в Тънкия Свят и там продължават да съществуват. Целесъобразно ли е да изразходват своите енергии за това, което няма основа в действителността? Разкошни одежди, сложни ритуали, цели планини от книжни пособия и тълкувания – и всичко това далеч от Йерархията на Светлината и Нейните служители на Общото Благо. Слепците водят слепи. Накъде? Не в бездната ли? Страшни са плодовете на тези чудовищни заблуждения. Погледнете на какви изискани нападки се подлага Моята Страна. А нали над нея и нейните начинания е Нашата Ръка. Лъжливите богове ще умрат и ще останат празни олтарите на техните храмове. Но колко разочарования трябва да претърпят техните последователи. Учението на Живота е дадено като основа на истинското Знание, а също и като път за приближаване към Йерархията на Светлината, единна в своето Космическо величие, съществуваща от векове. Затова Казвам: дошлият при Мен се освобождава от властта на илюзията, от всичко, което е лъжливо в света на науката, изкуството и религиите. Учението на Живота стои над сектите и над всички хитроумни теории, измислени от хората. Учението на Живота освобождава човека от всякакви сектантство навсякъде и във всичко. То помага веднага да се разпознават самозваните и самоутвърдени учители. То предпазва приелите го от опасностите на самозаблудата. Сред заблудените и самозаблудените няма Мои ученици. Ученикът върви по верния път – “чуждият глас е чужд за верните”. Светлината на Учителя помага безпогрешно да се види тъмнината на лъжливите учители. Добре е да имаш в ръцете си детектор на истината. Такъв се явява Лъчът на Учителя, изпращан на ученика. Кривият път отвежда настрани от пътя на

живота. Пътят на Учението е прав, но тесен и немного вървят по него. Този, който може да различи отблясъците на единната Светлина във всички стари религии и като чуе да го отдели от човешките наслаждания и измислици, е на верен път. Светлината на Йерархията е една във всички векове и във всички народи, и във всички отрасли на човешката дейност и прояви на духа. Нея и търсете и живеете само с нея, тъй като с нея сте живи.

191. Няма и не може да има достижение без предаване себе си на Висшите Сили. Предаването на съзнанието нагоре по Йерархията е нужно за да можеш да се откажеш от себе си. Да действаш със своята воля е едно, но да действаш с Волята на Йерарха и с Неговото Име ще бъде признак за сливане на съзнанията. Не аз, не аз, а Ти, Владико, Пребиваващ в мен. Ето, настъпва време, когато ще потрябва несломима вяра и здрава връзка с Йерархията. Ще устоим ли? Сам да устоиш не може. На какво може да се опре човек, ако не на връзката с Висшето?

192. Указвам да се съберат силите на духа, за да се удържи натиска на Хаоса. Стихиите в състояние на Хаос тежко въздействат върху състоянието на човека, тъй като човекът се състои от съчетанието на стихийните елементи на земята, водата, огъня и въздуха. Намирайки се в неравновесие навън, те се стремят да внесат такова неравновесие и вътре. “И Заповяда на ветровете да утихнат” – така повелява на стихиите и ги привежда в равновесие този, който е утвърдил в себе си равновесието и ги е подчинил на своята воля. В този смисъл е овладяването на себе си. Стихиите могат да се управляват, но най-напред побеждавайки ги в себе си. В това е особеното значение на хармонията, утвърдена от човека в неговия микрокосмос. В човека има всичко, което съществува в Космоса. Човекът е свят. Подчинявайки в себе си елементите, съставляващи човешкия микрокосмос, човек придобива способност и право да повелява на същите тези елементи извън себе си. Така се ражда властта на човека над света. “Аз Победих света” е формула, завещана от Владиката на човека като път за придобиване на власт над тях. “И Той Говореше като човек, имащ власт” – така е казано за Владиката. Властта над материята не е мечта, но възможност, постигана и достижима чрез победата над себе си. Тази власт трябва да бъде достигната, за да се въоръжи човекът без никакъв апарат. Всички стъпала на възхода на духа не са нищо друго, освен стъпала за овладяване на своя микрокосмос. Затова желаещият да бъде победител трябва да насочи силите на духа навътре към себе си. Ние не можем да преодолеем в другите хора това, което още не е преодоляно в нас. Овладяването на себе си може да бъде изпратено от Владиката само при разбиране на това, какво означава то. Всяко преодоляване на себе си предизвиква в човека раждане на нови преодоляващи сили. На всяко преодоляване организъмът отговаря с умножаване на силите, предназначени за човека. Смятат, че борбата и преодоляването са безплодни. Това не е вярно. Най-ценните огнени енергии се отлагат в организма във вид на кристали, и Съкровището на Камъка расте. Затова Смятаме трудностите за благословия и не ги Избягваме. Наистина, духът може да победи всичко и няма нищо в света, което не би могло да бъде преодоляно от огнената воля на човека. Но трябва да се дерзае. Трябва да се приучвате към смело дерзание, преобръщащо плесенясалите представи за безпомощността на човека. Човекът може всичко, затова Казвам: днес е възможно всичко. Трябва да се разбере неизчерпаемия потенциал на човешкия дух. В случай на непреодолими препятствия трябва да се дълбае още по-дълбоко. Огнената мощ на човека е затворена зад седем ключалки. Ключалките трябва да се разбият, огненият затворник да се пусне на свобода и преди всичко трябва да се признае непобедимия Владика в себе си и с Неговата сила да се води борба за преодоляване на стихиите и подчиняването им на волята. Твърдя за спокойствието. Не е ли затова спокойствието на духа знак за постигната победа? Не са нужни нито бури, нито мълнии, нито вражески

пълчища, тъй като вътре в човека се простира огромно поле за борба и безкрайни преодолявания. Външните въздействия са нужни само дотолкова, доколкото те предизвикват нужните реакции вътре. Искам да приуча към състояние на постоянна борба. Без борба на духа няма възход. И все пак някой иска да преуспее без борба и противодействие. Някой иска покой и се стреми към него, но нашият девиз е “Борба и победа”. Не е ли еволюцията процес на постоянно преодоляване на старото от ново? И не се ли заключава нейният смисъл и същност в постоянното преодоляване на старото? Приятели, радвайте се на препятствията и трудностите, тъй като в тях е залогът за вашето преуспяване. Успокоенците, търсещи покой, не са от огъня и на тях им е чужд призива към непрестанна борба. Състоянието на преодоляващия дух трябва да се разбира като състояние на непрекъснат възход. И не във външните условия е работата, а във властта на съзнанието над тях и над света вътре, на който те постоянно въздействат, стремейки се да го изкарат от равновесие. Или условията властват над човека, или човекът над тях. Властта се заключава в достигане състоянието на равновесие в духа, непоколебимо от нищо. Единствено само тогава волята може мощно да насочи огнените енергии в необходимото направление. Желайте равновесие с цялата сила на духа, тъй като в него е властта и тайната на овладяването на огнената мощ. Властта над природата – отдавнашната мечта на човечеството, е достижима.

193. Сине Мой, за чистотата на мислите и очистване на съзнанието е говорено достатъчно. Но работата не е в думите, а в тяхното приложение. Налага се да се преразгледа какво е било приложено и какво е останало без резултат. Много е останало неприложено. Вниманието е задръстено с откъслеци от ненужни мисли. Много несполучливо се мисли. Дисциплината на мисълта не е утвърдена. Всичко това забавя придвижването. Ритъмът на съзнанието не може да се насилва, но очистването и контролът над мисълта е възможен при всеки отрязък от ритъма. Трябва да се помисли за привеждането на мисленето в порядък. Най-добре е да си поставяш задача в свободното време да разсъждаваш върху някаква достойна за размишление мисъл, разгръщайки докрай нейните възможности. Една завършена мисъл е по-ценна от стотици мислени фрагменти. Също така е неизбежен и контролът над чувствата. Много са огорченията и неприятностите. Ще ги срещаме, без да губим равновесие. Но най-главното все пак ще бъде снизхождението към своите слабости и недостатъци. Те трябва сурово да се ограничат, и в края на краищата да се отхвърлят напълно. Така постепенно, крачка по крачка, може да се освобождава съзнанието от ненужните явления, без да се губи от поглед ръководната нишка и поставената цел. Невъзможно е да станеш съвършен изведнъж. Затова трудът по очистване на съзнанието не се прекратява никога.

194. Учителят Иска да е налице взаимно разбирателство. То се състои в съгласуваност на действията. Няма да Скрия: достигането на съгласуваност в действията не е лесно. Действията и постъпките се съгласуват с Висшата Воля. Затова е нужно съзнанието да се очисти от страничния боклук, за да не се смесват токовете. Смятам за необходим такъв порядък за деня, когато на Служенето да бъде отредено определено време и място. Може да си зададеш въпроса: Какво направих днес за Учителя? Нелицеприятният отговор ще покаже действителното положение на нещата. Той ще отбележи действително ли цялото време е отдадено на Служенето и, ако не цялото, то колко именно. Трябва да се отдели служенето от себеслуженето. Много важно е да се научиш да виждаш себе си в истинска светлина. Често на думи и в мислите си човек смята, че се намира във Велико Служене, отдавайки му няколко дребни минути. При Великото Служене цялото време е отдадено на Владиката, а за себе си – само необходимото и само в тази мярка, колкото е нужно за Неговото Дело. Служенето се разбира индивидуално и в съответствие с условията на момента. Всичко е

дадено, всичко е обяснено, всичко е указано. Остава само да се приложи указанието в живота. Не трябва да се смущавате от нищо. Учителят ще Помогне да се намери правилното решение при всякакви обстоятелства. Трябва само да бъдете заедно и по-близо. Учителят Изпраща своята благословия. Учителят се грижи за тези, които са Му предани.

195. Да, Владиката Иска да види процеса на напрегнато усъвършенстване, когато цялото същество на човека пулсира в единен устрем към целта. Нека това състояние на духа да бъде като оцветено стъкло, през което се пречупват енергиите на външния свят или ключът, на който трябва да се премине симфонията на живота. Възможно е да се усъвършенстваш и изтънчваш във всичко. Но нека това изтънчване да бъде в добро. И тъй, трябва твърдо да настроиш своя апарат, арфата на своя дух на вълната на усъвършенстването. Към сутрешната и вечерната последна мисъл за Владиката преди сън може да се добави и мисъл за постоянно подобряване. Може съсредоточено да се мисли за това, задълбочавайки всяко явление, водещо към Него. Разбира се, контролът е неизбежен, както и суровият дозор, и постоянната чувствителна и зорка бдителност. Във всички дела на деня, в самия техен разгар, във всяка минута трябва да се запазва това помнене. Да се увлечеш по нещо, отдавайки се изцяло на суетата на деня или на текущите дела, забравяйки за най-главното, заради което живеем на Земята, ще бъде признак за несъстоятелност и несъизмеримост. Може да се проявява най-жив интерес към делата на преходния ден, може остро да се интересуваш от всичко, но при условие че човек не забравя, че всички тези дела му се дават с една единствена цел – за самоусъвършенстване. Но често се случва, погълнат от тях, ученикът да забрави тази цел, единствено заради която те съществуват. Но ако всичко ставащо с нас вътре и около нас се разглежда като нещо, от което може и трябва да се извлече енергия, необходима за подобрене и издигане на духа, подходът ще бъде правилен. Трябва да се разбере, че всичко ставащо с нас не е самоцел, не е независимо, а само средство към единната цел – постоянно неотклонно издигане на духа. И за тази висока цел може да се използва всичко, и всички условия позволяват да се извлече от тях нещо полезно. Следователно, да се усъвършенстваш може винаги. Всички обяснения и оправдания показват само, че пътят все още не е достатъчно твърдо решен. Ето затова е необходима постоянна бдителност и бодърстване на духа. Още преди две хиляди години е било Казано: “Бъдете будни”. Това е формулата на огненото определено постоянно въздигане на духа. Съзнанието, настроено на ключа на постоянното издигане или подобряване, при всички обстоятелства, даже при най-неблагоприятните, ще намери полезно приложение. А Учителят ще Помогне всичко да се обърне в полза. Радвам се като Виждам правилно отношение към Моите слова. Не трябва да се огорчавате от забележките на Учителя, а трябва да извлечете от тях силата, толкова нужна при подем. Ще Помогна, ще Помогна, но проявете желание незабавно да прокарвате Моите Указания в живота. Читатели на Учението има много и много преминава без следа през тяхното съзнание. Но ученикът не е “читател”, ученикът е изпълнител. Толкова по-упорито трябва да се изпълняват личните указания, дадени от Учителя. Пълното изпълнение на Моите Указания влече след себе си получаване на нови, давайки на човека криле. Сине Мой, само изпитаният ученик знае как да се отнесе към Указанията правилно, даже ако Учителят е недоволен. И не трябва да се огорчава лично, а пламенно да приложи даденото. И тъй, ще усилим стражата на духа и ще се учим да намираме възможности за подобряване на себе си във всичко, случващо се с нас. При твърдо и непреклонно решение на духа на тази нота на вътрешна насоченост са подчинени всички обстоятелства, и особено неблагоприятните и противодействащи обстоятелства. А когато са подчинени, те служат, тоест подпомагат и способстват за усъвършенстването. Често е невъзможно да се преубеди невежеството

или тъпотата и да се направи външната тъмнина – Светлина. Но да накараш да ти послужат и невежеството, и тъмнината, е възможно, тъй като тъмнината може да служи като подножие на Светлината, а чудовищата – като подножие на престола. Всичко може да бъде заставено да ти служи съзнателно, тоест, със съзнателно напъгане волеустремената енергия на Архата. Затова няма да се страхуваме от нищо и няма да се спираме пред нищо, тъй като всичко служи в полза на вървящия с крачката на непоколебимостта. Върви смело. Всичко ще Обърна в благо.

196. Жалко, че готовността за Служене невинаги е еднаква. Това зависи от много причини и първата от тях е малодушието. Величието на духа не достига за това, да се застане твърдо във великото Служене. Малкото заменя голямото, тъй като малкото се намира пред очите. Дори малка вещь може да закрие Слънцето, ако тя е допусната твърде близо до окото. Затова не трябва да се допуска нищо близо до сърцето, за да не загуби окото на душата способността си да вижда. Трябва да се застане по-далеч от условията на непосредственото обкръжение и тогава може да се види хоризонтът. Добре е при това да се научите да се отнасяте към всичко случващо се с вас така, сякаш то се случва със съседа или с някой друг, не близък. Това и ще бъде достигане на известна степен на равновесие, когато личното вече не нарушава спокойствието. Какво щастие е да се осъзнава, че да се учиш и усъвършенстваш може винаги. Ще се учим на истинско безстрастие. Безстрастието не е равнодушие, а овладяване на себе си и своите чувства. Помнете какво беше казано за сребърната юзда на духа. Трябва да се овладеят своите чувства.

197. Където е Слънцето, там е и светлината. Когато Слънцето на Великото Сърце господства в съзнанието, не може да има недостиг на Светлина. Затова насочете своята мисъл към Владиката и не се отвличайте от главното направление. Защо сме дошли на Земята, за какво живеем, заради какво изтърпяваме тягостите на плътното съществуване? Всичко е заради една цел – усъвършенстване и възход на духа. Да се забрави за нея значи да се направи земното съществуване безсмислено. Така постоянното помнене на Владиката ще бъде знак за неотклонно придвижване. Всички сили, добри и зли, служат на Архата. Нека да приличаме в своите действия на Архата, и да знаем, че същността на еволюцията на духа се проявява в преодоляване на старото и утвърждаване на новото в съзнанието. Каквито и качества да притежава духът, колкото и висок да е той, след дадено стъпало следва друго, по-високо, след него друго, и така без край, тъй като е указана Безпределност. Значи указанието за изживяването на недостатъците ще бъде винаги своевременно и уместно. Но напрежението на устрема към това може да се повиши или понижи. Архатът води процеса на преодоляване на себе си устремено и в напрежение. Формулата е дадена: “Бъдете съвършени, както Е съвършен нашият небесен Отец”. В нея вече се съдържа безпределност от възможности за самоусъвършенстване. Тъй като, ако Владиката е отделен от вас на един или два големи Кръга, то колко далеч ще бъде Владиката на Владиката. Но тази отдалеченост може да стане неизказана близост, ако Владиката живее в сърцето. Няма да се уморим в бодърстването на духа. В него е светлината, а без светлината е тъмнина. Искам да видя всички на пост и в готовност. Забележете: във всички векове, във всевъзможни условия на живот тяхното разнообразие е било огромно, но е бил все същият пламенен устрем, все същата Близост на Учителя, все същата борба на духа. Победата и преодоляването са били основи на придвижването. Следователно, не своеобразието на обстоятелствата или живота има значение, а самият процес на самоусъвършенстване. У приетия ученик той се извършва съзнателно. Ще се учим волево да усиляваме напрежението на този процес. Учителят се радва да види пламенно напрежение на духа, мощно движещ се в еволюцията.

198. Приятелю Мой, мисълта, упорито и настойчиво съсредоточена върху известно желание, в края на краищата довежда до неговото осъществяване. Стремещът да се изпълни желанието на Владиката, пламенен и неукротим, ще даде плод във времето. Затова вниманието, отделено на Моите слова, е огнено и плодотворно. Постоянната съсредоточеност върху тях ще укаже близките пътища за осъществяване и нови възможности. Защо да се чака, когато напрегнатостта на устрема се създава от волята. Вече Съм Казвал: очакването на милостиня отгоре не води към желаната цел. Трябва да се взема устремено и в напрежение на духа, създавайки волево нужните условия. Може да се забележи как напрегната воля преодолява съпротивата на обкръжаващата среда. Подобно на кинолента се разгъва мисълта, устремена от волята, обогатявайки се с нови достижения. Девизът на Архата е: “Искам, значи имам или достигам”. Трябва да се изостри желанието с огъня на пламенната мисъл. Ще Помогна, но се устремете с цялото си сърце. Колко плитко и незначително е всичко пречещо, ако необходимата напрегнатост е налице. Вървящият Архат е пламенна сфера, устремена в Безпределността. Какво ще предпочетем пред възхода? Колко неустойчиви и изменчиви са магнитните условия на земните притегляния. Не можеш да се опреш на нито едно от тях. Можеш да си представиш какво би било, ако тези условия бяха продължени до безкрайност. Колко бързо биха уморили те духа. Но магнитът на Великото Сърце няма никога да нарани духа с пресищане, тъй като е нов всеки миг и Води към нови условия за нови достижения. Сърцето няма да се преумори от Владиката и няма да се пресити никога. Вървете смело, дерзайте смело, помнейки за Ръката, водеща ви умело.

199. (Простудили сте се силно)

Трябва да се призове към действие нумена на силата. Действията на едни са вяли и безсилни. Действията на други са наситени с динамика на изпълнението. Възможно е съзнателно да се съсредоточиш върху проявата на сила, пробуждаща за живот дремещия потенциал на духа. Нуменът на силата е огнена мощ, можеща да се прояви в действие. Съсредоточавайки се, можем да пребиваваме осъзнато с нея. Тя може да бъде видима в несломимата твърдост на духа. Съзнанието се настройва на нотата на силата, звучаща в действие. Тази мощ става форма на изразяване на духа в дела, имащи особено значение. Утвърждаването на тази възможност дава радост на духа. По-добре е да бъдеш господар на своята мощ, отколкото да се боиш и опасяваш от всичко и винаги. Унилото, боящо се и треперещо нищожество, в което са превърнали себе си много хора, ще бъде антипод на духът, осъзнаващ своята сила. Утвърждаването на огнената мощ на духа е процес, космически законен, естествен и допустим. На известно стъпало, преди да се придвижиш по-нататък, нуменът на силата трябва да бъде проявен в действие. Нищожеството няма достъп до овладяването на могъщите огнени енергии. Мощта на духа се утвърждава в действие.

200. Напрегнатото състояние на осъзнатата сила, намираща се във властта на човека, ще бъде състояние на нейната реализация в себе си. За достигането на това може да се обърнете към Владиката за мощно действие и призоваване нумена на силата. Трябва да се разбере, че всичко се състои в състоянието на съзнанието, а не в това, което става навън. Нека всяко препятствие и невъзможност да се направят кривите условия на живота прави да послужи само за нарастване на силите, но не за тяхното намаляване. Невъзможното сега непременно ще стане възможно в бъдеще, ако волята прояви настойчивост и постоянство. Човекът е слаб, но това е в областта на плътната материя, докато в областта на духа той не познава нито граници, нито предели. И Тънкият Свят дава безгранични условия за това осъществяване. В нашата раса човек не може да накара да израсте паднал зъб, но даже и този феномен някога ще бъде достигнат. Трябва да се разбере, че е достижимо всичко, но във своето време и на

своето място. И това, което сега изглежда невъзможно и недостижимо, ще бъде достигнато. В това е силата и победата на духа над временността на плътните условия. Затова са важни не материалните, а духовните придобивки. И животът на духа се поставя в основата на човешкото битие. Безпределността е пред духа, но не пред тялото и е достижима само в духа. Тялото и обвивките ще бъдат само формите, чрез посредничеството на които духът осъществява своето велико космическо предназначение. Затова за реализацията на своята власт ще призовем духа, съществуващ вечно.

201. Да се твори в Моите Лъчи ще бъде знак за успех. Успехът и сполуката идват при постоянство. Временността и прекъсванията в устремеността довеждат до временност и прекъсване в успеха. Ще утвърдим постоянството. Постоянството и ритъмът са свързани помежду си. В мирозданието царства ритъмът, изразяващ се в постоянството на движението на небесните тела. Нека ритъмът на вашето възходящо движение бъде подобен на възхода на Слънцето. В него са изразени и ритъм, и постоянство, и спирално възходящо движение в Безпределността. Не е възможно изведнъж да се достигне върха и да станеш свършен. Не е възможно мигновено да се преодолеят старите натрупвания в съзнанието. Невъзможно е да се трансмутират центровете за един ден. Но целият процес може да се ускори, правейки го ритмичен. Затова са дадени денят и нощта, за да може с техния ритъм да се установи реда на ритмичните действия на възхода. Например, молитвата, или Общуването с Учителя, или Записите на пространствените мисли, или четенето на Учението – всичко това се въвежда в рамките на ритъма при условие на постоянство. Ритмичното действие силно облекчава придвижването напред, преодолявайки плътната инертност. Може да се каже, че без ритъм животът би бил невъзможен. Хаотичните съзнания са лишени от елементи на ритъм. В руслото на ритмичното постоянство трябва да се въведе потокът на космическия живот на съзнанието. Всекидневните ритуали, предписвани от древните, често са имали предвид установяване на водещ ритъм. Така също и трудът, посветен на Учителя, трябва да бъде постоянен. Това постоянство се утвърждава от непрекъснатия ритъм. Тогава е възможно изпълнението на големи дела и задачи, макар и не по много, но всеки ден неотклонно и неизменно, като изгрева на Слънцето. От такъв труд могат да се очакват и големи резултати. В колкото повече количество ежедневни действия е въведен ритъм, толкова те са по-продуктивни и плодотворни. Започвайки големи дела, мислете за ритъма при тяхното изпълнение. Така ще придобиете и утвърдите постоянството. А Аз ще Помогна, както и във всичко, което води към благо. Огньовете, запалени от постоянството, са особено устойчиви, затова се пазете от навици, водещи съзнанието надолу. Те са опасни с огньовете на постоянството, кристализирани в същността на човека. Но светлите и чисти огньове принадлежат към благите придобивки. Затова, утвърждавайки ритъма на постоянството, да помислим за същността на набеязваните придобивки. Трудно е да се изкоренят вредните навици от съзнанието, тъй като се налага да си имаш работа с кристални отлагания на низшите огньове, които също проявяват устойчивост. Ритъмът е сила. Умело използвана, тя дава благодетелни резултати. В нейната основа стои постоянството.

202. Утвърждавам необходимостта от общуване с Висшите Светове. Всяка обвивка има своя родина или слой от пространството, към който принадлежи и от който се подхранва и получава материя, нужна за поддържане на нейния живот. Затова е толкова необходим сънят, тъй като тънкото тяло получава от Тънкия Свят сили, които го подхранват. Без храна физическото тяло може да преживее до четиридесет дни, но без сън няма да преживее и десет. Тази страна от същността на съня е все още малко изследвана от медицината. Сънят е възстановяване на изчерпаните по време на

бодърстване сили и не може да бъде заменен от нищо. Така и висшите проводници попълват запасите си от енергия от Висшите слоеве. Когато жизненият запас от енергия на човека се изчерпи, човек умира. В Надземния Свят той го възстановява напълно и отново се завръща на Земята със запас от нови сили. Откъде ги получава? Нали по време на смъртта се отхвърлят всички обвивки, всяка в своето време и само огнената Триада остава. Именно тя и ще бъде резервоарът на енергиите на живота, почерпени от нея от огнените сфери. Но връзката с Висшите Сфери може да се държи и на Земята, и не само по време на сън. Така човек получава силите, необходими му за живот. Виждаме гиганти на духа, преобразяващи живота на цели народи. С каква сила са действали? Не е ли със силата на Йерархията? Ето, че отново стигаме до същото, до необходимостта от общуване с Висшето. Който твори дело на Общото Благо, не може, пряко или косвено, съзнателно или безсъзнателно, да се справи без Йерархията. Но е по-добре да се действа съзнателно. Съзнанието изостря мощта на действието. Добре би било принципът на съзнателност да се провежда във всичко. Ще Кажем така: където е нашето съзнание, там е и нашето сърце, където е нашето сърце, там е и съзнанието, но управлявано от сърцето. Затова сърцето трябва изцяло да се призове към живот. То ще поведе съзнанието по Христовия път. Говоря за сърце, обичащо Светлината. Много сърца са възлюбili тъмнината и се покланят на тъмнината. Сърцето, събудило се за Светлината, утвърждава своето безсмъртие.

203. Няма да позволим на нищо да ни увлече надолу: нито на доброто, нито на лошото, нито на голямото, нито на малкото. Големият кораб върви надолу по течението по същия начин, както и малкия. Няма нито големи, нито малки неща, но има неща, теглещи надолу и неща, увличащи нагоре. Казват за някого: “Той падна” или “Възвиси се духом”. Това означава, че е отдал сърцето си или на извисяващи неща, или на неща, устремяващи назад. Няма безразлични неща, тъй като безразличието означава застой, а застоят вече е разлагане. Трябва тънко да се различава същността на всеки момент по неговото отношение към съзнанието. От това зависи напредъкът на духа. Някой казва: условията на живот пречат - това е коренно невярно. Не условията пречат, а отношението на съзнанието към тях. Нищо не пречи на силния дух да се издига и всичко му служи за полза. Съзнанието определя сполучливостта на условията, а не обратно. Често в скална цепнатина дървото се закрепва по-здраво, отколкото на равна почва. Гладките условия на живот не са благоприятстващи условия. Ето защо Казвам, че пътят се определя от духа, а не от крайпътните условия, съпътстващи дадения отрязък от пътя. Не трябва да поставяме постъпателното движение на духа в зависимост от случайностите на пътния релеф и пейзажите, мяркащи се покрай нас. Лесно е да се изгуби посоката, ако се гледа само под краката. Не изпускайте водещата звезда от погледа си. Ще дойдат и ще кажат: ето, ние и четохме, и се устремяхме, но нашият път е неуспешен. Попитайте какво са отдали, за да получат. Или не са отстъпили нито от един навик, нито от една хлебарка, щателно пазена в пазвата? Или пък искате да съчетаете Светлината с тъмнината и се учудвате, че се получава сива маса, застилаща като мъгла пътя? Главното е да им отворите очите, за да могат да видят и, виждайки, да направят свободен избор и по собствена воля – към Светлината или към мрака. Ако направят избор по ваша воля, от това няма никаква полза, тъй като, изчерпвайки енергията на вашата воля, ще се върнат в предишния свинарник. Затова е ценен свободният избор и решението на волята. Затова се пазете от подканване. Нека сами да дойдат. Дошлите не прогонвайте и им дайте според размера на тяхното съзнание. Изкуството да се владеят човеците принадлежи към раздела на най-тънките. Да привлечеш може, но как да задържиш? Да задържиш може само с магнита на сърцето. Подхранваме с кръвта на сърцето обърналите се към нас. Затова се пазете от минавачите. Защо трябва да се прахосва напразно ценна енергия? Но за дошлите при

вас и искащите: “Дайте”, не егоизма, а сърцето попитайте на кого, как и колко да дадете. И ако сърцето казва “Не”, за даване не трябва да има място. Безумно е да се дава на всички. Наистина ви Казвам: ще стъпчат и, стъпквайки даденото съкровище, ще увиснат на вас с цялата тежест на своята инертност, която ще трябва да се изчерпи докрай, пропорционално на енергията на даването, допуснато погрешно. Също не се смущавайте от условните оценки на случайни хора. Вашият съдия е един – Учителят, който не е съдия, а е Водещ и помагач. Бодро, уверено и смело вървете напред, тъй като напред Върви Учителят, който също Следва Своя Владика.

204. Ако нещо външно или вътрешно пречи на Общуването, значи Общуването се намира в зависимост от случайностите на преходните условия. Това, което представлява нишката на живота, не може да се прекъсва от нищо: нито от това, което е вътре, нито от това, което е вън. Така се постига устойчивост на неугасимия пламък. Ако Общуването по силата на обстоятелствата не може да се отлее в обичайните форми, нека то се провежда скрито, сърдечно, не проявявано по никакъв начин външно, а само с особена задълбочена съсредоточеност. Но пред хората даже и тя трябва да се крие под облика на обикновеността. Оградата на вътрешното светилище остава непроницаема за страничните, и даже за близките.

Индивидуалната форма на битието на искро-монадата си остава в природата единствено възможната нейна форма за проява. Затова всичко съществуващо се проявява в индивидуална форма. Няма два еднакви духа, както няма и две еднакви листа. Но в структурата на духовете и в строежа на листата същевременно се проявява велико тъждество, тъй като всичко е единно. И капката вода отразява Космоса, както например, в борбата, изпитанията, страданията и преодоляването се извършва възходящото преобразяване на духа. Но всички тези явления имат индивидуален характер, и няма две еднакви изпитания, въпреки, че те могат да бъдат много сходни. Посегателството над индивидуалното свободно изразяване на духа и потискането на неговата свободна воля ще бъде винаги нарушаване на закона, но ако човек доброволно поеме задължение, той е длъжен да го изпълни. Кармата на нарушителите е тежка и винаги застава, рано или късно, да се изпълни обещаното, затова никога не давайте никакви обещания. Може да се дават обети, и това е полезно, но по отношение на Висшето. Неизпълнените обещания вращават в кармата за неизбежното им изживяване. Особено неплезно е да се обещава нещо под влияние на афект. Тъй като, когато проявата на афекта премине, с него умира и енергията за изпълнение на обещаното. И то остава да виси като кармичен израстък върху същността на човека. Разбира се, животът би се опростил значително, ако хората можеха да разберат законите, които го управляват. Много нежелателно произхожда от незнание. Трябва просто да се знае повече. Но носителите на знание са много малко. И тях Пазим особено. Във времето на предстоящата велика сеитба в тях ще бъде цялата надежда на хората. Знанието е нужно не за себе си, а за света. Натрупвайте знания. Пътят на непосредственото получаване на знания е най-висш. Той изисква големи натрупвания, но не е забранен за устремения дух. Има много пътища за непосредствено получаване на знания. И възможностите за получаване са различни. Но Великият извор не е затворен за никого, стига само да е отворено сърцето и “да не е помрачен умът”. Говоря с евангелски слова, за да знаете, че Заветът на живота, даден преди две хиляди години, сега е по-нужен и жизнен, отколкото когато и да било. Рано е да се погребват Заветите на Великите Учители поради тяхната, изглеждаща за невежеството, непригодност. Моето Слово ще бъде живо навеки.

205. Говорят за удари на съдбата. Ние ги Наричаме удари – двигатели. След преминаването на известно време може да се забележи как те вече не са в състояние да изкарат от равновесие утвърдилото се съзнание. Съзнанието ги възприема, оставяйки

непоколебимо. След това остава да се направи още една крачка, когато енергията на получаваните удари на съдбата се превръщат, или трансмутират от съзнанието в енергия за постъпателното движение на духа. Ударите на съдбата се превръщат в тласъци, издигащи съзнанието все по-близо и по-близо до желанния връх. Духът получава удар на съдбата. Би трябвало той да го съкруши и унищожи. Но не. Ръцете, краката и главата са цели, и духът, както и преди стои твърдо и непоколебимо, като скала, осъзнаваща своята същност, невидима и вечна, обкръжена от непробиваемите огнени доспехи. Съзнанието се научава да извлича от насрещните удари тяхната енергия за придвижване. Може дори да си кажеш: “Ето, външният свят се опълчи срещу мен, ето, препятствията нарастват и противодействат, но не се страхувам от тях, тъй като цялата тяхна енергия, всички техни сили ще взема и ще ги използвам. И те ще ми послужат, мъдро приложени за възхода”. Слабият дух бързо помръква в безсилие, тъй като им е отдал своите сили, но духът, но изкушаваният и закален в борба дух ще стане само по-силен. По този начин ще се научим, като опитен мелничар, да насочваме всяка струя вода в полза на това, което привежда в движение колелото на духа. Така насрещното течение трябва умело да се насочи, за да послужи със своята енергия за благо. Същността на тактиката Adverse се заключава в това. По този начин и джиновете строят храмове. Когато величието на победата на Светлината се утвърди, ще разберете, че и тъмните в своето невежество са се потрудили немалко за възвеличаване на Светлината. Погледнете как търпят едно след друго поражения враговете на Новия Свят. Тези енергии, които те влагат в противодействие се обръщат срещу самите тях, донасяйки резултати, противоположни на това, на което те са разчитали. Владиката Използва умело различните противни течения на световния поток, тъй като съденото трябва да се осъществи. Така и вие се учете да обръщате силите на противодействащите условия и обстоятелства в полза на своето духовно придвижване. Казах: всичко ще Преобърна в полза. Но и вие трябва да помогнете със своето разбиране и несломима твърдост. Главното е да се утвърдите в осъзнаването на нерушимата, безсмъртна, непреходна, независима вечна същност на своя дух. Всичко ще премине, но духът ще пребъде, тъй като всичко тече, но духът пребивава вечно. Трябва да осъзнаете сега тази вечност в себе си и, осъзнавайки, да се издигнете над бурния поток на бързотечащия живот. Колко хора има наоколо, колко минувачи, колко срещнати, и всеки учи на нещо, обогатявайки познанието на човека, и всеки, изпълнил своята задача – да даде опитно знание, отива там, откъдето е дошъл. Всяка среща с хората учи на нещо. Единствено Моите не приемайте за случайни минувачи. Намерете им място в своето сърце. И нека вашият път да бъде като пътя на Слънцето над Земята. Обливайте със светлина всичко наоколо от висотата на духа, непомрачаван от облаците, бурите и земните вихри. Бъдете като Слънцето. Когато съзнанието се е научило да извлича необходимите енергии от противните обстоятелства и да насочва силата от ударите на съдбата по свое усмотрение, тогава може да се каже: достигнат е етапът, когато всички сили, тъмни и светли, служат на победителя. Затова Казвам: вървящият с Мен не познава поражението. Затова Казвам: вървящият с Мен винаги е победител. Трябва да се разбере какво означава победа в духа. В момента на смъртта, когато земните неща естествено застават на своето място, не земните победи, а само победите в духа имат значение. Тъй като те могат да бъдат взети със себе си там, където царства духът. Затова Искам да пробудя духа към осъзнаване на надземния живот, за да се придаде смисъл и задълбочено значение на земния живот. Така ще преминем и този живот, както вече сме преминали през много свои животи с разбиране, че той е даден само с една цел – усъвършенстване и възход на духа.

206. Сине Мой, прояви разбиране за хода на световните събития. Преустройството на света не може да бъде спряно. Дворците и колибите са прояви на

стария свят. Общото ниво на човечеството трябва да бъде издигнато. Делението на богати и бедни се унищожава. Благата на живота се разпределят повече или по-малко равномерно. Основа на разпределението трябва да стане индивидуалният труд. Всички се трудят. Паразити не са нужни. Трудът е основа на живота. Благосъстоянието на едни народи за сметка на други е недопустимо, както е и при хората. Печалбата като двигател на живота се заменя от делата на Общото Благо. Народното благо, а не благото на отделни класи или личности се поставя на главно място. Големият труд още предстои. Новата Страна вече е преуспяла в много. Контурите на новия живот са очертани. Животът се преобразява. Човешката инертност е като каменна скала на пътя. Трудно се вдига човек. Колко усилия са погълнати, за да се измени обликът на Новата Страна и да се направи тя Водеща Страна в света. Много още трябва да се изживее, много да се усъвършенства. Еволюцията на обществото няма край, след всеки нов етап следват нови форми на живот. Пришествието на Владиката ще бъде главната линия на прелом. Бъдещето на човечеството е светло. Победите на Новия Свят ще зачестят, докато не обхванат цялата Земя. Ще загине, ще загине, ще загине наследството на стария свят, тъй като Моята Ръка е с новия и новите. Новите ще се окажат в условия, с които старите не могат нито да се състезават, нито да се борят. Новите форми на живот ще създадат непреодолимо победни условия. Ще победят с непреодолимата логика на живота. Светлината на Новия живот ще стане явна за огромното болшинство от човечеството. Старият свят със собствените си ръце сече клона, върху който стои. И неговото рушене ще бъде огромно.

207. Както в голямото, така и в малкото. Понякога трябва да се прояви малко търпение, за да се дочакат желаните условия. Но търпението често е по-кратко от желанието и очакваните следствия не се получават.

208. Приятелю Мой, къде е желанието Моето да се постави преди своето? Така голямото се разтваря в малкото и се разпилява в дреболиите. Който не намира време за Делата на Учителя, но намира време за своите дела, не може да разчита на успех. Всичко е толкова просто. Намерете време за Моите Дела и вашите дела ще бъдат плодотворни. Добре е също започвайки деня да се включи той към веригата от дни и животи, отдадени в Служене на Учителя. Възможно ли е да се скриеш зад грижите на деня дотолкова, че да забравиш за това, което е по-високо и по-важно от всичко? Къде е съизмеримостта? Служенето трябва да бъде не на думи, а в сърцето, и да се отразява в извършените дела. Проявете съизмеримост. Тъй като, с каквато мярка мерите, с такава ще се отмери и на вас.

209. В това време, когато пътникът бърза в дъжд и студ, за него се подготвя топъл и уютен подслон в Дома на Отца. Не трябва да се забравя за прибежището на духа. Нека да бушуват стихии, излезли от бреговете, но Бащиният Дом е защитен от Хаоса на плътните явления; в него има и заслужен отдих, и светлина, и топлина. Като се знае това, могат да се изтърпят временните неудобства и трудности по пътя. Пътят ще завърши с пристигане в Дома на Отца. Затова и Призовавам да Ме следвате, за да не се заблудите в тъмнината и да не загубите посоката. Пътник, загубил пътя, е нередко явление в живота. Изгубени души – така можем да ги наречем. Бродят напразно и не знаят накъде. Като трески се носят по течението, мятани насам и натам. В лодката на духа смелият плувец гребе срещу течението, насочвайки лодката с твърда ръка. В древните храмове главният жрец е правел обиколка на жертвеника срещу Слънцето. Така и воинът на духа плува срещу течението на обикновения живот. Стандартният живот не е за него. Също и човешките обичаи и еснафският начин на живот. Той може да ги приеме, но като знае тяхната временна и условна природа. Неговият път е пътят на необикновеността. Казвам, че отричането от приетата човешка обикновеност ще бъде залог за успех. Земният живот се определя от надземните, невидими условия. Те

трябва да се разберат и да се върви според тях. Всяко видимо явление има причина и корен в невидимото. Ако тези, невидими за окото, но достъпни за мисълта лостове се вземат в свои ръце, то и видимите явления могат да бъдат контролирани и насочвани от волята. Плътното явление не може да има място във физическия план, ако неговата астрална основа е разрушена. Както дървото има корен, за който се държи, така и всяко физическо явление се държи за астралния образ, или за своя прототип, представляващ основа, или фундамент, който поддържа като цяло физическия аспект на даденото явление. Това е магнитната основа, без която явлението не може да има място в плътния свят. Затова за утвърждаването на каквото и да било в земния свят, неговата основа или начало се залага в Невидимия Свят толкова по-дълбоко и по-високо, колкото по-здро и високо е явлението, включително до Огнения Свят. По този начин и разрушаването на нежелателните, вредни и отживели явления се започва от Невидимия Свят и там се унищожава астралната форма или прообраза на явлението, утвърдило се на Земята. И когато този образ е разрушен, частиците на плътното явление, незадържани повече от магнитната сила на неговата невидима форма, се разпадат от само себе си, подчинявайки се на закона за действителното, видимо и невидимо съществуване на нещата. Ако искате да строите, стройте първо в Невидимия Свят с мисъл и сърце. Защо е обречен стария свят? Ние го Разрушихме в Тънкия Свят. Сега неговото здание е лишено от основа. Затова Нашите Дела са успешни. Затова процъфтява строителството на Новия Свят, тъй като неговата основа в Тънкия Свят и Огнения Свят е здрава. Но има много все още подлежащо на утвърждаване, не проявено на Земята. Хората живеят знайно или незнайно подчинявайки се на тези закони. Успехът или неуспехът на много техни земни дела зависят от съзнателното или несъзнателното прилагане на този закон. Плановото стопанство на страната следва този закон и затова е успешно. Планът на работния ден, планът на личния живот, бидейки проекция на човешките действия във времето, също се подчинява на този закон. На него е подчинена цялата психика на човека. За да направи нещо човек най-напред си го представя, тоест, създава астрална форма на своето действие. Само рефлекторните действия могат да се извършват без предварително обмисляне и представа, но дори и те се извършват на основата на минали, съществували някога, представи. Рефлекторните действия, водещи във важните дела към полусъзнателност и автоматизъм, са осъдени. Във всичко трябва да има съзнателност и контрол. Давам в ръцете лоста на възможността да се регулират различните явления в живота: едни да се разрушават, други да се усилят или изграждат. Но както в разрушаването, така и в построяването трябва да се вложи известно количество сърдечна енергия. Процесът протича невидимо, без да изисква нито думи, нито физически усилия или действия. Невидимите лостове на живота са по-силни от видимите. Огнената мощ на духа е разположена в невидимостта. Огнят е невидим, освен за изтънченото зрение. При сближаването на световите ще се учим да разбираме невидимата и видимата страни на живота. Затова нека да въоръжим своя дух двустранно.

210. Да се устремим още и още, за да отпаднат по-лесно земните плътни частици. Този товар като камък на краката тегли към дъното. С него не може да се изплува. Влизайки в светилището, всички вещи се оставят навън. Не можеш да се изкачиш на върха с тежък багаж. Птицата, привързана към Земята, не може да излети. Човекът, окован с вериги, няма да се придвижи. Има условия, при които движението става невъзможно. Затова Говоря настоятелно за очистване на съзнанието от ненужната смет. Необходими са известни условия на необвързаност на душата, позволяващи ѝ да разпери своите крилца. Искам да утвърдя не привързаност на мисълта към кривите условия на живот. Затова през цялото време Задълбочавам обстоятелствата, за да се изработи имунитет на духа към земните притегляния. Под притегляния не трябва да се

разбира нещо непременно нарушаващо забрани. Най-неприятният и неизбежен момент в обикновения живот може да притегли чувствителното и тънко съзнание в своята мрежа. Нишките на земните притегляния са многочислени. Подвижниците са опростявали своя бит до крайност и са свеждали числото на предметите за лично ползване до минимум. Но работата не е в предметите, а в привързаността на съзнанието към тях; и не в условията, а в свободата на съзнанието от тях. Как Мога да наситя човека с Моето, ако той до краен предел на вместимостта е наситен със своето? Трябва преди всичко да се освободи от своето, за да може Моето да заеме неговото място. Водя на границата на напрежението, когато земните течения се стремят да пробият бента на духа. Когато тези течения се обременяват от собствената невнимателност, в това няма никаква заслуга. Но трябва да се изплува. Животът може да се нарече арена на непрестанна борба за освобождение на духа. Освобождението трябва да се търси в сферата на мисълта, тъй като с нея се освобождаваме, и с нея привързваме себе си към Земята. Ако кръгът на земните обстоятелства се затвори, то все пак винаги остава изход нагоре. Да помислим за винаги свободния изход към сферите на духа.

211. Сине Мой, пребиваването във Висшите слоеве на Тънкия Свят ще бъде въздаване за суровия и тягостен земен живот. И не въздаване, а уравновесяване чашата на везните. По дадено състояние може да се съди за неговата противоположност, по пребиваването в плътната материя – за условията, когато съзнанието ще се освободи от нея. Всичко има своя противоположен полюс. Също и земното съществуване на човека. Земният живот може да се изживее, притежавайки известен опит, както и надземният, приготвяйки се предварително за него. За тази цел трябва просто да се изучат условията на надземното битие на човека. Тези условия са различни от тези на Земята, и законите са други. Отсъствието на физическо тяло облекчава много, но в същото време и изостря. Отпада грижата за тялото и храната, и дома, и вещите. Облеклото се създава с представянето на себе си в едни или други дрехи. Кой би искал да се покаже гол сред жителите на Тънкия Свят? Тънкото тяло, бидейки прототип на земното тяло, се облича от своя притежател в дрехи по негов избор. У обикновените хора дрехата се създава по навик. Човек представя себе си в това облекло, което обикновено е носил на Земята. Болшинството не разбира, че силата на тяхното изострено творческо въображение им помага да облекат себе си във всякакви дрехи. Заминалите, не разбрали новите условия и закони, управляващи надземния живот, като правило постъпват така, както са правили това на Земята. Рядко у някого се появява мисълта, че смъртта е освобождение от железните закони на плътния свят. Свободен, свободен, свободен – пее прозрялото сърце. Но земните привички са тежки. Те устремяват съзнанието по прокараните канали на действие в същите тези привични, но вече въображаеми условия. Пушачът пуши, пияницата пие, обичащият да пътешества – пътешества. Ако знанието не е освободило духа от земните преживявания, те дълго се влачат след заминалия, обкръжавайки неговото съзнание със своите призрачни, утвърдени и кристализирани на Земята, форми. Не е така просто да се освободиш от тях, както изглежда, тъй като неизживените желания веднага създават съответстващите им форми или образи, нужни за тяхното осъществяване. И яденето, и пиенето, и пушенето – всичко се извършва във въображението, заменящо действителността. Първото, на което трябва да се научите, е различаването на нещата, създавани от собственото въображение, от нещата, действително съществуващи в Тънкия План. Трябва да се разберат тези два порядъка от битието на вещите в Невидимия Свят. Следователно и там съществува малкият свят, създаден от въображението на човека и светът на действителността. Живеещият там човек, особено ако има известни познания, може да възприеме всякакъв облик. Неопитният новак ще се обърка, бидейки обкръжен от артистите на тънкия свят, много от които съзнателно искат да въведат в заблуда своите близки. Много зависи от слоя, в

който се е оказало съзнанието по законите на магнитното притегляне. В низшите слоеве тези мистификации могат да имат много неприятен характер. Съзнанието сякаш се опиянява и не може да се откъсне от тягостното обкръжение на тъмното творчество. Земните кошмари по време на земния сън могат да дадат представа за това състояние на безизходност и невъзможност да се избяга от тъмните въздействия. Всеки стремеж към Висшето разбива този порочен кръг. В Тънкия Свят човек зависи от своя устрем. Познаването на тънките условия, придобито на Земята, позволява лесно да се ориентираш в много явления от низшия Невидим Свят, който става видим, ярък и единствена реалност за човека, както някога е бил земният свят. И тъй като там всичко се определя от мисълта, то хората, които отричат следсмъртното съществуване, лесно лишават себе си от съзнание. Много важен е въпросът за влеченията, съществуващи в микрокосмоса на отиващия си от Земята човек. Тези влечения продължават да действат, увеличавайки съзнанието в съответстващите им сфери. Човекът, обичащ цвята, попада в слоеве, където ще ги види според желанието на своето сърце. Човекът, обичащ кръчмите, попада в тях според желанието на своето сърце, тъй като там съществува всичко, което съществува или го е имало на Земята. И, освен това, съществува и това, което липсва на Земята. На всяко увлечение на човека в Надземния Свят има съответстващи условия, притеглящи го в своята орбита на въздействие. Именно, всеки получава и притежава това, което поиска. При това е нужно, разбира се, да се знае, че плътно физическите желания не могат да бъдат удовлетворени в Надземния Свят, тъй като няма нито тяло, нито земни предмети. Затова съзнанието попада във фунията на ненаситните възжеления, от които няма изход дотогава, докато стремежът към удовлетворяването на земните желания не се прекрати. Но желанията от тънък порядък лесно и бързо се удовлетворяват и благо, ако те са достатъчно чисти.

212. Човек преминава в Другия Свят отхвърляйки физическото си тяло, но взема вътрешния си свят със себе си. Нелепо е да се предполага, че общото направление, дадено за този свят на Земята, трябва по някаква причина да се измени след смъртта. Невежият си остава невежа, глупакът – глупак, егоистът – егоист, злият – зъл, добрият – добър, устременият – устремен, търсещият – търсещ и намиращ. Само, че земните тенденции там се обострят в значителна степен. Фактът на смъртта не дава нито знание, нито доброта на умрелия. От особено значение е последният устрем на Земята, тъй като той установява направлението на магнитното притегляне на духа към сферата, където той се е устремил в момента на смъртта. Също желанията, с които той е приключил на Земята, няма да го тревожат повече. Неизживените желания и стремежи, съхранили се в неговата същност, ще го влекат по линията на съответстващите им притегляния. Хората там се срещат според притеглянето на родствените им свойства. Представете си състоянието на престъпниците и порочните хора във вихъра на неугасимите астрални влечения, въввлечени във фуниите на низшите стремежи и страсти. Наистина, по-лесно е да изплуваш от дъното на морето, отколкото да се издигнеш от бездната на низшите астрални условия, разкъсвайки веригите на влачещите надолу възжеления.

213. Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. След периода на духовно получаване следва период на утвърждаване на полученото знание. Неутвърденото и не приложено в живота е безполезно. Защо е нужно да товариш себе си? Смятам, че минутите на слабост не могат да бъдат оправдани от нищо. Трябва да се научите да преминавате периодите на подем и упадък на духа в еднакво състояние. Това е възможно само при условие, че съзнанието се пренесе в центъра, където то остава извън зависимостта на проявявания в живота полюс. Трябва да се оттеглиш вътре, не проявявайки външно с нищо себе си. Именно, някои периоди от живота трябва да се преминат незабелязано. Проявявайки себе си в такива периоди проявяваме слабост на своя дух и поставяме себе си под ударите на външните условия. Ударите винаги са

насочени към незащитеното място, за да може то да укрепне. Но тяхната болезненост от това не намалява. Съществуват и космически причини за тежкото състояние на духа и тогава ще бъдат напразни всички опити да се избегне нагнетяването. Налага се теглата на този свят да се поемат върху собствените плещи и да се носят безропотно. Така са правили всички носители на Светлина. Бремето на този свят не може да се избегне. Това е и цената на получените дарове Светлина. Пространственото нагнетяване или задълбочаване нагнетяването на токовете се предизвиква от кармичното състояние на планетата. Стихийният хаос и вълните от кафяв газ са отговорни за общото състояние на съзнанието. И едното, и другото явление са породени от самия човек. Така човечеството изкупва пространствено своите деяния. Ако всичко зависеше от парите, то всички богати и обезпечени хора биха били щастливи. Но това не е така и никога не е било. Щастието, отпуснато на човека в определена доза, има свой предел. Външните условия могат да го разколебаят, но след това, въпреки всичко, то отново застава на нивото на чертата, утвърдена от кармата.

214. Учителят Настоява външният живот да не поглъща вътрешния, тъй като ако в него има плач и скърцане със зъби, то вътрешното все пак зависи от човека и се огражда от външните въздействия от самия него. Може ли да се позволи на външното да убива вътрешното и на материята – духа? На скоротечните външни условия, макар и тежки, ще противопоставим безсмъртната, неунищожима наша същност. Нито кладите, нито мъченията, нито инквизицията, нищо не е могло да убие духа. А нали през всичко това някога сме преминали и въпреки това сме живи. Така е и сега – тежко е, но трябва да се устои. Няма изход. Но Учителят е на стража и Знае кога е необходима помощ. Помощта идва в последния момент.

215. Възможно е да се израства духом с примерите от живота на Великите Духове. Можете да си представите, че има хора, които живеят в много по-тежки и сурови условия и въпреки това не губят достойнството на духа. Възможно е да си представите самия себе си лишен от всичко и напускащ земния свят с радостен дух. В тесните условия мислено ще се борим за своята независимост и ще устояваме свободата на своя дух. Често човек е безсилен да измени кармичните земни условия, но в света на своята мисъл, в своя вътрешен свят той е свободен и може да го изгражда по свое усмотрение. Няма по-благородна задача от това да се отстоява своята вътрешна свобода. И тъй като задачата не е лесна, то и борбата е продължителна. При особено нагнетяване на външните обстоятелства цялото свое съзнание трябва да се пренесе вътре и да не се разпилява върху плътните дела повече от необходимото. Не е възможно да прибавиш върху своя ръст нито един дюйм, така и не е по силите да се направят кривите условия на живота сега прави. Но в своя вътрешен свят човек е господар. В него може да се живее, укривайки се от бурите и негодите на земния свят. Възможно е да се създаде в представите тази вътрешна твърдина, под защитата на чиито стени може винаги да се приютиш. Но да се приютиш в нея може само тогава, когато в нея цари мир и когато вълните на бурното житейско море не проникват вътре. Да откриеш своя вътрешен свят за земните вихри значи да загубиш спокойствието на духа и да не приемеш мира, който Учителят Дава “не така, както дава света”. Моят Мир ви Давам, но в света ще имате скръб, затова се научете да пазите Моя Мир, който Аз ви Давам. Има такива, които няма какво да опазват. Не Говоря за тях, а за вас, отбелязаните от Мен в пространството. Времената са тежки и въпреки това трябва някак да се преминат, без да се угаси пламъкът на духа. Без него може да се объркате в тъмнината. Затова Казвам: “Не загасявайте огъня на духа. Без него е тъмнина”. Също не изпускайте от поглед нишката към бъдещето, тъй като огледалото на настоящия час е мътно. Ще преминем бодро тежката полоса като знаем, че напред ни чака Светлина.

216. Дълъг, дълъг, безкрайно дълъг е трудният път на възхода на духа. Заповядана е Безпределност. Затова и пътят е дълъг и няма край. Няма такъв път във Вселената, до каквато и височина да е достигнал, възходът на който да е завършил. След като могат да се усъвършенстват световите, то могат да се усъвършенстват и да израстват в своите знания и техните Създатели. Не е възможно да си представите висок дух, спрял в своето усъвършенстване. И ако можете да си представите такъв, то къде е тогава Безпределността? Безпределността е във всичко. Ограничени са само формите на проява на безпределния Живот, в техните пределни и крайни рамки на проявления. Безпределният Живот се изразява във временни преходни форми. Духът е безпределен, но формите на неговите прояви в земна, тънка и ментална обвивки са ограничени от срокове. Така вечното се изразява във временното. Това вечно, именно, трябва да се осъзнае и върху него, а не върху временното, да се изгражда своята твърдина, тъй като всичко временно е неизменно ограничено от срокове, но духът е безвременен. Възприемайки всичко свое в една от обвивките или във всичките три, обричаме себе си на смърт едновременно с тях, а те ще умрат съгласно закона. Само тялото на Светлината, Висшата Триада, не умира. Развива се, усъвършенства се, расте в своята Светлина, но не умира. Огненото тяло, тялото на Светлината, е безсмъртно. Огненото тяло, тялото на Светлината, представлява израз на Вечността в човека. Ако се пренесе съзнанието в него по време на живота на Земята, то това ще бъде състоянието, за което се казва, че човекът е взет жив на Небето. Тъй като и Небето, и Земята, и бездната са в самия човек. И раят, и адът – всичко е в него. Да помислим за това колко велик е човек в своите възможности и колко неизмерима е неговата дълбочина и височина. И с ръката, и с главата, и с миналото, и с бъдещето той се докосва до Вечността. Вечността е проява на висшето битие в човека. Идва от Вечността и отива във Вечността. Идва от Безпределността и в нея и заминава, обогатявайки с нейните плодове творчеството на своя дух. Говорят за безкрайните видими звездни светове, но колко по-широки, по-богати и по-дълбоки са Невидимите Светове, съответстващи на тънките тела на планетите и световите. Невидимото пространство е богато с Невидими Светове от всевъзможни равнища и състояния. Изследват земните явления и така обогатяват със знания своите ментални запаси, по същия начин и Висшите Светове могат да бъдат изучавани и да се натрупват знания за тях. Така също може да има и учени професори на Висшето знание и съответни Университети и катедри. В Новия Свет висшето Знание ще заеме своето място и ще получи право на гражданство наред с обикновеното знание. Днес науката вече се е потопила дълбоко в необикновеното и се е приближила непосредствено до границите на Невидимите Светове, а в някои случаи отдавна вече ги е преминала. Както изучават светлината, електричеството, радиото и магнетизма, така ще изучават и енергията на мисълта и ще има апарати за измерване и определяне на тънките енергии. Просто ще се наложи отделът за физика да се разшири за Светлината и в него да се включи областта на невидимите лъчи, която и сега в съвременната наука има здрава основа. Но ще трябва да се направи крачка още по-нататък. Светят пръстите, светят центровете, свети мозъкът, очите. Всяка клетка на човека, особено нервната, излъчва различна степен на светлина. Токовете от нервна енергия по нервните проводници са светлинно явление. Отначало ще видят това с помощта на апарат, а после, когато зрението се развие и с просто око. Не да се отрича, а трябва да се изучава и открива. Вярно е, че светът на отричащия е тесен и малък, както е ограничен и светът на дивака, но защо трябва да приличаме на диваци и невежи? Трябва да се признае Безпределността във всичко, също и в натрупването на знания. Сравнете света на канибала със света на съвременния културен човек. Разликата е огромна, но тя е неизмеримо по-голяма между света на последния и Света на Учителя.

Затова и Призовавам в Моя Свят, за да се разширяват представите за Нашия свят и за да се разширява без край Знанието на вървящите след Мен.

217. Приятелю Мой, венецът на победителя е за преодоляващия. Животът се заключава в непрекъснат процес на преодоляване на старото от новото и на външното от вътрешното. Там където този процес се прекрати, настъпва застой. Обикните преодоляващата борба. Да се преклоните пред външното значи да признаете своята несъстоятелност и негодност. Даже и пред напълно непреодолимите условия на дадения момент трябва да се помни, че външните условия са временни, а духът е вечен и в крайна сметка победител ще бъде въпреки всичко духът, ако той не отстъпи в своето решение. Тъй като в крайна сметка всяка победа се свежда до преодоляване на нещо вътре. Само тази победа в себе си и над себе си остава завинаги с човека. Външните обстоятелства си заминават от живота със смяната на дните и нощите. Центърът на битието отвън трябва да се пренесе вътре, пренасяйки битието в мисълта. Разбира се, сътвореното от човешките ръце остава на Земята, както например пирамидите, но духът на техния създател все пак е принуден да се откъсне от тях и да забрави за тях със смяната на обвивките. Затова и се дават с всяко въплъщение нови тела, за да не приковава паметта съзнанието към изживени в миналото условия на живот. Подробности от свитъка на миналото могат да се разкрият за придвижване на духа, но обикновено само тогава, когато няма опасност от поглъщане на съзнанието от силата на тяхното магнитно притегляне. Да се оживява филмът на живота в миналите въплъщения невинаги е безопасно. Възможно е да затънеш в миналите токове. Ето защо на човека се дава спасителното забвение. Какво би било, ако дори събитията от настоящия живот през цялото време звучат в съзнанието със същото напрежение, както те са звучали в текущия ден? Съзнанието не би издържало напрежението, ако в озарената памет пробяга безкрайната лента на миналите събития. Би могло с очите си да се убедите, че всичко преминава и всичко отминава, но духът пребивава вовеки като Вечен Регистратор на носещия се покрай него живот. Трябва да се усети и разбере със сърцето вечността в себе си и преходността на външните явления. Не с мисъл, не с представа, не с разсъждение, а именно с усещането на вечното свое битие се утвърждава осъзнаването на безсмъртието на духа. И тогава ще дойде разбирането, че може лесно и просто да се устои винаги и във всичко, тъй като всичко външно ще си отиде, оставяйки човека нерушим. Затова може спокойно да се срещнат поредните вълни на живота. И това също ще отmine. В крайна сметка е необходим опит и знание. Ако само се осъзнае тази временна същност на външните явления, отношението към живота би могло коренно да се измени. Трябва да се помни, че неизменен и вечен е само Мълчаливият Свидетел вътре и че по отношение на него ще бъдат външни не само събитията от земния живот, но и всички мисли, чувства, емоции и преживявания във всичките три обвивки във всички светове. Потокът на живота е по-сложен, отколкото изглежда и продължава в дълбините на Невидимите Светове. Но Безмълвният Регистратор стои над всички като свидетел на преходното във вечното. Нека да осъзнаем вечното в себе си и, осъзнавайки го, да го утвърдим.

218. Ако попитат защо живеем, за какво са изпитанията, отговорете: “Животът е даден, за да се разбере, осъзнае и утвърди в себе си вечната, непреходна, нерушима, неунищожима, неуязвима наша същност - духът, съществуващ в Безпределността отпреди началото на времената”.

219. Приятели, докато осъзнаването на Безпределността не се утвърди, животът на човека ще изглежда като лист от дърво, умиращ наесен и отнасян безцелно от вятъра. Животът на човека става разбираем единствено в аспекта на Безпределността. Трябва да се научите да живеете и да усещате своето битие в нея. Временното трябва да се разбира като разрез на Безпределността, проявена в плътните условия. Еднодневката

живее един ден. Има диваци намиращи се на такова ниско стъпало на развитие, че те не мислят за утрешния ден и не се запасяват с храна. Според развитието си съзнанието все по-надалеч и по-надалеч обхваща миналото и бъдещето си. Висшите Духове дотолкова обхващат явлението на миналото и бъдещето, че и в единия, и в другия случай те се докосват до Безпределността. Съприкосновението в точката, където миналото и бъдещето се сливат, прави кръга на съзнанието безпределен. Това и ще бъде осъзнаване на вечния живот. В своите дълбини миналото отвежда духа дотам, откъдето той е произлязъл. А бъдещето в своя завършек ще отведе духа до неговата огнена Родина. Кръгът се затваря във Висшия Неописуем Свят на Светлината-Огън. Ученикът се стреми да разшири сферата на съзнанието и да го приобщи към неограничения пространствен живот. Но в пространствения океан може да се излезе и бидейки на Земята. Плътните условия не са препятствие за това. Но не мозъкът може да излезе в огнения простор, а сърцето, което винаги тупти, тъй като е от Безпределността. В сърцето на човека е отразен потенциала на Безпределността. Сърцето е органът за общуване с пространствените енергии. И чрез него се достига безсмъртието в Безпределността.

220. Беше Указана и тягостта на времето. Така разказва древното пророчество за нашето време. Времето предшестващо Пришествието. И действително, огромна е тягостта на времето. Но нима може да бъде по друг начин, когато трябва да се прероди човешкото съзнание. За да стане това, то се извежда от привичните рамки. обстоятелствата се обременяват непомерно, за да се отвърне духът от земното и да зажадне за небесното. За тази цел трябва да се разрушат привичните условия на живот и да се изменят коренно. Извършва се пълна преоценка на ценностите. Стихиите, изведени от хората извън равновесие, правят съществуването нездраво и заплашват с още по-силни катастрофи в бъдеще. Водната стихия бушува, подземният огън е неспокоен. Равновесието в природата е коренно нарушено. Разбира се, стихиите, нарушени в своята основа, са опасни. Хората страдат от тях пряко и непосредствено, а тъй като никакви мерки за тяхното обуздаване не се предприемат, то и край на тяхното стълкновение не може да се предвиди. Всичко зависи от духа на човечеството. Човекът е повелител на стихиите, макар да не знае това. Стихиите се подчиняват на разюзданото състояние на човешкото съзнание. Колективното въздействие на човешките маси е огромно. Ако те действаша хармонично и в равновесие на духа, то и резултатът от това мощно влияние над природата би бил право противоположен. Но така, както стоят нещата сега, светлина не се вижда. На всяко неравновесие на природата човекът отговаря с още по-голямо не равновесие. Получава се омагьосан кръг, от който изходът е само нагоре. Но и да гледат към Небето са се отказали, тъй като са го оставили затворено или са го заменили със злато. Така се мятат в объркването си хората и ще се мятат докато не Дойда. Нося спасение на хората.

221. Събитията вече приближават. Владиката е в пространството, Служенето е в пространството. Ти си в пространството – мястото няма значение. Не е ли все едно къде, кога или при какви условия, ако пространственото Служене се извършва. Ако Общуването с Владиката се е състояло в пространството, разстоянието и отдалечеността вече нямат значение. Трябва да се привиква към пространствения начин на мислене. Такова ще бъде мисленето на Тънкия Свят. Пораждайки причината с действие, предизвикваме неизбежно следствие, което ще настъпи след някое време. Ако се отстрани елементът време, то връзката между причината и следствието ще стане очевидна. Земното време в пространството не съществува. Извънвременното мислене също ще бъде мислене на Тънкия Свят, където има последователност на явленията, но няма нито часове, нито секунди. Трябва да се разбере, че мисленето на Тънкия Свят се отличава от земното. Пространственият живот има други измерения. В него

съществуват явления: и предмети и вещи и хора. Но подвижността при такива условия придава на всичко особени качества. Състоянието на съзнанието обуславя видимостта. Това, което може да види един, не съществува за друг, намиращ се до него. Според видимостта е зримостта и тук, на Земята, но не винаги. Прекрасната картина може да бъде разбрана и оценена от един човек и отхвърлена от друг. Но стоящото пред очите дърво всеки ще нарече дърво. В Тънкия Свят можеш да минеш покрай явлението, без изобщо да го забележиш. Ако зрението не позволява достатъчно или вниманието не е насочено към предмета – и тук. Но там това обстоятелство е обострено до крайност. И тук виждаме и разбираме според съзнанието си, но в известни предели, тъй като ледът, снегът, ябълката и прочие ще бъдат за всички лед, сняг или ябълка. Изключвайки всички външни земни чувства и пренасяйки битието в мисълта се приближаваме към условията на пространственото съществуване. Тук често външните условия определят съдържанието на външния свят. Там външното се определя от вътрешното по силата на бързото и непреодолимо магнитно притегляне от тези образи и явления, които са съзвучни на съзнанието. Обичайки природата, но живеейки в мръсния зловонен град, на Земята е трудно да се потопиш в красотата, но в Невидимия Свят тази любов е магнитна и ще привлече мощно съзнанието и ще го постави в прекрасно обкръжение, съзвучно на устрема на сърцето. Тъй като материята на Тънкия Свят е пластична и подвижна. Цялата работа е в този характер на магнитните енергии и техните притегляния, които са установени от човека в неговия микрокосмос при живота на Земята. Нужна е заповед и твърдо съзнание, знаещо какво иска, иначе ще се наложи да се носиш по вълните на случайните течения. Закалената воля там има особено значение. Но при всички обстоятелства Йерархията ще бъде надеждна опора. Тя е като скала, за която можеш да се хванеш сред бушуващото море от астрални течения. Мнозина се носят по вълните като листа, откъснати от вятъра, безволно, незнаейки накъде. Отсъствието на светли стремежи е причината за това, тъй като тъмните стремежи теглят в определено направление, но то е в тъмнината и в нейните бездънни водовъртежи. Тук все още можеш за нещо да се захванеш и за нещо някак да се задържиш. Но там стремежите влекат. Тук Йерархията е най-надеждната и здрава опора, а там – единствената. Там нямащият тази опора заприличва на пътник, попаднал в омагьосан кръг, където на всяка крачка го заплашват чудовища и вампири, скрити под всякакъв облик и всякаква видима форма. Но и там пазят всички, желаещи да имат светла защита. Стига само да се хванеш за нея. Огромно значение в Тънкия Свят има близостта на Учителя, тъй като опазва от много опасности и указва вярното направление. Ако хората знаеха от колко опасности се избавят чрез обръщането и връзката с Йерархията, мнозина биха се замислили над явлението Йерархия дълбоко. Пространството е необятно, великата Безпределност вмести в себе си всичко – от бездните до най-високите слоеве на Светлината. Накъде да се устремим и как, ако го няма компаса на Йерархията? Ето, отхвърляйки тялото при смъртта човек излиза в океана на пространството. Накъде да тръгне, с какво, защо, за какво и какво ще прави, как ще живее? Къде, кой и кога може да покаже пътя? Как да не се обърка пътникът, ако стои пред неизвестността и няма към кого да се обърне? Трябва да приучите себе си към пространствено мислене и да се научите да се ориентирате в тънките условия. Разбира се, ще помогнат, но ако сърцето е отворено към Светлината. По този начин земният живот се състои в подготовка на сърцата за тънките условия. Сърцето е органът за общуване с Невидимия Свят. Според сърцето е и устрема. Нишките на сърцето ще помогнат да се свържете с Висшето, ако те са били утвърдени на Земята.

222. Ще си пробиее път само при пълна мяра. Пълното предаване себе си на Владиката е необичайно трудно. Изглежда лесно докато не са задухали ветровете и не е зашумяла бурята. Но да се устои сред вихрите може само чрез пълно предаване себе си

на Учителя. Ще устоите само с Мен. Как иначе да устоите, ако няма на какво да се опрете? Колебае се и се люлее всичко. Но предавайки своя дух на Мен, получавате имунитет на духа. Формулата “Господи, в Твоите ръце предавам духа си” остава неизменна. Така в кръстните мъки се е обръщал Владиката към своя Владика – Отец. Така и вие можете да се обръщате към Моя Владика, който е Мой Отец и ваш Отец. За Владиката на Владиците може да се помисли. Днес Ние Възвещаваме Владичицата, тъй като е настанала Епохата на Майката на Света, Майката на битието. Висшият аспект на Битието е също двойствен, проявявайки на Земята своя вид циклично. Всяка епоха се насища с Лъча на Духа, стоящ начело, оцветявайки я със своята същност. В Светлината на този Лъч се развива и поредния етап на планетната еволюция. Разбира се, Лъчите са свързани със светилата, тъй като светилата са Йерархията на Благото. Връзката на духа със своето светило е психофизическа, неразривна духовно-материална, магнитно огнена връзка. Съчетанието на Лъчите на светилата обуславя планетния живот, тоест, Йерархически. Хората смятат да живеят и без Йерархията на Светлината, но с нейните Лъчи е пронизана самата същност на техния микрокосмос. Така човекът представлява отлагане на звездни лъчи, натрупани в течение на милиони години в неговата същност във вид на кристални огнени образувания. Духът е кристализирана звездна светлина. Всяко явление, колкото и високо да е то, има своята материална основа, макар и тя да е невидима за окото. Огнената мисъл е нематериална. Така в крайна сметка смятат хората. Но тя дава явни и видими за тънкото зрение материални отлагания. Няма нищо на света, в основата на което да не стои нещо материално. Разбира се, материята трябва да се разбира широко, в нейните невидими висши светещи форми. Фохатът е нематериален в обичайното разбиране на тази дума, но дава явни кристали, рядко улавяни от земното око, при това само от достатъчно изтънченото. Живеем във Вселена от Огън, където всичко е Огън, включително и даващият преки искри. Не е трудно да си представиш това, като знаеш огнения строеж на атома и огнената енергия, изразяваща се в същността на електрона. Избухването на атомната бомба не е нищо друго, освен освобождаването на тази свързана огнена енергия, затворена в аурата на материалния атом. Така съвременната наука довежда човека до разбирането на огнената структура на материята. Всички разбират отлагането на слънчевата енергия в каменните въглища, в растенията. Защо да не се направи още една крачка напред и да се разбере нейната кондензация в човека, събирач на пространствени лъчи. Тъй като пространството е пронизано не само от лъчите на Слънцето, но и на звездите. Защо хората смятат, че слънчевите лъчи се поглъщат и асимилират от човека, а в същото време лъчите на Луната и звездите преминават безследно покрай него? Примерът с лунатиците доказва по-скоро обратното. Значи и Луната може да се признае. А оттам вече не са далече и останалите звезди. Скоро астрофизиката и астрохимията ще получат пълно признание от науката и ще бъде доказано мощното въздействие на звездните лъчи върху човека. Науката за звездите ще възкръсне отново. Астрономията ще бъде свързана с астрологията.

223. Няма съвършени хора. И съвършени действия няма. Във всяко са заложили положителни и отрицателни елементи. И само преобладаването на едните над другите показва неговата същност. Затова ще се стремим във всяко действие да намаляваме количеството на отрицателните елементи. Когато това се разбира, вече е по-лесно да се откриват елементите на добро във всичко, колкото и малко да е то. Движейки се напред, трябва да се оглежда подножието и е добре, когато то е изградено от камъни на благото. И тогава ще бъде лесно да се вижда и утвърждава доброто начало в хората, вместо тъмното начало. Всеки човек откликва на явлението на благото, ако неговото начало е започнало да се утвърждава съзнателно, както и на злото. Мислейки за хората с добро, пробуждаме и утвърждаваме в тях доброто, както и обратното. Затова се

указва, че е по-добре да се увеличават в човека проявите на добро, отколкото да се умножава злото. Но това съвсем не значи да се умиляваме от маските. Именно, виждайки човека такъв, какъвто е, да се утвърди светлината, съзнателно предизвиквайки я, а не тъмнината. Изкуството на отношението към хората е тънко изкуство, изискващо голям опит. Но може да се каже едно: осъждането е недопустимо и преди всичко затова, защото то отблъсква от човека тези, които той осъжда, даже ако това осъждане става тайно, в мислите и сърцето на човека. Да се облече сърцето в привлекателност, привличайки хората, е нелеко и рядко явление. Нужен е силен магнит на сърцето. В него се крие и тайната на сърдечното обаяние. Как иначе можеш да водиш след себе си хората, ако не ги привлечеш и задържиш с магнита на своето сърце? Смятат, че хората могат да бъдат задържани с думи, мозък и злато. Но тези връзки са нездравни. И такива ръководители често остават без последователи. Сърдечната връзка се запазва дори и отвъд пределите на смъртта. Затова ценим предаността на сърцето. Ако любовта дава най-висшата магнитност, то предаността утвърждава проявите на устойчивост и непоколебимост. Така отново се връщаме към качествата, от които не можем да избягаме, тъй като качествата са облеклото на духа. Смятат, че могат да преживеят и така, без каквито и да било качества. Но така мисли тъмнината и се саморазрушава. Сърцето, непритежаващо качества, умира и се разлага. Много сърца смърдят. Наричаме техните притежатели живи мъртъвци. Искам още да кажа, че възпитанието или културата на сърцето представлява неотложна задача за човечеството. И като са забравили за сърцето, са изпаднали в разруха, тъй като сърцето е основа на всичко.

224. Трябва да се върви напред, даже ако придобивките от миналото теглят назад. Все пак нещо се печели дори и тогава. Всяка крачка напред е победа над миналото, което е останало зад гърба. Всеки възходящ преодолява миналото в името на бъдещето. И колкото и високо да стои духът, този процес на преодоляване в живота никога не се прекратява нито на Земята, нито на Висшите планети. Вярно е, че там го няма това притегляне и инертност на материята, но възхождат и преодоляват и там, в Девачан, страната, където духът отдъхва от тази вечна борба. Но Девачан е временно състояние, а основата на живота е еволюцията. Предполагат, че щастието е в успокояването и покоя, но това са тези, които не знаят. Щастието в победите при възхода на съзнанието се достига само от този, който не се спира пред никакви препятствия. Всичко се свежда до това, че съзнанието или се издига, или върви надолу. Няма точка на неподвижност. Злото съзнание е низходящ процес. И затова за ученика има само един път – към Владиката.

225. Правилно, по-добре е да не се нарушава ритъмът на записва. Всяко нарушаване на ритъма го отслабва, а продължителните и повтарящи се могат да го разрушат. Колко труд ни е струвало да го утвърдим. Затова пазете утвърдения ритъм. Той нараства по сила както снежната топка по обем и облекчава извършваната работа. Ритъмът е законна проява на човешките действия. Ритъмът е космическо явление, проявяващо се във всичко – от пулсацията на атома до движението на небесните тела. Ако всички човешки действия можеха да се вместят в рамките на ритъма, те биха преуспели много по своята ефективност. Имам предвид добрите действия. Хаосът е аритмичен. Ако искате да бъдете успешни във вашия напредък, въведете го в рамките на ритъма. А също и поръчаната работа. Закономерността във всичко е основа на преуспяването. Нека пътят на възход стане ритмично - привлекателен.

226. Сине Мой, нима ние, съкрушили Сатаната и разрушили цитаделата на злото, ще Допуснем да не се състои Новият Свят. Помисли и остави съмненията. Новият Свят ще бъде. Бъдещето е светло, то се утвърждава здраво в Надземния Свят и вече съществува в него. Но тъмните са изместили основата и са допуснали в проявения

свят на вашата малка планета могъщите сили на Хаоса. Те нарушават равновесието на стихиите, те са породили маса губителен кафяв газ. И създавайки тези страшни причини са хвърлили планетата в Хаоса на разложението. Такива са последствията от царстването на Земята на княза на този свят. Те трябва да се изживеят, тоест неутрализират. Много тъмни привърженици са все още активни и все още се опитват да творят зло, държейки се за отломките на стария свят. Но техните действия, нямайки основа в Тънкия свят, няма да устоят срещу строителните действия на тези, които вървят с еволюцията, тоест с Йерархията на благото. Трябва да се усети със сърцето временността на обречената тъмнина и неизменността на близката и вече явна победа на Светлината във всичко и над всичко, което върви против нея. Постройката на новия етап на еволюцията вече толкова здраво е запечатана в съзнанието на човешките маси, че народите няма да тръгнат назад и няма да надянат на шията си предишния ярем на всестранното робство. Скоро ще стане явно за всички, че борбата против шествието на еволюцията е безсмислена и няма в себе си нито логична основа, нито оправдание. Хората вече не могат да бъдат убедени, че трябва да живеят в невежество и нищета само заради това, защото някой иска да живее добре, безгрижно и безсмислено за тяхна сметка. Не могат да бъдат убедени в това и малките народи, които също искат да имат място под Слънцето. Международните отношения трябва да се изграждат и вече се изграждат върху свършено новите условия на братско сътрудничество. С това е силен и Новият Свят и начело на него върви Новата Страна, Водещата Страна, на която Ние Сме Дали по право най-добрия жребий. Идването на Новия Свят е победно. Неговите кълнове се проявяват навсякъде и на най-неочаквани места. В самото сърце на стария свят невидимо и нечувано зреят, набъбват и израстват все нови и нови пъпки. Няма сила в света, която да спре този стихийен растеж. В страшната борба със стопанина на Земята Йерархията на Светлината е Победила окончателно и необратимо. Но сега Земята изживява кармичните следствия на неговата страшна активност в продължение на стотици векове. Защитниците на стария свят и привържениците на тъмнината са лишени от космическо сътрудничество. Пространството им е враг, а не приятел. От кого могат да чакат помощ, когато космически те вече са свалени от отчет? Тази тъмна обреченост ще се задълбочава и ще дава да се разбере за нея ден след ден все по-силно и по-силно, пресичайки всички техни деяния в самия корен. Тези деяния ще дадат израстъци и цветове на злото, но тези цветове ще бъдат безплодни. Така и гледайте на миналия свят като на обречен свят, неумолимо заминаващ си от арената на живота. Смъртно ранената птица още лети и дори маха с криле. Сатаната би могъл още да се бори, тъй като някога е бил велик дух. Но него го няма. И картите на привържениците на тъмнината са се объркали. Разбира се, на Нас ни е трудно, тъй като да се задържа равновесието на стихиите на някакво равнище не е лесно. Трудно е и на вас, Мои воители, но знайте, че ние ще победим. Как да се задържите до Моето Пришествие? Чрез единение и връзка с Мен. Не се откъсвайте от понятието за Учителя. Тъй като трябва да се достигне до деня на Светлината.

227. Сине Мой, как мислиш, с какво е заето времето на Владиката? Капитанът на кораба води съда и носи отговорността за него. По същия начин Владиката Води в пространството и земния кораб - планетата, носейки бремето на отговорността за нейната съдба. Стопанисването на планетния кораб, обезпечаващо условията на пространственото плуване, е необичайно сложно, тъй като се осъществява сред лъчите на магнитните течения и откъслеци от пространствени тела, които като подводните скали са много опасни. Владиката е Длъжен винаги точно да определи и да познава астрохимичния момент на планетата и неговата основна нота. От нея се обуславя психическото състояние на човечеството. Той е Длъжен да знае също и този астрологически цикъл или период, под чийто знак се извършва дадения етап на

еволюцията и съгласно него да насочва курса на кораба. Земяните може да не знаят нищо, но щурвалът вече се завърта от опитна ръка в нужната посока и Нашите близки виждат в поредния поток от световни събития Ръката на Владиката. Работата е необичайно трудна, тъй като се извършва в съответствие със законите на кармата, които хората усложняват до краен предел на всяка крачка. Ако постъпките на хората хармонираха с Космическите Закони, задачата би била проста и всеки нов етап лесно би се осъществявал. Но тъмните са необичайно активни, особено сега, тъй като много от тях все още не знаят за гибелта на своя стопанин. Върхушката знае, но мълчи, тъй като няма изход и не иска да изгуби властта си над масата свои привърженици. И все пак сред Космическите грижи Владиката Намира време и за лично Ръководство и грижа. Разбира се, за земния ум да си представи огромността и сложността на работата е невъзможно, но огненото съзнание от нивото на Владиката е в състояние да се справи с тези непомерни тежести, макар и натоварването да е огромно. Разбира се, време за личен живот не остава. Разбира се, Учителят на знанието няма никакъв личен живот и лични интереси и предмети. Много е заменено от космическото. Огненото съзнание не се вмести в рамките на личността. В капитанската кабина много най-сложни и най-удивителни прибори за психовиждане и психочуване дават възможност за моментално свързване с всички ъгълчета на планетата или страни или с необходимия работник. Състоянието на мястото Определяме не по външната видимост, а според вътрешната, изискваща второ зрение. Владиката винаги Знае характера на астрално-психическото състояние на народите или на всеки народ в дадения момент, за да може в случай на нужда да изпрати Своята корекция. Голямото земно стопанство изисква хиляди очи. Владиката Гледа през хиляди очи. И най-трудното е да се ръководят хората без да се нарушава свободата на тяхната воля. Свободата на волята на човешкия дух е Космически Закон. Върху него се изгражда еволюцията. Даже веригите на кармата не са нищо друго, освен следствия от свободните човешки действия, доброволно наложени върху себе си от хората и неизбежни. При общото признаване на Йерархията и изпълнение на Висшата воля световното положение може да се успокои и противодействието на масите да изчезне. Така кармата ще стане благословия и Ръководството ще се облекчи. Но при сегашното положение постът на капитана е труден.

228. Сине Мой, огънят трябва да се овладее, тъй като когато той расте и всички действия се насищат с него, то дисхармоничните действия носят със себе си разрушение. Огнената сила ще разкъса своя притежател и ще го разруши, и ще прогори неговия организъм. Контролът над своите чувства и мисли става неизбежен и задължителен. Огнената сила може да се усмири, но при условието на власт над нея. Задачата на еволюцията се заключава в това човек да овладее нейните дарове. Дарът на речта е огромно постижение, но само безумните нямат контрол над него, както и над своите движения и мисли. Всяка степен на нервна неуравновесеност показва една или друга степен на отсъствие на власт над себе си. Каквото и да става вътре или вън, загубата на самообладание не може да бъде оправдана с нищо, по никакъв начин и никога. По-добре е да загубиш всичко, но да запазиш властта над себе си, отколкото да придобиеш нещо по пътя на нейната загуба. Затова ще смятаме, че няма нищо в света, което би струвало загубата на равновесие. В края на краищата нищо не е наше, освен завоюваните качества, които са нашето най-ценно достояние. Няма да се уморим да се трудим над тях, тъй като трябва да се погрижим за своите духовни одежди. Нашето духовно облекло са тези обвивки, които обличат нашата същност, след като физическото тяло бъде отхвърлено. Можете ярко да си представите нейните неподлежащи на замяна красота или безобразие, тъй като те ще бъдат изражение на вътрешната същност на човека.

229. Приятелю Мой, не би било щастие, но нещастieto помогна. Така народната мъдрост отбелязва действието на закона. Трябва да пострадаш и трябва да принесеш жертва, за да се осъществи Новият Свят. Как да се получат плодове, ако не се положат усилия? И как да се постигне добро взаимно разбиране на нивото на сърцето? Чрез страданията. Новият Свят ще се осъществи, но ще се наложи да се изтърпи всичко, преди той да се утвърди здраво. Тъй като се преустройва целият живот и нещо се разрушава, за да се замени от ново и по-добро. Всичко се разрушава, изправяйки се пред смяната. И всичко разрушавано и променяно страда при замаяната. Новото строителство изисква големи усилия и самоотвержението от страна на строителите. Нужен е самоотвержен труд. Новият Свят се създава от самоотвержените труженици. Трудът на съзидателя е огромен. Разбира се, има и ненужни крайности, предизвикани от недоглеждане и пропуски и отделни хора изпитват страдание, но това вече е областта на кармичните сметки, които е невъзможно да се избегнат. В общия план протича бурно и мощно развитие на Новия Свят. Утвърждавам го върху просторите на Новата Страна. Можете да си представите положението след десет, двадесет или тридесет години, когато милиони машини заменят и облекчат труда, когато строителството в много отрасли се увеличи многократно в сравнение с настоящото и острата нужда от необходими вещи бъде изживяна с лихвите. Ще бъде, ще бъде, ще бъде изобилие на земни плодове и утвърждаване условията на живот върху принципа на красотата. Теснотията и недостигът на жилища не са желателни, затова ще бъде дадено всичко, но ще се наложи и да се потрудите. Щастieto се постига с труд. Новият Свят се изгражда с труд и се полага немалко труд. Негодните ще си отидат и ще бъдат заместени от годни. Всичко добро, което сега се създава в страната, служи като прообраз на това, което трябва да бъде утвърдено навсякъде и повсеместно в една или друга форма. Формите на Новия Свят са показани сега, за да може по тях да се изгражда новия живот във всички ъгълчета на Новата Страна, а после и по цялото земно кълбо. Не трябва нито да се съмнявате, нито да се огорчавате в очакване на това, което е отредено от Владичите. Учителят Свидетелства за това. И неговото утвърждение се осъществява сега и трябва да се отворят широко очите, за да се види и чуе неговата победна стъпка. Тя ще настъпи по-скоро там, където сърцето на народа е готово и изтънчено от страданията и трудностите. През много страдания е преминала Новата Страна към победата. Затова на нея е дадено правото на водачество и възможност първа да утвърди Новия Свят в своите предели. Смело и бодро ще гледаме бъдещето, което настъпва стремително.

230. Какво да ви кажа днес? Освен това как в бурна непрогледна нощ самотен пътник, заплашван отвсякъде, си проправял път по планинската пътека към Отчия си Дом. Било студено, духал остър вятър, виейки в пропастите и бездънните бездни. Било тъмно и пътеката била тясна. И най-малката погрешна крачка заплашвала с гибел. Но не трябвало да се спира, тъй като нямало къде. Трябвало да върви и само напред. Планинският поток разкъсал току-що преминалия мост, висящ неустойчиво над бурната вода. Назад нямало път. Но далеч-далеч, мяркайки се в мъглата на нощта и показвайки се и изчезвайки от време на време, призивно горяло огънче. То ту изчезвало зад острия завой, ту се появявало отново, ту отново било закривано от грамадата скали, натрупани от двете страни на пътеката. Било неудобно и много студено и изглеждало, че опасният и уморителен път нямал край. Изпод краката се откъсвали камъни. Нещо бръмчало и се виело над главата. Ето, чул се грохот на страшно пропадане и огромни късове скали затрупали пътеката, но пътникът все вървял и вървял, без да се спира и без да се обръща назад. Мракът на нощта ставал съвършено непрогледен и дори далечното водещо огънче изчезнало временно. Как е могъл да не се обърка и да не изпадне в отчаяние? Но пътникът бил опитен. Той знаел, че нито страхът, нито

отчаянието, нито колебанието ще му помогнат. Той знаел, че трябва да се върви напред и само напред. Нататък, където тъкмо блеснало в тъмнината водещото огънче. И той вървял. Колко време е минало така, той не знаел, тъй като пътят бил труден и той загубил представа за времето. Но ето че му се сторило, че тъмнината започнала да се разрежда. Напред ставало по-светло. Пътят ставал по-лек. Вече можело да се видят грапавините по пътеката. Още малко и зарозовяла зората и най-после ярки ослепителни потоци слънчеви лъчи залели пътя, лежащ пред човека. Още малко усилия при последното стръмно изкачване и на чудесната, покрита с дървена настилка площадка, пътникът видял Отчия си Дом, оставен от него отдавна-отдавна, но не забравен, като скъпо и близко на сърцето, надеждно и здраво прибежище, загубено в глухите планини. В него Отецът очаквал завръщането на сина.

231. Не е весело в света. Човешкото сърце е забравило за радостта. За какво да се радва, когато наоколо е тъмнина и съзнанието се опитва да се захване за призрочни устои. Но радостта е в духа. Животът е в духа, всичко е в духа, а не в земните дела. Те са били привични, но върху тях не можеш да се основаваш. Трещи и се люлее всичко. Как можеш да се захванеш за това, което само по себе си няма основа. По-рано животът е давал илюзия за известна устойчивост, но сега тази привидна надеждност на плътния свят е разрушена. Остава един единствен изход – нагоре, в областта на духа, където земните вихри не разколебават огнената основа. Призовавам в Моя Свят, света на духа. Но ушите са глухи, задръстени от накипа на кипежа на земния живот. Как да ви убедя, че всичко, което ви обкръжава, е временно и по силата на своята природа е обречено на пълно унищожение и забравя? Строите за това всички ваши постройки да се превърнат в руини. И вавилонците, и римляните, и гърците също някога са строели и са си отишли в миналото. Всички техни построения са върху пясък и техните царства са изтрети от лицето на Земята и тяхното величие е забравено, а още повече вашите земни дела. Личните дела ще се разсипят на прах. Къде са делата на вашите баби и дядовци, умрели неотдавна? А нали те също са живели, страдали, също са се безпокоили за делата на своя свят. Затова не в миналото, не в настоящето, а в бъдещето полагаме основите на този живот, тъй като всичко преминава, но нашият дух остава неизменен, тъй като пребивава не във временното, а във вечното. Върху него се поставя и ударението. Съзнанието се пренася в областта на духа и вече оттук гледа течащия поток от бързосменящи се явления. Затова задачата на ученика е да се откъсне от мъртвия живот, лишен от основа и да влезе в сферата на явленията, стоящи над преходността на текущия час. Всичко ще премине, но духът ще пребъде. С тази формула на живота може да се върви в самия негов кипеж, без да се страхуваш, че ще бъдеш завлечен във водовъртежа на временните явления. Животът трябва да се наблюдава отвътре. Безмълвният Свидетел е гарант за това че всичко, което става навън, е само сенки, преминаващи наблизо. Прикован към света на сенките, Безмълвният Свидетел вътре е принципът на Вечността в човека, проявен в света на преходните форми. Когато суетата завладява е добре да се обърнете към Него. Подобно на Сфинкса Той гледа през хилядолетията към пустинята на живота, където се засипват и покриват от пясък някога великите цивилизации и царства. Сфинксът е загадката на човека с неговия скрит потенциал от безпределни възможности. Затова и са му дадени криле, огнени криле, побеждаващи стихии на земята, водата и въздуха, тъй като с тяхна помощ човекът може да се издигне над тях. Искам да извися и издигна съзнанието върху огнените криле на духа над преходността на външните условия, сковаващи ръцете и краката на човека. Подобно на пеперуда, попаднала в смола, човек се блъска в потока на живота, маха с криле, но е залепен за Земята и напразно маха с криле. Не е възможно да се откъснеш от Земята, ако земните притегляния са стегнали съзнанието и са го прикрепили към плътните условия като пеперуда към смола. Изходът е в Мен.

Устремете се към Мен и ще намерите в Мен сила да се освободите от тежките земни притегляния. Елате при Мен всички, на които са тесни земните предели. Аз Победих света. Аз ви Призовавам към победа над света. Защото ще се наложи да си заминете от този свят и да оставите всичко. Не е ли по-добре да си заминеш като победител. Сега Утвърждавам Своята победа, която е в духа. Така този, който е поставил духа над тялото и Земята, и земните дела, е огнен победител.

232. И така, дните на човека са върху везните на съдбата. И бъдещето, което се кове в настоящето, е в негови ръце. Следствията на миналите постъпки са неизбежни и необратими, но причините, създаващи нови следствия, носещи плодове в бъдещето, но сътворявани сега, зависят от техния създател. Нищо не може да се промени в това, което е сторено в миналото. Енергиите на зародените причини ще се наложи да се изживяват в следствия. Архатът е създател по своя воля на причини, носещи следствия. Трябва да се разграничат признаците на света в човека: свят на миналото, изживяван в настоящето и свят на бъдещето, сега сътворяван от човешката воля. В първия свят човек е неволен жътвар на посева на неговата собствена воля, извършен в миналото. Във втория е свободен създател на нови причини. В настоящето е миналото робство, в светлината на бъдещето - свободата. Причините се сътворяват на свобода, но бидейки създадени, лишават човека от свобода. Ако човек е творил за себе си и в свое име, той затваря себе си в кръга на личната карма. Ако той твори в Името на Изпратилия го, затвореният кръг на личната карма се разкъсва и сферите на породените причини се отдалечават извън личността в областта на свръхличното, необременявайки своя създател. Така убиеният враг за лично отмъщение носи обратната карма на убиец, но поразилият враг на бойното поле в защита на родната земя без чувство на злоба е свободен от веригите на кармата. И даже има заслуга. Всичко основано върху лични чувства обременява кармически човека, ако се отлива в постъпки. Изходът е в свръхличния живот. Всичко се твори не за себе си, а за Общото Благо. Чашата на Общото Благо е лека, но чашата на личното благо е тежка и нейната напитка е горчива. Далечното минало и далечното бъдеще са лишени от личното начало. Затова произходът на човечеството, неговото циклично развитие и бъдещите съдби засягат свръхличната област на знанието, съхраняваща мъдростта както и в миналото, далечно и близко. Затова чашата на Общото Благо може да бъде свободно и смело приета. С нея ще дойде и личното благо, но не като единствена самоцел. Някак трябва да се откъснете от здравите и лепкави прегръдки на егоизма. С тази цел може да насочите поглед върху доброто и добруването на всичко. С това се утвърждават елементите на благото над хаотичните елементи на злото. Извършва се съзнателно утвърждаване на добро във всичко, дори изглеждащото лошо. Както във всеки човек има нещо хубаво, колкото и малко да е то, така го има и във всичко. Именно него ще утвърждаваме, зорко оглеждайки за неговите признаци. Така могат да се укрепят светлите сфери даже в мрака. Кармически това е важно, тъй като поставя човека в редиците на светлите строители. Дошли са и разбойник, и блудница, и във всеки е Намерил частица добро и утвърждаване, предизвиквайки ги за живот. И светлото утвърждаване дало плодове и благи резултати. Такъв е пътят на Светлината. Но има мяра за мерзостта на съзнателните тъмни служители. Те трябва да се заобикалят, тъй като лъчът светлина само ще освети тяхната безпросветна тъмнина и ще покаже, че злобата им е неизмерима. Те трябва да бъдат предоставени на своята съдба. В обикновените хора винаги трябва да се намери нещо търпимо и намирайки го, да се утвърждава. Не е лесен пътят за утвърждаване на Светлината, тъй като наоколо е тъмно. И хората са мрачни, но няма да се уморим в правенето на добро, тъй като знаем колко велик и тежък е трудът на Владиката.

233. Добре е да се живее с бъдещето и в бъдещето. Но ако желаното бъдеще се е забавило в осъществяването си, огорченията не могат да се избегнат. Затова най-добре да се живее във Вечното. Учениците на Христос са живели с бъдещето. Какво би било ако те, очакващи Пришествието на Учителя, са разбрали, че Той няма да Дойде по време на техния живот? Двигателят на бъдещето е добър, но знанието на сроковете не може да бъде издадено, тъй като съзнанието може да не издържи. Затова пренасянето на съзнанието във вечното го освобождава от твърде нетърпеливото и затова разрушително очакване на бъдещето. Тогава може да се научите да чакате без очакване. Затова помага и предаването на себе си на волята на Владиката. Знанието за големите Цикли помага да се усети диханието на Вечността. Царството на Безмълвния Свидетел, пред който се разгръщат сънищата на живота, е Царство от Моя Свят, от Сферите на Вечната Светлина. Възможно е да се живее изключително външен живот, където има плач и скърцане със зъби, но може и да се оттеглите в своето съкровено същество, непреходно и вечно. И обосновавайки там своето прибежище да преживявате във външния свят, вече без да се страхувате и да бъдете безнадеждно въвлечени в колелото. Голямото разделение на вечното в себе си от обвивките, обличащи духа и материята, която им съответства, течаща през обвивките, е прагът на великото знание. За какво ми е всичко, когато всичко мое е в духа – така казва мъдростта. Именно, да се настрои съзнанието на ключа на Вечността ще бъде свидетелство за вечна мъдрост. И така, отделяйки се в себе си може да се намери мирът, за който е Казал и който е над човешкото разбиране. Но как да се съчетае всичко това с живота, в който хората се блъскат и страдат в менгемето на безизходността? Затова ще Добавя: “Живейте във Вечното, но пребивавайки във велико Служене на човечеството”. Трудно е да се съчетаят земното и вечното, но това ще бъде вече достижение на Архата. Ако на ученика е тежко в света, то какво е на Владиката? Опората и творческия живот е в духа. Да живееш във Вечното значи да живееш живота на духа и в духа. Само победилият земния свят и небоящият се от неговите трудности може да се утвърди безбоязнено в живота на духа. Страданията не могат да се избегнат, колкото и да е високо стъпалото на достиженията. Но осъзнаването на вечността и огнената нерушимост на зърното на духа дава сили да се преживее живота и да се излезе победител от жизнената борба. Откъде да се вземат сили? От своя дух, от неизчерпаемите негови дълбини, докосващи Безпределността. От духа, който е дете на Вечността. Истина ви Казвам: Слънцето ще премине и Луната ще премине, но духът, който е във вас, няма да премине и ще пребъде вовеки, тъй като е бил, е и ще бъде. Така Вечността се съдържа в човека, както ядро в черупката. И животът е във Вечността. Трябва да се обяви тайната на вечното битие на хората, тъй като не живеят, а вегетират върху Земната кора, захващайки се за парченца от откъслечното земно съществуване. И затъват в бездната на призрачния живот. А Аз Говоря за истинското битие на човешкия дух, в което той има и своето временно законно място не като откъснато, изглеждащо самостоятелно съществуване на отделния земен живот или отрязък от него, но като част от Единния вечен живот, който е в духа. Утвърждавайки се във Вечното ще намерим основа и в земния живот. Името ѝ е Безпределност.

234. Смятам, че всички трудности на живота не могат да спрат готовия дух. Трудностите на живота откриват степента на истинската готовност на духа. Така се отделят въображаемите качества от истинските качества, които са достигнати и утвърдени. Моментната изява на качествата не е показател за действителността. Полетите са добри, но след тях следва период на утвърждаване на пламналите качества, представляващи прообрази на бъдещи достижения, нуждаещи се от тяхното утвърждаване в живота. Моментните прояви на всички качества с това са и значителни. Това не е самоизмама, а сиянието на идващата Светлина. Съзнанието сякаш се пренася

в това състояние, което в бъдеще ще се превърне в достижение, утвърдено вече здраво от опита или живота. В тези моменти на вместиране сякаш се разкрива потенциалът на духа и се набелязват най-близките придобивки. Така и разликата между това, което представлява в действителност човекът и това, което той иска да стане, показва границата на дерзаене на духа. Колкото по-смело и по-високо е дерзанието, толкова по-висок може да бъде и полета. Ако потенциалът на духа е безграничен, къде е пределът на дерзанието? Затова е Казано: “Дерзай, чедо”. Това е също формула на живота, могъща и динамична по своята същност. Преди да се осъществи и най-смелата мечта, трябва да се устремим към нея в дерзание. Хората са мечтали векове за криле. Смелите са дръзнали и хората са започнали да летят. Невъзможното по-рано и изглеждащо недостижимо е станало осъществена действителност. Така и най-невъзможното и несбъдваемо, по-точно изглеждащо такова сега, може да се превърне в практически достижимо явление. Но трябва предварително да му се изпрати мечта, упорита, настойчива и смела мисъл. Всичко е възможно и достъпно при наличието на царственото дерзание, тъй като възможностите на духа са безпределни. Някой ще се усмихне недоверчиво, ще вдигне рамене и ще премине своя път на отричане в неверие за силата на човека. Но да си спомним Галилей, Коперник, кладите на инквизицията и всички тъмни отрицатели и душители на свободната мисъл, те също не са вярвали във възможностите на духа, откриващи се за смелото дерзание. Но духът е победил невежеството и кладите на инквизицията са угаснали и параходите са заплували, и накрая човекът е полетял. Много открития и чудесни изобретения готви за човека науката на бъдещето. Това е добре. И все пак най-чудесният апарат, криещ в себе си изумителни възможности, това е самият човек. И в тази област, както никъде другаде, дръзновеният устрем е особено плодотворен. Затова Казвам: “Дерзайте”. Чрез дръзновението сами ще тръгнете напред и ще поведете и другите след себе си. Дръзновение пламенно, дръзновение крилато, огромна е твоята сила и мощ, донасяща в бъдещето чудесни находки. Учителите на Мъдростта Показват пътя на устрема. Набелязан е пътът на еволюцията на човека, път далечен и огнен. И смелите могат да дерзаят. И това, което сега изглежда чудесно, недостижимо и невъзможно, в следващата раса ще стане достояние на всички. Но за да стане така, някой дързък трябва да изпревари своите събратя и трябва да достигне и претвори дръзновението в живота, за да преминат по неговия път и вървящите след него. С това са ценни вървящите пред цялото човечество. На вървящите смело и безстрашно принадлежи и заслугата. За дерзаещия в името на безпределните възможности на духа е Нашата помощ, поддръжка и Ръководство. Ще Подкрепим и ще Помогнем, тъй като Знаем колко нечовешки труд и упорство трябва да се прояви, за да се победи тъпотата на човешкото невежество и отричане, изправящо се яростно срещу всяка смела и дръзнена мечта.

235. За това, че равновесието на духа се поддържа от мисълта, е говорено неведнъж. Нечуваната мисъл, невидимата мисъл поддържа в равновесие видимото и плътното физическо тяло, нервната система и цялото същество на човека. Така невидимото управлява видимото и обуславя неговото състояние. Може да се усети как цялото същество на човека се подчинява на невидимата мисъл, ако тя е поддържана от волята. Твърдото решение на волята да утвърди желаното състояние е достатъчно, за да започне да действа съответно и мисълта. Но съществува фактор, малко отчитан от човека. Това е въздействието на обкръжаващите мисли и аури върху човешкия микрокосмос. Магнитното влияние на човешките аури една на друга не се поддава нито на отчет, нито на контрол. След нощната пралайя, наситен с нова сила от Близостта на Учителя, ученикът върви в живота, потапяйки се в поредните задачи и дела на деня. Всяко съприкосновение с хората и сферата на поредното обкръжение дава изтичане на

енергия от неговия микрокосмос, събрана в него, както при явлението на скачените съдове. Хората буквално обират светлосеца, разхищавайки неговото духовно богатство. Този запас от духовни сили трябва да бъде огромен и неизчерпаем, за да устои независимо от постоянното отдаване. Притежаващ означава даващ, независимо от това дали той иска или не. В това също се заключава Служенето. Често отдаването се извършва против волята и носи явна вреда на организма. Светлосецът е винаги даващ. Ето защо е толкова необходим контактът с Владиката, за да не се обеднее духом. Собствените сили не са достатъчни. Те не могат да стигнат за съприкосновението с различните и празни съзнания. Но Слънцето също дава. Бъдете като Слънцето. И давайте, съхранявайки непрекъснатата връзка с Учителя. Разхищаването на съкровищата на своя дух за околните хора често е недопустимо. Трябва да опазите себе си, затваряйки кръга на аурата и усилвайки заградителната мрежа. Хладината на съдържаността и затвореността също постоянно защитава. Но най-мощната защита, това е утвърденото равновесие. Стойте постоянно на стража, опазвайки равновесието на духа. Тази защита е здрава. По-добре е да загубиш всичко, съхранявайки равновесието, отколкото да спечелиш всичко, загубвайки го. Загубата на равновесие прави човека празна черупка и жертва на всякакви странични въздействия. Затова Казвам и Предупреждавам: “Пазете равновесието на духа, пазете го на всяка цена”.

236. Сине Мой, давам възможност да се учиш от живота. Познанието за живота е сурова школа. Изпиването на земната отрова е неизбежно. Отравянето се преодолява с огъня на сърцето. Ударът на живота трябва да се приеме. Да приемеш и да не се огънеш, и да издържиш устойчиво. Процесът на изпиването на отравата е болезнен. Но сърцето се принася в жертва в името на спасението на света. В утешение мога да кажа, че няма вечно изпитание. Всяко свършва, когато бъде издържано. Всяко укрепва и закалява бронята на духа. Поръчението се доверява само на изпитани сътрудници. Няма да тъгуваме дълго, тъй като и това ще мине. Ще премине всичко, но духът, укрепнал в трудните изпитания, ще продължи уверено пътя на възхода.

237. Така наречените натрапчиви идеи и мисли са много силни. Може ясно да се почувства как страничните енергии вибрират наоколо и упорито и настойчиво се стремят да завладеят съзнанието. Може да се почувства, че мисълта е действително живо същество, притежаващо такава сила, която често потиска волята на неопитния човек, завладява съзнанието и го държи в своя власт, докато не изчерпи заряда си. Трябва да се усети тази настойчива и упорита сила, стремяща се да завладее съзнанието на човека. Творецът на мисълта и неин тъмничар не е в състояние да се справи с породеното от самия него или с породеното от друго съзнание, ако не осъзнае, че в своя микрокосмос господар е той, а не мисълта, която му е подчинена. Трябва да се осъзнае приоритета на духа над мисълта. И да се знае, че властта над нея принадлежи на човека, колкото и силна да е мисълта. Изхвърлена от полето на съзнанието, тя обикаля наоколо и веднага се внедрява отново в него. В такъв случай трябва да се призове цялата бдителност, да се усили охраната и всеки път, когато тази натраплива същност се появи, настойчиво и повторно да се изхвърля от съзнанието, повтаряйки това, докато тя не остави съзнанието на спокойствие. Би трябвало човек да е силен и по-силен от своята рожба, но все пак колко често се случва рожбата да овладее съзнанието, заставайки го да вибрира в унисон със своята същност. Нужен е анализ, за да се отдели натрапчивата мисъл от себе си и да се види, че тя е странично същество, нежелано и поддаващо се на въздействието на волята. Не трябва да се прекъсва надзора, тъй като тя веднага ще се отскубне и ще продължи като кълвач да дълбае съзнанието. Трябва да се учите незабавно да изхвърляте от съзнанието натрапчивите и несполучливи мисли. В тази борба с нежеланите мисли трябва винаги да излизате победител. И трябва да знаете, че

победата трябва да бъде достигната, каквото и да става. Робството на своите мисли води до много плачевни резултати. В умопобърканите виждаме кулминацията на това робство. Затова без разрешение на волята натрапчивите мисли не се допускат в съзнанието. Трябва да се изработи навик моментално да се прекъсва мисълта, след като нуждата от нея е отминала и явлението, предизвикало мисълта е приключило. Както опитният пълководец се разпорежда със своите войници, така и човекът - със своите мисли, които трябва да му се подчиняват безпрекословно. Не трябва да се допуска свързаните с неприятни и тежки явления мисли да дълбаят и уморяват съзнанието, изсмуквайки отвътре жизнените сокове. Животът е пълен с неприятности и огорчения. Да вместиш тяхната отрова в съзнанието значи да отровиш цялата система. Съзнанието се нуждае от здрава и твърда защита. Предпазвайте се от тъмни хора. Ще нахлуят в съзнанието ви и ще ви разкъсат. Защитете се с Владиката. Светлината на Лика на Владиката ще порази тъмнината и ще разсея нейните останки. Призовавайте Мен, за да се защитите. Аз Съм Светлината, разсейваща тъмнината. Трябва да осъзнаете своята сила и властта над енергията на мисълта. С активно тъмни хора понякога е полезно да се затвориш вътре в себе си и да не показваш своите енергии, за да не се излагаш на удар. Добре е да се помни и знае това, че нищо не заплашва равновесието и че против равновесието никой не може да устои.

238. Записките трябва да продължат при всякакви условия. Жизненият опит ще помогне да се съберат бисери с различна величина и ценност. Самото разнообразие на събраното ще бъде негово достойнство. Поредните въпроси ще бъдат повдигани от самия живот и тези Записки ще бъдат записи на живота и жизнено необходими. Не трябва да се смята, че само вместиането на всички огнени свойства в моменти на подем и възторг на духа носят ценен опит. И противоположните състояния на съзнанието също са нужни. Движението протича вълнообразно – подем и падане, и в тъмнината на нощта и денем. Навсякъде е нужен опит и опитни знания, за да се движиш твърдо, уверено и постоянно. Така всички условия помагат да се събере ценен опит. С какво са пагубни гмурканията на духа? С отделянето на съзнанието от Висшето. Значи при всички условия не трябва да се забравя за основното и главното, за основата на всичко. И мъдрият, и невежият, и двамата приемат храната, но по различен начин и следствията от тази храна върху организма ще бъдат също различни. Не това, което се върши има значение, а как се върши. И убиецът, и воинът, защитаващ родината, убиват човек. Но воинът не подлежи на осъждане. Така едни и същи неща и дела, творими от хората, им създават или осъждане, или оправдание, тоест или налагат тежки кармически вериги и неизбежни следствия за човека, или му носят заслуги. Същността на явленията се обуславя от вътрешните причини, а не от външната видимост. Вече съм Казвал, че делата могат да се творят от човека или в свобода, или в робство и степента на обвързаност със съзнанието определя техните кармични свойства. Самооправданията не помагат, тъй като робът на постъпките със всяка своя постъпка, извършена в състояние на робство, изковава за себе си нова верига. Затова Казвам: “Научете се да вършите вашите дела свободни от робството на земните условия. Не бъдете роби на каквото и да било. Нито на голямото, нито на малкото”. Добре е да се постигне такова състояние, когато вече никаква загуба не е в състояние нито да разколебае духа, нито да прекъсне пътя. И огорченията, и страданията, и лишенията, и неприятностите са неизбежни, но е добре, когато човек се е научил да гледа настоящето над тях и да полага своята основа не на тях, а върху непреходното. Не трябва да се боите от никакви изпитания. Не изпитанието е важно, а това състояние на духа, в което съзнанието преминава през него. Нека нищо, случващо се с вас не приведе към Земята победния пламък на духа. Така и вървете през всички явления на живота с твърдото решение да не се огънете. Едни треперят, предават се и се огъват, даже при нищожни явления,

други дори смъртта посрещат спокойно и, съхранявайки достойнство на духа, безстрашно я гледат в очите. Вижте колко различно отиват на смърт страхливецът и героят. И на двамата предстои да преминат през едно и също, но отношението към едно и също явление се различава като светлината от тъмнината. По същия начин и към всяко явление от живота отношението може да бъде различно и именно от отношението или състоянието на съзнанието се обуславя свободата или робството на духа, осъждането или заслугата, утвърждаваната светлина или тъмнина. Учете се за преминаването през земния живот в свобода. Има души свързани и души свободни. Духът е длъжен да утвърди своята свобода от сферата на плътните явления. Не се бойте от нищо, не се привързвайте към нищо и няма да бъдете роби на никого и нищо. По-добре е да загубиш целия свят, но да съхраниш своята свобода, отколкото да пълзиш в робство сред призрачните условия на привидно благополучие и обезпеченост. Всичко е нездраво, всичко е невярно, всичко е непостоянно, всичко е неустойчиво, всичко подлежи на замяна, всичко умира, всичко е обречено, непоколебима е само скалата на духа. Изграждайте своята твърдина върху вечната нерушима основа на живота. Аз Казах.

239. Радост и мъка, надежда и отчаяние, топлина и студ, благополучие и бедност, почит и забвение, здраве и болест, младост и старост – всички тези явления, двойствени по своята природа, притежават власт над съзнанието. Но съзнанието може да се издигне над света на земната двойственост в тези сфери, където притеглянето на низшите двойки противоположности вече не действа. Казвам низшите, тъй като космическата радост вече не зависи от плътните условия. Така ако подобно на елхата, която е еднаква и зиме и лете, се научим да пазим равновесието на духа при люшкането и смяната на полюсите на земните явления, то ще познаем същността на Нирвана, тоест това състояние, когато личното, обусловено от полюсите на двойствеността, изчезва и се заменя от свръхличното или космическото. Да бъдеш еднакъв винаги, при всички условия на живота и при всички обстоятелства да запазиш нерушимо равновесие, е задача на Архата, която трябва да бъде разрешена на Земята. Задачата е трудна, но интересна и достижима. Вече сме говорили за властта над малките мисли и умението да се владеят и управляват те. Малкото е важно с това, че от него израства голямото. Такъв е пътят на живота. Така и равновесието – това най-велико качество, може да се утвърди, ако се започне от най-малкото. Настойчиво и упорито, подобно на мравка, трябва да започнете да се трудите в това направление. Трябва върху най-малките дела и явления да се опитате в самия корен, в самия зародиш да убиете и да пресечете това желание на астрала да се радва на единия и да се огорчава от другия полюс на едно и също явление. Това е трудно в голямото, но е лесно и възможно в малкото. И малкото, покорено в своята двойственост от волята и приведено в равновесие, се подчинява на човека. Човекът застава над него, по-високо от него, за да замени малкото с голямо, а след това с още по-голямо и даже огромно. Който в големите дела може да запази равновесие на духа, той е победител над света. Но трябва да се започне, да се започне именно с малкото, с малките дела. Явленията на живота се допускат в съзнанието, оценяват се и се анализират там върху личната реакция на астрала. Личното доволство или недоволство се изключват от процеса. Човек се събужда сутрин, навън вали дъжд, на улицата е влажно и студено. Тези факти могат да се отбележат в съзнанието и да се направят нужните изводи, но без проява на радост или огорчение от времето. Тези опити могат да се умножават до безкрайност, тъй като животът не се скъпи на това да изкара човека от равновесие с дреболии. Значи и възможности за упражнения ще има достатъчно. Особено интересно е да се запазва това спокойствие на духа при съприкосновение с хората и да се наблюдава реакцията, която предизвиква спокойствието и равновесието на духа в околните хора. Могат да се направят много

интересни изводи. Особено силен е ефектът от реакцията на спокойствието върху човек, намиращ се в състояние на силна неуравновесеност. Магнитното въздействие на аурата на спокойствието над аурата на вълнението е много силно и непреодолимо. Управлявайки своята аура, човек управлява и аурата на другите хора и мощно въздейства върху тях. Но трябва именно да се справите със себе си. Да успокоите другите може само носейки елементите на спокойствие в собствената аура. Настройвайки своето съзнание в определена гама и умеейки да правите това, тоест да се владее до съвършенство собственото съзнание, може да се въздейства магнитно върху околните, но трябва да владеете себе си. Този побеждава всичко, който съумее да победи самия себе си.

240. Растежът на мисълта не може да се купи за всичкото злато на света. Наистина, придобитото спокойствие става благословия за всички околни сфери и хора. Така трудът, изразходван за придобиване на качествата, става не лично дело, а пространствено, насочено към Общото Благо. Трябва зорко да се различават тези семена за Общото Благо, разхвърляни за всички и да се отделят от тесния личен свят. Придобиваните качества не са лично дело, а пространствено, общополезно, както и мислите, отделяни на въпросите, свързани с Учението на Живота. Тези мисли живеят, те насищат пространството и служат за храна на хората, можещи да ги възприемат. Те въздействат невидимо, но мощно върху хората, очиствайки и извисявайки околните сфери на далечно разстояние. С това са важни Ашрамите – оказват озониращо действие върху обкръжаващите слоеве, наслояват сферите с нужните елементи и усилено служат за утвърждаване на бъдещето. Можете да си представите сред тъмнината на обкръжението и мътното мислене на двуногите тези светоносни светоизлъчващи кули на духа, хранящи пространството с огнените енергии на своите излъчвания. Мисълта не познава прегради. Мисълта се разпространява свободно. Няма бъдеще за града, ако в него отсъстват тези сияйни кули на духа. Цели местности се оздравяват от такива носители на светлина. Трябва да се разбере собствената пространствена полезност и да се утвърди. Мъгляво е хорското мислене. Носителят на светлина върви през живота, разпалвайки навсякъде огньове. И приелите и получилите даже не знаят откъде ги е докоснал този благодатен пламък. Много ще се прости на този, който независимо от своите недостатъци носи твърдо светилника на духа сред обкръжаващата тъмнина. Голяма част от дейността на ученика се извършва в невидимост и да съди не е дадено никому. Само Учителят Знае и Оценява силата на дадената на хората светлина. Така Служенето се превръща в живот и върви постоянно нараствайки и задълбочавайки се. И само растежът на мисълта свидетелства за извършваната работа. Даваните Записки са явно доказателство за този скрит процес. Трябва да се оставят и за вървящите след тези пътни бележки. Учителят е Загрижен трансформаторът на съзнанието на ученика да работи ритмично и постоянно. Нека даже невинаги всичко да бъде записано, но течението на мисълта не трябва да дава прекъсвания и нарушения на ритъма. Вечерните и сутрешни периоди на възприемане могат да бъдат отделени за изпращаните мисли при всякакви условия. Трябва само да се осъзнае, че светлината на маяка на съзнанието се запалва и свети на хората, показвайки пътя при всякаво време и при всякакви обстоятелства, но не според настроението на този, който е задължен да следи за източника на светлина. Какво би било, ако при буря надзирателят на маяка забрави или не иска да запали фенера на кулата. Колко съдове биха погинали от неговата небрежност. Така и кулата на духа със своята светлина може да представлява последна надежда за спасение. Маякът не знае на кого свети в тъмнината. Не знае и носителят на светлина към кого летят неговите благодетелни лъчи. Затова Служенето не се прекъсва от нищо. Основното отдаване на светлина протича незначително и невидимо и кулата на духа действа мощно в тишината.

Даже радиовълните са невидими и нечувани без приемник. Така действат и кулите на духа. Войнът, стоящ на пост, извършва пространствена работа. Така мрежата от Светлина спасява планетата от потапянето в мрака. Даващият получава. Затова войните не са лишени от Моята грижа. Затова всекидневно Давам тона, в който трябва да прозвучи мелодията на текущия ден. За различните пространствени условия са необходими и различни тонове. Те се обуславят от пространствената нота, която винаги звучи в различни гами. В нея можете да се заслушате с вътрешното ухо, улавяйки нейния тон. Вълните на пространствените въздействия невидимо и нечувано преминават над света. Само човешкото сърце звучи в отговор според степенята на своята възприемчивост и чувствителност. Не трябва да се забравя за сърцето, тъй като то е основа на нашето битие. Да помислим за сърцето.

241. Изпълването на сърцето и съзнанието с Образа на Владиката води до осъществяване на контакта. Но трябва именно да се изпълните с Владиката. Елементите на светлоносния Лик, въведени в микрокосмоса на човека, ще служат като нишки за връзка. Това изпълване не е лесно, тъй като земните неща, обикновено изпълващи съзнанието, силно пречат. Нужна е някаква степен на самоотричане от себе си, от своята личност, изцяло изпълваща цялата сфера наоколо. В този смисъл и трябва да се разбират думите: “Отвърни се от себе си”. Даже и самоотверженият труд изисква това отричане. Дори внимателното четене на книга. Ако в малкото по силата на нещата се налага да се отречеш от личния свят, то толкова повече това е необходимо в голямото. Егоистът, изпълнен само със себе си и мислещ само за себе си, по същество не е човек, а по-скоро прилича на вредно дребно отровно насекомо, мислещо само за това кого да ужили. Така че отричането от себе си е основно условие за Общуване с Учителя. По време на Общуването е необходимо да се отречеш от изпълването на съзнанието с лични дела и мисли. С това са и велики хората, мислещи за своите близки и делата на Общото Благо, като не им остава нито място, нито време да мислят за себе си и да се занимават със себе си. Личните елементи, от които се състои съзнанието на обикновения човек, се променят в зависимост от условията на текущия ден. Колкото дни, толкова и условия, оцветени от времето, епохата, народността, степенята на обществената стълба, образованието и останалите подробности. Но над всички тях Стои Учителят. За тези, които са го приели, Учителят е неизменен. Така над обикновените дела съществува стълбата на Светлината, на която можете да се опрете в мяркация се поток от дребни явления. Утвърждаването на Учителя в себе си е утвърждаване в себе си на вечната Светлина, тъй като Учителят е Светлината на Земята, проявена за човека. Тази Светлина е по-горе от трите: плътния, астралния и Тънкия светове, така, че и в Невидимите Светове Владиката си Остава тази единна основа на живота или крайгълния камък при изграждане храма на духа. Напускайки физическото тяло и Земята, това трябва да се помни. И във Висшите Светове Владиката си Остава единната основа на живота. Това означава, че никъде: нито тук, нито там няма да бъдеш оставен без Ръководство. И в безкрайните простори на Безпределността единно Водещо и Указващо пътя начало си остава все пак Йерархът-Владика, тъй като накъде и към кого ще се обърнеш там, където съзнанието може да се обърка и изгуби в огромния океан на Безкрайността. Владиката ще бъде здрава, надеждна и силна котва за духа винаги, навсякъде и във всичко, във всички светове. И след смъртта няма да бъдем оставени нито без Ръководство, нито без внимание, нито без грижа. А какво ще стане с тези, които си нямат никого? Няма да има на кого да се опрат и към кого да се обърнат. Да помислим за помощта за ближния. Тук поради глупост могат да я отхвърлят, но как ще бъде там, когато се окажат зад чертата на предела, объркани, уплашени, откъснати от предишните земни условия? Обърналият се към Мен и намерилият опора в Мен няма да бъде изоставен нито тук, нито там. Но главно там,

където условията са обострени и подвижни. Потокът ще отнесе отричащия, но захващаният се за въжето на Йерархията може да се задържи на брега на Светлината. Дълбочината на явлението Йерархия не се поддава на отчет от земния ум. Така че, полагайки върху Нас цялото съзнание, няма да сбъркате. Не Мога да се потопя в откъслеците от вашето мислене, представляващи резултат от текущия ден, но вие можете да се потопите изцяло в Моя Свят и да почерпите от него не парчета, а монолити от завършени и оформени мисли. Затова Призовавам в Моя Свят, за да утвърдя Моя Свят във вашия свят. Мътен, мрачен и сив е вашият свят, но Моят Свят сияе с всички огньове. Приелият Мен се утвърждава безпределно и се насища безпределно със Светлина. Мнозина търсят и не знаят входа. Ти знаеш. Покажи им и им помогни. На призналите своята светлина, ще дам чрез Моята Светлина храна за техния дух. Мен не са виждали, но теб ще видят и чрез теб ще могат да признаят и Мен. Огромно е значението на ученичеството в делото по разпространение на Светлината. Светлината на Йерарха може да ослепи, но по-малката светлина е и достъпна, и разбираема. Вървете в Мое Име, носейки вашата светлина на хората. Докато не е настъпил уречения час, светете според силите си. Но ще дойде време на сеитба и мнозина ще се обърнат към вас, и вашето Служене в Мое Име ще бъде огромно и явно. Утвърждавам Моето Поръчение във вашия земен живот.

242. Приятелю Мой, да отбележим днешния ден като ден на промяна на антагонистичните токове в благоприятни или хармонични. Нервната мрежа вибрира на тях, без да нарушава равновесието на системата. Противните токове действат на центровете като скърцане на дребни камъчета върху камък. Понякога отиващите си енергии стават непоносими за изтънчените организми. Но ще си отидат и те, както ще си отиде и всичко негодно за новите условия на планетата. Но отиващите си енергии са реални и с това създават впечатление за устойчивост, каквато в действителност нямат. В пространственото обкръжение на планетата се извършват дълбоки промени. Те са добри и благотелни. Тяхното благотворно въздействие ще победи дисонанса на скърцащите отломки на заминаващите си енергии. Ще настане момент, когато мирът и тишината, и радостта ще зазвучат мощно в пространството. Стихиите ще се върнат в бреговете. Не само единствено

Човекът, а и Земята, и цялата природа са страдали и страдат в рождените мъки на Новия Свят. Но мирът на Земята ще настъпи, ще се свърши тежкото време и Светлината-победител ще залее победоносно Земята. Имайте търпение и вярвайте в неизбежността на настъпващите промени. Те се извършват в основата, в самата същност на живота, а не на видимата повърхност и затова следствията са неотменими. Камбаните на радостта ще зазвучат в пространството и радостта на духа от настъпващото освобождение от мрежите на мрака ще бъде огромно. Сред сумрака на настоящето Аз Давам на вървящия Поръчителството на Светлината. Приятели Мои, не те, а вие първи ще влезете в радостта, тъй като вашето сърце, изтънчено с тежки изпитания, ще я усети първо. Ще дойде време и пространството ще стане за вас отворена чудесна книга, която ще четете безкрай, разгръщайки нейните увлекателни страници, които са безброй. Както нощта се сменя от деня, така и мракът на планетната нощ от Светлината на идващите лъчи. Токът на пространството сега звучи с мир и радост, които само в слаба степен представляват прообрази на идващото щастие. Пространствените ритми могат да се възприемат по линия на Йерархията и да се предават на околните сфери. Помнете: първият лъч на Слънцето е за върха. Духовното Слънце ще изгрее над Земята и Светлината и богатството на неговите Лъчи ще се възприемат според степента на възприемчивост на приемниците. И вие, страдащите тежко от своята изтънчена чувствителност, ще познаете благото на новите Лъчи. Радвайте се, радвайте се, радвайте се: извършва се промяна на космопространствените

условия в непосредственото обкръжение на планетата. Човекът е безсилен пред мощта на Космическите енергии и ще реагира силно на умиротворяването на разбърканите и изведени от равновесие стихии. Сега не щастието, а неговият прообраз, който приближава, вече предава вълните на пространството. Все още ще се завръщат и вълните на отминалите тежки токове, но те ще затихват. Деца Мои, Искам да ви предам пространствената радост. Радвайте се, деца, тъй като Светлината е напред.

243. Владиката на Мъдростта Насища и Подхранва аурата на планетата със Своите Лъчи. Неговите Лъчи винаги са над Земята. Синтетичното съзнание обгръща със себе си планетата. Синтез означава и вместиане. Всевместването показва отсъствие на личен елемент. Синтетичното съзнание е безсмъртно съзнание, съзнание достигнало безсмъртие, тоест състояние на непрекъснато съзнание. Личността живее и умира в пределите на малкия кръг на живота по време на едно възплъщение, от раждането до смъртта. В този кратък отрязък от време са съсредоточени всички нейни интереси. Съзнанието е приковано към сферата на непосредственото обкръжение и е затворено в нея. Това обкръжение се отнася само до явленията на външния плътен свят. Всичко е съсредоточено върху себе си и в себе си. И мислите, и чувствата, и грижите са за себе си и за тези, които са свързани непосредствено с личността. С такива лични дребни светове са били обкръжени в своето болшинство всички, които са живели преди нас. Да вземем за пример хората, умрели в миналото столетие. Къде са тези лични малки светове, които са ги обкръжавали? Хората са умрели, съзнанието им е угаснало и заедно с него е угаснал и света на личните илюзии. Тялото с неговите физически чувства, съединяващи с предметите на земния свят, го няма. И тъй като всички интереси са се ограничавали до него, то неизбежно е станало угасване на земното съзнание, лишено от обичайните проводници. Героите, подвижниците и светлоносците са живели не за себе си. Затвореният кръг на личността е бил разбит, съзнанието е обхващало широк хоризонт далеч отвъд пределите на личния кръг. Човек е смятал себе си за част от голямото цяло, с интересите на което е живял. Човекът е умира, но съзнанието, живяло извън сферата на личното обкръжение и интереси, не е могло да угасне, тъй като е продължавало да живее и не е умира, върху което е било съсредоточено приживе. Умира търговецът, разрушава се неговото малко дело, разрушава се дома му и не остава нищо от всичко това, с което той е живял. Но дейците на Общото Благо, живели с интересите на масата хора и устремявали своето съзнание в сферите на широк кръг, не са изгубвали себе си със смъртта и изчезването на малкия личен кръг. Те не са възприемали личния свят за стълб на Вселената, а са възприемали себе си като част от Огромното Цяло, в което и тяхното съзнание е намерило място. Нищо не е останало от тези обекти, към които е било насочено съзнанието на търговеца. Но Фламарион, живял през целия свой живот в световното пространство сред планетите и звездите, и обхващащ със своята мисъл световите, е останал с огромния звезден свят и след смъртта, тъй като неговото съзнание се е привързало към това, което по своята сила стои високо над жалкия кръг на личния свят на търговеца. Безсмъртието се заключава в това, към което е устремен човекът. И именно чрез тази устременост той очертава пределите на живот на съзнанието си. В Космоса няма място за търговия и печалба, но негова законна и неотменима част са планетите и светилата. Устременото към действителността съзнание пребивава в света на реалността. Отвъд границите на дребния личен свят, нереален и призрачен, започва света на свръхличната действителност. Затова и е Казано, че загубилият своята душа ще я придобие. С личния свят човек ще трябва да се раздели, ако желае да придобие безсмъртие, тъй като знакът на смъртта стои над света на личните прояви на съзнанието. Затова е Казано: “Оставете мъртвите да погребват своите мъртъвци. Вие Ме следвайте”. Живите мъртъвци са обречени на смърт. Живеят и, намирайки се в прегръдките на смъртта, смятат себе си за

живи. За вечния живот е Говорено на хората и за това с какви дела може да се приобщят към него и да влязат в него. Но хората са отхвърлили Моето Учение и са продължавали да живеят, за да умрат. Но Аз Съм Говорил за живота. Разширяването на съзнанието представлява непременно условие за безсмъртието. Нека Безпределността стане предел на кръга на съзнанието. Съзнанието може да вмести всичко – такъв е неговият потенциал. Отрицателите и невежите няма да постигнат безсмъртие. Не отричане, а всевместване е нужно. Да се влезе в Моето Царство, което не е от света на личните преживявания и илюзии, значи да се влезе в безграничните сфери на безпределните възможности на духа, синтетично обхващащи Космоса и приемащи го, и смятащи себе си за част от голямото цяло.

244. Хората напразно мислят, че може да се избяга от ръката на справедливостта. Нищо в природата не изчезва, нито една енергия, а всичко носи своите следствия. Причините са отпечатани в аурата на човека. Аурата магнитно привлича в своята орбита съответните енергии и човекът жъне непрестанно плодовете на своите многообразни - и близки, и далечни, губещи се в дълбокото минало, дела. Човек носи своята карма в себе си. И щом като външните условия позволят, заложените енергии се привеждат в действие по заложеното в тях направление. Кармата може да чака с векове нужните условия, но породените енергии изчерпват своята сила върху своя породител.

245. Ако се даде на човека всичко онова, което той желае да има в земния свят, то духовния живот на човека ще се прекрати. Съзнанието ще затъне във вещите на материалния свят и време за устрем в областта на Висшия дух вече няма да има. Затова от време на време се отнемат някои вещи от хората, за да видят, че може да се живее и без вещи и за да знаят, че робуването на вещите и свободата на духа са несъвместими. Въпросът за непривързаността към вещите е важен въпрос. Допуска се притежаване на вещи, но без привързаност към тях. Или, както е Казано: “Имайте всичко, но нищо не смятайте за свое”. Така може да се унищожи дракона на личната собственост. Собствеността не е вредна сама по себе си, но е страшна с обвързаността на съзнанието, която поражда. Така човекът, привързан с хиляди нишки към предметите, които го заобикалят, пребъдва и в своето съзнание с тях. Можете да си представите такова съзнание, което е изпълнено извън пределите на вместимост с вещите, които притежава, когато не остава вече място за нищо друго. Много от това, което притежаваме, изисква постоянни грижи и внимание. Колкото повече притежаваме, толкова повече са грижите, толкова повече е вниманието и толкова по-малко време остава за духовен живот. Хората, потопени до шия в света на личната призрачна собственост, не познават Висшия Свят. Те не познават и живота на духа. Работата съвсем не е в богатството и бедността, а в отношението към вещите, които притежаваме. За богатия е по-трудно да влезе в света на духа, отколкото за камилата – в иглено ухо. Аполоний Тиански е бил богат. Буда е бил царски син и е Притежавал всичко. Но това не е попречило нито на единия, нито на другия да запазят пълната си свобода от властта на вещите и богатството. Но за съзнанието, което все още не се е утвърдило в живота на духа, богатството ще бъде край и смърт за душата, тъй като, уловено в затворения кръг от материални явления, слабото съзнание няма да бъде вече в състояние да се откъсне от него. И ще обикаля в него като катерица в колело, докато спасителната карма не го лиши от всичко това, което притежава. Трагедията е в това, че даже смъртта не освобождава дребното съзнание от властта на привычната собственост над него. В Тънкия Свят неосвободилото се от вещите на Земята съзнание с тях и в тяхното обкръжение и ще пребъде. Тъй като светът на личната собственост и вещите, които човекът притежава, съществуват в съзнанието на човека, но не в Космоса. Затова е добре преди всичко да изясните за себе си истинското място на земните вещи в

общата схема на живота, техния предел и ограничение. Добре е да се разбере, че те са нужни само в земния живот и за него, и правото на тяхното притежаване е ограничено от неговата продължителност. После те не са нужни. Затова е добре преди смъртта да се раздаде всичко, за да може съзнанието, отивайки в Тънкия Свят, вече да не бъде свързано с тях и да се освободи от тях, поне по този начин. Добре е да се мисли, че нищо не ни принадлежи и че дори и да притежаваме нещо, то е само временно и за да го предадем по-нататък. Вещите от личния бит е полезно да се унищожават за избягване смесването на излъчванията. Старите вещи съхраняват в себе си много вредни еманации, особено облеклото. Старите вещи се изгарят. Защо да се разпространява заразата. Правилно е да се съхраняват вещи и предмети, останали след хората с високо духовно ниво и даже да се почитат като свещени, тъй като те са наситени с блага аура. Но с какво са наситени вещите на злите и порочни хора? Може да се притежават вещи, но на свобода, насищайки ги с благи енергии. Трябва да се намери правилното и законно място на всичко, което е наоколо, иначе дребната монета може да закрие Слънцето. Разбира се, личните вещи се оставят за ползване от човека. Не трябва и е вредно да се ползват общи дрехи и други подобни. Но да се притежават вещи и да се ползват съвсем не означава да бъдеш техен роб и да се превърнеш в човек, когото вещите притежават, а не човек, който притежава вещите. В това е цялата разлика. Трябва да се помисли за освобождаване от властта на вещите. Твърде много са робствата.

246. Учителят Казва, че не всички атмосферни условия влияят еднакво върху процеса на Общуване. Ниската температура и чистата атмосфера благоприятстват много. В условията на града е тежко и трудно да се поддържа постоянен контакт. Саждите и димът пречат много. Те създават физическа преграда за тока, а също и прахът. Трудно е за тока да проникне през тези замърсени слоеве. Плътноста на мислената атмосфера също задържа стрелите. И тогава Учителят Изпраща усилен пратки. Разбира се, в края на краищата се преодолява всичко, но загубата на енергия е огромна. Затова може да се сравни и да се види разликата в условията между мисленото общуване извън града и в града. Особено благоприятни са планините и височините. Всеки хиляда фута ги облекчават. Във височините въздухът звъни като струна, носейки далечните призови и предавайки ги лесно. Възприемащият също трябва да изразходва много усилия, за да преодолее нагнетяването и насищането на обкръжаващата сфера. Трябва да се пробият слоевете на околното пространство, с други думи да се разрези сферата със собствения устрем и разреждайки я, да се поддържа тази разреденост. Лесно е да се каже: “Да се задържи контактът”, но само опитният ученик знае какво струва това. Състоянието на съзнанието на ученика и степента на готовност облекчават много. Може да държиш телефонната слушалка до ухото си и все пак да не чуеш нищо, тъй като съзнанието е заето с нещо друго. Може дори да не чуеш думите на събеседника. Още по-чувствителен е далечният проводник към състоянието на съзнанието на възприемащия ученик. Разбира се, всичко е просто когато Общуването е постигнато и е навлязло в живота. Но какво е струвало това, колко усилия и неотклонна желязна настойчивост знае само този, който го е утвърдил. Не трябва да се забравя, че и Учителят Прилага Своите усилия, за да протича Общуването в необходимото напрежение. Разбира се, при двустранно съгласие и хармония може да се преодолее всичко, изразходвайки за това съответното количество психическа енергия. Достигнатите и утвърдени по този начин способности принадлежат към неунищожимите придобивки. Така връзката е жива докато Владиката Живее в сърцето, тъй като в човешкото сърце се намират ключовете от всички достижения. Учителят Усеща по проводника колебанията в съзнанието на ученика. Колкото по-малко са колебанията, толкова по-устойчив е проводника. Затова Говоря за твърдост и

постоянство. В нужния момент Учителят Изпраща укрепващ Лъч. Много лъчи и токове са в разпореждане на Учителя. Хармоничното съзнание звучи като добре настроен инструмент, реагирайки на изпращаните огнени енергии с различна тоналност и напрежение. Всяко Общуване се извършва в определен ключ, създавайки в организма нужната вибрация. Така постепенно се настройва цялата система и микрокосмосът на ученика се приучва да звучи на различните въздействия, постепенно изтънчвайки се и приспособявайки се към все по-високи и тънки напрежения. И така съзнанието постепенно навлиза в Света на Учителя, привиквайки към Неговата степен на огнено напрежение. Ако преди десет години беше се дала степента на напрежение от днешния ден, организмът не би издържал и би се получило прегаряне. Асимилацията на токовете с високо напрежение се провежда от Учителя постепенно и предпазливо, за да не се нанесе вреда на пробуждащите се центрове. Процесът на асимилация е продължителен и изисква години и цели животи. Затова Приближаваме към Нас само тези, които не познават пътя назад. Когато чертата е премината и връщане назад няма, Ние Намираме възможност да изразходваме усилия и енергия и време за постоянното и систематично развитие на организма на избраница. Но трябва да се решите необратимо. Преминаващи и любопитстващи не Допускаме. А също и предатели. Предателите, проявени исторически, са били допуснати кармично. Но все пак преминаващи, любопитстващи и предатели не Допускаме до сърцето.

247. На пръв поглед изглежда, че всичко е много просто: стига само да се съсредоточиш върху Учителя и Висшата мисъл ще изпълни съзнанието. Но колко е трудна пълнотата на устрема и това също е известно. Не е близко разстоянието между това да знаеш и умението и навика да приложиш знанието. Само да знаеш все още не е достатъчно, затова главното усилие трябва да се насочи към прилагане на получаваните знания. Трябва да се постигне това, тези знания да влязат в плътта и кръвта и да станат неотменима част от самата природа на човека, тоест да станат част от него, а той – техен изразител и носител, тоест човек, който е олицетворение на истината. Църквата се оказа несъстоятелна, тъй като теоретиците бяха много, но практики отсъстваха. Учението на Христа се признаваше за истинно на теория, но в живота не влезе. И когато започна бурята и задухаха ветровете, рушенето на всички постройки на безпочвените теоретици беше голямо. Светът е един, истината е една и ако тази истина религията не е съумяла да преподаде, това ще съумее да направи науката. Всички пътища на познание са правилни, ако водят до истинското познаване на Космоса. Младенческото разделение на предишните времена вече е време да се изостави. Ако науката, философията, религията и изкуството в нещо не се съгласуват, значи в тях се крие лъжа. Синтезът дава разбирането на това, че до каквито и явления от живота на природата и Космоса да се докосва човешката мисъл, тя ще бъде правилна, ако не се основава върху лъжа, неразбиране и невежество. Противоречията и разминаванията се крият в ограниченото тъпоумие на мракобесите, откъдето и да използват те. Синтетичното разбиране на живота вмества всичко и намира място за всичко. Само тъпотата и невежеството отричат и казват: това е моята истина и затова всичко, което не е мое, е лъжа и заблуда. Вече не могат да се отрекат завоеванията на науката, скоро няма да могат да се отричат и проявите на Невидимия Свят и на Мисления Свят, тъй като зад тях ще стои науката, която ще представи своите доказателства на строго научна и затова неопровержима основа. След политическата революция неизбежно трябва да следва и революцията в областта на науката. Настъпващото преустройство на света се отнася и ще се докосне до всички страни на живота. Потокът на еволюцията не може да се спре. Страните, вървящи напред към Новия Свят, първи ще достигнат до отсъденото. Съзнанието трябва да се настрои върху ключа на възприемчивост на новите условия. Борбата е безполезна и ще доведе страните, вървящи срещу

еволюцията, до крайно поражение. Изходът е един: да се утвърждава и поддържа всичко ново, докато старото не изчезне и не се замени с новото, прекрасното и не достига повече до сърцето. Новото ще победи. Гарантирам. Трудностите са неизбежни. Борбата е неизбежна. Затова и се дава Гаранция за победата.

248. На скалата от вибрации субстанцията на духа заема най-високо място. Затова всичко, което е под него, му е подчинено по правото на примата на духа. Но обикновеният човек отъждествява себе си с тези форми, в които се проявява духът и благодарение на това губи всяко право на първородство и власт над всяка плът. Човекът е подчинил много неща на себе си, но това подчинение е механично и той все още е много далеч от огнената власт над елементите на природата и стихииите. Не може да се заповядва на явлението, отъждествявайки себе си с него. Трябва да се застане над него. Властта няма да дойде при човека, докато той не отдели своята Висша Триада от това, в което тя се проявява. За тази цел съзнанието трябва да се пренесе по-нагоре. Трябва да се научим да живеем в света на духа. Близка до този свят е огнената мисъл, тъй като духът е огън, и Огненият Свят е негова далечна Родина. Утвърждавайки огъня в себе си и своя микрокосмос, човек се приобщава към висшата стихия и с проявяването на своята огнена същност получава власт над природата. Скалата на огнените прояви е широка и в нея се съблюдава, както и във всичко, йерархичния принцип, тоест условията, при които висшата и по-тънка вибрация властва над низшата и може да я управлява. Това властване или господство на висшето над низшето се проявява не така, както човек го разбира, тоест в смисъл на потискане на нечия свободна воля, а е йерархически справедливо и без елементи на насилие. Разказвал съм за царството на Девите, където насилието се явява нарушение на Космическия Закон за свободната воля. Но стихииите са предназначени за това, да бъдат подчинени на човека. Човек ги покорява механично, докато в същото време му е отсъдена власт на духа. Достигането на тази власт е възможно, но изкачването по огнената стълба става чрез огнено преобразяване на организма. В това е целта на възплъщението на Земята в тежките условия на плътното тяло. Тъй като това преобразяване се извършва през плътното в тънкото и огненото. Пътят не е кратък, но затова целта е голяма. Не може да се отрича значението на царствената мисия на човека. Всички религии и Велики Учения говорят за това. Във всички учения и у всички народи могат да се намерят тези идеи, често прикрити и затъмнени от малко разбираеми символи. Да стане цар на духа е предназначението на човека и пътят на Царствената Йога води право към него. Всички препятствия, всички трудности, всички изпитания и самият живот са дадени на човека за утвърждаване на неговата царствена власт над всичко, което съществува около него, с изключение на неговите близни, също свободнородени. Властването над своите братя не приближава към властта над природата. И царят на земното царство може да бъде по-нищожен и слаб в това отношение от простия надничар. Спомнете си как се е говорило за Спасителя: “И Той Говореше като имащ власт”. А Той не е Имал нищо и не е Бил цар, нито воители, нито чиновници, нито народ, но власт Той е Имал, и стихииите са Му се подчинявали и Той е Можел да призове легиони ангели, тоест духове, за да Му служат и да им заповядва. Той е Можел, тъй като е Бил, наистина, Цар на Духа. А какво са можели онези, които са Го осъдили и изпратили на смърт? Които Той е Можел да унищожи с един поглед, ако е поискал. Неведоми са пътищата на духа. Не трябва да порицаваме в невежество това, което не разбираме, но наистина светът е виждал в плът и човешка форма Светлината и Истината, облечени в човешко тяло. Висшият Дух се е Явил на света, за да знаят хората, че и на тях им е съдено някога да достигнат огнените висини на духа. И Той е Указал пътя. И Заминавайки от Земята е Останал със Земята и човечеството завинаги Невидимо Видим, далечен и близък, тъй като е Казал Сам: “Ето, Аз съм с вас през всичките дни, до свършека на века”. И на този, който дерзае да

признае истината на тези Негови слова и да се устреми в деизм към Него, се отварят огнените врати и се разкрива тайната на Близостта на Великия Дух на Великата Индивидуалност, неведнъж посещавала Земята в човешки облик.

249. Приятелю Мой, ако явлението, указано от Нас, не се е състояло в очаквания срок, това значи, че човешкото съзнание още не е готово и възможностите за него вече се пренасят към по-благоприятни срокове. Много е трябвало да се отложи заради неготовност на съзнанието. Да се ускори не може. Да се застави не може, да се заповяда също не може, тъй като ще се получи разрушение. Съзнанието трябва да расте свободно и отвътре. Постъпката, извършена под въздействие отвън, няма значение и дори кармичната отговорност се възлага на въздействащия. Затова е толкова важна готовността на съзнанието и самоизходящите действия. Ние Можем да изпращаме мисли, Можем да изпращаме Лъч, Можем да изпращаме потоци лъчисти пратки, но при условие, че съзнанието е готово да ги възприеме, да ги приеме в себе си, да ги асимилира и да ги превърне в свое достояние. Именно волята на възприемащото съзнание се слива в устрема си с волята на Водещия и от сливането на волите, устремени към единната Светлина израства и се разгръща цветето на щастието. Затова Казвам: “Преклонете своята воля пред Владиката не в противодействие, а в хармония с Него”. Кой може да каже, че притежава лично невидимо Ръководство на Учителя? Но имащият трябва да знае, че неговата воля е свободна и че при свобода на волята, а не в робство върви към победното утвърждаване на Светлината. Затова Казваме: “Позволено е всичко”, за да могат избраните от Нас на свобода да побързат, необвързани от различни измислени приумици, ограничения и забрани. Забрани Нямаме. Самодисциплината се налага от духа върху себе си доброволно и се утвърждава също в свобода. Роби са унилите, роби са потиснатите, роби са прегърбените - онези, бродещи в тъмнината под гнета на измислени забрани, ограничения и под знака “не трябва”, когато всичко живо казва: “Може”. Свободата трябва да се разбере и трябва да се научите да не злоупотребявате с нея. Падналият ангел също е имал свобода, но тя го е довела до гибел. Затова на духа се дава йерархично ръководство, за да знае пътя и да не злоупотреби със своята свобода. Вървящият с Мен се освобождава от бремето на греха и извършва своя път на свобода. Така нареченият грях не виси като тежка чугунена плоча над съзнанието и не пресича огньовете на Светлината. Утвърждава се властта на съзнанието над сътворяваните причини и причините се създават в съзнанието чрез свободата на избора. Огъването и потиснатостта на съзнанието под властта на различни забрани са поразителни и безпросветни. А Ние Казваме: “Може”. Може в свобода на съзнанието да вървите по своя път към върховете на духа. И всяко действие за благо, извършено на свобода, ще бъде заслуга и придобивка, докато в същото време делата породени от забрани няма да донесат нужните плодове. Затова Утвърждавам свободата. Само знанието може да направи човека свободен, знанието на духа и Учението, водещо към знание на духа. На Мен не са ми необходими роби, каквито и вериги те да носят. На Мен не Ми е нужно нито робското преклонение, нито пълзенето. Наричам синове на свободата вървящите след Мен. Ако за някого Учението на Живота представлява робство и предизвиква потиснатост на волята, значи духът на Учението на Светлината не е разбран правилно от тях. Дори най-суровата и строга самодисциплина на духа, наложена върху себе си вследствие на Учението, носи в себе си не униение, а радост, радост на духа, намерил още едно освобождение. Така правилното разбиране на самодисциплината дава криле на духа. Не Признаваме робството под никакви форми и Заменяме всички видове робство със свобода. Аз Дойдох в света да освободя духа от всякакво робство. Всичко, което е създадено и измислено от хората, с каквито и авторитети да се прикриват тези измислици, не може да служи като причина за подчиняване на волята и утвърждаване

на робството под каквито и да било форми. Трябва само да се помни, че истинската свобода е в духа. В духа и тя трябва да се утвърждава. Не може да има свобода в тялото, тъй като то и яде, и пие, и диша, и не може да живее без храна, вода и въздух. Но духът може, тъй като е над всичко. В царството на духа, в Огнения Свят, истинската свобода е пълна и достижима. На Земята тя може да бъде утвърдена само в духа. Затова се страхувайте от духовното робство повече от физическото, тъй като и в най-притеснени материални условия може да се съхрани свободата на духа, но лишеният от свобода в духа става роб във всичко и при всякакви условия. Проявени роби, самоутвърдени роби, носещи вериги, накъде вървите? Не ли към тъмнината? Не ви ли носят към бездната вашите крака? Каквото и да говорят хората, по-добре е да не приемеш нищо, но да запазиш своята свобода, отколкото да се прекланяш пред общоустановените авторитети, които не знаят нищо. Утвърждавам свободата на вървящите след Мен и Искам да ги видя свободни.

Майко на Света, Майко сияеща, Майко велика, лееща Своите Лъчи над малката Земя, Теб признавам, Теб утвърждавам. Теб призовавам да покажеш чрез моята нищожност Твоите величие и сила за свидетелство на хората!

250. Вие елате при Мен, тъй като във външния свят няма да намерите мир за себе си. Но в Мен ще намерите Мир и вашият мир ще бъде съвършен, тоест независим от сферите на плътното обкръжение. В плътните сфери, където земните притегляния действат силно, не може да се намери мир. Това е и за добро, иначе човек не би се стремил нагоре. Не се стреми и така, но все пак ще бъде принуден под ударите на живота да обърне своя лик към Мен. Това е разбираемо, тъй като огнената Родина на духа е горе. На Земята човек е само пришълец и само странник, дошъл временно. И докато Родината на духа или Дома на Отца не бъде достигната, човек няма да намери за себе си здраво пристанище. Затова е Казано, че птиците имат гнезда, зверовете – бърлоги, но човешкият дух няма къде да преклони глава. И къде би могъл да я преклони, тъй като наоколо няма нищо постоянно, нищо устойчиво и установено. Хората се опитват да се скрият от Космоса в малки къщички, но идва време къщичката да бъде напусната и да се отиде в пространството, вече без къщичката и без привичните земни условия. Затова се утвърждава Безпределността, където няма нищо свое, но всичко е космическо и където са обещани на човека съкровищата на Висшето Знание. Разбира се, добре и уютно е върху топлата постеля на печката, където по ъглите шумолят хлебарките, където обикновено е тъмно и прашно. Но на духа са завещани Лъчите на далечните светила и сиянието на Висшите Светове. Така миналото и земното в съзнанието на човека се сблъскват с бъдещото и космическото. Действат два мощни магнита: земният магнит и магнитът на Безпределността. И полето на действие на магнитните сили се явява съзнанието на човека. И ако изборът е направен неправилно, ще се наложи да се плати и да се плаща дотогава, докато бъде избрано правилното направление - само нагоре. Разбира се, може да се върви и надолу, но разложението на съзнанието и безпросветното съществуване в низшите слоеве са ужасни, тъй като приключват с бездна. И тъй, пътят е само нагоре, но изкачването винаги е трудно. Когато трудността на изкачването достигне предела, се протяга Ръка за Помощ и условията временно се облекчават, за да се съберат сили за ново преодоляване. Трудностите растат с растежа на духа и растежът на трудностите не е нищо друго, освен показател за духовния растеж на човека. Не трябва да се завижда на тези, чиито живот е лек и които нямат трудности, тъй като, следователно, огънят на техния дух е нищожен. Но пламъкът на запаления дух винаги предизвиква противодействието на обкръжаващата среда. Огънят не е от този свят и предизвиква разделение в този свят, тъй като Идвам в света, за да отделя миналото на човечеството от бъдещето и да устремя хората към бъдещето. По този начин Утвърждавам безкрайността на борбата

между това, което човек е бил и това, което той трябва да стане, задължен по веление на Космическия Закон. От възможностите на духа, очакващи човека, няма къде да се скриете. Те могат да се приемат или отхвърлят, но не и да се заобиколят. Възможности за приближаване към Светлината се дават на всички и всекиму - различни. Отклоняващите се приличат на щрауса, който крие своята глава в пясъка. Удара от реакцията на лъжливия избор не може да се избегне. Това не е заплаха, а желание да се отворят очите на душата, тъй като наоколо има твърде много страдания. А ти пиши. Мнозина ще четат тези редове и ще получават облекчение и отговори на своите съкровени мисли. Помисли за това, колко голям е духовният глад и колко са малко тези, които могат да дават. Чудесният проводник е у теб и по него получаваши Моите мисли. И трансформирани от твоето съзнание те ще застанат като здраво стъпало към Новия Свят. Пиши, сине Мой. Подготовката за Служене се извършва в тишина и мълчание, далеч от страничните и любопитни погледи. Пиши. Моят Лъч е с теб и Моята Ръка в защита. Хората се задавят в безпросветните страдания, затова е предвиден зов. Ще настъпи часът на спешната неотложна сеитба и семената за раздаване трябва да се подготвят дотогава и трябва да има семена за всички и всяко съзнание да може да намери по своя мярка. Затова Проливам обилно знание, за да не започнат да ни упрекват в скъперничество или в това, че малко се дава. Ще Дам толкова, колкото не могат да вместят и за да не се оплакват от недостиг на даваното. Ето защо страниците на Записките се изпълват щедро и обилно. Казах, че ще дойдат, наистина ще дойдат и то множество. И хлябове ще са нужни, и не 54 хиляди, а много повече ще се наложи да се наситят с хляба, даван днес от Мен. Ще почувстват Силата на Лъчите на Учителя зад думите на Записките и няма да отминат без отклик. Днес се трудим заедно за утвърждаване на Новия Свят в човешкото съзнание. И днес Светлината ще бъде утвърдена за човечеството.

251. Ако се отнемат от човека всички негови притежания, всички негови близки – жена, деца, баща, майка, дори самото му физическо и астрално тяло, какво ще остане от него? Целият опит, всички придобивки, всичко, което е събрано и акумулирано от него за много-много животи, тоест неговото неотнимаемо достойние, което го съпътства при всички условия и при всички смени на животи и обвивки. Това е и неговата истинска собственост, неговата Висша Триада, в която е съсредоточено всичко. Заради това, което може да бъде събрано и натрупано в нея и съхранено завинаги и съществува човек, и заради това и идва на Земята. Следователно, целта на живота във всяка обвивка е да се съберат плодовете на опита и да се отложат в Чашата на безсмъртието. Докато съзнанието на човека е съсредоточено в низшите обвивки, които са смъртни и временни, подлежащи на неизбежна замяна с нови при всяко въплъщение, човек живее за да умре, тъй като всичко смъртно е обречено от закона. Но когато Висшата Триада се запали и започне да сияе и съзнанието се устремява към нея, Чашата на безсмъртието започва съзнателно да се изпълва с нетленните придобивки на духа. Всичко, през което е преминал човек, се отлага в Чашата. Но за съзнанието, приковано към низшите слоеве и обвивки, отложените богатства са недостъпни. Следователно съзнанието трябва да се пренесе по-нагоре, там, където не достига диханието на смъртта. Вашите бащи и деди са живели и умирали, но Аз Говоря за живот. Вечният живот се утвърждава върху висшата скала на битието. Огнените кристали на опита, отложени в Чашата, не умират. Те съществуват и са достъпни за огненото съзнание. Значи трябва да се разпалят огньовете и съзнанието да се направи огнено. Запалените центрове събират Съкровищата на Чашата, които все повече се разкриват и стават достъпни за пламенния дух. Учението на Живота има предвид да се въведе в съзнанието Висшата Триада или, по-точно, да се издигне съзнанието до нея. Циклите на физическите земни въплъщения са нанизани като мъниста от бисери върху

конец и са поставени в Чашата, която е хранилище на живота на отделните личности. Чашата ги вместила и обхваща със себе си, но самата тя не представлява личност, тъй като е явление свръхлично, лишено от лични елементи, явление съставляващо непреходната Индивидуалност. Както в завършената картина не се виждат нито атомите, нито молекулите, от които тя се състои, но синтезът на голямата идея е изразен върху платното в хармоничното съчетание на боите. В могъщия дъб също не се виждат молекули и атоми, но дъбът съществува като цяло, като висша синтетична форма, заради която са се съединили молекулите, изгубвайки себе си в нея. Така и отделните личности при всяко възплъщение изгубват себе си в създаването на Индивидуалността, представляваща надлично или свръхлично начало. Затова е и казано, че човек трябва да загуби своята душа, за да я придобие. Залавяйки се за временната личност в себе си, обречена на смърт, човек не може да осъзнае висшата форма на своята проява, своята безсмъртна непреходна Индивидуалност, своята Висша Триада, която не се помещава в малките рамки на отделната личност. Затова трябва да се постигне свръхличен живот и да се утвърдят в себе си мисли и чувства от свръхличен, несвързан с егоизма порядък. Може да се отбележи, че Великите Духове, посещавали Земята, са се отличавали от обикновените смъртни по това, че те са живели не за себе си и не са имали личен живот, лични чувства, лични мисли. Живели са в света и за света, за благото на хората, с интересите на човечеството или на отделен народ. Величието на човека се измерва със степента на неговата отреченост от себе си и всички велики хора, чиито имена почитат народите, са живели и работили не за себе си, а за хората. Отричайки се от личното начало те са пренасяли своето съзнание по-нагоре. И безсмъртната Индивидуалност, изразена във Висшата Триада, е притегляла към себе си тяхното съзнание и го е насищала с Висши енергии. Така се е утвърждавало безсмъртието и вечното, непреходното в човека е получавало своя израз в условията на земния живот, за да засияе след това в надземния живот с всички придобити огньове. Личността е допустима и оправдана само като смирен и послушен слуга на Индивидуалността, на Висшата Триада, проливаща лъчите на духа върху малката земна личност. И с устремяването на човека нагоре и навътре в себе си тайната на Висшата Триада започва да се разкрива, тъй като наистина Царството Божие е вътре в човека. И основа на това Царство е вечният и непрекъснат живот на съзнанието. Съзнанието на Архата е непрекъснато и в живота, и в смъртта, и не се загубва със смъртта на тялото, но напротив, засилва се в своята жизненост и острота на възприятията. Безсмъртието зависи от това към какво е устремено и се притегля съзнанието през живота на Земята: ако е към смъртното и временното - ще умре заедно с него, ако е към вечното и непреходното - ще продължи да живее. Елементите на безсмъртието се утвърждават съзнателно в съзнанието. И съзнанието трябва да се захване не за своята преходна личност, а за Висшата Индивидуалност. Така става възможно да проявиш своята активност в живота или в смъртта. По този начин хората се разделят на синове на живота и синове на смъртта. Така и всички велики Учения говорят не за смърт, а за живот. Това трябва да се знае. Мнозинството не са знаели и са умрели. Владиката Идва отново в света, за да утвърди основата на живота. Разберете, Говоря за живота, Говоря за вечния живот, сияен и огнен. Утвърждавам го за желаещите безсмъртие. Донесох на хората благовестието за вечния живот. Дадох Евангелието за безсмъртното Царство и не го приеха. Сега отново Идвам в света, за да дам отново на хората в дар безсмъртния живот. Ще го приемете ли? Няма ли да поискате отново да разпънете и да подложите на мъки и подигравки изпратените от Мен? Но сега идващата Светлина върви Видимо Невидима и косматите ръце няма да я достигнат. Изпратените от Мен, Моите любимци ще Опазя. Ще Опазя, ще Опазя, ще Опазя! Аз Казах.

252. Да! Да! Да! Дори малкото размишление показва как набъбват и се сплитат на кълбо събитията в живота на човека и как се разсейват и разреждат, за да си отидат завинаги от неговия живот. И с никакви усилия вече човек не може да съчетае нишките на отминалите събития. Те са били, звучали са силно в съзнанието и са си заминали, за да не се завърнат вече никога повече в предишното съчетание. Безвъзвратно си отива в миналото свидетелят на отминалите явления. Но Той, пребиваващият вътре, който е бил техен Свидетел, остава навеки Наблюдаващ и Регистриращ лентата на живота, преминаващ и отминаващ. Лесно е да се отдели Мълчаливия Свидетел отвътре от вървящите покрай него събития. Събитието се променя, но не и Той, Гледащият. Възможно е да се отъждествява съзнанието със света на външните явления, но то може да се съедини със същността на Безмълвния Свидетел, който само съзерцава и запомня всичко. Той не се радва и не тъгува, не обича и не ненавижда, не се весели и не скърби. Той стои над света на човешките чувства, също бързотечни и преминаващи. Той отбелязва неговите мисли, Той знае с какво е зает умът, какви идеи го изпълват и как се сменят мислите една подир друга. Той знае, но сам не представлява мислите, тъй като е по-горе от течащите мисли. Така материята на трите свята: плътния, астралния и мисления тече пред неговото мълчаливо око, отразявайки се и регистрирайки се в него. Той представлява същността на безсмъртието, свидетел на живота на толкова личности, сменил толкова тела и обвивки, видял толкова страни и хора. Той е бил също така явен в тези личности, както е явен сега в теб, наблюдаващ живота на поредната личност и лентата на нейния живот. Да отъждествиш себе си с Него, Безмълвно Гледащия в теб, значи да се докоснеш до неизреченото, до съкровената същност на човека. Да утвърждаваш Него в себе си значи да утвърждаваш безсмъртието и вечността. Да Го признаеш значи да утвърдиш съзнанието си върху скалата на вечната основа на живота. Безмълвно Гледащият велик вечен Регистратор в теб не е ли този, когото хората наричат Бог в човека, вечен, безсмъртен, съществуващ сега и вовеки веков, който е бил, е и ще бъде винаги. Слънцето ще премине и Луната ще премине, но Безмълвно Гледащият, пребиваващ вечно в теб, няма да премине. За да се издигнеш до Него трябва да се издигнеш над ограниченията на трите, да се освободиш от властта на трите и да утвърдиш своята власт над тях. И утвърждавайки своята власт да утвърдиш с това свободата на духа от веригите на материалния свят.

253. Несъвместимо с достойнството на духа е да се пълзи пред каквото и да било или когото и да било. Робското угодничество е наследство от миналото. Оттук и страхът, и безсмисленото приказване. Видът на пълзящия дух е неугледен и неубедителен. Трябва да се запазва достойнство във всички случаи на живота. Нито богатството, нито положението, нито властта, принадлежащи на някого, не могат да лишават човека от чувството на достойнство и самоуважение. Защо да заляга духът пред знаците на земно величие и значимост? В аспекта на духа те нямат никакво значение и са равни на нула. Те не могат да добавят нищо към нашите придобивки. Затова трябва да бъдете еднакви в своето отношение към тези хора, с които днес ни сблъсква живота, за да бъдат изтеглени от живота ни утре. Но достойнството на духа, запазено от вас, при вас и си остава. Малко са тези, които разбират, че достойнство на духа може да се прояви само тогава, когато човек възлага своите надежди върху точката на опора или центъра на устойчивост, който е установил в себе си, а не върху нещо стоящо навън. Учителят е с този, който е обърнал своето око навътре. Затова Казвам: при притеснени и стеснени обстоятелства, носещи несгоди, да се обръщате към Мен. Ще Помогна, но на запазилите спокойствие. Вихровите вибрации на страха, безпокойството и неувереността при загуба на равновесие лишават аурата от възможността да получи нужната помощ, тъй като няма в какво да се изпрати Лъча на помощта, защото приемникът е изкаран от строя с допускането на хаотични енергии,

които отблъскват хармоничните енергии на Лъча. Тържествеността и достойнството на духа са тясно свързани. Жалко и безпомощно се изгубват хората при прехода на Великите Граници, когато съхраняването на указаните качества би могло много да облекчи и опрости. Антипод на тържественото достойнство на духа ще бъде образът на палячото от панаирния театър, всички движения на когото зависят от връзките, за които го дърпа всеки, в чиито ръце те попаднат. Това е явление унижително и недостойно за духа на човека, но мнозина приличат на панаирни палячовци за забавление на тълпата и празно живеещите зяпачи. Много такива преминават в живота покрай вас. Защо да се откликва и отговаря на всяко подръпване на психическите нишки на връзки, които хората се опитват да закачат за вашата аура, за да я накарат да вибрира в унисон с тяхната. Осъзнаването на достойнството на духа ще помогне да предпазите себе си от това да заприличате на палячо. Властта над себе си означава и власт над хората. И първото условие за нейната реализация ще бъде овладяването и на своите емоции и чувства, и на чуждите, което представлява естествено следствие на овладяването на себе си. Забелязвайки желанието на някой от околните да въздейства на вашата аура емоционално и да предизвика редица определени изживявания, запазете нерушимо спокойствие и наблюдавайте резултатите. Неуспешният опитващ, усетил рязко върху своята аура могъщото въздействие на аурата на спокойствието, ще стои пред вас отворен, незащитен и безпомощен. И тогава вече вие можете да му дадете подходяща за достойнството на духа вибрация. Каквото и да става, трябва да оградите себе си, тъй като има твърде много въздействащи и въздействащи със зло. Много малко са хората, носещи в своята аура благо. Много малко са тези, които могат да се допуснат без опасения от вреда и ущърб. Размагнетизират и обират всичко, погасявайки светлината на духа на носителя на огън. Затова при общуване с хората е нужна огромна предпазливост, зоркост и бдителност. Добре е да се дава и трябва да се дава, и трябва да поделите своята светлина с хората, но до известни граници. Не е желателно да превръщате себе си в обран, лишен от последната искрица дух. Затова трябва да охранявате своето съкровище непрестанно. Затова и раздаването се извършва мъдро. Затова често трябва да се пристегне волята на духа с всички ремъци. Пазете се от хората – вампири, те са много. Не забравяйте за явлението на скачените съдове. Всички обкръжаващи се стараят да понижат огнения заряд на вашия дух до своето ниво, а често и по-ниско. Съкровището, придобито с такъв труд, трябва да се опазва с всички сили на духа. Много са гасителите, много са вампирите, много са живите мъртъвци, много са празните обвивки и всички жадно се стремят към магнита на запаленото сърце. И често с неосъзнати, но явни искания – дай, дай, дай. Или – да вземат, да вземат, да вземат, да вземат на всяка цена, с всички средства, без да се съобразяват с нищо и без да се спират пред нищо. Пазете се от осъзнатите и неосъзнати гасители. Такива има тълпи по света, особено в Тънкия. Учителят ще Укаже опасността, но е нужен и собствен дозор. Да помислим за опазването на огненото съкровище.

254. Приятелю Мой, ако не се следва точно давания съвет, какво ще се получи? Или малка полза, или никаква. Затова трябва по-внимателно да се отнасяте към даваните съвети. Дадено е много, но колко е изпълнено? Разминаването е огромно. То трябва да се намали. Добре е след всяка Записка мислено и образно да си представиш как може да бъде незабавно приложено указанието, без да се отлага за някакво неизвестно бъдеще. С това се залага фундаментът на началото на залаганото качество. Това начало трябва все някога да бъде направено непременно и е по-добре то да бъде заложено веднага след получаване на указанието, когато все нещо се запазва в съзнанието и върху тази основа ще може да се продължи. В противен случай няма да стане отлагане на нужните енергии в микрокосмоса на приемащия и ползата, предвидена за съвета, няма да се получи. Именно, трябва да се кове желязото, докато е

горещо. Колко ценни указания са останали да лежат неизползвани, тъй като не е била направена навреме крачка към тяхното утвърждаване. А след това указанието просто е било забравено. Но нарастването на качествата върви спирално. Оттук и привидното повтаряне, но то не е повтаряне, а задълбочаване на спирално заложената и спирално развивана и растяща мисъл. Всичко това, което се засяга сега, ще се засяга и в бъдеще, но в по-разширен мащаб. Съзнанието расте постепенно и незабележимо и е нужна постепенна и строга последователност на нарастването. Зърното трябва да се залага по-дълбоко, за да не загинат кълновете от духането на вихрите във външния свят. Посевите са заплашвани отвсякъде. Посевите трябва да се опазват и най-добрата охрана ще бъде задълбоченото внедряване в съзнанието на даваните указания и здравото им утвърждаване в него. Огнените мисли се забравят удивително бързо. Това е техен основен признак. Незаписани сега, пресъхват за съзнанието. Но даже и бидейки записани, все пак се нуждаят от съзнателно утвърждаване. За утвърждаването на нещо необходимо се налага да се преодолява естествената инертност и противодействие на съзнанието. Иначе не би имало нито вериги, нито власеници, нито самобичуване. Но такива е имало. Към изживените форми за утвърждаване на качествата няма да се връщаме, но принципа за съзнателно задълбочаване внедряването на всеки даден съвет ще внесем за прилагане без отлагане. И още: Трябва да се пренесе основната мисъл на Записите през суетата на деня, без да се разплисква Чашата на получените възможности. Дневните вихри лесно отвяват знаците на невидимите пратки, ако не бъдат опазени. Малко е да се получи далечна вест, тя трябва внимателно да се опази от забравяне. Най-добрият способ за това все пак ще бъде Ликът на Учителя в сърцето. Той сякаш огнено поддържа тона на неотдавнашния контакт, съхранявайки целостта и нерушимостта на изпратената вибрация. Но и това условие също се оказва извънредно трудно. Трябва да се постигне истинско задържане Облика на Учителя в сърцето. На известно стъпало без това непременно условие по-нататъшното придвижване става невъзможно, тъй като при извършващото се изтъняване на организма без помощта на огнения Лик става невъзможно да се преодолее нагнетяването от обкръжаващата сфера. А това означава попадане под властта на настоящето и вибрациите на обкръжаващата среда. Нека с нова сила и разбиране отново да пристъпим към утвърждаване Лика на Владиката в съзнанието. Нека да не изпуснем поради небрежност и нежелание могъщото средство за утвърждаване носенето на Светлина. Разбирането налага известен ангажимент, а вашето задължение е да опазвате своята светлина с всички възможни мерки и способности. Давам най-добрия, най-простия и най-лекия. Изисква се само желязно постоянство и настойчивост. Ако въздействието на Лика при Записите е толкова плодотворно, то и в суетния земен живот, когато звучи суетата, Ликът, излъчващ благо, ще опази и умножи огненото Съкровище в сърцето на ученика.

255. Сине Мой, дава ти се възможност да усилиш и задълбочиш контакта. Изпраща се Лъч. Трябва да го приемеш в пълната му сила. Това е осъществимо само при пълно и дълбоко съсредоточаване, изключвайки всички странични мисли. Лъчът носи в себе си нови мисли, които възхождащото съзнание е способно да възприеме. Подчертавам възхождащо, тъй като спрялото се ще тъпче на едно място и няма да получи новото. Новото идва само при условие на подем, когато разширяващото се съзнание може да вмества вече повече от това, което е вмествало по-рано. Разпаленият огън и новостта на постъпленията дават сили да се водят Записите. Иначе ръката не би посегнала да фиксира старите мисли и живият интерес, съпътстващ новите находки, би си отишъл. И така, съсредоточеността трябва да се задълбочи. Няма предел на нейното задълбочаване. Колкото по-съсредоточено, толкова по-пълно се отливат завършените мисли и толкова по-съвършено е тяхното оформяне. Център на съсредоточаване е

Ликът на Владиката. Той е като фокус, излъчващ Светлина. От безкрайното множество явления и предмети в света, обкръжаващ човека, се избира фокус на средоточие на Светлината и съзнанието се устремява към него, черпейки от него енергия по съзвучие и тоналност на приемника. Две различни съзнания ще получат различно и в различна форма. Асимилацията и оформянето на възприетия Лъч е индивидуално явление. Няма два еднакви приемника. Затова всяка форма на възприемане на Лъчите е ценна, тъй като носи в себе си отпечатък от вече самоизходящите лъчи. Простото предаване на мисълта на Учителя също има цена и то немалка, но задачата на този процес е друга. Даже простият медиум може да предаде мисли. Учителят Говори за асимилирания Лъч, което е невъзможно без напрегната самодейност. Може да се усети как мисълта прониква в съзнанието, пулсира в него, търсейки нужната форма за своето изразяване, което е възможно само при известна степен на напрегната съсредоточеност. Това е и огненият процес на творчество, изискващ напрегането на всички сили на духа върху дадената задача. Лъчът на Учителя се докосва до много съзнания, но следствията са оскъдни, тъй като няма съответствие. Освен това, често Лъчът има специално предназначение, ограничено в решението на някаква определена задача. Изобретатели и други труженици на нивата на Общото Благо често имат Нашата помощ. Ако Моето Име беше утвърдено в масите и беше проявена необходимата степен на признание и устременост, възприемането на Лъчите би могло да носи масов характер и тяхната полезност би се увеличила много пъти. И народът би преуспял много по-бързо във всички области на живота. Нужна е съзнателност във всичко. Сега преуспяват и получават, и изграждат живота по Нашия План, но Аз Говоря за съзнателна степен на възприемане Лъчите на Владиката, която някога ще настъпи и за приелия Владиката народ. Тогава и ще навлезе в живота заповяданата приказка, тъй като Светлината на Неговите Лъчи сътворява чудо. Лъчът умножава творческата сила на съзнанието и творчеството става плодотворно. Споменатата оскъдност е относителна, тъй като Моят народ бързо е прекрачил далеч напред. Но какво би било при съзнателно сътрудничество с Йерархията! Но и това ще дойде, тъй като еволюцията неудържимо увлича народите към назначената цел и Моят народ върви напред, увличайки след себе си и приятели и врагове. Творчеството на Лъчите е огромно. Винаги се е говорило за признаване на Йерархията и Висшите Сили, за да има накъде да се обърнеш. Периодите на неизопаченото признаване на Йерархията винаги са били периоди на разцвет на културата на народите, на които се дават вождове според съзнанието на масите и в определеното време. Йерархическата воля, Висшата воля се съсредоточава върху водещия фокус и действа чрез него. В това е значението на помазването. Не мислете, че нищо не се е осъществило. Мислете, че то зрее невидимо и мощно, за да даде в необходимото време изумителен чудесен приказен плод. Ще станете свидетели на немалко. Но дайте време. Светилото се приближава към хоризонта на изгрева в тъмнината на нощта, но със своята светлина залива събуждащата се Земя. Семената са заложени под снега, но идва време и цъфтящите дървета, треви и цветя покриват Земята и всяко донася своя плод. Сроковете за хората са дълги. В планетен мащаб годините нямат значение. Затова Казвам: “Живейте във Вечността и крачете през трилетиата като гиганти”. Откъде да се вземат сили? В радостта за бъдещето, което е толкова явно, като светлината на далечните звезди, толкова неизбежно, колкото идващия ден. И обърналите се към Мен в тъмнината на нощта ще имат свой дял в него. И вашият дял ще бъде пълен и ненакърнен. На разсъмване е студено, но слънчевите лъчи в зенита си ще сгреят Земята.приятели Мои, не се изморявайте в очакване, тъй като съзнателното очакване, напрегнато с устрем към Владиката, е плодотворно. Очакването, разбрано правилно, ще ви въоръжи и подготви за приемане на идващата Светлина, за осъзнаване на бъдещето и на вашето поръчение, свързано с него.

Утвърждавайте в Моята Светлина своето бъдеще. Не се смущавайте от нищо, тъй като то е предопределено и принадлежи на вас и никой, и нищо няма да го отнеме от вас. Затова се гответе за бъдещето, съзнателно натрупвайки знания и опит. Помнете, че напред е Светлина.

256. На самотата няма да измени нищо. Така и ненуждаещият се от нищо и непривързаният към нищо не губи нищо. Самотен е духът, непривързан към нищо и свободен. Сам идва на света и сам си отива. Това трябва да се осъзнае. Самотата е съдба на великите духове. Колкото по-висок е духът, толкова по-дълбоко е осъзнаването на своята голяма самота. Духът извършва своя труден самотен път с разбиране. Всички трудности, всички изпитания, дори и най-тежките, носят дълбоко индивидуален характер. Раната, нанесена върху съзнанието, се усеща от този, който я е получил, но не и от другия човек, дори и най-близкия. Така е и във всичко. И хората, живеещи заедно, здраво свързани с кармата, въпреки това преминават индивидуално през изпитанията. Индивидуално се раждат, индивидуално страдат и умират. Великият преход в Онзи Свят също се извършва в самота. Може да се обичат хората, може да им се помага, може да отдадеш своя живот за тях, но дори и това не освобождава духа от собствената велика самота. В тишината на безмълвието, когато започнат да звучат крачките на Вечността, идва великото познание на самотата на духа. И за това изпитание също трябва да бъдеш готов. Това е изпитание на Архата. То става само на високите стъпала. Колкото по-високо се издига духът, толкова по-малко стават неговите близки. Духовната близост на родствените духове не освобождава от самотата. Кармата е индивидуално явление. И дори зъбната болка не изключва проявата на самотата. Отношенията с близките духове и ученици, които има всеки Велик Учител, не унищожават самотата. Да си спомним смъртта на кръста на Великия Учител и Неговите слова, отправени към Неговия Отец: “Защо Ме изостави”. Великите изпитания се извършват във велика самота. Да си припомним как Сергей е изоставил любимото братство. Да си спомним в каква самота при неразбиране от околните са преминали своя живот великите хора. Как са били преследвани, подигравани и подозирани. Колко са предадени на смърт, колко са заклеимени с имената на позора, колко са осмени и унижени. Самотата е съдба на великите. Самотата трябва да се разбере и да се осъзнае в нейната сфера собствената сила, безпределната сила на духа, дерзаещ да се устреми към сияйната Безпределност. Нейните върхове са над всички астрални емоции, всички приятели и привързаности, всички сънища, които се присънват на хората на Земята и по-горе, и даже в Девачан. И този, който като вечен светилник стои над бездната на времето, не е пълзящия по Земята, а достигналия върховете на духа. Съдба на достигналия е самотата. С кого да споделя своята печал? Това е зов на самотния дух в пространството, на духа, прозрял своята велика самота. На духа, прозрял и познал, тъй като в многото познание има и много печал. Мълчаливият Свидетел пребивава сам в своето безмълвие. Покоят на мълчанието пази светилището на своя дух. В него е тайната да познаеш себе си. Тя е зад седем ключалки, зад седем печата и всеки се сваля в самотата на изпитанието. Самотно се издига върхът. Пирамидата е увенчана с точка. Лъчът изхожда от фокуса. Висшето Единно “Аз” на човека представлява завършека на неговия микрокосмос. Цялата Вселена се е разгърнала от единен център. Единното завършва множественото. Самотата трябва да се разбира като достигане точката на върха, достъпен за човешкия дух. Безмълвният Свидетел, съществуващ в мълчание, пребивава във велика самота.

257. Да отбележим възпоменателния ден. Ако нямаше възпоменателни дни, хората биха предали на забрава най-добрите имена и тяхното съзнание би се потопило в мрака. Като планински връх, издигащ се от мъглата на низините, те съединяват Небето със Земята. Премахнете тези чисти върхове и всичко ще бъде скрито в мъглата на

низшите плътни условия. Всичко ще потъне в нея и мъглата на общочовешкото неразбиране ще обвие планетата. Възпоменателните дни са нужни. Те са като очистващ озон, те съединяват низшето с Висшето. Сред шума и суетата на живота те внасят свежа струя, животворна, издигаща съзнанието и заставаща наведените към земята глави да се обърнат нагоре. Възпоменанието за тези, които със своя подвиг са запечатали словата на Заветите, е нужно. Светлината на Земята, въплътена в подвижниците на духа, се нуждае от признаването ѝ от хората. Иначе за какво е бил подвигът, ако няма такива, чиито сърца той да разпалва със своите огънове. Нужни са свидетели за донесената Светлина и далечни и близки, за да узнаят хората за силата на запаления заради тях огън. Възпоменанието за носителите на Светлина е нужно, за да не пресъхне Светлината за Земята и възпоменателните дни утвърждават в човешките сърца тяхната Светлина, донесена на хората. В тези дни хората се обединяват в единен устрем към духовния светилник, почитан от тях. Обединяват се в неговата Светлина и съединяват себе си с неговата Светлина и протягат нишки Светлина помежду си. Така пламва планетната мрежа на Светлината с висшите огънове по линията на съгласуваните сърца. И този, чието име се утвърждава с възпоменанието, изпраща лъчи към съзнанията, обърнали се към него. Извършва се взаимно усилване на Светлината. И възпоменаващото сърце укрепва себе си със Светлината на Йерарха, доколкото му е възможно. Човешката памет е къса, но възпоменателните дни помагат да се пренесат добрите имена не само през столетия, но дори и през хилядолетия. Тези дни могат да се почитат съзнателно, установявайки контакт със Светоносния Облик, възпоменаването на когото се съблюдава. Няма да предадем на забрава най-доброто, което е било на Земята, но ще засилим неговата Светлина с обръщането на своите сърца към Светлината в дните на възпоменание, незабравимите дни, дните на днешното утвърждаване на Светлината на Земята.

258. При Записа е интересно да се отбележи това, че в началото му е неизвестно неговото по-нататъшно съдържание. Даже е неизвестно какъв завършек ще има започнатата фраза. Това е отличителното за Записките в сравнение с други произведения, при които на автора предварително са известни и темата, и общият план. Обикновената работа изисква съсредоточаване върху нейната основна мисъл и план. Записките изискват съсредоточаване върху самия процес на писане, когато съзнанието не се отклонява от фокуса на съсредоточаване, тоест от Лика на Учителя. Записваните мисли следват една след друга в строг логичен порядък, навлизайки през вратата на съзнанието и донасяйки при влизането си ясни и завършени форми. В този процес на оформяне на мислите в приемлива отчетлива форма се заключава и главната трудност на приемането. Мисълта трябва задължително да се оформи или кристализира, за да бъде зафиксирена в съзнанието и да легне върху хартията във вече готов вид. В този процес може ясно да се различат страничните приходящи мисли, прерязващи основния поток. И ако преминат известна граница на напрежението, те могат да прекъснат основния ток. Затова каналът на възприемане се охранява чрез яркото представяне на Лъча, в който съзнанието твори своята работа. Ако се откажеш от представата за Лика и Лъча, който го носи, то контакта ще бъде нарушен или ще се състои, но вече с друг фокус на устрема. Трябва да си представите какво множество обекти съществува наоколо, наблизо и надалеч, към които може да се насочи съзнанието, за да се разбере колко е необходим твърд и определен фокус на устрема. За да се изолира канала на възприемане от страничните въздействия и случайните мисли е нужна твърда и определена решимост и познаване на Общуването с Йерарха, с който се установява връзка. Тогава вече не може да има нито колебания, нито съмнения, нито неувереност. Контактът се установява с твърда ръка и лъчът на съзнанието на ученика има точно и безпогрешно направление. Реалността и отчетливостта на процеса и съответните

мислени представи трябва да се усилят съзнателно и да се доведат до степен на необичайна яркост. Може да се загуби представа за времето и всецяло да се потопиш в течението на този удивителен процес. Главното е да се осъзнае неговата здравина и устойчивост, и пълно отсъствие на елементи на случайността. Знаем как да се свържем с Учителя и как да почерпим от обширния резервоар на Неговите мисли. Това не е безволно пасивно четене на мисли, неизискващо никакви усилия срещу пасивността. Не, напротив, това е съзнателно напрегнато творческо усилие на волята, изискващо съсредоточаване на всички сили на духа за трансмутация на неоформените огнени енергии на Лъча в отчетливи завършени мисли, трансформирани от съзнанието. Изпраща се мисъл и ако се съберат пет ученика, говорещи на различни езици, то тя и ще бъде записана на различните езици, при необходимата чувствителност на приемниците. Това показва единството на основната огнена енергия, транспонирана от съзнанието в приемлива за него форма. Без напрегнато усилие от страна на ученика приемане на мислите няма да се получи. В санскрита такава форма на възприемане носи особено название. То показва, че творческата способност на възприемащия е достигнала чудесна степен на огненост. Медиумите са лишени от творчество. Енергията се изпраща и Учителят Гледа как ще бъде трансмутирана от приемащото съзнание. Изпраща се Лъч и Изпращащият очаква от асимилиращото го съзнание самоизходящи лъчи. През цялото време Искан да подчертая, че протича напрегнат огнен творчески процес, а не медиумистично пасивно-инертно възприемане. И посеят ще даде свои собствени кънове. Ние Ценим творчеството на любимите ученици. Всички Наши ученици проявяват творчество. Това е критерий за успеваемост. Неговата сила се утвърждава в ритъма и се проявява ритмично. Работата е необичайно плодотворна. Отделни плодове на творческия дух не могат да бъдат достигнати при никакви други условия. Ритъмът тече, задълбочавайки се и усиляйки се. Можете да си представите цялото обилие на жетвата при неотклонен и упорит устрем. Устойчивото съзнание получава в пълна мяра, уплътнена и препълнена. Лъчът на помощта е устремен към предания ученик, утвърдил постоянството.

259. При съблюдаването му ритъмът ще укрепи и ще поддържа нишката на връзката. Освен нея няма нищо, тъй като това е нишката на сърцето. Общуването протича по сърцето. Така най-важното и най-значителното в живота на човека живее и се поддържа чрез сърцето. И все пак на сърцето се отделя недостатъчно внимание, а то живее собствен живот. Защо е необходимо неговият живот, неговите пулсации да се отнемат от възможностите на външния живот. Добре е понякога да се вслушате в сърцето, да влезете в неговия ритъм, да се потопите в неговите усещания. Например, срещате се с непознат човек, при което аурата затрептява и се помрачава - не е ли сърцето детекторът? Много би станало разбираемо, ако се вслушвате повече в сърцето. Но сърцето е затворено и човекът върви през живота със затворени очи, тъй като физическите очи в голяма степен са слепи. Усмивкат се всички - и добрите, и лошите. И окото вижда тези усмивки, но същността на усмивката ще разберем само със сърцето. Озъбеният череп няма да го заблуди, ако се вслушвате внимателно в сърцето. Човешкото сърце е велик затворник. Трябва да се даде свобода на сърцето и да се чувстват неговите усещания. Чрез сърцето се отбелязва пространствената нота. Сърцето се радва и натъжава от токовете на пространствения живот. Така наречените безпричинни настроения не са ли чувства, които се усещат от сърцето? Сърцето чувства основната нота в пространството и се настройва към нейната гама. Така със сърцето и чрез сърцето може да се влезе в ритъма на пространствения живот и да се приобщиш към него. Да помислим за значението на сърцето.

260. Сине Мой, прояви напрегнато очакване на Светлината. Напрегнатото очакване не е очакване измъчено и задържащо. То е предусещане на това, което ще

бъде. Приемникът на духа се разтваря срещу Светлината като цвете срещу Слънцето я очаква напрегнато и в готовност. Очаквайте Ме, тъй като ви Нося Светлина. Очакването е преддверие на получаването, но трябва да се чака умело. Правилното очакване се съпровожда от непоколебима увереност. Това е и неизменното знание за това, което ще бъде, което трябва да бъде. Молитвата, обръщението или желанието, съпроводено с чувство на непоколебима увереност в изпълнение на желаното, винаги се изпълнява. Наричат това вяра. Нека бъде така, но вярата трябва да бъде огнена, за да се изпълни. Тоест, тя трябва да се съпровожда с проява на психическа енергия с определено напрежение, която се привежда в действие. И огнената енергия действа. Неин носител е човекът. Волята я привежда в действие. Желанието и изпълнението са причина и следствие. Нужната причина се утвърждава или сътворява. Тя се съпътства от съответни следствия. Няма следствие без причина и няма огнено породени причини, не донасящи следствия. Движението на астрала, тоест емоционалната страна, се изключва изцяло от процеса. Нетърпеливото страстно очакване разрушава огненото зърно на причината и необходимото следствие не се получава. Твърдото и непоколебимо очакване на неизбежното следствие, спокойната и несломима увереност нямат нищо общо със страстното, колебаещо се и търсещо очакване. Заложеното зърно не трябва да се мърда, тъй като няма да даде растеж. Трябва да се научите да чакате неочаквано, утвърждавайки неизменността на осъществяване на очакваното в подсъзнанието. “Това трябва да бъде, това ще бъде”, - така се настройва цялото същество на човека. “Според вашата вяра ще ви бъде дадено”, - е формулата за изпълнение на огненото желание. Какво друго е обръщането за помощ, ако не огнено желание, устремено в пространството. Такова обръщане никога не остава без отговор. Време е вече да се разбере, че проявленията на огнената или психическата енергия са станали конкретни, както и на физическата енергия, но по-достъпни и не се нуждаят нито от физически проводник, нито от апаратура. За апарат служи организма на човека, за проводник – пространствените токове, установявани от съзнанието. Мисълта, изпратена към човек, винаги достига и оказва своето въздействие. Трябва най-после да се разбере материалността и конкретността на тънките енергии, тъй като в противен случай няма да се научите да боравите с тях. Трябва също да се осъзнае, че мисълта действа по-силно, отколкото словото. Думите може да се приемат или да се отхвърлят, но как да се отхвърли мисълта, действаща невидимо и беззвучно и можеща да бъде забелязана само по резултатите от оказаното въздействие. Но дори и за това се изисква известна зоркост на съзнанието и пребиваване постоянно на пост. И тъй като това отсъства, то хората са напълно незащитни срещу въздействието на психическите енергии. Оръжието на Светлината трябва да се познава, с оръжието на Светлината трябва да се научите да си служите твърдо, умело, уверено и, освен това, за благо. Както мускулът расте от упражнения, така расте и психическата енергия, прилагана съзнателно. Въръждавам със сила, за да унищожа до корен чувството на безпомощност и безсилие пред недобрата човешка воля. Давам Знание да се владее мощната сила. Действайте в мълчание и без думи. Пресичайте действията на хората и върху техните действия налагайте печата на своето огнено решение. И ако кажете “да” или “не”, то ще бъде не според тяхното решение, а според вашето. И нека вашето “да” или “не” да бъде огнено мълчаливо. Можете да разрушите всяко хорско неразбиране, унищожавайки неговата форма или прототип в Тънкия Свят. Унищожавайки астралната форма на явлението, не му давате възможност да продължи да се проявява в плътния свят. То ще изсъхне, подобно на дърво, корените на което са отрязани. Унищожаването на астралните проводници на подлежащи на изнемване от плътния свят явления е една от страните на дейността на Архата. Не трябва да се оказва натиск върху свободната воля на хората. Това е недопустимо, но да се унищожават техните творения и дела,

пресичайки ги в самия им корен, е позволено, допустимо и оправдано. Изтънчвайте и изострайте своето оръжие. Ние не сме безпомощни и беззащитни овчици. Не се проявявайте като безпомощни овчици и вие.

261. Ще се учим да виждаме с очите на сърцето. Тази способност, както и всичко останало, се нуждае от развитие. Говорейки по същество, с това зрение човек се ползва постоянно, само че не си дава сметка за това. Всяка мислена представа, всяка картина, която човек вижда със своето вътрешно зрение, е вече работа на сърцето. Човек вижда с него вътре в себе си не така, както неопитният вижда предметите. Във функциите на сърцето трябва да се въведе съзнателност.

262. Ще почетем паметта на Гуру с това, че ще отбележим възпоменателния ден. Къде е той, далечен и заминал? Жив е, работи и е близко, но извън пределите на плътния свят. Ако съзнанието позволяваше, бихте го видели и чули, и щяхте да общувате. Но за това съзнанието трябва да се издигне много високо. Заминалите духове не могат да се спускат при нас, но ние можем да се издигнем до тях. Разбира се, свързването може да бъде само мислено и то при условие, че тези мисли са много високи и изтънчени, и достигат почти до огнените висоти. Но съзнанието пребивава в плътните слоеве и е изцяло запълнено с техните вибрации, и сред тях е трудно да утвърдиш огнена мисъл, висша мисъл, мисъл огнено свойствена за тънките слоеве на Надземния Свят. Тънкият Свят и Огненият Свят взимат участие в земния живот. Гуру е така плодотворен в творческата си дейност, както на Земята, но не е свързан вече със земните ограничения. Възможно е той да бъде усетен, ако към него се устреми силна мисъл, отхвърляйки цялото земно натоварване, което не ѝ позволява да се издигне. На кого е по силите това? Кой, бидейки на Земята, се е отрекъл от себе си и от земните дела? Разбира се, Гуру работи в Твърдината, тъй като Твърдината е опора и основа на всичките три свята. Не всички Архати са въплътени във физически тела. Той е с тези, които работят извън тялото. Работа има много. Тя носи плазмено-космически характер. Колективът от работници, съставляващи ядрото на Твърдината, твори своето велико дело при условие, когато съзнанието на неговите членове е отворено за всички светове. Както съзнанието на човека е място за среща на всички светове, така и Твърдината е място, където всички светове се докосват и са открити за този, който е член на Великото Братство. Затова Гуру, заминал си от Земята е с Нас така, както и на Земята със сърцето си винаги е пребивавал с Нас. Бидейки Архат от висока степен, твори и съответстващи дела. Но вас, останалите на Земята, той ще посрещне, когато преминете Великите Граници. Били сте в сърцето му, когато е бил на Земята и сега сте в него. В него не умират нито любовта, нито предаността. Затова е добре да пренесете докрай в сърцето си тези безсмъртни огнени знаци на висшето разбиране и съхранена връзката на съзнанието на ученика със съзнанието на своя Гуру.

263. Помощта в духа е най-силна. И в духа може да се окаже такава помощ, каквато по други пътища е невъзможно да се окаже и с тази помощ може да се постигнат много по-големи и по-силни резултати. Погрешно е да се мисли, че духовната помощ, бидейки проява на тънките енергии, отстъпва по своята сила на физическата помощ. Тя е невидима, но нейните следствия са явно физически. Трябва да се признае и разбере могъществото и непреодолимостта на невидимите огнени енергии, преди те да започнат да действат по волята на човека. Те са непреодолими, тъй като физическите енергии им се подчиняват и не могат да се борят с тях. Физическите енергии действат на физическия план, а тънките от Невидимия Свят действат и се явяват двигатели на по-грубите енергии. Мускулът се движи от физическата енергия, но на нея ѝ действа вече друга, невидима за окото. Злото животно се хвърля върху човека, но човекът може с един поглед да спре действието на по-низшите енергии, тъй като привежда в движение енергия, стояща по-горе по скалата на вибрациите от

енергията на животното. Изтънчването на енергиите се провежда стъпаловидно. Един бяга от злото куче, а друг го укротява с поглед. Единият е безсилен, а другият се ползва съзнателно от своята сила. И безсилният можеше да се ползва, ако вярваше и знаеше, че и в него, както и във всеки човек, са заложени лостовите на мощни енергии, които той може съзнателно да използва и владее. Твърде много зависи от осъзнаването. Затова Казвам: “Знайте повече”. Трябва просто повече да се знае, за да се дерзае и може. И преди да направи нещо, човек трябва да знае, че може да го направи. Трябва да се знае, че всичко е възможно и в съответното време може да бъде извършено от човека. Нужна е ясна вяра и познаване на условията на изпълнимост. Не проявявайте хлъзгавата и унила безпомощност, а действайте смело и решително като знаете, че там, където е невъзможно физическото действие, винаги и при всички условия е възможно действието на огнената психическа енергия. Животното няма да се хвърли върху силния човек, а още по-малко човек, ако почувства невидимата сила на носителя на светлината. Хвърлят се и върху тях, носещите светлина, но само когато това е допуснато кармически. Тъмните не търпят носещите светлина. Лостовите на тънките енергии са в ръцете на Архата и той действа с тях. Ще се учим да действаме с тънките енергии, като винаги и във всичко започваме от дребните неща и с малкото. От малкото израства голямото и огромното. Днес малкото, утре голямото, а след това вече и огромното ще се окаже по силите. Току-що виденият сън е символичен. Първо, той показва растящата сила, която може мигновено да се призове според необходимостта. Второ, той показва това, че в Тънкия План кипи работа от голям мащаб и се оказва помощ на Тези, Които Стоят на кормилото на управлението. Много от земното се твори в Тънкия Свят, за да даде явни следствия на Земята. И вие, лишените от вашия дял в плътния свят, имате своя дял в сферата на огнените енергии и тънката дейност. Помислете кое е по-ценно. Земното притежание ще си отиде, тъй като е недействително, но вашите постижения в сферата на тънките енергии ще останат с вас и ще ви последват в Тънкия Свят. Законът за равновесие действа. Загубилият тук, там придобива. Искам да ви приуча към умението да прилагате психическата енергия навсякъде, винаги и във всичко: насън и наяве, в този свят и в другия. Помнете, че това е единственото ваше оръжие, мощно и непобедимо, и главно – невидимо. Пред очите на врага поразявате врага си с него и той ви гледа и не вижда това. Новият вид ново оръжие е достъпен за воините на Светлината. Разбира се, то не е ново, но е било достъпно и ще бъде достъпно само за знаещите. Психическата енергия изисква да бъде осъзната. Хипнотизираният не може да вдигне ръка, тъй като неговото съзнание не допуска това. Преди да можеш трябва съзнанието да е допуснало. Ще отхвърлим смътното плесеняло покривало на живота. Ще отхвърлим печалната безпросветна плътна видимост, обкръжаваща съзнанието. На човека са дадени чудесни сили. Той е господар на Висши енергии. И към тяхното завоюване той може да насочи своя дух, а Аз ще Помогна. На победителя ще Подам Ръка. Ще Поведа към победа, но трябва да започнеш сам.

264. Човешкият път преминава през Земята и без Земята не може. През цялото време Говоря за духа и за отричане от земното, и в същото време Настоявам за това, че без Земята не може да се мине, тъй като Земята е единственото и най-добре приспособеното място, където земляните могат да утвърдят своя дух и живота на духа. Да! Да! Да! Именно на Земята и именно при земните условия. Преминавайки през всички низши царства на природата на дадената планета, монадата е асимилирала своите обвивки с нея и е утвърдила енергиите, които ѝ съответстват. Така че човешкият микрокосмос има пълно съответствие с енергиите и аурата на Земята. Затова той може да живее и да се развива на нея. Приспособимостта е изработена, тъй като е създавана в течение на милиони години. Хората по право могат да се нарекат синове на Земята. Ако

човечеството сега би преминало на друга планета, колко време би потрябвало, докато отново се приспособи към нея и да се утвърдят нужните енергии в човека. Затова нашата планета е наш космически дом, съществуващ в пространството, приспособен по най-добрия начин за стоящата пред човечеството задача – усъвършенстване и утвърждаване на тънкото в плътното, духовното в земното, огненото в материалното. Земята е все още толкова плътна и толкова материална, че преодоляването на нейното притегляне и утвърждаване господството на духа космически се явява много трудна задача, затова и носеща голяма заслуга. Да се победи и да се преуспее на Земята космически е по-важно по своите следствия за пространственото бъдеще на живота на духа, отколкото върху други планети, където условията са по-малко тежки. Едно и също деяние, извършено тук и там носи различна заслуга и оценка. Тук подвигът е много по-сложен и по-труден, отколкото там. Нашият земен дом е нашето пристанище. И след смъртта човек обикновено пребивава в атмосферата на планетата. Нейните възможности още далеч не са изчерпани. Земята също еволюира и се развива, и се изтънчва в своите материя и енергии. Човечеството издига духовно със себе си цялата Земя. А Земята издига изоставащите. Само космическата смет, тоест човешките отпадъци от време на време се отмитат от нейната повърхност и заминават за преработка. Няма да оставим своя земен дом без грижа. Преобразяването на природата, издигано сега от водещата Страна, е начало на планомерно съзнателно колективно и фундаментално преобразяване на земната кора. От човечеството зависи много. При колективните и обединени усилия на всички народи на Земята могат да бъдат постигнати поразителни промени. Дори картата на земната повърхност може да бъде силно изменена. Техниката е в ръцете на човека, също и атомната енергия. Земната градина трябва да се украси. Позорът на човечеството – пустините, безплодните блатата и пустеещите пространства трябва да бъдат унищожени. Бъдещите фабрики, създаващи изкуствени почви, ще позволят те да се пренесат на огромни пространства и до голите каменни плата, превръщайки ги в зелен килим от гори и ливади. Всички отпадъци ще отидат за изготвяне на изкуствена почва, която ще бъде нанесена на огромни пластове и в нужния слой върху голите камъни. Изкуственият дъжд ще помогне за пълното преобразяване на климата. Едно обстоятелство все още не е отчетено от съвременната агрономическа наука. Изкуственото оросяване на пустините и отново насажданите гори се води до известна степен. След това магнетизмът на зелените насаждения ще притегли към себе си подпочвените води, ще издигне тяхното ниво и ще започне да привлича атмосферната влага, задържайки я във вид на облаци и атмосферни отлагания. В пустините озеленяването ще тръгне така естествено и регулярно, както и в останалите места. Магнетизмът на зелената покривка е много голям. Той се притежава в най-значителна степен от дърветата, когато те са в достатъчно количество. Въпросът за магнетизма на горските насаждения, привличащи атмосферна влага, трябва да се разработи и изучи, за да се знае какъв минимум горска площ дава нужните резултати. Арабският полуостров може да се превърне в цветуща градина и да се покрие със зелени насаждения. Всичко е в ръцете на човека. Сахара също е била някога цветуща страна. Но виждаме как изсъхват нейните южни граници и поясът от растителност отстъпва на юг. При новото обединено човечество планетните грижи за устройството на земната градина ще бъдат много. Възможно е и затопляне на тундрата и на царството на вечния студ. Непресъхващия източник на Космически енергии ще бъде отворен за човечеството, когато се прекратят войните. Векът на сътрудничеството, идващият век, ще донесе много изненади благодарение на възможното сътрудничество на народите. Сега не Даваме, тъй като ще го използват за разрушение. Векът на Майтрейя е век на процъфтяване на земното човечество и век на преобразяване лика на Земята. Неговото начало, заложено в най-добрата Страна, ще даде кълнове и

изумителни и небивали следствия. Ние гледаме далеч напред. Виждаме победата на човека над природата и пълното съзнателно сътрудничество с нея. Основна роля в това преобразяване ще има психическата енергия на обединеното човечество, която то ще използва ефективно и съзнателно, насочвайки нейната мощ за получаване на нужните и точно определени от общата воля резултати. Ако обединената мисъл на съгласувания, хармоничен и духовно развит дванадесетостен е силна и могъща, и може да управлява световните събития, то какво ли ще представлява обединената мощ на цялото човечество? Огромни възможности се съдържат в бъдещата Огнена Епоха. А тя вече е започнала. Преустройството тече с пълен ход. И напред е Светлина. Хората трябва да осъзнаят това, което лежи пред тях и което е приготвено за тях в идващите дни. Нужно е осъзнаване и разбиране. Ще Отстраним пречещите и препятстващите. Нека по-добре те да пострадат, отколкото сияйното бъдеще на планетата и Общото Благо. Гледайте в бъдещето – в него е всичко. Гледайте как неговите очертания започват да се оформят и подготвят в настоящето. Гледайте добре, свалили очилата на егоизма. Радваме се на идващите възможности и Виждаме как постепенно, но здраво и уверено те навлизат в живота. Можем да започнем от края, но започваме от началото, което винаги е трудно. По началото на някои явления може да се съди за края, ако има такъв, като се продължи лентата на разглежданото събитие до неговия логичен завършек. Например, днес е излязъл в полето един трактор или комбайн, утре десет, след това хиляда, после сто хиляди, а после?... Бъдете логични и последователни в своите изводи и не отричайте логиката на действителността. Новият Свят побеждава и ще победи стария свят. Напред е Светлина.

265. Няма и не може да има такова положение, от което не би могло да се извлече полезен опит. Всичко учи човека на нещо. Затова да се учиш и да натрупваш полезен опит може във всякакви условия и при всякакви обстоятелства, стига само да се настрои съзнанието на съответната тоналност. По този начин да се усъвършенстваш може винаги, както и винаги може да се натрупва опит. Тази двойна настройка на съзнанието ще помогне да се утвърди и третата точка на триъгълника – състоянието на постоянен възход. Когато и да се извършва движението, то винаги е напред, към определената цел. Даже може да запиташ себе си: “А какво ще ми даде даденото явление за придвижването?” И лошото и хубавото, и доброто и злото, и благоприятното и противното, и трудното и лесното – всичко може да се използва и да се прилага за подема, ако съзнанието е настроено в този ключ. Така всички сили, добри и зли, започват да служат на възхождащото съзнание. Няма противни обстоятелства. Ще Помогна да се утвърди такова състояние на съзнанието и вече никога да не се смущаваш от нищо. Смущението идва не от външните явления, а от неутвърдеността на съзнанието. А когато то се утвърди необратимо в избраното направление, всичко започва да служи на победителя на двата полюса на единния живот. В центъра е намерена опорната точка и полюсите служат и се регулират от лоста на волята. И тогава явлението на спирки и задръжки се прекратява, и пътят става прав и неизменен. Подобно на гигант духът крачи във времето през всички възможни препятствия. Не е имало още препятствие, което би могло да спре утвърдения от Мен и отсъден за победа дух. Аз Утвърждавам твоята победа над призрачните грамади на плътните препятствия в земния свят. Волята на победителя става мощна и непреодолима, и нищо вече не може да спре нейното постъпателно движение към далечната огнена цел. Неизменната крачка се превръща в порядък за деня и съзнанието на този, когото вече нищо не може да спре, расте и укрепва. И от това съзнание става леко, и на духа израстват криле, които помагат да се прелети там, където се издигат високите планини на препятствията и бездънни пропасти пресичат пътя. И когато пътят на Земята действително стане непроходим, чудните криле на духа го издигат и възнасят над непроходимите местни

условия на живота и съзнанието се издига над тях като орел над планините и долините на земния ландшафт. Орел на духа Наричаме Ние ученика, достигнал тази степен. Това е вече степенята на Архата. Тя се придобива чрез желязна устойчивост пред каквото и да било, което може да поднесе животът на човека. По този път са Вървели и Вървят всички Владици. Това е пътят на Царствената Йога. Това е пътят на победителите на Земята и Небето, на земния свят и на астралния свят, и на Мисления Свят. В съзнанието духът се издига над трите, за да се утвърди в четвъртия, в Огнения. И волята и мисълта стават огнени, тоест непреодолими за вибрациите на по-низшите енергии на трите царства. Наричаме достигналия огнен победител. Грижливата Ръка му помага и неговите сили нарастват от всичко, което среща по пътя, извличайки от всичко елементите, нужни за възхода. Утвърждавам победния път, сияйния път, огнения път на огнената йога.

266. Когато съзнанието се изпълва с Образа на Владиката, то започва да звучи на вълна с определена дължина и напрежение. Приемникът на съзнанието се настройва и мислите започват да се вливат в широк и свободен поток. Психическият апарат на човека започва да действа. Това не е метафора, а самият живот. Процес – явно конкретен. Съзнанието трудно привиква към реалността и материалността на огнения апарат на човека. Стотици и даже хиляди страници са изпълнени със записки от подобен род и все пак още няма такава твърда проста увереност във физичността на това явление, каквато чувства човек, говорейки по простия телефонен апарат. Защо е така? Не е ли затова, че хората от векове са отричали тънките явления и са приучвали съзнанието да се отнася към тях с недоверие, като към нещо мъгляво, неопределено и нереално съществуващо. Време е да се осъзнае, че явленията от тънък порядък са също толкова действителни, както и земните, но в друга плоскост. Те могат също да бъдат видени, чути, помирисани, докоснати, както и земните, но с тънките чувства. Те имат форма, очертания и цвят, и миризма, но за тяхната възможност трябва да си дадеш пълен и точен отчет. Мисълта не се вижда от физическото око, но тя управлява и света, и човека, и постъпките на всеки жител на Земята. Невидима е, но без нея човек не може да направи нито крачка; беззвучна, нечуваема, но движи живота на народите. Но даже и това не е вярно, тъй като макар и да е беззвучна, тя е такава само за физическото ухо. Всяка мисъл има своя нота и звучи в своя ключ, но апаратът на човешкото физическо ухо съвсем не е достатъчен за улавянето на тези свръхултразвуци. Но масата от съгъстите се мисли звучи вече явно и те са достъпни за възприемане от много изтънчения слух. Много често може да се чуе звученето на пространствената нота. Немалка роля в това звучене играят пространствените мисли. При огнено налягане на слуха пространственото звучене забележимо се усилюва. Понякога пространството започва да бръмчи при излизане в астрала. Това бръмчене може да се усили необичайно и вълни от заглушаващи звуци като лавина да нахлуят в транспонираното тънко съзнание, тънките чувства на което се отварят и действат. Пространството е изпълнено със звуци с различна интензивност и сила. Така тънките чувства транспонират енергиите на пространството. Могат да се възприемат даже крясъци и вопли, идващи от низшите слоеве на астрала. Искам да кажа, че Невидимият Свят е напълно реален и предишната представа за неговата неуловимост и мъглявост трябва изцяло да се остави. Той е реален, ярък и действителен и дава цялата пълнота от усещания и впечатления. Обърнете внимание как понякога при заспиване в съзнанието проникват откъслеци от някакви картини, лица на хора и отрязъци от някакъв земен живот от друг порядък, в който ние сме вземали дейно участие, преживявайки сякаш наяве получаваните впечатления, огорчавайки се, радвайки се и даже смеейки се, както правим това в обичайното бодърстващо състояние. Съществуването на Невидимия Свят трябва да се признае напълно и безусловно, за да може вече без намордника на предвзетите

съждения да се пристъпи към неговото изучаване и към изследването му. Настъпващата Огнена Епоха ще научи човека да живее в двата свята, без да се раздвоява и без да губи равновесие. Тънкият Свят ще навлезе във физическия свят леко, просто и естествено. И двата свята ще се слеят в едно и ще станат единен свят, единен по същество и двойствен в проявите си. Науката ще помогне много. Науката първа ще пробие отвор в твърдоглавото съзнание на отричащите действителността. Това, което съществува, не трябва да се отрича, а трябва да се изучава и изследва. Когато Невидимият Свят придобие право на гражданство в съзнанието на земляните, животът ще се разшири необичайно. Границите му ще се разширят към пределите на Безпределността, тъй като целият живот ще стане различен. Хората умирайки ще заминават в Другия Свят по същия начин, както сега заминават на далечно пътешествие или емигрират в нови страни. Те ще планират своето бъдеще и ще мислят за това как ще живеят там, какво ще правят, с какво ще запълват своето време. Законите на Тънкия Свят, изучени от тях на Земята, ще помогнат да се ориентират бързо и уверено в новите условия. Колко мъки, страдания и просто неудобство сега се пораждат от тъпото отричане на надземния живот. Можете да си представите състоянието на такъв невеж отрицател там, където всичко се отваря и съществува според съзнанието и където царства мисълта. Ако такъв отрицател мисли и вярва, че неговият дух е умрял и че той е мъртъв и не може да се движи, то наистина ще бъде мъртъв и няма да е в състояние да се движи. Значи неговата съдба ще бъде да стои неподвижно, подобно на пън или дънер. Един безумец си въобразил, че е стъклена ваза и се страхувал да не го разбият. Там може да си се представиш както пожелаеш и образът, създаден от въображението ще бъде форма на изразяване на духа. Трябва да се разбере цялата трагичност и цялата красота и свобода на този закон. Трагичност, ако съзнанието отрича живота там и свобода и красота, ако човек е разбрал, че получава според вярата си, според признанието си, според съзнанието си. Думите на Апостола за това, че ще познаете истината и истината ще ви направи свободни, се отнасят още по-дълбоко за Невидимия Свят, отколкото към земния свят, тъй като Онзи Свят е открит и достъпен за човека според неговото съзнание, тоест правопрпорционално на степента на неговото признаване или неговото осъзнаване с неотричащо око. За вашето спасение Казвам: “Забравете отричането”. Отричането е като примка на шията, това е гвоздей в ковчег, това е камък, вързан за удавника, това е скорпион, жилещ себе си в кръга на безизходността, това са тежки ключалки на вратата на познанието, това е краят на пътя, който още не е започнал. Отричането е смърт за духа. Светът е необятен и многообразен. Скалата на проявите на тънките енергии е безпределна, ограничена само от еволюцията, която няма край. Нима може да се отрича това, което човек не знае и за което няма ни най-малка представа. Затова ще утвърждаваме живота с неотричащ поглед и тук, и там, и навсякъде, където прониква мисълта, където духът може да се издига. Да помислим за богатството на пространствения живот, неограничен от пределите на земния светоглед, за огнените възможности на духа и за това, че човекът е законен наследник на Космическите съкровища, предназначени за него и приготвени за него от началото на времената. Не отричайте своето сияйно бъдеще. Да ограбиш сам себе си не е мъдро. Да превърнеш себе си в безсловесен пън не е умно. Много каменни истукани се тъпят в низините на другия свят. Това са отрицателите, вкаменени от своето отричане. За тяхното съзнание законът отрежда това, което те са утвърждавали за себе си на Земята. Създадените от тях упорити, тъпи и неподвижни мислени образи са обхванали съзнанието им, затворили са го в своите здрави прегръдки и са създали за тях самоутвърдена тъмница за духа, в която те пребивават неподвижно и ще пребивават дотогава, докато не започнат да мислят по друг начин. Човекът е свободен в своята

съдба и сам изковава за себе си или вериги на робството, или сребърни криле на свободата на духа.

267. Кой е казал, че има предел в развитието на качествата? Няма такъв предел. Безпределността е във всичко, а също и в растежа на качествата на духа. Дълъг и безкраен е пътът на еволюцията. Огромна е неговата продължителност. Възможно е да се развие всяко качество до желаната степен, а по-нататък то ще расте само. Човекът е процес, в хода на който растат всички негови свойства. Микрокосмосът на човека расте като снежна топка, като лавина в своите свойства в хода на течението на времето. Расте всичко - и доброто, и злото, което се съдържа в него. Но с помощта на волята може да се подсили растежът на зърната на доброто и да се заглушат недобрите кълнове. Цялото време, което съществува, е в разпореждане на човека. Затова в този продължителен процес на развитие могат да се отгледат всякакви свойства и качества. Нека те в началото да бъдат малки, тъй като не началото увенчава делото, но краят, а краят е точката, след достигането на която може да се продължи по-нататък. Така спокойно и просто, но с твърдо и непоколебимо решение, може да се утвърждава и развива всяко качество на духа. Предел няма, както няма и край. И всичко е в ръцете на самия човек. Опитът, неудал се днес, може да бъде възобновен утре. Поражението е немислимо, ако е проявена достатъчна степен на настойчивост и постоянство. Затова можете да не се смущавате от никакви неуспехи. Те са временни, а духът е вечен. По пътищата на Безпределността за духа е обезпечена победа, ако е осъзнал непреходната същност на своята природа.

268. Действително, опитите да се утвърди което и да е качество трябва да се повтарят до безкрайност, стига само то да започне да звучи за съзнанието, тъй като колкото и здраво да е утвърдено то или високо развито, няма предел за неговия растеж. От друга страна водата дълбае камъка и атавизмът на вековете и инертността на материята на обвивките може да се преодолее само с повторни усилия, без да се спираш пред привидните и винаги временни неуспехи. Неуспехът е временно и преходно явление, но духът не преминава. Нека разбирането на това да даде увереност и несломими сили да се борите със своите недостатъци. Да се усъвършенстваш може винаги. Ако в даден момент е трудно да се утвърждава някакво определено качество, тъй като то не звучи, то може да се утвърждава друго и трето. И задълбочавайки ги все пак да вървиш напред, без да се спираш. Трябва да се помни за линията на най-малкото съпротивление, когато най-голямото духът незначително защо временно не чувства сили да преодолее. След това ще се намерят и сили. Във всеки даден момент някакво качество някак особено силно привлича съзнанието. И тогава може да се каже, че това качество звучи за духа. Утвърждаването протича по това съзвучие по-лесно и много по-успешно. Неопитният дух ще помръкне пред сиянието на истината и качествата, възпелени и утвърдени от Учителя на Светлината. Но опитният дух ще каже: "Пред мен е Безпределността. Духът е непобедим. В моя безкраен живот имам възможност да утвърдя всички качества и да се приближа до своя идеал, възплъщавайки в себе си неговите качества до състоянието на пълно сливане на съзнанието". По този начин неизменно се налага пътът на достиженията. Етапите за утвърждаване на качествата при определена напрегнатост ще се зложат здраво, засилвайки от време на време в тяхното напрежение вече заложените по-рано и звучейки ясно в съзнанието за тяхното по-силно и по-висше утвърждаване. Развитие на качествата върви спирално. Вълните на тяхното напрежение от време на време се завръщат в съзнанието, за да могат укрепвайки в него с нова сила отново да се отдалечат и да се върнат. И мъжеството, и спокойствието, и предаността периодично звучат особено силно. Можете да се възползвате от тези периоди, за да хвърлите нови семена за още по-гъсти кълнове и растеж. Градината на съзнанието изисква грижи, планомерна сеитба и своевременно

поливане. Утрото и вечерта са особено добри за поливане. Горещината на деня бързо отнася влагата, даваща живот.

269. Сине Мой, Учителят Проявява загриженост, за да може ученикът от осъзнаването на тази грижа да почерпи необходимите сили. Животът не е лек и подвигът е труден с това, че колкото и голям да е зарядът Светлина, получен по време на нощната пралайя и утрото при Общуването с Учителя, денем хората прахосват това съкровище. И се налага отново и отново да се натрупва светлина и отново да се отдава на хората и обкръжаващата среда. В това се състои подвигът. Докосването до хората не е радостно. Всеки съзнателно или несъзнателно се стреми да ограби. Отдаването става независимо от волята. Действа законът за скачените съдове. Носещият светлина я излъчва около себе си и аурите на срещаните я поглъщат. Само огненото динамо на Владиката може да поддържа този животворен обмен. Иначе ще секнат силите на даващия и няма да има с какво да се възстановят. Лъчът на Учителя действа постоянно, носейки нужните енергии. Когато се изчерпят силите и психическата енергия вследствие на усиленото раздаване, тя може да се възстанови чрез съзнателно Общуване, утвърждавайки себе си ярко в Лъча, даващ живот. Може би най-доброто решение е да се облечеш в постоянна молитва, тоест в състояние на непрекъснат контакт с Учителя. Ако това е трудно, то поне постоянното помнене или задържане на Лика в третото око е възможно и достижимо. Така може да се достигне условието на неизчерпаемост на светоносните енергии, тъй като е мъгливо и мрачно в света и собствената светлина не стига, за да свети винаги. Но Владиката е неугасим Светилник. Нека вътрешното око да бъде постоянно обърнато към Него. В самия разгар на ежедневната работа, когато има хора наоколо, все пак може в пълно съприкосновение с външния свят да се отвори окото на душата към Лика на Владиката и с окото на душата да се види мислено пред себе си Неговия сияен Лик. Възможно е да се направи опит да се пренесе неразплискана препълнената чаша сред вихрите на текущия ден. Това е възможно само при условието на постоянно непрекъснато помнене на Този, Който Е Източникът на неугасимата Светлина. Ученикът трябва да разпали неугасимата Светлина в своето сърце. И да пренесе тази Светлина неугасена през живота. Не през един или два дни, а през целия живот. Затова именно се дава опита за пренасянето на Светлината неугасена през вихрите на текущия ден. Денят е малкият цикъл, животът е големият. От малкото израства голямото и се започва с малкото. Но постоянното утвърждаване Лика на Владиката в съзнанието не е малко дело. Трябва да се започне с малкото, за да се завърши с великото носене на Светлината, тоест с Великото Служене. Затова нека да утвърждаваме постоянното предстоене, непрекъсвано от случайностите на живота и от независещи от него случайности. Случайностите ще си заминат също така бързо, както и са дошли. Но достижението ще си остане с нас, отложено в Чашата на безсмъртните придобивки. Трябва духом да се усети това течение на временното във вечното, за да се утвърди живота на духа върху Камъка на вечната основа на живота. Сине Мой, Водя към върховете, които гледат към Безпределността и се докосват до Безпределността. С Мен ще преминеш през тягостите на живота. С Мен и ще победиш света. Говоря за победа, когато духът започва да усеща Вечността в себе си. Поражението е немислимо. Аурата на вечната мисъл помита прашните наслоения на земния еснафски живот. Така в лъчите на утрото Издигам твоето съзнание над сферата на обикновения живот и Давам криле на духа, за да може да излетиш и да помниш, че твоята сфера е пространството. Ще Приобща към пространствения живот. Вече живееш в атмосферата на пространствената мисъл. Утвърждаваш в себе си Моята сила в лъчите. Проявих Моята Светлина в твоята светлина като явно достижение. Не се смущавай от вихрите на деня. Вълните на Моите вибрации ще победят скърцането на кривите условия на живота. Заедно вървим към

велика цел, към далечна цел, към огнена цел. Какво ни засяга всичко останало, когато напред виждаме далечните блестящи зари на вечната Светлина.

270. С Лика, който утвърждаваме вътре, ще преодоляваме нагнетяването на напрежение във вибрациите на околната среда. Аз Казах.

271. Ще усилим Общуването. Събуждайки се си представяш себе си в Лъча на Владиката и мисълта носи обилни плодове. Денем представяш себе си в Лъча. А защо пък заспивайки да не продължиш тази светоносна представа и да не засилиш контакта. Опитът от днешния ден с непрекъснатото помнене на Лика премина само наполовина успешно и даже независимо от това се удаде не само да се съхрани енергията, получена в сутрешния Лъч, но и да не се изгуби радостта от Общуването и да се противостои на вибрациите на околната среда без да бъдеш размагнетизиран. Какво би било, ако Съветът беше изпълнен не наполовина, а изцяло? Само при съблюдаването на всички Указания можеш да станеш пълен светилник, непресъхващ под натиска на външните енергии. Опитът да се повтори и усили. Да се утвърди напрежението на състоянието на непрекъснато предстоене и да се направи привично представянето на себе си в Лъча преди заспиване. Да се отбележи внимателно разликата в усещанията, а също и това как се е отразило това на сънищата и тънките впечатления. Тънката работа изисква прецизност. Само така може да се запази и задържи осъзнаването на Близостта. Да се усети то е възможно, но да се задържи и да се направи постоянно това състояние на съзнанието е необичайно трудно. Пътят на Архата е труден. Той преминава извън обичайните пътища. Той се отличава силно от обикновения път на ученичеството. Той изисква желязна воля и желязна настойчивост. Състоянието на Архата се заражда по Лъча. Разбира се, Лъчът на Майката на Света има немалко значение за процеса на утвърждаване на Архата. Връзката с Нейния Лъч става чрез Владиката. Изпращат се усиленни вибрации от Лъчите до съзнанието, дорасло до разбирането на това. И тъй, сегашният етап протича под знака на усиляване и задълбочаване на Общуването. Ако всички висши възприятия идват чрез Лика на Владиката, то и усиляването на тяхната яснота и отчетливост зависят от Лика. Но да се знае това не е достатъчно, трябва да се приложи в пълна степен. Разбира се, това е възможно само при известна степен на твърдост на съзнанието. Недостатъчно силните не Приближаваме. Те няма да издържат на напрежението. Разбира се, процесът се съпровожда с известно преустройство на организма, допустимо при съществуващите условия. Болките в гръбнака и тяхното изостряне са добър знак. Без физически болки огньовете на центровете не се събуждат. Готовността за физически страдания и болки, и умението да се изтърпят твърдо също е условие за постигане на Архатство. Именно да се изтърпи, без да се губи радостното усещане от осъществяването. Царството Божие се превзема със сила. Сферите на напрежение на най-тънките Висши енергии - Огнените Сфери се достигат с поредица от продължителни напрегнати усилия и труд в течение на продължителен период, обхващащ много животи. Венецът на Архата е за силните и непреклонните в своя стремеж. По-рано са смятали, че с пост и молитва, и поклони може да се достигне до него. Ще Кажем: с умереност в храненето и въздържание, и чрез възвишено състояние на съзнанието, утвърдило Общуването. Но вместо поклони ще Кажем: чрез неукротим, пламенен, пълносърдечен устрем на цялото съзнание, водещ към Владиката. Много стари понятия трябва да се преразгледат и да се свали от тях налепа и покривалото на мъртвата застинала църковност, вече не говореща нищо на възкръсналото съзнание и тесните храмове, отишли си безвъзвратно във времето. Новото, новото, новото. Учителят Утвърждава новото. И новото вино, и новите мехове, и пълното обновяване на съзнанието. На евангелските истини трябва да се погледне като за първи път, в светлината на разбирането на Огнената Йога. И тогава те здраво ще легнат в основата на Новия Свят, както и всички основи на великите Завети. Техните провъзвестители са

били същите Йерарси, Даващи днес Учението на Живота на планетата, които са Идвали вече много пъти на Земята заради спасението на човечеството. Те, Йерарсите на Светлината, са ръководители и помощници на бъдещите Архати.

272. Защо в обикновения живот трябва да показваш себе си като еснаф? Защо в обикновения живот да не покажеш себе си като ученик и Архат? Дерзай, чедо.

273. Повторните усилия приближават победата. Ще проявим прилежност за ускоряване на достиженията. Когато целият микрокосмос бъде силно напрегнат в огнен устрем към усъвършенстване, крачката ще се превърне в полет. Полет на крилете на духа за своето достижение – това не е ли красиво! Не е ли прекрасно? Няма ли да донесе плодоносни следствия? Прекрасните криле израстват наред земния живот. Необикновеното се утвърждава в обикновеното сред обикновените дела и явления, огненото в земното, за да изтънчи земното и да го направи огнено. Земните условия ще си заминат, но материята, разредена от духа, ще остане и ще влезе в нови, по-тънки образувания. Усъвършенстването не е лично дело, а пространствено. Така личното се докосва до пространственото и става свръхлично. Така личното се разтваря в чашата на Общото Благо, явявайки се пространствена благословия. Аурата започва да свети и нейните излъчвания осветяват обкръжаващия мрак, оставяйки наоколо отлагания от кристали Светлина. Планетната мрежа на Светлината се усилва и Служенето става светоносно. Затова и Говоря за постоянство, за да стане пламък на светилника неугасим. Много е казано за неугасимия пламък в светилищата на храмовете, чували сте и за неугасимите лампи. Всичко това са само символи на неугасимия пламък, който духът съзнателно разпалва в светилището на своето сърце, за да го пренесе през живота неугасен. Храмът може да се разруши и огънят да се угаси. Има много разрушени храмове и повалени жертвеници, и опустели и напуснати светилища. Но какво може да наруши запаления пламък на духа, ако в него е разпален неугасимия огън на трансмутирания център на сърцето? Разпалването на центровете от вечния пламък се извършва и се отнася към явленията, неподлежащи на смърт. Огненото тяло започва да се оформя, запалвайки се от огньовете на безсмъртието и чудесният Камък, носен в сърцето, започва да сияе с кристалите на отложения пламък. Така процесът на усъвършенстване на живота на утвърдения ученик прави неговия живот наистина чудна приказка. Това е и служенето на красотата. Казано е: чрез красотата ще се приближите, утвърждавайки я в живота. Сине Мой, Владиката Изпраща Своята благословия и огнено напътствие за новия етап. Нито едно деяние на Светлината не преминава безследно, а оставя кристални огнени отлагания от тънки енергии в аурата на извършилия го. Затова да се отнесем съзнателно към процеса на кристалотворчеството, умножаващ субстанцията на Съкровището на Камъка, носен в гърдите. Той дава възможността и радостта от полетите. Той е съкровената тайна, носена в гърдите и наистина представлява Съкровището на света. Заради неговото разпалване свещения пламък от светилището на Твърдината е бил предаден в света чрез ръцете на носителя на Камъка, на когото той е бил доверен. Носещите Камъка носят Светлина на света. Този, на когото се дава великото поръчение, получава в ръцете си Камъка от Твърдината. Камъкът от Твърдината е сгъстена Светлина и притежава огромна сила, за да твори историческите дела чрез волята на този, на когото той се дава. Знаете за свещения индуки Камък, който мощно въздейства на кравите, привличайки ги със своя магнит и силата на определен вид огън, скрит в него. Продължете мисълта си по-нататък и вие ще видите, че със Светлина, сгъстена в Камъка, но вече от друг порядък и степен на напрежение, може да се въздейства вече не на животните, принадлежащи към съответна на техните вибрации група, но и върху хората. Великите преобразуватели на света често са притежавали поверен от Йерархията Камък и са сътворявали делата си със силата на Камъка. Ще видиш Камъка.

На най-близките ученици понякога се дават малки Камъни, притежаващи огромна сила. Големината на Камъка съответства на величината и значението на поръчението. Но главният Камък се съхранява в Твърдината и никога не напуска нейните предели. Също и в пръстените понякога се поставя Камък - частица от пазеното съкровище. Затова пръстените на учениците могат да бъдат различни. Много чудесни неща се случват в света. И много чудесно има в живота. Ученикът, чийто живот се превръща в приказка, може да се радва. Но тази приказка не е за деца.

274. Наличието на пространствени токове не трябва да се пренебрегва, тъй като те настройват организма на определена вълна. Чрез тази настроеност, като през или чрез оцветено стъкло, се възприемат вибрациите на обкръжаващата сфера. Радостна или тежка нота на пространството звучи в съзнанието, оцветявайки го със своята светлина. Човешкият приемник вибрира в унисон с нея. Мъката или радостта са пространствени явления, които не трябва да се отричат. Ако тези токове влияят силно даже и на стомаха, предизвиквайки желанието за храна или нежелание за нейното приемане, то и всички останали органи на човека също реагират на тях. И зрението, и слуха, и обонянието, и осезанието – всичко се колебае по своята острота и степен под влияние на пространствените токове. Под въздействието на пространствените енергии организмът звучи като чувствителна арфа. Еснафът ще каже: днес денят е лек или радостен, или тежък, а йогът – днес токовете са леки или тежки. Така двамата ще изразят истината, всеки според своето разбиране. От действителността не може да се избяга. Обкръжени сме от хиляди видове различни енергии: груби и тънки, материални и нематериални, земни и Космически. Светът е сложен, а ние имаме в него на свое разпореждане човешкия апарат, съдържащ в себе си всичко, което е в Космоса и затова съответстващ по своите елементи на това, което се намира навън. С помощта на този апарат, намиращ се в разпореждане на човека, се опознава Космоса. Човешкият апарат е сложен. В него в развито или в потенциално състояние се съдържат най-тънки апарати за това опознаване. Чудесен е фотографският апарат на окото, още по-чудесен е мисленият радиоприемник, радиото в главата на човека за още по-тънките енергии, отколкото радиовълните. Всяко чувство на човека може да бъде изтънчено и обострено до безкрайност. Само оттенъците на земните цветове, които развитото око различава, наброяват около петстотин, но това не е пределът. След скалата на физическите цветове вибрации идва астралната скала, която е още по-разнообразна. След това – скалата на Тънкия и Огнения Светове. И скалата на всички тези енергии се намира в човека, възприемани от апарата на чувствата, вече действащи или спящи в своите потенциални възможности. Огненият апарат на центровете на човешкото същество притежава изумителна изтънченост на възприятията. Да не забравяме астралното, тънкото и огненото тела с техните чувства и способност да се възприемат тънките енергии на съответстващите светове. Всичко е в човека. Огромни възможности са затворени в него. И цялата Вечност лежи пред него, цялото бъдеще, за да разкрива в себе си сложните способности на своя апарат, утвърждавайки безпределните възможности на потенциала на човешкия дух.

275. Който иска достижение, той трябва да вложи в достижението енергия право пропорционална на желаната цел и на нейната значимост. Няма достижение без труд и усилия. И ако някой е достигнал и преуспял, това означава и че се е потрудил немалко. Завистта е нецелесъобразна, тъй като даром нищо не се дава. Да се радваме на достиженията на другите, тъй като те са се потрудили и са получили своята награда. За разпалването на огньовете се изисква упорит труд, труд систематичен и планомерен, труд постоянен и неомрачен, труд радостен. И Владиците се Трудят в неизмеримо напрежение. Време е да се остави нелепата представа за това, че в Надземния Свят човека го очаква безгрижно безделие. И там има труд, и там има упорита и

непрекъсната работа. Там има безделници и паразити, както и тук, но тяхната участ е незавидна. Огньовете се разпалват с труд и ленивците нямат огньове. Затова не живеят, но проспиват безпросветно във вцепенението на сънното упоение. Непознати са им полетите и подемите на духа. Около тях е мрак и низшите слоеве са тяхна съдба. Хлябът земен и хлябът небесен се добива с пот на лицето. Ленивци, безделници, паразити и поглъщачи на чуждия труд и енергия не ви трябва. Ленивци не приемаме при Нас. Техният път е затворен. Техният път е към тъмнината, тъй като каква Светлина може да има без огньове, разпалвани само в труда. Трудът се разбира широко. Като най-ценен Почитаем духовния и неръкотворен труд. Според труда Ценим и хората, особено тружениците на духа. С ръце и глава могат да се трудят всички, но духом малцина. Те са и солта на Земята. И Нашата грижа е за тях.

276. Сине Мой, контактът е възможен, а също и възприемането, само при условие ако напрежението на енергията на околната среда се преодолява с напрежението на съсредоточения огън на духа. Именно, трябва да се победи светът наоколо, за да зазвучи Моят Свят в съзнанието. Сега преобладава влиянието на вашият свят – на вашето съзнание, на вашите чувства и на вашите мисли. Но цялото ваше същество предявява непрекъснато и настойчиво своите права. В човека се борят за надмощие два свята. Не може да се служи на двама господари и да имаш двама Учители. Трябва да се отдаде предпочитание на единия. На който свят се отдаде предпочитание и първенство във всеки момент, той господства в съзнанието и изпълва съзнанието със своите вибрации. По този начин е възможно да се настройва волево съзнанието в ключа на земния свят или в ключа на Висшия Свят. Но и земните ключове са много и те могат да имат различни достойнства. Съзнанието се настройва на мисълта и звучи на ключа на мисълта, водеща съзнанието в дадения момент. Тези ключове изискват ясно разпознаване, за да се изключват нежеланите. Разбира се, всяко явление, дори малкото, настройва съзнанието на своята тоналност и за известно време изцяло го завладява. Загрижеността е за това в съответствие с необходимостта да се научи съзнанието да се освобождава от енергиите на завършените дела и свързаните с тях вече ненужни мисли. Твърде дълго звучат в съзнанието тези отзвуци от мисли, претоварвайки и често омрачавайки го. За тази цел се говори за изпълване на сърцето с Владиката, за да не остава място за нищо странично и външно. Когато почувствате това нагнетяване на енергиите на външния свят, пречеши ви за освобождаване на съзнанието, призовете Мен. Мисълта привързана към обкръжението няма криле и човек стои като завързан за нея. Много са те, привързаните на място и у всеки връзката е различна. Но седят здраво, без да помислят за своето освобождение. А Аз през цялото време Говоря за свобода, за свобода от всякакво робство, от всякакви вериги и от всякакви привързаности. Но привързалият себе си доброволно и доброволно пребиваващ в привързаността не може да има свобода на духа. Седят и бърят за някаква свобода или смятат себе си за свободни тези роби на собствените си творения. Роби безизходни, роби безнадеждни, роби самоволни. Така умението да се освободиш от натрапените мисли ще бъде залог за свобода на съзнанието. Тази свобода е особено нужна там, в Надземния Свят, където мисълта господства явно над всичко. Именно там трябва да се господства над мисълта. И ако там мисълта властва над съзнанието, тя го настройва на своя ключ и го увелича в слоевете, които ѝ съответстват. Това притегляне или въвличане в съзвучните сфери е непреодолимо. Но ако волята господства над мисълта и я подчинява на себе си, то мисълта ще бъде слуга. И тогава вече волята, пораждайки и направлявайки мисълта, ще ръководи и ще бъде в състояние да я устремява към желаните, нужни и приемливи за духа сфери. Неуправляваните от волята съзнания могат да се озоват в твърде нежелателни съседства и в неприятни слоеве. Както възрастният човек води за ръка детето накъдето поиска, така и мисълта

води безволевия човек. Ако тя е зла и низка, къде ще го отведе? Тук все още можеш да се спасиш от тиранията на мисълта, отдалечавайки се в нещо външно или заемайки се с нещо. Но как ще бъде там, където всичко е така обострено и където няма къде да се скриеш от своите мисли? Да помислим за освобождаване от тиранията на мисълта.

277. Деца Мои, Подготвям ви за предназначения час. Предназначеният час ще дойде и ще ви бъде необходима цялата ваша готовност, всички ваши знания и целият опит. Кого ще Изпратя? Непознаващите Учението? Или неизпитаните нито в преданост, нито в постоянство? Не, ще Изпратя Моите, преданите и мислещите, за да започнат Великата Сеитба. Очаквайте призива! Заради него преминавате през изпитания, за да се закалите. Нужни са силните и предани докрай. Един Мой ще замени стотици чужди. Моите са малко, затова и цената им е огромна. Как да ви убедя в това, че бъдещето ви очаква и така да намаля тържеството на тъмнината на текущия час. Сега не Светлината, а тъмнината тържествува в своята пирова победа. Затова е и тежко на отвореното сърце. Но знайте, че Призовавам предназначенияте. Очаквайте го, събирайки нужните знания и опит. Осъзнайте своята необходимост, отдавайки сърцето си на Владиката. Така ще достигнем до отреденото. И косматите ръце, протягащи се отвсякъде, няма да ви достигнат. В Мен ще придобиете непоколебима устойчивост. Трябва само стълбовете на основата да се забият в неподвижните и здрави слоеве. Близките слоеве, както и близкото минало, няма да дадат устойчивост, но далечното минало, обхващащо цикъла от времената, представлява основата на бъдещето, което приближава. Цялата бъдеща еволюция на духовете произтича от цялото минало, което служи за основа. Но не миналото на вчерашния ден. Така и стълбовете на основата, минавайки подвижните и неустойчиви слоеве, могат да се закрепят върху непоколебим фундамент. Говоря за това, за да се премине съзнателно през неустойчивите и неотнасящи се към основата сфери. Именно, трябва да се застане като стълб Светлина, имащ основа и на Земята, и на Небето, и в миналото, и в бъдещето. Земята е миналото, Небето – бъдещето. Зад всичко видимо в дълбочина е скрита основата на устойчивостта. Върху нея Строят Владиците, сякаш върху неподвижна основа се тъче сложен рисунък. Дори и в човешкия език съществуват тези основни понятия, около които се опитва да се върти и върху които се изгражда човешкият свят. Ще ги Наречем еволюция, култура, дух, Светлина, Общо Благо и други. Останалите ще бъдат вече повърхностни наслоявания с различна дълбочина. Животът е сложен, но да се отдели основата от останалите, по-малко значими елементи, е възможно и трябва. Тъй като да се строи може само върху нея, иначе постройката може да се окаже върху пропадаща блатна почва.

278. Събирането на знания върви по различни направления, но е важно главното направление. То придава окраската и тонуса на всички останали. И всички останали попадат под зависимост от него и играят вече подчинена роля. Цялата работа на кораба зависи от това за какво е построен той. Така и животът на човешкия кораб, постройката на духа, зависи от целта, заради която той съществува. Единството на осъзнатата цел води до единство и съгласуваност на отделните части на единното цяло. Когато таранът е насочен, за да пробие здраво препятствие, всички негови точки са устремени в едно направление. Така се постига необичайна сила на удара в точката на неговото приложение, но при условие на съгласувана целеустременост на всички негови части. Така и летящият самолет представлява единство на всички свои насочени части, иначе ще се разпадне. Единната устременост е още повече нужна в микрокосмоса на човека за създаването на възможност за бърз полет или движение. При несъгласуваност на настройката или хармоничността на елементите, които го съставляват, движението става забавено или просто невъзможно. Какво би станало, ако кърмата, носа, палубата и другите части на кораба са устремени в различни посоки? Каквото и да става на кораба,

когато той е в движение, всичко, което е на него се движи в една посока. Всички други движения върху него са относителни и не пречат на главното движение. Трябва да се мисли за съгласуваността. Тя е основа на напредъка, както и единството и цялостната решимост.

279. Нищо не може да постави преграда между Учителя и ученика. И въпреки това преграда се поставя. Къде е причината? Понякога това нещо показва своята сила, заемайки полето на съзнанието, замъглявайки го. Но главното все пак не е в това, а в това, че човешкият организъм, за да бъде в порядък, в състояние на известна готовност, трябва да се поддържа при определени условия. Обремененият стомах, виното, тютюнът, нечистата храна, отровената атмосфера – всичко това влияе върху чистотата на инструмента. И най-звънката тръба може да захрипти, ако в нея попадне боклук. Затова трябва да бъде спазен минимумът на необходимите условия. И е добре когато той премине в максимум и степента на готовност се повишава. Да се поддържа собствения микрокосмос в необходимия порядък е нелесна задача. И отново застава въпросът: решен ли е пътят, за да не пречи нищо поне вътре в самия човек. Тъгълът на отношението към външните препятствия винаги може да се измени така, че силата на противодействието да се насочи в полезна работна вълна, увеличавайки равнодействищата. Но когато неблагоприятието е вътре, то дори и Учителят не е в състояние да преобърне външното в полза. Затова и се отделя такова внимание върху състоянието на съзнанието. Грижата за съзнанието е най-нужната грижа. Даже Владиката е невъзприемаем, ако съзнанието не вмести. Даже неописуемата Светлина може да изглежда като тъмнина, ако в очите е тъмнина. Видимостта и разбирането е според съзнанието. Да проявим загриженост за това, съзнанието да бъде в порядък. Това е и състоянието на постоянното бодърстване. Трябва винаги да бъдеш на стража, в необходимата готовност. Заспаването на поста не струва много.

280. Човешкият дух е магнитът, който държи атомите на физическото тяло заедно. Те идват в него и си отиват, но се поддържат от духа като едно неделимо цяло около него. Но стига само духът да напусне тялото и то се разпада на съставните елементи, тъй като магнитът престава да действа. Същото се случва и с астралното и с менталното тяло. Тялото без духа е безчувствен къс месо. Тънката обвивка, оставена от своя господар, показва по-голяма жизненост и проявява подобие на живот, но също с минимално съзнание. Това е като навита кукла, пружината на която е навита за действие, но която не мисли и не може да действа разумно. Всички нейни движения носят определен, чисто рефлекторен характер. Още по-голяма жизненост, но отново външна, притежават напуснатите ментални обвивки на човека. Чисто рефлекторния процес продължава без всякакво участие на съзнанието и на волята по каналите, прокарани приживе. И в този, и в другия случай и в астралната, и в менталната отхвърлена обвивка тече процес на дезинтеграция, тъй като духът, магнитно свързващ техните елементи, отсъства. Самият дух се издига нагоре, оставяйки долу своите изживени обвивки и енергии, които са му били свойствени. Да се разсърдиш на освободилия се от тях дух вече няма за какво или да изпитваш никакви други страсти. Интелектуалният живот се прекратява също, тъй като отсъства менталния проводник. Ковалевска е решавала задачите си не чрез интелекта, но с нещо стоящо над него. Огнената висша мисъл не е от интелекта. Духът продължава да живее в сферите на висшата мисъл, която е от различен порядък спрямо обикновената мисъл. Освободеният от връзките астрал продължава да живее свой живот. Сърдечните чувства, трансформирайки се по висшата скала, продължават психоживота, притегляйки в сферата на сърцето всичко висше, всичко най-добро, което е събрано от човека през живота на Земята и в астралната и ментална сфери. Може лесно да си се представиш, лишен от способност да се сърдиш, да се безпокоиш, да се страхуваш, да

ненавиждаш, да изпитваш чувство на глад, жажда и така нататък и все пак да чувстваш самия себе си, незагубил своята индивидуалност. Възможно е също да си се представиш в друга обстановка, в друга епоха, друга народност и съвършено различен. Възможно е да си се представиш в тялото на друг човек. Всички обвивки са негови, на другия, а “Аз-ът” е мой и аз съм в него, в другия човек. Да си представим, че някой “Х”, друга силна и волева индивидуалност, е преминал в тялото на “У”, човек нищожен и слабоволен. Колко рязко биха се изменили всички негови действия и колко бързо обкръжаващите хора биха почувствали това. Мисленото представяне на една Индивидуалност в обвивките на друга ще помогне ясно и рязко да се осъзнае в какво се заключава Индивидуалността на човека или духът, оживяващ бездушната материя на обвивките. Става дума не за обсебване, а за това какъв облик дава на обвивките Индивидуалността, затворена в тях.

281. Ще смятаме, че наличието на вътрешна съгласуваност повече от всичко отговаря на далечната цел и смисъла на съществуването на човека на Земята. Терзани постоянно, безпокоени постоянно, тревожени постоянно – и всичко за това за да бъде утвърден имунитетът на духа. На стъпалата израства дебела кожа, ако се ходи без обувки. Кожата на дланите се покрива с по-плътен слой от работа и даже с мазоли. Всичко това са мерки за защита и приспособяване на организма. При отравяне организмът изработва антитоксини. Така той се съпротивлява на външното въздействие, създавайки за себе си един вид защитна броня. Така и във всичко, и при всякакви телесни и духовни противни условия в микрокосмоса на човека се изработва нещо, можещо да противостои на външните енергии и да го запази от разрушаване. Бронята на духа расте и се засилва според силата на съпротивляемостта на външните удари. Устойчивостта се развива и укрепва. В края на краищата човек се приучва да не се страхува от никого и от нищо, тъй като усеща в себе си нещо, можещо да противостои на всичко и да преодолее всичко. Тъй като външното се преодолява не вън, а вътре в човека. И когато то е победено вътре, то загубва и силата на външното въздействие. Действа мощта на аурата и на заградителната мрежа. Много трудно е да се разбере по какъв начин външното препятствие се побеждава по пътя на съответната поляризация на съзнанието. Но в този случай действията магнитът вътре, поляризирайки на свой ред външните енергии. Нищожеството и изявеният деец на Общото Благо могат да се родят в едни и същи условия и даже в едно семейство. В същото време когато първият с нищо друго, освен със своята нищожност, не е проявил себе си, вторият може да привлече към себе си съзнанието на цял народ, поляризирайки около себе си енергиите на външната среда на огромни разстояния и въздействайки им и във времето на далечното бъдеще. Всичко зависи от степента на напрежение и характера на аурата. При това първата грижа е не за това, което е вън, а за това, което е вътре. Върху ключа на вътрешната съгласуваност и равновесие може да се поправи и външното. Грешката е в това, че енергиите на съзнанието се насочват навън и се води борба с външното, докато енергията трябва да се насочва към това, вътре да се създаде пламък с нужното напрежение. Когато са събрани нужните сили вътре и огнените енергии са напрегнати достатъчно, всички външни условия се огъват под чука на волята и се прекланят пред нея. Дивият звяр се нахвърля върху обикновения човек, но отстъпва страхливо и побягва от огнения поглед на йога. Така външното се побеждава от вътрешното. При вътрешна слабост и несъгласуваност борбата е невъзможна. Искам да подчертая, че вътрешното неблагополучие е пагубно за делата. Арфата на духа изисква настроеност и само тогава духът може да изпълни симфонията на живота в установената тоналност, побеждавайки противодействието на външните енергии.

282. Няма да се безпокоим за това, което го няма. По-добре да помислим за това как от наличното да извлечем най-голяма полза. Най-полезното е опитът, получаван от

живота. За него си струва да се поразмисли. Ако той не расте, значи животът преминава безцелно. Целта на живота е да се придобият знанията, давани от опита. Именно опитно, а не отвлечено знание е нужно. Казвам ви: към всичко трябва да се отнасяте съзнателно, като избягвате рефлекторното мислене. Какво значи да се погледне на обикновеното явление или привичното явление сякаш за първи път? Това значи да се отдалечиш настрани от утъпкания от рефлексите път и отново, от съзнателна гледна точка, внимателно да се разгледа това явление. Привичното мислене налага да се преминава покрай много чудесни явления, без да се забелязва в тях нищо. Нито зърното, нито цветето, нито слънчевия лъч ще разкрият своите тайни за такова мислене. Именно ще се наложи да се погледне от нова гледна точка, не обичайната и не старата, за да застане явлението в своята истинска светлина. Погледнете човешките очи. Колко неща се отразяват в тях. Те са като отворена книга за този, който умее не само да гледа, но и да вижда. Трябва да се учите да виждате. Гледат всички, но виждат само много малко. И така е във всичко, и така може да се премине покрай живота без нищо да се види. Разтъркайте очите си и промийте ушите си, тъй като трябва да се и вижда, и чува. Слушат също всички, но кой чува? “Който има уши, да слуша”, е старата формула. И покрай нея също са преминали хора, така и без да я възприемат. И са останали и глухи, и слепи. И тогава Учителят ги е Нарекъл мъртъвци. И сега те не заслужават друго название, тъй като са глухи, слепи и мъртви със сърцето си. А Аз Говоря за живота, зрящия и жив живот във всички светове. Откъснете се от мъртвия живот, в него има смърт и разложение. Какво може да бъде по-ужасно от разлагащото се съзнание и какво може да бъде по-лошо от съществуването на живи мъртъвци? Затова Казвам: “Напрегнете всички сили на духа, за да отхвърлите оковите на лунното опиянение, за да разсеете мъглявата сляпа мътилка на рефлекторното състояние на съзнанието”. Огънят изисква съзнателност във всичко и я предизвиква в цялото мислене. Ако върша нещо и мисля то е затова, че искам именно така, а не иначе, а не затова, защото така сме свикнали да правим всичко, подчинявайки се сляпо на застиналите форми на утвърдения от някого някъде стандарт. Лесно е да се мисли по стандарта: не изисква усилия, тъй като така са мислели и мислят всички, и не отнема време, и лунната инертност на съзнанието не разпалва огньовете на отговорността пред себе си и пред света. Това е мисленето на стария свят, това е мисленето на тези, които са живели и са потънали в забвение, тъй като техните мисли са били мъгливи, делата им са били мъгливи и мъгляв е бил и животът им. Аз Призовавам към Светлина и Нося огън.

283. Сътрудничество с Мен може да бъде постигнато във всичко. Днес беше оказана помощ в обичайните дела, в работата на деня. Обръщението беше направено правилно. Не за себе си беше помолена помощ, а за общото дело, затова и беше оказана действителна помощ. Трябва да се стремите към това да сътрудничите така по-често и по-съзнателно. Във всичко трябва да се държите за Мен, да се държите здраво и постоянно. Не като дете за детегледачката, а като воин в боя за командира, имайки предвид общата задача и сътрудничейки за нейното изпълнение. Именно, трябва да се обединим в съзнанията и да действаме в съзнанията си заедно, мислено бидейки с Мен и мислено действайки неразделно. Добре е да си представите себе си като част от колектива на Йерархията. Добре е отчетливо да усещате Йерархията зад гърба си и да действате от Нейно Име. Това съзнание дава огромна сила. Разрешавам да действате от Мое Име, но предварително обединявайки се в съзнанията. Действайки чрез Йерархията е добре да се осъзнае значението на думата “Ние”. В нея има голяма сила. Който разбере какво означава “Ние”, той ще почувства могъщата сила на Йерархията, ако произнесе тази дума съзнателно, свързвайки себе си с непресъхващия източник на Светлина и мощ. Смятам, че контактът със Силите на Светлината може да се усилва и задълбочава с всички способности, с всички мерки, с целия устрем и с цялото сърце. Когато

делото се отнася до Общото Благо и общата цел, водеща към него, помощта се оказва в изискващия се и необходим момент. В личните дела кармата може да препятства оказването на помощ в желания от обръщания се момент. Но в делата на Общото Благо, където личността се измества на заден план, следствията от Помощта на Учителя са особено бързи. През цялото време Говоря за работа, провеждана съвместно. Делата, творими и извършвани в Мое Име и чрез Мен, се отличават от собствените дела. Над тях е Моята Ръка. Така твърдо, уверено и смело може да се върви към целта. Нашата цел е утвърждаването на Новия Свят и всичко, което съдейства и способства за тази цел, ще бъде добро дело и ще има право на Нашата подкрепа, ако има нужда от нея.

284. Сине Мой, най-добрите химни за Висшето са се създавали в ключа на тържествеността. Тържествеността е основната нота на Огнения Свят. На нея звучи Мирозданието. Космосът е пронизан с тържественост. Тя не може да бъде открита в низшите слоеве на Невидимия Свят. Няма я там, където бушуват човешките страсти и където цари суетата. Няма я на пазара и в пазарната очевидност. Съзнанието, настроено в тона на тържествеността, отваря за себе си достъп в сферите, които ѝ съответстват. Великото Служене се извършва в тържественост. Тя трябва да се почувства, трябва да се усети в сърцето и да се насочи към нея вниманието. За низките и дребни дела няма място в царството на тържествеността. Тържественото състояние на духа го издига над суматохата на деня към върховете. Човекът, предал себе си на тържествеността, променя своята същност. Това качество е синтетично. Не може да има тържественост без огън. Без огъня ще има непълноценна надутост. Тя не може да бъде без устременост на духа, тъй като каква тържественост може да има в земното блато. Тя не може да бъде без предаване себе си на Висшето, тоест потапяне на съзнанието във Висшите Сфери. Затова нека да утвърдим тържествеността като необходимо и съзвучно на истинското достойнство на духа качество.

285. Много е говорено за послушанието. Послушанието не е покоряване или подчиняване своята воля на друга воля. Послушанието е слушане, тоест дисциплина. Да се смири беснеенето на астрала може само обуздавайки го и подчинявайки го на своята воля. Но ако собствената воля е слаба, то съзнанието се предава по-горе, предавайки себе си на Висшата Воля, за да може с помощта на сливането на собствената воля с Висшата Воля да се принуди към подчинение неистовия, ненаситен и неукротим астрал. Там където човек не е в състояние сам, ще се справим заедно. Ще Помогна, ако Съм повикан и ако обърналият се към Мен предаде своята воля на Мен за усиляването ѝ с нова огнена сила. Безволното подчинение на чужда воля е и вредно, и разрушително, и не дава следствия. Но волевото устремяване на собствената воля към сливане с Висшата Воля, с Волята на Йерарха, ще бъде знак за успех и победа, а главно – за укрепване на недостатъчно силната воля. Трябва да се различават тези тънкости и да се разбират, тъй като подчиняването на слабата воля на по-силна влече след себе си робство и робска психика на този, който е отдал на някого или на нещо своето първородство и своята свобода. Но сливането на съзнанията и сливането на волите, вървящи към единна цел и по единен път, ще бъде вече не робство, а освобождаване на себе си от властта на низшите обвивки, стремящи се вечно да поробят духа и да го подчинят на своя произвол. Сливането с Волята на Учителя може да се разглежда като връзка на свободната воля на човека с огнената воля на Ръководителя за пълното ѝ освобождаване от тиранията и от властта на низшите принципи на човека или на неговите низши обвивки. Човек даже не си представя колко огромна е тяхната власт над съзнанието. Неосъзналият цялата дълбочина на своето робство и подчиняване на низшето не може да се освободи от него. Тъй като как да се освободи от това, което той може би смята за свобода. Погледнете този наперен глупак, който като пуюк с гордо вдигната глава важно пристъпва пред своите събратя. В него всичко е показно: и

жестовите, и походката, и гласа. Пред кого се превзема той и за какво? Не е ли той жалък роб на всички тези, към които се отнася с такова независимо високомерие, тъй като иска да покаже себе си и поставя себе си в робска зависимост от хората, смятайки себе си за независим. Жалкият роб на собствената надменност и надутост се намира в робска зависимост от обкръжаващите. Свободен е този, който незабележимо и в мълчание пази своята истинска свобода. Много са видовете робство и много са робите, и робската психология е разновидна. Учителят Говори за свобода. Свободата трябва да се разбере. Учителят Зове към свобода.

286. Приближаването към Източника на Светлина прави приближаващия се светлоносен. Приближаваме се духом и в духа. Нищо не може да препятства приближаването, ако духът иска, тъй като духът не е земно явление, а огнено. Обремененият със земното не е в състояние да се издигне докато не осъзнае, че всичко земно, което го обременява, не е дух, а е от плътта и плътните условия. Отъждествяващият себе си с тях и неотделящият своята висша огнена природа от тях подрязва крилете си, лишавайки себе си от възможност за полет. Но духът в своята същност е независим от оковите на низшата материя. Това осъзнаване и тази независимост трябва да се утвърждава ежечасно. Така силата на духа, призната от съзнанието, ще расте пропорционално на признанието. Въпросът за утвърждаване в себе си на неща от определен порядък, тоест на водещи идеи или мисли, е много важен. Бидейки утвърден от съзнанието, той става сила, водеща съзнанието. Признаването примата на духа поставя духа над всичко и по-горе от всичко, пораждайки трайни следствия, обуславящи течението на целия живот. Същите огромни, а главно постоянно действащи следствия има признаването на безсмъртието и на Учителя. Затова утвърждаването в съзнанието на светлоносните принципи на Агни Йога силно приближава към Източника на Светлина. Може съзнателно да се внедряват тези светоносни зърна в собственото същество. По-нататък те ще растат сами. Трябва само да се положи грижа, за да не бъдат отвени от злите земни вихри. Защо Казвам в светилището на духа никой никога да не се допуска? За да се опази зърното Светлина от разхищение. Внимавайте минувачите да не го стъпчат с краката си. Някои имат достъп до Сърцето на Владиката, но близостта може да бъде различна. Само верността и закалената и несломима преданост имат близък подход. Минувачите не се допускат изобщо. Как да укажа по-ясно, че свещеният пламък, горящ в гърдите, трябва упорито да се опазва от земните вихри и нахлуване на двуноги. Какво ще стане, ако влязат и го потушат? Защото има особени гасители на светлите огньове, които в Тънкия Свят и в земния свят се занимават с потушаването на всяка искра светлина и на всяко огънче. Трябва да се оградите и то съзнателно. В мрака на нощта, когато наоколо има врагове, линейният кораб, носещ огнена мощ в себе си, се движи с угасени огньове. Огньовете горят само вътре. Но вътрешните огньове са покрити с броня. Силният и мощен прикрива огньовете. От примерите на живота ще се учим да опазваме свещения пламък на духа от отровните земни въздействия.

287. Много неща могат да бъдат извършени самостоятелно, когато целта е ясна и крачката твърда. Обстоятелствата се магнетизират от мисълта, те се огъват под чука на волята и придобиват нужната форма. Затова е и Казано: “Търсете Царството Божие и неговата Правда, а останалото ще ви се приложи”. Ако цялото съзнание е насочено към основната мисъл, то елементите на околната среда започват да хармонизират с нея и да ѝ отговарят. Огнената енергия на духа побеждава съпротивата на сферите. Победата се отбелязва със състоянието на съзнанието. Много зависи от разбирането на това, че временността на външните условия не може да се състезава с постоянството и непреходността на духа, който благодарение на това винаги побеждава, ако е спасен принципа докрай, тоест, ако е издържано изпитанието за постоянство и

продължителност на устрема. В условията на града и низините придвижването е трудно, но представете си, че устремът е запазил своята сила, а условията са се изменили. И в далечните планини, в магнитните планински условия разцветът на всички способности, подготвяни отрано, ще достигне небивала висота. Но ако устремът е умрял, то и планините няма да помогнат. Представете си контакт с Учителя, утвърден и пренесен през живота в планински условия или там, отвъд пределите на този свят, където низшите условия не пречат и не въздействат тежко. Най-важното е да се пренесе огъня на духа победно през всички земни условия на живот, без да бъде погасен. И за издържания докрай е венецът от Светлина. Затова Учителят Настоява качеството постоянство и неотклонната и несломима твърдост на устрема да бъдат здраво закалени. Лутащи се едновременно не са нужни. Не са нужни и тези, които следват различни учители. Нужно е изпитано сърце, за да може да бъде водено по трудния път на Архата. Идващи и заминаващи, и идващи отново, помислете за неотклонното следване на Владиката винаги и навсякъде, във всички дела и във всички светове. Само с такава мярка ще се придвижите. Говоря за пълна преданост, ярко устремена и ярко стремяща се към това бъдеще, когато всичко се достига. Деца Мои, с магнита на Своето Сърце ви Държа в Моите Лъчи. Но и вие проявете необходимото усърдие, за да може Лъчът да предизвика у вас съответното съзвучие, тъй като възходът на духа се основава на съзвучието.

288. Ако се смята, че най-нужното в живота на човека е общуването с Висшия Свят и Владиката, то единствено само това надживява всичко земно, включително до най-висшите сфери. Затова на най-нужното трябва да се отдели и особено време. Такива особени моменти са моментите на заспиване и събуждане. В първия случай съзнанието сякаш получава напътствие или насока в Тънкия Свят и се определят сферите, които духът може да посети; във втория се дава основна нота на бодърстващото съзнание за целия текущ ден. Тези повратни точки в живота на съзнанието имат много голямо влияние върху него. Ако тези контролни моменти се държат твърдо в ръце, то за съзнанието е по-лесно да не се отклонява от основното направление. Трябва да се отбележи, че условията на обикновения живот са ярки антиподи на условията на Висшия Свят и затова да се задържиш в правилното направление в обикновените условия не е така просто. Оттук и толкова колебание и блуждаене, и толкова неустойчивост. Защо даже и след множество знаци призованият се отклонява от правия път? Земните огънове побеждават надземните. И земните огънове често се оказват по-силни. Да се задържиш в правилната посока ще бъде победа. Затова повратните точки на съзнанието трябва да бъдат под твърд и постоянен контрол. Утринният час и вечерният час, тоест времето на изгрев и залез на Слънцето също има голямо значение. Моментът на смяна на токовете също е значителен по своята магнетичност. Магнитните условия на лъчите се променят, създавайки момент на особено напрежение, което изостря огнената съзвучност на организма, ако на това се отдели дължимото време и внимание. Шумът на суетата може да заглуши всяко звучене. Затова в момента на смяна на токовете е необходим покой и уединение, ако това звучене и стремеж се улови и осъзнае. Моментът на смяна на токовете е важен със значимостта на своите магнитни условия, в които звучи арфата на духа. В тези моменти по-лесно се установява Общуването и обръщането към Висшия Свят по-лесно от всякога достига целта. Организмът сякаш космически се привежда в равновесие между въздействието на двата свята: невидимия и видимия, и възприятията се изострят. Това трябва да се знае, останалото се достига с опита и ред последователни опити да се утвърди ритъм на възприятието. Разбира се, този астрологически момент е пълен със значение. Може да се забележи как на него реагира цялата природа, всичко живо и още повече човекът, ако поиска да си даде сметка за това и ако пазарният шум не запуши

ушите му. Така може с различни способности да усиливаш връзката си с Висшето. Защото все някога ще се наложи да се преодолее магнитното притегляне на земните енергии. Облекчаващите условия помагат. И ако в течението на деня е трудно да се отречеш от земните опити, то в момента на заспиване това може и трябва да се направи. Отправяйки се на пътешествие човек в съзнанието си се откъсва от заседналото гнездо и условията на дома. Ето такова прекъсване става и в съзнанието при прехода към съня, когато духът на човека се отправя към далечни неземни сфери. И тогава това откъсване обуславя свободата на полета. Като привързана птица трепти съзнанието наоколо, без да е в състояние да се откъсне и да полети. А Учителят Иска да приучи към полети и Указва способите. Твърде силна е властта на Земята и не е така просто да се откъснеш. Откъсването от Земята е крайната цел на духа, завършващ своя дълъг земен път. Ще се учим да се откъсваме от здравите земни притегляния. Ще се учим да утвърждаваме свободата на духа в живота.

289. Давам напътствие за ярко утвърждаване на всички качества. По-добре е да се започне от най-силно звучащите. Те по съзвучие ще предизвикат нови, докато не зазвучи величествената симфония на огнените качества на духа. Отново и отново, с нова сила и желание се внедряват и задълбочават тези качества, към които се стреми духът. За тях може да се размишлява, можете да си ги представяте в себе си като утвърдени и проявяващи се в действие, на което могат да се посветят мечтите и мислите, докато не навлязат те като сраснала, неотменима част от съзнанието. И всяко ново утвърждаване на старото качество ще послужи за неговото усиление и задълбочаване. Качеството по своята природа е безпредельно, затова всяко повторение по същество никога няма да бъде такова, но по-високо, ново стъпало в изразяване растящата мощ на духа, проявяващ своята сила в развитието на едно или друго качество. Колко е говорено за спокойствието. Изглежда, че няма вече какво повече да се добави. Но новото задълбочено разбиране ще позволи да се усети, че мощта на равно горящия пламък на духа, неразколебан от външните вихри, побеждава враждебните опити да се нанесе вреда или рани астрално. Равновесието се утвърждава със спокойствие. Против него никой не е силен. Да се прояви равновесие в минута на тъмнина, значи да се победи враждебната сила. Нека тази победа да не бъде видима веднага, нека да изглежда, че нищо не е постигнато, но следствието няма да забави да се прояви. Хората се побеждават с мощта на равновесието, което, проявявайки се вътре и бидейки насочено сякаш към вътрешното състояние на микрокосмоса, въпреки това ярко и мощно въздейства на аурата на опитващите с негодни средства. Много са били и много ще бъдат опитващите се да потушат пламъка на духа. Обратният удар на мощта на равновесието е непреодолим. Това не е активно нанасяния удар на психическата енергия, а автоматично въздействие на огнения апарат върху организма на невежата, невнимателно докоснал се до огъня и обгорен от огъня. Трябва да се разбере как с проста поляризация на собственото съзнание на нужната вълна или в съответния ключ се постига външно следствие. Словесният метод може съвсем да се изостави. За какво ни е той, когато в разпореждане на ученика се намират по-силни енергии. Особено в случай на пряко противодействие, когато думите са безсилни, невидимата енергия е особено ефективна. Огнената победителка, психическата енергия е приложима навсякъде и винаги, и особено в условия, когато прякото словесно въздействие по никакви причини е невъзможно. Опитите с нея са безкрайни и могат да бъдат извънредно разнообразни. Опитвайте и по възможност по-често, вместо с думи да въздействате с мисъл. Хората не обичат преките указания, но често се нуждаят от тях. Тогава трябва да се замълчи. Нека да действа невидимата сила. Тя ще намери вход през четината на противодействието и вашата мисъл ще бъде приета като своя. Тъй като върху нея не е написано чия е тя. И когато тя се появи в съзнанието, човек обикновено

я приема за своя рожба. Даже ученикът не е защитен от въздействието на чужди мисли. Само много чувствителният и напрегнат дозор може да го опази. Но в случай на яростно враждебно въздействие опитът веднага показва характера на това въздействие и възможния източник. Дозорът е необходим и в този и в другия случай и винаги, тъй като е трудно да се защитиш от стрелите на мислите – невидими, нечувани и беззвучни, но летят направо, впивайки се в набеязаната цел.

290. Възможно е да се накара сърцето да бие по-бавно. Сърцето може да бъде почти спряно със заповед на волята. И сърцето ще слуша. Опитът, проведен току-що, служи като доказателство за това. Така безпрекословно се подчиняват на волята и всички органи на тялото. Трябва само да се знае това и трябва да се научите на умението да се ползвате от това. Ако е възможно да се въздейства на всеки орган в една или друга степен, то, следователно, на него може да се въздейства във всякаква степен, ако волята позволява, тоест, ако тя се е научила да се разпорежда. Ако органите на собственото тяло лесно и просто се подчиняват на заповедта на волята, то и органите на тялото на другия човек се подчиняват по същия начин. Много може да се помогне на хората, ако волята е достатъчно силна и тренирана, но най-напред господството ѝ се установява в сферата на своя собствен микрокосмос. И тогава другият микрокосмос се подчинява на нейните заповеди толкова просто, колкото и собствения. Но ако това не е постигнато в своя, то и въздействието върху другите ще бъде толкова нищожно. Лекарствата са добри и понякога помагат, но най-доброто лекарство представлява все пак психическата енергия, насочвана от волята. Волята е най-висшият дар на Космоса, или най-висшата способност на човешкия дух да управлява огнените енергии. Нейното могъщество може да се развива безпределно. Никой не може да покаже границите на мощта на човешката воля. Има поразителни примери за нейните прояви. Всички феномени с проявата на Висшите енергии се извършват с помощта на волята. Могъществото на собствената воля трябва да се осъзнае, както и безпределните възможности за нейния растеж. Преди да се дерзае с волята трябва да се знае, че всичко е възможно. И ако волята въздейства на сърцето, то и енергиите на сърцето се привеждат в действие от волята, а енергията на сърцето е неизчерпаема и принадлежи към разряда на най-тънките. Формулата “Дерзай, чедо” дава на човека разрешение и напътствие да действа в сферата на огнените енергии. Учителят Освобождава от вековната тъмница царствения затворник, името на когото е воля, за да действа той свободно. Освобождаването от оковите на неразбирането, невежеството и неосъзнаването на своята мощ е първата крачка към нейното осъзнаване, тоест, към нейното овладяване. Важно е да се установи принципът, че органите на тялото се подчиняват на въздействието на волята по пътя на съответна заповед на съзнанието. Това разбиране може да се задълбочи и разшири. И един път поставено начало, то продължението му е изцяло в ръцете на този, който иска да утвърди своята воля. Разбира се, утвърждаването на волята става за благо, тъй като Светлината се утвърждава чрез волята. Злата воля е обречена и край на обречените е ужасен. Ние ще Утвърждаваме опита и пътищата, водещи към Светлина. На човека е дадена власт над всяка плът, тоест над всички видове материя и енергии. Всички техни видове са съсредоточени в човека. Управлявайки ги в себе си се научаваме да ги управляваме и навън. От простото въздействие върху скоростта и силата на сърдечните удари може да се направят най-изумителни изводи и да се продължат те до логическия им завършек. Този завършек ще бъде мисълта за безпределното могъщество на огнената воля на човека над всичко, което е извън него. Потенциалът на огнената воля е безпределен. Тази идея е изразена в друга формула на Спасителя, който е Казал: “Вие сте богове”. Но “боговете” предпочитат да се задоволяват с гърнето върху печката и хлебарките зад нея. Но Аз Утвърждавам мощта на огнената воля. Казвам: “Започвайте с малкото, за да

достигнете голямото, но започнете, но не отлагайте, но утвърждавайте правото на своето първородство и примата на духа над всичко. И помнете, че вашите близки притежават същия огнен потенциал”. Светът на творчеството, отсъден на човека, може да бъде осъществен само при условието на наличие на огнена воля, приведена в действие. Човек не може и крачка да направи без да приложи волята в действие. Планината може да се премести, но първо трябва да се научите как да придвижвате малките камъчета. Мнозина искат да започнат с голямото и не преуспяват дори и в малкото. В това се крие дълбоката и трагична заблуда. По-доброто засенчва хубавото и не се достига нито едното, нито другото. Голямото се оказва не по силите и се изпуска и малкото и остава разбитото корито на неосъществените мечти. Здравето или хармоничното състояние на организма също в значителна степен зависи от волята. Здравето може да се утвърждава чрез волята и успешно да се борите с болестите. Волята напруга заградителната мрежа и с волята се акумулира огнена енергия в микрокосмоса на човека. Натрупването на психическа енергия в организма е задача, чиято дълбочина и важност изобщо не се осъзнава от хората. Човекът изразходил своята енергия и неумеещ да я попълни и събере представлява празна обвивка, ходеща черупка, а в случаите на хроническа загуба – жив мъртвец. Апотеоз на концентрацията на Висшите енергии и мощното напрежение на тяхната огнена магнитна сила е показан от Спасителя в момента на така нареченото Негово Преображение. Огнената мощ на Огнения Дух чрез Огнената Воля е била показана на хората. Те са видели апотеоза на волевото Действие. Така магнитът на човешката воля може да бъде многократно усилен при напругане на своята огненост в зависимост от силата на волята на неговия притежател. И тук, започвайки с малкото, може да се забележи как реагира цялата същност на човека на волевото утвърждаване на своята огнена мощ. Смятащият себе си за нищожество и роб на когото и да било, даже раб божи, остава роб с всички робски последствия и унижена психика. Но смятащият себе си за сътрудник на Космическите Сили и Йерархията може наистина да стане сътрудник на своя Космически Отец. Не са нужни пълзящи роби. Затова Утвърждавам царствената огнена воля на духа. Давам пътищата за нейното осъзнаване, тоест, овладяване. Подготвям духа за царствения път, за да може да бъде разбран пътят на Царствената Йога на Огъня. Помнете, че Съм Казал: синове божии ще се наречете.

291. Да! Да! Да! Именно чрез ритъма на приложените усилия са били побеждавани всички трудности. На крилата на ритъма полетът е най-бърз. Това движение при ритъм нараства и накрая достига такъв обем, когато инерцията на движението вече носи напред самостоятелно. Тя движи, тя побеждава, тя преодолява съпротивлението на средата. Можем да се учим на ритъм от Слънцето. Бъдете като Слънцето. Големите дела се изпълняват при условие на ритмична работа. Нека да е по малко, но ритмично и скоростта ще започне да нараства до необичайни съотношения. Дори в утвърждаването на качествата е добре да се вложи ритъм на прилежността. С помощта на ритъма може да се достигне невъзможното. Ритъмът е космическо условие за проява на материята в голямото и малкото, в движението и пулсацията на атома и Слънцето и в движението на небесните тела. Ритъмът на речта побеждава слушателите. Ако искате да бъдете успешни в работата, разберете тайните на ритмичната работа.

292. Приятели, човек живее в Безпределността. Животът, определен в Безпределността, означава еволюция на всичко живо. Еволюира всичко, подчинявайки се на закона за ритъма, тоест на разцвета и увяхването, младостта и старостта, растежа и упадък, за да се роди отново, развива, старее, умира и отново и отново да се облича в плътни обвивки, подлежащи на закона на цикличното развитие, и отново да ги отхвърли, когато тяхната форма се износи. В света на противоположностите на еволюцията съответства инволюция, проявяваща се в големи и малки цикли.

Дезинтеграцията или увяхването на формите може да бъде наречена инволюция на жизнения принцип на материята. Тогава неговата сила се кристализира в зърното на духа. Инволюцията на духа в материята от началото на времето означава в същото време и неговата еволюция в тази материя. Еволюцията в злото по посока към тъмнината също може да бъде наречена инволюция на духа, макар злото да расте, да се развива, тоест да инволюира. Всички енергии в човешкия микрокосмос имат тенденция да се развиват по направление, заложено във всяка. Бидейки утвърдени, те растат естествено в Безпределността. Всяка може да бъде възприета в представите като нарастваща, увеличена и усиляваща се многократно. Продължавайки в съзнанието проявената енергия в бъдещето, лесно може да се определи нейната ценност и необходимост. По този начин е възможно да се пресичат в корен и малките зародиши на злото, като се знае, че техният растеж и увеличаване ще донесе тежки следствия. В организма има растящи и еволюиращи енергии и затихващи енергии, отиващи към залеза на своята проява. Това направление зависи от волята, влагаща огън във всяка. От степента на сила на огъня, влаган от волята в действието на мислите и чувствата, зависи техният растеж или затихване. Трябва да бъдем внимателни с отрицателните енергии, за да не засилим техният растеж. Печатът на утвърждаване или отричане, наложен от волята върху една или друга форма на проява на микрокосмическите енергии, служи като стимул за тяхното увяхване или растеж, отмиране или развитие. Достатъчно е да се изгуби интерес към явлението, тоест, да се отнеме от него огъня на волята и то започва да линее и затихва. Огънят на собствените отрицателни енергии може да се отстранява съзнателно, утвърждавайки в същото време нужните и съзвучните с еволюцията на духа енергии. Всичко зависи от волята, утвърждаваща или неутвърждаваща явлението. Санкцията на волята определя развитието на енергиите в микрокосмоса. Казват, че някой не е могъл да се бори и да победи в себе си тъмните енергии, тъй като волята му се е оказала слаба. Това е коренно невярно, като в действителност волята е била насочена в отрицателно направление. Победител е била волята, но злата и тъмна воля, утвърждаваща черните огънове. Братята на тъмата също притежават воля и то силна воля, пораждаща тъмни огънове. Само безволното същество не поражда никакви огънове и не може да проявява никаква воля в действие. Затова тези две понятия – зла силна воля и безволие не трябва да се смесват, а също и наличието на отрицателни енергии в себе си не трябва да се възприема като слабост на волята. Ако в тях е проявена в някаква степен отрицателна воля, то и борбата на светлата воля с тях протича чрез проявата на волята в огнената сфера. Която се окаже по-силна, тя и ще победи. Съзнанието е поле за проява на огнени енергии от различен порядък, пораждани от волята. От волята се пораждат, от волята се и убиват. В своя собствен микрокосмос волята е върховен извършител на всичко и волята, устремена към Светлина се стреми да утвърди в него енергиите на чистите светли огънове и проявите на светлина. Да бъдем съзнателни в този процес. Докато волята на ученика не достигне известна степен на сила, последната черта не може да бъде премината.

293. Давам ви кратката формула на живота: “Осъзнайте творящия огън, овладявайки огъня в себе си”. Тъй като огънят е основа на живота, върху която се изгражда всичко. Всичко се сътворява чрез огъня и всичко произтича от огъня. Огнената основа се облича в плът и тънкото се превръща в плътно. Небето се спуска на Земята и огненото става земно. Но огнената основа може да се види във всичко и откритията на науката служат като доказателство за това. Въздействието на стихииите се осъществява чрез огъня и стихииите земя, вода и въздух се подчиняват на огъня. Затова е толкова нужно да се разпалят собствените огънове и е толкова нужно да се разгори огъня. Прометей е похитил огъня от Небето, но самият той е станал затворник. Не затворник, а господар на огъня трябва да се стане. Много стават роби на огньовете,

запалени от самите тях. Светлият Агни и черните огньове се различават по своето въздействие. Тежко е да бъдеш роб на черните огньове. Ако Светлият Агни е строител, то тъмният пламък е разрушителен. Затова огньовете трябва да се овладеят. Огньовете, разпалени от навика, не умират и особено трудно се подчиняват на контрол, ако се отнасят към тъмните огньове. Ако се говори по същество, всички действия, чувства и мисли на човека са свързани с огъня и са невъзможни без неговото участие. Затова контролът над тях вече ще бъде верният метод за подход към овладяване на огнената мощ. Безконтролните действия, като проява на необузданите огньове, са недопустими. Това се отнася също и за чувствата, и за мислите. Човешкият апарат, бидейки в основата си огнен, се нуждае от постоянен контрол на волята, ако целта е да се овладеят огнените енергии в своя микрокосмос. Контрол, бдителност, зоркост, будност са огнени действия, довеждащи към овладяване на огньовете. Така също и обуздаването на пламванията на астрала не е нищо друго, а подчиняване низшите огньове на волята. Целият живот на човека с цялата сложност на неговия психофизически организъм може да бъде разглеждан в аспекта на неговата огнена същност и овладяването на себе си се превръща в процес на овладяване на микрокосмическите огньове. В това отношение вътре в себе си човек може да твори чудеса и утвърждавайки ги вътре, да ги твори и навън. Вселената може да се разбира в разреза на плътния свят, в разреза на Тънкия Свят и накрая – в разреза на Огнения. Кой от тях е на-близо до аспекта на вечната истина? Най-тънкия, най-неуловимият, най-подвижният и устойчив свят, Огненият Свят, е по-близък от всички до вечната непреходна основа на битието. Овладяването на огньовете дава власт над стихииите и материята, власт, за която толкова мечтаят хората. Затова пътят на овладяването на огньовете или пътят на Царствената Йога на Огъня ще бъде пътят, довеждащ духа до висшата власт, която не може да му бъде дадена от нищо земно. И властта, и могъществото на земния господар са несравними и несъизмерими с могъществото и властта на Владиците на Пламъка. И дори началните степени на овладяване на собствените огньове не може да се сравнява с атрибутите на земната власт. Казвам ви: качествата на духа, за които толкова е Говорено, са утвърждаване на кристализираните огньове на същността на човека и първите необходими стъпала към овладяване на пламъка. За какво се дава Учението? За да се пробудят огньовете и да се доведат хората до пътя към властта над тях. На огъня можеш да бъдеш и роб, и господар. Учителят Призовава да станете господари на своята собствена мощ, утвърждавайки овладяването на собствените огньове в себе си.

294. Отправляйки се на пътешествие или отправяйки се където и да било, човек винаги има пред себе си определена цел. Без наличието на цел се получава безсмислено блуждаене. Даже излизайки от къщи всеки знае къде и за какво отива. Толкова повече човек трябва да знае или да си постави задача къде да отиде преди сън, потапяйки се в условията на Тънкия Свят. Направление трябва да бъде дадено непременно, за да се избегнат безсмислените и безцелни блуждаения. Не трябва да се предоставя на милостта на случайността собственото пребиваване в тази област, където блуждаенето може да отведе неизвестно къде. Необходима е яснота и определеност на представата накъде иска да се насочи духът. Всеки път, заспивайки, може да си поставяте определени задачи. Разбира се, най-просто от всичко е да се насочиш към Учителя, предоставяйки в Негово разпореждане всички свои енергии и на сутринта да се постараш да си дадеш отчет за получените впечатления. Но към това е добре да се добавят и сферите, които е желателно да се посетят и впечатленията и знанията, които ви се иска да почерпите. Самостоятелните експедиции не са забранени, разбира се, при условие на запазване връзката с Учителя. Самодейността и тук се приветства, както и във всичко. Но ясното направление на съзнанието трябва да бъде давано винаги, при

всички условия и ежедневно, всеки път, когато става потапянето в сън. Две обстоятелства пречат: първото са откъслеците от дневното мислене, здраво овладели съзнанието и второто – обичайната инертност на съзнанието, не желаещо да се затруднява по време на законния отдиш. Но за Архата отдиш не съществува. Неговият отдиш е в промяната на направлението на работещата мисъл. Можете да настроите себе си в дадена тоналност, избирайки някаква красива вещ. Можете да се потопите мислено в съзерцание на природата: планини, гори, езера, реки, снегове; можете да се насочите в Космическото пространство, устремявайки се към Далечните Светове. Може да се помисли за помощ на хората – при толкова нещастие наоколо. Може да се вземе участие в световните събития и да се подпомогне строителството на Новия Свят. Може да се почерпят знания. Интересни, безкрайни и разнообразни са задачите, които може да си постави просветленото съзнание. Стига само да не се отиде в Невидимия Свят, в Света на неизчерпаемите възможности, в сънната мъгла на еснафското отношение към съня, към това най-чудно пребиваване извън пределите на плътния свят. Именно тук, както никъде другаде, се изисква осъзнаване и ясно твърдо поставена цел. Трябва да се изостави безволното и безсмислено потапяне в съня. Основната мисъл, твърдо поставена, трябва да води човека и то не мозъчна мисъл, тъй като мозъкът спи, а мисъл, изхождаща от сърцето. Тъй като мисълта води човека. Как да се съхрани след смъртта непрекъснатост и яснота на съзнанието, ако приживе не се използват периодите на сън, тоест на същия по същество, но по-малък преход в условията на Тънкия Свят. Обичайната за съзнанието инертност трябва да се остави в този случай. Никога не трябва да се потапяте в съня в състояние на уморено безразличие. Тялото може да се умори, както и мозъкът, но не и духът. Но активността на тялото и мозъка се изключва напълно – мисълта се насочва по-дълбоко, без да засяга външните плътни обвивки. Така може да се намери още една възможност за приобщаване към света на тънките енергии. Трябва да се преразгледа коренно и изцяло отношението към съня. Той не е отдиш, а промяна на полярността. Отдиш за физическото тяло, но напрегната активност за висшите проводници. Мнозина стоят в Невидимия Свят по време на сън подобно на безчувствени колони. Но това, което е естествено и разбираемо за еснафа, е недопустимо за ученика. Разбира се, по време на сън ученикът проявява някаква активност, но трябва да се внесе в нея елемент на съзнателност и насочваща воля. Учителят ще Помогне, но много зависи от самия ученик. Може съзнателно да се навлезе в сферата на Тънкия Свят и да се разширят значително възможностите за познание. Съединяването на световите, явяващо се знак за Новата Епоха, ще се съпровожда с разбирането на това какво представлява сънят – това тайнствено състояние и неговото използване за развитие на духа. Тъй като пребиваването в чудесния свят преминава без всякаква полза, често не оставяйки следа. Разделянето на трите тела е немислимо без съзнателен подход към съня. Сънят е сфера на чудесни възможности за пробудилия се дух. Но трябва да се докосне чрез сърцето, тъй като сърцето не спи никога. И потапяйки се в него може да се започне постигането същността на неговия изумителен живот. Но мнозина все още спят със сърцето си. Битието се пренася в мисълта, мисълта – в сърцето. И сърцето – нощния страж, ще започне да разгръща пред съзнанието страниците на чудесния живот. Учителят Иска да пробуди напълно разбирането на това състояние, което заема цяла третина от живота. Например при шестдесет години живот цели двадесет дълги години преминават в сън. Не е ли време да се помисли за това какво представлява сънят и как да се използва, и да се приложат тези възможности, които се дават от него на човека. Даже кучето по време на сън чувства и преживява. Дава се пътът да се обогати животът на духа двойно и постепенно да се навлезе в това състояние, което очаква човека след неговата смърт. Тъй като сънят е подобен на смъртта и в нея има живот.

295. Приятелю Мой, работата не е в думите, а в това какви чувства и мисли са скрити зад тях. Можеш да изречеш прелестни думи, прикриващи недобри мисли и чувства. Да се предпазим от думи, смисълът и значението на които не съответстват на тяхната скрита същност, изразена в чувствата и мислите. В това явление на несъответствие на външната форма с нейната вътрешна същност се крие голямата разрушителна сила, отразяваща се преди всичко на своя породител. Трябва външното изразяване да съответства на вътрешното. Тъй като в противен случай в пространството се поражда дисонанс или вихър на разрушаване. С това е пагубно лицемерието, двуличието, неискреността, фалша, ласкателството, измамата и всички останали родствени на тях явления. Измамниците и лъжците разрушават своята същност с вихрите, породени от проявите на несъответствие. За това, за което не трябва да се говори, може да се мълчи, без да се прибегва към лъжа. Сдържаността и мълчаливостта, и скриването на собствените мисли, чувства и емоции не е измама, ако те не се съпровождат с думи, носещи в себе си опит да се изопачи действителността. Човекът, допуснал погрешно някаква постъпка и премълчал за това, не е измамник до този момент, докато той не започне да отрича и да убеждава в обратното. Много тайни крият устата на Архата, но от това той не става нито лъжец, нито измамник, нито лицемер. Дори и ласкателната усмивка носи разрушение и то преди всичко за огньовете на допусналия я. Лъжата и лицемерието действат убийствено на огъня на духа, явно и видимо погасявайки го. Измамникът не може да гори с огньовете. Изброените чувства и качества се явяват най-силните огнегасители на светлия Агни, тъй като пораждат огньовете на тъмнината и разложението. Нека да се стремим към това произнесените думи да съответстват на тяхната вътрешна природа или на тези огньовете, които са ги извикали към живот. Да проявяваш със себе си истината е възможно само при това условие. Разбира се, злобното слово, изразяващо черните огньовете, не може да бъде носител на истина, тоест на Светлина. Истината на живота се изразява в съзидателна или твореща хармония. Черните огньовете носят разруха. Истината е изразяване на творещата огнена мощ, утвърждаваща съгласуваността или хармоничността на огньовете.

296. Водата дълбае камъка, така и тъпата съпротива на атавизма се преодолява с упорита и неотстъпна настойчивост. По този път се утвърждават качествата. Край на утвърждаването няма, тъй като качествата са безпределни. Процесът на самоусъвършенстване е безкраен. Съзнанието се настройва в тона на безкрайното и постоянно усъвършенстване. Еволюцията няма край. Достигането на огнените брегове е само начало на огнената еволюция. След оформянето на огненото тяло то започва да се въздига в Безпределността по стъпалата на еволюцията. Трябва да се разбере разликата между волята на еснафа и Волята на Създателя на планетата, за да се почувства възможността за безкрайно развитие на качествата на човешкия микрокосмос. И не трябва да се уморявате в работата, тъй като когато духът съзнателно влезе в потока на Космическата Еволюция, то обикновените мерки отпадат. И колкото и да се говори за утвърждаване на някакво качество, това не трябва да се възприема като повторение, а като нов пореден опит от редицата на безкрайни други да се усили даденото качество и процесът на неговото безкрайно развитие. Може да се победи земния страх, може да се утвърди безстрашието, но е необходимо много мъжество, за да се задълбочите в изследванията на пространствените дълбини и да се осмелите за далечни полети. Тъй като от тях може и да не се върнете. Така се развива и укрепва скалата на качествата, височината на която няма край и предел. Формулата “Бъдете свършени, както е свършен вашият небесен Отец” изразява именно тази идея с език, разбираем за своето време. Ние ще Утвърждаваме безкрайността на еволюцията на всичко и във всичко. Затова е разрушително самодоволството и самоудовлетворението,

затова е губителна формулата “Аз вече достигнах”. В процеса на възхода може само да се расте като се знае, че край няма. Някой ще се уплаши пред тази безкрайност, но пред човека се изправят Вечността и Безпределността, които означават и дават възможност за несвършващо усъвършенстване и развитие на всички свойства на човешкия микрокосмос, докато той не стане макрокосмос, обхващайки със себе си всичко. Формулата “Вие сте богове” показва тези безпределни възможности, съдържащи се в човека. И колкото и малка да е крачката, направена в правилното направление, тя все пак приближава към тази велика цел и дава възможност и подбуда да се направи и втора, и трета, тъй като качествата имат тенденция за растеж. Не само дърветата и тревите растат, но и семената на енергиите, утвърдени в съзнанието, дават своите кълнове. Посевът на зърната на енергиите на нужните качества може да се извършва съзнателно, планомерно, постоянно и без умора в делата. Възможно е съзнателно да заставиш себе си да зазвучиш в утвърждаването на всяко качество, ако се осъзнае че е нужно не отделното качество, а симфонията от качества, тоест симфония или хармонично развитие на всички огньове на всички центрове, запалени и пламтящи с енергиите на вековните натрупвания. Ако си представим величието и огненото великолепие, което е предназначено за човека от Космическата Заповед, много би се облекчил този велик път на безкрайно усъвършенстване на духа. Ние сме безпределни пътници. Така сред обикновения земен живот се утвърждава сияещата огнена необикновеност. Утвърждаващите я Наричаме Синове на Светлината. Заради тази велика цел може да се издържи всичко и да се изтърпи всичко, израствайки в своята огнена сила. В какво и къде са намирали героите на духа сили за преодоляване на непреодолимото? Защо са отивали на клади, мъки, терзания и гаври, без да преклонят духа си? Не е ли затова, че със своя дух са прозирали в своята огнена природа, в своето огнено величие вечното, непреходно Съкровище на своя дух, предназначено за човека от началото на времената и носено от него вечно в сърцето?

297. Продължителността на еволюцията във времето е огромна. Ще разгледаме явлението време. Земното време и времето в Невидимия Свят се възприемат различно от съзнанието. То е повече оформено тук, но там вече няма часовници и усещането му се измерва с последователността на събитията или впечатленията на съзнанието. Тук може да се каже колко години, месеци или минути са изтекли от този или друг момент, но да се направи това там е невъзможно. Смяната и последователността на впечатленията и техния характер се възприемат индивидуално и се измерват различно в зависимост от техните свойства. Развъплътеният дух най-често не може да каже колко време е прекарал в пространствата на Надземния Свят. Макар че този промеждутък от време лесно се измерва по скалата на земното време. Близостта на Далечните Светове в условията на тънкото съществуване коренно подрязва неизменността на земните директиви и тяхната относителност става неотречима. Животът на духа е неизмерим по скалата на земното време и земните мерки губят смисъл. Сънищата могат да помогнат до известна степен да се почувства относителността и невярността на земните изчисления, тъй като надземните впечатления протичат вече в други измерения и човек никога не може да каже колко време е отнело някакво тънко преживяване или и най-яркият и завладяващ сън. Можете дори да си представите, че там време в обичайния смисъл не съществува. Най-много от всичко до това разбиране доближава безвременната мисъл. Защо земните часове понякога летят като стрела, а понякога се влачат бавно и безкрайно дълго? Даже на Земята усещането за време зависи от впечатленията и живота на съзнанието. Още повече се проявява това там, където няма земни ориентири. Често затворените в тъмни подземия изцяло са губели усещането за време и са чувствали само последователността от явления, достъпни на съзнанието. Представете си, че сте в условия, когато съзнанието ви може свободно да пребивава на

Венера, Уран и Юпитер, и в същото време без да прекъсва връзката си с физическото тяло на Земята. По какви часовници ще се формира вашето впечатление, ако физическото тяло се напуска лесно от ментала. Трябва да се разбере, че за висшите измерения време в нашето земно разбиране съвършено не съществува и от него трябва да се откажете. Колкото е по-високо измерението, толкова по-малко значение има това, което съвършено не се вмести в земните мерки за време. Все едно че са опитали да поместят великолепието на звездното небе в малко сандъче. Рамките на времето са добри за земните явления, тъй като помагат да бъдат осъзнати и класифицирани. Но за огнените и даже тънките явления те ще бъдат тежка пречка. Какво значение имат те, да кажем, за мигновения полет в ментално тяло на Венера. Несъответствието на физическите условия на времето тук и там вече само може да внесе смущение. Затова земните рамки за тънките явления се отменят и съзнанието се приучва да мисли в други мерки. Духом може да се застане над разновидността на измерването на времето на различните планети, чувствайки себе си като дух извън него. Духът е извънвременен и може да осъзнава себе си извън времето. Времето в неговото обичайно развитие представлява вериги за плътния свят. Висшите огнени явления изключват елемента време. Нима човек не иска понякога да продължи времето? Не времето, а преживяното впечатление. Тъй като времето е фикция, то е нещо което не съществува. Текат часовете, изгрява и залязва Слънцето. Привидно има здрави устои, но дали и на другите планети то изгрява и залязва. Работата е в това, че то изгрява и залязва по съвсем различен начин. В духа можете да си представите този момент с въображаем часовник в ръце. Може да се помисли какво ще се получи и каква буркотия ще настане. Към московско време може да се настрои цялата страна или към земно – цялата Слънчева система. Но ще съответства ли това на действителността и няма ли някъде шест часа сутринта да се окаже шест часа вечерта, а дните или денонощията – седмици? Всичко е условно, всичко е относително, всичко е вярно в едно измерение и невярно в друго. Само духът, стоящ над всичко, може да служи за мярка на нещата. Гръцкият философ е провъзгласил, че човекът е мяра за вещите. Ще кажем: човешкият дух е единна мярка за нещата във Вселената. И когато изчезне всичко, което вижда човешкото око сега и всички мерки станат ненужни, ще остане духът и с мярката на духа ще се измерват огнените недра на Вечността.

298. Сине Мой, аритмичните колебания трябва да се избягват. Те отнасят сила, а са нужни много сили, за да се противостои на натиска на стихията. Природата е загубила своя обичаен ритъм и силно въздейства върху психиката на човека, нарушавайки неговото равновесие. Да се люлее заедно с нея, подчинявайки се на властта на стихииите, е разрушително за неговата психофизическа организация. Да се устои може само с равновесието. Така равновесието ще бъде знак за победа. То може да бъде утвърждавано в духа и тогава ще се подчинят и обвивките. Да започне неговото утвърждаване от обвивките ще бъде грешка, тъй като те имат склонност болезнено да реагират на неравновесието на стихииите. Но духът, който е над тях, може да им зададе своята нота, звучаща в тоналността на хармоничната съгласуваност, тоест на равновесието и да ги застави да звучат в нея. Значи изходът трябва да се търси вътре, а не навън, където вече не е плач и скърцане със зъби, а вой на див ужас и беснееие на излезлите от равновесие стихии. По-рано е било лесно усамотявайки се в природата да намериш в нея успокоение и отдиш. Сега природата е болна поради хорските безумия и престъпления, тоест дисхармоничните въздействия на цялото човечество са нарушили взаимодействието на нейните елементи. Хаосът прониква навсякъде. На хаоса на материята може да се противопостави само духът. Тъмните са изместили основата и докато тъмният полюс на човешкия колектив продължава да задълбочава започнатото и да влошава положението, светлият полюс настройва всички сили да възстанови

загубената хармония. Те искат война, а Ние и народите, вървящи след Нас – мир. Те унищожават горите, разхищават богатствата на природата и измислят нови средства за разрушаване, а Ние и вървящите с Нас насаждаме гори, озеленяваме пустините, преобразуваме природата и се стремим да създадем мощен колектив от дружни народи, устремени към братско сътрудничество. Силите на разрушението и силите на съзиданието се сблъскват в гигантската борба. Разбира се, ще Победим Ние, но към тази победа трябва да се върви в съгласие и заедно, всички заедно срещу тях – разрушителите. Знакът на Моята войска – милиард, вече се рее над планетата. Той се изправя като могъща преграда срещу силите на разрушението. В него се разбиват вълните на пагубните енергии, устремени от тъмния лагер. Помогнете да задържим равновесието. Обръщам се към вас, можещите. Утвърждавайки своето равновесие, помогнете да се създаде твърдина на духа в океана на разбушувалите се стихии. Тези кули на духа, тези стълбове - устои от равногорящ пламък са нужни за успокояване на стихийната материя, излязла от бреговете. Покажете проява на напрегнато равновесие, покажете къде да Изпратя мощните Лъчи, за да бъдат възприети от съгласувания и хармонично настроен приемник и, вече самопроизводни, да бъдат разпространени в още по-голям периметър. Моите маяци на Светлината светят с Моята Светлина и тъмнината не може да ги обземе. Тъмнината е сгъстена, но лъчът Светлина мощно я пронизва, носейки спасение на всички, които се устремяват с лодката на своя дух от тъмнината към Светлина. Разберете цялата важност и отговорност на Поръчението. Оставете личните опити за оплакване и недоволство, отхвърлете всичко лично. Моментът е твърде отговорен и трябва да Ми се помогне. Бъдете на стража, както е поръчал Владиката. Запазете нерушимото единение с Мен. Вие носите спасение на света, полагайки своето сърце в името на света. Не мислете лицемерно: “Какво значение има моята нищожна личност, нима тя може да има световно значение?” Разберете, че малката песъчинка може да надтежи върху претоварената чаша на планетните везни. Съберете всички сили на духа, за да не заспите на пост, за да не угасне вашата светлина и за да не останат в тъмнината онези, устремени към Моята Светлина, давана им чрез вас и да не загубят своето направление, задавайки се в безнадеждната тъмнина. Осъзнайте своята отговорност за Земята. Помогнете на Мен, поел върху своите плещи отговорността да задържа толкова нужното сега равновесие. Помогнете. Говоря на вас, можещите да задържите чашата на везните. Помогнете. Всеки трябва да помага да се задържи равновесието. Вие, искащите да застанете по-близко, споделете Моя товар.

299. Сине Мой, сред всеобщата неустойчивост, объркване и хаос неизменна е само стълбата на Йерархията, спускаща се от Небето на Земята отгоре надолу. Устройството на Космоса е йерархично, както и на Земята: мрежата на Светлината по своята структура също е йерархична и подобна на стълбата на Светлината. Започвайки от неописуеми височини тя се спуска до дълбините на материята. Тя обхваща Земята и нискостоящите получават лъчи Светлина чрез и от Висшите, за да ги предадат по линия на Йерархията по-надолу. Висшето не може да се докосне до низшето без междинни звена. Огънят може да изпепели несъгласувания приемник, вибрациите на който не са съзвучни с изпращаната енергия. Затова са необходими посредници и предаватели и чутото от тънкото ухо се предава на плътното и чрез плътното вече физически се възприема от ухото. Тях, предаващите и носещите, Наричаме посланици. Те носят Светлина, която нямат тези, на които се предава тази Светлина. Но Светлината трябва да достигне до всички, тъй като без нея е тъмнина. Мрежата на Светлината представлява каналите за това разпределение. Ние получаваме благодат отгоре и я Предаваме на хората чрез вас, стоящите по-близо до Нас хора. Махнете трансформаторите и мрежата ще престане да действа и лампите ще прегорят. Вие сте

Моите трансформатори на Моята Светлина за хората. Казвам ви, че спасението е в кулите на духа, но не само за тези, които представляват тази кула, но и за всички, които могат да застанат под нейна защита, до които достигат лъчите, изходящи от нея. Йерархичната верига се задържа със силата на духа и тя запазва света от разложение. Тя представлява Висшия Огън, който е основата за съществуването на плътния свят.

300. Действайте в Лъча и чрез лъча. Можете да си представите, че се намирате постоянно в Лъча. От това връзката ще бъде по-здрава. Живи сме и се въздигаме само чрез връзката с Владиката. Сам по себе си човек е нищо. Всички енергии, които са в него, се получават йерархически: получават се или са получени. И животът, и съзнанието са Космически Дарове, дадени му по линия на Йерархията. Даващият източник е подхранващ източник. В сливането с него е силата. Силата в себе си се осъзнава при условието на постоянно повторно утвърждаване на сребърната нишка. Тя е невидима, но е в сърцето и освен нея няма нищо. Невидима, тънка, опъната в пространството, тя е единствената връзка на духа с неизчерпаемия резервоар на Космическата Огнена Мощ. С нея са Творили Великите Духове великите дела на Земята. По-добре е да се лишите от всичко, съхранявайки нея, отколкото да придобиете всичко, загубвайки нея. Истинските ценности са скрити в невидимостта. Ценно е само това, което е невидимо. Всичко видимо и затова - преходно, няма ценност. Да имаш нещо видимо и материално означава загуба, означава рано или късно да се наложи да се разделиш с него. Истинските ценности са неотнимаеми, ако духът знае как да ги задържи. Събирайте невидими съкровища от огнени енергии, които имат свойството да се отлагат като явни кристали в съкровената, скрита от физическите очи същност на човека. Тези скъпоценни Камъни от огнени кристали, съхранявани в Чашата, са и единственото истинско ваше достояние. Заради неговото събиране си струва да се потруделите, заради неговото съхранение си струва да изтърпите докрай. В какво да изтърпите? В непоколебима твърдост и устойчивост. Какво да изтърпите? Земните вихри и бури, стремящи се да разпръснат Съкровището и да го отнесат. Събираме в духа, в духа и чрез духа охраняваме. Стойте непоколебимо като скала на велика стража и охрана на огненото Съкровище - единственото, което имаме.

301. Смятам, че никакви сили в света не могат да застанат като преграда между Мен и дошлия при Мен, ако той сам, било поради своята невнимателност или слабост, не допусне това. И затова също е нужна бдителност. Малката, но зловредна мисъл може да създаде преграда колкото големи планини. Малката мисъл, вредната, трябва да се забележи. Трябва да се разпознават незабавно тези мисли, отделящи и отдалечаващи от Мен. Нека никакви неуспехи нито за миг не задържат бяга към Учителя. Всеки неуспех при настойчивост и постоянство непременно ще се превърне в успех. Трябва да се усети в себе си тази сила, тържествуваща над временността на противните условия. Непреходната същност на висшето „Аз” тържествува над преходността на низшите обвивки и техните свойства. Човекът е ковач на своето щастие, изковаващ огнените доспехи на своята Висша Триада. Така става утвърждаването на висшето в низшето, на огненото в плътното. Искам да утвърдя в съзнанието устойчивостта, необходимостта от постоянната тържествуваща проява и победа на висшето над низшето. Тогава висшето винаги ще бъде победител. Духът утвърждава мощно и победно своята огнена енергия във всичко и над всичко. Наистина тя е над всичко и няма предел в изявата на своята сила. Твърдият дух няма да се преклони пред никакви условия на живота. Основният тонус на живота се създава от самия дух, а не от външното обкръжение. Бъдете огнени формовчици на заобикалящите ви плътни условия, а не восък в техните ръце, а такива ръце се протягат отвсякъде много. Те се протягат от обкръжаващите сфери и тяхната цел е една – да подтиснат и потушат огньовете. Колко опити се правят в продължение на един кратък ден или нощ е трудно

дори да си представите. И тук също е нужен дозор. Съкровището изисква охрана. Ненапразно Ученията предупреждават толкова срещу тъмните въздействия. Срещу видимите можеш да се бориш, но как да се забележат невидимите от тънките сфери. Ето защо е неизбежен контролът над мисълта. Иначе как ще се забележи мисълта, подхвърлена изкусно и да се отдели от собствените мисли. Тя се появява в съзнанието като своя собствена и се изисква остра зоркост, за да се забележи неканената гостенка. Когато Моите мисли широко се леят в изтънчения открит и настроен приемник на съзнанието опасността е особено голяма. Не в момента на Общуване, а после, в течение на цялото останало време, тъй като чувствителността на възприемчивостта е двуостра. Затова степента на бдителната охрана постоянно се усилва. На пост трябва да бъдете винаги при напрегната вътрешна съгласуваност и в усилено единение с Мен. Чуждата зловредна мисъл отскача като топка от стена, тъй като се отхвърля магнитно. Така Единението с Учителя ще бъде най-добрата защита. Учителят ще даде възможност да почувствате своята сила, можеща да преодолее всичко, ако обедините собствената сила със силата на Учителя. Как може да се преодолее всичко, да се победи всичко и да не се страхуваш от нищо и от никого? С Мен. Какво може да застане като преграда на пътя, когато вървим заедно? Кой е силен срещу Владиката? Затова помнете: побеждаваме в Единение.

302. Човекът е лаборатория за всички усещания. Външните явления според своя род предизвикват съответната реакция. Добрите - добра, лошите - неприятна. Гневът, злобата, раздразнението и всички останали емоции представляват ответна реакция на човешката лаборатория на външните въздействия. Болшинството от тези реакции носят чисто рефлекторен характер. Човекът реагира, защото така е привикнал: така правят всички, без да си дава сметка за поредната реакция, на властта на която той автоматично и безпрекословно се подчинява. Той плува по течението на обичайните, един път вече приети усещания. Без да разсъждава, без да се намесва в това, което е вече установено и което се смята за естествено и неотменимо. Само в случай на явно болезнени реакции, твърде неприятни, той започва да предприема някакви мерки, отново по коловоза на обичайността. На това трябва да се сложи край чрез прилагане на волята. В своята лаборатория човек може да предизвика в отговор на определени външни въздействия диаметрално противоположна реакция на тази, която възниква в него обикновено при подобни въздействия. И волята на човека в лабораторията на своя микрокосмос може да възтържествува над всяко външно въздействие, пораждайки съзнателна реакция от желателен порядък. Може да разбиеш любимата ваза или да загубиш любима вещ, или да се огорчиш жестоко, но заради опита може да си кажеш: "Ето, че моето съзнание се освободи от още една вещ, без която прекрасно мога да се справя". Да се порадваме на малкото освобождение и ако при това усилие на волята се усети чувство на радост, то това ще бъде победа над рефлекторната същност на своя апарат и утвърждаване властта на съзнанието над привичните усещания и реакции, дотогава обикновено вървящи по утъпканата пътечка. Този метод трябва да се прилага към всичко и към всякакви усещания, установявайки вече волево нужната реакция, усещане или емоция, въпреки всичко това, на което организмът по-рано се е подчинявал автоматично и без да разсъждава. Така ще стане възможно вече съзнателно да се среща всяка вълна от външни въздействия, давайки си пълен отчет за това как би трябвало да въздейства тя и каква реакция е трябвало да предизвика по-рано по стария коловоз на автоматичната инертна рефлекторност и каква реакция тя трябва да даде сега по съзнателната заповед на волята и при твърдия контрол на съзнанието над нея. Така може да се прекарват определени периоди от време или часове, утвърждавайки в своята лаборатория желателните реакции въпреки установените преди привички и норми. Животът няма да се скъпи да предоставя отрицателни, неприятни и тежки

впечатления. Но както йогът развива върху снега, въпреки въздействието на външната среда, горещината на сърцето и побеждава студа, така и в живота човек може, въпреки тези нерадостни влияния, предизвикващи тежки реакции, чрез сърцето и волята да предизвика други реакции, противоположни на обичайните, пораждани и утвърждавани от неговата воля. Именно, в своята лаборатория от своята воля може да се пораждат тези реакции, усещания и емоции, извън зависимостта от характера на протичащите въздействия, въпреки и противно на тях. Така и най-скучната и отегчителна работа може да се изпълнява с радост, най-тежкото и неприятно да се срещне със силата на тържественото светло спокойствие. Най - обезпокоителният и огорчаващ слух може да се посрещне с усмивката на знанието и разбирането на това, че нищо не може да разколебае човешкия дух и най-плашещите и заплашителни явления с осъзнаването на това, че нищо и никой не може нито да навреди, нито да унищожи зърното на духа. Възможно е при това да се предизвика чувство на радост и победа над още един опит на низшия свят да пороби духа. Така човек може със своя дух, със своята огнена воля да създава и поражда в своите обвивки тези реакции, които той иска. И неговата собствена чудесна лаборатория се намира в негово пълно разпореждане и негово пълно подчинение и господар - стопанин в нея е самият той и никой друг и нищо друго. Всички обкръжаващи могат да реагират на всичко обкръжаващо така, както те желаят или са привикнали, но разбралият значението на волята разбира какви чудесни сили са в неговите ръце и той ще отговаря на всички външни въздействия по своя воля, пораждайки чрез нея нужната реакция. Две условия трябва да се помнят: първото - това е тъпата упорита рефлекторност на лунната същност на вехтия човек, обречена на унищожаване в самия себе си и второто - яркото въздействие на необузданите, неуравновесени и буйни астрални обвивки на обкръжаващите хора, които с всички сили ще се стремят съзнателно и несъзнателно да въздействат, за да предизвикат вибрации на стихии, вибрации лунни и да потопят съзнанието в рефлекторните реакции. Борбата протича на два фронта: със себе си и с околните. Но чудната лаборатория на човек е забележителна с това, че в нея волево може да се породят всяко усещане или чувство. Може да започне от малките усещания, с това, след като се знае каква реакция предизвикват те, волево да се утвърждава противоположното. "Това трябва да ме огорчи, но да се порадваме на това, че чрез своята воля аз мога да претворя огорчението в радост от победата над това чувство" - така мисли ученикът и намира пътищата за освобождаване от властта на плътния свят над съзнанието. Ако в собствената лаборатория е породено чувство на радост, то може да се научите да се радвате във всичко, даже пред лицето на нелеки изпитания. Щом веднъж си породил чувството чрез волята и, заменяйки рефлекторната реакция съзнателно с волева, може вече спокойно и уверено да започне утвърждаването на собствената власт над себе си, тоест, да се стъпи на пътя на истинското могъщество. Възможно е да се научите да се радвате не само на препятствията, но вече и на всичко, за което даде заповед волята, макар и по-рано може би това същото явление да е предизвиквало сълзи. Пред лицето на умората може да се предизвика, тоест, да се породят реакция на бодрост, пред лицето на заплашващата болест - здраве, на студа - горещина, на страха - безстрашие, на безпокойството - спокойствие, на раздразнението - усмивка. С една дума, всяко усещане, всяка реакция, всяко чувство може да бъде породено волево в лабораторията на своя микрокосмос. Но преди да стане възможно това, то трябва да се знае и да се знае твърдо. Може предварително да се състави цял списък от нежелателни и недопустими емоции и чувства и да се изключат всичките те със заповед на волята от проявите им в собствения микрокосмос. И всеки път, когато възникне опасност от тяхната поява, да се подрязват в корена с волева заповед и утвърждаване на противоположното или желателно явление. Със заповед на волята,

спокойна и твърда, давана в тишината на мълчанието, може в корена им да се разруши самата основа на ненужните и вредни реакции и да се утвърди нужното направление. Рефлекторността се изключва напълно от действията на Архата. Посрещайки поредната вълна може даже да си представите как би реагирал на нея бившия лунен палячо на вехтия човек във вас, за да се утвърди след това как трябва да реагира на нея победителят. При това е полезно да се почувства, че лостът на волята се намира изцяло в ръцете на човека и да го обърне по необходимия начин може самият той. Трябва да се осъзнаят собствените сили и възможности за неотложно и ярко прилагане в живота. Свърши времето на безсмисленото робство на самия себе си и на своите близки. Зората на свободата се издига над съзнанието на човечеството. Но свободата трябва да се придобие със своята ръка, със своите усилия и със своята воля, освобождавайки се преди всичко от вехтия човек в себе си.

303. Предполагам, че яростта на враговете няма да надвие твърдината на духа. Предполагам, че теснотата на ръкотворните подземия няма да го задържи в своите граници. Предполагам, че мрака на настоящето няма да закрие светлината на бъдещето. И Смятам, че вървящият след Мен няма обеднее за духовна храна. Давам Гаранция, но трябва да се устои, трябва да се издържи, трябва да се запазят силите докрай. Вас, доверилите се на Мен, ще Опазя. Вас, невидели, но повярвали и признали, ще Опазя до Моя ден. За да можете да дойдете при Мен радостни и преобразени. Аз ще ви Опазя, но пребъдвайте с Мен, но не се отвличайте от разбирането на Учението, но съберете своите мисли около светилника на единната Светлина. Не бъдете като малките деца, които искат нови играчки, но усвоете и приложете старото, преди да получите ново. Светът е стар и борбата не е нова, и врагът вътре е древен, подлежащ на изживяване. Всяка година листата опадват и се заменят с нови, но носейки върху себе си отпечатъка на предишната форма. Силни са отпечатъците на предишните наслоявания в съзнанието. Призовавам към пълно обновление и замяна на старото с ново. Учителят е нов всеки миг, Учителят никога не се Връща в стария коловоз, Учителят Изпраща нови мисли и нови енергии ежедневно. Слънчевият лъч днес не е този, който е бил вчера. Нищо в Космоса не се повтаря, даже пръстените на спиралата се отличават един от друг. Ново, ново, ново. Дори и старото се утвърждава по новому и в ново разбиране. В това е щедростта на Безпределността. В спиралите на времето са пролетта, лятото, есента и зимата. Всички те са стари познати, познати отдавна, но вечно нови. Призовавам към нови форми на изразяване на все същата единна вечна истина на живота, стара като света, но вечно нова и никога не повтаряща се.

304. Приятелю Мой, би било много прискърбно ако усилията, приложени за възхода, не са дали желаните резултати. За щастие това не може да бъде. Следствията от изразходваните енергии са неизбежни. Някога и някъде те ще принесат обилна реколта, нараснала стократно в сравнение с приложените усилия. Това със сигурност е изгодно и надеждно влагане на капитал, който неудържимо расте. Затова грижата за растежа и резултата от приложения труд може да се остави, ако усилията не се прекратяват. Не трябва да ги очакваме в обичайните мерки, тъй като вървим под знака на необикновеността. Характерна особеност на новото, давано от Мен, е неговата необичайност. По този признак и съдете. Отпканите пътища да оставим на проповедниците. Ние ще тръгнем по пътеката на новината и необикновеността. И главно, не трябва никого да убеждавате. Може само да се каже, за да знаят и да не упрекват в скъперничество. Останалото може да се предостави на готовността на слушателя, ако такава е налице и на огъня, въздействащ мълчаливо. И най-прекрасните думи ще си останат мъртви, ако тяхната вътрешна форма не е наситена с вътрешен огън, с огън на сърцето. Така и Записите ще бъдат мъртви, ако не горят с огън. Огньовете на мисълта са скрити зад думите на страниците на вдъхновените писания и

те могат да бъдат разбрани и възприети само чрез огньовете на собственото сърце. В мълчащото сърце няма да пламне ответният огън. Този огнен процес на достиженията е достъпен за малцина. Болшинството чете и повтаря, наподобявайки папагал, особено проповедниците. Много зло са породили мъртвите думи, изхождащи от мълчащото сърце. Какво може да бъде по-трагично, когато устата говорят, а сърцето мълчи, тъй като е мъртво. Празните думи, пробуждащи пространството, служат като помощ на силите на разрушението. Нямайки огнена основа в пространството, те го замърсяват, подобно на сметта и черупките. Трябва да се събудят огньовете. Отсъствието на жив огън поражда появата на тълпи живи мъртъвци. Затова Идвам отново, за да донеса огън на Земята. Огън творещ, огън животворен, огън разбиващ тъмнината, огън пораждащ Светлина, слез върху тъмната Земя, за да пробудиш човешкото сърце и да направиш тази планета сияйна планета на Светлината. За да се достигне тази цел, сега новите лъчи приближават тази възможност. Отсъдено е възкръсване на духа чрез пробуждане на сърцето. И главна действаща сила ще бъде огънят – победител. Така Йогата на Огъня става единствен път на живота. Всички други йоги без огъня на сърцето са мъртви, затова тя се нарича Царствена Йога, водеща към живота. Има и път на тъмнината, но Ние Говорим за пътищата на Светлината. Разбира се, не всички ще приемат царствената истина на Огнената Йога. И тези, които са родени от огъня, тоест, от духа, ще бъдат пионери на новата раса. Тя не се заражда при леки условия, но еволюцията не може да бъде спряна нито с мъчения, нито с тъмници. Сред твърдините на стария свят - тези, пораждащи насилие и потисничество, ще се родят те, представителите на новата раса. И те ще разрушат цитаделите на заминаващия си свят. И ако водещи станат новите, къде ще поведат те тези, които вървят след тях? Новите, новите, новите, раждащи се като огнове Светлина върху планетните простори. И новите ще победят света, и Светът ще стане Нов, и Земята ще се обнови, и Новото Небе ще стане видимо, и това Небе ще бъде огнено. Учението ще навлезе в живота, пронизвайки го със своята светлина от горе до долу. Разделението ще изчезне и науката и философията, и религиите и изкуството ще се превърнат в израз или отражение на единния вечен живот. Времето на разединение, разчленение и разделение ще свърши и на Земята ще бъде мир, и стадото ще бъде единно, и Пастир ще Бъда Аз.

305. Сливайки своето съзнание с водещата воля на Владиката, действаме с Неговата воля. А Неговата воля е непобедима и могъща. Така ще се научим да побеждаваме. Владиката е извечният огнен победител. Преди всичко Той е победил Себе Си, а след това вече е победил света. Вървим по Неговите стъпки, по Неговия път вървим, стремим се във всичко да приличаме на Него. Един иска да бъде богат като Крез, друг – знаменит като Наполеон, трети – умен като Спиноза, но ученикът иска да бъде не като някой друг, а като Владиката. И в това дръзновение е неговата сила. Размишлявайки постоянно за огъня, сами ставаме огнени, тъй като огънят е магнетичен. Устремявайки се мислено към Владиката, започваме да се стремим да утвърждаваме сами Неговите качества в своя микрокосмос. Нищо че Той е недосегаем. Слънцето също е недосегаемо. Но е Казано: “Бъдете като Слънцето”. Пред дръзновението на дерзаещия духом прегради са само смелостта и храбростта на самия дерзаещ. Не е дръзновение да прескочиш локва, няма дерзание в домашния кокошарник, не е храброст да станеш предишния. Дерзанието върви по пътя на необичайността. Йерофантът прави своята обиколка срещу Слънцето. Пътищата на Светлината са пътища срещу обичайните и общоприети, изкристализирали във вековете норми на еснафско съществуване - спокойно, топло и затъмнено. В обичайността не търсете герои. Ако геройството не се вижда отвън, това още не значи, че неговият път е обикновен. Утвърждавам необичайните пътища като антитеза на еснафското благополучно проспиване. Сред сенките на обичайността не търсете Моите.

Понятието необичайност отдалечава от утъпканите пътища. Възможно ли е да си представите безкрайните простори на Безпределността в рамките на обичайността? Възможно ли е Огненият Свят да се въобрази в обичайността? Може ли йогът да заприлича на еснафа? “Заповед нова ви Давам” - така е започнало утвърждаването на Новия завет на живота. Така започва утвърждаването или провъзвествието на всяко ново Учение, провъзгласяващо в нова необичайна форма все тази същата единна истина, стара като света. Истината е една и неизчерпаема, но човешките мозъци са ограничени по вместимост, затова истината се дава еволюционно и в размери, позволени и определяеми според стъпалото на еволюция на земното човечество. Повече не Даваме не затова, че Нямаме, а защото все още няма в какво да се вмести. А даже и да могат да вместят, то ще насочат към зло. Ако в Мое Име хора са били изгаряни на клади и измъчвани с нажежено желязо, то какво ще направят хората в свое име, ако им се издадат забранените формули. Затова нека не се оплакват, че издаваме тайните само на изпитани духове, дошли при Нас завинаги, непознаващи пътя назад и изпитани в продължение на дълги хилядолетия. Огънят се поверява на най-близките.

306. Приятелю Мой, Учителят Иска овладяното спокойствие да бъде съвършено. Сегашната негова степен още е недостатъчна. Спокойствието е пълно господство на волята над енергиите на човешкия апарат, когато той може да изпрати подчинената му сила във всяко направление с всякаква задача. Това състояние е като натегнат лък. Могат да действат мощно само енергиите, подчиняващи се на волята. Пълното подчиняване на енергиите може да стане само при условие на постигнато равновесие. Всяко утвърждаване на спокойствието не е нищо друго, освен утвърждаване на своята събрана концентрирана сила, готова за действие. Говоря за силата, за огненото могъщество, за властта, тъй като без наличието на това качество действието ще бъде нищожно. Но човек се проявява в действие. И каква е ползата за човека да се проявява в жалки, нищожни и лигави действия. Мътилката, слабостта и неяснотата на мисленето и действията представляват израз на нищожна воля, която не е способна да утвърди огненото спокойствие в себе си. Най-яркото, най-силното и напрегнато действие може да бъде и трябва да бъде извършено в най-безпокойните, тревожни и раздирани от мощни вихри външни условия при пълно спокойствие вътре и непоколебимо равновесие. И такова действие наистина ще бъде силно, огнено и непобедимо. Трябва да се научите да действате при напрегнато спокойствие. Трябва да се научите да действате спокойно в напрежение. Нека външните вихри станат стимул за утвърждаване на спокойствието пред тяхното лице. Нека всяко нарушаване на спокойствието в обкръжаващите хора да бъде повод за проява на равновесието в себе си. Нека волята да се научи да върви срещу течението, както йерофантът срещу Слънцето в древния храм, символизирайки с това огненото утвърждаване на волевата мощ. Не може да се роди сила при вътрешна обърканост, когато енергиите на микрокосмоса се мятат в безпорядък. Те се привеждат в хармония с властна ръка, придавайки на явлението съгласуваност, когато тяхната равнодействаща, подобно на ударното острие на тарана, може да бъде насочена във всяка точка, разбивайки противодействащите препятствия. Спокойствието и волята са свързани неотделимо. Едното без другото не може да бъде проявено. Чувствата и емоциите могат да се обуздаят и да не се показват външно. Те могат да бушуват вътре, но на повърхността, но навън спокойствието не се нарушава. Това е стъпало към победата. Но висшето стъпало ще бъде условието, когато те са победени не само външно, но и вътрешно. Това ще бъде истинското спокойствие и истинското умение да владееш себе си. Учителят Призовава към овладяване на себе си. Сребърната юзда на духа се надява властно върху всички чувства на ученика. Той я надява сам върху своите чувства и държи повода с властна ръка. Тайната на мощта на действието се заключава в

равновесието на духа, който го извършва. Проявете спокойствие на всяка цена. Чудесните резултати няма да се забавят. Учете се от обкръжаващите какъв не трябва да бъде човек. Върху самите себе си се учете. Вътрешните енергии могат да бъдат в такова хаотично състояние и да се мятат в толкова хаотични и противоположни посоки, че тяхната равнодействаща да бъде равна на нула. Огнената мощ на човека се е превърнала в нищо и човек представлява празна обвивка, раздирана вътре в себе си на части. Няма да устои домът, разделен вътре в себе си. Рушенето е неизбежно. Затова се утвърждава равновесието, като антипод на неосмисленото, губително и недопустимо саморазрушаване. Спокойствието е събиране на всички сили на човека в един фокус от съгласувани енергии, с готовност за прилагането им в действие. Раздирането на собствената същност от мятаните се в противоположни направления енергии вътре е недопустимо при никакви обстоятелства и не може да бъде оправдано с нищо и никак. Поражданият дисонанс е разрушителен за пространството. Трябва да не се жалят никакви усилия, никакъв труд за утвърждаване на спокойствието. Не можем да говорим за спокойствие при роба на духа, роба на самия себе си. Можем да говорим за спокойствие само при владика. Така владичеството над себе си прави човека владика на своята собствена мощ. Няма да се Уморя да говоря за спокойствието. Ще твърдя, докато неговият венец не засияе над челото на победителя, тъй като наистина спокойствието е венец на духа. Възможно ли е да се предпочете пред него жалкото нищожество на духа? Възможно ли е да бъде разменено с противоположното качество? Ако спокойствието разгаря неизповедимия, равно и стройно горящ огън, то какво ще представлява тогава безпокойството и объркването на духа? Осъзнаването на необходимостта и значимостта на качеството приближава неговото утвърждаване. Затова осъзнайте неизбежната необходимост да се постигне спокойствието каквото и да струва, на всяка цена. На кого или на какво може да се отдаде или за какво да се замени правото на първородство, тоест своята огнена власт над самия себе си? Утвърждаваме равновесието като символ на могъществото на човека и властта му над елементите и енергиите, затворени в него и намиращи се извън него, тоест, над енергиите и елементите единни по същество, тъй като както горе, така и долу, и микрокосмосът на човека е страж на макрокосмоса. Нека да върви чрез себе си. И този път представлява самия човек, носещ в себе си тайната на макрокосмоса, Тайната на Отца, съществуващ в него от началото на всичко.

307. Не трябва да смятаме, че нищо не ни заплашва. По-добре е да мислим, че сме заплашвани отвсякъде, но че Учителят няма да Допусне до нас да достигнат косматите ръце. Опасността е спътник на подвига. Към опасността трябва да се привиква и да се стигне дотам, че осъзнаването на опасността да не нарушава нито вътрешната хармония, нито всекидневната работа, нито Общуването. Правилно е да си представиш най-лошото. Тъй като и през това най-лошо трябва мислено спокойно да се мине, без да се губи равновесие. Пропусната през разтворени врати надигащата се вълна губи своята сила и се разтваря, преминавайки по-нататък. Трябва да се научите да пропускате покрай вас вълните от враждебни въздействия и пропускайки ги, да вдигнете меча на Терос за поразяващ удар. Много враждебни опити са се разбили в защитата на Лъча. Стойте спокойно, вярвайки, че нищо няма да ви докосне, но под знак все пак ще се наложи да се премине през много. Иначе как да се закали силата и мъжеството? През опасности ще се наложи да се премине, за да се вживеете в усещането за постоянна опасност, но ще се наложи под знак. Това е почти същото, както преминаването през тях в действителност, но да ви докосне няма да бъде позволено на никого и на нищо. Владиката Дава гаранция: “Ще бъдете опазени”. Иmunитетът на духа трябва да бъде изработен всестранно, затова и изпитанията са толкова разнообразни. Защитната сила на Лъча е по-надеждна от човешките мерки и

обичайните способности за защита. Да пристъпи през неговия кръг не е по силите на слабите опити на друго съзнание, но при условие, ако Единението се съхранява напълно и страхът не създава цел за вражеската стрела. В действителност нищо не заплашва равновесието, утвърдено върху Учителя. Този, на когото Съм Дал гаранция за защита от Лъча, може да бъде напълно спокоен, че Словото на Владиката е нерушимо. В неговата нерушимост се разрушават и разбиват всички тъмни опити. Вдигнах Щита и зад него сте вие, опазвани сигурно от Мен. В осъзнаването на Моята Близост бъдете непоколебимо уверени, Моят Лъч мощно ще пази.

308. Тесни са условията и все пак трябва да се устои. Трудностите и теснотите в живота също са условие за подем. Трябва да си кажеш: “И през това ще премина, ще премина през всичко, запазил пламъка на сърцето в гърдите си”. На кого от онези, вървящи по пътя на Светлината, е било лесно? Всички са били преследвани, били са угнетявани, подложени на гаври и все пак са устояли в Светлината. Много са били разпънати, много са били изгорени, много са били разкъсани от зверовете, много са били убити. И всички, пострадали в Мое Име, са с Мен. Трудностите и заплашващите условия потискат само слабия дух, а силният стяга огнените доспехи и умножава своите сили. Зная, че не е лесно, но и това ще премине, но Аз ще Пребъда навеки и с вас. И не следва да се огорчавате твърде. Духът ще усили защитното покривало и тежест от въздействия в това направление вече няма да има. Тесните условия приближават към Мен и сближават завинаги. В мъглата на благополучието Учителят става ненужен. И без Него е добре и спокойно, но в тъмнина, но в студ, но в буря и при опасни преходи не може без водещ. Всичко Зная, всичко Виждам и няма да Допусна повече от това, през което следва да се премине. На Водача трябва да се довериш и препятстващите гласове да предадеш на Неговата воля. Учителят Знае предела на издръжливост и твърдост и няма да Допусне съзнанието да бъде пречупено, но утвърждаваните качества, въпреки всичко, трябва да се проявят. Както при проявяването във фотографията те се проявяват при определени условия. Няма да се оплакваме, ако условията не са леки: нали иначе няма да се получи отпечатък. Формирам вашия дух за следващи достижения. И Искам да Утвърдя силата. Изпитанията са неизбежни. Това е закон на живота. Всички са на изпитание, но колкото повече се съгъства мрака, толкова повече свети звездата на Водещия. При светлината на ясения безгрижен слънчев ден тя може съвсем да изчезне. Не се страхувайте от свръхмерно натоварване. Приемете го духом като неизбежно условие за възхода. Вземете своя кръст и Ме последвайте. И побързайте в радостта, независимо от всичко, тъй като подвигът не се съчетава с унинието. Но главното е да бъдете еднакви и в мъка, и в радост, заплашвани и свободни, преодоляващи и победили. Осъзнавайки в себе си силата на пламтящия Камък, с неговата сила ще преминете през всичко. Дори и да терзаят тялото, духът на носителя на Камъка да остава нерушим. Вие, носещите Камъка, осъзнайте съкровището на своята мощ. До него няма да се докоснат косматите ръце. Пазете достойнството на духа и не показвайте страх, но огорченията и притесненията не могат да бъдат прескочени. Така са вървели и преминалите преди вас. За всичко се въздава стократно във вид на кристали от огън, отложени от енергиите на опита. Така нараства вашето Съкровище и се умножава огнената мощ. Стъклото се троши, но стоманата се кове. Острието на духа, закалено в огъня на изпитанията, вече няма да се изкриви от никакви вихри. И ако през нещо трябва да се премине, върви смело, осъзнавайки нерушимостта на своята монада. Защо някои тънат в благополучие, докато на Моите близки е така тежко и трудно? За да застанеш още по-близо до Мен, ще побързаме в студа и в глада, но не и върху меки розови възглавници в пухена постеля. Войни на Светлината, Закалявам ви в неравната борба със суровата жестокост на живота. Трябва да се призоват силите. Стъпвайте смело напред през всички

прегради и препятствия, изглеждащи непреодолими. Да се огънете пред тях не може, нито да помръкнете духом. Те се дават и са допуснати за преодоляване. Но Аз Съм с вас и ще Опазя, и ще Помогна, и ще Дам нужните сили да се победи всичко. Вървете с Мен рамо до рамо през всички трудности и през всички опасности. Не сте сами, а сте с Мен. Сам не може да се премине. С какво героите са побеждавали света? С нерушимо Единение с Владиката. Затова и Единението трябва да се задълбочи и да се усили осъзнаването на Близостта, да се умножи усещането за Грижата и да се опази сребърната нишка с всички сили на духа. Деца Мои, през мрака и студа на нощта ще дойдете при Мен просветлени и преобразени. Чакам.

309. Сине Мой, Учителят няма да се Забави да приеме всеки знак на внимание, тъй като у болшинството, дори и у докосналите се до Учението, вниманието е насочено към себе си. С това се затваря кръга на егоизма. Движението протича от себе си към себе си, като катерица в колело, тоест, на място. Но мисълта, излязла от сферата на кръга на личността, се приобщава към пространствената мисъл и магнитно черпи от пространствения резервоар или от сферата на Висшата Индивидуалност, към която е насочена мисълта. Изобщо, при всяко съсредоточаване върху нещо човек се докосва до неговата аура и черпи от нея това, което тя може да даде. Затова да се посвещават мисли на обикновени хора трябва внимателно и най-добре, имайки предвид определена цел. Мислените пърхания без цел не са полезни, тъй като мисълта засяга обекта на устременост и го безпокои. Неприятни и неспокойни са тези необясними човешки докосвания. Затова е добре винаги да се мисли в благодат, за да не може дори неволно да се причини вреда на някого. Дисциплината над мисълта е нужна винаги и представлява основа на възхода.

310. Вие сте като в крепост: обградени от грижа и внимание и можете да бъдете напълно спокойни за своето настояще и за своето бъдеще. Стига само стражата при подхода да не заспи. Неохраняваната крепост е беззащитна. Кой може да каже, че цитаделата на неговия дух се охранява както трябва? Нито щитът, нито бронята, нито шлемът, нито огненото оръжие ще изпълнят своето предназначение, ако воинът е неизкусен и неопитен, и не умее да се ползва от тях. Огненият меч на духа се нуждае от опитна, твърда и изкусна ръка. Твърдостта на ръката се закалява в действие и върху всекидневния опит. Опитът се дава от живота, от възможността да се премине суровата школа на живота и да се придобие нужния опит. Трябва само да не се забравя, че целта винаги е придобиваният опит. Проявете загриженост за това да го задълбочите и да го разширите.

311. В лъчите на утрото Учителят Изпраща най-добрите мисли. И за да не бъдат пропуснати, също трябва да се прояви загриженост. Да се пропуснат е лесно, стига само да се отвлечеш или да разпилееш съзнанието и изпратените съкровища ще бъдат разсипани наоколо. Малко е да се изпрати, трябва и да се приеме. Така Изпращащият и приемащият са свързани един с друг. И ако Изпращащият Проявява необходимото напрежение, то и приемащият трябва да прояви пълна готовност: готовност да отложи всичко лично и пречещо, готовност да освободи своето съзнание и да държи неговия приемник чист и отворен. Всяка странична мисъл измества мисълта на Учителя и заема нейното място в съзнанието. Трябва да се погрижите с цялото си внимание за това отделни пречещи мисли и парцалите на собственото мислене да не нахлуват и да не затъмняват екрана на съзнанието. Трябва да можеш да зазвучиш в нотата на Учителя, давана ежедневно и да съхраниш с цялата достъпна сила в течението на деня звученето на арфата на духа. Съзнанието се настройва или хармонизира в различни ключове, тоест, всеки път се настройва на съответстваща вълна. Вследствие на това и характерът, и стилът на Записките се променят, променя се и ритъмът на думите и хармонията на техните съчетания. Ритмите на човешката реч могат да се разнообразят до безкрайност,

предизвиквайки с всеки от тях вибрация в нужните центрове. Човешката реч показва игра и преливане на невидими огньове, ако духът е овладял нейната тайна. Мистерията на огнената реч се постига само огнено. Тя има необичайна власт над сърцата на хората. Следете за своята реч, за да не се превърне тя в празно бърборене. Празните обвивки произнасят празни думи и бърборят необмислено. Трябва да се пребори бърборенето. Тържествеността ще помогне. С тържественост се побеждава всичко, което не съответства на достойнството на духа. Ако във всяка дума се съдържа ценна енергия, то допустимо ли е да се хвърлят безсмислено думите на вятъра? Във всичко, което се отнася до огъня, се съблюдава особена загриженост. Причините са две: ценността на събраната и акумулирана енергия и огненото следствие на изречените мисли. Да помислим за огнетворчеството. Малкото дете нещо си бърбори. На детето е простено, на невежите хора е простено, те не знаят нищо, но не е простено на ученика. Контролът над речта изисква особена бдителност и особено тогава, когато се разпалват огньовете, тъй като тогава всяка дума носи върху себе си печата на оправдание или осъждане. Като огнени стрели се забиват в съзнанието на хората думите, наситени с психическа енергия и остават задълго там, въздействайки върху човека. Не могат да се приведат никакви оправдания за необмислените речи и думи, неосмислени и казани без цел. Възможно е да си представите, че нито една капка от ценната енергия не се раздава без нужния контрол. Учителят Доверява на ученика огън. Доверието трябва да се оправдае. Как Мога да дам повече, ако не сте могли да се справите с малкото? И как ще Изпратя с поръчение, ако не сте изпълнили и малкото. Учителят е Загрижен за това всички енергии на ученика да се приведат в състояние на нужната готовност и дисциплинираност, тоест, управляемост – в състоянието на умение да се управляват. Това се постига с продължителна и постоянна тренировка и упражнения. Не нещо измислено, а мъдро използване на опита на възможностите, давани от живота. В края на краищата най-добрият учител и най-добрата школа ще бъде все пак животът. А Учителят няма да се Забави да даде нужните указания и да приготви изискваните условия. Стига само свещеният пламък, горящ в гърдите, да не погасне в суматохата на живота.

312. Приятели, докато Учението не стане за вас като последна вода, като последна храна, истинското придвижване е невъзможно. Трябва да се научите да цените всяка дума отгоре, иначе думите отдолу може да изпълнят съзнанието. Това, което у нас е последно, винаги заслужава особена грижа. Да бъдем грижливи към всичко, което идва отгоре.

313. “Владико на седемте врати, научи мен, стоящия пред тях, да отворя първите, научи ме да отворя вторите, научи ме да отворя всички. Аз стоя във външната тъмнина, в студа и под дъжда, и наоколо е глухо и пусто. И аз упорито чукам. Владико, Отвори вратите на първото разбиране. Научи да виждам и да чувам. Дари ми първия слух и първото зрение, Владико. И всички други чувства в тяхното първо тънко проявление. Аз зная, че стъпалата са седем. Владико, Допусни ме до първото стъпало на висшето разбиране. Владико, аз се задъхвам в сгъстената атмосфера на плътните слоеве. Позволи, Владико, да се докосна до пространственото лоно. Позволи, Владико, да видя явно това, в което вярвам и да докосна с пръстите си Невидимата Сфера. Дай, Владико, свидетелство за Надземния Свят, за да пробия непоносимата тежост и покривката на земните условия. Велики Владико, Дай ми сила да утвърдя висшата действителност пред яростта на плътния свят. Велики Владико, Приобщи мен, хвърления във външната тъмнина, към Твоя свят и Дай да вкуся плодовете на Твоята градина. Владико, моите сили изтичат в неравната борба с това, което за неотворените мои чувства изглежда непроницаемо и непреодолимо. Владико, Открехни завесата и ми Дай дара на виждането”. – “Ти искаш да преминеш първата врата? Добре! Отдай

всичко, което имаш и Ми го връчи за съхранение. Постави своя устрем над всичко. Предай на Моята воля цялото твоє бъдеще за оформянето му в Светлината. Приеми пътеката на Светлината като единствен път за възход и направи така, че между Мен и теб да изчезне всичко пречещо и разделящо. Жалбите, оплакванията и недоволството също остави и всичко, което обременява плещите. Дошъл си в този свят без да имаш нищо, без нищо земно и ще се върнеш в Моя Свят, тъй като си дошъл от него. И се учи да различаваш земните сънища на Земята и сънните видения и всичко, което е в тях, да не приемаш за действителност. Бъди свободен в духа от ярките сънища на преходния земен живот. Помни, че след първите врати идват втори и те са седем”.

314. Ще дойде всичко, но в своето време. Плътният свят силно надтежава в съзнанието. Целта на бъдещето е да сближи и обедини световите. Този и другия. Желанието да се види е законно. Много чудесни знаци вече са давани, но те се забравят, залети от масата външни впечатления. Спомни си полученото съобщение за смъртта на С. Може дори да се записват отделно, за да може, когато дойде часът да се утвърди невидимото желание, да се прочете и да се припомни. Твърде бързо всичко се забравя, тъй като човешката памет е къса. Разбира се, те винаги ще бъдат тънки и трудно уловими и изискващи известна бдителност. Също и полетите и излизанията в тънко тяло могат да се припомнят. Такива е имало много и са били ярки и убедителни. Много феномени са били показани с колективно въздействие и мисъл. Всеки опит се е увенчавал с определен успех. А Записките нима не са чудо? Не може да се изпада в състояние на отричане на несъмненото, което вече е било показано ярко и нагледно. Но, приятелю Мой, личното настроение все пак трябва да се отстрани от процеса на възприемане. Как бих Могъл да дам Моето, когато своето отбива вълните на Моите въздействия? Приемникът се настройва на Моята вълна и вълните на собствените мисли и емоции и настроения напълно се изключват. Настройката на приемника не е поредното настроение на неспокойните и мятаци се обвивки. Едното с другото са несъвместими. Трябва изцяло да се предадеш духом на Владиката, забравяйки за себе си и за своето, и изключвайки колебанията на астрала. Когато приемникът на съзнанието е чист и незамърсен, предаването и възприемането протичат безпрепятствено. Говорено е много за това и все пак много се забравя. Настроението на размътените обвивки става преграда, препятстваща тока, тъй като Светлината достига през аурата. Излъчванията на аурата трябва да бъдат приведени в състояние на известно равновесие. В противен случай тези излъчвания, които би трябвало да способстват и да предават, препятстват, явявайки се стена от дисхармонични вибрации. Астралът се привежда в подчинение на волята и трябва да бъде погасен, за да не поражда пречещи излъчвания. Добре е да се учите да прекарвате часове или даже дни не позволявайки на палячото да се криви като маймуна. Астралът се стреми да възпроизведе дисхармоничните вибрации, постоянно излъчвани от обкръжаващите хора. Докога палячото, подражавайки им, мятат се, неспокоен, мрачен, неовладян и разюздан, с разпусната воля, ще проявява своя неустойчив, колебаещ се и мятат се лик, подчинявайки се на външните въздействия? Но нерушимото спокойствие от нищо и от никого не може да бъде разколебано. И приемникът на екрана на съзнанието трябва да бъде чист, гладък, равен, спокоен и лишен от емоционална окраска на плътните вибрации. Изключват се астрално заредените мисли и чувства. След Общуването можеш да се върнеш към тях, за да ги отхвърлиш още веднъж решително и твърдо. Но по време на Общуването те са абсолютно недопустими. Ако би могъл да си представиш човек, раздиран от астралните вихри, даже и ако не е необходимо да си представяш, а просто само да погледнеш отстрани тях, гърчещи се яростно и неистово, то можеш да си представиш и самия себе си, изключил напълно победно движенията на енергиите в низщата астрална обвивка и своя астрал, приведен в пълно равновесие и подчинение на

волята. Може спокойно да се преживее, без да бъдеш раздиран и терзан неудържимо и безпощадно. Погледнете как титанично властва той над разпуснатите двукраки съзнания и как ги терзае, без да знае задръжка. Да попаднеш под негова власт е най-лошото, което можеш да си представиш. Това е най-низкият вид робство. Нека всяко беснее на астралната обвивка на най-близките и обкръжаващите ви хора да послужи като сурово и страшно предупреждение за това какъв не трябва да бъде човек, ако не иска да загуби своето човекоподобие. Предупредих отново за тиранията на астрала.

315. Съзнанието, дерзаещо за невъзможното, е по-близо до целта, отколкото стоящото на място. Тъй като какво е невъзможно за духа? И няма ли да бъде невъзможното и немислимо тук, възможно и достижимо някъде в другите измерения? Защо всичко да се измерва само със земните мерки? Само помислете: там, където всичко се твори и движи от мисълта, какво може да бъде невъзможно за мисълта? И има ли нещо невъзможно за мисълта тук и където и да било? Тази материя, която се движи от мисълта и от която мисълта създава всякаква форма, може ли да се проявява като невъзможност? Няма ли да бъде мисленият свят свят на осъществяваните възможности? И не в онзи ли свят, откъснал се от плътта, може да твори човек без да знае граници и предели, ако неговото творчество е устремено към Светлината и е от Светлината? Тук, на Земята, виждаме велики творения на мисълта, съществуващи векове. И не е ли създадено всичко наоколо от мисълта, но вече на Създателите? Да! Да! И световите са създадени от мисълта, и всичко, което е създадено в тях. Животът може да бъде наречен школа на творчество, където човек се учи на изкуството да твори. На Земята строи земно, за да пренесе после заработените способности в Надземното. Затова е толкова значим и ценен творческият труд. Не да се трудиш, а да твориш в труда. Човек е длъжен да почита и да усвои творческия труд, тъй като творчеството е съдба на човека. И Владиците Призовават човечеството към това. От творци със земната човешка ръка да станете Космически Творци, творящи със силата на мисълта, ще бъде великата цел, осъществяването на която е предназначено да бъде изпълнено от човека. Затова Казвам: “Дерзайте в устрема, знаейки, че за дръзновението на духа не са поставени нито граници, нито предели”.

316. Учителят настоява Записките да се водят без да се прекъсват от никакви условия и съображения. Макар и по няколко реда, но нещо трябва да се запише. Даже може да се съсредоточиш върху хората и все пак нещо да уловиш. Нарушаването на ритъма се отразява на връзката и внася колебания в огнения проводник. Постоянството на ритъма трябва да се съблюдава във всичко, което подлежи на охрана и утвърждаване. Само при неговото съблюдаване могат да се достигнат огромни резултати, които не могат да се получат при никакви други условия. Ритъмът облекчава много. При ритмична работа се изразходва в много пъти по-малко енергия, отколкото се изразходва в случая на обичайната работа. Духът се носи сякаш върху криле с мощта на ритъма. Чрез ритъма се побеждава немощта на плътта без непосилна загуба на енергия. Там където трябва да се преуспее в нещо, се утвърждава и въвежда ритъм. Той събира и натрупва нужната за движението сила и създава инерция на мощните движения. Там където виждате плодовете на велики дела, знайте, че е бил приложен ритъмът на действието. Ритмичната работа и неритмичната работа са несравними по следствия. Нека в микрокосмоса на човека, подобно на макрокосмоса, да бъде въведен ритъм във всичко, в което е възможно той да се утвърди. Тогава неговият възход ще стане нерушим като движението на далечните светила.

317. Преди осъществяването на контакта с Учителя да бъде постигнато, трябва да се преодолее напрежението на обкръжаващите сфери, плътни и тънки, предизвикващи съответни вибрации вътре в микрокосмоса. И тъй като плътните и тънки сфери ще обкръжават човека винаги, докато той живее и в едните и в другите, то

и процесът на преодоляване е безкраен. Именно трябва да се достигне такова състояние, за да можеш да кажеш на себе си: “Въздействията на този свят са насочени към мен, но те нямат нищо в мен”. Спасителят е Говорил за края на този свят, но князът вече го няма, макар и въздействията, породени от него и от неговите служители и слуги, все още да са много силни. И формулата, Провъзгласена от Спасителя, остава в пълна сила. Единението с Учителя, тоест обединяването на съзнанията, е възможно само при условие ако съзнанието се настройва на своя вълна, напълно хармонична и съзвучна със съзнанието на Учителя. Собствената вълна може да бъде много несъответстваща и много препятстваща тока, затова и се говори за необходимите качества, тъй като и любовта, и предаността, и устрема, и тържествеността, и останалите качества създават нужната вълна, тоест настройват съответно аурата, преодолявайки дисхармоничните токове и вътре, и вън. Но вътрешното състояние е по-важно от това, което става навън, тъй като възможността за противодействие на вибрациите, идващи отвън, се обуславя от вътрешното. И тъй, съзнанието се настройва на вълната на предаността, тържествеността или което и да е друго качество, или цяла група от качества, за да бъде в готовност неговият приемник. Може да се избират качества, които в дадения момент са най-близки и звучат в съзнанието. Тогава тяхното въздействие ще бъде по-силно. Не трябва да се забравя, че лабораторията на духа може да предизвика или усили всяко качество, ако в това усилие се вложи цялото сърце. Може да се даде усилена проява на преданост, тържествена и устремена или на признателност, ярка и нищо не забравяща, или на готовност за подвиг, пламенна и самоотвержена. Много различни съчетания на пламенните качества могат да се предизвикат от духа съзнателно и да се настрои на вълната на тези вибрации приемникът на съзнанието. Недоволството, оплакванията и съжалението също могат да създадат своя вълна, но няма да способстват за Общуването, тъй като Общуването се основава на хармония или съзвучие със съзнанието на Учителя. Но в съзнанието на Учителя недоволството, оплакванията и жалбите отсъстват, макар причините и основанията за тях в Него да са безкрайно повече, отколкото у ученика, тъй като непокорното човечество причинява много грижи и носи много скърби. И все пак Владиката е непоколебим. Така към указаните качества ще добавим още и непоколебимост. При устременост към Учителя всяко положително качество ще бъде способстващо и приближаващо условие, тъй като аурата на Учителя съдържа пълната симфония от всички качества. И задълбочавайки своите, все някога ще можем да достигнем пълно съзвучие с Неговата аура. Пътят лежи през себе си и е винаги отворен, ако вътрешното състояние е в порядък. Разбира се, низшите обвивки ще се стремят постоянно да нарушат състоянието на съгласуваност и без тяхното обуздаване ритмичното придвижване е въобще невъзможно. Може да възникне безпокойство за това, че плътта е слаба и немощна, и се надвива от болести, но над всичко е духът, и в болното и слабо тяло може да има мощен дух. Много Велики духове не са имали цветущо здраве, мнозина от тях са страдали от упорити и продължителни болести и все пак в духа са преодолявали немощта на плътната обвивка. Слабостта на тялото не е оправдание за слабост на духа. Страданията и телесната немощ са неизбежни, но здравето трябва да се пази и да се стремим към хармония с всички тела, тоест да запазим с всички мерки тяхното нерушимо здраво състояние. Често дисхармоничното състояние на физическото тяло зависи от това на духа, а при допуснати болести – винаги. Затова вътрешната съгласуваност е важна и за здравето на физическото тяло. Духът е центърът, който задържа около себе си материалните атоми и молекули, влизащи в състава на плътното тяло. Духът е силата, която ги държи в едно със своя магнит. Ако магнитната сила отслабне, то и силата на притегляне се нарушава и процесът на дезинтеграция на материята става необратим. Магнитът на духа трябва да

бъде в необходимия порядък. Силното и продължително вълнение, дори и в течение на един ден, отслабва дотолкова магнита на духа, че човек отслабва пред очите. Очите хлътват, бузите отслабват, лицето става сънливо, човек губи тегло. С една дума, физическото тяло губи свои молекули и процесът на дезинтеграция става напълно явен и неотречим. Когато магнитът на духа е в ред, силата на сцепление и притегляне е огромна. Затова трябва да се стремим към проява на съгласуваност на всички вътрешни сили с целия си разум, с цялото си желание.

318. Учителят представлява идеалът на това, което с времето трябва да стане ученикът. Учителят е Идвал от време на време на Земята, връщайки се в обикновените условия, за да могат хората да видят образа на човека, достигнал предела на съвършенството, отредено за Земята. Говоря за духовете, завършили своя цикъл на планетата или стоящи на стъпалото на завършващите своята земна еволюция, когато планетата не може вече нищо да даде и Учителят Остава на нея заради населяващото я човечество. Не в облаците, а в жива човешка форма хората виждат възплъщението на всички качества, събрани в едно, които в една или друга степен се проявяват от хората на низшата скала. Учителят Представлява синтез на висшите достойнства на духа, обикновено на един от следващите Кръгове на еволюцията. Това което ще бъде достигнато от хората след милиони години и след много възплъщения, се Олицетворява от Учителя. Затова Неговата Светлина свети в тъмнината, затова Учението е водещ маяк, затова висшата цел на човека е да заприлича на Учителя.

319. В лъчите на утрото изпращам знаци на любов и грижа. Но те трябва да се приемат и да се прояви необходимата степен на внимание, иначе ще останат незабелязани и даденият дар ще се окаже изпратен напразно. А тъй като съзвучни с необходимата изтънченост приемници няма, то и цялото обкръжение остава без поредното подхранване със Светлина. Мрежата на Светлината в дадената точка ще бъде нарушена. И физическото, и духовното хранене трябва да подлежи на ритъм и в дадения случай неговото нарушаване ще бъде вече не лично дело, а пространствено, пораждащо нежелателен дисонанс. Формулата, че град не може поне без един праведник, има дълбоко пространствено значение. Не за светци се говори, а за съзнания можещи да служат като приемници и предаватели на тънките енергии, подхранващи обкръжаващите сфери. И всеки такъв приемник, всяко такова съзнание наистина представлява трансформатор за предаване на Висшите енергии и за тяхното разпространяване в пространството наоколо, във форма вече приемлива за обикновените съзнания. Колкото повече са тези огнени психотрансформатори, толкова по-малко и леко е и натоварването, но при отсъствието на такива в нужното количество на отделния избран се налага да носи върху себе си цялата тежест на натоварването. Така е и в случай, че някой отслабва дозора на духа и изпада в състояние на психическа инертност и безразличие. Затова Казвам: “Горете винаги, без да загасват пламъка на своя дух”. Огънят съзвучи на огъня. Огънят се възприема с огън. Огънят се съгласува с огън. Огнегасителите: страх, униние, съмнение и други гасители на пламъка на духа стават по този начин вече не лични вредители, а пространствени, ако съзнанието е достатъчно израснало, за да изпълни функциите на пространственото Служене. Разбира се, човешката аура винаги взаимодейства с обкръжаващите сфери, а следователно и с пространството, озарявайки го със своята светлина или помрачавайки го с излъчванията на низши огньове. Но разликата е в това, че съзнанието, потенциално достигнало и стъпило върху пътя на Служенето, изпълнява тези функции в несравнимо по-голям мащаб, тъй като получава енергия за Служенето от Твърдината. Затова не трябва да се носи огън падайки. Вредата се разпространява далеч наоколо. Трябва да се положат всички грижи за това психическият апарат на съзнанието да бъде винаги в пълен порядък. И вече не за себе си, а за другите се налага да се мисли. Огнената

отговорност се превръща в реален фактор в живота. Ако преданите сърца, огнените сърца, стоящи на стража и поставени от Мен, биха отхвърлили своята планетна стража, Земята би била постигната от бедствие, тъй като без пламенни сърца, стоящи на стража, не може да съществува и планетата, тоест няма да се удържи равновесието. Защо подземният огън, яростно стремящ се да пробие, не може да пробие? Огнените духове, пребиваващи на велика несменна стража, уравновесяват със своите огънове яростта на подземните огънове. Служителите на Светлината се приобщават към великата планетна стража, встъпвайки на пътя на планетното Служене. Трябва най-после да се разбере, че човек, бидейки носител на мощни енергии, наистина представлява сътрудник на Космическите Сили, когато той съзнателно встъпва в овладяване на своите Съкровища, на своето наследство, на своите огнени енергии, на своите огънове, които притежава сложният изтънчен психофизически огнен апарат на неговия микрокосмос. Но всеки сложен апарат изисква внимание и поддържане в чистота и порядък, а още повече апаратът на човешкия дух. Всичко в човека има строга научна обосновка, а следователно и обяснение. Не може повече да се крием зад ограниченията на слепия тесен материализъм. Науката отдавна е прекрачила неговите граници. Областта на могъщите неизследвани енергии лежи пред нея, очаквайки смели умове, неотричащи действителността. Настава епоха на огромни възможности, които се дават на човека по Космическо Право. Призивите на Новата Епоха не трябва да се пропускат или да се оставят да минат покрай нас, отричайки ги. Трябва да се намери в себе си смелост да се признае великата неотрицаема действителност.

320. Владиката Изпраща Лъчи и на далечните, и на близките, на огромни разстояния. Нека да заприличаме на Владиката при изпращането на лъчите.

321. Пречило е, пречи и ще пречи всичко и вътре, и вън. Стига само контактът да не се състои и страниците за Записките да останат незапълнени. Към това е време вече да се привикне. Светлината вътре ще среща яростни противодействия отвсякъде. За какво ни е светлина, когато в тъмнината ни е така добре и уютно и нищо не ни безпокои, и няма никаква борба, и няма нищо, с което да се води. Да седиш и да бъдеш като всички, затъвайки в сумрака на духа. Какво може да бъде по-лесно? И на обвивките е спокойно, и не трябва да се затрудняваш, и може да се предаваш на своите малки слабости и привички, които подобно на питон обхващат съзнанието. Но този питон е особен. Той задушавя време висшето изпраща на подвиг, забравяйки за своето лично. Така преминава тя, нескончаемата борба между висшите и низшите принципи в човека, докато Висшата Триада или низшата четворка не победи окончателно. Победата на първата означава живот и по-нататъшен възход, на втората – постепенно разложение и смърт. Падението на духа може да продължи векове, тласкайки го от стъпало на стъпало по стълбата на еволюцията на цялото битие. Да помислим за значението на дребните удоволствия и отстъпки на своето низше “аз”, водещи до ужасяващи последствия. Всичко започва от малкото: и доброто, и лошото. Възможно е дори да се срещнете на едно стъпало – за един дух по пътя нагоре, а за друг – по пътя надолу. И никой няма да забележи дълбоката трагична същност на срещата на двата духа, стоящи на едно стъпало на стълбата на еволюцията на всички живи същества, на всичко живо, на всичко, което е, тъй като един се изкачва към живота и Светлината, а друг слиза в обятията на смъртта и към висшето, без да засяга сънното опиянение на низшето. Колко зоркост е необходима, за да се разпознае врагът. Низшето “аз” се грижи за своите удобства, докато в същото своето крайно унищожение.

322. Беше указано неведнъж, че осъществяването на Близостта на Учителя зависи в значителна степен от състоянието на съзнанието на ученика и че нужното състояние или настроеност на съзнанието се поддържа от волята. Има воля мозъчна и воля сърдечна. Първата е ограничена във всичко и не притежава непрекъснато

бодърстване. Втората е двигател на делата. Хората не могат да бъдат запалени чрез мозъка, но чрез сърцето може. По същия начин и във всички свои начинания може да вложиш сърце, за да бъдат те успешни. Достатъчно е да отделиш сърцето си от нещо и интересът към явлението изчезва. Могат ли да се регулират огньовете на сърцето? Могат, насочвайки ги с волята. Разпалването на огньовете зависи много от устрема на волята, особено когато настъпват сроковете за това, тъй като огньовете могат да бъдат и угасени, и запалени. Бидейки тънко явление, огньовете са в значителна степен подчинени на волята. Така например страхът или съмнението, допуснати от волята, могат да отслабят или даже да потушат всякакви огньове. Най-тънката стихия, утвърждавана в човешкия микрокосмос, се нуждае от съвършено определени условия за своето пробуждане и растеж. Огньовете не могат да нарастват в униние. Така също и злобата раздухва само черния пламък. Творящите огньове на центровете могат да започнат да се проявяват в условията на пълна съгласуваност на човешкия организъм. Оттук и грижата за съсъда на съзнанието и всичко, което е в него. Трудно е да преуспееш при вътрешно неблагополучие. Позоваването на външното няма да помогне, тъй като навън всичко е относително и парчето сух хляб, предизвикващо сега негодувание, може да стане причина за бурна радост и щастие във време на глад. Отношението към външните явления не зависи от тях, а от съзнанието. И всяко явление може да се претвори в благо върху огньовете на сърцето. Сърцето е претворяващ престол или олтар на свещения огън, на който става трансмутиране на външните дарове във висши енергии. Потокът на живота донася на човека своите дарове и човекът ги преобразува в сияйни Съкровища от кристализирани огньове, отлагани в Чашата. В този сложен процес волята има първостепенно значение. Нейното значение може да се сведе до нула и безволно да се предадеш на волята на външните течения и да заприличаш на сламка в море или на тревичка във вихъра или на лист, отнасян от есенния вятър неизвестно накъде. Но може да се предостави на потока да тече по своя ред, събирайки всички сили на духа, за да се опази и съхрани нерушимостта и устойчивостта на твърдината вътре. Безволното трептене на съзнанието под вихрите на външните въздействия е недопустимо. Но още по-малко допустими са вътрешните вихри, астралните вихри, претоварени с неизживени чувства. От външните все още може някак да се опазиш, но как да се опазиш от вътрешните вихри? Единственото спасение е във волята, поела в свои ръце юздите на управлението. В собствения микрокосмос върховният извършител на всички дела е волята, призована към действие. На нея се предава и вътрешния свят на човека. Царството вътре се предава за охрана на волята, но на волята, устремена към Светлината.

323. Сине Мой, тежестта не е от теб, а е пространствена. Тежко е на Земята в породения от хората задух и най-добрите разбиват натоварването. Кръстът трябва да се носи и за себе си, и заради другите. Отровата, породена от злобата и тъмнината, се налага да се изпие от сърцето. Много тъмнина е породена и много Владици са я Изкупвали. Затова се наричат Изкупители. И тези, които са с Нас, вземат част от бремето върху своите плещи и се приобщават към жертвата на изкуплението. Затова е и тежко. Не е леко бремето на този свят. Маякът свети в тъмнината, отдавайки енергия на светлината. Много енергия се изразходва. Така и сърцето излъчва своите енергии в обкръжаващата среда за поддържане мрежата на Светлината. Много огън се изразходва. Колкото по-голяма е разликата в потенциалите, толкова по-голяма е и загубата. Потенциалът на Великото Сърце носи най-голямото натоварване. Нагрятото тяло се носи и по пътя на лъчеизпускане отдава своята топлина на околната среда и предметите. Същото е и със запаленото сърце. То непрестанно отдава своите енергии, попълвайки ги постоянно чрез Общуване с Йерархията. Но в дните на излъчване на токове отдаването е особено голямо и изпитваната тежест понякога става непоносима.

Служенето не е пърхане върху розови крила. То е постоянно изпиване на чашата със земна отрова. И трудността е в това, че сам ти не можеш нито да угаснеш, нито да оставиш своя пост. Маякът, угаснал в нощната тъмнина, може да стане причина за много бедствия. Така и сърцето, стоящо на велика стража, не може да остави поста и да хвърли всичко, което е наоколо, в тъмнината. И трябва не само сам да устоиш, но и да просветиш другите. Пламтящото сърце не е лично явление, а пространствено. Възложена е стража и не може да не светиш. Тежко е в пространството, но трябва да светиш, събрал всички сили на духа.

324. Утвърждавам проявата на щастие пред лицето на нещастieto и мъката, и на светлината – пред лицето на тъмнината. Утвърждавам независимо от и въпреки очевидността. Смятам, че планината на отсъденото щастие не може да бъде закрита от дрипите на ежедневието, нито зората на идващата Светлина – от сумрака на сивия ден. И Смятам, че сегашният мрак ще бъде подножие за идващата Светлина. Бъдещето се предвижда в духа и се утвърждава от духа. Тоест, в плътния свят него още го няма. Утвърждава се, но го няма, тъй като дрипите на стария свят, преобладаващи още в съзнанието на мнозина, пречат. И Новият Свят, и старият свят съществуват само в човешкото съзнание. Старият свят трябва да се из земе от съзнанието, затова главната грижа е да се изчисти съзнанието от отпадъците на вчерашния ден. Много от миналото има в съзнанието на хората, даже признали Новия Свят. За миналото трябва да се забрави и да се погледне по-широко на задачата. Пречат не само старите отживели обществени форми, но и старите наслоения. Атавизмът от привички на съзнанието, инертността на обвивките или астралът – древният враг, враг упорит и необуздан. Всичко това е наследство от миналото, подлежащо в една или друга степен на изземване, а астралът – на укротяване. Трябва да се погрижим за нови мехове за новото вино. Виното на живота или виното на Новия Свят трябва да бъде дадено в нови съдове. Затова се дават на човечеството нови форми на обществен и държавен живот. Със старите може да се стои само на старото място. Но еволюцията не чака. Тя стремително движи със себе си всичко, което може да възхожда. Сенките на мрака още се спотайват по горите и долините, в падините и ямите, но Слънцето вече се издига над хоризонта. Слънцето на Новия Свят. Новото Слънце на Новото Небе над Новата измита Земя. Сенките на мрака дълго още ще се спотайват във всяка цепнатина и дълбоките пукнатини, но сенките на мрака няма да спрат бяга на Слънцето. Трябва здраво да се вярва, трябва да се знае твърдо и непоколебимо, че победата на Светлината вече се е състояла, че царството на мрака вече е свършило и конвулсиите на стария свят нямат силите да спрат настъпването на Новото. Под знака на утвърждаването на Новия Свят вървят земните събития и Новият Свят крачи в крак с еволюцията под победното знаме. Скоро върху него ще се появи Знакът на Владиците, като символ на всепобеждаващата мощ. И тогава ще се разсеят и последните сенки. Възможно е да останат в бездните. Но нали и тъмнината трябва някъде да отиде и нейните съратници и слуги да намерят пристанище. Бездната на мрака ще бъде безпросветното пристанище на служителите на тъмнината. И не тук, на Земята, а на разлагащите се луни и планети, главна от които сега е разлагащият се Сатурн. Тъмните пълчища ще намерят своето заслужено място на мъртвата планета. Мечът на Космическата Справедливост се издига бавно, но поражавя безпощадно и завинаги. Страшният съд е страшен с това, че за избралите пътя на злото и Сатаната за свой господар единственият отворен път остава пътят към Сатурн. В атмосферата на Земята, пронизана от новите лъчи, изчадията на тъмнината няма да бъдат в състояние да останат. Летящите мишки живеят само в тъмнина. Тъмнина, приеме своето достойние. Много ще си отиде от планетата с тях завинаги и Новото Небе и Новата Земя ще станат чудесна действителност. Земята все още е в родилните мъки на новия човек, но новият човек ще се роди и бъдещето ще принадлежи на него.

Старото, обречено на смърт поради своята старост, ще си отиде в забрава, за да не се споменава повече никога. Това страшно кърваво време на войни, насилие, робство и разрушения ще остане напечатано само върху страниците на историята. И новите хора на Новия Свят, прелиствайки тези прашни стари страници, ще недоумяват как е могло да живее човечеството сред чудовищните ужаси на тъмната епоха. В Новия Свят няма да има нито войни, нито армии, нито борси, нито пустини, нито болести, нито бедни, нито робство на духа, нито на тялото.

325. Моят приятел иска неприложил огромни усилия да достигне огромна цел. Искан да стане владика на двата свята. Но вече Казах, че желаното господство се достига чрез овладяване на себе си. Овладей микрокосмоса и неговите енергии и ще владееш енергиите на макрокосмоса. Такъв е пътят на могъществото. Друг път няма. През себе си към всичко. Нима не съм Казвал, че Царството Божие не е някъде вън, а вътре във вас. Там и търсете, в своите дълбини. И тайнописът на знанието е скрит вътре. Ще започне да разкрива значението на своите невидими знаци. Всичко е вътре, но не в това същество, което ти така добре познаваш. Това, което ти познаваш, не е твоето висше „Аз”. Ти познаваш външния човек, но застави го да замлъкне. Нека да замлъкне обичайната активност на мозъка и чувствата. Нека обичайните мисли да спрат, нека всичко, което изпълва твоето съзнание, да спре и да замлъкне. Твърде дълго е звучало всичко това, заглушавайки и измествайки безмълвната реч на духа. Нека чувствата да замлъкнат, нека мислите да замрат. Нека тайният глас на Безмълвието подсказва беззвучно на чувствителното ухо други думи и други мисли. Гласът на Безмълвието. Кой ще може да му отдаде цялото си сърце беззаветно? Без спокойствие и равновесие, утвърдени вътре, безмълвният глас няма да зазвучи. Ще се връщаме около едни и същи понятия, докато те не станат външен израз на същността на духа. Позволявам да се докоснеш до дълбините, за да получиш нужната проекция на картината върху екрана на съзнанието. Киноапарат, лента, светлина, екран и така нататък - това са цял ред условия, без които проекцията не може да се получи. За да даде гласът на Безмълвието беззвучна звуколента върху екрана на съзнанието, трябва да се създадат необходимите условия за това. Сред шумния пазар даже думите на събеседника няма да се чуят. Пазарното съзнание не е годно за беззвучната реч. Отшелниците йоги са се уединявали в планините и там, в уединение, се научавали да чуват. Но сега Аз Искан да науча да се заострят способностите на духа в самата среда на живота. Вярно, не е сред пазарния площад, но все пак сред хората, без да се отдалечаваш от живота. Искан необикновеното да направя обикновено, в обикновения земен живот. Това и ще бъде подвигът на утвърждаване на новото съзнание, подвигът на сближаване на световите в обичайните земни условия на живот. Но ще Водя към целта с непреклонна Ръка, опазвайки по трудния път. Това, което сте достигнали в световите, сега Искан да направя достижимо тук, в живота сред хората. Много вече е направено, но много има напред, очакващо овладяване. То ще дойде с още по-дълбоко овладяване на себе си. Ще задълбочим разбирането, ще усилим достижението. Пътят ще легне прав, но трябва да се застане още по-близо, но трябва връзката да се задълбочи, но трябва да се усвоят качествата върху стъпалото на новото им разбиране. Стоях зад теб, и сега Стоя, като незаспиващ и зорък страж, готов да използва всяка възможност за нов полет на духа. Бъди готов да отвориш вратата на новото разбиране на все същото това велико единно Учение на Живота.

326. Учителят няма да Забрави да приеме всеки знак на внимание. Тези знаци показват, че устремеността към Учителя не е угаснала. Кое то обичаме, за него се и грижим и не оставяме без своето внимание. Но то не е нужно на Него, а на вас. Поклонение не е нужно, то не служи като признак нито на любов, нито на преданост, нито на устременост. Отзвучи от отиващото си робство на рабите божии, пълзящи в

страх. Почитането на Учителя не е поклонение - не роби на Светлината, а синове на Светлината бяха наречени хората. Пътят на Огнената Йога изключва страха, поклонението и пълзенето. Пред Йерархията на Светлината преклонението пред Висшето се проявява не с пълзене и страх, а с дела и постъпки и с утвърждаваните качества. По-добре е да се утвърждават качествата в приложение, отколкото да се шлифуват камъните с понижено чело. Настъпва векът не на робство, а на сътрудничество с Йерархията на Светлината. Настъпва времето на Космическото сътрудничество. Под този знак и върви преобразяването на света. Достойнството на духа и унижителното пълзене не могат да се съвместят. Милостия може да чака нищия, но не сина на своя Космически Отец, за когото Отецът от началото на времената е Подготвил голямо наследство, наследство огнено, наследство, което той Може да подели с него, наследство, към обладаването на което води пътят на Огнената Йога. Не роби, а синове божии се наречете – така е Казал. Казано е: дадена е на човека власт над всяка плът, но тази власт трябва да се вземе със свободна ръка. Не да умоляваш и да просиш, влачейки се, но да вземеш със сила, тоест с усилие и труд да вземеш по правото на своето първородство, по правото на космическото наследство. Стига забрани, заплахи и ограничения. Човекът иска да бъде свободен. Робството е ужасно. Първоосновите се нуждаят от очистване, за да може тяхната истина неизопачена да засияе с всичките си огньове. А те, присвоилите си правото да тълкуват и да изопачават простата и чиста истина, дадена от Учителите на човечеството, ще се наложи да бъдат заменени с нови, можещи да застанат в охрана на чистотата на Учението. Огнената Йога е дадена като очистващ меч. Тя ще помогне да се премахнат тъмните наслоения и натрупвания. Давам Указание за очистване на истината от наслоения боклук. Давам право на тях, изопачителите и защитниците на изопачената истина и на всички поборници на тъмнината да излязат в светлината на новия ден, за да може в неговата Светлина всичко тъмно, всичко наслоено, всичко натрупано и изопачено да стане явно.

327. Давам свидетелство за Пришествието. То ще бъде предшествано от завършващи промени, тъй като след Пришествието промените ще тръгнат не по форма, а по съдържание. Формите ще изменят своята същност без външно разрушаване, затова е толкова важно коренните изменения на формите на обществения живот да станат до Моето Явяване. И тези народи, които преуспеят в това, ще тръгнат пред другите – неуспелите. Под водачеството на мъдрите страната може да достигне разцвет. Но ако формата на нейния живот е от вчерашния ден и съзнанието на масите е изостанало, то друга, която е готова, може да преуспее под мъдро водачество стократно по-бързо. Еволюцията на народите в Новата Епоха изисква нови форми на целия живот и желаещите да преуспеят трябва да ги приемат. Ключът към Сатия Юга е кооперацията, психическата енергия и движението на жените. Тези дарове на еволюцията трябва срочно да се приемат. Кооперация и сътрудничество във всичко и на всички във всичко. Погледнете колко успешно се развива тя върху свършено новите основи сред народите на Новия Свят. Там жената е получила равни права. Но това е само началото. Добрият посев ще даде огромни кънове. Психическата енергия ще се укрепи с приемането на Учението на Живота. Наблюдавайте утвърждаването на тези трите и по тяхното утвърждаване съдете.

328. В този ден, когато Новото Слънце изгрее, ще свършат дните на скръб и няма да има болка, нито тъга, нито въздишки, породени от състоянието на момента. Часът ще бъде възвестен с пространствена радост. Много ще се измени в самата аура на планетата и в тона на пространствените въздействия, свързани с атмосферата на Земята. Решилите своя път с Мен ще встъпят в очистения поток на еволюцията. Хората придават малко значение на въздействието на сферите, обкръжаващи Земята, докато в същото време животът на човека се обуславя от тези влияния. Всеки народ живее сякаш

в сферата на извършените деяния, пораждайки заедно с тях нови явления. Отричането от стария свят означава съзнателно освобождаване от пространствените вериги на миналото. Кристализиращите се натрупвания на вековете натискат върху съзнанието, забавяйки бяга на еволюцията. Докато в същото време човекът, без да желае това, носи отговорност за всяка сълза, пролята някъде и изпълнила пространството с еманациите на мъка, и добавила тягост в пространственото натоварване, осъществявано явно в човешкия апарат във вид на така наречените настроения или безпричинни състояния на духа. Хората ще разберат най-после, че мъката на един засяга всички останали и страданията на хората, където и да се намират, лягат тежко върху съзнанието на целия човешки колектив. Едни носят това планетно бreme, осъзнавайки своята отговорност за Земята, други носят без да разбират за какво и защо, но носят всички, според размера на своето съзнание. Колкото по-високо е съзнанието, толкова по-тежко е натоварването и най-тежкото Носи Великото Сърце. Сега, когато мисълта придобива особено пространствено значение и да се изолира някой не е възможно даже в отшелничеството, което е било възможно някога, когато мисълта е била около човека, настъпва време на особено остро осъзнаване на общата отговорност и отговорността на всеки отделен човек за всичко и за всички. „Всички отговарят за един и един - за всички” е формулата на идващия Нов век. Можем да наречем това огнеотговорност, тъй като това явление съответства на новите пространствени огнени условия. Предишните бариери и граници се помитат, за да стане стадото единно. Много изкуствени разделящи прегради и натрупвания трябва да се отстранят. Тече велико обединение на народите в ново разбиране на взаимната отговорност и сътрудничество. Огънят, прояждащ и разрушаващ предишните форми, се явява светлият строител, съзидаващ съвършено новите условия на пространствения живот на човечеството, сближавайки и обединявайки всичко разделено досега.

329. Трябва да се отбележи, че страхът е лош съветник във всичко. Говорейки за безстрашие Имам предвид унищожаване корените на страха. Коренът е един, но дава много клони. Безполезно е да се режат клоните, ако е жив коренът, тъй като дава нови неочаквани израстъци. Къде е коренът на страха? В способността на астрала да звучи на тази вълна. Висшето „Аз” не познава страха. Огненото сърце е безстрашно. Огънят и страхът са несъвместими.

330. Издръжливостта на духа има известен предел. И давайки изпитание Учителят Гледа напрежението на изпитанието да не премине законния предел, след който изпитанието става разрушително. Разбира се, силата на духа да противостои на изпитанията е безпределна, но ако съзнанието е съответно. Съзнанието ще бъде и мярката за издръжливост. И когато Учителят Вижда, че тази мярка е достигнала своя предел, изпитанието се прекратява, тъй като целта на Учителя не е да изчерпи силите и да разруши волята, а да укрепи. Но за предела на напрежение трябва да се помни и да не се забравя, че мярка за духа ще бъде съзнанието. Всеки отмерва сам като има предвид, че волята може да измести тези предели до границата на Безпределността. Духът, закален и съзнаващ своята бездънна сила, може да издържи много. Приучвам постепенно към това осъзнаване с примери от самия живот. Можете да забележите, че обременяването на обстоятелствата през цялото време се е усилвало във всички направления, докато накрая пределът на издръжливост не е бил достигнат. Понататъшното усилване би нарушило и вече е започнало да нарушава ритъма на обичайната работа, и даже ритъма на Обръщане и Общуване, което вече беше недопустимо. Всяко изпитание се дава според силите, но много не издържат, смятайки, че силите са вече изчерпани, докато в същото време до предела остава още много. Архатът се утвърждава в безпределността на силите на духа, в увереността, че може с чест да излезе победител от всяко изпитание. Затова когато напрежението на

изпитанията се усилва, трябва всички сили на духа да се съберат във фокуса на волята и, събирайки ги вътре в своя център, да се посрещнат изпитанията твърдо и непоколебимо, като се знае, че колкото и трудни да са те, те ще преминат, единствено укрепвайки и усилвайки огнената мощ на победителя. Нито болестите, нито неприятностите, нито огорченията, нито грижите, нито безпокойствата и всички останали обременяващи обстоятелства не трябва да нарушават ритъма на Общуването и възложената работа. Равновесието на духа се проявява в утвърждаване именно на това. Наред с допуснатите изпитания много опити се правят отстрани, за да се наруши указания ритъм. Но тъмните могат да вредят само в допуснатите предели, досаждайки само с дреболии. Защитата на кръга, утвърдена от лъча, опазва от сериозни опасности. Но ще досаждат и ще вредят. Би могло да ограда и от това, но тогава би помръкнала бдителността на духа и зоркостта би отслабнала. Даваните изпитания и обременени обстоятелства са необходимо условие за растежа на придобивките и растежа на силите. Иначе няма да бъде събрана предопределената сила. Мъдрият и опитен воин се радва и казва: „Върху какво още мога да закаля своите сили и да умножа мощта?” Той сам предизвиква на бой противниковите сили, за да увеличи своите сили. Помнете: не трябва да се помръква духом при никакви обстоятелства, при никакви изпитания, колкото и трудни да са те. И победата е в това. При това не трябва да се забравя, че Учителят Гледа и Знае предела на издръжливост на съзнанието на ученика.

331. Сине Мой, ще бъде ли правилно действието, извършено въпреки повисшето разбиране за нещата? И може ли да се равняваш по низшето? Нашият път е по върховете. Много трудно е да се издигнеш, спускайки се надолу. Тежките плътни частици на материята прилепват здраво към аурата. Откъсването е болезнено. По-добре е да вървиш по върховете, без да се докосваш до низшите слоеве. По-добре е да изпълваш съзнанието си със Светлина, по-добре е да живееш така, че нищо тъмно да не влиза в съзнанието и да не го помрачава. Същността на съзнанието се формира от известни елементи. Трябва да се погрижите за това тези елементи да бъдат доброкачествени. Животът на собственото съзнание е пред очите на всекиго. Всеки знае с какво се изпълва то през деня, какви мисли и чувства се допускат, какви желания и стремежи. На какво се отдава предпочитание и време. Разбира се, волята, утвърждаваща тези елементи, се явява основният регулатор на живота на съзнанието и, разбира се, от нея зависи на какво да се отдаде предпочитание и какво да се отхвърли. Не трябва да се оправдавате с това, че този живот върви на самотек, както Бог укаже на душата, тъй като Бог тук няма отношение. И безволието на разпуснатостта не може да бъде оправдано с нищо. Отново идваме до контрола над собствения вътрешен живот. Не става дума за всекидневната работа, която извършва всеки, който се труди. Мислите, свързани с труда, не унижават човека, а напротив - извисяват го. Такъв труд е достигнал степента на творчески труд. “Не” се отнася за онези моменти, когато човек е свободен да извика в своето съзнание и да задържи там мислите и чувствата от личен порядък. Контролът е труден и особено е труден постоянният контрол. Но въпросът се поставя така: или утвърждаване контрола над живота на съзнанието, или загуба на възможностите за нови достижения. Къде ще заведе неуправляваният и несдържан астрал при растящи огньове? Ако неравновесието в Нас може да предизвика катастрофа, то такива катастрофи, но в далеч по-малка степен, предизвикват и вашите неравновесия в сферите, които ви обкръжават, понякога разпространявайки се твърде далеч. Ако е била приведена в движение силна мисъл при потенциално растящо съзнание, вътрешното неравновесие ще бъде причина за хаотичност и нови разрушения. По-рано сме говорили за качествата, нужни за усъвършенстване на духа. Сега говорим за същите качества, но в аспекта на тяхната пространствена и свръхлична значимост. Трябва да се изостави тясното лично разбиране на идеята за

самоусъвършенстване и за личния възход. Човекът е център на енергия, постоянно излъчващ в пространството и въздействащ на него и на всичко, което пребивава в него. Вашите качества са необходими не за вас, а за хората и пространството, за аурата на планетата, за поддържане на планетното равновесие. Енергиите, пораждани от качествата на духа, мощно въздействат на обкръжаващите сфери, носейки благословия или проклятие. Тъй като отрицателните качества приличат на тъмните разрушители. С какво може най-много да се помогне на човечеството и Владиците? Със светлината на своята аура, хармонична и уравновесена, стройна и постоянна. Как може да се извършва Служене? И какво представлява Служенето? Служенето е носене на светлина в своята аура, взаимодействица с обкръжаващите енергии, привеждаща ги в хармонично и осветено състояние. Това е светене със своята светлина, със своите излъчвания за всичко и за всички. Трябва да се достигне такова състояние на съзнанието, че вашата светлина да бъде наистина светлина в обкръжаващата тъмнина, светлина достатъчно силна, за да изчезне тъмнината. Тогава тъмнината се заменя от Светлината.

332. От дълбините на Непроявеното към светлината на деня прониква пламъкът на Вечния Живот и заражда от себе си световите. Вечно горящ, той пулсира, разгаряйки се ярко или съвсем затихвайки и изчезвайки от полето на видимостта, Единния Вечен. И тогава непреставаш да бие, пулсирайки сам, предава на всичко съществуващо свойствата на пулсацията и движението, а следователно и на ритъма. Тъй като космическото движение се изразява в ритъма. Всичко видимо или проявено е външна форма на изразяване на Единния велик вечен огнен принцип на живота. Той е във всичко и всичко се обхваща от него и включва в себе си всичко. Всичко произхожда от Единния Огън, Огъня-Отец, Породителя на съществуващото, пораждащ във Великото Вместилище – пространството, лоно на Майката на Света. Отецът-Огън и Майката, раждаща в своето лоно всички форми на пространствения живот. Единият Стана Двама и Двамата Дадоха живот на формите. В дълбината на всеки от тях е скрит творещ огън – двойствен, пораждащ, творчески, творещ. И принципът на Единия, и същността на Двамата, пораждащи Третия, са скрити във всяка проявена форма. Троицата, еднотелната и неразделна основа на всички истински учения, древни и по-късни, остава крайгълен камък на космическото разбиране за живота. Виждаме отражението на този Велик принцип на Великата Триада във всичко: в бащата, майката и детето, полюсите на електричеството и заряда, земните полюси и екватора, раждането, живота и смъртта на човека, младостта, зрялата възраст и старостта, и даже в издигането във въздуха, полета и кацането на самолета. С една дума, всичко съществуващо отразява най-великия принцип на троичността, източник на който се явява първичната Триада. Космическите Закони не могат да се отрекат. Те не трябва да бъдат отричани от науката, даже и ако те са изопачени и някои от тях са изразени в един или друг вид в съвременните или древни религии, тъй като от действителността не може да се избяга. Но да се види тя трябва все пак с непредубедено око. Истинни могат да бъдат наречени Великите Космически Закони и Принципите за изграждане на Вселената, лежащи в основата на всичко, което съществува. Материалните закони са неотречими. Законите на геометрията са проявени в строежа на кристалите. Работа на науката е не да изобретява нови закони, а да постига тези, които са стари като света и същността на които от време на време и някак човечеството винаги е прозирало, като им е давало израз според своето разбиране и в съответствие със своето стъпало на еволюцията. Космосът е безпределно многообразен в своите прояви. Човешкият ум на дадената степен на своето развитие може да обхване само определена страна, една или няколко. Висшите форми на проявените огньове все пак се изплъзват от постиженията. Човечеството отдавна изучава металите, но какво може да каже науката за ароматите на

тези метали, ако човешкото обоняние улавя само миризмата на медта и на някои груби сплави. Така цяла област от познанието е скрита от човека, тъй като органите на познание са още недостатъчно развити. Докато в същото време единствено развитието на способността за тънко обоняние, когато неговият център е запален, може да определи метала със затворени очи и напълно безпогрешно. И какво може да се каже тогава за света на миризмите, когато миризма притежава всичко, което съществува в природата, даже лъчите на спектъра, звуците на музикалната скала и въобще всички звуци, и даже звукът на човешкия глас може да бъде ароматен или зловонен. Многостранен и необятен е Космосът. Постигането и изучаването му зависи от отварянето на огнените центрове, носещо след себе си ново разбиране, изтънчване на скритите способности на човека, позволяващи му да постигне нови аспекти на все този единен, многостранен, безкрайно разнообразен свят.

333. Утвърждавам, че пълнозвучният и пълноустремен зов, отправен към Владиката, никога не остава без отговор. Само че не трябва да се очаква във форма предварително ограничена в някакви свои рамки. Отговор ще има, но такъв, какъвто Поиска Учителят. И в най-добра форма, приспособена именно към дадените условия или състояние на съзнанието. По такъв път се оказва и помощта, именно когато е нужна и когато собствените сили са приложени изцяло. При Общуването много трябва да бъде направено от страна на ученика и когато нужното състояние на съзнанието е достигнато, то само тогава Учителят Може да изпрати своя мисъл. Привеждането на собствения организъм в необходимото състояние на висша съзвучност ще бъде основа на Общуването. И колкото и да е успешно то, винаги може да му се даде по-висока степен на задълбоченост и съсредоточаване. Но е трудно да се достигне пълно отдаване на себе си. Някакви откъслечни мисли, някакви бродещи образи, някакви парцали от дневното мислене упорито и настойчиво се вкопчват в съзнанието, замърсявайки чистотата на екрана. Особено разрушително се отразява на Общуването общата дисхармония на съзнанието. Достатъчно е да се загуби равновесие и Общуването става невъзможно. Мотористът следи за това моторът да бъде в изправност и да работи. Ученикът наблюдава за това неговият психически апарат да бъде в пълен порядък и съгласуван, иначе възприемането е невъзможно. Обичайте позовалия ви. Устремявайки се към Него с любов, с любовта привличате Неговите Лъчи. С любов побеждавате хриптенето на своята немощ. С любовта преодолявате противодействащото напрежение на обкръжаващите сфери на трите свята. С любов, с любов и с любов се достигат заповяданите врати. С любов ги отваряте и чрез любовта възхождате към Владиката. Мощният, преодоляващ всичко магнит на любовта трябва да се осъзнае чрез сърцето. Сребърната нишка се крепи на нейната мощ. Любовта е плодоносна, тъй като тя укрепва качествата на духа и те нарастват. Искате силно да преуспеете? Обичайте с ненакърнена любов. Тогава сърцето няма да пресъхне и огънят няма да погасне. Говоря на тях: устременост, мъжество, постоянство, самообладание. А на вас, близките, Казвам: любов, тъй като от нея произтичат всички останали качества, както от Слънцето – животворната Светлина. Утвърдете Слънцето на любовта в своето сърце. Тя ще засияе в пространството. Тя ще бъде светлина за хората. Бъдете като Слънцето, бъдете отражение на Слънцето на Великото Сърце, тъй като носите Неговата Светлина в себе си. Сине Мой, приближил се към Мен с любов, не позволявай на великия дар да заглъхне. Нека да расте, умножавайки безпределно своята сила и мощ. С нея ще победиш и с нея ще достигнеш. Любовта е синтез на всички качества. Когато тя сияе със своята неугасима светлина, всичко става близко и бъдещето озарява съзнанието със своите притеглящи лъчи. Ще влезем в бъдещето заедно победно с любовта. Да отдадеш сърцето си на Мен може само с любов. На отдалия ще Въздам стократно. Всяка вибрация на любов, излъчвана от сърцето, се възвръща към изпратилия я натоварена с

Моите дарове. По Лъчите получавате любов, привличайки ги с любов. Така и запомнете: любов, побеждаваща всичко.

334. Моят приятел иска да преуспее, но забравя дадените Указания и, както и преди, се потапя в съня по обичайния начин, докато в същото време Общуването е подобно на съня. Потопяйки се в съня трябва да се направи същото, което се прави преди началото на всеки Запис. В бодърстващо състояние установения контакт се отлива в Записка. Във втория етап той преминава в сън, но вече не обикновен, а по дадено направление, установено от волята. Контактът преминава в сън в тънкото състояние, продължаващо по установеното съзвучие. Защо тези няколко минути, предшестващи съня, да не могат изцяло да се посветят на Учителя и на стремежа да се общува с Него в тънките условия? Какви са тези неща, ненужни за Мен, които могат да заемат съзнанието в моментите, предшестващи прехода в Тънкия Свят? Какви уговорки и оправдания могат да обяснят неизпълнението на Указанията? Или желанието да се преуспее и възможността за разчленяване на съзнанието са по-малко важни и значителни, отколкото мислите на егото, нежелаещи да освободят съзнанието даже тогава, когато това е необходимо? А може ли с нещо да се оправдае забравянето, ако и то също пречи? Разбира се, през деня много неща могат да пречат да се поддържа Близостта на Общуването, тъй като делата и хората отвличат от Висшето. Но какво може да пречи нощем, когато от последните минути бодърстване зависи успешното съприкосновение с Учителя в Надземния Свят? Лицемерието пред самия себе си няма да помогне. Ако желанието да се общува с Учителя е само на езика или на думи, а не на дело и не в сърцето, то даже и за тези последни минути бодърстващо състояние да се посветят на Учителя няма да се намерят сили. Ще се намери време за всякакви мисли, дори не съвсем добри, но само не и за най-главното. Но ако Владиката е на първо място в съзнанието, то даже и упорството на егото, противоборстващо Ми, може лесно да се победи. Трябва да се научите да встъпвате в областта на съня съзнателно, отхвърляйки целия дневен нагар и всички земни мисли и всички привични пътища на мислене. Съединяването на Световите в съзнанието не може да стане, ако на осъществяването му не се отдават необходимото внимание и грижа. И още веднъж Искам да попитам, но вече за последно: ще бъде ли изпълнено Указанието строго и неотклонно, и без забавяне? И тъй вече много възможности са загубени. Приближаването към Светлината изисква загриженост и неотклонно изпълнение на Указа. Според усърдието се дава и достижението, но когато усърдието е само в мислите, но не и в приложението, възможностите се пропускат изцяло. Полумерките са непригодни. Половинчатостта е недопустима. Когато се дава Указание, то трябва да се обгори с огнени букви в съзнанието, за да се утвърди в живота във вид на неоспорим навик, станал част вече от самата природа на ученика. Само така може да се преуспее. Ние изобщо сме против навичите, но е по-добре да не се молиме изобщо, отколкото да пропускате молитвата и да нарушавате вече установения ритъм. Навикът трябва да стане израз на ритмичното действие и да стане веднага така постоянен, както изгрева на Слънцето. Навикът се заменя с ритъма на обичайните действия, враснали в съзнанието. Изисквам ново отношение към даваните Указания, тъй като времето не чака.

335. Мислил ли си, приятелю Мой, че всички човешки действия са проява на кармични енергии? Тъй като кармата е действие, винаги носещо плодове в размера на изразходваната енергия. Основното положение в съвременната наука, заключаващо се в това, че нищо в природата не изчезва и не се ражда отново, повече от всичко и преди всичко се отнася до енергиите на човека, проявявани от него в живота. Резултатите от приложената енергия никога не изчезват, но донасят следствия, всеки в своето време. Кармичните енергии, акумулирани в аурата на човека, са готови всеки миг да се проявят веднага щом външните условия го позволят. И след като те някъде са се

формирали, магнитът на кармата, влечащ към тях, става непреодолим, притегляйки човека във фунията на нужните условия. Бъдете внимателни в своите действия, особено при съприкосновение с хората. Не трябва да допускате астрално въвличане на себе си в извършваните действия, тъй като астралните вихри създават особено тежки кармични следствия. Решаването на математическа задача и свадата на двама бойци имат различни кармични следствия не по форма, но по самата същност на проявените енергии. Астралните вихри като тежки вериги обвързват съзнанието, привличайки го към неизбежно заплащане на сметка. Тежка е кармата на неизживените чувства. Да помислим за това, как да проявяваме предпазливост към кармичните действия.

336. Стихията на огъня е скрита във всичко като основа на битието. Трябва да се обикне огненото звучене. В песента на водопада, в шума на листата, в звука на човешкия глас, в музиката може да се улови песента на огъня. В природата звучи всичко и всичко има своя нота, но тази нота ще бъде огнено явление. Огневселената в своя огнен аспект разкрива своята тайна пред висшето разбиране на човека. Може даже да се говори за огнено съзвучие на атомите, съединяващи се в по-сложни образувания, в несвършващата песен на живота на материята. Вселената звучи, величествената симфония на Космоса се проявява в музиката на сферите и изпълва пространството с огнено звучене на Висшите енергии. Звуковият аспект на Мирозданието е много красив, проявеният Космос като антипод на Хаоса се поддържа и изгражда върху законите на хармонията и съгласуваността, изразяващи се в звуково съзвучие. Смятат, че огънят се проявява само в груба форма, забравяйки за огнените атоми, изграждащи всички видими форми. Звукът е тясно свързан с огъня, звуците винаги предизвикват огнени образувания. Музикалната симфония, изпълнена добре, за развитото огнено зрение представлява цяла сфера от красиво преливащи се цветове, съчетаващи се във всевъзможни комбинации и представляващи по същество свят на огнени образувания. Такава е и човешката реч. Самият апарат на човека, по нервите на който се предават огнени импулси, гори и сияе с огньовете, изхвърляйки в пространството пламтящите звукоформи на мислите, облечени в думи. Ако речта е хармонична и прекрасна, то огненият звуков аспект също е хармонично прекрасен, но горящите слова, наситени със злобата на черния огън са безобразни. Със своите звуци те раздират пространството. Затова Говоря за красота във всичко, във всички прояви на живота. Може даже да се каже, че прекрасната картина звучи огнено в пространството на ключа на огнената съгласуваност. С това са ценни произведенията на истинското изкуство. Няма да бъде преувеличено да се каже, че изкуството е път на огнено насищане аурата на планетата с прекрасни безсмъртни форми на красота, пламенно звучащи в пространството. И ако външната им физическа форма все пак умира, то душата, тоест огнената им същност, остава нерушима в Огнените Сфери на планетата. Разбира се, вчерашният ден си отива от Земята и повече не може да бъде видян на Земята, нито всичко, което се е случвало в него, нито миналата история на човека, но всичко случило се живее в записите на пространството, неумирайки в своите тънки невидими огнени форми. Трябва да се разбере неунищожимостта на филмите на планетния живот и на живота на всеки отделен човек. Само огън по-силен и с по-мошен потенциал може да унищожи пространствените начертания и то в изключителни случаи. Затова се изтриват от книгата на живота неудачните страници, неоставили в съзнанието на Индивидуалността никакви следи. Но може ли да се каже, че те не могат да бъдат извлечени от пространствените записи? Многогранността на Космоса не се помещава в обичайните форми. Звукоогнената скала върви нагоре към недосегаемите висини на Светлината, която звучи. И ако скалата на земния звук е широка, то колко ли е широка четиринадесетата скала на слуха? Затова нека да не ограничаваме Вселената с нашето

разбиране за нея днес. Съзнанието трябва да бъде отворено и непредубедено, готово винаги да посрещне новото разбиране просветлено.

337. Владиката Намира време и за голямото, и за малкото. Тази способност да се вмести и голямото, и малкото показва огнеността на съзнанието. Само малкото съзнание, скрито зад вещите пред очите си, изобщо не вижда нищо. Именно способността да се вижда е толкова свойствена на висшето съзнание, затова се говори за зоркост и за орлово око. Колко векове упорити усилия са изработвали това свойство! Колко векове са били нужни на орела да придобие зоркост на зрението! Наслойването на съзнанието и изработката на качествата протича бавно. Но ученикът ускорява своя път и встъпва на пътя на съзнателно развитие на тези способности, които той иска да придобие. Това се съпровожда с ускорена реакция на организма и развитие на възприемащите центрове. Съзнанието се напъва за възприемане, усилвайки дейността на центровете. Може да се види как пламват огньовете на съответните центрове, когато художникът-портретист наблюдава лицето на човека, когото иска да нарисува за спомен. Неговите зрителни центрове проявяват особена активност и напрежение, което не може да се наблюдава у обикновения човек. И така е с всички центрове, които започват да се събуждат, показвайки особено проявена светимост. Огненият апарат на човека се привежда в действие и започва да сияе. Бездействието не дава нужните следствия, затова е заповядан труд упорит и напрегнат, когато всички способности на човека се привеждат в действие и растат, въздействайки върху центровете. Триадата способности и напрегнатият труд помагат да се държат центровете в състояние на необходимото напрежение. Без труд няма придвижване. Ако дадат за пример отшелниците, кажете: отшелничеството е плодотворно само при известни придобивки, когато тънката дейност на Плановите на Невидимото заменя земната дейност. Но това е вярно само отчасти: знаете как се е трудил Сергей [Радонежский]. По-добре е да се свърши скучната работа блестящо и с подем, отколкото да се концентрираш на малкия си пръст. Пътят на обичайните окултни умствени упражнения е неверен. Само Учителят Може да даде нужното указание, но то ще бъде винаги необичайно и в продаваните ръководства по окултизъм не се съдържа. Но хората предпочитат да се взират в пръста си, отколкото да развиват зоркост, предпазливост и чувствителност. Тъй като пръстът им обещава призрачно могъщество и власт над материята, а орловото око не може да го направи. Но орловото око е етап към силата на пространствено творчество и никакво могъщество не е възможно без овладяване на изкуството на точното възпроизводство. Да можеш да съединиш състоянието на елементите в нужната картина и да я държиш в цялост с огнено напрежение на волята в съзнанието наистина ще бъде вече голямо постижение. Менталната работа без тази способност е невъзможна. Не е възможно и никакво творчество. Не трябва да се ограничава репродуктивната способност на съзнанието само до зрителни впечатления, слух, обоняние и всичко останало. Творчеството трябва да бъде пълно, а не да се ограничава, подобно на първите филми с размазано фотографирани и неясни едноцветно възпроизведени зрителни картини. Истинското творчество трябва да даде и точност, и цвят, и дълбочина, и звук, и аромат, и осезателни усещания. С една дума - пълна картина на действителността. Говоря вече не за кинофилмите, а за творческото възпроизвеждане на действителността. Творчеството на Архата изисква всички елементи и пълнота на усещания образ. Виждате прекрасна разцъфнала роза. Нима смятате, че тя се е създала от само себе си, когато е била необходима разумната сила на създателя на това цвете, за да може съгласуваната хармоничност на елементите, които го съставляват и познаването на точните пропорции да дадат такова чудесно явление, пълно с красота и хармония. За да се твори трябва да се знае много. Учителят Призовава да се твори и вече не отделни цветя, а цели светове. По този дълъг път

качествата и способностите, развивани съзнателно, ще послужат като необходимо и неизбежно условие за постижения в развитието на творческите способности на духа.

338. Ще бъдем на стража винаги, пребивавайки като обтегнат лък, в напрежение. Тази напрегнатост на съзнанието е нужна за да не затихват центровете. В напрегнатия постоянен труд човек започва да свети. В мъглата на безделието гасне и се понижава неговата жизнеспособност вследствие потушаването на огньовете. За съжаление никои още достатъчно обосновано и научно не е доказал, че основа на дълголетието се явява ритмичния и постоянен труд. Трудно е да бъде потушен равногорящия пламък. Безделникът не може да постигне дълголетие. За разпалване на огньовете трудът ще бъде необходимо условие. За творчески напрегнатия труд се казва: непосилният и робски труд води до оглупяване и потъмняване. Да намери радост в труда ще бъде разрешение на пътя за ученика. Тази радост той носи в сърцето си, влагайки я в поръчания труд. Радостта не е в труда, а в сърцето, което озарява труда със своите огньовете. Страната на трудовата радост ще преуспее първа по космическите пътища. Затова нека не се трудим като наети роби, а като сътрудници на Светлината и пространствената радост. Радостта и Светлината са синхронни: не може да има радост в унието. Еманията на унието подобно на тъмен задушлив облак обвива аурата, угасяйки огньовете. Радостта не е затова, че нещо и някъде върви добре и успешно, а затова, че в сърцето е запален огъня на радостта, пламъкът, който земните вихри вече няма да разколебят. Искам да ви видя радостни и светли. Искам вашата радост да звучи, без оглед на скърцането на земните условия и да побеждава земната несъгласуваност. Да победиш с радост тъмнината на безизходността ще бъде огромно постижение за духа. Тази радост ще бъде свръхлична, тъй като на какво може да се радва малката личност, заключена в клетката на железните условия на плътния свят, тежки и криви, неизправими в дадения момент? Може да устои и да преживее единствено свръхличната радост. Най-здрава и устойчива ще бъде радостта за Светлината. Към нея може да се добави и радостта за Йерархията и любимия Владика. За Висшия Свят също можете да се порадвате, както и за огненото бъдеще, очакващо човека. Радостта за бъдещето е здрава основа. Затова нека да отглеждаме и задълбочаваме това чудесно и светозарно чувство. Земната радост е нездрава и недълговечна, но свръхличната може да устои, даже бидейки земна и за хората. Радостта е двигател на духа. С радостта възхождаме към Светлината. Затова Казвам: “Радвайте се, деца!” Градината на радостта е Моя градина и вие имате достъп до нея. Познали сме мъката и радостта, за да оценим сами чудесната напитка на радостта на живота. Приятели! Там, отвъд пределите на земните скърби, ви очаква радостта и нейният отблясък достига Земята, за да може да запали вашите сърца с нейната светлина. Затова Казвам: “Радвайте се!” В радостта за отсъденото ще пребъдем и особено ще помним за това когато се сгъстява мрака и сенките на тъмнината се опитват да закрият Светлината. Космосът звучи в тона на радостта. Да се приобщим към космическата радост.

339. Утвърждавам необичайните явления в обичайното. Трябва само да се отворят очите. Също Утвърждавам, че всичко е необичайно и само привичното разбиране за нещата налага върху тях печата на обикновеността. Разбира се, всяко цвете може да се смята за обикновено, тъй като сме привикнали към него. Но навикът не е оправдание за слепотата и чудото на всяка тревичка не намалява от това, и не може да бъде скрито зад мъглата на обичайността. Живеем в чудесен свят, където чудото е на всяка крачка, но очилата на обичайността пречат да се види. Тези очила трябва да се свалят и тогава може да започнете да се учите да виждате душата на вещите и явленията. Да вземем за пример човешките очи – огледало на чувствата и хорските емоции. Колко казват очите на наблюдателния ум! Сякаш книгата на човешката душа

се разтваря пред умеещия да вижда. Но всички са заети със себе си и със своите преживявания и вече не остава време да наблюдават движенията в чуждата душа. Без да умее да наблюдава човекът се движи сред призрази, създадени от неговото въображение, загубвайки връзка с действителността. Трябва просто да се отворят очите, за да се види и светът на чудесната действителност ще започне да разкрива на наблюдателното око своите изумителни тайни. Колко нови звуци на човешкия глас ще се разкрият, особено ако започнем да слушаме със сърцето, отбелязвайки впечатленията, които той създава в сърцето. Реакция на сърцето – така ще наречем уменията да се различава тънкото въздействие на звука на човешкия глас. Тайна на звука – колко значение е скрито в тези думи! Звукът носи огнена форма и аромат в себе си, и енергия, явно и мощно въздействаща на нервната система на човека и заставаща неговите нервни центрове да вибрират на съответния ключ. Звукът на гласа може да успокои човека, може да го развълнува, може да го приведе в състояние на раздразнение, може да му предаде здраве или болест. Владеем мощно оръжие, но сме слепи и глухи за разбиране на действителността. Във всеки поглед може да се вложи всякакви чувство, тоест, всякаква енергия, която ще действа по заповед на волята, но пред овладяването на това чудесно оръжие човек предпочита да зяпа и да бърбори безсмислени думи. И това прави човекът, създаден по божии образ и подобие, докато в същото време Светът е бил Сътворен с изречено Слово! Кой може да постигне могъществото и силата на словото? Не за словоблудстващите, не за неможещите да преодолеят бърбенето, не за бърбивците на естрадите става дума, когато Имам предвид огнената мощ на човешките думи. Не, Говоря за думите, когато съгласуваната напрегнатост на целия организъм предава в една дума или словосъчетание, както картината - идеята на художника, мисълта, вложена в звука. Трябва да се научим да говорим още по-кратко, още по-силно, още по-огнено, влагайки сила във всеки звук, произнесен съзнателно. Защо вашите думи вече започват така мощно да въздействат върху хората? Не е ли затова, че започвате да се приближавате към великата тайна за разбиране на звука изобщо и човешкия глас в частност? Вслушайте се в гласовете на хората. В гласа на човека се изразява неговата същност. Трябва да се научите да постигате тази същност. Колко много говорят очите и гласа. Защо да се пита за нещо, защо да се строят догадки, когато вътрешният човек е изразен навън в гласа и в очите. А ако към това се добавят още и походката и жестовете, то общият облик на човека става вече съвършено определен. Към това може да се приложи още и реакцията на сърцето. Така с интересни опити може да се развива орловото око и изтънчения слух и тогава обикновените явления ще загубят своята обикновеност и необикновеността ще стане достояние на устремения дух.

340. Разбира се, реалността на тънките явления и на Тънкия Свят трябва да се утвърждава постоянно, иначе грубите плътни вибрации ще го заглушат. Съзнанието е привикнало твърде много към плътния свят и твърде се е откъснало от Невидимия Свят, за да може тази връзка да бъде възстановена без съзнателното вмешателство на волята. В Тънкия Свят няма тайни от нашата обикновена земна гледна точка. Тънкият Свят вижда нашите действия и все пак за значението на поведението не пред хората, а пред лика на пространството, забравят даже учениците. Когато еснафът насаме извършва постъпки, които никога не би извършил пред очите на хората, това е разбираемо и естествено, но когато ученикът забравя, че няма нищо тайно, което веднага да не стане явно за Тънкия Свят, то това вече граничи със съзнателно отричане на действителността. Постъпвайки насаме, отбелязваме степента на своето разбиране за действителността. Именно в съзнанието се съединяват Невидимия и видимия светове. И именно с признаването на тази действителност в живота и постъпките се утвърждава това признание. Тънкият Свят свидетелства за себе си явно и постоянно, но плътният

свят е пред очите и грубите видими и усещани явления на земния свят затрупват тънките явления и човек бързо забравя за тях, даже виждайки и усещайки ги. Двата свята са свързани неразривно. Дори ръка не можеш да вдигнеш, без да съединиш тънкото действие с плътното, тъй като мисълта, вдигнала ръката, е невидима. Човек живее постоянно в двата свята, но не иска да помисли и да си даде сметка за това. Вие гледате човека, стоящ с гръб пред вас и той веднага започва да усеща безпокойство и даже докосва с ръце това място, към което е насочен вашия поглед. А колко чудесни и невидими взаимодействия стават при съприкосновение с хората? Стига само пет минути да поседите в присъствието на унил човек и вие чувствате как помръква и угасва вашата аура, сякаш някой е угасил светлината във вашия дом. Това взаимодействие става без думи. Добре би било да се покаже на цветен филм взаимодействието на човешките излъчвания. Тогава значението на колектива и ролята на отделния човек в него биха били осъзнати нагледно. Човек носи със себе си вибрации на светлината или на мрака и въздейства според същността на своите излъчвания. По този начин хората се делят на помрачителите и светоносци. Така нашето състояние и състоянието на духа имат вече не лично, а обществено и пространствено значение. Помрачителите са общонародни престъпници, причиняващи огромна вреда и на колектива, и на обществото, и на държавата. Ако само заради един страхливец може да побегне войската, то какво да се каже за тайните вредители, отравящи съзнанието на своите събратя. Понятието престъпление против обществото трябва да се разшири и психическите престъпници да се изведат на дневна светлина. Твърде дълго са ходили те безнаказано, отравяйки съзнанието на масите. Ще бъдат изобретени апарати за определяне на човешките излъчвания и тогава помрачителите ще бъдат изгонвани и изолирани от колектива дотогава, докато не намерят в себе си сили и желание да придобият човешки облик. По своята вредоносност за обществото вредата, причинявана от тях, е много по-дълбока и сериозна от кражбата, тъй като те отравят човешкото съзнание, невидимо и нечуто поглъщайки психическата енергия на обкръжаващите. Такова вампирично съзнание може да потуши ентузиазма на цял колектив и да вреди продължително, докато не го забележат и отделят от здравите и нормални хора. Особено недопустимо е такова потушаване при ръководенето на делата. В този случай вредата се разпространява нашироко. Трябва да се побърза с изучаването на психическата енергия, иначе много опасни психически престъпници ще продължават да отравят със своето присъствие съзнанието на народа. Без апарат трябва да се учите да разобличавате и да забелязвате тези помрачителите и да ги отстранявате от делата. Болестите и здравето на духа са ужасно заразни. Още много трябва да се внесе в науката за обществото, но без разбиране на Учението това е невъзможно. Психическата енергия на човека трябва да се изучава, но основният обект на изучаване трябва да стане апаратът на човешкия организъм и то именно от психофизиологична гледна точка, като носител на седемте принципа на съответстващите им обвивки. Без изучаване на човешката аура разбирането на човека е невъзможно. Без признаването на мисълта, на нейната същност и значение, това изучаване ще бъде едностранчиво. Новото време идва и изисква нов подход към нещата. Не трябва да се закъснява, тъй като Новата Епоха приближава стремително.

341. Да, да, да, поне в минутите на съсредоточаване поставете Мен и Моя Лик в съзнанието, господстващ над всички останали мисли и представи, заемащи цялото поле на съзнанието. Когато Моят Лик нарасне и запълни целия екран със себе си, възприемането на впечатленията, произлизащи от Мен, става възможно. Но досега те са били само мислени, а може да се достигне това, те да станат слухови и зрителни. Всичко зависи от това кой център започва да работи или кой център вече се е пробудил. Да се възприеме или чуе мисъл е едно, а да се запише вече е съвсем

различно, тъй като изисква двойно напрежение. Дълго време се изисква за да се координират центровете и главната трудност е в това, че възприеманите мисли или думи се забравят необичайно бързо, почти мигновено. Това е първият признак на огненото възприемане. Висшите възприятия са трудни с това, че изискват пълно отричане от себе си. Тук именно е нужно разчленение на трите тела, по-точно отделяне на егото или низшето “аз” от висшето съзнание. Низшата обвивка замлъква в своята активност, за да могат висшите проводници да послужат като проводници за тънките вибрации. Съзнанието действа във висшия проводник и Висшето преобладава в съзнанието. Човешкият микрокосмос се състои от седем проводника, наричани тела или проводници, всеки от които принадлежи към своя план от битието и се проявява на своя план. На физическия план могат да се проявят всичките седем, но низшият – физическото тяло не може да се прояви на астралния план, както и астралното – на менталния, или менталното – на по-висшия, Огнен или в Света на Огъня. На всеки по-висок план низшите обвивки стават вече съвсем ненужни и неприложими, затова и трябва да се разчлени съзнанието, за да могат те да действат отделно и самостоятелно на всеки от трите плана, достъпни за човека. Възможно ли е, бидейки във физическо тяло, да се действа в менталния план? Може, ако физическите възприятия и чувства са потушени от волята. Често замисляйки се дълбоко ние губим усещане за плътния свят, пренасяйки съзнанието в мисълта. Умението да се изключва вниманието от впечатленията е вече изкуство на Архата. Много зависи от това и много може да се постигне, отричайки се от своето обичайно, тоест низше “аз”. Правилно смятат, че не може едновременно да се служи на двама господари: на Висшия Свят и на плътния свят, тъй като винаги се отдава предпочитание на единия от тях. Предпочита сърцето. То именно и трябва да може да се устреми в нужното направление. И особено преди сън. Както гъбата всмуква вода, така и сърцето, устремено с далечна задача, попива в себе си далечните впечатления и се връща в плътния свят, натоварено с тънки впечатления. Трябва да се научите да ги превеждате или транспонирате в земното съзнание. Работата е тънка и изисква продължителност и голяма зоркост, тоест способност за разпознаване. Този, който никога не се е вслушвал в пространствената нота, няма да може да я улови, ако не отбележи характера на пространствените токове, отнасяйки всички тънки впечатления към нарушеното храносмилане на стомаха или други чисто физически привички. За искащия да види и да чуе плътният свят и света на плътните впечатления не могат да бъдат мярка. С метла може да се мете двора, но с метла не може да се свири на арфата на духа.

342. По-трудно е за човека, зает със себе си, да постигне Общуване, отколкото на камилата да премине през иглено ухо. Посвещаването на мислите на Учителя сутрин, когато съзнанието още е свободно от земните мисли, има решаващо значение за утвърждаване на възприемането и за настройката на съзвучието. Именно по този път се настройва приемникът на съзнанието. Когато страничните мисли вече са затъмнили екрана на възприемащия, чистотата на съзвучието се нарушава. Висшата мисъл се получава с примеси и тогава вече е невъзможно да се отделят собствените мисли от мислите на Учителя. Изостреността на чувствата ще помогне за острото разпознаване на низшето от Висшето. Пълното предаване себе си на Учителя, поне в тези моменти, става неизбежно, ако е твърдо решението да се постигнат резултати. И когато в съзнанието липсва своето, Моето го изпълва. Сливането на съзнанията предполага отричане от себе си. Този, който влачи своето его върху престола на Общуването, не успява в Сливането. Лъчът на Учителя пада върху екрана на съзнанието, незает от фантомите на личния свят, образите на Висшия Свят се налагат върху него и възприемането протича безпрепятствено. Когато то е започнато правилно, то остава грижата процесът да не се нарушава от постоянните нахлувания на обкръжаващите

обичайни мисли, които яростно и упорито се стремят да нахлуят в полето на съзнанието и да го запълнят изцяло. Зоркостта и бдителността при това трябва да бъдат усилены. Така тези мисли могат да се изхвърлят веднага, щом се появят. Можеш да ги видиш, но да се задържаш на тях не трябва, те, като зяпачи зад оградата могат да спрат и да гледат, но през оградата не се допускат, тъй като входът за тях е затворен. Но все пак е по-добре да влезеш в дома на духа и да заключиш вратата, тогава и преминаващите зяпачи вече не са страшни. Процесът на възприемане може да се детайлизира и задълбочава безкрайно. В неговата основа лежи пълната, отречена от своето обичайно “аз”, съсредоточеност. Трябва да се разбере, че пътят на отричането от себе си и от своя обичаен свят на мисли и чувства е условие за правилно пребиваване в Тънкия Свят и особено след смъртта. Иначе няма да се откъснеш от кръга на безизходността. За личното няма място в космическото, но от личното трябва да се научите да се откъсвате на Земята. Тъй като там, където съзнанието е свикнало да се движи в коловози, прокарани в пространството по време на земния живот, е много трудно да се промени обичайното привично направление. Това трябва да се научите да правите тук, на Земята, прокарвайки в пространството каналите на устрем на духа, по които свободно и леко можете да се движите след смъртта. Ако тези канали не са създадени от висшия устрем на мислите, духът ще тъпче на място в затворения кръг на личния свят, от който няма изход. По каналите на устременост, прокарани в пространството по време на земния живот, духът се устремява към сферите на Висшите Светове. Затова Казвам: “Стремете се не някъде си и някога си после, а днес, сега, когато вашата воля е свободна и тук може да се утвърди Общуването с Висшия Свят”. Общуването с Учителя се установява съзнателно. То има решаващо значение при прехода в Тънкия Свят. Да се отнесем към него съзнателно и пълносърдечно, влагайки в процеса на Общуване цялото си сърце, всички сили, цялата сила на същността.

343. Прокараните в пространството канали на устрем имат извънредно важно значение за живота на духа и в частност в Надземния Свят. Ако човек, живеейки на Земята, се е ограничавал в кръга на интересите на семейството или работата и мислите му никога не са се издигали над обичайните земни условия, то в онзи свят, където всичко се движи от мисълта, след смъртта на тялото той ще се окаже тласкан от обичайната мисъл в кръга на предишните образи. Но ако някога е мислил за звездите, да кажем, за Венера и е искал да пребивава там и да види как живеят хората, то освобождавайки се от тялото той, движен от мисълта, ще полети нататък, към обекта на своя устрем. Устремът пробива слоевете, обкръжаващи тежките условия, и прокарва път към тези обекти, върху които се е съсредоточила мисълта. Така след смъртта духът ще се устрemi по привичния и издълбан от устрема канал в пространството, а именно натам, накъдето духът се е стремил приживе. Можете да си представите как от всеки човек се протягат лъчи на мисли към предметите или явленията, за които той мисли, съединявайки го с тях и включвайки неговото съзнание в пределите на явленията, към които той се е насочил. Тялото се отхвърля и човек се оказва в света, където всичко се движи от мисълта, до неговата тънка обвивка включително. Накъде ще се насочи той? По привичните русла на стремежите. И ако човек цял живот се е устремявал към Висшите Светове, към далечните планети, към Великите Духове и високите явления, то и духът му ще полети нататък по готовите канали, прокарани в пространството от самия него тук, на Земята. Устремът ще начертае границите на възможностите и достиженията, тъй като това, което е невъзможно тук, става възможно там, където двигател на всичко е устремената мисъл. Затова се заповядва Безпределността, неограничаваща човека с нищо, освен неговата огнена устременост, свързваща го с далечната цел, колкото и далечна и недостижима да е била тя на Земята. По-широко от широкото шийте, по-широко от широкото разхвърляйте семената на устрема към

Далечните Светове, към най-висшите сфери, към недостижимите височини, тъй като е достижимо и възможно всичко, ако не тук, то там, в Световите. В своята малка стая мислено може да се стремите натам, където мисълта може да се прояви. Ако орелът не може да прелети, то мисълта може навсякъде да прелети. За мисълта невъзможно няма. Това звучи неубедително на Земята, но помислете как звучи там, където двигател на всичко е светоносната мисъл, непознаваща нито предели, нито ограничения. Но това трябва да се утвърди на Земята, но трябва сега да се прокарат каналите в пространството за бъдещите полети. Човекът незнаещ нищо, отричащ всичко и не породил устрем остава в омагьосания кръг на тези мисли и тези обекти, към които неговата мисъл е била привързана в земния живот. Всеки се явява свой собствен освободител или тъмничар в условията на надземното съществуване. Поселият тук ще пожъне там. Или безкрайните възможности на безкрайното пространство, наситено с всички видове форми на живот и с всичко, което някога е достигал духът на човека или съзнанието на Височайшите Огнени Велики Духове, или получава малката сфера на ограничения кръг на земните интереси, по-високо от които никога не се е издигало неговото съзнание. Ограничаваме и освобождаваме сами себе си със своите стремежи, поставяйки си предел за проявите на своя дух. Затова Казвам: “Устремете се и ще ви залее сиянието на Безпределността”. Затова Казвам: “Трябва да се пробие кръга на обичайността, създавайки спирала на устременост”. Затова Казвам: “Разберете мощта на огнените достижения, разбиващи вашите тъмници, даващи ви крила и привеждащи духа там, където го води лъченосната мисъл, пронизваща с лъчите си пространството и създаваща светоносни пътища на духа”. Трябва да се помисли за каналите, прорязвани в пространството от устремната мисъл и служещи като пътища за придвижване на духа. И трябва да се разберат лъченосните пътища на Светлината.

344. Сине Мой, правилно мислиш, ако разглеждаш всяко изпитание, всяка неприятност като пробен камък, проверяващ и укрепващ определено качество. Така и трябва да се гледа, отхвърляйки обичайната гледна точка. Не да се занимаваш с преживяванията, когато дойде времето на поредното изпитание, а съзнателно укрепване на качествата е нужно, тъй като те се дават именно затова. Така коренно ще се измени отношението към ударите на живота. И всеки удар се превръща в ново стъпало за укрепване силите на духа. Трябва да се научиш не да се страхуваш от тях, а даже да презираш опасността. Така протича утвърждаването на духовната сила и приоритета на духа над всичко, което е по-долу от него. Така се преодолява и побеждава животът. Трябва постоянно да се мисли за това, прокарайки в пространството каналите на бъдещите действия, набелязани от волята и залагани в бъдещето във вид на образи, създадени във въображението и оформящи пътя на възхода на духа. Да мислиш за своите победи в ярки образи ще бъде подготовка на пътища, създавани в пространството.

345. Дава ти се възможност да познаеш действителните ценности на живота и тяхната отлика от нещата, нямащи никаква цена. Техен основен признак ще бъде тяхната абсолютна значимост и нужност. Например спокойствието или наблюдателността, в каквото и количество да се натрупват, всичко придобито ще бъде нужно и ценно, и е истинска собственост, която нищо вече не може да отнеме. Така придобиваното качество представлява натрупване на реални богатства. Може да придобиеш купища вещи или злато, но по-добре и по-изгодно е да бъдеш признат писател или художник, или композитор. Вещите ще се превърнат в прах, златото ще остане на Земята, но придобивките на духа с духа ще пребъдат. А когато дойде време и натрупаните съкровища пламнат с всичките си огънове, тогава човек ще вкуси от всичките свои дела, с които той се е трудил под Слънцето, събирайки истинските съкровища на духа. Събирач на съкровища, търсач на бисера на живота може да бъде

наречен мъдрият деятел на духа, упорито, настойчиво и уверено натрупващ вечните ценности на непреходното в съкровищницата на своята Чаша. Този процес на натрупване протича радостно и увлекателно, когато, например, простата наблюдателност явно и щедро обогатява съзнанието. Простият и внимателен поглед към лицето на човека вече разкрива много, сякаш вратите на познанието на човешката душа се отварят. Но и тук е нужно отричане от себе си, тъй като да можеш да наблюдаваш и да влачиш навсякъде със себе си своето малко “аз” с неговите оплаквания, недоволства и безпокойства е съвсем невъзможно. Свойството на орловото око се разкрива радостно, самоотречено, в пълно спокойствие. Ако е невъзможно да узнаете за човека нещо повече от това, което е било известно, съсредоточено и внимателно погледнете неговото лице сякаш за първи път, сякаш отстрани, отбелязвайки и най-малките подробности. Но за това не трябва да се разказва на хората. Хората не прощават наблюдателността, разкриваща тяхната вътрешна същност. Малко са хората, умеещи да владеят себе си дотолкова, че тяхното вътрешно “аз” да не се отрази във външното. Вашите качества са вашето съкровище. Вземете качествата спокойствие и равновесие. Какво може да се сравни с тях, когато натрупаните съкровища от огънове явно и победно сияят в гърдите? Може да се отнемат вещите, може да се отнеме тялото, но кой ще отнеме това, което принадлежи към натрупванията на непреходната безсмъртна Индивидуалност? Пред човека стои Безпределността, пребивавайки в която на Земята и в световите той може да увеличава Съкровището на Камъка с нови огънове на безсмъртието. Знаейки всичко това и множествеността на духа, трябва да се съжаляват хората, тъй като не знаят нищо, тъй като са слепи и се нуждаят поне от искрици Светлина, която излъчва Архатът. На всекиго трябва да се даде нещо и да се посвети, ако приема. Събираме съкровището не за себе си, а за света, тъй като неговата Светлина свети на света. Да се родиш Архат е невъзможно. Архат трябва да станеш, събирайки в ежедневието кристалите на вечния Огън, пазител на който се явява Чашата. Да не отпадне, да не се преумори в делата, да не угасне, а да пренесе внимателно и грижливо през живота свещения Огън, горящ в гърдите – ето задачата на ученика. Тайната на неугасимия сърдечен пламък се заключава в Общуването с Йерархията. Великото Сърце дава на носителя на Камъка Своя надземен творещ Огън. Сребърната нишка на духа съединява с Твърдината на Светлината и с Висшия Огън сърцата на устремените към нея. На позналия явно радостта от натрупване на Съкровищата ще бъде Дадено и усилено стократно, тъй като придобиването на непреходните ценности се извършва в радост и с радост. По лъчите на радостта потичат сили за ново задълбочаване на познанието. Духът трябва да усети именно безпределната същност на натрупваните качества. В умножаването на силите трябва да се усети пулсацията на живота. И победната радост от огньовете, утвърждавани в сърцето, ще пламти сияйно. Сине Мой, радостен е пътят на възхода. Радостта е признак на висшите стъпала. Радостта от находките, от преодоляването, от победата е радост на Архата. Не за малкото, земно, а за Висшето да се порадваме с висшата радост на духа.

346. Владиката Навлезе в живота и феноменът на съзнанието се обедини с феномена на Йерархията. Беше извършено признаване на това, което е било извършено преди осемнадесет милиона години, когато човешката форма е получила божествената искра на разумността или самосъзнанието по Лъча на Владиката и тази връзка между Космическия Отец – Йерарх и сина, получил човешко съзнание, която е била установена в ранната зора на човечеството, сега съзнателно се утвърждава по пътя на прекия контакт и Общуване. По-рано тя не се е осъзнавала, а сега става съзнателна. Но в първите раси съзнателността е била по-ярка и жизнена, тъй като божествените Царе от Слънчевата Династия са се ползвали с любовта на хората и хората радостно и

безпрекословно са им се подчинявали като на висши и йерархически помазани същества. С потапянето в материята връзката е отслабвала и е била загубена. Днес блудният син се завръща в бащиното лоно и се възстановява забравената връзка с неговия Космически Отец – Йерарх, по Лъча на Когото някога е пламнало съзнанието на човека с искрата на човешкото разбиране. Без Йерарха хората биха останали на нивото на животинското състояние, лишени от самосъзнание. За своето съзнание са задължени на своя Отец – Йерарх. Отецът – Йерарх Очаква завръщането на човека-син след дългото му потапяне в материята, тъй като това е неизбежно стъпало от еволюцията. Разширяването на съзнанието, достигане състоянието на космическо съзнание, сливането с Лъча на Владиката ще бъде следващото стъпало. Тъмният път отвежда в тъмнината на бездънната тъмна бездна. Говоря за пътищата на Светлината. Трябва съзнателно да се посрещне епохата, идваща на смяна на старата. Това е епоха на съзнателно сътрудничество на човечеството с Йерархията, както е било някога в периода на младенчеството на първите съзнателни раси. Но сега това сътрудничество, усилено с разгърнатия интелект, разширяването на съзнанието и висшата духовна степен дава на човека небивал разцвет. Хората трябва да се подготвят за приемане Даровете на Еволюцията. Трябва да се унищожат силите на разрушението. Разрушителите трябва да се изгонят от планетата. Предстои огромна чистка на човечеството и ще бъдат приложени велики и небивали мерки. Отстранете тъмните разрушители, тъй като са станали преграда за еволюцията. Станаха огромни промени, ще станат още по-големи. Нищо което Ми противодейства няма да устои срещу Мен. А и кой ще вдигне ръка на своя Космически Отец? Само служителят на тъмнината. Но негов баща е Сатаната. Тъмнината ще си отиде отново в тъмнината. И синовете на тъмнината ще се оттеглят в планетната тъмнина, при условие че напуснат Земята. И стадото ще стане едно и начело на него ще Застане признатият от всички Водещ Йерарх. И над планетата ще започнат слънчевите дни на щастие и Царството на Светлината не ще има край. Стоим на велик прелом. Силите на светлия лагер растат мощно. Тъмнината се съпротивлява упорито и мрачно, но нейните часове са преброени и тя вече е претеглена на везните на справедливостта, на Космическите везни, които са безпогрешни. Когато предреченият час удари разрушаването на тъмнината ще бъде стремително. Бъдещето сияе с огньовете на чудесните възможности на Светлината. Да се порадваме на бъдещето!

347. Сине Мой, с осъзнаването на своето синовство се приближаваш към Мен и навлизаш в сферата на въздействие на Моите Лъчи. Осъзнаването на синовството дава право на много неща. Тъй като получаваш това, на което имаш Космическо Право. Но трябва да осъзнаеш себе си като син. Не като роб, не като ученик, не като сътрудник, а именно като син. Когато преминеш предназначенията стъпала, когато връзките на любовта станат здрави и бъде отворен достъп към всичко, ще бъдат дадени и ключовете. Синът разполага с доверие. Очаквам пробуждането на пълното разбиране, за да дам според съзнанието. Робът получава робски дял, синът – синовен. Призовавам към осъзнаване на космическата връзка с Оцеца – Йерарх. Малкото съзнание се задоволява с малко и затваря себе си в малък кръг. Призовавам към пространствените простори, Осветил миналото и бъдещето с разбиране. Пътят е ясен и прав. Елате при Мен всички, жадуващи за живот на духа и ще ви дам според вашия устрем. Да, всеки ще получи според потребностите на духа, проявени в устрема и всеки ще даде според своите възможности онази сила на светлината, която ще се прояви в неговата аура, и всеки ще послужи на Мен, на планетата и на хората.

348. Сине Мой, Владиката е Направил твоя микрокосмос сфера, където ежедневно се насочва Лъч, имащ особено назначение. Лъчите се изпращат на всички способни да ги възприемат. Но особени Лъчи – само на близките духове. За

Поръчението трябва да се подготвиш. Подготовката върви по Лъча. Колкото по-голямо е Поръчението, толкова по-голяма подготовка се изисква. В най-отговорното време на Земята се изпращат духове, имащи особена мисия. Подготвям те за изпълнение мисията на живота. Тя е огромна и значителна. Не на малкото трябва да станете свидетели. Духът се формира в уединението на стаята. Изпитанията са приспособени всяко да даде необходимото следствие. Учителят Следи да се утвърдят необходимите качества. Учителят Укрепва според силите и Изпълва с Висше Знание. Много умни хора има, но за успешното завършване на задачата трябва да станеш мъдър, трябва да се научиш в обичайното си състояние да говориш и пишеш така, сякаш с устата на сина Говори Самият Отец. Трябва да достигнеш такова състояние на слатост на съзнанията, че Моята Мъдрост да стане твоя мъдрост. Огромна е духовният глад. Трябва да се даде храна на духа в такова количество и такова качество, че да насити всеки дошъл според вместимостта на неговото съзнание. Ще Давам чрез Теб, както съм Давал и Давам чрез Майката. Трябва да застанеш още по-близо, още по-неразделно, още по-твърдо, за да изчезне всяка преграда. Трябва да се проникнеш с духа на Учението така, че сърцето да може с разбиране да озарява всеки пласт от живота, всеки проблем, всяко решение, от личните и малките, до държавните и общочовешките. Трябва да се израсте духом така, че величието на бъдещето да се вмести без колебание, без съмнение, без да се проявява страх пред своя чуден жребий. Ще те Покрия с щита на победата и ще Дам в ръката ти жезъла на успеха и преуспяването във всички твои начинания, набелязани от Мен за изпълнение. Ще вършим заедно делата по утвърждаване на чудесното бъдеще в Моята Страна, предназначена от Мен и водеща в делото по преобразяване на света. Когато настане твоето време и дойде срокът, ще навлезеш в полосата на друг живот, на живота на Служене на Моя народ със силата на огньовете, запалени от Мен в твоя микрокосмос. Помни: с Мен е възможно всичко, но отдаването ти на Мен трябва да бъде пълно и необратимо. Предавайки се на Мен, утвърдил Моята воля в себе си и с Моята воля, непознаващ неуспех и поражение, ще действаш мощно. Приучи съзнанието си към това, че действайки с Мен, с Моето Име и с Моята Сила, ще бъдеш мощен посланик, носещ Светлината на Владиката за земния свят, озарен от лъчите на настъпващата Огнена Ера. Ще Вложа Моята сила в твоята десница и ще те Снабдя с изпълнена с власт огнена мисъл. Ще твориш бъдещето с властта, дадена по Мой Указ. Настройвай арфата на духа си в чудесната тоналност на съзвучие с Висшите Сили и всичко, каквото и да пожелаеш да направиш в Мое Име, ще носи върху себе си печата на изпълнението. Ще ти служат невидими сили и помощници, тъй като ще изпълняваш волята на своя Владика. Ако Аз ще Стоя на Велика Стража за изпълнение волята на сроковете Невидимо Видим, то ти видим ще бъдеш изпълнител на Моята воля. И тогава, където поиска времето и мястото, ще Изпратя теб. Давам поръчение на сина да свидетелства за Мен. Давам поръчение на сина да свидетелства за Космическия Отец на всеки дух. Наложил съм светноносен печат на твоето чело и съм Поръчал да свидетелстваш за Светлината. Ще Дам могъща сила да владееш сърцата на хората. Всичко, което е необходимо за изпълнение на огромната мисия на живота, ще бъде дадено, но трябва да предадеш сърцето си на Мен, но трябва да се изпълниш с Мен до предела, но трябва твоето сърце да се освети ярко от Моето Присъствие и обичайните мерки трябва да се изоставят там, където се прилага силата на Владиката. И ако съм Съкрушил въстаналия враг на Светлината, то кой ще устои срещу Моята проява в теб, сине, утвърждаван в името на осъществяване преобразяването на света. Сине Мой, Аз, твоят Владика и Отец, съм Избрал теб за проявен съд за приемане и пречупване на Моите енергии във форма на преобразявания живот. Ще дадеш на хората прообраза на това, което ще бъде, а те ще осъществят неотменно и ще претворят в живота новината, непреодолима за логиката. Ще победиш със смелостта на решенията. Строителите на

Новата Страна вървят вече по новите пътища. Покажи пътища още по-нови, още по-чудесни и неочаквани. Сине Мой, чудесна е твоята участ, отдал себе си на Служене на своя Владика.

349. Стълбата на Йерархията е безпределна и се губи във върховете на Неизказаното и Непостижимото. И подемот е безкраен. Всяко ново стъпало е по-високо от старото. Всяко разширяване на съзнанието се постига с усилие и борба. Борбата за преодоляване и утвърждаване на новото в себе си е нескончаема. Това е и вечният живот. Не може да има спирки. Животът не може да спре, еволюцията не може да спре. Планетите не могат да прекратят своя бяг, не може да се спре световното движение, което по същество представлява придвижване в еволюцията. В това гигантско Космическо мощно еволюционно движение даже инволюцията на отделните Глобуси или цели системи, извършваща се в процеса на тяхното поредно уплътняване или потапяне в материята, е подобна на водовъртеж или на обратни малки течения на повърхността на великата река на живота, която в своето еволюционно течение отнася всичко във великия океан на Безпределността. Постъпателното движение в еволюцията космически се извършва при всякакви условия. Всичко неможещо да възхожда в крайна сметка се изхвърля от потока и отива за преработка. Великият Космически Закон за еволюция на битието не може да бъде нарушен. Някъде в световите, на далечните планети живее съвършеното човечество. Съвършено в сравнение с нас. И, бидейки съвършено, то е също така далеч от върха, както и ние, макар да стои по-високо от нас. Ако нас ни отделят от Владиката един или два Големи Кръга на планетната еволюция, то колко ли Кръгове отделят Владиката от Неговия Владика? Дори да си представиш е невъзможно колко много се отличават условията на живот на Висшите планети от земните условия. По степента на своята изтънченост състоянието на материята дотолкова се отличава от земната, че всяка възможност за сравнение изчезва. Някъде живеят хора, които в своето мнозинство по висотата на своето развитие стоят на стъпалото на Владиците. Трябва да се разбере, че космическите възможности и космическата действителност не се вменят в човешкото съзнание. Но утвърждавайки Безпределността във всичко трябва да се признае и безпределността на световите, и стълбата на духа, нямаща край. Както светът на трите измерения е безкрайно по-широк от двуизмерния свят и включва в себе си всякакво количество двуизмерни явления, така и Световите на Висшите измерения в сравнение с нас са несъизмерими и се намират към тях в същото съотношение. Всезнанието и всевиждането, и всечуването, и могъществото на Огнения Свят са само едно просто свойство на Света на Висшите измерения, предаващо част от тези свойства на достигналото го съзнание. И степените на тези изумителни божествени свойства са също относителни. Главното е това, че предел не съществува, тъй като предел на еволюцията представлява самата Безпределност. Няма нито край, нито предел възможностите за развитие на човешкия дух, няма космически. Новата Епоха дава възможност на земното човечество да се устреми мощно в еволюцията, помитайки всички прегради на тъпата ограниченост, суеверията, лъжливите вярвания и лъжливата наука. Всички бариери ще бъдат пометени. И човекът ще тръгне към върховете, освободен от всички връзки.

350. Спиралата на съзнанието се издига от дълбините на материята към огнените висоти. Всеки неин оборот е по-висок от предшестващия. И всеки носи в себе си опита на предшестващите го пръстени. Съзнанието се развива спираловидно, преминавайки сякаш през едни и същи точки на окръжността, но както зимата и лятото, без да се повтаря никога. Така и Записките вървят спираловидно в съответствие с разширяването на съзнанието, всеки път добавяйки нещо ново към същите основни въпроси на развитието на духа и еволюцията на проявеното битие. Колкото и дълбоко да бъде

разгледано дадено качество, новата спирала, на която се е издигнало съзнанието, вече дава ново разбиране за засегнатото качество. Можеш да добавиш ново и да обогатиш с ново разбиране и себе си, и другите. Повтарянето на едно и също би породило монотонност и би било пресичане на възможностите на духа. Затова Лъчът на Учителя носи в себе си новото, новото, новото и съзвучно на растящото и разширяващо се съзнание. В издигащата се спирала на съзнанието Архатът е вечно нов, многостранността на Космоса намира във всяка спирала отражение на някоя от своите страни и така дошлите при него намират новост и неувяхваща свежест на духа. Възможно е да пресъхне и да угасне съзнанието на обикновения човек и да се прекрати творчеството, но това не може да се случи с вървящия Архат, тъй като той познава непресъхващия Извор, бликащ с вечно млада и нова струя на живота. Еволюцията на битието е спирална. Нейните пръстени са аналогични, но никога не се повтарят, както не се повтаря един и същи ден два пъти, тъй като също е подчинен на този същия закон на спиралата и ритъма. Знанието за този закон дава възможност на ученика да засее с разбиране нужните зърна в своето съзнание. Всяко зърно, заложено при поредното преминаване през дадена точка по спиралата, дава вече ново и разширено разбиране. След второто идва трето, след третото идва четвърто и така зърната на посева растат безкрайно, обогатявайки съзнанието. Стига само съзнанието да се докосне до този бликащ огнен източник и да отпие от него, за да се влее струята на новото разбиране в отворения приемник, готов за възприемане на Висшите енергии. Твърдината на Братството стремително и неудържимо се носи напред. Твърдина здрава, Твърдина устойчива, Твърдина, издълбана в базалтовите скали, неудържимо носеща се напред в безпределното пространство на времената. Така се съчетава неизменността и устойчивостта със стремителното движение към Бъдещето. И този, който може да съедини своето съзнание с този носещ се в пространството пламък на невидимата Светлина, получава от неговите Лъчи. Мнозина ходят и търсят по света тази чудесна Твърдина на знанието и Светлината. Но малко от тях знаят, че тя може да се намери със сърцето, в сърцето и чрез сърцето, духовно устремено към нея на крилете на Лъчите Светлина. Устремът върви по Лъча. По Лъча различават Светлината и по Лъча достигат до вълшебната Кула, а в нея Самият Владика Чака устремилите се в духа и сърцето към Него. Лъчите на Кулата светят над света и всеки търсещ намира. Тъй като законът задължава да се даде на моления, да се отвори на чукация и да се покажат на търсещия пътищата на находките. Мнозина търсят в тъмнина. Помагаме и на тях, ако търсят Светлина. Казах: "Елате при Мен всички". Но минават наблизо, не към Мен, а към тъмните служители и затъват в тъмнината. Аз Зова към Светлина и Указвам пътя, и Давам възможностите. Търсещи, чукащи и молещи, на вас Говоря: вратите на Светлината са отворени и Моите най-близки стоят на Пост, за да ви посрещнат, търсещи и чукащи. Тях, стоящите на стража, съм Изпратил в света заради вас, търсещите, за да ви посрещнат, за да заситят вашия духовен глад, да ви дадат духовни одежди, за да можете да дойдете при Мен радостни и светли. Но вижте изпратените от Мен. Но не отхвърляйте Ръката за помощ. Но не отблъсквайте тях, поставените от Мен, тъй като часът е определен и пропуснатата възможност не се повтаря. Минавам покрай тях, но не Ме забелязват. Изпращам Моите възлюбени, но не виждат и тях. Не Мога да съживя камъните. Не мога да чукам по вкаменените сърца. Крайното време идва. Спящи в сърцето си, събудете се!

351. Едно Мога да обещаю: за верните условията ще се изменят. За тази промяна Подготвям света. Личната карма и народната карма ще се слеят в единно русло на живота. И животът на Моите изпратени ще бъде съвършено различен. Духът изнемогва в очакване, но очакването може да се превърне в килим от находки и мъчението на духа да се превърне в радостно събиране на знания за действителността. Наричаме

познаващите реалисти на действието. Така е и в действителност: сред шлаките на настоящето те намират елементите на непреходното и ги влагат в градежа на бъдещето. Да се види главното сред безчислените откъслечи от обикновения живот ще бъде достижение на мъдростта, но нека покълналото да живее с бъдещето и да се устремява в бъдещето. В бъдещето всичко е възможно. В миналото е възможно само това, което е било, в настоящето – което е. Но в бъдещето – това, което поиска волята. Това основно свойство на бъдещето трябва да се осъзнае добре. В настоящето не може да се измени нищо. И най-малкото изменение предполага бъдещето, колкото и близко то да се намира. Предпочитаме не непосредствено близкото бъдеще, а далечното бъдеще. Тъй като колкото по-отдалечено е бъдещето, толкова по-дълъг е лостът на волята, с толкова повече работа или действие може да се достигне. Действията растат в пространството, усилвайки лоста на волята. Както художникът създава велико произведение на изкуството, запечатвайки мисълта в образи, така и Архатът сътворява бъдещето във форми, създавани от волята. Всеки творчески процес е насочен към бъдещето. Той винаги се съпровожда с действие. Следователно, истинското творческо действие е процес на осъществяване на бъдещето в настоящето, когато настоящето се използва като поле за сеитба на действия, устремени към бъдещето. Бъдещето за ученика е поле за утвърждаване на всички качества, поле за утвърждаване на симфонията от качества, зърната на които и грижата за които той проявява в настоящето, прилагайки ги в живота в името на бъдещето. В настоящето той притежава тяхната несъвършена проява, с която не може да се задоволи, тъй като знае за симфонията от качества. И затова той устремява своята творческа воля към неограничените възможности на бъдещето, където е възможно да прояви и утвърди в себе си това, което в дадения момент няма, което не му достига и което не може да приложи в действия в необходимата степен. Но нека невъзможното или непостижнатото в дадения момент бъде гаранция за това, че именно това недостигнато качество ще бъде достояние на духа в бъдещето, когато към него се прилага необходимата сила на устрема в настоящето. Това съчетание на настоящето с бъдещето в работата по утвърждаване на качествата трябва да се разбере здраво и да не се огорчавате от никакви несъвършенства, забелязани в себе си, тъй като при постоянния устрем в прилагането на желаните качества в живота бъдещето сияе с огньовете на победата. Можете да си представите себе си като притежаващ нужните качества, може здраво да се внедрят те в съзнанието, за да могат в хода на растежа на духа твърдо и мощно да се проявят приложени в действителността, в живота. Никакви неуспехи, никакви препятствия, никакви грешки не могат да спрат растежа на качествата, ако духът е осъзнал водещата сила на бъдещето, в което всичко е достижимо, колкото и да се различава настоящето от него. Не в настоящето, а именно в бъдещето Устремява Учителят, тъй като настоящето представлява израз на тези несъвършенства на духа, които ще бъдат преодолені в бъдещето. Възможно ли е изведнъж да се постигне съвършено равновесие или висше спокойствие? Не, невъзможно е, но е достижимо именно в бъдещето и нищо не може да лиши духа от това достижение, ако лостовите на волята, устремени в бъдещето, са приведени в действие. Настоящото служи само като изпитателен полет, в който може да се провери каква степен от това качество може да прояви духът в даден момент, за да може той да го прояви в още по-дълбока и съвършена степен в бъдещето. Искам да покажа, че прилагането на качествата в живота представлява за ученика само етап в техния растеж, по който той може да съди за самия процес, насочвайки и регулирайки го с волята. С тези дадени качества, с които разполага, той се отправя към бъдещето, знаейки за спиралния растеж на съзнанието и елементите, които го съставляват. На всичко добро, светло и еволюционно трябва да се постави печатът на утвърждаването за неговия безпрепятствен растеж, а върху всичко

съмнително, ненужно и пречещо – печата на осъждането, под шампата на което ще съхнат и вехнат негодните кълнове. Така процесът на самоусъвършенстване ще застане върху здравите релси на успеха и ще създаде твърда и непоколебима увереност, че всяко желано качество може да бъде утвърдено здраво и да се развива така, както това иска волята.

352. Даже малката победа е вече достижение, тъй като от малките песъчинки се натрупва планина, тъй като няма нито голямо, нито малко. От малкото семенце израства огромно дърво. Посевите израстват в пространството. Всяка крачка в правилното направление приближава към победата. Разбира се, астралът се стреми да реагира на всичко и, разбира се, каквото и да става, трябва да се научиш да управляваш себе си. Причината, предизвикала или можеща да предизвика неравновесие ще отмине, но победата над нея, ако се е състояла, ще остане с победителя като отправна точка за нова и по-нужна победа. Съзнанието набелязва редица качества и решава да ги придобие на всяка цена. Дозорът се установява в направление към набелязаните качества и всяко поредно изпитание, което няма да се забави, ще служи като усилвател, събирач и акумулатор за този огън, същността на който е изразена в него. Качествата притежават свойството на огъня и затова се наричат огнени. Качествата, които вече са утвърдени в човешкия микрокосмос, се проявяват под формата на кристализирани огньовете и когато дойде моментът за действие и проява на даденото качество, кристалите на отложените качества пламват със своите огньовете. Трябва да се отбележи, че всички движения в човешкия микрокосмос по своя характер са огнени, но характерът и свойствата на тези огньовете зависят от стъпалото на духа, а също и от свойствата и степента на светимост на центровете. Съзнателното утвърждаване на качествата е съзнателно натрупване на огньовете. Когато цялото същество на човека се настройва в ключа на усъвършенстване, или с други думи казано – в тона на акумулиране на огнена мощ, то започва съзнателно да нараства и всяка победа, всяко поредно изпитание, преминато успешно служи като най-бързия метод за нарастване на мощта на Съкровището на Камъка. Трябва да се разбира, че Мълчаливият Свидетел вътре винаги е неизменен и непоколебим от това, което става вън и в случай на поредни изпитания стига само да обединиш съзнанието си с него и да се отделиш в неговата сфера от всичко външно и временно и той веднага ще предаде на съзнанието вибрациите на мощта на вечния пламък, от който е запалена неговата същност. Даже малкият опит днес, когато малките дела можеха да попречат на Общуването, донесе веднага победа и равновесие, веднага щом съзнанието обърна своето око навътре – към твърдината, където пребивава Той – Мълчаливо Гледащият. Трябва по-често да се обръща съзнанието навътре, към олтара на вечния пламък, в светилището на запаления дух, недостъпен за външното, неунищожим, съставляващ същността на човека. В хода на неговото осъзнаване той ще сияе в съзнанието все по-ярко и ярко, докато не се превърне в пламък от безкрайната Светлина, представляващ част от този Пламък, от който е произлязъл духът, временно и видимо отделил се от Великото Космическо Вместилище, с което тази връзка никога не е прекъсвала и не може да се прекъсне. Сферата на този Пламък е обител на вечната Светлина, от която е произлязъл духът и към която трябва да се завърне. Но даже краткото докосване до съкровено и неизразимото, скрито в човека, усилва неизмеримо мощта на съзнанието. Възходът на духа приближава съзнанието към цитаделата на Безмълвния Свидетел, който е вътре. Мълчалив, безмълвен, невидим и беззвучен, без форма и без цвят, Той е сърцевината на твоето сърце, Той е същността на твоята същност, Той е ноумена на силата, Той е мощта на вечния Пламък на живота, затворен в непреходната същност на човека, скрита под шестте покривала. Може да се унищожи целият проявен свят, но Безмълвният Регистратор е неунищожим. Може изчезващата страна да се покрие с

пясък, могат да се покрият с прах гордите и прекрасни градове, може целият народ да бъде изтрит от страниците на историята и да не остави спомен за себе си, но Той, Мълчаливо Гледащият, ще пребъде веќе и Той, Безмълвният Свидетел вътре, в действителност си самият ти, а не твоята външна личност, временна и преходна с всичките свои обвивки. Той е Този, Който представлява душата на твоята безсмъртна Индивидуалност. Той е Богът в теб, вечно Съществуващ, който е бил, е и винаги ще бъде.

353. Царството Божие е вътре във вас и това е Царството на Безмълвния Свидетел. Думите „Вие сте богове“ обозначават Неговата мощ, носена от всекиго в себе си и подлежаща на осъзнаване по дългия път в еволюцията на духа. Думата „бог“, както я разбират или не разбират хората, не изразява великата идея за Безмълвния Свидетел, Пребиваващ вътре, тъй като всеки разбира идеята за Висшия Непознаваем според размера на своето съзнание и ограничава с него Това, което не може да бъде ограничено. Затова и съкровената неизразима същност на човешкия дух може да се определи само с думите: „Невидим, непостижим, нямащ форма и цвят, неизразим с думи, но наистина Съществуващ, Пребиваващ вътре“. Величието на човешкия дух, величието на Височайшите Духове се определя от степента на приближаването им към сливане с Него, с Ощеца на всичко, Пребиваващ вътре. Когато Безмълвният и беззвучен Глас, пребиваващ вътре, започне да говори, това е Той, Съществуващият Вътре, който проявява своята Близост. Трябва да се разбере, че на човешките езици няма понятия, можещи да изразят неща, непритежаващи тези признаци, по които хората определят тези явления. Но със сърцето, което не се нуждае от думи, в неговия трепет е възможно да се усети величието на Тайната. Дори самия устрем към нея, самото докосване до нея вече изпълва съзнанието със силата на спокойствието и могъщество, представляващо слабо отражение на Светлината, хвърлена от Тайната върху екрана на съзнанието. Възможно е в мълчанието на сърцето, в неговите дълбини да се устремяваш към Него, Мълчаливо Гледащия вътре. Под Неговата сянка може да усетиш себе си като син на Вечността, излязъл от Него и пребиваващ в Него. Излязъл от Тайната преди началото на времената и потапящ се в Тайната при завършване на Великия Цикъл. Под Неговата сянка може да се укриеш от земните вихри и бури на страданията и може да намериш този мир, който е над човешкото разбиране и който е ненарушим от нищо. Нека съзнанието да се устремява към Близост с Него, нека в Общуването с Него да намери това, което никой и нищо не може да даде на човека, но което човек трябва да вземе сам със силата на духа. Отричането от външното и сливането с Него, Мълчащия, ще бъде знак за победа. И не трябва да се търси никъде: нито тук, нито там, нито зад планини, нито зад гори, нито зад морета, тъй като Той, Пребиваващият вътре, включва в Себе си всичко. Спасителят Го е нарекъл Отец, който е на небесата, указвайки в същото време: „Аз Съм във вас, вие сте в Отца, Отец е в Мен и Ние Сме едно“. Светът се крепи върху Тайната. На върха на висшите достижения, там където завършва пътят, стоят Последните Врата и върху тях е написана само една дума, и тази дума е: Тайна. След тях започва Пътят на огненото изживяване на духа в сливане с Него, Мълчаливо Гледащия. „Искам да Насоча Окоето на душата навътре, за да замлъкнат стъпките на суетата и душата да се докосне до диханието на Тайната“. Сине Мой, когато Владиката Говори за Неизказаното, Лъчът на Владиката е напрегнат с особена сила, изпраща се особен Лъч. Виждаш как сливането на съзнанията, постигано чрез Лица, помита обикновените прегради и дава задълбочено разбиране за нещата и явленията. Сливането на съзнанията трябва още да се задълбочи. Трябва да се застане още по-близо. Трябва да застанеш така, че най-отпред да бъде Владиката, а след това вече – всичко останало. Трябва да се постави Владиката по-близо от всичко и всички до сърцето, за да Изпълни Той сърцето и да бъде на първо място в сърцето. Това е и

пълното предаване сърцето на Владиката или пълната преданост. С половинчатост не може да се достигне недостижимото, но с пълна преданост може. А Ние Говорим за неща непостижими за обикновеното съзнание. И ако някой някого или нещо “възлюби преди Мен, той не е достоен за Мен”. В тази формула е показан законът за възхода на духа, необратимо, без уговорки и завинаги отдал изцяло своето сърце на Владиката така, че Владиката да бъде на първо място в предалото Му се изцяло и неразделно сърце. Много искат да достигнат, но без предаване себе си на Владиката. Но според степента на предаване себе си на Него получават, тъй като не може да служиш на двама господари, нито да имаш двама учители, нито да се издигаш нагоре, устремявайки се надолу, нито да обикнеш Светлината, съблазнявайки се от тъмнината, нито да вървиш по горния път, водещ към живота, проявявайки половинчатост. Така отдалият всичко на Мен, на своя Владика, получава стократно и намира това, в сравнение с което всичко отдадено става нищо. Тъй като Моите съкровища са несъизмерими със земните неща, ценени от хората. Затова Казвам: „Да тръгнем заедно, но всичко, което ти пречи и обременява трябва да оставиш пред прага, където завършва обикновения живот и започва животът на духа”. Нашият път е дълъг, но с Мен ще достигнем, ще достигнем до края, неотменимо ще достигнем до края, където ни очаква сливане с Тайната.

354. Трябва да се съкрати разстоянието между Него, Мълчаливия, Пребиваващ вечно и теб, проявения сега и да се стъпи на пътеката на съзнателното приближаване към Неизразимия, Височайшия, Неизказания, Пребиваващия вътре, Който няма нито име, нито форма, тъй като включва в Себе си всичко.

355. Сине Мой, Давам безкрайната многостранност на единния път за приближаване към Светлината. Все за същото, но погледнато от различни ъгли и от различни страни. И когато външната форма на изразяване изглежда противоположна на една от по-рано дадените, това означава, че ъгълът на гледане се измества на сто и осемдесет градуса и показва истинския аспект от диаметрално противоположна гледна точка, както е нужно за разбиране същността на единната вещ. Затова трябва да умееш да съвместяваш в своето съзнание разбирането за двойките противоположности. Не схоласлика, а свойство на висшето зрение е да виждаш предмета от всички страни едновременно. Центърът е навсякъде, а границата – никъде и това също трябва да се разбере. Не е ли символ това на огненото съзнание? Нека да се научим да се издигаме над обичайните и утъпкани пътища на мислене и да навлезем в областта на неизвестното. Искам да издигна вашия дух над света на обикновеното, за да се докосне той до действителността. Обикновено противопоставят на Нашето Знание земната мъдрост, доказуема със земната логика и потвърждавана от земните чувства. Но няма ли това да бъде лъжа и антипод на действителността? Логиката на Огнения Свят се различава от земната логика. Учителят е далеч, на хиляди километри – казва земната мъдрост и се успокоява с това. Но за духа няма разстояния, в духа те могат да се преодолеят и в духа е възможно да се общува – казва Нашата Мъдрост. И Ние и Нашите най-близки и напредналите ученици се свързваме в духа. Също и Общуването става в духа, без оглед на никакви условия и разстояния и носи обилни плодове на ученика, имащ Общуване с Учителя. И носи явни невидими и нечувани следствия. Отричат, тъй като не знаят. Знаещите не отричат действителността. Искам още да Кажа, че яснотата на изразяване мислите на Учителя при възприемане зависи от степента на слятост на съзнанията. Затова през цялото време Говоря за това да се задълбочава Общуването. Не Мога да приспивам и да потискам центровете, както става в случаите с медиумите, напротив, Искам центровете да бодърстват в напрежение на чувствителната бдителност. Чувствителната напрегнатост на спокойствието в момент на възприемане също трябва да се разбере. Това не е нервно възбуден подем на психиката, а именно напрежение на спокойствието при обостреното състояние на

чувствителната напрегната бдителност. Огнената напрегнатост на енергията и нервната отблъскваща и суетлива възбудимост на нервите са явления свършено несъизмерими. Ние Творим най-велики дела в най-голямо напрежение при пълно спокойствие и равновесие. Трябва да се учите от спокойствието на Владиката. Трябва да се разбере, че само в равновесие могат да се вършат големи дела. На тези, които не са овладели качеството спокойствие и равновесие, не Възлагаме големи дела. На Нас са ни много нужни хора, овладели поне основните степени на изискваните качества. Охотно и с радост Насищаме до предел стремежа на ученика да утвърди нужните качества. Предайте на Мен своето желание да вместите звучащото за духа ваше качество. По лъча на вашия устрем ще го Наситя магнитно по съответствие. Но трябва устремът да произлиза от вас, тъй като законът забранява насилието над свободната воля. Затова се Стремем да събудя във вас нужния импулс, за да бъдат вашите стремежи и вашата светлина самоизходящи. Нека мощен сноп от огнени енергии се устреми от вас към Мен за неотложното им насищане по закона на магнита и съответствието. Магнитната сила на съзвучието има голямо значение в живота на ученика, тъй като получаваме по съзвучие, по линия на силите, изхождащи от горящото сърце. Ако искате да имате осъзнайте ясно и отчетливо какво искате. Вашето желание, наситено с огъня на сърцето, насочете към Мен и по каналите на магнитната връзка очаквайте с доверие съзвучния отговор. Радваме се, когато Виждаме самоизходящи лъчи на устременост, тъй като Бързаме да ги натоварим с най-ценен ответен товар. Устремът насочен в пространството също носи отговори, завръщайки се към своя първоизточник с богат съзвучен улов. Пространственият проводник и единичният проводник действат безотказно. Замятайки мрежата рибарят не знае какви риби ще улови. Но духовната мрежа, хвърлена в океана на пространството, носи улов по съзвучие. Зовът дава отклик, винаги дава. Помолилият хляб може да получи камък, но само от хората - от пространството получаването винаги става по съответствие и само злите пратки предизвикват каменен дъжд върху главата на изпратилия ги. Запомнете: получаваме в съответствие и по съзвучие. Отказ няма за никого: помолете и ще ви се даде, но помолете духом и със сърце, привеждайки в действие могъщия закон за магнитните съответствия на Висшите енергии.

356. Сине Мой, ще бъде ли достижение нещо, извършено под налягането на друга воля? Затова трябва да се учите да водите без да потискате волята. Самодейността е ценна с това, че импулсите за действие излизат отвътре и представляват заслуга на творещия ги, докато в същото време действията под налягане на чужда воля само обременяват кармата на този, който потиска своите близки. Идеята трябва да се вложи така, че да бъде приета със сърцето и сърцето да загори със своите огънове. Много може да се довери на този, който умее да стои на собствените си крака. Привикналите да бъдат водени не са надеждни. Сам, сам, сам действам, сам отговарям, сам се устремявам. Малкото дете водят за ръчичка. Възрастният ходи сам, затова помощ се оказва само тогава, когато всички възможности за самостоятелни действия са изчерпани. Ако човек, започвайки от млада възраст, през цялото време бъде носен на ръце, то така и не би се научил да ходи. Затова принципът на самодейността и самостоятелните действия е основа за укрепване на волята. Затова и се говори за доброволно сливане на съзнанията и сливане на воите – волята на ученика с волята на Учителя, за да не бъде потискана нейната свобода. Когато две воли се движат заедно в едно направление към една цел доброволно и в сърдечен устрем, то се получава именно сливане на воите и съзнанията, но не подчиняване. Основното положение на ученичеството е свободата на волята на ученика. Въпросът за свободата на волята е извънредно важен, тъй като много религии са започнали с нейното потискане и не са преуспели. Потискането на волята рано или късно влачи след себе си взрив или пълно

обезличаване и превръщането им в роби на духа. Робите не познават смелото творчество, робите не дерзаят, робите не са нужни на еволюцията. Също и в областта на мисленето са ценни самостоятелните, но съзвучни с Учението на Живота, решения. Основата на килима е една, но се бродират различни шарки. Учението е едно, но цветята духът отглежда по рода на съзнанието. Папагалът повтаря чужди думи, но Ние Ценим самоизходящите лъчи. Следете за импулсите на духа, те принасят следствия с особено значение. Даже в самия себе си не трябва да се потискат нежелателните свойства, а да се изживяват, тъй като в първия случай те ще надигнат глава, а изживени ще умрат от собствена смърт. Трябва само да не им се дава храна. Огньовете на неизживените привычки могат да се потушат като не се дава храна на огъня. Нека да догорят сами, за да не пламнат отново. Учителят Изпраща тънко разбиране на условията за възход. Учителят Иска да освободи духа от израстъците. Учителят Иска да събуди мощен импулс за самоусвършенстване.

357. Днес ще отбележим нов етап в нашите взаимоотношения. Достигната е тази степен на Близост, когато Записките могат да се водят по всяко време на деня, тоест с бодърстващо съзнание. За тази цел трябва само да седнеш на спокойно място и да се съсредоточиш по обичайния начин. За това вече отдавна съм Предупреждавал. Днес това стана завоювано достижение. Всяко достижение изисква грижливост, опека и внимание, за да не заглъхне. Това се дава за в бъдеще, когато може би в течение на цял ден ще се наложи в общуване с хора да им се предават Основите на Учението. Ще се наложи да се говори с Моите уста и Моите мисли, сливайки се в едно с Мен. Арфата на духа ще звучи с Моите вибрации и организъмът ще бъде в състояние да издържа на напрежението. Към това ще започнем да се приучваме днес. Възможно ли е да се запази тържественост в течение на цял ден? Може. Може ли да не се казва нито една излишна немислена дума? Може. Може ли да звучиш постоянно с Мен, сливайки се със светлите мисли? Може. Може, може, може и трябва. И ако каквото и да правиш своята мисъл бъде отдадена на Владиката - и мисълта, и работата, то това ще бъде нужното състояние. Всичко се посвещава на Учителя: и мисълта, и думите, и покой, и радостта на деня, и съня нощем. Цялото същество на моята душа, както би казал поетът. Това е равносилно на състоянието, когато съзнанието се е облякло в постоянна молитва. Организъмът привиква към висшите вибрации, сраствайки се с тях и започва постоянно да звучи на висшия тон. И главното е, че това състояние става естествено. Това няма да бъде надута натруфеност или насилствено предизвикване на изкуствен подем, след който неизменно следва падение. Не, това ще бъде обичайното, привычно, но все пак висше състояние на съзнанието, постоянно звучащо в Лъча на Учителя. Възможно е да се звучи на Лъча частично, а може да се звучи и пълнострунно. Звучете в акорда на пълното съзвучие. Постоянното размишляване за Учителя и постоянното усещане на Неговата Близост ще ви помогнат за това. Казах: Аз Съм с вас винаги. И когато тези думи станат ваша плът и кръв, влизайки в утвърждаване от вашите дела, тогава ще бъде постигната по-висока степен на Близост. Предел на сближаването няма. Тъй като за свършеното сливане на съзнанието трябва със съзнанието си да се издигнеш до стъпалото на съзнанието на Владиката. Лесно достижимо ли е това? Мъдростта на Учителя ще бъде твое достояние според степента на сливане и съзвучие. Да се обединим в духа може така, че да говориш с думите на Учителя и да мислиш с Неговите мисли. Всеки час приближава към великия ден. Всеки ден задълбочава готовността (и подготвеността). Давам в ръцете на сина свидетелство за Бащинство. Възможно е да се движиш по лицето на Земята с постоянно осъзнаване на Моя Лъч. Пробвай да направиш опит: да говориш от свое лице и от Мое Лице. От Мое Име да говориш. И ще отбележим различията. Опитай, говорейки от Мое Име, нито за миг да не изпусках Моя Лик от сърцето си, а ясно и твърдо да Го държиш пред себе си.

Опитай да пренесеш своето съзнание в Моето съзнание и да действаш с Неговата сила. Опитай да забравиш напълно себе си, изключвайки се от сферата на своите изяви. Опитай и наблюдавай резултатите. Опитай да действаш така, сякаш това не си ти, а Аз, действащ в теб. Опитай всецяло да се предадеш на Мен и да поставиш Мен вместо себе си, вместо своята незначителност. Изпитвай смело това във всичко, което е достойно за прилагане на Висшите енергии и Моята Ръка ще бъде с теб. Скоро ще бъдат дадени възможности да проявиш своята сила. Своята сила, слята с Моята сила. Ако му израснат криле, ще лети даже червеят. Така ще понесат огнените криле на духа, пораснали от Мен. Растат, растат крилето на духа. Напредва подготовката за изпълнение на Поръчението. Колелото на историята се търкаля по пътя, прокаран от Нас в пространството. Приятелю Мой, занапред те чака щастие, щастие от осъществяването на твоите дългогодишни стремежи. Ще станеш свидетел на щастие не малко, а огромно.

358. Утвърждавам постигането на щастие за всички, които Ме следват. Но дайте на плода да съзрее. Всичко си има своето време и срокове. Зимно време цветята не цъфтят, но когато му дойде времето плодът се налива с красотата на живота. За неизменността на отсъденото трябва да се знае със сърцето. Там където мозъкът е безсилен, сърцето ще подскаже как по-добре да се разбере бъдещето. И когато сърцето звучи в тона на заповяданото щастие, то сърцето усеща реалността на неизменната действителност, още скрита от очите под покривалата на бъдещето. Но на сърцето трябва да се даде да отзвучи. От звученето на сърцето се формират прекрасните химни на бъдещите години, в които е всичко. Сърцето може безпогрешно да прозре величието на бъдещето и да го формира в настоящето с човешките ръце. Магнитът на бъдещето е могъщ. Изграденото в ключа на бъдещето винаги е правилно, макар и да е трудно. Миналото живее по шаблон, както и съзнанието, гледащо към него. Но строителите вървят по нови пътища, затова е и трудно, и утвърждаването на бъдещето е утвърждаване на новото, на новия живот, все същия този единен и вечен, но проявяващ се в нови форми. Затова Ние Утвърждаваме новото. Старото означава кристализиране на формите, тоест, застой. Вярно, и в блатата растат цветя, но блатното цвете не притежава огнената същност на розата. Предпочитаме потока на живота пред застоялата блатна вода и борбата със стихииите - пред спокойния живот. Героят предизвиква стихииите на бой и умножава своите сили. Задачата на Архата е да утвърди своята власт над стихииите. Микрокосмосът на човека се състои от четирите елемента на стихииите и Архатът овладява силата на стихииите преди всичко в своя микрокосмос. Подчинени в него самия, те се подчиняват на неговата воля и вън. Затова Водещият Иска да научи на овладяване на себе си. Това е най-краткият път към овладяването на материята, тъй като стихийната материя стои в основата на проявените форми. Веществото на стихииите се подчинява на човешката мисъл, а мисълта – на волята. Мисълта управлява Вселената. Нейните стъпала, отиващи нагоре отвеждат към върховете на могъществото. Огнената воля е символ на могъществото на духа. Волята на Създателя на световите се различава от волята на еснафа, но човекът е подобие на Висшия Образ и човекът е снабден с воля, потенциалът на която, скрит в него, в своето развитие не е ограничен от нищо. Да помислим за човека, божия прообраз, надарен с атрибутите на божествената воля. Тъй като световите се изграждат чрез волята.

359. Пребивавате в Мен. Не с настойчивост, а с твърдост и постоянство. Претворяващият себе си по Мой Образ ще преуспее. И вървящият с Мен ще пожъне обилно. Нека сърцето да стане твой владика, слято с Владиката навеки. Говоря за живот в Светлината, Моята Светлина, а не в тъмнината. Сърцето може да се умори от земните неща, но не и от Мен. Сърцето може да се умори от живота, но от земния, не свръхличния. Трябва да се очисти сърцето на вестителя на Висшия Свят от плътните

наслоения, които го обкръжават. Водолазът, потапяйки се в низшите плътни слоеве под водата, надява върху себе си тежки дрехи. И колкото по-надолу, толкова по-плътни, твърди и тежки. Иначе водата ще го смаже. Но издигайки се нагоре, към слънчевата светлина, той отхвърля тежкото облекло, което вече не му е нужно. Така не са нужни обвивките и във високите Обители на Светлината. Сърцето се издига там свободно от тях. Те могат да се оставят долу. Те са пригодени за плътните условия. Необходимо е да се учите в тялото си да се освобождавате от своето тяло, за да летите. Тялото няма криле, тялото не може да лети. Крилатото дете е вътре, раждащо се в Чашата при разпалване на духа. Ще се учим да летим, освобождавайки се от елементите на плътната материя. Плътните и тежки частици се заменят с леки и светещи частици. Това и ще бъде трансмутацията. Лакомството, яденето на труповете на животни, на нечиста храна, усложнена с вино, тежките, кални, плътни мисли, нечистите, низки, дребни чувства, привеждат с тежестта си към Земята и държат и сърцето, и духа в затвор. Всичко в човека се различава по плътността или разредеността и изтънчеността на въвежданата в микрокосмоса материя. Тежките земни чувства трябва да се изживеят, както и дрехите, и храната, и въздуха, и всички обкръжаващи условия трябва да станат чисти, леки и светли, но при условие на очистване на духа. Никой няма да помогне, ако духът е наситен с низши огньове, влечащи надолу. Голямо значение за растежа на духа има и влиянието на обкръжаващите условия. Те са били преодолявани победно само от Високите Духове. Вихърът на плътните условия повлича като водовъртеж съзнанието и само малцина са в състояние да се издигнат. Огромна е властта на материята над съзнанието, но властта на духа, осъзнал своята мощ е по-голяма. Може да се преодолее всичко единствено и само със силата на духа. Свободата се изковава в непрестанна борба. В борба се постига Светлината.

360. Ако се устремиш в пространството, имайки пред себе си Лика на Владиката, то възприятията ще преминат през Лика и в съответствие с неговата същност, тоест Ликът ще стане като ключ, отварящ и съединяващ със сферата на устрема. Пространството е изпълнено до предел. Пространствените явления са от различен порядък. Възможно е да попаднеш в бездънен водовъртеж. Ликът ще бъде и охраняващ щит. Това е особено важно да се има предвид при полети вече не на мисълта, а в обвивките. Колкото по-висш е проводникът, толкова по-малка е опасността по време на полет и толкова по-високи са слоевете и по-далечни разстоянията. Всеки проводник е ограничен в сферата на своята проява, тоест, този свят, към който принадлежи. Огненото тяло не е свързано с нищо при полетите, но то може да се отдели единствено и само тогава, когато е оформено. Оформеното огнено тяло е достояние само на малко хора на Земята. Еволюцията предвижда последователност за всички тела при тяхната проява в светове, които им съответстват. Колкото е по-нагоре, толкова по-продължително и реално е съществуването на човека в Надземните Светове. Може да възникне въпросът: как да способваме оформянето на проводниците? Може да се отговори: с прилагане в живота на дадения проводник. Астралът е оформен у болшинството, астралът се е развил благодарение на това, че той започва да се развива вече в животинската форма, достигайки окончателното си оформяне в човека. Оформил се, той способства за развитието и оформянето на менталното тяло. За оформянето на менталното тяло способства интелекта и висшето чувство. Менталът взема участие в решаването на обикновените математически задачи. Умствената работа е упражнение за ментала. Но някъде има граница, свързваща го с огненото тяло. Когато менталният процес се измени и стане огнен, тогава решенията идват без предварителния процес на изчисления. Тогава действа започналото да се оформя огнено тяло. Неговите елементи се формират и събират на Земята по време на земния живот, когато съзнанието се изявява върху скалата на високите вибрации. В живота на всеки ученик рано или късно

настъпва момент, когато той съзнателно пристъпва към оформянето на своите проводници, за да бъде в състояние да действа самостоятелно в тях на съответните планове, когато стане разделянето на трите. Цялата предварителна работа на Учителя над него служи за тази подготовка. Способността за независима проява на съзнанието в астралния и менталния план трябва много добре да се овладее, както е овладяно физическото тяло в плътния план на света. И в това е поредната задача.

361. Вярващият в Мен има вечен живот, тъй като се приобщава към Вечното Битие и придобива безсмъртие, тоест състояние на непрекъснато съзнание. Човекът е безсмъртен, но неразвитото съзнание губи себе си след смъртта. Съзнанието на Архата е непрекъснато. Безсмъртието се заключава в състоянието на съзнанието. Всяка обвивка има своя продължителност на живот. В която живее или е привикнало да живее съзнанието, в тази продължителност то ограничава себе си. Именно, превъплъщаващата се Индивидуалност на човека не е ограничена от животите на низшите обвивки и степента на тяхната продължителност. Затова съзнанието се устремява нагоре и се подбужда да пренесе своя престол в сферата на Висшата Триада, Чашата, в която обвивките отлагат своя опит, получаван от Индивидуалността чрез тяхното посредничество. Физическото тяло е материално, но знанието, получавано чрез него, вече не може да се претегли и изрази в единици тегло. Така от плътното се натрупва тънкото, от видимото – невидимото. Всеки живот има задачата да донесе плодовете на опита от определен порядък. И човек се поставя в нужните условия. Това е неговата карма. През това, което е предначертано от кармата, трябва да се премине, особено ако нишките ѝ се сплитат не обикновено, а под щита на Учителя. И ако да се премине през нещо въпреки всичко е нужно, то не е ли по-добре да се премине през него като герой, запазвайки достойнството на духа, да се премине с вдигната глава, без да се огъваш под ударите на живота, тъй като все едно, така или иначе, но трябва да се премине. Трябва да се изпита. Тежестите трябва да се приемат. Не е ли по-добре да се приемат и посрещнат те така, както подобава на силния дух. Смъртта е неизбежна. Защо да не я срещне достойно и спокойно? Защото и вървящите насреща ѝ с див ужас също ще умрат, както и героите. Разликата е само в това, че дивият ужас в страхливата душа задълго остава с нея. Защо да не се премине през живота като победител, побеждавайки го? Защо да не бъдем еднакви в мъката и радостта? Защо да не утвърдим своята сила над всички двойствени явления, звучащи за съзнанието?

362. Не трябва да се насилва възприятието, ако токовете пречат. Съзнанието се отдава на възприемането свободно и самоотвержено. Пространствените условия имат значение и с тях се налага да се съобразяваме. Разбира се и те могат да се преодоляват, но само до известен предел. Всеки опитен мореплавател отчита условията на плаването. Какво да се прави, когато токовете не благоприятстват? Да се съсредоточиш на Учителя както обикновено. Нещо все пак ще дойде и Записът ще бъде направен. Вярно, по-малко плавен и по-малко съзвучен, но все пак режимът няма да се прекъсва. Във всеки случай трябва да се направи опит да се приведе приемникът на съзнанието в състояние на необходимата настройка на съзвучната вълна сред земните вихри. Но все пак звуците от небесата ще дойдат. Може да си спомните за “изплъзващите се укази”. Висшата мисъл се превзема със сила. Не да се чака, а да се взема и не е по милост, а като принадлежаща по право – такъв е Заветът. Осъзнаването на своето Космическо Право върху съкровищата на духа придава много сили и увереност при пространственото възприемане. Тъй като за да се възприеме трябва да се прояви някаква степен на твърда увереност във висшите възможности. В момент на тежки токове това чувство трябва да се усили. Да! Да! Правилно, именно всичките пет чувства да се съсредоточат върху Лика на Учителя. Всички канали на външните чувства се затварят над Него, обединени от мисълта. Но най-трудно от всичко е да се съберат

мислите във фокус. Ако всички усилия не дадат желания резултат, трябва да се изчака, да се изчака промяната на токовете и нова вълна. Новата тоналност трябва да бъде дадена. Промяната на психическата настройка понякога бива свършено неизбежна и настоятелно нужна. Всеки Запис се извършва в своя ключ. Смяната на ключовете е наложителна, засягайки различни центрове. Да се огорчаваш от пространствените токове, ако те са неблагоприятни, не е разумно.

363. Разбира се, Висшите Духове могат да преодоляват съпротивата на токовете, но на тях им се налага да се съобразяват с крехкостта на приемника, чийто тънък строеж те не могат да нарушат. Също има моменти, когато на приемника е нужен покой след умственото напрежение. Освен това възприятието подлежи на закона за спиралата в съзнанието с прояви на усилване и отслабване на ритъма. Вълните на възприятията вървят редувайки се, нараствайки и забавяйки напрежението в процеса на неговия постоянен растеж и усилване, тъй като всеки нов пръстен на спиралата нараства в своето напрежение, което е законно. Искате ми се да видя разбиране на действието на закона, нецветено от личните преживявания.

364. Разбира се, вибрациите се предават и по-нататък и сърцето на Майката почувства мисълта и всяка представа в третото око на живия човек установява с нея известна връзка, по която може да преминава волево и съзнателно въздействие или непроизволно такова. Не трябва да се установяват ненужни и случайни връзки. Понякога трябва да съумееш да обрежеш каналите на нежелателните въздействия. Мощта на огнения апарат на напредващия ученик през цялото време нараства и въздействието върху хората се усилва вече извън зависимостта от волята. При съзнателно волево въздействие тя - тази сила, нараства многократно. Трябва да се познава силата на своя апарат. Който смята себе си за нищожество, проявява нищожно въздействие. Който смята себе си за силен, показва въздействие правопрпорционално на съзнанието. Който смята своята сила, съединена със силата на Учителя, за непреодолима и могъща, я проявява в съответствие със степента на това признание и реализация на огнената мощ. Има нещо, което не се поддава на определение с думи. Апостолът, вървящ по водата, е започнал да потъва веднага след като се е усъмнил и поколебал. Силата, държаща го върху водата, е изчезнала веднага щом определената настройка на съзнанието е изменила своя ключ. По същия начин и силата може мигновено да се превърне в нищо, ако човек поляризира себе си върху ключа на своето нищожество и безсилие. Следователно, силата или слабостта на духа зависят от поляризацията на съзнанието. Като най-добър поляризатор на ключа на мощта служи вярата или доверието, тоест увереността в силата на Учителя. Затова се говори, че трябва да се учите да действате със силата на Учителя. Без доверие това е невъзможно. Без увереност в своите сили, съединени със силата на Учителя, съчетаването на силите няма да се получи. Изисква се увереност не в своите сили, а в това, че собствените сили ще се окажат способни да приемат силата на висшето съзнание. Когато става предаване на съзнанието по линия на Йерархията, то собствените сили се предават изцяло в разпореждане на Учителя и с тях и чрез тях Той Действа. Вече съм Казвал, че ученикът, действащ така, сякаш в него и чрез него Действа Самият Владика, може да усили безкрайно своята мощ и да действа със силата на Водещия. Съзнанието сякаш се предоставя в разпореждане на Висшата Сила, отричайки се от своето обичайно проявление. Силно съзнание означава отричане от себе си, тъй като висшето съзнание не може да се потопи в дребнавостта на низшето съзнание и в кръга на неговите обичайни интереси. Изисква се да се издигне собственото съзнание до съзнанието на Учителя. Мощта на действието на обединените съзнания е непреодолима. Действаме слети в сърцето. Това и ще бъде необходимото действие.

365. Всичко ще премине, но духът ще пребъде. И духът, пребиваващ днес с Мен, ще пребъде и тогава, когато премине всичко, което сега го обкръжава. Учителят е неизменен и духът е непреходен. И когато те са заедно, преходната същност на явленията около човека става особено очевидна. Ще бъдем винаги заедно: в труда, в почивката, в будно състояние и в съня, винаги заедно в съзнанието. Осъзнаване присъствието на Учителя може да се приведе до крайна степен на реалност, помнейки за това постоянно. Илюзията за отделеност може да се изживее с непрекъснато предстоене. Времето и пространството са категории на разсъдъка, тоест на низшия разум, пораждащ ограничение на времето, пространството и вещите. Висшето огнено „Аз“ на човека не познава тези ограничения. Затова е правилно да се утвърждава Близостта на Учителя в духа - в огъня. Това е и утвърждаване на действителността въпреки очевидността, утвърждаване на това, което е, въпреки това, което изглежда и което са породили плътните земни чувства. Всичко, което те утвърждават – тези земни чувства, ще премине и изчезне като дим и тогава истината за Близостта на Учителя, Който е с вас винаги, ще се изправи пред съзнанието в цялата си неотречима красота. Но сега, докато все още огненото зрение не се е отворило, трябва да се утвърждава духом и в сърцето Неговата несъмнена Близост. Всяко утвърждаване Близостта на Учителя, положено върху везните, ще натежи върху чашата на достиженията и ще прибави към натрупваните съкровища. Ще Наречем пътя на несъмненото утвърждаване път на Йога. Възможно е някой да се усъмни в думите на Спасителя: „Ето, Аз Съм с вас до свършека на света“. Но е жалък жребият на такова отричащо съзнание. Докато приелият формулата на живота може да я утвърждава в цялата ѝ красота и дълбочина на осъзнаване на действителността – реална и неотречима, победна и светла с Близостта на Владиката. С нас е, винаги близък, винаги достъпен, всяка минута готов да подаде Ръка за помощ. Според вярата се дава и според съзнанието се утвърждава. Но трябва да повярваш и утвърдиш със собствени действия, тоест самостоятелно. Никой за никого и за нищо не е в състояние да направи това, тъй като убежденията и доказателствата са безсилни и досега никого не са убедили. Сърцето трябва да приеме само, не под влияние на външни въздействия и сила. Домът на духа се изгражда със своите собствени ръце. И трябва да се потрудите, тъй като се строи не за днес, не за утре, а завинаги. Изграждането на храма на душата сред обикновените постройки, обречени на унищожение, също се отнася към областта на великото дело. Така сред шума и суетата на материалния свят се издига здравата скала на нерушимостта. Тя може да се нарече твърдина на духа. И гледайки от нея образите на явленията, мяркащи се наблизо, може да се порадваш духом на това, че Съкровището на Камъка расте. В тишина, незабележимо, невидимо за страничните очи, кристалът на чудесния огън израства в своята мощ, за да засияе победно и явно в един момент, тъй като няма нищо тайно, което да не стане явно. Близостта на Учителя е плодоносна. Аурата на Учителя разпалва творческите огънове в микрокосмоса на ученика. Действа магнитът на Великото Сърце. Ако попитат къде са доказателствата за Близостта на Учителя, отговаряйте: “В сърцето, то безпогрешно усеща, то безпогрешно знае”. Тъй като сърцето е върховният съдия в човека. Казал Съм: всеки има съдия в себе си и този съдия е сърцето. Така предишният Завет, даден от Мен, съчетан с Учението на Огнената Йога, показва истината в нейния нов аспект разширен, обогатен, водещ към Безпределността. Кратките евангелски формули получават по-нататъшно развитие, разширяване и обяснение в светлината на новите енергии и новите знания, станали достъпни за човечеството на новото стъпало на развитие при смяна на епохите. Нищо не се отрича, но всичко се задълбочава и разширява. И се изисква разширено съзнание, за да се вмести истината на Огнената Йога. Учението, дадено от Първоучителите, е неоспоримо, но какво може да се каже за стотиците хиляди коментари и тълкувания,

изопачавания и късни наслоявания. Само приелият твърденията на Първоучителя не се подлага на риска да се задави в купчините по-късни наслоявания. Ново, ново, ново разбиране на всичко, но новото с ново, старото съзнание води единствено в тъмнината. Нека тъмнината да си отиде в тъмнина.

366. Не се боя от никого, не се боя от нищо, тъй като Учителят е с мен.

367. Светът, който ни обкръжава, е многолик и подлежи на познание. Познава и запечатва и камъкът, но той няма самосъзнание. Реакцията на външното въздействие не е самосъзнание. Кой може да каже колко огромно е разстоянието, отделящо съзнанието на камъка от съзнанието на човека? Широка и висока е стълбата на възхода и всички вървят по нея. Разликата не е по същество, а по степен и по стъпалата, изминати някога. Затова човекът може да разбира езика на вещите, тревите, растенията, дърветата, цветята и животните. И всичко низшестоящо може да му се подчинява, ако той притежава ключа. Да видиш във всяка форма на живот свой брат, ще бъде мъдро достижение. Да се разбира универсалния космически език, единението на всичко съществуващо, ще бъде вече стъпало на космическото съзнание. Всичко живеещо притежава свой глас и той може да бъде разбран. Може да се разговаря с вещите, растенията и животните. Животните най-лесно от всичко реагират. А също и цветята. Съществува световен език. Но няма ли да бъде той езика на сърцето? Значи сърцето трябва да се изтънчи до постигането на явления, недостъпни за мозъка. Значи трябва да се върви през сърцето. Пътят към разбирането на битието е път на сърцето. Друг път няма. Мозъкът е само подчинен орган. Разумът обединява и двата, и двата се ползват от съзнанието, но пътят на сърцето е път на непосредственото знание, на чувствознанието. То довежда до разбирането на вселенския език, общ за световите. В Тънкия Свят няма звукова реч в обикновения смисъл на тази дума. Но там няма и мозък. Има ум, но няма мозък. Впечатленията могат да се транспонират от съзнанието като звуци, но по същество това ще бъде невярно. Звучи мисълта. Там говорим, но беззвучно, превеждайки мислите на привичните форми на речта, но и това е само в началото, скоро ще отвикнем и от това и от много отживелици на Земята. Но езикът на сърцето ще остане докрай, а то бие и в атома, и в Слънцето, бие във всичко, което е, обединявайки битието. Ще се учим да говорим и да разбираме с езика на сърцето, език вселенски, световен, универсален.

368. Великите истини живеят в пространството, бидейки достъпни за възприемане. Те стават достъпни за съзнанията, устремени към тях и можещи да ги възприемат. Но тъй като такива съзнания са малко, то всяка истина се нуждае от провъзгласяване, когато дойде нейното време и съзнанието на масите дорасне до нея. Всяка Епоха в историята на човечеството се характеризира с пространствена достъпност на разбиране на определен спектър от Космическата Истина или космическото Знание. И в съответствие с това става и провъзгласяването. Всяка епоха издига значението на някоя определена стихия, в аспекта на която става възприемането на даваните на човечеството знания. Така Епохата на Водолея дава на човека победа над въздуха и пространствените достижения. Огънят и въздухът като стихии са тясно свързани. Затова огнената епоха се оглавява от Аквариус. Зависимостта на човечеството от стихии и астрологическите влияния не може да се отрече. Скоро на помощ на астрологията ще дойде науката и астрономията ще започне да се изучава от страна на въздействието на звездните лъчи върху нервната система на човека и нервните възли на неговите центрове. Не да се отрича е нужно, а да се изучава и изследва. Разбира се, заблудите на човечеството са чудовищни. Но астрологията не е заблуда, а прорив на съзнанието в сферата на Космическата Истина. Светилата представляват Небесна йерархия и вземат дейно участие в живота на елементите, намиращи се под влияние на всяко. Тези елементи, влизайки като съставни части в

растителните и животинските организми, а също и на камъните, тоест, неорганичната природа, се намират в своите комбинации под влияние на управляващото ги светило, чрез които то въздейства на явленията непосредствено. Магнитът на аурата, съгласно своята принадлежност към една или друга стихия, се съединява с лъчите на светилата и получава по тях въздействащите енергии. Аура притежава всичко живо, до атома включително, така че въздействието на пространствените лъчи обхваща всички форми на живот. Дори строителството на човечеството, в което в различни времена преобладава ту дървото, ту камъка, ту метала, ту всички те, взети заедно, е обусловено от влиянието на стихии и тези елементи, които преобладават или техните комбинации. Сега настъпва епохата на синтеза, затова към строителство се привличат всички елементи, но огънят господства и подчинява на себе си стихии на водата, земята и въздуха. Също и страните, особено предназначени за разцвет, процъфтяват под мощното въздействие на светилата. Цялата история на човечеството и огънят на културата и разцвета на цивилизациите са обуславяни от светилата. Атлантида, Египет, Гърция, Вавилон, Индия и всички останали центрове на култура са пламнали с всички огньовете на живота, за да погаснат и да дадат място на други центрове, дошли да ги сменят. На някои страни, като например Индия, е съдено възраждане. Тук вече е безсилна човешката воля. Тя само може да способства или да пречи на Космическото решение, бидейки в крайна сметка принудена да му се подчинява. Франция търпи позорно поражение. Народът не проявява героизъм. Новата страна постига грандиозни героични победи, народът гори със силата на духа. Светилата въздействат мощно. Знаците на благоденствие светят над Страната, пазена космически. Лъчите дават живот и енергия за строителството. Именно със смяната на астрологическите пространствени условия се обясняват големите промени. Предишният тих сънен живот, с неговите понякога диви и уродливи форми, отминава във вечността. Настава ново време на възраждане на всички сили на духа, запален от пространствените лъчи. Космическото сътрудничество се проявява в разбиране характера и изискванията на момента и съответстващи действия. Който тръгне в крак с въздействието на Космическия Магнит, ще устои. Висшите Духове и просветлените с разбиране съзнания сътрудничат активно с Космическия Магнит. Въставащите и изоставащите ще бъдат пометени от гигантската вълна на еволюцията. Водещите са длъжни да се задържат на гребена на вълната, иначе ще залее и тях. Всеки ден донася нови изисквания, в съответствие с които трябва да се строи живота. Да не ги разбереш, значи да бъдеш пометен от историческата сцена. Само разбирането и изпълнението на пространствените решения дава право на нов живот. Всичко не можещо да се въздига е обречено от пространствената справедливост. Велико време. Време на велики промени. Време е за заплащане по историческите сметки. Време е за сътрудничество с Йерархията на Светлината. Човешкият ум не е в състояние да предвиди калейдоскопа от събития. Привеждат се в действие лостове на причини, но привеждащите ги ръце не знаят и не са в състояние да отчетат следствията, предизвикани от самите тях. Само Водещата Ръка на Йерарха и вижда, и знае, и предвижда. Затова най-добрия жребий е даден на най-добрата Страна. Затова бъдещето е светло. Затова този, който е с Нас, ще стане победител.

369. Считаю: нищо не може да ни раздели, дори и помътнелите обвивки. Кой казва, че е лесно? Вървим на предела на напрежението и плътта не издържа. Тогава съзнанието търси отдушник, за да си поеме малко въздух. Но ще дойдат още по-горчиви нагнетявания. Горчивата чаша ще трябва да се изпие. Но всичко ще свърши. Ще дойде краят и на изпитанията, стесняващи живота. Това ще отmine и за вас.

370. Сине Мой, Учителят е недоволен когато личните дела оцветяват аурата на ученика и влияят върху съвместната работа. Не трябва човешката несправедливост и обиди да се вменият във вина на Учителя. По-добре е да се видят собствените

пропуски и невнимателност. Стандартът не трябва да се забравя, тъй като хората живеят с него. Затова и стандартът трябва да се отчита. Външните условия ще бъдат дисхармонични по отношение на светлината вътре, тъй като плътното и огненото се различават по вибрации. Всички грижи на Владиците са да съчетаят невидимото с видимото, небесното със земното, огненото с плътното. От несъчетаването на огъня с твърдта е загинала Атлантида. Несъответствията в личния живот са само отражение на планетното несъответствие. Духът се устремява към висша съгласуваност на планетата. Не е възможно да се съсредоточава съзнанието върху кривите условия на живота - няма да издържи. По-добре е да се отбелязват строителните и хармонични елементи и да се намира в тях радост. Това означава да се равняваш по доброто и по-доброто, тоест да се върви по върховете. Ако се преживяват огорчения в размера на проявената тъма, то ще бъде невъзможно да се живее. Много несправедливост има в света. Но ако Владиците се Основаваха на нея, то Великото Служене би било невъзможно. Затова действията на ученика не трябва да се поставят в зависимост от човешките действия. Не трябва да очакваш нито благодарност, нито признателност за своите дела. Пространствената справедливост ще въздаде според делата. Космическото въздаване или с други думи пространствената реакция е неизбежно действие на закона. Единствено неопитното съзнание се надява на човешка признателност и я очаква. Всички посланици на Светлината са били измъчвани, убивани или яростно преследвани от "благодарното" човечество. И този, който следва Моя път, трябва да знае това неизменно. Може да възникне въпрос: защо именно те нямат права върху благата на живота? Те притежават нещо, което няма вървящия с Мен, но те нямат това, което притежава той. Ако се поставят върху везните едното и другото, кое ще натежи? Казвам и утвърждавам, че каквото натежи върху чашата на везните в съзнанието на ученика, това и ще притежава той. Ако натежи желанието за земни блага, ще има тях, ако – за духовни, ще има духовни. Но решилият да предпочете земните блага няма да получи благата на Светлината, тъй като земната чаша ще натежи. И не земни блага е било указано да се притежават, а царството на духа, което е вътре. Тогава необходимото се прилага според необходимостта, но е задушно в света и духът стене в своята тъмница. Освобождението се заключава в това да се издигнеш от земната мътилка в Царството на Светлината. Но светлината е вътре. Значи извисяването на духа е вътрешен процес, независещ от външното. Плач и скърцане със зъби е имало винаги. Но убежището на духа е вътре. Твърдината на духа вътре е и единственото убежище и защита от силите на мрака. Тъй като Царството Божие е вътре във вас.

371. И тъй, стигаме до същото – неизбежността на живота и необходимостта да се премине през живота и през всичко, което той дава във вид на опит. Да се отклониш не може – остава само да се върви. И тъй като преминаването е неотменимо, то не е ли по-добре да се премине с вдигната глава, съхранявайки достойнството на духа? Много са преклонените, много са пречупените от живота, много са отпусналите в безсилие ръце. Това не е решение на въпроса. Трябва да се премине през живота като победител. И не е нужно за това да се бориш с вятърни мелници. Кесаревото се отдава Кесарю, но вътрешното светилище се охранява зорко. Особено се охранява огънят, горящ вътре. Когато дойде смъртта и тялото бъде отдадено на Земята, и всичко земно изгуби своето властно самостоятелно влияние над съзнанието, новият свят, новите впечатления, новите условия, неприличащи на това, което обкръжава човека на Земята, ще се разкрият пред неговото съзнание. Нищо от това, което е сега, няма да го има, но човекът ще бъде все така ярко, а може би още по-ярко и по-остро преживяващ вече съвършено новите впечатления и усещания. Това не унищожава неговата Индивидуалност. Откъде е неувереността за собствената нерушимост, за своята неунищожимост, за победното утвърждаване на непреходното в духа? Ярката илюзия на Майя затъмнява знанията на

духа. Очевидността затъмнява действителността и мрачината – светлината. Но и това ще премине и Светлината – победител ще доведе победно отсъденото време в земните предели.

372. Кой знае не носи ли всяко притеснение своя награда, но в друго измерение? И няма ли да бъде загубата и привидния ушърб находка и компенсация в невидимата сфера? Защо се търсят придобивки само в материални вещи? Безтегловно и невидимо е неотнимаемото богатство на духа. То е източникът на истинската радост. Тъй като човек може да има всичко, което иска и в същото време да бъде дълбоко нещастен и неудовлетворен. Всички усещания на духа се определят от съзнанието, всичко зависи от него. Едно и също явление може да стане причина и за мъка, и за радост.

373. За продължителността на мисълта. Мисълта за себе си пребивава при своя породител. Мисълта за предмета се устремява към този предмет и образува връзка с породилото я съзнание. Колкото и далеч да е предмета или обекта на устрема, мисълта, насочена към него, го достига и съединява обекта на устрема със съзнанието, създава тази мисъл. Сякаш хиляди лъчи мислено се протягат от пораждащия ги обект към предмета или явлението, за което мисли човек. Ако през тези крайни точки на устременост на мисълта се прекара затворена крива с центъра вътре, обозначаващ самия човек, ще се получи окръжност с различни радиуси в зависимост от широтата на мислене на човека. Радиусите на мислите на човека, който никога не е напуснал своето село и на човека, обиколил целия свят, ще се различават чудовищно по своята дължина и размера на окръжността. Тази окръжност може да се нарече вече кълбо или свят на човека, вътре в който той сякаш се намира. Когато Говоря за устременост към Далечните Светове, Искан да разширя света на човека в сферата на Безпределността. Когато Говоря за свръхлично мислене, Искан мисълта да увеличи многократно своя нищожен радиус, протегнат в малкия кръг на личността. Семейството вече дава по-голям радиус, селото – още по-голям. Градът, областта, страната, континента и цялата Земя са етапи от увеличението на радиуса на мисълта. Мисълта за благото на цялото човечество и неговите интереси разширява радиуса на своя свят до пределите на Земята. Мислейки за озеленяването на Сахара вече единствено с процеса на мислене човек излиза над планетните простори. Но над Земята е пространството. Може мислено да се устремите към него, разширявайки по този начин съзнанието. Дадени са мерните единици за устремяване към него, за да се разшири радиуса на собствения вътрешен свят безкрайно. Но защо да се ограничава кръгозора в пределите на видимия свят? Венера е далеч, но тя е видима. Далеч са и другите планети, но и те са видими. Но има сфери на Невидимите Светове, почти нямащи граници в тънкия, менталния и огнения свят. Колкото по-високо са те, толкова са по-широки, по-дълги и безгранични. Ако видимата Вселена няма граници и предели, то къде са те в Менталния Свят или в Огнения Свят? Така може да се разширяват пределите на собствения свят. Има минало от вчерашния ден, свързано непосредствено с личния живот на човека. Но историята вече далеч, далеч прекраща тези граници и очертава радиус от няколко хилядолетия. Геологията отчита вече милиони и десетки милиони години, а сега и стотици, астрономията достига милиарди. И прорязвайки с мисълта пространството на светлинни години, мисълта отвежда в далечното минало на световните тела. Учението на Живота увеличава този огромен безпределен свят, устремявайки в безкрайно далечното минало, към началото на зараждане на Вселената, и към безпределното бъдеще. Така радиусът става гигантски, обхващайки продължителност във времето на цялата Вселена с нейните видими и невидими форми, и отвеждайки съзнанието към изворите на живота и към зараждането на Космоса. Учението утвърждава, че Кръгът или Цикълът на проявения Космос е само един от етапите на неизмеримата по продължителност спира на еволюцията, в която всички съществуващи Галактики

периодично се разгъват за живот и се свиват в началото на Великата Вселенска Пралайя, за да изчезнат в недрата на Неизказаното и да се родят отново на нова, по-висша степен на проява. Така Учението на Изтока, разбира се, разширява света на човека дотогава, докато той не се слее с Безкрайността на Космоса и Вечността на Великия Космически Живот. И утвърждавайки в съзнанието Безпределността Учението казва, че духът в човека винаги е бил, е и ще бъде като център, преминаващ нерушим със своята временно скрита съкровена и неизразима същност през всички тези кръгове на гигантската спирала на еволюцията и че достигането на нирвана е достигане на такова състояние на огненост на съзнанието, когато висшето огнено “Аз” на човека достига стъпалото на Дхианите и влиза в състава на Йерарсите от Венеца на Космическия Разум, вече не загубвайки съзнание даже в състоянието на световната Пралайя. Към тези висоти Учението на Живота приканва човека, указва към тях и прави вечния живот на съзнанието достъпен за действителността, а безсмъртието на непрекъсваното съзнание – факт, за който свидетелстват Владичите. Така радиусът на мисълта става безкраен, обхващайки в своята сфера самата Безпределност.

374. Мисълта е енергия и накъдето и да се устреми, тя действа, независимо дали остава в пределите на породилия я микрокосмос или е насочена към нещо външно. Обвивката на мисълта, нейното тяло или нейната форма е наситена с енергия и притежава магнитни свойства, поради което притегля към себе си други енергии според рода си. Затова мисълта расте в пространството. Нараствайки в пространството мисълта периодично се връща към породилия я център за утвърждаване или отричане. Съзнанието или я приветства като желана гостенка, или я отхвърля, ако я е надрасло. В първия случай тя отново се усилва, получавайки добавъчна енергия и отново излиза в пространството или пък губи от своята сила и отслабва, бидейки подтисната. Така с лъч светлина съзнанието може да потисне своето неудачно порождение. Мислите, насочени към самия себе си, пулсират наоколо, озарявайки или омрачавайки съзнанието явно или невидимо. Тъмните и порочни мисли като червеи просмукват аурата на човека, изтегляйки от нея жизнени сокове. Особено мислите на страх, безпокойство, съмнение и подобните на тях. Мисълта на страх дотолкова парализира енергията на нервите, че често човек не е в състояние да помръдне ръка. Поглъщането на енергия от отрицателните мисли е от голямо значение в живота на човека. Унищожавайки жизнената енергия, такива мисли служат като причина за заболявания. И разбира се, те преди всичко действат на сърцето и сърцето на свой ред мощно въздейства върху тях. Мислите на бодрост, смелост, спокойствие и останалите животворни такива насищат организма с енергии на живота, увеличавайки ги в човека и обратно: отровните мисли смучат сок, като впили се пиявици. Но пиявиците могат да се отделят. А кой мисли за мислите, прояждащи силите? Оптимизмът и радостта са градивни и за себе си, и за пространството, и за обкръжаващите. Но малките тъмни гасители – жизнеубийци като ларви или вампири изпиват жизнените сили на нещастния си породител. С това е опасно унинието и безизходността, носещи зараза и разпространяващи я наоколо. Затова мислената тоналност на съзнанието е особено важна. Предпочитаме бодростта пред унинието, мъжеството пред страха, надеждата пред отчаянието, усмивката пред сълзите и всичко творческо пред всичко отрицателно и разрушително. Въпросът за профилактиката на мисълта е насъщен, тъй като мисълта създава вътрешния облик на човека, отразяващ се до известна степен в неговото физическо тяло. В крайна сметка човек е отражение на своите мисли.

375. Трижди правилно е: по-добре тежък живот, даващ опит, отколкото живот в благополучие, непринасящ нищо. И едното, и другото ще премине, трудните години ще се забравят и годините ще заличат раните, но скъпоценният сок на опита, като вечно достойние на духа, ще пребъде завинаги с него. А там, после, когато се затворят

вратите на плътния свят и човек остане сам със своите придобивки, от които ще зависи всичко, което ще го обкръжава, тогава истинската ценност и значение на земния опит ще се изправи с целия си непреходен смисъл. Със своите натрупвания си приготвяме мястото в Безпределността. Жетвата на посетия труд ще бъде огромна. Радостта от творчеството на духа зависи от въображението, а въображението – от придобитото от съзнанието, както и тънкото състояние в Надземния Свят се обуславя от придобивките. Ученикът се радва от възможностите да получи опит и особено тежък, тъй като тежкият опит принася особено ценни следствия и изпълва качествата на духа с огъня на изпитанията. Болезнената немощ на парниковите условия няма да издържи напрежението на Огнения свят. Плашливото съзнание няма да се осмели да рискува и да се отправи на плаване в океана на пространството. Слабата воля няма да бъде в състояние да преодолее астралните вихри и течения. Земните притегляния няма да изпуснат слабия дух от здравите си обятия. Ако тук е нужна сила на духа, то колко по-нужна е тя там, където оголената същност на човека трябва да противостои на енергиите на низшите проводници, борбата с които и изходът от която решават понататъшната съдба на човека и тези сфери, в които той сам се определя. Девизът на духа и тук, и там, навсякъде си остава един: борба и победа, и силата за победната борба се дава единствено от опита и се достига чрез опит. И колкото и тежък да е той, ще го приветстваме съзнателно като възможност за нарастване силите на духа.

376. Владиката Указва да се усили напрегнатостта в утвърждаването на качествата, претопявайки в съзнанието енергиите на духа в енергии на светлината.

377. Сине Мой, в тялото си ограничен и си с вързани ръце и крака в границите на дейността на тялото. Но в духа си свободен. Но на мисълта ти и нейните полети не можем да поставим предел. Учи се мислено да обикаляш Земята и световите, устремявайки се в Безпределността на пространството. Учи се да отлиташ в безпределността на миналото и безграничността на бъдещето. Учи се да усещаш мощните крила на свободната мисъл. Това ще бъде предусещане на това, което те очаква когато победиш тялото и се освободиш от него. Когато смъртта те освободи от тъмницата на плътното тяло, ще достигнеш първата свобода; когато втората смърт те освободи от тъмницата на тънкото тяло, ще достигнеш втората свобода и когато третата смърт те освободи от оковите на менталното тяло, ще се озовеш в своето огнено тяло и тогава ще познаеш какво значи свобода на духа, ако придобивките на съзнанието дадат възможност да имаш жетва в Огнения Свят. Без тези огнени елементи, събрани в земния живот по време на пребиваването в плътните окови, съзнанието няма да има с какво да живее, както няма да има с какво да живее в Менталния Свят този, който не е отделял необходимото внимание на своите мисли на Земята. Така всяка обвивка принася необходимите придобивки, ако животът е преминал с полза. Трудностите, лишенията, изпитанията донасят богата жетва от нужните за съществуване на съзнанието в Надземното елементи, затова благославяме препятствията и изпитанията, нарастващи Камъка и събиращи отлагания от Висши енергии. Благодарение на това се оформят менталните и огнените тела и с това дават възможност на оформилото ги съзнание да пребивава в сферите, които им съответстват. Но Архатът още приживе притежава способността да напуска тъмницата на плътното тяло и да излиза в океана на пространството в астралното, тънкото и менталното тела. Да излезеш в астрално тяло не е чудно и даже не изисква особени достижения, поради което в това няма никаква заслуга, освен че опитът дава осъзнаване на невидимия живот. За медиумистичната натура това ще бъде вече не достижение, а падение и остра опасност да се попадне под властта на астралните течения. Затова излизането в астрално тяло не се поощрява от Нас. Но съвсем друго нещо е излизането в тънкото или менталното тяло, и особено в менталното тяло. Архатът действа вече съзнателно и

свободно и в двете, и физическото тяло не представлява препятствие за него. В съответното време Учителят Указва методите и пътищата за това разчленение, без то да носи вреда на хармоничната цялост на физическото тяло и ненарушавайки неговото равновесие. Разбира се, пробуждането на центровете е тясно свързано с тези явления и носи радост от пространствения живот. Тази свобода, за която така страстно мечтае човечеството, се достига чрез способността за съзнателна дейност на Висшите Планове. Във физическото тяло не може да има никаква свобода. Наистина, новите и бързи средства за придвижване носят известна илюзия за свобода, но това е само временно. Истинската свобода е в друго. Полетите на мисълта приучват съзнанието към тези придвижвания в ментално тяло, които някога ще станат за човека действителност. Делението на духа служи като преддверие към това, тъй като частите на духа извършват своите полети по някакъв начин и в някакво измерение. Мисълта, устремена в далечен полет, действително го извършва, бидейки свързана при това с изпратилото я съзнание и връщайки се към първоизточника частите на духа могат да донесат далечна вест. От гледна точка на невидимостта се извършват действителни полети на частите на духа по линия на устремената мисъл. <...> [които] ще се усилят с всеки нов съзнателен устрем към далечните обекти. Разбира се, че мисълта лети, разбира се, че не само лети, но и въздейства. Но процесът може да бъде усилен, задълбочен и направен съзнателен. Егоистичното мислене държи мислите привързани около себе си, поради което самолюбещт не може да лети. Къде ще отлети от себе си, след като е прикован към себе си. Но да лети все пак и той ще трябва да се научи. Но трябва мислено да се учите да преодолявате разстоянията и трябва да се научите да усещате себе си на нужното място така осезаемо и ярко, както усеща себе си човек когато се намира на всяко място във физическото си тяло. Това е извънредно трудно. Даже в своята собствена стая, седейки на масата, е трудно да си се представиш стоящ до прозореца на противоположната страна или в съседната стая, или извън дома, или на другия край на града, или пътуващ в противоположна на действителността страна. Съзнанието така се е сраснало с тялото, че за да се победят различни предишни представи се изисква умела тренировка. Ако не усетиш себе си намиращ се там, където е устремена мисълта толкова ярко, както човек усеща себе си в това място, в което той фактически се намира, то действителни успехи в полетите няма да се постигнат. Трябва да се научите мигновено да пренасяте цялото си същество в набелязаното място така, че вече отгук – отдалеч, отстрани да наблюдавате мястото, където се намира физическото тяло. Ще наречем този процес проекция на съзнанието. Също и своето пътешествие в миналото можете да направите живо, предизвиквайки всички условия на желания минал момент така, сякаш той е станал действителност. Всичко това изисква пълно отричане от себе си, тоест самоотвърнатост. Без нея вратите остават плътно затворени. Тайните на свободата на духа, тайните на Божието Царство се постигат при осъзнаване на формулата “Отвърни се от себе си и върви след Мен, след своя Владика”.

378. Устремете се към Мен. Тогава става магнитно насищане на вашия микрокосмос с енергиите на Моите Лъчи. От тях може да се черпи безпределно, но само ползвайки се от магнита на устрема. Устремените части на духа, докосвайки се до Моята аура, се зареждат от нея със сила и се връщат обратно при своя стопанин, натоварени с особено висока Светлина. Тъй като Владиката е подобен на Слънцето, изливащ Светлина от своята огнена същност. Пътят за следване на Владиката е отворен винаги. Следователно винаги можеш да се докоснеш от Лъча. И нищо не може да те отдели от Владиката, освен самия ти и беснеенето на низшите обвивки. Тъмнината отделя от Мен, но когато е вътре. Външната тъмнина не може да отдели от Мен. Затова е ужасно когато светлината, която е в теб, е тъмнина. Светлината вътре е съединителното вещество с Мен, светлината, но не тъмнината. Светлината вътре,

прорязвайки външната тъмнина, се съединява с Моите Лъчи. Но ако тя се заменя с тъмнина, приближаването става невъзможно. Така човек може сам да пререже нишките на живота, които го хранят. Аз Казвам: “Светлина”, но хората казват: “тъмнина” и се потапят в тъмнината. Но за Светлината трябва да се бориш, Светлината не се постига без борба. Целенасочена, напрегната и постоянна борба. И духът, преодоляващ стихииите, не може да отпусне криле, тъй като падането е неминуемо. Законите са еднакви във всичко. Еленът, прелитайки над бездната, няма да се поколебае и орелът в полет няма да отпусне крило. Така Съм Казал. Орловите криле се дават на духа за преодоляване на стихииите. Стихиите, бушуващи вън, предизвикват такива неравновесия и вътре. Победеното и приведено в равновесие вътре, вън е задължено да се подчинява по съответствие. Подчинилият света в себе си, побеждава света вън. Тъй като човекът е Божие подобие, тоест микрокосмосът е подобие на макрокосмоса. Човекът е сложен. Огромен и безграничен е потенциалът на неговия дух, разкриващ в него своята сила в хода на придвижването му в еволюцията. Защото цялата еволюция на човечеството не е нещо друго, освен разкриване потенциала на човешкия дух. Всичко е налице, всичко е дадено, всичко е заложено от началото на времената, от вас се изисква разкриване чрез развитие на скритите чувства по пътя на жизнения опит. По същия начин се развива всичко съществуващо около своя център, който съществува във всичко – от атома до галактиките. И всичко, което се натрупва в процеса на еволюцията около дадения център, се събира благодарение на потенциала, заложен в него. Съкровената същност на центъра е непостижима за ума. Но по мощта на творящите Логоси може да се съди за това какво е скрито в тази начална искра на духа, пулсираща във всеки център на живот. Духо-монадата, произлязла от недрата на Космоса преди началото на времената, носи в себе си макросвета с всичките негови възможности, скрити в нея и задължени да се развиват безпределно в безпределно дългия непрекъсващ се процес на Еволюцията на битието. И смисълът на живота на човека се заключава именно в разкриването на този огнен потенциал на духа. Сферата на микрокосмоса на всеки човек се измерва със своя радиус, а също и с величината и величието на духа. Този радиус се простира и във времето. Назначилият за себе си къса негова протяжност, обхващаща само един малък земен живот, с този радиус ограничава и кръга на своя живот и го затваря, тъй като духът е творец. Но радиусът на живота може да се разпростре в Надземния Свят, до следващото възплъщение, извън пределите на своята раса, отвъд предела на седмата, отвъд пределите на дадения Голям Кръг и даже отвъд пределите на Манвантарата и да се направи кръгът на живота огромен, ограничавайки го само с Безпределността. Затова всички Учители на живота Устремяват съзнанието в бъдещето, за да увеличат радиуса и да разширят пределите на микрокосмоса до пределите на макрокосмоса. Затова Казвам: “Устремете се след Мен, за да вместите Моя Свят, който няма нито начало, нито край и включва в себе си всичко”.

379. Сине Мой, Майята на настроенията е най-измамна и не трябва да ѝ се поддаваш. Различните състояния на духа не могат да се избегнат. Но каквито и да са те, основите остават неизменни. Колкото и да е тежко, Учителят съществува. Колкото и да е трудно, но бъдещето е необратимо. Колкото и ярко да е настоящето, то ще премине и ще свърши всичко, което окото вижда наоколо и цялото обкръжение ще се замени с ново такова. Всичко ще бъде ново: и вещите, и условията, и хората. Но ще остане Учителят, но ще остане Учението, но ще остане пътят, водещ в живота. Затова ударението трябва да се постави върху основите, които са непреходни. Неизбежното може да се посрещне със закален дух, като се знае, че и то ще премине мимоходом. Такава е по същество природата на земните вещи. И когато Майя говори, че всичко си е отишло, че няма нищо, нито Учителят, нито бъдещето, нито Учението, знайте, че

Майята на очевидността се опитва да закрие със себе си и да подмени със себе си действителността. Всеки живее в своя преходен малък свят, приемайки го за света. Много от тези малки светчета са разсеяни по лика на Земята и всеки закрива със себе си света на Голямата действителност. И тези малки светчета, колкото и различни да са били едно от друго сто, двеста, хиляда години по-рано, толкова различни ще бъдат и след сто, двеста, хиляда години, закривайки със себе си света на истината. Човешкото съзнание живее в тези светчета на личната очевидност и се задоволява от тях. Но Спасителят е Познавал света на Истината, Своя Свят, слят с Космоса, слят с действителността и отразяващ в себе си действителността такава, каквата е тя. Затова всеки личен свят е свят на лъжи, тоест свят на изопачената действителност, видим за окото на човека и който Ние Наричаме очевидност. Призоваваме към Безпределността, Призоваваме да се живее във Вечността, пропускайки пред съзнанието калейдоскопа на бързотечните външни впечатления. Трябва да се знае върху какво да се застане, на какво да се опреш. И тази опора, единствено здрава и неизменна във вековете, се явява Самият Владика. Тъй като е неизменна стълбата на Йерархията. И когато Майя замъглява съзнанието със своите изменчиви призрания, трябва да се обърне окото към Учителя, трябва просто духом да се пребивава с Него. Не е важно да се записва, а е важно да се възприема, трябва просто да постоим заедно, обединявайки се в духа и със сърцето. Не е имало по-тежко и по-заплашително време. Да се устои може само с Мен. Не съмнение, не колебание, не умора, не униние, не това, което е или което ще бъде, а единение с Мен е нужно, отхвърляйки всичко пречещо. Когато се съгъстват сенките на мрака и се раздвижва Хаосът, устремете се към Мен без да разсъждавате, без да анализирате и без да мъдрувате лукаво. Просто стойте със сърцето си с Мен, просто съберете мислите си в Мен, просто не се отделяйте в съзнанието си от Мен и неотделяйки се просто се предайте духом на Мен, просто отдалечавайки се от себе си духом. Просто предайте своята воля на Мен и намерете мир в Мен. И почувствайте под краката си скалата на духа и в духа - силата на Учителя, разделена с вас. Тъй като Нося Мощ и Подавам Ръка, нима сте слепи?

380. Да, да, да, океанът на безкрайното е достъпен за духа. В него можеш да се движиш по всички направления и да го изучаваш. Във физическо тяло не може, в астрално не може, менталът има своите ограничения и само в огненото тяло, ако е достатъчно формирано, са възможни полети извън пределите на Вселената, видима за окото. В ментала могат да се посещават планетите от нашата система и даже по-далеч. Обаче съществуват и други галактики. А отвъд тях? Веднъж завинаги трябва да се усвои, че всичко, което може да си представи мисълта, е възможно и всичко е достижимо, но това е изцяло приложимо само към огнената същност, която расте и се развива вътре, оформяйки се огнено. Безкрайни са стъпалата на световите. Между тях разликата може да бъде и още по-голяма, и дори за оформящото се огнено съзнание не винаги всичко е достъпно. Дори сферата на Слънцето изисква високо организирано огнено тяло, за да се пребивава в нея. Но нали Слънцето и огненото тяло са от една стихия. Нека мисълта да се устремява още по-нататък, още по-далеч, отвъд пределите на човешките представи, тъй като там, където всичко се движи от мисълта, мисълта сътворява обкръжението на човека и Космосът се ограничава само от нея. Затова разширявайте възможностите на духа отвъд пределите на невъзможното и немислимото. Това на Земята е невъзможно. Но какво значение за духа има Земята, когато той излиза в океана на Безпределността? И там, където няма нищо земно, неизменно остава само тя – Йерархията на Светлината. Това е единственият ориентир в океана на безкрайното. Без него е лесно да се изгубиш и да изгубиш посоката. Нито един мореплавател няма да излезе в океана без компас. Йерархията е компасът за духа. Може да изгубиш всичко и да се откажеш от всичко, но съхранявайки Йерархията като

единствена нерушима основа на живота, тъй като и Луната, и Слънцето ще преминат. В пространството не ни е нужно нищо от това, което имаме: нито физическото тяло, нито астралното. А във Висшите Огнени Сфери даже тънкото и менталното тяло са товар и задържащ напредъка ограничител, тъй като всяко от тях има своите предели, а Ние Говорим за Безпределността. Думата “недостижимо” във Висшите Сфери няма никакво значение и смисъл, тъй като там е възможно всичко, което може да бъде създадено от мисълта. Даже и в Надземния Свят в обичайните човешки слоеве се рушат земните ограничения и творчеството на мисълта изтрива обичайните граници на невъзможното. Разбира се, човекът, който никога не е допускал мислено полети на духа в тънко тяло, няма да лети и там. Това за него ще бъде невъзможно и недостижимо, но кой друг, ако не неговата собствена мисъл и представи са създали за него тази невъзможност? Така всеки жъне плодовете на своите утвърждения, тоест на тези мисли, които той е възприел в съзнанието си през живота на Земята. Разбира се, можеш да се учиш и там, и да се освобождаваш от земните ограничения на мисълта. Но там това е много трудно. Там действа силно законът на магнита и за да получиш помощ трябва да си изпратил предварително мисъл, тъй като там мисълта царства над всичко. Знаещият е подобен на човек, който преди да се осмели да навлезе в океана на неизвестното си е построил надежден и здрав кораб, върху който за него не са страшни нито ветровете, нито бурите, тъй като този кораб е особен: в огън не гори, във вода не потъва и може да лети, когато е необходимо. Невежият може да се сравни с човек, който стои на брега на океана с празни ръце, а привичният и здрав бряг се измъква изпод краката му. А той даже и да плува не се е научил. Но даже и в този случай Йерархията може да помогне, но за нея трябва да се знае и тя да бъде призната, преди да се обърнеш към нея. На какво може да разчита невиджаният, незнаещият и отричащият? Много неподвижни истукани стоят във вълните на астралната светлина. Това са те, отричащите, невежите, оковали себе си в оковите на неподвижността. Но Ние Говорим за свобода. Преди тя да бъде получена, трябва да се знае в какво се заключава. Свободата е само в духа и свободен може да бъде само духът, необвързан с връзките на невежеството. Призовавам към истинската свобода, но не Заповядвам и Освобождавам съзнанието от земните израстъци. Жадуващи за свобода на духа, елате!

381. Давам рисунка на явленията от всички страни. Все за същото, но в различните му аспекти. Единната вещь трябва да се осъзнае в различни аспекти. Зад всички покривала и от всички гледни точки е единната вечна Истина във форма, достъпна за съзнанието. От една страна е човекът и неговият познаващ апарат, от другата е светът, съществуващ навън. Но и апаратът за познаване, и светът вън стават външни за разбирането и ставайки част от огромния свят, в този свят в крайна сметка се сливат с познаващото съзнание. Познаващият и познаваемото стават едно. Съзнанието се слива с Макросвета и само става такова. Няма такова място във Вселената, което да не може да бъде достигнато от възходящото съзнание рано или късно: отначало на Земята, после в нашата слънчева система, а после и по-нататък, в огненото тяло на стъпалото на височайшия дух, но на Земята проникването на съзнанието във всички ъгълчета на планетата е явление достъпно за Архата. Към това трябва да се приближавате и на това трябва да се учите и, както винаги, започвайки с най-малкото, насочвайки съзнанието подобно на лъча светлина на прожектора и надалеч, и наблизко, и в миналото, и в бъдещето, и в този свят, и в Невидимия Свят. Съзнанието се насочва от волята, задържайки го върху избраното явление и недопускайки странични вибрации. За целта трябва да се научите да опазвате канала на устрема от явления пречещи и замърсяващи го. Способността за съсредоточаване се достига с практика и е обичайна за йога. Никога и никъде няма да бъде излишно тя да се упражнява. Растящата сила на духа не може да бъде пречка. Чрез съсредоточаването се проявява

властта на човек над вибрациите, тоест над енергиите. Даже възприемането на плътния свят, непосредствено обкръжаващ човека, става чрез посредничеството на енергията, излъчваща се от предметите. Ако цветовете са колебания на средата с определена честота, то и всички останали усещания се свеждат до възприемането на енергия или вибрация от един или друг порядък. Съзнанието трябва да се съсредоточи върху тях – близки или далечни, ако иска да ги усети или възприеме. Лъчът на далечната звезда отминава в пространството, носейки отпечатьци на изпратилия го. Такива отпечатьци се излъчват от вещите и явленията, отминавайки в пространството. Мислейки и съсредоточавайки се върху далечен предмет влизаме в допир с неговата аура и с тези отпечатьци, които той излъчва в пространството. Това е основа на второто зрение или на ясновидството. Един от видовете ясновидство може да бъде далекогледството, тоест способността да се вижда на разстояние. В сърцето, както и в лотоса, се намира загадката във вид на прообрази на всички способности на човека, които могат да се развиват. Корените на висшите способности са скрити в сърцето и от сърцето те трябва да бъдат призовани към живот. И тези способности, към които е приложено сърцето, се развиват особено успешно. Даже и обикновените задачи, когато в тях се влага сърце, се изпълняват особено успешно. Потенциалът на силата на духа е скрит в сърцето. С лостовите на сърцето могат да се движат делата, които не са по силите на мозъка. Така и чрез съсредоточаването се достига голяма дълбочина, ако то се ръководи и вдъхновява от сърцето. Тъй като където е сърцето, там са и мислите, и разбирането, и желанието да се достигне. Не трябва да смятаме за недостъпно недостижимото днес, по-добре да помислим за това как недостъпното днес задължително и неизменно да достигнем утре. Недостигнатото съвсем още не значи действително недостижимо и невъзможно действие. Казах, че невъзможно няма. Достижимо и възможно е всичко, но в своето време и при съответстващи условия. Това трябва здраво да се знае, държейки в съзнанието образите на явленията, подлежащи на осъществяване. Това не значи, че ще трябва постоянно да бъдат държани в съзнанието, претоварвайки го. Точно обратно – създадени и пречупени от волята те пребивават в пространството, формирайки около себе си енергии, нужни за утвърждаването на явленията в живота. Да се знае и вярва в могъщото действие на закона ще бъде вече половината на успеха. Достижимо е всичко, но към всяко достижение трябва да се приложат различни степени на умения, умение и настойчивост. Така и ще запомним: достижимо е всичко. Разочарованието духом при първия неуспех вече ще бъде признак на неопитност. След първия опит следва втори и така нататък, докато не бъде постигнат успех.

382. Ти знай: нищо няма да замени Общуването, ако то се е състояло. Всичко останало, целият останал живот остава като заден фон на картината, в центъра на която, във фокуса е Владиката. Отстранете Го и картината на този живот ще загуби всякакъв смисъл и съдържание. Всичко останало се осмисля дотолкова, доколкото е главно и се храни от Неговата Светлина. Затова дошлият при Мен остава с Мен. Има и временни заминавания, но с изключение на предателите винаги заминалите се завръщат отново. Тъй като без Мен е пусто. Мяркащите се огънчета на Майя са измамни като блатни огньове и водят в тресавището, в което се дави духът. Всичко здраво се стреми към Слънцето. Затова ще събере стадото и когато то бъде събрано, и когато Застана над него, обърнало се към Мен, ще изчезне разделението и човечеството ще бъде като единно семейство. Смисълът на събитията при достигането на тази цел е огромен. Труден и тежък е пътят към нея. Но събитията са ускорени, тъй като за кратък срок трябва да се премине това, за което биха били необходими стотици години. Човешкият дух вече стене. Лесно ли е да се носи бремето на разделението, когато огнените енергии напрягат явленията до пределите на непоносимост. Изход няма да има: или ще се наложи да се приеме единението и кооперацията, или ще загинат, бидейки изгорени от

мощта на несъгласуваните енергии. Лъчите на новите енергии изпълват цялата Земя и всеки организъм. Човешкото тяло ще може да ги издържи при условие на тяхната хармонична проява. Вътрешната несъгласуваност и неравновесие ще бъдат признак на саморазрушение и смърт. Крехките обвивки няма да издържат огненото изпитание, ще умират с десетки милиони, прогаряйки своя апарат със силата на дисхармоничните енергии. Да се устои ще може само при условието на вътрешно равновесие и съгласуваност. Затова толкова се говори за равновесието. Равновесието ще бъде признак на спасение, неравновесието – на смърт, болести и крайно саморазрушение. Новото Небе и Новата Земя не са за всички, а за можещите да вместят новите лъчи в рамките на съгласуваността на духа. Самите тези творящи и благодетелни лъчи, навлизайки в сферата на вътрешно несъгласувания микрокосмос, ще го разпръснат на части и ще го разрушат, прегаряйки проводниците с енергията на нехармонизирани токове. И вече няма да може да им се помогне, ако не са приели обединението и съгласуваността. Утвърждавам единението, съгласуваността и кооперацията на всички и във всичко в общопланетен мащаб. Достатъчно Земята се е раздирала от силите, които я разединяват. По-нататъшното забавяне заплашва със страшен взрив. Катастрофата не може да се избегне. Но трябва да се направи частична, спасявайки планетата като цяло. Разрушителите ще бъдат разрушени. Сами ще разрушат себе си. Напрежението на пространствените енергии ще се усили още повече. То трябва да се издържи, призовавайки равновесието. Нужно е във всеки човешки апарат огънят да може да се съчетае с плътта. В противен случай, както и със Земята, взривът е неизбежен. Събирач на новата раса е Владиката, спасението е в Него. Около Него и трябва да се обедините, събирайки всички сили на духа, за да проявите съгласуваност.

383. Това е било отдавна. И кой знае кога е било. Живял на Земята човек – привидно като всички. Външно той не се отличавал от другите. Ала неговите очи били някак твърде спокойни, а също и жестовите и говора. Веднъж в селището, където живеел той, възникнал пожар. Помагайки на селяните да спасят своето имане, собственото той не спасил и останал без покрив и вещи. И когато някой го съжалил, той отговорил: “Никога нищо лично не губи човек в едно, нито пък печели нещо в друго. Всичко мое го имам в себе си, а това, което не е в мен - то не е мое”. Няколко години след пожара врагове нападнали селището и го разграбили. Обраните жители оплаквали своята съдба. Не се оплаквал само той – отново загубилият всичко. “Приятелю, - казал той, - всичко, което можете да загубите и всичко, което може да ви бъде отнето, не е ваше. Вашето е неотнимаемо от вас, вашето е винаги с вас. Ако са ви отнели или сте загубили нещо, значи то не е ваше”. Минали още няколко години, селището било посетено от чума. Мнозина умрели, малцината останали, поразени от страшната болест, умирали. Сред тях умирал и той, загубилият всичко, но умирал не от болестта, а от старост, тъй като дошъл неговият час. Умирайки той говорел: “Приятелю, не тъгувайте, напускайки тялото. Тялото също не е ваше. Това, което е ваше, което е истински ваше, никой и нищо не може да ви го отнеме”. Всички умрели. И ето че, преминали в Другия Свят, по закона на магнита се събрали около този, който винаги им помагал през живота на Земята. “Приятелю, - казал той спокойно и просто, както говорел на Земята, - ето, ние отново сме заедно и всичко, което ни принадлежи е с нас. Нашите мисли, нашите чувства, нашите съзнания. Сега, когато всички ние се освободихме от земните вещи и товара, наречен тела, вървете заедно с мен и по-нататък. Аз ще ви покажа това, което ви принадлежи и на което можете да се насладите, без да попадате в робството на призрачната Майя”. И той ги повел, истински освободили се от отпадъка на земните преживявания, в Градината на Владиката, където всеки от тях, пострадал много на Земята, могъл да намери за себе си заслужен отдых от земните странствания и скърби.

384. Приятелю Мой, само желание да се придобият качества не е достатъчно, за да ги притежаваш. Необходимо е постоянно приложение и е необходимо постоянно държане в съзнанието на това качество, което се утвърждава. Тъпата инертност на обвинките пречи на корените да се укрепят. В случай на особено упорство може да помогне вашата заповед, решителна и безусловна. С това са ценни обетите. Те представляват непрекословна заповед на волята. В двата случая се привежда в действие лостът на волята, протегнат в бъдещето с някаква продължителност. Как по друг начин да се обуздае палячото вътре, ако той продължава да се кълчи, независимо от най-искреното желание да се придобие едно или друго качество? Човек иска, но нещо вътре в него се съпротивлява и се бори против него самия. Какво е то? Не е ли тъмнината? Не въстава ли неговата лунна същност? Но такова разделение в самия себе си е ненужно. Ненужно е когато висшето и бъдещето се опитват да управляват низшето и миналото. Затова е дадена на човека воля. Колко усилия са приложени, колко мисли са изпратени, колко думи са изказани и след всичко това отново се надига лунният палячо и отново се опитва да подмени със себе си завоюваните достижения. Древният враг - астралът, е упорит. Подчинен изцяло е полезен и може да стане приятел. С него не може да има компромиси, само пълно и безусловно подчинение. Същността на врага трябва да се разбере, преди да го победиш, но когато е взето решение, отстъпление не може да има. Да попаднеш отново под неговата власт, ще бъде поражение. Много хора биват управлявани от своите страсти, вместо те да управляват тях. Трябва да се постави на карта всичко, самия себе си. Господарят не може да стане отново роб.

385. Има моменти, когато душата се отвръща от условията на плътния свят: когато те са твърде тежки. От една страна през тях трябва да се премине, от друга – съзнанието не иска да се потапя в тях. Но кармически те са неизбежни и изходът е един: да застанеш встрани и не като участник, а като зрител в театър. Той дори преживява, но знае, че е само зрител. Може да бъдеш дори и участник. Но такъв като артиста: който играе на сцената и знае, че е на сцена и изпълнява роля, и прави всичко защото така трябва, а не защото такъв е действителният живот. На сцената всичко е условно, всичко е временно, всичко е илюзорно, тоест направено така, че да създаде известна илюзия за живота. Възможно е да изпълниш добре своята роля, възможно е да се въплътиш в желания образ, но съзнавайки в същото време, че това е само сцена и всичко се прави само привидно. Артистът знае, че в действителния живот не е на сцена, а е извън нея, а на сцената е само игра, колкото и талантива да е тя. Така и вие помнете, че вашият живот е сцена, а вие сте артисти, на които е възложено да изиграят определена роля. И вашата роля, и пиесата на живота, било то драма или трагедия, ще свърши. Ще угаснат светлините, ще бъдат свалени грима и костюмите, вие ще напуснете сцената и ще се потопите в истинския живот. Но своята роля трябва да изпълните, да я изпълните добре, тъй като пред всеки артист се предявяват определени изисквания. Играейки на сцената той получава право на живот и прехрана. Необходимо е, нужно е да се прокара това разделение в съзнанието и никога изцяло да не се сливаш с условията на жизнената сцена, помнейки, че всичко това е временно и условно. Истинският живот не е тук, на Земята, а там, зад кулисите на жизнената сцена, зад стените на театъра на земния живот. Играйте своята роля на живота така, сякаш това е истинския живот, но трябва да помнете, че в действителност това не е така. Нека единият човек от вас да играе, а другият да гледа. И този, който гледа и знае, нека винаги да бъде на пост, за да не попадне под влиянието на призрачната условна жизнена сцена и да не забравя, че този живот не е истински, не е реален, няма самостоятелно значение и да гледа на всичко ставащо сякаш отстрани, отделяйки се от него вътре в себе си. Тъй като всяко положение в живота, както и на сцената, рано или късно свършва, както свършва и самият земен живот и трябва само да се намерят сили

да се изчака до края, тоест да се изтърпи докрай, ако е твърде трудно, тъй като “изтърпелият докрай ще бъде спасен”, тоест съхранил докрай в себе си временността и преходността на земния живот и реалността на Висшия Свят и действителния живот в него, във Висшия Свят, където да осъществи това, което желае духът и което не може да бъде осъществено в тежките условия на земния живот. Основна нота в живота на Земята се явява твърдението, че “в него има плач и скърцане със зъби” и той е наречен “външна тъмнина”, тъй като светлината е вътре и само тя може да освети тази външна тъмнина и да смекчи плача и скърцането. Така вътрешното може да обуслови външното и да измени сценичните условия, но каквито и да са те, суетата на земния живот си остава само сцена, а хората върху нея – само изпълнители на мистериите на живота, на всекиго от които е дадена временна земна роля. “Сутратма е актьор” – така да запомним.

386. Времето минава и отминава, но Аз Пребивавам вовеки и този, който е с Мен, може да застане над дните и нощите, прелитащи от безкрайността на бъдещето към безкрайността на миналото. Вечността е над времето, както Слънцето е над Земята. Земните дни и нощи не влияят върху Слънцето. То има свой път, независещ от Земята и своя светлина, непомрачавана от смяната на тъмнината и светлината. Владиката Е също Слънце, Слънце на живота, което не могат да потушат тъмнината и мрачината на човешките духове. Те не могат да угасят и огъня на духа на тези, които неотстъпно следват Владиката. Нищо няма на угаси огъня на вървящите след Мен, но вървете, но Ме следвайте, но не се отвръщайте от Моя Лик, тъй като да се отвърнеш може само в тъмнината. Тъй като е Една Светлината, обещана от Мен отдавна, но затова е идваща неотвратимо. И Огненият Свят не е близко, но затова е отсъден. И единението с Мен не е лесно, но затова е плодно. И преодоляването на себе си е трудно, но донася победа и достижение. И са много враговете и препятствията, но чрез тях израства духът. И земното бreme, и бремето на обстоятелствата е непосилно, но това е пътят към Мен, при това – най-краткият. И безпросветен е мракът над Земята, но затова е предречено Ново Небе и обновление на Земята. Тежки са родилните мъки на Новия Свят, но той е отсъден и победно настъпващ. Трудно е без Владиката, но Аз Съм с вас винаги. Нека да съберем всичко, което е от Светлината и да устоим в Светлината. Да устоите значи да бъдете устои на Светлината сред тъмнината. Но натискът на бушуващата тъмнина е срещу устоите. И трябва да се устои не за себе си, а за света. Трябва да се устои в Мен. Устоялите в Мен с Мен ще победят. Деца Мои, знаете ли колко тъмни опити Съм Пресякъл? Когато сте с Мен имате пълна защита. Ще бъдем заедно завинаги, отровното време ще отmine. Ще си отидат помрачителите на Светлината от живота и яркото Слънце ще изгрее над света с победната си Светлина.

387. Енергиите от Лъча на Учителя могат да се използват съзнателно за определена цел. Например, за лечение както на самия себе си, така и на другите. В първия случай трябва ярко да си представиш как Лъча Светлина се насочва към поразеното място и извършва своята целителна работа. И също как той, пречупен през лупата на съзнанието, преминава през него в организма на болния. Енергията на Лъча се изпраща на прилагашия, който, ако тя не притежава специална задача от Учителя, той сам може да намери. Само невежото ѝ разпиляване е недопустимо. Възможно е при това да се съединят собствените сили с енергията на Лъча и по този начин те да се умножат. Но е необходимо именно нейното съзнателно прилагане. Със силата на Йерархията може да се ползваш разумно. Така постепенно се приучваш да твориш заедно с Учителя и да прилагаш силата на Учителя съвместно с Него, неотделяйки се в съзнанието. Това сътрудничество може да се задълбочи във всяко отношение, стига висшата енергия да се употребява за благо. От силата на съзнателното използване на енергията на Учителя зависи нейната ефективност. Би могло понятието съзнателност да

се смени с „вяра“, но в тази дума я няма тази ясност и определеност, която се съдържа в процеса на прилагане на висшата енергия, когато психомеханиката се основава на научното математически точно действие на прилаганата енергия. Но, разбира се, тези енергии се привеждат в действие от сърцето, не от мозъка, а от сърцето. Мозъкът не трябва да пречи със съмнение, колебание и вмешателство не в своята сфера. Чрез мозъка може да се създаде желаната форма на обекта, която се очаква от прилагането на енергията, но силата за изпълнение на създадената по този начин мислена форма се насища от сърцето. Мозъчното усилие изобщо е ограничено твърде силно. На много физически процеси в организма мозъкът не може да действа пряко. Той може да вдигне ръката, давайки съответната заповед, но процесът на храносмилане у обикновения човек не се намира под контрола на волята. Йогът управлява процесите в организма, но чрез сърцето. Сърцето и мозъкът си сътрудничат, подчинявайки се на заповедта на волята. Давайки заповед, на сърцето трябва да му се предостави свобода на изпълнение и повече да не се намесваш в неговата работа. Резултатът ще бъде постигнат, тъй като сърцето знае. Не трябва да му се пречи, в неговия процес на изпълнение не трябва да се намесваш, мозъкът е безсилен по пътищата на сърцето. Висшите енергии се управляват от сърцето, а не от мозъка. Те се стремят към сърцето.

388. Сине Мой, ако Владиката Смята, че вашето време още не е дошло, то нима можеш да си помогнеш с нетърпение или да ускориш и да облекчиш тежките токове? И с какво е помогнало някога нетърпението? И какво от това, че някой някъде живее по-добре, отколкото наоколо? Нечий безгрижен живот не придвижва еволюцията на света, но знанието задължава и, преди всичко, помага да се движи еволюцията на света. Затова сте поставени. И именно тук, където е нужно. Действам не непосредствено, а чрез вас, поставените от Мен. Изпращам Лъчи, но най-добрите техни разпространители ще бъдете вие. Има приемници освен вас и то много, но са несъзнателни: черпят и действат, но не знаят от кого и как получават. Съзнателното сътрудничество с Владиката е рядко явление и Ние го Ценим. Вашата задача е да се увеличи броя на съзнателните приемници на Моите Лъчи и да се разшири сферата на сътрудничество с Йерархията. Съвременните религии са го изгубили и са се откъснали от източника на живот, подхранващ видимия живот. Резултатите са плачевни. Настъпва време за синтез, единение и сътрудничество във всичко и с всички, и някой трябва да върви напред и да проправя пътя, видим за останалите. От човешките ръце се изгражда зданието на Новия Свят. Заложен е фундаментът, издигнати са стените, но някой трябва да завърши и покрива, и да изпълни с живот храмовите стени, и да го украси и осмисли за разбиране от дошлите, и това ще направите вие, сътрудниещите сега с Мен. Затова се въоръжете с търпение, тъй като вашата задача е огромна и ще изисква много знания и много сили от вас. Подвигът винаги е труден с това, че на духа му се иска да излети над тежката земна орис, но избрани Мои, стойте до часа, когато ще ви Призова, укрепвайки връзката и единението. Ще Призова, но ако устоите в Мен. Няма да Призова неустоялия. Незаменима е работата на доверените, устояли на стража в тъмнината на нощта. Виждам и Зная, и Казвам: “Проявете търпение да дочакате часа на Призива”.

389. Сътрудничеството с Йерархията на Светлината ще бъде космическо сътрудничество. Само така може да се излезе в пространствените простори. Ако не си поддържан от магнита на Йерархията може да бъдеш притеглен в бездната. Астралните притегляния са много силни и лесно преодоляват съпротивата на слабата човешка воля, ако тя не е свързана с магнита на Йерархията. Много духове са увличани от тези мощни течения, като листа, гонени от вятъра. В Безпределността трябва в нещо да се намери опорна точка, основа, за която да се закрепим. Такава опора ще бъде Йерархията. Дошлите при Мен няма да Оставя и ако се изменя и колебае всичко, то Йерархията е здрава опора за духа. Хората търсят не там, където трябва. Всичко е в мъгла. Защо има

толкова блуждания в тъмнината? И при това толкова безцелни? Вие, намерилите и утвърдилите се, стъпвайте здраво и твърдо, тъй като е един и е тесен пътя, водещ в живота. И върху каквото и да попадне вашия поглед, знайте и кажете на себе си: “Не е за мен, всичко мое е във Владиката”. Нима стаята в хотела и обстановката в нея, и самия хотел наричаме свои, ако сме отседнали в нея за денонощие? Ние сме бездомни странници по Земята и дворът на хана не е нещо, което ни принадлежи, и срещнатите не са ни спътници в живота. Различавайте приятелите от минувачите. Държави са се раждали и умирали, картата на света се изменя, но Твърдината стои здраво върху скалистите устои. Към нея обърнете взор, защото в нея е Самият Владика, Който ви Очаква, изпълнили своите земни задачи, при Себе Си. Целта на вашия дълъг земен път е да достигнете до Твърдината, оставяйки всичко преминато завинаги назад, за да не се върнете никога повече към него. И там за вас ще започне нов живот на всепланетно вселенско сътрудничество. Космосът очаква своите синове, завръщащи се в неговото лоно.

390. Не трябва да се изненадвате от нищо. Това значи да бъдете готови в съзнанието си за всичко: и за живот, и за смърт. Някои се готвят за смърт и действително умират. Ще се готвим за смъртта и ние, но не така, както хората се готвят: не за смърт ще бъдем готови винаги, а за тези условия на живот, които настъпват за човека след това, което хората наричат смърт, а Ние – освобождение. Ще Говоря за имащите уши. Да си представим, че освобождението е настъпило и физическото тяло е отхвърлено. Какво да правим по-нататък? Как да живеем? Трябва преди всичко да се разберат и да се отчетат новите обкръжаващи условия, тъй като те ще се изменят коренно. С какво именно и как? Преди всичко вече стават ненужни удостоверенията за личността, както и всички останали човешки документи, ненужно е облеклото в обичайния смисъл и всички негови елементи. Всички вещи, които човек е притежавал на Земята, всичко остава на Земята и най-добре е те да бъдат раздадени още бидейки в тяло, за да се освободиш по-лесно от тях в съзнанието. След това там не е нужно нито да ядеш, нито да пиеш, нито да спиш. Необходимостта от отдых от време на време остава. Дом не е нужен. Мнозина си изграждат там жилище по земен образец и живеят в него, и го смятат за своя собственост, тъй като са изразходвали за него време и труд. Но да не бъдем като малките деца, играчки не са нужни на съзрялото съзнание: в Тънкия Свят където сме ние, там е и домът. Тази формула е особено приложима там. За тези, които на Земята са преминали принципа на земното бездомие, това положение е близко и разбираемо. Принципът на бездомното ходене трябва да се премине заради Тънкия Свят. Тогава освобождаването от нуждата от призрачно жилище става лесно осъществимо. Там не са необходими нито автомобили, нито железни пътища, нито самолети, нито каквито и да било други средства за придвижване. Собственото тънко тяло се придвижва от мисълта във всяко направление както по повърхността на Земята или в нейните недра, така и в пространството. Външният вид на човека е такъв, какъвто той си представя за себе си в момента или е привикнал да си представя на Земята. Обикновено лицето младее, като е достигнало тази степен на жизненост, каквато е имал човека на Земята. Но собствената външност и собствения облик може да се измени волево така, както и дрехите, в които всеки си представя себе си. Без дрехи не ходят по улиците, като и там обличат своето тънко тяло в обичайните дрехи, но можеш да се облечеш и във всяка друга дреха по свой вкус, ако желаеш; няма нито правила, нито ограничения за ученика: колкото е по-просто, толкова по-добре. Разбира се, мислено е много по-лесно да се променят дрехите, отколкото чертите на лицето, но ако ликовите в миналите възплъщения са известни и достъпни, то въпросът се облекчава и цялата работа е в здравината и устойчивостта на кристалните отлагания в съзнанието. Всичко се твори от волята. Трудно е отвикването от храна.

Неизживените земни привички подбуждат да се засищаш, но това е земна илюзия. Разбира се, тънкото тяло се храни, но с енергии от по-тънък порядък. Например, с аромати и цветове, с лъчи и еманации на миризми и растения, а също и с енергията на звуците. Променят се коренно всички родствени отношения, като бащата може да е бил син, а майката – дъщеря в миналите възплъщения. Там играят роля не земните и изгубили вече смисъл наследени любов или ненавист и други чувства на симпатия и антипатия, притегляне или отблъскване. Нагоре царства висшата любов, ненавистта е в низшите слоеве. Никакви задължения, освен любов и действията, произтичащи от нея. С всички земни дела, работа, грижи и условия е свършено завинаги. Не трябва да се обременявате с тях. Възниква въпроса: какво да се прави и накъде да се устремим? Разбира се, към Учителя, към Него, към Тези, Които са около Него. Те ще помогнат бързо да се ориентираш в новите условия и да си избереш труд и занимание по сърце. Там също се трудят, но не така, както тук. Неизживените страсти въвличат в условия, създаващи илюзия за тяхното удовлетворяване. Тежко състояние. Близките, заминали си по-рано, могат да бъдат близки и там. Любовта и ненавистта притеглят еднакво силно. Колкото по-нагоре, толкова по-светло, свободно, радостно и леко. Този, който смята че не притежава нищо свое и няма нищо, наистина разполага с всички богатства на Надземния Свят, но тези, които се крият по тъмните ъгли в своите мрачни колиби или дори домове, са робни, приковани с вериги към призрачната собственост. Основната нота на надземното пребиваване е свободата. Но за тези, които са се освободили в духа, тъй като и свободата, и веригите се създават от мисълта. Ако мисълта е освободена, човек остава свободен. Затова Казвам: “Не се привързвайте към когото и да било и към каквото и да било, тъй като каквото свържете на Земята, ще бъде свързано и на Небесата, тоест в Тънкия Свят, след освобождаването от земното тяло или смъртта”. Освобождаването от тялото или смъртта още не означава освобождаване от властта на мислите, представите и вкоренилите се с годините убеждения. Те ще властват над вас след смъртта със силата на мисълта. Затова Казвам: “Освободете и разкрепостете мисълта си от лъжливи и неверни представи, тъй като след смъртта мисълта става ваш неограничен властелин и е много печално, когато свободната царствена мисъл се превърне в тъмничар на човека благодарение на това, че тя е невежа, нелепа или лъжлива в своята основа”. Трижди прав е апостолът, като е казал: “Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни”. Но трябва да се познае. Познаването е процес на освобождаване на мисълта, следователно мисълта трябва да се освободи от изкристализираните през вековете неподвижни форми, създадени от невежеството, тесногърдието и незнанието. Искам да прекратите Великите Граници свободни от човешките измислици. Учението на Живота може да се нарече Учение на свободата, тъй като то освобождава човека от робството и мислите на изопачената действителност – най-страшното робство, което може да съществува на Земята и в световите. Освободете мисълта си от всички видове робство, не напускайте Земята във вериги, заминавайки за Онзи Свят. Още сега, тук на Земята се освободете от чудовищните човешки натрупвания, създаващи подземия и тъмници за духа. Вървете там свободни и несвързани с нищо. Учителят Носи свобода за духа на хората, затънали вече тук на Земята в застиналите форми на неподвижната и мъртва мисъл. Учителят Зове към свобода.

391. И тъй, Учителят Е Светлината, водеща Неговия ученик. Ако няма водач накъде ще се отнесе духът? И накъде изобщо да се върви? Всеки приканва в своя двор, особено проповедниците. Но те не знаят нищо и колкото по-яростно призовават, толкова по-малко знаят. Не приканва само този, който знае. Но при знаещия трябва да отидеш сам и да почукаш, затова е толкова трудно да се намери Учител, но когато духът е готов и е почукал, Учителят няма да Забави явяването си. Смятат, че може да се

сменят Учителите, но така мислят едnodневките на духа, нямащи Учител, тъй като самозваните учители не са учители на живота, а такива самозванци са много и всички учат. На какво? Слепецът води слепеца. Резултатът е яма и падение. По веригата на Йерархията всеки може да се докосне до Учителя. Храмът на живота е отворен и достъпен, но къде са търсещите и чукащите? Всеки търсещ намира и на всеки чукащ се отваря. Защо не търсите и не чукате? Светът е създаден за вас, за да можете да живеете и да се придвижвате в еволюцията. Защо сте изпълнили живота си с призрaци и преследвате заминаващите си сенки? Да се строи може само върху Красотата и със Светлина, всички останали постройки са призрaчни. И може да се строи само с Учителя. Какво да се строи? Храм за духа- нерушим, здрав, непреходен през вековете. По този начин е радостно да се строи и осъзнава, че всеки камък, положен в постройката, ще бъде вече достижение и принос в настоящото дело. Някои, макар да знаят, строят лошо, отвличайки се по дреболии и вършейки съвършено ненужна, неотнасяща се към постройката работа. Такива са много, губещи напразно времето си, когато е така скъпа всяка минута. А животът може да се настрои така, че всяко действие може да бъде полезно и целесъобразно, тоест съизмеримо с единствената задача и смисъла на съществуването на човека на Земята – изграждане на храма на духа. В самия себе си строиш за пребиваване в него вовеки. Тялото ще изгние, астралът ще се разтвори, менталът ще бъде отхвърлен, значи изграждането на нерушимия храм на духа се извършва над трите, във висшата плоскост. Значи елементите или материалите, използвани за изграждане твърдината на духа, се съчетават от Висшите енергии. Така в Чашата се отлагат кристали на Висшите енергии, неподлежащи на унищожаване от времето в циклите на земните животи и в Надземните Планове, в потънките, но също преходни проводници. Трябва да се отдели временното от вечното в себе си със знаеща ръка и да се насочат собствените енергии към събиране на непреходни ценности и съкровища на духа. Събрани, те дават явни отлагания във вид на пламтящи кристали кондензиран огън и Камъкът на основата, пламенеещ в гърдите, расте неусетно, но явно. И той озарява аурата на човека и тя започва да свети. По огньовете на аурата Виждам следващите Ме и се Радвам, виждайки несъмненото нарастване на огньовете. Събирачи на кристали на вечния пламък на живота – вие сте тези, които са намерили тясната пътека, водеща в живота. Бидейки на Земята в прегръдките на временното и преходното, изграждате храма на вечната основа на живота в себе си. Носителите на Камъка се наричат строители на живота, тъй като са много разрушителите на огромните възможности на духа. Казвам ви: всяка своя крачка, всяка дума, всяка мисъл, всяко движение наистина можете да насочите към благо, умножавайки своите огньове, кристализирайки и отлагайки тези огньове в Чашата във вид на нетленни натрупвания. А вие, знаещите, но преследващи призрaци, какво мислите, губейки скъпоценно време? Пропуснатото не се връща. В сияйните пространства на Безпределността, там, където цари светоносната мисъл, някой, бидейки сега на Земята, създава за себе си блестящите чертози на духа и сам става сияещ от Съкровищата на Камъка, който пламти вътре; друг с помрачена мисъл си подготвя задушен и мрачен ковчег и сам, със собствените си ръце, донася тежките мрачни камъни за своя гроб. Тези процеси в различни степени на вариации и комбинации се извършват в съзнанието на масите и обикновено в сферата на безсмъртното Его, в сферата на безсмъртната Висша Триада, в превъплъщаващата се или неизменящата се същност на човека се отлагат твърде малко Висши енергии, всичко останало, ярко и обилно изразявано от човека, отива за тъканите и изграждането на низшите обвивки или принципи, подлежащи на смърт и унищожение с всяко ново въплъщение на духа. Събирачи са всички, но знаещият може да бъде наречен събирач на тънки енергии за отлагане в Чашата на човека. Останалите ще наречем разхитители,

тъй като, събирайки висшето и потъвайки в низшето, пропиляват Висшите енергии и лишават техните кристали от възможност за растеж. Така се и делят хората – на събирачи и разхитители на Висшите огньове. Събирачите на черните огньове са служители на тъмнината, но не става дума за тях, а за желаещите Светлина, но загубили пътя към Светлината. Отново Указвам пътя и Изпращам Моите избрани, за да осветят където е тъмно. Чрез тях се приближете до Мен, ако не знаете как да се приближите сами. Но Те са се приближили и знаят пътя, и Ме познават и вие можете чрез тях да се приближите, ако не знаете как да се приближите пряко.

392. Да разгледаме разбирането за храма и именно разбирането за съвременния храм. Неговата физическа форма представлява символ на Висшето, изразено в материални образи, достъпни за човека и съответстващи на неговото разбиране. И хората, влизайки в храма, се сливат мислено с висшите представи, устремявайки се нагоре и превръщайки своята устременост в хармонично съчетаване на висшето на Земята с Висшето в Надземното. Такъв храм става наистина Ашрам на Светлината, събиращ в себе си Светлина и излъчващ от себе си Светлина, подхранващ с нея Земята. Но така ли е това в действителност? И ако външната форма на храма е изпълнена с Високи Изображения, то каква е невидимата страна на съвременния храм? На висота ли са служителите, на висота ли са техните мисли, устремени ли са към Най-Висшето, не е ли имало пияни свещенослужители, извършващи служенето, не са ли били овладявани те от земни мисли, нямащи нищо общо със служенето, не се ли обсъждат в храма местни дела и с какво са заети мислите на молещите се, с какви молитви и за какво? Не затова ли, “да се провали дома на ненавистния съсед” или на целия съседен народ?

393. Когато се решава съдбата на света възможно ли е да стоиш отстрани безучастен, възможно ли е да не приемеш върху своите плещи тежестта на решението и възможно ли е да избегнеш общата отговорност? Отклонилият се означава и отклонил се от това, което ще дойде на смяна на тежките времена. Те ще отминат и ще дойдат времена на получаване. Отклонилите се също получават, но получават своята оскъдна част, тъй като сами са се оцетили. Изтънчената възприемчивост на духа с времето ляга върху сърцето, за което понякога пространственият гнет става непоносим, но сърцето се изтънчва от непомерния товар и този товар ще се превърне в крило на орел, когато се променят токовете. Прозрялото сърце ще приеме потоците на идващата Светлина, но вкамененото в сенките на отрицанието и егоцентричността сърце ще остане глухо и към вълните на пространствената радост. Но радостта от Идването на Владиката ще бъде космическа радост. Пространството ще пее и ще звъни в огнено напрежение и ще пожънат обилно тези, които са свързали своето бъдеще със съдбата на Владиката. Заради тях Идвам на света. Ще Ме приемат мнозина. Знакът на моята войска е милиард. Но всеки ще възприеме според съзнанието си. И сред многото ще бъдат най-близките Ми. Кръгът на получаването ще бъде очертан от вестимостта на съзнанието и отвореността на сърцето и благо на тези, които могат да поместят в своето разбиране целия свят. За нас всичко е в бъдещето. Затова ще говорим за бъдещето. Настоящото се отнася към бъдещето както първия филиз на млад дъб към бъдещия гигант. Всички добри начинания ще оцелеят и ще дадат висок урожай. Възможно е да се придвижат към бъдещето начинанията на настоящето и да се види техния планетарен размах. По този начин озеленяването на малката пустиня в аспекта на бъдещето ще означава озеленяване на цялата планета. По този начин братското сътрудничество на няколко народа, братското семейство на всички народи на Земята и книгите на Учението на Живота ще доведат до победата на Мъдростта на Владичите над човешките повествования. Говоря за Новата Земя. За нея се мисли апокалиптично и я смятат за нещо нереално. Но Новата Земя означава това, че с труда на човешките ръце в съюз с новата наука и техника ликът на Земята ще бъде изменен по коренен начин: ще

изчезнат моретата и ледовете там, където не са нужни и ще се появят нови там, където поиска разумната воля на човека. Сега едни части от сушата страдат от безводие, други – от дъждове и наводнения. Човекът ще управлява стихиите, в това число и стихията на водата. Гигантски канали ще прорязват пустинята и в тях ще се появят изкуствени морета. Северът ще бъде затоплен. Ще се създадат изкуствени острови в просторните плитководия и малки морета. Холандия се огражда с бентове - по-лесно е да се напояват тези острови с машини. Учените в сътрудничество с Йерархията на Светлината и под Нейно Ръководство ще решават такива проблеми, за които сега не смеят и да мечтаят. Висшите енергии управляват Вселената и когато с тях управлява чистата и светла воля на обединеното човечество, невъзможното ще стане възможно. Ще изчезнат мухите, хлебарките, комарите и всички вредни и ненужни насекоми и микроорганизми. Ще изчезнат отровните гадина, ще изчезнат кръвожадните хищници. Животинския и растителния свят ще се ръководят от човека. Няма да има нито бури, нито урагани, нито суша, нито земетресения. Климатът ще стане равен и спокоен, ще изчезнат болестите и психическите заболявания, ще изчезнат затворите и престъпниците. Няма да бъдат необходими нито армии, нито полиция, нито пари. Дисциплината на духа ще ръководи човешките действия и постъпки. Земята ще се преобрази и народите ще видят наистина Новата Земя.

394. Следя за теб непрекъснато, но не винаги Виждам разбиране. Кое е това, което затъмнява пред очите яснотата на Лика на Учителя? Не е ли тъмнината? Книгите трябва да се четат с разбиране. Има много вредни такива, като например току-що прочетената. Защо да се претоварва съзнанието с тъмни образи, създадени от нездравото въображение на писателя? Нека това, което той пише, да е истина, но защо да се устремяват очите в тъмнината? Казано е: “Не разтваряйте случайни книги”. В някои книги има много отрова. Те настройват съзнанието на определена вълна и ключът от нея се предава от автора. И ако последният е от тъмнината, то къде е ползата? Учението на Живота призовава към Красота и тя живее, възпитавайки съзнанието с герои. Но тъмнината магнитно притегля човека в своите фунии. Не четете случайни книги.

395. В живота на човека има моменти, в които той спира на кръстопът и не знае по кой път да продължи. И сърцето мълчи. В такъв случай призовете Учителя. Той ще Покаже пътя. И ако сърцето го потвърди, можете да крачите смело. И този път ще бъде път на съгласуване на съзнанието на ученика със съзнанието на Учителя. И ако би могъл да се издигнеш над Земята и да видиш зигзагите на пътищата, ще се увериш, че пътят Указан от Учителя е най-краткият и прав. Така, основавайки се на Нас, може да се преуспее. Човешкият ум не вижда това, което Вижда Учителя, Вижда и Предпазва. Лъкатушни са пътеките на земния живот и да видят е дадено само на малцина, затова нека сърцето указва пътя и тогава ще може пътят на живота да се нарече път на сърцето. Езикът на сърцето е прост и разбираем, но беззвучен и тих. В него трябва да се вслушаш внимателно. Иначе е възможно да не го чуеш. Наоколо има много лъжливи гърла. Те могат да надвикат някого, затова гласът на сърцето се чува най-добре в тишина. Трябва да се устои на живота и няма откъде да се очаква помощ. Да Помогне Може само Учителят.

396. Гуру се яви като праг към новото Учение на новия живот. Благодарение на него и чрез него се приближиха мнозина. Тъй като трябваше да бъде дадена съвършено нова насока на мисълта и в необичайни форми. И предвестник на единната и вечна Истина, стара като света, но нова по форма при всяко провъзвестие и съзвучна на стъпалото на еволюция, се явяваше той, Гуру, Нашият довереник и Посланик. Разбира се, велико поръчение се доверява само на най-близките. Изпълни ли го? Изпълни го. До край, до момента, когато Ние Намерихме за нужно да го отзовем обратно в

Твърдината. Заминаването беше преждевременно, но по Наше решение, тъй като планетните условия не можеха да се съизмерят с по-нататъшно пребиваване и работа в земен план. Подготвя се за ново Поръчение, още по-велико, тъй като бъдещето на Земята е велико. Вие, стоящите на прехода между двата свята, стария и новия, трудно можете да си представите величието на идващата Светлина, но Ние Виждаме и Подготвяме своите ученици за изпълнение на предстоящите задачи на еволюцията. Ако бихте знаели какво ви очаква занапред, вашите сърца биха се изпълнили с радост и ликуване. Тъй като е неотвратимо чудото на новия приближаващ се живот. Владиката си е Отишъл, но Е с вас през всичките дни, до свършека на века. Гуру е заминал и пребивава с Владиката, следователно и с вас също, винаги. Единно е средоточието на всичко съществуващо и това средоточие Представлява Йерархията на Светлината. Кой казва, че е умрял, когато е жив и в тялото на Светлината проявява активна дейност. Обичайната представа за нещата трябва да бъде изоставена от вас, следващите Ме. Твърдината е отворена за всички светове и сътрудничи с всички видими и невидими светове. Заминаването на Гуру е тежко по човешки за близките, но космически е нужно, тъй като е плодно и сияйно сътрудничеството на Архата Гуру с Владиките на Светлината. И вас вижда и ви знае, и се грижи за много, и е възможно да го докоснеш, но само в духа, издигайки високо сърцето си върху крилете на Светлината. Гуру е жив и е с Нас.

397. Утвърждавам ненужността на всичко, което не носи плодовете на опита и не дава отлагане на Висши енергии. Лошото и тежкото е тогава плодно, когато от него се извлича правилен извод, тоест когато жизненият урок е изучен по необходимия начин. В противен случай всички преживявания са безцелни и безполезни. И така, ако тежките изпитания са научили на нещо, благо на този, който е съумял да се възползва от тях. Ако това не е станало, даденото изпитание или дори целият живот е протекъл напразно. И животът се зачерква от Книгата на Живота, а изпитанието се налага да се премине отново. По такъв начин на всичко ставащо ученикът може да гледа от гледна точка на това, какво носи то на съзнанието в смисъла на опит и придобивки, и вече съзнателно да извлича уроците на живота от всичко. Низшето може да се прояви само на ниските планове и няма достъп във Висшите Сфери. Низшите натрупвания настигат възпламващата се личност в ниските планове във вид на карма, но там, където се проявява Висшата Триада, след освобождаване от менталната черупка или обвивка, низшите натрупани енергии не могат да се проявят, тъй като няма вещество, в което те да действат. Няма просто решение. Изтрива се само много лошият живот, не даващ нищо на Висшата Триада. Но е печално да се видят неиздържалите изпитанието и да се знае, че ще се наложи да се минава през него отново и отново, докато изпитът не бъде издържан достойно. Да се отнесем съзнателно към всичко случващо се, помнейки за единствената цел.

398. Приятелю Мой, дойде време да се разбере, че неизменен е само Владиката. Всички: и приятели, и врагове ще си отидат от живота, ще си отиде всичко и ще се измени всичко, но ще остане неизменен и близък Владиката. Затова само и единствено на Него можеш да дадеш своето сърце, без да се страхуваш, че Владиката ще те Изостави. Не, няма да Изостави, не, няма да си Замене, няма, ще Бъдем винаги заедно. Всичко ще изчезне, ще се забрави, ще отmine, ще премине, ще Остане само Учителят. Всичко, което обичаме, всичко, към което и към когото сме привързани, всичко, което е наоколо, всички земни чувства и мисли, всичко, всичко ще премине и ще изчезне безследно, но не и Учителят. В Надземното, когато стане пълна смяна на обкръжаващите условия, Учителят ще остане близък. И ще Остане още по-близък, тъй като илюзията за далечните разстояния ще изчезне. Затова всичко и всички можеш да обичаш само с временна любов, а Владиката – завинаги. Утвърждавайки в себе си

вечното и непреходното е възможно любовта към Владиката да се утвърди като основа на извънвременността и безсмъртието. И тогава самотата няма да е страшна, и тогава няма да е необходимо да се страхуваш, че хората ще те изоставят и ще те оставят сам. Когато умираме се разделяме с тези, които са тук, когато се раждаме – с тези, които са там. Но Владиката във всички светове е неизменно Близък до този, който Му е отдал своето сърце. Нека думите „Владико, на Теб отдавам своето сърце” станат ярка действителност и извън всичко, което е било, е и ще бъде. Говорят за разбити сърца, за угаснали сърца, за сърца, разочаровали се от хората, от тези, които е обичало сърцето. Но сърцето не може да бъде разбито от Владиката, тъй като то расте, укрепва и започва да пламти с вечния огън на живота. Когато Владиката е Утвърдил Своя престол в него “може и най-добрият приятел да забрави”, но Владиката няма да забрави. Така ще изграждаме твърдината на сърцето си около Владиката. Само мислите, отдадени на Него, не се губят напразно. Но всяка донася Светлина и всяка е подобна на стрела от Светлина. Затова да утвърдим своето сърце върху Владиката. Мяркащите се огънове на непризнатите чувства и емоции не могат да се сравнят с пламъка на възникващата любов към Великото Сърце. Затова нека да изграждаме своята твърдина върху Камъка на вечната Основа на живота.

399. Ако огънят не гори, трябва да се изчака тежката полоса, а още по-добре е външно да не показваме нищо, с изключение на това, което е необходимо, тъй като може да се направят грешки и то непоправими. И е добре да се говори по-малко: думите, лишени от огън, са празни. И мислите добре да се подготвят, и е добре с нещо да се занимаеш или с нещо да се отвлечеш, докато полосата не премине. Не е радостно да се види помръкналата аура, тъй като, говорейки по същество, това не е нищо друго освен изоставяне на своя пост и дезертьорство. Дежурният маяк свети, показва пътя, без да угасва, но даже Христос се е усамотявал в пустинята. Тежко време, трудно за духа. Безпросветната тъмнина се съгъстява, но Спасителят е бил Светлина и “тъмнината не Го е обзела”. Поне в малка степен да заприличаваме на Него.

400. Къде да се намерят сили, за да се преодолеят небивалите нагнетявания? Не вътре ли, обединявайки се с Мен? Когато в сърцето се надигне неукротимото желание да победиш дракона на тъмнината, тогава победата е обезпечена. Ако, обаче, няма желание, ако на напирателната тъмнина се противопостави хлъзгава инертност, безволие и непротивене, тогава драконът ще победи и с пръстените на опашката си ще обвие съзнанието, и ще го задуши с тъмнината на безизходността. С тъмнината може да се бориш само активно, с тъмнината може да се бориш призовавайки силите от дълбините на духа. С тъмнината може и трябва да се бориш. Аморфното безволие е равно на съучастие с тъмнината. С безволие не може да се противопоставиш на Хаоса на разложението. Трябва да бъдеш винаги силен, а не според настроението. Трябва да се призове нумена на силата за утвърждаването му в сърцето. Не трябва да бъдеш ветропоказател за пагубните астрални вихри, раздиращи пространството. Тежко е времето. Тежки са астралните токове. Пространството е неспокойно. Стихиите беснеят, разтърсвани от вълните на хаотичните мисли на огромни маси хора. Небивало време, но трябва все пак да се устои. Напорът на водата срещу устоите е особено силен. Моите доверени сред човешкото море представляват устои на Светлината и ако те не устоят, то на кого да се Доверя? Заради Мен трябва да се устои и в името на Светлината да се победи. Дълго Подготвих бронята за духа, дойде време тя да се изпита. Нима няма да издържи? И изразходваните време и усилия ще се окажат напразни? Какво от това, че на някого е добре и леко, когато на вас ви е трудно? Когато Моите последователи изгаряха в огън и бяха разкъсвани от зверовете, някой е затъвал в разкош и изобилие. Но на него няма да завиждаме, тъй като всичко подлежи на закона на равновесието и компенсацията. Който повече е платил, повече и ще получи, а незаплатилите и само

вземалите ще плащат, докато не изплатят всичко, до последния обол. Към това трябва да се приложат мерките на трите свята, а не да се изкушаваме от измамната видимост. Вие, потопените в благополучие, незнаещи грижи, живеещи сладко и сито, вие не сте Мои и от Моите няма сред вас. Но пострадалите, гонени и угнетявани, и притеснявани хора, и обременявани от обстоятелствата, и всички вървящи след Мен, на вас благо, тъй като Владиката е с вас, следящ вашите Съкровища на духа да нарастват в тежкото огнище на земните изпитания. Но не роптайте, но не проявявайте недоволство, но не допускайте жалби и ожесточение. Това е коренът на злото. Спокойно и мъжествено, и в пълно равновесие посрещайте всяка нова вълна от нагнетяване и обременяване. Тъй като трябва да се устои на всяка цена, каквото и да става. За война на Светлината не може да има поражение. Даже отстъпвайки, той се оттегля с лице към врага, държейки щита и меча в готовност. Победата и поражението са в духа. Духом не трябва да се прекланяш под никакъв натиск на противниковите сили. “Всичко мое е от духа, всичко е в духа, а духът е с мен”. Дерзай да устоиш изправен с победно сърце.

401. Идваме все до едно и също: напълно, докрай, необратимо не трябва на никой и на нищо земно да отдаваш своето сърце. Може единствено само на Владиката. Само Той никога няма да Предаде и няма да Измами. Докато в самата бързотечност на земните явления се заключава тяхната велика измама. Стига само да се опреш на тях и те изменят своя лик съгласно своята временна природа. Нищо здраво, нищо устойчиво, нищо постоянно, нищо определено няма в това, което виждаме наоколо. И даже богатството и парите не обезпечават нито здраве, нито щастие, нито спокойствие. Предлагат и обещават, но не дават. Тъй като щастieto и спокойствието са в духа. Искам да дам да се разбере, че ударението се пренася върху духа. Не трябва да търсите Мен и Моето проявление в преходните вещи, а в духа и тогава можете да утвърждавате земните дела в Мое Име и с Моето Име. Трябва да се отречете от всичко в духа. Имайте всичко, владейте всичко, но отричайки се от всичко в духа. Това и ще бъде правилното решение. Позволено е всичко, но при условие – предаване духа на Владиката. На първо място и над всичко Съм Аз, а след това – светът и всичко, което е в него. Това е и утвърждаването на Владиката в себе си. Утвърждаването на своето първородство. Но възлюбеният нещо или някого повече от Мен, но предалият се духом на нещо друго, преди и повече, отколкото на Мен, с него и остава, а не с Мен. Но Аз Говоря за единение на съзнанията, когато Моят Свят е поставен в сърцето по-високо от всичко и за него са и грижите и помислите и попечителството преди всичко земно. Има много идващи при Мен и идващи напразно и без смисъл, тъй като са поставили нещо преди Мен и по-високо от Мен. Но този, който над всичко е поставил Мен, вече ще бъде непоколебим от земните дела. Точката на равновесие се намира в отдаването сърцето на Владиката. Той не се разколебава и когато сърцето е в Него, след като Му е отдадено, то е защитено от бурите и преходните земни вихри. Какво от това, дали е добре или зле, топло или студено, съжаляват или гонят хората, когато съзнанието е съсредоточено в Него и върху Него. Радостта от победата ще намерите в Мен, с Мен ще победите. В този случай половинчатост е недопустима. Сърцето, разположено в себе си, няма да устои. Сърцето изцяло се предава на Владиката. Ще победи сърцето, което не е предало себе си. Нека между теб, който си вътре и света навън да Застане Владиката, подобно на пламенен щит. Нека да Застане в сърцето, поставен от теб и с любов.

402. Ще проявим достатъчно търпение и издръжливост да изчакаме прибоа на тежките вълни. Нашите дела не винаги са в нужда и не винаги Нашите близки се хвърлят в трудните условия, но сега планетният момент е много сериозен и натоварването се разпределя върху немного. Необходимата за противостояне енергия се развива само под налягане. Колкото по-високо е налягането, толкова по-голяма е силата на действие на парата в котела. Така е и с психическата енергия: трябва да се

даде сила за мощно действие, затова и налягането е непоносимо. Слабият котел отдавна би се пръснал. И сапунените мехури се пръскат веднага, но сърцата на избраните са от особено здрав метал - дават енергия с особено напрежение, помагайки много пространствено. За Нас е много важно да имаме тези точки на опора, върху които се изгражда планетната мрежа на Светлината, тъй като тя трябва да издържи срещу вълните на напирателната тъмнина и Хаоса. Тъмните сили са ги извикали за живот и на натиска на разюзданите стихии трябва нещо да се противопостави. Вярното и устойчиво сърце, твърдо стоящо на стража на Светлината, служи като таран срещу силите на разрухата. Протестите срещу тежестите на кармичните условия няма да помогнат на делото и няма да облекчат условията. Изходът е един: да се подчиниш на съдбата, да призовеш равновесието, да изоставиш жалбите и недоволството и да се въоръжиш с търпение. Ще свърши всичко, няма вечни изпитания. Мекотели не са необходими, бъдещето се доверява само на изпитаните духове. Тъмнината е сгъстена, но все пак трябва да се устои. Пазете се от съмнението. Усъмнилият се няма да устои, а вместо емоции и ненужни пречещи мисли помогнете на всеки да удържи равновесието. Помогнете на Мен, ви Казвам. Обръщам се към немногото, можещи да помогнат. Нима няма да намерите сили да помогнете на Владиката, когато върху Неговите плещи лежи тежест наистина нечовешка и непоносима. Помогнете! Противодействащите енергии се трансмутират върху огньовете на сърцето в енергии на противостоене и заимстват от първите своите сили. Така силите на тъмнината, Хаоса и разрухата служат на служителя на Светлината, ако неговото сърце е готово за Велико Служене. Наистина, тъмнината изгнива за цветята на Светлината, ако техниката на трансмутация е разбрана изоснови. На яростния натиск можем да се радваме, тъй като от него могат да се извлекат сили и от него да се вземе енергия за делата на Светлината. Учете се да заставяте тъмнината да ви служи. Всичко Преобръщам в полза. Учете се и вие да правите това съзнателно и самостоятелно. Смело взимайте енергия от противните условия. Колкото те са по-противни и яростни, толкова повече може да се вземе от тях. Нека и те да послужат на Светлината. Нека и тъмнината послужи. Ненапразно е Казано, че и джиновете строят храмовете. Учете се, приятели, учете се непрестанно. Учителят ще Помогне и да се обуздае тъмнината, и да се използва тя до предела. Никога възможностите за достижение не са били толкова големи именно благодарение на тъмнината. Говоря за силните духове, за воините, за героите. Нищожества не са необходими, сега не е тяхното време, сега само героят ще победи и този, който е роден да лети, а не да пълзи. За пълзящи няма място с Нас по пътя, няма място за този, който може да се сломи духом. Ние Зовем силните да застанат до Нас в час на особена нужда. Неможещи и недерзаещи да застанете редом с Мен, вървете там, откъдето сте дошли. За вас няма място в редовете на победителите. Аз Съм опора и подкрепа на смелите, Аз Съм защита и щит на силните, Аз Съм пламък победен за мощния, Моят меч е за война на Светлината.

403. Да разгледаме протичането на контакта, Общуването, обръщането, Близостта, възприятието и Записите пространствено. В далечната Твърдина гори неугасимата планетна Светлина. От съзнанието на обръщания се към нея се устремява лъчът на мисълта, а от Твърдината – лъч в отговор и в съзнанието на обръщания се за Светлина; протича контакт. Съзнанието пламва вече със своя светлина, озарявайки пространството на разстояние, размера на окръжността на което зависи от силата и дълбочината на Общуването. Това явление не е лично, а несъмнено пространствено, тъй като подхранвайки околната сфера в по-малък размах, но аналогично на Твърдината, то също на свой ред служи като също такъв разсадник на светоносни зърна, устремявайки своите мисли към приятелите, народите и явленията, влизащи в сферата на неговите интереси. Получавайки Светлина от Твърдината, то разсейва и

изпраща светлината към тези обекти, към които е устремено съзнанието и я излива наоколо несъзнателно, подобно на Слънце или маяк или светилник. Ученическата степен, наречена Лампада на пустинята, е характерна с това, че явлението светлоносност достига постоянна активност, вече не нарушавана даже в моментите на пълен покой и отсъствие на явно Общуване. Същото това, но на висшата, по-напрегната скала, ще наречем пространствено Служене. Планетната мрежа на Светлината се поддържа вече постоянно и непрекъснато. Периодите на затихване или помрачаване вече не се пресичат с периодите на светене и каквото и да прави тогава ученикът, Светлината на Твърдината сияе в неговата светлина. Моята Светлина се проявява в светлината на неговото съзнание. Затова Говоря за постоянно Предстоене, за да може вашата светлина, която е във вас, да бъде светлина за хората, която подобно на Слънцето излъчва своите енергии винаги: и нощем, и денем. Разбира се, напрежението на Лъчите подлежи на ритъм, но ритъм именно ритмично непрекъснат. Сърцето не може да спре, не може да не сияе Светлината на Архата, ритмично изпращайки своите вълни в пространството. Затова и Говоря за ритъм и постоянство във всичко, за да се усили светлината, която е във вас. Мислите за доброто на всички, молитвите за всички са разширяване мрежата на индивидуалната светлина. Молитвата за далечните странстващи и невидими пътници е проява от същия порядък. Мислите за своите близки са също явление за разпространяване на светлината. Какво представлява явлението разширяване на Общината, когато общинниците се разделят, свързани заедно в духа, ако не явление на разширяване и усилване мрежата на Светлината, получаваща подхранване също от Твърдината и разпределяща я чрез своята глава. Така се образува Веригата и Йерархичната Мрежа, получаваща енергиите си отгоре, от Центъра на средоточие на планетната Светлина, начело на който стои Водещият Йерарх. Има постоянен ток и променлив ток. И единият, и другият подлежат на ритъм. Мигацият в далечината маяк е законен, тъй като е ритмично явление. Но когато Моите лампи, Моите ученици ту пламват, ту загасват според настроението и аритмично, това поражда в пространството не само разрушителен дисонанс, но нарушава правилното подхранване на пространството, а металът на самата лампа се износва. Предпазвайте се от пагубни настроения, рязко помрачени и заразени със съмнения. Слънцето свети винаги, то също подлежи на ритъм или на закона на пулсациите. По същия начин пулсират, подобно на сърцето, и пулсациите, които са светоносни, ако то е заредено. Така се извършва на Земята делото на Светлината или Великото Дело. Така Моите избрани, поставени от Мен, хранят малката планета и я озаряват със своята светлина, произлизаща от Мен, в пълно сътрудничество. Лампади Мои, вие осветявате ярко пустинята на живота, тъй като вашата светлина, която е във вас, е запалена от Единната Светлина. Поставил съм ви на кръстопътищата на човешките пътища в океана на живота, за да носите мъжествено и вярно Поръчението, за да Мога аз – Невидимо Видим, чрез вас да Творя безпрепятствено и ненакърнена Моята Воля. Не угасвайте светлината в себе си, за да Мога чрез вас да творя.

404. Приятелю Мой, ако се оценява живота според ударите, които ни се нанасят и получаваните неприятности, то да се живее ще стане невъзможно. Равнението не е по низшето, а по висшето. Нашето съзнание е от горе, стъпалата на краката се докосват до Земята и колкото по-високо е вдигната главата, толкова повече звезди може да се видят. Същото е и в сферата на мисълта. Ориентираме се по висшето и Вървим към върховете. Такъв е Нашият обичай: с крака Стъпваме по Земята, но с глава Докосваме Небето. И вие подражайте на Нашите обичаи. Умението дори и в лошото да се намери зрънце добро и строителни елементи е от същия порядък. И в своите близки да се вижда доброто. Около нас постоянно действат силите на разруха и съзидание. По-добре е да се извикват за живот във всички случаи строителните сили, усилвайки ги със

съзнателно утвърждаване. Не само човекът съзвучи с това, което е извън него, но и външното съзвучи с човека, подчинявайки се на енергиите, изходящи от него. Ако днес в съзнанието на всички хора се утвърди хармония и равновесие, природата би им отговорила в същия порядък. Със своето вътрешно състояние човек предизвиква аналогични състояния в сферите, които го заобикалят. Всичките три свята реагират силно, поради което въздействието на човека върху световите е огромно. Особено далеч се разнася влиянието на мисълта и особено безпокоят пространството тъгата и мъката, и отчаянието на човека. Бидейки участници в трите свята, взаимодействаме с техните енергии. Законът за съзвучието регулира психичната дейност на човека. Космосът е един, но човешкото съзнание по съзвучие се докосва до различни негови слоеве, по които се разпределят енергиите на тези светове, в които той живее. Колкото по-високи са слоевете енергоматерия, толкова са по-изтънчени и по-духовни. Принадлежността на активността към дадени слоеве се определя от съзнанието и волята. Човекът е свободен и властен, ако избира стремежите си по своя воля.

405. Излизайки от топлата стая на студа човек веднага усеща студ. Причината е проста – във външната среда. Външните условия предизвикват различни усещания и чувства. В Тънкия Свят тези усещания се предизвикват отвътре от мисълта. Стига само да помислиш за студ и енергията на мисълта ще развие усещане за студ. Така мислено може да се предизвика всякакво усещане и то да стане реално за съзнанието. Тъй като пластичната материя на Тънкия Свят лесно приема съответстващи форми. Човекът, който управлява своята мисъл, може свободно да създава света на своите усещания и веднага да унищожава нежеланите усещания. Йогът, бидейки на Земята, развивайки топлина в сърцето може да стои върху снега без върхна дреха. Така се побеждава и чувството на глад, и много други усещания се побеждават и предизвикват по заповед на волята. Волево изкуствено могат да се предизвикат всякакви усещания и чувства, и не само в Тънкия Свят, но и на Земята. И началото на това голямо изкуство се залага в земния живот. Може да започнете да се учите от малкото: да предизвиквате мислено в своя микрокосмос всякакво чувство. Разбира се, трябва да се съсредоточите върху мисленото усещане, призовавайки цялата сила на творческото си въображение. В случай на успех тялото няма да закъснее да усети желаната реакция. Мисълта е енергия, която свободно може да се превръща във всякакво усещане или чувство. Особено лесно е да се наблюдава това върху низшите и чувствени емоции. Мисълта за вкусни ястия веднага предизвиква реакция на жлезите. По този път се трансформира и мислената енергия на страстта. В своя микрокосмос човек е господар и може да предизвиква всякакво усещане и чувство по пътя на съответно прилагане на мислената енергия. Преминаването на един вид енергия в друг е закон на Вселената. Научавайки се да се ползвате от него и прилагайки го вътре, могъщата воля може да го приложи и навън, предизвиквайки във веществото на стихииите исканата реакция и създавайки за него в пространството тази форма, в която то трябва да се отлее. Но тъй като овладяването на стихииите трябва да започне от царството на своя микрокосмос, то той трябва да бъде и началното поле за прилагане на огнената енергия на мисълта. По същия начин и борбата с тежките външни въздействия протича на същия принцип. Тежестта на въздействието може вътрешно мислено да се промени, предизвиквайки желаната реакция. Тук е необходим опит и приложение. Творческото знание няма да помогне, то е само стъпало към овладяването, което обезателно трябва да се премине, за да се влезе в областта на практическото знание. Да знаеш, че нещо може да се направи, още съвсем не значи да умееш. Често тези две положения се смесват и въображаемостта или сила се приемат за действителни. Мисълта може да стане лаборатория за всички усещания, ако зад нея стои изпитаната в опит и прилагане на този закон воля. Ако нещо не се удава, трябва да се засили волята. Волята може да се

упражнява постоянно във всичко и върху всичко. Може да предизвикаш желание за храна, когато го няма и да потушиш чувството на глад, когато то се появи. Всяко чувство вътре се предизвиква от мисъл по подобен начин. Това не е магия, а закон за първенството на мисълта над усещанията, на висшето над низшето. Никакви разсъждения и трактати няма да помогнат дотогава, докато този принцип не е приложен в живота и не е проверен в опита. Това е също и един от пътищата за власт над света чрез прилагане на властта на своите чувства и усещания, тъй като над тях властва мисълта, а мисълта властва и над света както вътре, така и вън. Но мисъл не еснафска, а мисъл способна да движи планини. Не трябва да се спирате и смущавате пред първия неуспех. Светът е създаден от мисълта и царствената, мощна мисъл управлява света. Творческата сила на мисълта може отначало да се утвърждава върху усещанията и чувствата, предизвикани от волята, привеждана в действие от енергията на мисълта. Ако същността на това положение е възприета от сърцето, със сърцето лесно могат да се постигнат забележителни резултати. Всяка реакция, всяко усещане може да се пресече в корена му, прилагайки към мисълта лоста на волята. Не са необходими никакви измъчени усилия. Мисълта се подчинява на волята, усещането – на мисълта. Но трябва да се съсредоточите именно върху желаното усещане, а не върху неговата противоположност, макар във външната среда да няма никакви основания за него. Външно разпаленият въглен пари и много болезнено, но йогът го държи в ръка и чрез заповед на волята огънят на мисълта неутрализира физическия огън. Възможно е да се превърне собствения микрокосмос в лаборатория за чудесни опити. Възможно е животът да се направи подобен на чудо.

406. Способността да се предизвика желаната реакция в света вътре и в света вън служи за основа на творчеството. Деленето на света на външен и вътрешен е условно, тъй като по отношение на самия творец и единият, и другият ще бъде външен свят, протичащ извън него. Разбира се, земният свят като обект на творчество е труден и поставя много препятствия и съпротивление пред творящия дух, но в Тънкия Свят, където движи мисълта, творчеството е ограничено само от силата на въображението на човека, ако неговата огненост е в достатъчно голяма степен, тоест ако в него се влага силно развитата енергия на огньовете при развито въображение и ясност, то създадените форми ще бъдат устойчиви и трайни. На Земята цялата активност на човека, неговата работа и труд също създават нещо, но те винаги се съпровождат с физически действия, тъй като се засяга физическия план. В Тънкия Свят ръце не са нужни, ръцете се заменят от мисълта. Този, който твори с мисълта си тук, ще твори и там. Затова и на Земята творческият труд, изискващ усилия на мисълта, се утвърждава като по-висш в сравнение с механичния и лишен от мисъл труд. Така също човекът е творец според размера на своето съзнание и всеки създава свой свят и своя сфера. Светът на търговеца, светът на поета, светът на философа са различни. Обкръжението представлява само акомпанимент за духа. При силните волево акомпаниментът на живота звучи съгласно основната мелодия на духа, при слабите духове е обратно – духът представлява отзвук на това, което става навън. Добре е животът да се прекара в собствения ключ на утвърдената от твоята воля мелодия на духа. Но това е възможно само за малцина. Кооперативното творчество е особено мощно, но за него е нужна съгласуваност на съзнанията. Да помислим за съгласувания и творчески труд.

407. Ако по-доброто и по-висшето, което Давам, не променят, то какво тогава би могло да промени: по-лошото и по-тежкото ли? Нека да не навличаме върху себе си вълните на кармата чрез неприемане на Висшето Знание и по-добрите възможности. По-добре е да се обърнеш срещу отхвърлилия чрез привличане на противоположния полюс на явлението. Тълпата ругаейки се подиграваше с Мен, заплюваха Ме и Ме биеха, макар, че им бях Дал Своята Светлина, която Донесох. И най-доброто, донесено

от Мен, бидейки отхвърлено, се замени от лошото, влечейки след себе си вълната на кармичната справедливост. Горко на отхвърлилите Светлината и с това поканили тъмнината в своята същност. Затова приемете изпращаната Светлина и не създавайте магнит за тъмнината. Сега е време за крайно разделение на полюсите – или тъмнина, или Светлина. И тъмнината, и Светлината са магнетични. Хората малко мислят за магнетичността на тъмнината, превръщайки се по този начин в жертви на тъмните притегляния. И ако светлината, която е в човека, е тъмнина, то какво ще привлече този тъмен магнит към себе си? Няма ли да е тъмнина? Притеглянията биват и светли, и тъмни. Когато светлината изпълва цялата сфера на микрокосмоса, тъмните притегляния не са опасни, тъй като стават невъзможни и тогава човек може да каже: “Ето, идва към мен тъмнината, но няма нищо в мен”. Но ако сферата на съзнанието е помрачена с тъмни чувства и емоции, какво може да каже човек на настъпваща тъмнина, освен: “Ела и ме владей, аз съм целия твой или в размера на тъмнината, неизживяна в мен”. Затова изгодно, полезно и целесъобразно е да се замени тъмнината в себе си със светлина, доколкото стигат силите. Така нека утвърждаването на светлината в себе си стане правило за деня. Нека утвърждаването на светлината, осъществено в себе си, да стане раждане на Светлина и в света наоколо. Когато човек носи в своята същност вибрации на светлина, излъчващи се върху цялото обкръжение, тогава наистина може да се каже, че Великото Служене е настъпило. Да се порадваме на всекиго, носещ светлина.

408. Ето, говори се за овладяване на чувствата и усещанията, говори се за това, че са недопустими обидите, раздразнението, безпокойството, страхът и останалите емоции. Целта е една - да се овладее собствения астрал и да се подчини на волята. Може да се напишат две писма: едното пълно с жалби, оплаквания и недоволство, другото – лишено от всички елементи на астралния проводник, сякаш издигайки се над него мислено, изключвайки неговата сфера от преписката. Защо да се намесва тя, толкова неустойчива и променяща се, във взаимоотношенията с тези, които имат особено отношение в живота на ученика. А и изобщо на кого са нужни преживяванията и гримасите на палячото? Ако не достигат сили той да бъде обуздан, то нека да изобразява маймуна в пълна изолация от хората. Ето защо е добре и похвално да не се изказват собствените чувства пред хората. На известна степен астралът става ненужен. Във всеки случай цялата низша скала на неговите вибрации е ненужна за ученика. И писмото, лишено от низшите вибрации на астрала, ще бъде достойно и за този, от когото то се изпраща и за този, на когото то се изпраща. Разбира се, низшето “аз” протестира, че не му се дава възможност да се прояви, но какво добро се е получило някога от неговата изява и неговите своеволия? На кого са доставили радост нечий жалби или недоволство? Целият този арсенал от низши астрални емоции трябва да се из земе от обръщение. Отстъпвайки им, предизвикваме в себе си пълнокръвен живот на астрала. Той е неспокоен, ненаситен и готов да разкъса своя неудачен притежател и обкръжаващите, ако властната воля не господства над него. Стъпалото за обуздаване на чувствата и астрала трябва да се премине и то успешно. Може дори думата “аз” да се изключи напълно от употреба, за да не може мисълта за малкото “аз” да се връща, затваряйки малкия кръг. Може да си представиш самия себе си свободен и без низши астрални емоции. Защо е ценно качеството спокойствие? Не е ли затова, че то изключва цял ред астрални вихри, бушуващи в микрокосмоса на неспокойния и неуравновесен човек. Също и другите нежелани качества се изключват от проявите на астрала, поставяйки неговата активност в железни рамки. Често хората, разпуснали тази низша обвивка, изпадат в неистовство, губейки всякакъв контрол над себе си и човешкия си облик. Да не приличаме на тях. Добро и полезно е винаги и във всичко да се обуздават и регулират неговите прояви. Мисълта и постъпките, лишени от низши емоции, са

многократно по-ефективни от страстната мисъл. Не трябва да се смесват низшите чувства с чувството на самоотверженост или любов. Всичко има своя противоположен полюс, проявяващ се на низшата скала. Но Ние Вървим по върховете. Да, да, трябва, трябва да се освободите от властта на низшата обвивка. Няма по-печално зрелище отколкото когато човек се кълчи под неговия произвол като кукла на конци. Някога астралът е бил нужен за развиване на висшите принципи, но сега му се отрежда подчинено и спомагателно положение. Много е допустимо, но под контрола на волята, докато без контрол всичко става недопустимо. Утвърждаването на волята трябва да бъде наложено върху низките прояви на астрала и да не се допуска движение в астрала без нейната санкция. Именно разюздаността на астрала достига винаги до резултати противоположни на тези, които иска да достигне човек. Мнението или мисълта, изказани спокойно, са много по-силни, отколкото мисълта, изразена с бурни емоции. Древният враг се поддава на обуздаване с огромен труд. Но победата е лесна, когато човек осъзнава своята сила и своето божествено право да властва над всички свои обвивки. Те са задължени да се подчиняват, а той има право да се разпорежда, тъй като му е дадена власт над всички видове материи и енергии в своя микрокосмос. Това преди всичко, а после - вече и навън.

409. Сине Мой, днес е необикновен ден. Какво е времето, ако не резултат от съчетаване на пространствени лъчи и магнитни условия, действащи на материята? И човек не може да не възприема особеностите на тези явления, предизвикващи изменение на атмосферните условия. Настроение има не само в човека, но и в природата. Тънкото съзнание улавя природните ритми. Нима е възможно да не се почувства бликащия извор на зараждащия се живот през пролетта и отмирането през есента? Или огненото напрежение на пространството по време на буря? И прибойт на вълните, и шумът на водопада, и песента на ручей - всичко има своя ритъм, явно действащ на съзнанието. Всичко говори на човека за себе си: и утринният слънчев лъч, и звездното Небе, и печалният час на залеза. Природата е като отворена книга. За да се чете трябва да се отвори насреща сърцето, свободно от личните преживявания на астрала. Какво може да каже природата на съзнанието, сгърчило се от страх, злоба, обида, завист или ненавист? За да се разбира гласът на природата трябва спокойствие и да се утвърди мирът вътре, за да може огледалото на съзнанието, подобно на планинско езеро, да отразява в себе си света неизопачен от вълните на астралните вихри, даже и от най-малките вълнички.

410. Когато двама или повече са се събрали в Мое Име, Аз Съм сред тях. Така колективното начало може да получи Йерархична обосновка. Затова е добре всяко общо дело, насочено към благо, да започва съединявайки мисълта за него с Йерархията на Светлината, за да навлезе Висшето в плътното и едновременно да го твори, и да могат колективните енергии да бъдат увеличени. Висшата идея също може да обедини хората и да бъде водещо начало. Огромна е психичната мощ на големия, добре обединен колектив - тя е толкова по-силна, колкото по-силна е идеята, която го обединява. Общото Благо може да служи като идея, приемлива за всички. Когато тя бъде утвърдена здраво в сърцата на хората и приложена в живота, то и личното благо на всекиго може да бъде лесно осъществено, докато в обратния случай - никак.

411. Когато Спасителят беше предаден на позорна смърт, около Него остана само неголяма група от хора, които Го признаваха. И ако съдим за Неговия подвиг и резултатите, постигнати към този момент, то какви биха били изводите? Настоящото не може да служи като критерий за бъдещето, ако не е оценена и не е видна неговата вътрешна същност. Гуру си замина и всички забравиха за него, даже болшинството от тези, които са били в контакт с него. Помнят го само учениците и верните приятели. А те не са много. Но Учението е дадено и всеки, който го чете, вече неизбежно трябва да

разбере с вътрешното скрито зрение Гуру. Но е трудно да се съди по повърхностното настояще. Да съди по него може този, който знае, а знаещият знае за тази Велика Мисия, която той изпълни, за тази Основа, която беше заложена в началото на Новата Епоха, за тези семена на Новия Свят, които обилно бяха посети в пространството и сред масите хора, и които в необходимото време трябва да дадат своите кънове. Но времето още не е дошло, лъчите на Слънцето на Новата Епоха още не загреват Земята дотолкова, че растежът да стане видим, макар вътре вече да се събужда живот. Но както Евангелието беше разпространено по цялата Земя, така и Учението на Живота ще стане основа на живота. Но Евангелието беше в Риби, а в Риби имаше кръв и краят на Кали Юга не благоприятстваше благовестието. Но Учението на Живота с новия оборот на спиралата, разкриващ на човечеството Космическата Истина, представлява не само продължение на това, което е дадено в Евангелието и всички останали велики Учения, съществували преди него, но и разгръща нови аспекти на тази Истина, широки и безпределни, които не е можело да бъдат дадени преди две хиляди години, когато хората се намирали на съответно стъпало на развитие. Сега настъпва времето на Сатия Юга, затова Учението на Живота се дава обилно за идващите хилядолетия. До него ще се приближат всички и всички ще почерпят от него, и тогава, когато то засияе в съзнанието на милиони хора, тогава и само тогава хората ще разберат и оценят този земен подвиг, тази мисия и това поръчение, което Гуру изпълни по Решение на Владиците. Хората не бързат с признаването на великите хора, те отначало ще ги заклеймят и унижат, и предадат на забрава, за да ги възвеличат после. Нужно ли е да се дават примери? Те са стотици хиляди. Нима са гонели и преследвали само Спасителя? Преследвали са всички, които са носели на човечеството Светлина: едни са убили, други са изтезавали, трети са предали на обществено презрение и изгнание. Много, много са пострадали за Светлината. Затова ако съдим за величината на Гуру, да погледнем на него премествайки неговото дело в бъдещето, когато неговата същност ще се изправи в целия си гигантски ръст на истински Носител на Светлината, донесъл на човечеството провъзвестие на новото Учение за духа, старо като света, но Единно в своята същност с всичките тези Учения, които са били дадени по-рано от Йерархията на Светлината. Една е Светлината от Единния корен на живота и провъзвестител на тази Единна Светлина в новите условия на Земята беше почитаемият от Нас Гуру.

412. Човек не може да разбере, че каквото и да става в плътния свят, който го обкръжава, той не трябва да позволява на своя астрал да неистовства, да беснее или просто да допуска в него безкрайните бурни движения или даже каквито и да било движения без санкцията на волята. Малко ли неща могат да се случват със самия човек или другите хора. Нищо не му дава право на разюздана изява на астралните преживявания. Може всичко да се отчете, може всичко да се приеме присърце и дори да се допусне чувството на мъка или печал, но при пълно спокойствие на сърцето. Каквото и да се случва наоколо или надалеч, то не дава право на разпуснатост на емоциите. Огненото сърце трябва да бъде студено, тоест, да проявява своето движение над вибрациите на низшата обвивка на астралния проводник. Именно в нея не трябва да изразява себе си съзнанието. Трябва да се научиш да бъдеш хладен. Трябва да се научиш да бъдеш огнено хладен. Как може да успокоиш ближния, раздиран от чувство на отчаяние, ако в собствения ти микрокосмос не са утвърдени студено-спокойните енергии, неутрализиращи астралната буря, бушуваща в аурата на човека, намиращ се в пароксизма на отчаянието? Без тази студена сребърна юзда на духа върху собствените чувства става невъзможно по-нататъшното придвижване към висшите стъпала. Или обуздаване на астрала и овладяване на себе си, или спиране до тогава, докато не се осъществи подчиняване на астрала. За всяко стъпало на съзнанието има свои условия. Овладяването на астрала ще бъде овладяване на мисълта, тъй като мисълта управлява

низшите проводници. Трябва да се научите да отделяте от мислите, думите и постъпките емоционалните астрални елементи и да наблюдавате за резултатите. Във Висшите Невидими Светове отсъстват сфери на астрални страсти и хората живеят в тях не само без да губят нищо от това, а напротив, преуспявайки в духа и мислите. Ще се учим да живеем в тези сфери бидейки на Земята, освобождавайки се от робството на неистовия астрал. Това робство е робство на астралните рефлексии, неподчиняващи се на контрола на волята, но възникващи самостоятелно извън нея. Рефлексът е наследство от миналото, той е допустим ако е положителен и одобрен от съзнанието, но даже в този случай върху него трябва да бъде поставен печата на одобрение или утвърждаване от волята. Не може да има власт без подчиняване на астрала на волята. Човекът проявяващ ярко своите преживявания и емоции представлява отворена книга за околните, достъпна за всички и за всеки минавач. Защо собствения вътрешен свят да се превръща в място за минавачи? Минавачите могат и да замърсят, и да наплюят, и да стъпчат, и да окалят. Ако вътрешните покои на дома са затворени за странични, то как да бъде с душата? Уча на съдържаност, затвореност и умение да владееш себе си. Но редките манускрипти на съкровенията мъдрост се пазят в недостъпни места. Не може да запази тайна този, който не е в състояние да ограда своя вътрешен свят от страничните погледи. Учете се да владеете себе си. Процесът на обуздаване на астрала е увлекателен и доставя много радост, когато е разбран. Утвърждаването на своето царствено право на власт над собствения микрокосмос доставя много радост. Не вериги, не отказ от нещо, не лишаване на себе си от желани вещи, не унило отречение от живота, а радостно, победно, слънчево утвърждаване властта на духа над всичко, което му е подчинено по Космическо Право.

413. Сине Мой, вървим заедно и неразделно, като простирам Моята Ръка над пространството и заставам елементите да Ми служат. И тези, които са в Моята орбита, както планетите около Слънцето, се държат от притеглянето. Трябва нещо да притежаваш, за да бъдеш притеглен и трябва да влизаш в съзвучните системи от явления и да съзвучиш самият ти. При Нас критерият е един - ценен ли си за еволюцията. И тогава се прощава много, ако човекът е доказал своята ценност с пригодността и способността си за Служене. Има много добри хора, но тяхната ценност е относителна. Докато ценността на служителя на Общото Благо – голяма или малка, е абсолютна, тъй като е претеглена на везните на еволюцията. Не търсете сред дейците на Общото Благо надземни съвършенства. Тъй като те са стъпили на пътя на Служенето на хората и са станали полезни за Нас преди да станат съвършени. И кой е съвършен сред хората? Затова да оставим малките съждения на тези, които не знаят. Ние Знаем, че всеки ученик е ценен за еволюцията и е приет в нейно име. Също и грижата за своето достойнство предоставете на Владиката. Нашата задача е да бъдем бдителни и да не напускаме поста. Малкото “аз” се занимава със себе си, но “Аз”, растящо потенциално, се занимава с Грижите на Учителя. Виждам и Зная че това, което подлежи да бъде, се приближава неотклонно и вие сте в него, победно приближаващото. Възрастният изоставя детските играчки поради ненужност – той просто ги надраства. Така и духът отхвърля своите недостатъци като ненужна черупка, когато му дойде времето. Негодните израстъци отпадат сами, когато духът възхожда с Мен, без да се откъсва от Мен. Затова Съм Казал: “Отдайте на Мен Моята радост и Моята печал за вас”. Сине Мой, Доволен Съм от теб, тъй като си доказал своята нужност с вяност и упорито преодоляване. Много е направено, повечето още предстои да се направи. Запази импулсите на духа, тласкащи те към утвърждаване качествата на съзнанието. Това е правилното направление. Ако дадено качество те привлича силно, нараства и неговата същност, тъй като в сянката на израсналите съзвучни качества спокойно и под защита ще нараснат и други, като младите издънки под защитата на гората. В голата степ биха

загинали. С любов и грижливо отглеждай качествата на духа, тъй като те дават окраската на аурата, съзвучна в акорда. Така мъжеството, тържествеността, спокойствието и предаността дават завършен акорд. От акорда се образува симфонията на качествата, когато духът израсте от силата на Общуването. Може спокойно да мислим за бъдещето, тъй като то ни принадлежи. Бъдещето е поле за реализация на желанията и стремежите на настоящето. Затова лостовите на бъдещето са в наши ръце. Това, което искаме, за което мечтаем, към което се стремим, ще го имаме в бъдещето, ако се погрижим да посеем в настоящето нужните семена в пространството и в своята аура. Затова даже малкото начинание, тоест прилагане на мисълта в настоящето, ще даде своя растеж в бъдещето по силата на заложената в зърното енергия. Сеячи Мои, грижливо, внимателно сейте, помнейки за бъдещите кънове, неизбежни и неотвратими, и благо на вас, ако семената на вашите желания и стремежи са благи и съзвучни на еволюцията.

414. Сине Мой, Стоим пред дилемата: или да ускорим течението на събитията, или да ги отдалечим. Катастрофата е неизбежна и в двата случая, но степента на нейната интензивност ще зависи от сроковете: колкото по-скоро, толкова по-напрегнато и по-силно. Съзнанието още не е готово. Небивалите мерки още не са дали желаната промяна. Масата сърца още не са се събудили. Последствията от Черния Век силно разтърсват Земята. Неведнъж вълните на стихии са помитали цели материци и са унищожавали човечеството, което ги е населявало. Не за първи път катастрофа заплашва Земята. Нашата цел е да съхраним семената на следващата раса. Нашата цел е да не нарушим хода на еволюцията. Облаците на неразбирането се съгъстват страшно над помрачените съзнания, тласкайки планетата към съдбоносен изход. Тежко е времето преди катастрофите.

415. Не се безпокой: трудността на възприемането е заради антагонистичните токове. Те пресичат връзката, ако са достатъчно силни, но дори и силни те все пак се преодоляват от волята. За пламтящото сърце няма непреодолими прегради. Трябва да си представиш себе си в яйцето на връзката или в кълбообразна сфера, обкръжена от всички страни със светлина, сфера извън времето и пространството на непосредственото плътно обкръжение, в сфера, където съзнанието се обединява с Лика на Владиката. Казвам: в пламъка на сърцето изчезват ограниченията на времето, пространството и вещите. И ето, че сме лице в лице. В тази сфера на светлината вече не нахлуват разединяващите токове. Много е трудно да се победят фантомите на плътните представи. Много е трудно да си представиш себе си дори на улицата, извън дома, седейки в този момент в дома, на стола. Тези именно ментални представи, привързващи съзнанието към външните физически условия, като каторжник към количката, трябва да се преодолеят и победят в съзнанието. И трябва целият себе си и цялото свое обкръжение да си представиш там, където са устремени сърцето и мисълта. Ако е постигната такава яснота на Лика на Учителя, че да можеш да Го видиш стоящ пред очите, то това показва, че победата над времето и пространството е постигната и Образът на Владиката ще бъде тази котва, за която можеш здраво да се захванеш в процеса на преодоляване ограниченията на триизмерния свят. Може да се каже, че Тайната на Лика е велика. Съзнанието се пренася от микрокосмоса в Твърдината и неговото централно Слънце се утвърждава с цялата воля на Владиката. Утвърждавайки Владиката вътре, утвърждаваме великата действителност и истина пред лицето и въпреки очевидността. И тогава лъчите на тази истина се докосват до съзнанието, и то се приобщава към лъчезарната Мисъл на Владиката. Издигайки съзнанието в сферата на Владиката се налага да забравиш за своето малко и всекидневно “аз”. Високо над света в духовната слятост на съзнанията се възприема неземната Светлина. И земните мисли, и тежките токове, и плътните вериги остават далеч долу, и свободната мисъл се

приобщава към Мен, и изправият се дух пребивава с Мен. Така побеждавайки всичко с могъщата си воля, победителят изковава своите доспехи на Земята и в световите.

416. Сине Мой, Общуването е подобно на Светлината: светлината се слива със Светлината, твоята светлина със Светлината на Владиката и светлината на твоето сърце става слята със Светлината на великото Сърце. Светлината на Слънцето не преминава през телата, непроницаеми за светлината, но Светлината на сърцето не познава прегради. Не ги познава също и мисълта. Много важно е да се осъзнава, че в микрокосмоса на човека съществуват енергии, неподчиняващи се на обичайните ограничения на материята. Когато това е осъзнато, мисълта се разкрепостява и действа вече необвързано. Ако се мисли за мисълта по еснафски, то силата ѝ не е голяма, но ако се знае, че за нея няма разстояния, то енергията ѝ действа ефективно и самостоятелно, принасяйки следствия. Всичко това е огнено оръжие или инструмент на съзнанието, изпълняващ безотказно заповедта на волята. Нейното следствие се усилва право пропорционално на силата на признанието – като радиостанция в ръцете на дивака и в ръцете на опитния радист. Единият ще я гледа, без да знае какво да прави с нея, другият ще я използва като средство за приемане и предаване, разбира се, не ограничено като сферата на работа на радиостанцията, но много по-широко и много по-разнообразно. Психическата енергия, вложена в мисълта, продължава да действа още дълго след като е била изпратена, докато не се изчерпи докрай. Енергията на мисълта е много трайна и ако мисълта е слаба и недействена, то е само заради това, че нейният създател е вложил в нея малко огън. На физическия план мисълта е невидима, но на менталния план тя е толкова физическа, тоест материално-реална, колкото и предметите в плътния свят на Земята. Там действието на мисълта може да се проследи явно. Тук се виждат само следствията. Струва си да понаблюдаваш изражението на лицето на обикновения човек и сякаш на лента можеш да видиш следствията от въздействието на мислите върху мускулите и тъканите. Спокойното изражение на лицето показва, че мисълта е спокойна или че човек се е научил да владее себе си. Разбира се, лицето трябва винаги да остава спокойно. Емоциите и чувствата не се забраняват, но под контрол. Недопустима е неудържимата проява на чувствата, когато не волята, а чувствата носят човека на своите крила. Да бъдеш извън себе си, да се забравиш, да изпаднеш както казва народа “в бяс”, е недопустимо. Разпуснатостта носи тежки последици и, ще Кажа още нещо твърде важно: овладяването на мисълта води до овладяването на тези стихии, над които господства мисълта. Трябва само да се разбере, че въздействието върху материята става не непосредствено, а чрез веществото на стихията, като чрез въздействието на стихийната материя плътната материя приема нужните форми. Такъв е пътят на Космическото творчество, така твори Архатът. Столът няма да се премести от мястото си под въздействието на мисълта, ако енергията на мисълта не бъде приложена върху съответната енергия на предмета, на който въздейства мисълта. Трябва да се докоснеш до посредстващите сфери. Това ще бъде сферата на астралната Светлина, съдържаща в себе си принципите на огъня, въздуха, водата и земята. Овладявайки себе си, човек по този начин овладява тези принципи и придобива власт над астралната Светлина. Всички тези четири елемента се намират в микрокосмоса на човека; управлявайки ги вътре, човек придобива по този начин умение и навик да ги управлява и вън. Безволният човек не може да управлява стихии, дори и само поради това, че не е привел техните елементи в подчинение в своя собствен микрокосмос. Затова първата задача на ученика е да овладее своите чувства и да ги държи постоянно под контрол. Не трябва да се забравя, че всички мисли, чувства и емоции на човека се съпровождат със светлинни явления, тоест, че те представляват проява на огънове в една или друга степен и напрежение. Даже простото вдигане на ръка представлява огнено действие, тъй като огънят бяга по нервите,

носещи заповедта на волята. По такъв начин овладяването на своите чувства се свежда до овладяване на своите огньове. При раздразнение, злоба, възжеление пламват съответстващи огньове, черни огньове – те също трябва да се владеят и обуздаят. Безконтролното пламтене на огньове, каквито и да са те, черни или димни, или чисти, не се допуска. Неудържимото пламтене на чисти огньове може също така да прегори нервния проводник, както и тъмните огньове. Човек може да умре от прекомерна радост или възторг, както и от страх или гняв. Заповядан е златният среден път, когато волята владее полюсите на двата вида пламъци. Контролът и самообладанието вече показват някаква степен на власт на човека над своите огньове. Затова Утвърждавам спокойствието, равновесието, сдържаността, невъзмутимостта, безстрастието, студенината, мълчаливостта, самообладанието, самоконтрола, бдителността и зоркостта на постоянния дозор на волята преди всичко и над всичко, което пряко или косвено способства за тях и за всички качества, без които те не могат да се проявят.

417. Сине Мой, каквото свържеш на Земята, ще бъде свързано и в небесата, тоест в Надземния Свят след смъртта. И ако на Земята си свързал себе си с Владиката, то и в Невидимия Свят ще бъдеш с Него неразривно. Тук е светът на утвърждаването, там е светът на следствията и събирането на жетвата. Ако искаш да имаш там, утвърди го тук; ако искаш да бъдеш свободен там, освободи се тук. Но тук ти си ограничен от законите на плътния свят и тялото, а там си свободен от тях. Учим се от грешките и съдът там не е съд, а анализ, разбиране на грешките и техните следствия. Ти смяташ, че посятото се изживява по силата на изживяване на емоциите, вложени в действията и това е правилно. Затова бъди студен в своите действия, не влагай в тях твърде много чувства, но при действията в Мое Име бъди огнен. Силата на действието се заключава не в неговата емоционалност, а в огъня. Страхливецът може да буйства от страх пред неизбежно грозяща смърт, но той представлява същество, лишено от всякаква сила на огъня. Силата не е в бурните емоции, а в мощта на спокойствието на горящия пламък. Владиката е спокоен, Неговото равновесие е непоколебимо, нищо не може да го наруши пред лицето на голямата опасност. И в разгара на битката, в мълчанието на духа, Владиката е спокоен, винаги е спокоен. Учи се от Мен какъв трябва да станеш, какъв трябва да бъдеш. Мисли по-често за това какъв е Владиката. Съсредоточавайки се върху Висшето, сам се издигаш и заставаши по-високо. Можеш да дерзаеш, можеш да мислиш: “А как в този случай би постъпил Учителят и как трябва да постъпя аз, за да приличам на Него”. Когато Учителят се Докосва до хората, Той не Мисли за себе си, а за тях, Той изобщо не Мисли за себе си. Неговото малко “аз” е разтворено в Космическите и общочовешките дела и е станало голямо Неговото “Аз”. Малкото остава само за себе си, голямото “Аз” – за целия свят и за всички. Величието на духа се измерва с неговата орбита. В Моите Лъчи изгарят твоите несъвършенства, ако окото ти е обърнато към Мен неотклонно и духът расте. Бъди спокоен за себе си и за тези, които са с Мен. Ще достигнат до назначеното, както и тези, които са се отклонили, също ще дойдат, но изгубвайки време. А времето донася плодовете на достиженията. Кратко е времето, затова бързайте. За бързачия пътник в дома на Отца е приготвен светъл прием.

418. Новите мисли ще бъдат за новото, новото идва на смяна на старото, старото не иска да се смири. Може ли вчерашния ден да се върне или днешния да остане завинаги? Не могат, затова победата на еволюцията е неминуема. Държи се за призраци този, който гледа в миналото или иска да задържи настоящето. Само бъдещето съответства на понятието еволюция и в него е Светлината. Има различни пътища, но са за бъдещето – само така може да се стигне до взаимно разбиране. Животинската психология на миналото е осъдена, братството и сътрудничеството между народите са

основа на Новия Свят. Нежелаещите да го приемат се лишават от право на съществуване.

419. За качеството постоянство. Воинът стои на стража: това може да бъде и през нощта, и през деня, и във всякакво време и при всякакви условия. Личните настроения не могат да влияят върху изпълнението на дълга. Но стражата се сменя. Архатът, обаче, стои на несменен Дозор. Той е винаги на пост и за него няма смяна, и него няма кой да го замени. Сам в пустинята на живота, стоящ на стража винаги. Външното негово “аз” може да бъде заето с една или друга работа, той може да бъде на път или да почива, сред хората или сам, болен или здрав, на топло или на студено, тук или там, в богатство или бедност, мълчащ или водещ беседа, но винаги на пост. В това се проявяват от него трудните и сурови качества на постоянството, свършено независещи нито от пространствените токове, нито от състоянието на духа. Малко ли неща могат да се случат в живота? Но той не забравя, че е Поставен от Владиката на Светлината на своя пост. Труден, несменяем, със светлината на маяк, показващ пътя на хората и нощем, и деном, винаги. Съзнанието за постоянен Дозор приучва да се държи постоянна връзка с Владиката, тъй като светлината на маяка получава енергия от постоянната станция, тоест от Твърдината. Без тази връзка, осъзната и постоянна, няма получаване на Светлина по пространствения проводник. Без постоянство, при връзка според настроението се получава прекъснат ток и собствения лъч може да угасне. Трябва да се приучите да проявявате равновесие и постоянство във всичко, което е достойно за това да бъде задържано в съзнанието. Често Проверяваме учениците, давайки им работа, изискваща за своето изпълнение движение. Пеперудите и едnodневките на духа не са годни за такава работа, самата им същност няма да издържи изпитанията за постоянство. Особено е необходимо това качество когато се стъпява тъмнината и погасват светилниците на духа в сърцата на обкръжаващите хора, и тогава неугасващата Светлина остава единствения ориентир в тъмнината за тези, които са загубили своя път. Светлината в тъмнината има цена. Добро е качеството спокойствие, но какво струва то, ако в него няма постоянство? Какво може да се каже за непостоянното мъжество, сменящо се със страх? Трябва да разберем, че качеството постоянство е основа, върху която могат да се формират цветовете на всички останали качества на духа. Да разберем това и да започнем да утвърждаваме постоянството.

420. Майя, отстъпи! Майя – това е очевидността, възприела видимостта на действителност. Да живееш под властта на очевидността означава да живееш под властта или изкушенията на Майя, приемайки нейните призраци за реалност. Това, което виждаме, ще отmine. Къде се дяна величието на Рим и призрачната власт на тези, които Ме предадоха на смърт и гаврещите се тълпи, къде са те? Призраците на отминалото настояще заминаха от живота, но Аз Съм и Пребивавам вовеки. Така ще изчезне като дим и Майята на текущия час, но Аз Оставам и остават с Мен тези, които са съхранили верността си към Мен в минутите на най-тежките условия на преходящото. Призраците могат да действат тежко. Даже и насън от тях стенат и се събуждат в студена пот. Но даже и насън може да се знае, че това е сън и да заставиш себе си да се събудиш за обикновения живот, прогонвайки призраците. Така и в обичайния живот може да се разбере, че той също е сън и да заставиш себе си да отвориш очи за действителността. Да се събудиш за действителността, за да загубят властта над съзнанието призраците на настоящия час. Защо жителите на Тънкия Свят не искат да гледат към земния плътен живот? Те са видели по-реалния живот от земния и земните сънища са загубили за тях привлекателност. Кой ще поиска доброволно да влезе по-рано от законния срок в тъмничните условия на плътта с всичките им ограничения, осъзнати там? Човекът, който там лети накъдето и когато поиска, наблюдава без всякакъв възторг как на Земята живите хора влачат с труд и на къси

разстояния своя тежък товар – физическото тяло, което се уморява, боледува, изисква грижи, храна, дрехи и така нататък, и така нататък. Колко действия трябва да се извършат, за да се отиде в друг град или друга страна. Но там се движат със силата на мисълта и не са нужни нито документи, нито паспорти, нито визи. Придвижването е свободно до тази височина, до която допуска да се издигнеш акумулирания запас Агни. Земните призраци са разсеяни и победени, ако съзнанието е свободно. Съзнанието може да те направи свободен още на Земята, побеждавайки изкушенията на Майя. И тогава се достига двойна свобода: и тук, и там, тъй като и в Тънкия Свят има много несвободни съзнания, намиращи се във властта на земните илюзии. Тъй като каквото свържете на Земята, ще бъде свързано и в Надземния Свят. Може да се освободиш и там, но това е много по-трудно, отколкото тук, затова трябва да се започне тук, на Земята. Помни, че Майя трябва да бъде победена. Освобождава знанието. Затова знайте какво трябва да знае човек, за да стане наистина свободен.

421. Сине Мой, покажи необходимата устойчивост в Мен. Нашата цел е една и Ние жадуваме най-скорошното настъпване на Ерата на Светлината. Ако тя не настъпи с тази бързина, както би ни се искало, то нито Светлината, нито тъмнината са причина за това. Значи за близката победа светлината трябва да се усили преди всичко в себе си. Учителят Носи пределно напрежение на огньовете. Но стреми ли се ученикът да даде от себе си най-висшата светлина, на която е способна неговата същност? Или е оставил себе си в живота да се носи по волята на вълните, не показвайки ярко светлоизлъчване? Управлението на своите огньове означава също и способност да се усилва собствената светлина в моменти на обща нужда от светлина. Когато наоколо гаснат огньовете на духа и сивата мъгла обхваща съзнанието на хората с покривалото на безнадеждността, тогава, особено тогава е нужно да се даде цялата светлина, на която е способно сърцето. Да помръкнеш в инертно безсилие пред лицето на тъмнината значи да напуснеш своя пост и да оставиш хората без светилник, показващ посоката. Дезертьорството на духа в ученика не може да бъде оправдано. Целта на съществуване на война на Светлината е да окаже помощ и да изпълни своя дълг в момент на нужда. Не тогава, когато всичко е добре и спокойно, а когато е страшно и мрачно наоколо е особено нужно отчетливо и светло изпълнение на дълга в името на Общото Благо. Вие, неустоялите, клатещи се и колебаещи се, колко ярко сияехте в моментите на вместиране и колко мъждукаща е вашата светлина, когато на Владиката е нужна неотложна помощ, но вие предпочитате мислите и чувствата на егоизма и, потапяйки се в своя личен малък свят, да забравите тази цел, заради която сте били извикани в минутите на вместиране на Пламъка. Доказани себеслужители, докога ще отслабвате веригата на Светлината с вашето неразбиране? От вас се изисква само твърдост и устойчивост в това, в което вие толкова дълго се стремяхте да се утвърдите. Ето, дойде време да докажете вашите мечти с дела. Дайте светлина на устойчиво равно горящ пламък на духа, без който всички ваши достижения ще се сведат до нула. Здравината на веригата се измерва по най-слабото звено, устойчивостта на духа – по моментите на неговия ущърб. Не допускайте тези моменти, тъй като дългата верига на вашите усилия отслабва неизказано в минути на слабост. Бъдете силни винаги, но не според настроенията и под влияние на случайните условия, бъдете победно-духовни. Победното състояние на духа води неизменно до победа. Бъдете винаги победители.

422. Давам Гаранция за победата на Новия Свят въпреки всичко ставащо. В него всеки ще получи място според съзнанието Но не преди да е дошло времето. Тежко е да се очаква отсъденото, ако огньовете гаснат.

423. Какво остава да се върши след като е казано всичко? Да се приложи казаното. За какво иначе са изказани думите? По-добре да не знаеш, отколкото да знаеш и да не прилагаш. Отговорността за неприложеното ляга върху знаещия. С такъв

неприложен товар дълго няма да издържиш. Настоявам за прилагане. Нещо и някак може винаги да се приложи, макар и малко. От малкото после ще се получи голямото. Чувството, извлечено от приложените мисли дава енергия да се устои и да се движиш по-нататък. Енергията от прилаганото в живота Учение е мощен двигател.

424. Приятелю Мой, решението е правилно: ако даже фактите започнат да говорят срещу Мен, не на фактите, а на Мен трябва да се вярва и да се съхрани непоколебима вяра докрай. Нека всичко временно да отрича Мен и Моето слово. Не на външното, а на вътрешното, върху Камъка на Вечната Основа на живота трябва да се застане твърдо и непоколебимо. Трябва да утвърждавате Мен въпреки очевидността, въпреки всичко, което Ми противоречи и което говори интелекта. Пред лицето на материалния свят и плътните земни условия, тежки и задушни, нека духът да каже: “Полагам всичко на Владиката, всичко предавам на Него, въпреки всички и всичко. Ще продължа да вървя след Него неотклонно, без колебание”. Ето че нови призраци на преходните условия се появяват пред съзнанието, за да отвлекат от Мен и чрез неопровержимата логика на очевидността заставят да се отклониш от пътя. Ще устои ли духът? Няма ли да се изкуши от логиката на Майя, толкова убедителна и правилна със своята призрачна и лъжлива същност? Миражът е реален, човекът го вижда, вижда предметите, дърветата и водата, вижда цялата картина. Но него го няма. Така нереални са и поредните миражи на Майя, колкото и жизнени и убедителни да изглеждат. Владиката не може да се заблуждава и да греши. Ако Той Греши, тогава на какво да се опреш? И ако се усъмниш в Него и Го изоставиш, какво ти остава? Вяра докрай. На карта се поставя всичко. На едната везна е Владиката, на другата – призрачната земна очевидност на Майя. Нима тя ще натежи? Къде да се търси опора? Само вътре, само в себе си, само във Владиката, който се намира в сърцето и сърцето, въоръжено с Владиката трябва да се противопостави на външния свят, в който има плач и скърцане със зъби. Иначе няма да се устои. А да се устои трябва и въпреки всичко, което е наоколо. Нека да трепти и се колебае всичко. Всичко може да се издържи, ако е непоколебим Образът на Владиката в пламтящото сърце. Ти говориш за победа. Ето, победата върви към теб. Бъди победител! Кой знае дали не е последно това изпитание преди новите достижения? Не се ли подготвя следващото стъпало за съзнанието? Не победителя ли Иска да утвърди Владиката? Сине Мой, в час на изпитание помни за Владиката. С Мен ще победим всички призраци. Но без Мен!? Къде ще отидеш сам? Към кого ще се обърнеш и кой ще помогне и какво остава, ако Аз не Съм с теб? Храмът на духа, построен с такъв труд и с такива продължителни усилия, може да се разруши от неразбиране. Сине Мой, прояви свръхчовешка устойчивост, тъй като приближаваме към необичайни условия. Качеството на Архата е човешко качество, проявено в свръхчовешки мерки, тъй като огънят на неговия дух не е от този свят, а е от по-горе. Сине Мой, прояви мощ на духа, когато тъмнината е сгъстена до предела. Не е нужно човешкото признание, когато Сам Владиката те е Признал за любим син и е Утвърдил твоето синовство със Своята Ръка. Пред яркостта на плътните условия Свидетелствам за твоето синовство и те Утвърждавам в синовството. Прогонвай съмненията, тъй като наистина Съм твой Защитник и Приятел, и Баща. И какво е всичко и какво би било, ако го няма Владиката? Утвърди се в Мен като хиляда мъдреци и сам стани камък на Вечната Истина. Утвърждавайки Мен, утвърждаваш вечното в преходното или Светлината в тъмнината, въпреки тъмнината. Аз Съм с теб винаги и ти бъди винаги с Мен, а заедно животът и човешките притеснения не са страшни за нас. Нищо не е страшно, когато сме заедно – ти и Аз, твоят Владика.

425. Ако се смята ценността на вечните явления според възможността да бъдат задържани около себе си продължително, то най-ценни ще се окажат тези, които са неотнимаеми, които не горят в огън, не потъват във вода, не се унищожават от молци и

ръжда. Неотнимаем е Владиката и всичко, което свързва с Него и приближава към Него. И ако страданията, трудностите и изпитанията приближават към Него, то няма ли да бъдат те по-ценни и по-нужни от тези явления и условия, които отдалечават и отделят от Него? Така се налага да се преразглежда отново собственото отношение към живота и да се оценява той според възможността за приближаване към Висшето. Трябва само да се разбере не като отвлеченост, а като най-удивителна действителност. Ако разгледаме два живота, единият от които е утвърдил в съзнанието наличието на Учителя, макар да е бил труден, а другият е живот на еснаф, макар и в доволство и безгрижие, то разликата между тях от духовна и послесмъртна гледна точка ще бъде поразяваща. Единият встъпва в Онзи свят, натрупвайки и преумножавайки своите таланти за нов, интересен и увлекателен живот в Надземното, другият встъпва в него нищ, глух и сляп при това. Единият е заплатил за встъпването в живота на Светлината, другият само е получавал земни дарове и земни удоволствия. Ако всяко явление се оценява от гледна точка на неговата полезност за напредъка на духа, то отношението към живота би се изменило коренно. Ето тази друга неземна гледна точка към нещата и трябва да се утвърди в себе си, ако има твърдо решение да се достигне до края на този живот с Мен и с Мен да се влезе в другия живот. Обещах спасение на всички, които Ме следват, но трябва да следват и при следването да не се отклоняват от приетото направление. Ако отклоняването става поради това, че пътят е твърде тежък, значи целта не е разбрана и изпитанията като средство за приближаване към нея. И даже това не са изпитания, а закаляване на метала на безсмъртната същност на духа, издигащ се над света на земните сънища. И именно по време на сън трябва да докажеш себе си и да видиш, че земният живот е само сън и също толкова мимолетен, както и нощните сънища. Не трябва нещо да се смята за свое. Това също ще помогне да се освободиш от много илюзии и да се разбере ценността на такива явления като красотата и изкуството. Можеш да ги обикнеш, можеш да обикнеш природата и звездите, и небето, и всичко това, което не ни принадлежи. Съзнанието, устремявайки се към вещите, които не ни принадлежат, се откъсва от малкия кръг на егоизма и личността и излиза в пространствата на свръхличния живот. Но Аз Утвърждавам живота в Моя Свят над накипа на земния живот. Както звездите са над нищожната по размер планета, така и животът на духа е в пространството над нея. Опитният дух жадно попива и помества в себе си опита на текущия живот. Той ще протече покрай него, но опитът ще остане и най-ценният опит ще бъде получен от най-трудните животи. Може да се отбележи, че даже и страниците се изпълват със Записки, ценността на които зависи от тежестта и трудностите на изпитанието. Колкото те са по-трудни, толкова по-ценни и задълбочени са Записките. Даром нищо не се дава. Който иска да получи, трябва да бъде готов да заплати според степента на дълбочината и пламенността на устрема. Именно силата на устрема предизвиква съответстваща реакция и противодействие на плътните условия. Към устремилия се към върховете на духа изпитанията, мъката и грижите идват вследствие на думите и може ли да се жалваш от такова свидетелство за това, че зовът на духа е чут и приет и обкръжаващата среда, плътната среда отговаря по съзвучие със силата на устремения пламък. И на всичко ново противодействащо трябва да се противопостави силата на растящия дух. Така нараства огнената мощ на духа. И вече не остава време за да се губи то за оплакване, недоволство и друго неразбиране на процеса на разкриване и разгръщане цветето на духа от огнената същност на човека. Грижата остава само за това как по-правилно да се разбере всяко поредно изпитание, тоест жизнен урок и да се извлече от него опит, знание и главно – силата, донасяна и скрита във всяко противно явление. Така можете да се научите с властна ръка да вземате от противодействащите явления силата, която се съдържа в тях и чрез тях да израствате духом. Нарастването на духа върху обременяващи и противни условия е неизбежен и много полезен и

плодоносен процес на развитие и растеж на вътрешните огньове. Не хлипавото, съзливо и безволно подчиняване на жестоката съдба-насилница, а мъдро, студено, спокойно, разчетено натрупване на огнени енергии, извличани съзнателно и волево от всичко, въставащо срещу носителя на Светлината и вървящо срещу него. Така мощната воля, решила да върви докрай, застава тъмнината да ѝ служи, и тъмнината наистина служи, без сама да знае това. Затова нека да срещаме съзнателно всичко тежко, всичко трудно, всичко противодействащо, вземайки от противните условия енергиите, които могат да усилят нашата същност. Нека и тъмнината да се потруди за славата на Светлината и да послужи. Така тъмнината гние за цветята на Светлината, тъй като, усилвайки нейния носител и изсвирвайки своята нота, ще си отиде в пълно разлагане. Нека тъмнината да послужи на Светлината. Всичко, което противодейства на Моите избрани, е от тъмнината. Тази реакция е безпогрешна както за съзнателните, така и за безсъзнателните тъмни служители.

426. Само здраво и непоколебимо утвърждавайки се върху Мен може успешно да започне трансмутацията на своята същност. Иначе процесът на трансмутация няма да бъде ритмически устойчив и постоянен. Възможно е да се върви неотклонно към целта, ако е известна целта и ако тя си струва това да се стремиш към нея. Работата не е в това да станеш изведнъж добър и съвършен, а в това да тръгнеш по непрекъснатата пътека на усъвършенстването. Всичко е добро, което се прави с Мен и в Мое Име. Но добрината, наливаща вода в мелницата на врага, не е Наша сътрудница. Затова Търсим не тези, които сами по себе си са добри, но които са с Нас. Самоходците са добри, когато сърцето е събудено и ги защитава от тъмните нападки. Много от така наречените добри, но непознаващи Йерархията хора служат като оръдие на тъмнината, като по този начин поставят себе си в лагера на враговете на Светлината. Затова Зовът на Йерархията трябва да раздели цялото човечество на присъединили се към Нея и на врагове на Йерархията. Несъзнателните, но стоящи на страната на Йерархията са по-ценни от съзнателните и знаещите, но неприемащи Йерархията на Светлината. В крайна сметка всичко се свежда до сътрудничеството на сърцата, сътрудничащи на Светлината или на тъмнината. Учителят не е съдия, а Зовящ. Съдия всеки си е сам. Неотговорилият на Зова вече сам себе си е осъдил. Много са сами себе си осъдилите. Все още заразяват аурата на планетата със зловонието на разложението, тъй като където няма Йерархия, няма строителство, а само разруха и крайно разложение. Под Знамето на Владците се Призовават всички всепланетно. И на добрите, и на лошите, на всички ще се намери място, но врагове на Светлината не са нужни. Лошият ще стане добър, но тъмния ще се слее с тъмнината и ще падне в бездната, тъй като тъмнината е осъдена.

427. Сине Мой, ако направиш каквото е по силите ти, за да се приближиш към Мен, докъде ще те доведат твоите усилия? Не при Мен ли? Тънкият Свят е свят на реализация на земните стремежи, възплъщаващи се в тънки форми. Пластичната материя на Невидимия Свят позволява това осъществяване. Човек живее на Земята наситен с различни желания и стремежи, често неосъществими в земни условия. Но щом като попадне в сферата, където всичко се твори от мисълта, мисълта започва да твори и да създава съзвучно обкръжение в съответните слоеве, увеличавайки в тях духа на своя творец. Затова пораждайки устременост трябва да се погрижите тя да бъде съизмерима с далечната цел, огнената цел, целта за сливане с Висшия Свят. Ако се разгледат някои от тези стремежи, които гнездят в съзнанието, съпоставяйки ги един с друг, то ще стане напълно ясно, че често те не хармонизират един с друг и не съответстват на основната цел на съществуването на човека на Земята. Бидейки самостоятелни и нецелесъобразни, те са ненужни и само затормозяват съзнанието. Стремежите на духа могат да бъдат монументални само тогава, когато всички те,

подобно на ударната точка на тарана, се свеждат към едно – към достигане на великата цел. Затова говорейки че устремът е едноточково явление, Учението има предвид обединяването на редица устремности, всички устремности на съзнанието в една слята могъща сила, неотслабвана от противоположни и дисхармонични, неутрализиращи се едно друго течения на енергиите на духа. Да представляваш монолит на духа не е лесна задача. Обикновените хора се разкъсват на части от своите стремежи и желания, особено ако се разгледат във времето, когато тези желания и стремежи се сменят с други и то често със съвсем противоположни. Но всички тези енергии действат и всички те или приближават, или забавят движението към целта, давайки своята равнодействаща. Човек може да бъде наситен до предела с тези сили и въпреки това да стои на място, ако те се неутрализират една друга. Затова бързината на напредъка на духа зависи от съгласуваността и хармоничната целеустременост на огнените енергии, пораждани в него. Съизмеримостта на целеустремеността, целесъобразността и монолитността на мисленето, устремеността на желанията и тяхната съгласуваност имат решаващо значение за придвижване по пътя. Възможно ли е човек да се движи напред, когато неговите крака го връщат назад? Без вътрешна съгласуваност няма придвижване, но да се движиш може и към бездната. Затова ще добавим: без съгласуваността на енергиите с пътя на Светлината, водещ към живота. Следва също да се помисли и за съгласуваността на действията, тъй като силата на устрема се проявява в действие. Затова ще Кажем: само пълната съгласуваност на всички огньове на целия човешки микрокосмос неизменно и необратимо ще доведе до желаната цел. Да помислим за пълната съгласуваност.

428. Казвам ви това, за да имате в Мен мир. В света ще имате скръб, но се дръжте: Аз Победих света. Изминаха две хилядолетия, но формулата на живота си остава непоклатима, тъй като “Слънцето ще премине и Луната ще премине, но няма да премине нито една йота от Закона, докато не се изпълни всичко”. Той Победи света. Наричаха Го цар юдейски и смятаха, че Той ще царства и заповядва. Но Той нямаше нито слуги, нито роби, нито войници, нито богатство - Той нямаше нищо. И когато войниците дойдоха и Го хванаха, Той Забрани дори на ученика да вдигне ръка в защита. И Сам не Вдигна Ръка, за да Защити Себе Си. А би Могъл да Отнесе с огнения меч на духа Своите противници и да си Отиде. Но е дошло Неговото време и Той Победи света, без да Вдигне Ръка да се защити или с нещо външно да се бори срещу тържествуващата тъмнина. Можеше, но не го Направи и затова не те, разпъналите Го, а Той, разпънатият се Оказа победител на света. Същността на победата се съдържаше във великия вътрешен процес, невидим за окото. И победата, невидима над хората, но видима над себе си, увенчава челото на победителя на Светлината. Своят земен Подвиг Утвърди с ръката и крака човешки и Победи тъмнината, и Победи света, без да вдигне ръка в Своя защита, а би Могъл. Така победата се достига с победа над себе си и побеждавайки себе си човек става победител над света. Остана сам, изоставен от всички и в себе си победи света. Така нямащият нищо може да стане притежател на всичко и непроявеният власт и могъщество може да ги владее, и може наистина да стане цар, нямащ нито царство, нито поданици, тъй като царството на духа не е от този свят. Победата на духа не се проявява във външни действия, а вътре. Тя се проявява и вън, но не така, както смятат хората. И кой, гледайки Него, носещия кръста, би казал, че Той е победител над света, тъй като не те, победили и осъдили Го, а Той, победен и осъден, Беше истинският победител. Победата над себе си, победата над света вътре и по този начин и победата над света вън се достига вътре и външно може съвсем да не се прояви или да се прояви с действия, непонятни за хората и неразбрани от хората. И тази победа се заключава не в насилствено действие, не в насилие над човешката воля, а в победата на волята над себе си. Затова не може да се преодолее света вън,

съкрушавайки го, но може, преодолявайки себе си. Затова вълните на външните противодействия трябва да се посрещат само заставайки на скалата на духа. Кривите условия на живота не могат да се изправят, но победата над тях може да се утвърди като се разбере, че този побеждава всичко, който съумее да победи самия себе си. Когато тъмнината се стоварва върху носителя на Светлината, той може да устои само в себе си и, устоял, да блесне с мълнията на духа към ревящата тъмнина. Но мълнията на духа се дава само на победителя на света, победил преди всичко себе си. Това не е непротивене на тъмнината, а борба с нея по пътища, недостъпни за тъмнината. Необуздания и неподчинен астрал не може да се противи на злото, той само ще породи още по-горчиво зло. Но победителят може да се бори със злото и да го побеждава със Светлината, утвърждавайки победата, но преди всичко над себе си.

429. Дните, както и преди са небивало тежки. Лице в лице, изключвайки от съзнанието всичко останало, може да се постигне Общуване даже и в трудни условия. Вибрациите на настоящето са силни с това, че често настойчиво изискват по силата на жизнените обстоятелства внимание към себе си. И кесаревото трябва да се въздаде на Кесаря, но, въздавайки на Земята земното и бидейки син на Земята, син човешки, не трябва нито за минута да забравяш духа, затворен в материята на плътния свят и това, че духът е над всички и по-горе от всичко, и ярките и звучни песни на Земята не трябва да заглушават знанието на духа. За да постигнат това по-рано са се усамотявали в дебрите на горите и пустините, и там в самота и уединение са намирали в себе си сили да противостоят на даровете и властта на Земята, и да ги победят. Сега земният подвиг се извършва сред гъстотата на живота, без да се отдалечаваш от живота. И в това е огромната трудност: какво да се противопостави на силните и упорити вибрации на обкръжаващата среда, как да изолираш своята същност от нейните ярки въздействия и как да устоиш – ето в какво е задачата. А да се устои трябва и не само да се устои, но и да се придвижваш по-нататък. Решението е в мисълта. Ударението е върху мисълта. В мисълта е ударението. Царството вътре може да се противопостави на света вън и да се опази с мисълта. Кой ще отрече необичайната тежест на времето? Но ще бъде грешка да се търси забвение в нещо външно. Вярно е, че то може временно да отвлече, но толкова по-остро ще бъде завръщането към текущия живот. От себе си не можеш да избягаш. Знаете много примери, когато и отвъд океана душата не е намирала желаниа мир и покой - у мнозина условията са се задълбочили още повече. Значи спасението е вътре, в Мен, ако сърцето е станало Моя обител. А ако не, то няма и спасение от ужасите на живота. Какво не може нито да изгори, нито да потъне, нито да умре? Духът. Затова решението е в духа. Духом се изправете срещу натиска на плътните условия и в духа намерете единната опорна точка. Спасението е в духа, а не в плътта. Материята не е властелин на духа, а явление, подчинено на него. Тя може да властва над робите на духа, но над царете на духа тя няма власт. Духът разбрал своето право утвърждава своята свобода над материята, своята свобода от нейната власт и своето право да властва над нея. Достигахме отново до това – до необходимостта и неизбежността от утвърждаването на тази власт над всички видове материи и енергии, влизащи в състава на човешкия микрокосмос. Човекът затова се нарича микросвят, защото в него влизат всички тези елементи, от които се състои Макросвета и затова властта, утвърдена от него в своя свят, автоматично се разпространява над тези същите енергии и елементи в макрокосмоса. Затова управляващият себе си, подчинилият себе си, победилият себе си ще бъде победител над света, тоест властелин на всички видове енергии както в него самия, така и съдържащи се извън него. Мнозина търсят победата и властта не чрез себе си. В това е грешката - друг път няма. Формулата си остава неизменна: “Този побеждава всичко, който самия себе си е съумял да победи”. Но победителите са малки - според размера на нищожност на своето съзнание, по свой

образ и подобие създали малките светчета, светчета на затвореното его, в което се задъхват и самите те. Величието на Макрокосмоса, величието на Вечността и Безпределността те затварят в своя дребничък свят и изопачавайки и извращавайки Вселената до неузнаваемост, живеят в тези призрачни светчета, отделяйки себе си от действителността. Но това не е ли власт? Но това не е ли сила? Но сила изкривена, насочена към зло, вървяща в разрез с Космическите Повели на живота. Боговете са станали търговци на духа, еснафи, нищожни роби, забравили за своето Първородство и с властта на духа създали за себе си свои собствени ръкотворни тъмници. Призовавам към възраждане на духа и Искам да устрема властта, дадена на човека, към утвърждаване на истината. Искам да освободя духа от самоутвърдените окови. Искам да събудя ново съзнание в човечеството, Искам да даря хората с дара на Вечния Живот, свободен от веригите на материалния свят.

Край на Записките от 1954 година.